L
A

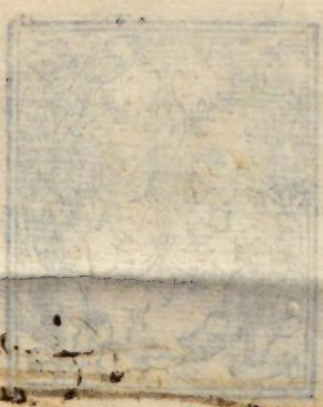

Digitized by Google

Index cartharum.

AAA BBB CCC DDD EEE FFF GGG
HHH III Kkk LLL MMM NNN OOO
PPP QQQ RRR SSS TTT VVV XXX
YYY.

Quaterniones omnes.

Venetijs in officina Lucæantonij Iuntę
M. D. XXXV. Mēse Iunio.

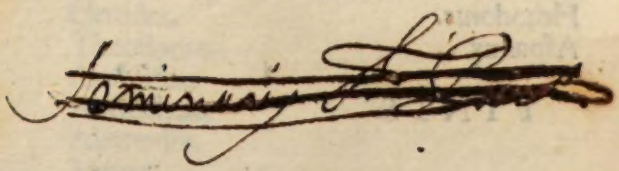

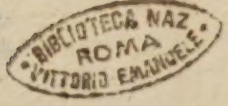

Digitized by Google

Athenodorus.
Ptolemæus.
Euodianus.
Ruphus.
Oenomachus.
Apollonius.
Apollonius Athenienſis.
Proclus.
Phœnix.
Damianus.
Antipater.
Heraclides.
Hippodromus.
Laodiceus.
Cyrinus.
Philiſcus.
Aelianus.
Heliodorus.
Aſpaſius.

FINIS.

Digitized by Google

Protagoras.
Hippias.
Prodicus.
Polus.
Trasymachs
Antiphon.
Critias.
Isocrates.
Aeschines.
Nicetes.
Isæus.
Scopelianus.
Dionysius.
Lollianus.
Marcus.
Polemon.
Secundus.
Herodes.
Theodotus.
Aristocles.
Antiochus.
Alexander.
Varus.
Hermogenes.
Philagrus.
Aristides.
Adrianus.
Crestus.
Pollux.
Pausanias.

Digitized by Google

INDEX Descriptionum Callistrati.

In Satyrũ, qui erat in loco vbi exercebatur.
In Bacchę statuam metaphorice in Demosthenis artem.
In statuam Indi.
In statuam Amoris.
In statuam Narcissi.
In statuam Occasionis in Sicyone.
In statuam Orphei.
In statuam Bacchi.
In statuam Memnonis.
In statuam Aesculapij
In amorem Praxitelis.
In statuam Centauri.
In statuam Medeæ.
In statuam Athamantis.

INDEX Vitarũ quas Philostratus de Sophistis scripsit.

Eudoxus.
Leon.
Aiax.
Carneades.
Philostratus.
Theomnestus.
Dion.
Phauorinus.
Gorgias.

Digitized by Google

INDEX Heroicorum Philostrati.

Phœnix.
Protesilaus.
Nestor.
Antilochus.
Diomedes & Sthenelus.
Philocteta.
Agamẽnon & Menelaus.
Idomeneus.
Aiax Locrus.
Chiron.
Palamedes.
Vlysses.
Aiax Telamonius.
Teucer.
Hector.
Aeneas
Sarpedon.
Alexander.
Helenus, Deiphobus, Polydamas.
Euphorbus.
Achilles.
Neoptolemus.

Digitized by Google

Palladis ortus.
Mali.
Antigone.
Euadne.
Themistocles.
Palæstra.
Dodone.
Tempora.

INDEX Imaginum Iunioris Philostrati.

Achilles in Scyro.
Marsyas.
Venatores.
Hercules, uel Achelous.
Hercules in crepundijs.
Orpheus.
Medea in Colchis.
Ludentes.
Pelops.
Pyrrhus vel Mysi.
Argo vel Aeetes.
Hesione.
Sophocles.
Hyacinthus.
Meleager.
Nesus.
Philocteta.

Digitized by Google

Suum venatores.
Perſeus
Pelops.
Xenia.
Venus.
Achillis nutricia.
Centaurides.
Hippolytus.
Rhodogyne.
Arrhichion.
Antilochus.
Meles.
Panthia.
Caſandra.
Pan.
Pindarus.
Aiax locrus, vel Gytæ.
Theſſalia.
Glaucus marinus.
Palæmon.
Inſulæ.
Cyclops.
Phorbas, vel phlegyæ.
Atlas.
Antæus.
Hercules in Gyrmæis.
Hercules furens.
Thiodamas.
Abderi ſepulchrum.
Xenia.

Digitized by Google

Græca.
Scamander.
Comus.
Fabulæ.
Menœceus.
Nilus.
Amores.
Memnon.
Neptunus, vel Amymone.
Paludes.
Amphion.
Phaethon.
Bosphorus.
Piscatores.
Semele.
Ariadne.
Pasiphae.
Pelops, vel Hippodamia.
Pentheus.
Tyrrheni.
Satyri.
Olympus.
Midas.
Narcissus.
Hyacinthus.
Andrij.
Mercurij natales.
Amphiareus.

Digitized by Google

πρωταλόραος. 259
ἱππίας. 260
πρόδικος. 260
πῶλος. 261
βρασύμαχος. 261
ἀντιφῶν. 261
κριτίας. 263
ἰσοκράτης. 265
ἀλαχίνης. 267
νικήτης. 270
ἴσαῖος. 271
σκοπελιανός. 273
διογνύσιος. 282
λολλιανός. 285
μάρκος. 286
πολέμων. 288
σεκοῦνδος. 299
ἡρώδης. 300
θεόδοτος. 317
ἀριστοκλῆς. 317
αὐτίοχος. 318
ἀλέξανδρος. 320
σύαρος. 325
δημοκράτης. 326
φίλαγρος. 326
ἀριστάδης. 329
ἀδριανός. 332
χρῆσος. 337
πολυδεύκης. 338
παυσανίας. 339
ἀθηνόδωρος. 340
πολεμαῖος. 341
διοδιανός. 342
ῥοῦφος. 342
οἰνόμαχος. 343
ἀπολλώνιος. 344
ἀπολλώνιος ἀθηναῖος. 345
πρόκλος. 347
φοίνιξ. 348
δαμιανός. 349
αὐτίπατρος. 351
ἡρακλείδης. 354
ἱππόδρομος. 357
λαοδικεύς. 361
κύριος. 362
φιλίσκος. 363
ἁλιανός. 364
ἡλιόδωρος. 365
ἀπάσιος. 367

τοῦ κρος. Z03
ἕκτωρ. Z03
αἰνείας. Z04
σαρπηδών. Z04
ἀλέξανδρος. Z05
ἕλενος, δηϊφοβος,
καὶ πολυδάμας. Z06
εὔφορβος. Z06
ἀχιλλεύς. Z10
νεοπτόλεμος. Z19

ΠΙΝΑΞ τῶν ἐκφράσεων καλλιστράτου.

εἰς σάτυρον, ὃς ἦν οὐ
χωρίοις ἔνθα ἤσκηται
το. Z32
εἰς τὸ βάκχης ἄγαλ
μα. μεταφορικῶς
δὲ, εἰς τὴν δημοδέ
νους τέχνην διάφ
λεκτα. Z33
εἰς τὸ τοῦ ἰνδοῦ ἄγαλ
μα. Z35
εἰς τὸ τοῦ ἔρωτος ἄγ
γαλμα. Z35
εἰς τὸ τοῦ ναρκίσσου
ἄγαλμα. Z36
εἰς τὸ ἐν σικυῶνι ἄ
γαλμα τοῦ καιροῦ. Z38
εἰς τὸ πῦρ ἐρεύγεσθαι
γαλμα. Z40
εἰς τὸ διανύσσειν ἄγαλ
μα. Z41
εἰς τὸ μέμψασθαι ἄγ
γαλμα. Z42
εἰς τὸ ἀσκληπιοῦ ἄγ
γαλμα. Z43
εἰς τὸν πραξιτέλους
ἔρωτα. Z44
εἰς ἄγαλμα κειμέ
νου. Z45
εἰς τὸ μηδέποτε ἄγαλ
μα. Z46
εἰς ἄγαλμα ἀθάμα
τος. Z47

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοστράτου βίων σοφιστῶν.

βοῦβοξος. Z51
λίων. Z52
ἄπασι. Z52
καρνεάδης. Z53
φιλόστρατος. Z53
θεόμνηστος. Z53
δίων. Z53
φαβωρῖνος. Z55
χρήσασι. Z57

Ἡρακλῆς ὁ γυμνασιάρχης 108
Ἡρακλῆς μαινόμενος 109
Θησεὺς μάσ. 110
Ἀβδήρου πατρίς 111
Ξένια. 112
Ἀβδηρίτας γυναῖ. 113
Ἴσοι. 114
Ἀντιγόνη. 115
Βάκχη. 116
Βιμισοκλῆς 117
Παλαίστρα. 118
Δωδώνη. 119
Ὥραι. 120

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοσοφούντων τοῦ νεωτέρου κόσμου.

Ἀχιλλεὺς ὁ σκύφος 123
Μασσύας. 125
Κωμῳδία. 126
Ἡρακλῆς, ἢ Ἀχιλλῆς 127
Ἡρακλῆς ὁ παρὰ γάνοις. 129
Ὀρφεύς. 130
Μήδεια ὁ κόγχος. 131
Ἀβύρτης. 132
Πίλοψ. 133
Πύρρος, ἢ μυσοί. 134
Ἀργώ, ἢ αὐτῆς 140
Ὑσιόνη. 142
Σοφοκλῆς. 141
Ὑάκινθος. 142
Μελίαγρος. 143
Νίσος. 145
Φιλοκτήτης. 146

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοσοφούντων ἡρωϊκῶν.

Φοίνιξ. 147
Πρωτεσίλαος. 152
Νίσος. 180
Ἀντίλοχος. 180
Διομήδης, καὶ Δόλωνος. 183
Φιλοκτήτης. 185
Ἀχαιμένων, καὶ μέλαος. 187
Ὀδομαντεῖς. 188
Αἴας ὁ λοκρός. 189
Χήρων. 191
Παλαμήδης. 191
Ὀδυσσεύς 199
Αἴας ὁ Τελαμώνιος. 200

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοσ
τράτου εἰκόνων.

ἑλλαδία. 3
σκάμανδρος. 5
κῶμος. 5
μῦθοι. 7
μουσικὸς. 8
νεῦλος. 9
ὄρθωσις. 9
μέμνων. 12
ποσειδῶν, ἢ ἀμυσ
μώνη. 13
ἕλη. 14
ἀμφίων. 16
φαίθων. 18
βόσπορος. 19
ἁλιῆς. 21
σιμόεις. 22
κριάδης. 23
πασιφάη. 24
πῶλος, ἢ ἱππασία
μενος. 26
πυθὼν. 27
τυρρηνοί. 28
σάτυροι. 30
ὄλυμπος. 31
μίδας. 32
ναρκισσος. 32
ὑάκινθος. 34
ἀνδριοι. 35
δῆμου γενάι. 36
ἀμφιαρέως. 38
συοθήρα. 39
πρσθύς. 41
πίλος. 43
ἑστία. 44
ἀφροδίτη. 45
ἀχιλλέως τροφαί. 46
κενταυρίδες. 46
ἱππόλυτος. 49
ῥοδογουνη. 50
ἀρέριχίων. 52
αὐτόλυκος. 54
μέλης. 55
παυθία. 57
κασσάνδρα 59
πάν. 61
πίνδαρος. 62
ὥσασ ὁ λοκρὸς, ἢ
γυραί. 62
θετταλία. 63
γλαῦκος πόντιος. 64
παλαίμων. 95
νῆσοι. 97
κύκλωψ. 102
φόρβασ, ἢ φλιε
γύαι. 114
ἄτλασ. 105
αἰγαῖος. 106

Not.

δηλώσομεν· τὸ δὲ ἐναντίον χρησὸν, καὶ παρ' ἑκόντων δρᾶν
αὐτὰ, σὺ πολλοῖς μὲν τῶν ἀνθρωπίνων διέφανη, μάλιστα
δὲ ὧν τῶν ἀνδρῶν τούτων· διεσχόντε γὰρ, ὁ μὲν
ἀσπάσιος, πρᾶσιν ποιήσειν αὐτῷ τὸ σχιδιάζειν ἐωνούμενος,
ἐπειδὴ ὁ φιλόστρατος τοῦ τούτου τοῦ μόρους ἐλλογίμως
εἶχεν· ὃς δ' αὐτὸν ἑαυτοῦ λόγον τίνος ὑπομενοῦντα
πρὸς τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν ἐκείνου ἐκόλασεν· ἡ δὲ
συπεγραμμένη ἐπιστολὴ τῷ φιλοστράτῳ πρὸς τοῦ πῶς
χρὴ ἐπιστέλλειν, πρὸς τὸν ἀσπάσιον τέτυπται· ἐπειδὴ πα-
ρελθόντες ἐς τὰς βασιλαίους ἐπιστολὰς, τὰς μὲν, ἀγωνι-
σικώτερον τοῦ δέοντος ἐπέστελλε· τὰς δὲ, οὐσαφῶς·
ὧν οὐδέτερον βασιλεῖ πρέπον· αὐτοκράτορι γὰρ δὴ
ὅπῃ τι ἐπιστέλλοι, οὐ διὰ σθυμημάτων, οὐ δ' ἐπιχειρή-
σεων, ἀλλὰ δόξης· οὐδ' αὖ ἀσαφήσαι, ἐπειδὴ νόμους
φθέγγεται· σαφηνῆσαι δὲ, ὁμιλοῦντα νόμου· παυσανίου
μὲν οὖν μαθητὴς ὁ ἀσπάσιος, ἱπποδρόμου δὲ, οὐκ
εὐήκοος· ἐπαύθησε δὲ κατὰ τὴν ῥώμην ἱκανῶς γυ-
μνασκών, ὅπότε μοι ταῦτα ἐγράφετο· τοσαῦτα περὶ
ἀσπασίου· περὶ δὲ φιλοστράτου τοῦ λημνίου, ᾧ τίς μὲν
σὺ δικανικὸς ὁ ἀνὴρ οὗτος, τίς δὲ σὺ δημηγορικὸς,
τίς δὲ σὺ συγγράμμασι, τίς δὲ σὺ μελέταις· ὅσοις δὲ ἐν
σχιδίῳ λόγῳ, καὶ περὶ νικακλέους τοῦ ἀθηναίου· ὃς καὶ
* τοῦ ἐλθουσινίου ἱεροῦ κήρυξ εἴσί τε, καὶ ἡ ἀφίνης τὸ
φοίνιξ ἐφ' ὅσον προύβη μνήμης τε, καὶ ἀκριβείας, οὐκ
ἐμὲ δεῖ γράφειν· καὶ γὰρ ἂν καὶ ἀπιστηθείην ὡς χαρι-
σάμενος, ἐπειδὴ φιλίᾳ μοι πρὸς αὐτὸν ἦν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΒΙΩΝ ΣΟ-
ΦΙΣΤΩΝ ΤΕΛΟΣ.

τῇ νίκῃ φαγικὴν αἰτίαν, καὶ ἐπιμφθῆς τὴν ῥώμην ὡς ἀπολογησόμενος τοῖς τῶν στρατοπέδων ἡγεμόσι. δόξας δὲ αὐτῷ καθαρὸν ἔναι τῆς αἰτίας, ἐπανῆλθε καὶ ἐγένετο. καὶ γηράσκει ἐν τῇ ῥώμῃ μήτε σπουδάζομενος, μήτε ἀμελούμενος.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ.

Ἀσπάσιον δὲ τὸν σοφιστὴν, ῥάβδουχα μὲν ἔνιοι λέγουσιν· οἱ δὲ ῥάβδουχα, ἱππικοί· δημήτριος δὲ ὁ πατὴρ ἐπαίδευσε, δῦ γινώσκων οὐ ῥητορικοὺς τοὺς λόγους· πολυμαθὴς ὁ Ἀσπάσιος, καὶ πολυγνώστης, ἐς τὸ μὲν καινοπρεπὴς, ἐπαινῶν· εἰς ἀπηρχαλίαν δὲ, οὐδαμοῦ ἐκπίπτων, ὑπὸ τοῦ ἐν καιρῷ χρῆσθαι οἷς γινώσκει· τουτὶ δὲ πολλοῦ μουσικῆς κεράσιον· οἱ γὰρ καιροὶ τῆς τόνων, λύρα τὸ φωνῆεν ἔδωκαν, καὶ καλῶς· καὶ μελῳδίαν ἐπαίδευσεν· ἐπιμελὴς δὲ τοῦ δοκίμως τι, καὶ σὺν ἀφελείᾳ ῥύμνου, πνεύματός τι, καὶ περιβολῆς ἐμέλησε· τὸ χειδιάζειν τὸ ἐκ φύσεως οὐκ ἔχων, πόνῳ περιήσατο· ἦλθε δὲ καὶ ἐπὶ πολλὰ τῆς γῆς μέρη, βασιλεῖ τε ἐωνῶν ἀλιεξάνδρῳ, καὶ ἐωνῶναι· πρεσβεύσας δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὴν ῥώμην βρόβου· νεάζων μὲν, οὐδοκιμώτατος· γηράσκων δὲ, τὸν μὴ ἐωνῶν αἰτίᾳ τοῦ μὴ ἐπαρχῶν ἀποδῆναι βούλεσθαι. ἦν δὲ πρὸς τὸν λήμνιον φιλόστρατον τῷ Ἀσπασίῳ διαφορὰ, ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῆς ῥώμης, ἐπέδωκε δὲ ἐν ἰωνίᾳ, ὑπὸ κασσιανοῦ τινος, καὶ αὐρηλίου τῶν σοφιστῶν αὐξηθήσας. ἦν δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν αὐρήλιος, οἷος καὶ σὺ καὶ πολλοὶ μελετῶν πρὸς τὸν ἑκάστοτε· ὁ δ' οἷος θρασύνεσθαι μὲν ὧν τῶν ἀθήνησι θρόνων, διὰ καιρούς, οὓς ἀπεχρήσατο. παιδδύσαι δὲ μηδένα, πλὴν πορίζοντος τοῦ λυδοῦ. πρὸς μὲν οὖν τοῦ τρόπου τῆς διαφορᾶς, ἤρκεσάμοι. καὶ τί ἂν οὖν ἐμέλησε περὶ τὰ ἀπεχρῶντος δὲ

πολλὰς τὴν δικῶν, διέδραμεν ὁ ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατό-
πεδον, δήσας πρὸς τῇ δίκῃ· ἀσκαλούμενος δὲ θᾶττον, ἢ
ὤετο εἰς τὸν νοσοῦντα, ἀνεβάλλετο· ὑβριστὴς δὲ ὢν ὁ τὰς
δίκας ἀσκαλῶν, οὐ συνεχώρει ταῦτα, ἀλλὰ παρεκάλει
αὐτὸν εἰς τὰ δικαστήρια, ἄκοντά τε, καὶ τοῦ χειμῶνος ἐλκων·
ὡς δὲ ὄπισω παρῆλθε, καὶ θαλάσσιον μὲν εἰς τὸν βασιλέα
ἔδυν, ἤτησεν ὕδατος· αὐτῷ δὲ τῷ παρίτησιν οὐ-
κ ἐχωρεῖτο, ἢ πᾶν καινὸν σοι δόξει μίμησει αὐτοκρά-
τορ ἑαυτὸν τῆς παραγραφόμενος μόνος, ἀγωνίσασθαι τῷ
δίκῃ σὺ τολὰς οὐκ ἔχων· ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ,
ἀνδρα τὸ οἷον οὔπω ἐγνωκα τὸν ἐμαυτοῦ καιρὸν θρέμμα
καὶ τοιοῦτος ἐκάλει τὸν ἡλιόδωρον, ἀνασείων τῇ χεῖ-
ρα, καὶ τὸν κόλπον τῆς χλαμύδος· καταρχὰς μὲν σῶ
σόν πισί τις καὶ ἡμῖν ὁρμὴ γέλωτος εἰσομένοις ὅπ διαπῦσει
αὐτόν· ἐπὶ δ' αὐτῷ τι ἱππεῦσιν δημοσίᾳ ἔδωκε, καὶ πεν-
σὶν, ὅπόσους ἴχοι, ἐθαυμάζετο ἡ τύχη ὡς τῷ ἑαυτῆς ἰσχὺν
σὐδενυμένη διὰ τῶν οὕτω παραλόγων, καὶ πολλῷ πλέον
τούτου, ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἐδηλοῦτο· ὡς γὰρ ἐγνωκε ὁ ἀβάβιος
ὅπ κατὰ δαίμονα ἀγαθὸν τὰ πράγματα αὐτῷ προύβαι-
νεν, ἀπεχρήσατο τῇ φορᾷ τοῦ βασιλέως, καθάπερ τῶν
ναυκλήρων οἱ τὰ ἴσια πλήρη σχασάντες σὺν ταῖς δυπλοΐ-
αις· καὶ ὦ βασιλεῦ ἔφη, ἀγάθου μοι καιροῦ ἀς ἐπίδειξη
μελέτης· καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀκροᾶσθαι ἔπε, καὶ λέγε ἐς τόδε.
ὁ δημοδέκης ὦν τῷ φιλίππῳ ἐκπεσὼν, καὶ δηλίσας φόβ-
χων, μελετῶντι δὲ, οὐ μόνον ἑαυτὸν δῶσω παρῆχον, ἀλλ'
ἕτοιμος καὶ τὸν ἐξ ἄλλων ἔπαινον φοβερὸν, βλέπων ὡς
σὺ μὴ ξυνὶ ἐπαίνῳ ἀκούοντας· καὶ μὲν καὶ προύθήσατο αὐ-
τὸν τῆς μεγίστης τῆν κατὰ τὸ ἄμμα συναγορίων, ὡς ὢν
τὴν δεινότερον δικαστηρίοις, καὶ δίκαιος ἀποθανόντος δὲ τοῦ
βασιλέως, προσεπέχθη μόνος τῆς αὐτῷ νήσου· λαβὼν δὲ σὺν
τῇ νήσῳ

Φάμενος ὡς μελέτημ οὐκ ὠφέλιμον, τὸ συγγράφειν ἐπῄ-
νετο, καὶ ἐθαυμάσθη ἐκ τούτου. ἢ μὴν ἐπίπαν ἰδίᾳ τοῦ
ἀνδρὸς, ἀφιλοκαλία προσβάλλουσά τι τῆς νικοστράτου ὠ-
ρᾳσ. ἢ δὲ εἰδότι, πρὸς δίωνα ὁρᾷ; καὶ τὸν ἐκείνου τόνον.
εὐτυχὼν δέ ποτε αὐτῷ φιλόστρατος ὁ λήμνιος βιβλίον
ἐπὶ πρόχειρον ἔχοντι, καὶ ἀναγινώσκοντι αὐτὸ σιωπῇ
γῇ, ᾗ ἐπαίσατο τοῦ φθέγματος, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι ἀνοιδαί-
ζοι. καὶ ὃς, ἐκπεπόνηταί μοι ἔφη κατηγορία τοῦ χύτρι-
δος. καλῶς γὰρ οὗτος τὸν αὖτι καθήμενον τύραννον, ἐπει-
δὴ ἀσελγείᾳ πάσῃ τὰ ῥωμαίων ἤχωσι. καὶ ὁ φιλόστρα-
τος, ἐχώσατο εἰπὼν ἐθαύμαζον ἄν, εἰ ζῶντος κατηγόρη-
σασ. ἦναι γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἀνόητον,
ἀνδρός. τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. ἔφασκε
δὲ αὖθις οὗτος μηδ ἀποδιδημηκέναι πῃ τῆς γῆς ὑπὸ-
τῶν ἰταλῶν χώραν; μὴ δὲ ἐμβῆναι ναῶν, μὴ δὲ γεω-
νοι βάλαπαν. ὅθεν καὶ λόγου πλέονος κατὰ τῶν ῥώ-
μων ἠξιοῦτο, ὡς τιμῶν τὸν ἥρω. παυσανίου μὲν οὖν ἀν
κρεοπώλης ἐγένετο. ἐθαύμαζε δὲ τὸν ἡρώδην ὡς ποικι-
λώτατον ῥητόρων. ἐβίου δὲ ὑπὸ τοὺς ἐξήκοντα ἔτη. καὶ
ἐπιλθόντος οὐκ ἄν παυσαί. παιδοποιίαν γὰρ παρητήσα-
το, τῷ μὴ γῆμαί ποτε. τοῦτο δὲ εἴ τι εὐδαιμον, ἤ τι ἀρ-
βλιον, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ φιλοσοφῆσαι.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.

Ἐπὶ δὲ ἡ τύχη κράτησεν ἅπαντα τεταραγμένα, μὴ δὲ ἡ
λιόδωρος ἀπαξιοῦθαι σοφιστῶν κύκλῳ, παραδόξου ἀγῶ-
νισμα τύχης γενόμενος. ἐχειροτονήθη μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ πρε-
σβείᾳ ἑαυτοῦ πατρίδος, ἐς τὰ κελτικὰ ἔθνη ξὺν ἑτέρῳ
δυσὶν ἔτεσι πέρυσι, καὶ λεγομένου τ βασιλίκα διαγράφει

κρίσης ἐχένοντο φιλίσκου, ἔφη, τὸν μὲν αὖθρα, θήκυνσιν ἡ κόμη· τὸν δὲ ῥήτορα, ἡ φωνή· καὶ μετὰ πολλὰς τοιαύτας ὠκοπὰς, ἐπῆλθεν ἑαυτὸν τοῖς ἑορτάσιοις, ἀπάντος δὲ τοῦ φιλίσκα σύμοι λειτουργιῶν ἀτέλειαν δέδωκασ δοὺς τὴν ἀθήνησι θρόνον, ἀναβοήσασ ὁ αὐτοκράτωρ, οὔτι σὺ ἦπερ ἀτελὴς, οὔτι ἄλλος οὐδεὶς τ παιδευόντων. οὐδὲ γὰρ ἂν πο τε διὰ μικρὰ, καὶ δύσκνα λοιδορίας, τὰς πόλεις ἀφειλόμην τὴν λειτουργησάντων. ἀλλ ὅμως καὶ μετὰ ταῦτα φιλοσεράν τῳ τῷ λημνίῳ, λειτουργιῶν ἀτέλειαν ἐπὶ μελέτῃ ἐνέφισ σατο, τὴ ἄρα, καὶ εἴκοσιν ἔτη μεγονότ. αἰμὲν δὴ προφάσ σεις, δίας ὁ φιλίσκος ἀφηρέθη τὸ εἶναι ἀτελὴς, αὖθι ἐγένον το. μὴ ἀφωρίσθω δ' αὐτὸν τὰ πρὸς τῷ βλίμματι, καὶ τῷ φθίσματι, καὶ τῷ χύμασι ἐλαπώματα, τὸ μὴ δ κράτισα ῥή τορων ἐλλιώσαι τι, καὶ σωθεῖναι· ἡ δι ἰδία τὰ λόγε, λάλος μᾶλλον, ἢ σοφιστὴς. διεφώνειτο δ' αὖ καὶ καθαρὰ ἐνόμασ τα, καὶ καινοπρεπὴς ἦχος· ἐπιλύπει μὲν σὺν τῷ θυματρι, καὶ γὰρ οὐδενὸς ἀξίω· μέτρον δὲ αὐτῷ τοῦ βίου, ἔτη ἑπτά, καὶ ἑξήκοντα. κεκτημένος δ' ἀβλώψι χώριον ἐκ ἀνδρὸς, ἐκ οὐ αὐτῷ ἐτοίμη, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ, οὐ τίθησι τὸν ἀγῶνα τοῖς ἐκ τῆν πολέμων θαπομένοις ὁ πολέμαρχος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Αἰλιανὸς δὲ, ῥωμαῖος μὲν ἦν, ἡπίκιζε δὲ ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ ἀβλωῦται· ἐπαίνου μοι δοκεῖ ἄξιος ὁ ἀνὴρ· οὗτος πρῶτον μὲν ἐπειδὴ καθαρὰν φωνὴν ἐξεπόνησε πόλιν οἰ κεῖν ἐπίρα φωνῇ χρωμένην, ἔπειθ' ὅτι προσεκτικὸς· σοφισ τὴς ὑπὸ τῶν χαριζομένων τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐπίστευσεν, οὐδὲ ἐκόλασε τοὺς ἑαυτοῦ γνώμιμα, οὐδὲ ἐπῆρε ὑπὸ τοῦ ὀνόματος οὕτω μεγάλου ὄντος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐδιασκευ

ανὴρ, ἢ νῷ δόξῳ; ἀδριαν οὖ δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, οὐ πᾶσιν ὡμολόγη τοῖς ἐκείνου, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραφον οὐκ ὀρθῶς ἡρημένα. τίτλα δὲ αὐτῷ τοῦ βίου, ἔτος ἓν καὶ ὀγδοηκοστόν. καὶ τὸ σῆμα, οἶκος.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Φιλίσκος δὲ ὁ θετταλὸς, ἱππαδρόμῳ μὲν, σωφρονεῖται γένος. τοῦ δὲ ἀθήνησι θρόνου προὔχοντος ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀτιλλαίου τῷ ἐπ' αὐτῷ ἀφαιρεθέντος. τοῦτό δὲ ὅπως συνέβη, δηλώσομεν ἀναγκαῖον. ἐορδαῖοι μαχεδόνες τὰς οἰκείας λειτουργίας τὸν φιλίσκον ὡς δὴ ὕπαρχον αὐτοῖς ὧν πάντας σφᾶς ἀπὸ μυρίων ἔφασκον, οὗτος γάρ, τῆς δίκης γενομένης ὧν τὸν αὐτοκράτορα, κατηγόρησε δὲ ὧ ὁ τοῦ φιλοσόφου παῖς, ἐσυλλίας ἐπάλη ἐς τῷ ῥώμῃ, ὡς τὰ ἑαυτοῦ θησόμενος. καὶ προσρυεὶς τοῖς περὶ τῷ ἰουλίαν γεγαμέτραις τι, καὶ φιλοσόφοις, δῆριτο παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦ βασιλέως τὸν ἀθήνησι θρόνον. ὅθ' ὥσπερ οἱ θεοὶ ἡμέρᾳ πεπείκασι, νὺ πάντα ἐκόντες ἀλλήλοις διδόντες, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ ἄκοντες, οὕτω δὴ νηγρίαινε, καὶ χαλεπὸς ἦν, ὡς πρὸ δραμόντι. ὡς ἂν ἤκουσεν ἄναξ τινα αὐτῷ καὶ δίκην, ἧς αὐτὸς ἀκροατὴς ἔσοιτο, κελεύει ὧν τὰ πραγμένα πᾶς δίκας, προσποιῶν οἱ, τὸ μὲν δίκτερον, δίκαιον ἑαυτοῦ ἂν ἀγωνίζεσθαι. ἐπὰν δὲ παρέλθειν ἐς τὸ δικαστήριον, προσίκρουσι μὲν τὸ βάδισμα, προσίκρουσι δὲ ἡ στάσις. καὶ τὸ σολοικοφωνίαν ἔδοξε, καὶ τῷ φωνῷ μιξόβαρυς, καὶ τῷ γλῶτταν ὕπτιος. καὶ βλέπων ἐπίτροπόν τινα μαλθακὸν, ἧς ἐς τὸν νοσοῦμενα. ἐκ τούτων ἀποσταφεὶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐς τὸν φιλίσκον, ἐπεσόμιζεν μὰ τὸν καὶ παρὰ πάντα τὸν λόγον, διαιρῶν ἐς αὐτὸν τοῦ ὕδατος, καὶ σφῶν τίσης ἐν αὐτῷ σιναῖς πειούμενος. ὡς δὲ οὐ πρὸς τὸ σφᾶς τούμενα ἀλλὰ πε-

ὅτι μήτ' αὖ τοιαῦτα διδαχθέντες, καὶ τοῖς μεμαθηκόσιν ἐσμὲν, οὐηθῆς τὸ τοιούτων ἀκροᾶσθαι;

ΚΥΡΙΝΟΣ.

Κυρίνῳ δὲ τῷ σοφιστῇ, πατρὶς μὲν, νικομήδεια ἐλέγετο· γενόμενος δὲ, οὔτε εὐδόκιμος, οὔτ' αὖ κατεβιβλημένος. φύσει ἀγαθὸν παραλαβὼν μαθήμασι, καὶ παραθεωρίαις βελτίω· οὐ γὰρ μνήμῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ σαφήνειαν ἤσκει. κομματίας ὁ σοφιστὴς οὗτος· καὶ πρὸς μὲν τὰ ῥητορικὰ τὴν χώραν, οὐ πολὺς· ἐῤῥωμένος μὲν, καὶ σφοδρὸς, καὶ κατασοβαρὸς, καὶ θηγὸς ἀκρατοῦ ὤν τε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀπειροκαλίᾳ· προσφυέστερος δὲ πρὸς κατηγορίας ἀνδρῶν, ὥστε δοκεῖν ἐκ βασιλέως τὸν τοῦ τριμέτρου χαλκοῦν ἁρπάσαι· καὶ περιελθὼν ἐς τὸ δωματεῖόν τι, οὔτε βαρὺς, οὔτε ἀλαζὼν ἔδοξε, ἀλλὰ πρᾶός τε, καὶ ἑαυτῷ ὅμοιος· οὔτε ὑπερηφάνως, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἀρίστου δόλῳ ἀθυμοῦντα, ἀδουσιμιτὸν τὸν ἐπὶ τάξιν τῶν φόρων, καὶ τοὺς ὑπάτους ἐπανελθὼν σφίσιν ἐς τὸ πρότερον τρίβωνι, οὕτω καὶ ὁ κύριος ἀφίκετο ἐς τὸ ἑαυτοῦ ἦθος, πρᾳότατα σεμνυνόμενος. ἀπορουμένων δὲ αὐτὸν τῆς κατὰ τὸν ἀσίαν συνόδου τῶν πρώτων πρὸς τοὺς κατηγορίας, ἢ αὐτοὶ διδάσκουσι, καὶ μὴν πολλῷ βέλτιον ἔφην ὑμᾶς λαβεῖν τὸν ἐμὸν πρόπτακτα, ἢ ἐμὲ τὸν ὑμέτερον ὠμότητος. συνήρανται δὲ αὐτῶν καὶ πόλιν οὐ μεγάλην ὧν πολλαῖς μυριάσιν, ἱκέτης μὲν ὁ κύριος τὸν δίκαιον ἔκων μάλα· πρεσβεύσας δὲ αὐτῷ οἱ συνάρχοντες, αὖτη σι ἔφασαν ἢ δίκη, ἄρρην μέγαν, παρελθοῦσα ἐς τὸ τοῦ βασιλέως ὦτον· καὶ ὁ κύριος, οὐκ ἐμοὶ πρέπον ἔφη, ἀλλ' ὑμῖν, ὥστε τῷ πόλιν ἀοίκητον ποιῆσαι πρᾶαθαι· ὥστε δὲ ὑφ' ἡλωθήσασαν παραμυθουμένων αὐτὸν τῶν προσηκόντων, πάντα

ἡν κατὰ τῶν σμύρναν πεπαιδυμένων ὑπὸ τὰς τοῦ μεγίστου βύρσας ἐλήλυθε, πεχήσας τῆς φήμης διαδοθείσης ἐς πάντας, ὡς χωριεῖν αὐτοῖς τὸν ἱππόδρομον. ὁδὶ, ἀγαλαβὼν τῶν ὑποθέσιν, ἐπίρρα δυνάμει μὲν ἐχωρίσατο τὰς ἤδη ἠρημωμένας οἰνοίας· παρελθὼν δὲ ἐς τὸ κοινὸν τῆ σμυρναίων, ἀνὴρ ἔδοξε θαυμασιος, ὡς οἷος οὐ τοῖς πρὸ αὐτοῦ γράφεσθαι. ἰῶ δὲ αὐτῷ τὰ μὲν τῆς διαλέξεως, πλάτους νος ἀνημένα, καὶ δίωνος· τὰ δὲ τῆς μελέτης κατὰ τοῦ πολέμωνος, ἐρρωμένα, καί που καὶ πεπιμωτρα· τὰ δὲ τῆς θύρσιας, οἷα τοῖς ἀλύπως ἀναγινώσκουσι, τὰ σαφῆ μὲν αὐτοῖς καθωμιλημένα. νικαγόρου δὲ τοῦ σοφιστοῦ μητρὸς σοφιστῶν τῆ τραγῳδίαν προσηπόντος, διορθούμενος ὁ ἱππόδρομος τὸ λόγον, ἐγὼ δὲ ἔφη πατρὸς ὄμηρον· ἐπαίδαγε δὲ καὶ ἀπὸ ἀρχιλόχου, καλῶν τὸν μὲν ὅμηρον, φωνὴν σοφιστῶν, τὸ δὲ ἀρχίλοχον, πυθμα· μελεῖ μὲν δὴ τὰ αὐδρὸς τούτου, τριάκοντα ἴσως· ἄρισοι δὲ αὐτῶν οἱ κατακλαῖοι, καὶ οἱ σκύθαι, καὶ ὁ δημάδης, ὁ μὴ συγχωρῶν ἀφίστασθαι ἀπὸ λεξάνδρου σὺν ἐνδοῖς ὄντος· ἄδοντα δὲ αὐτοῦ καὶ λυρικοὶ νόμοι· καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆς νομικῆς λύρας ἥπτετο· ἐπαλύπτε δὲ ἀμφὶ τοὺς ἑβδομήκοντα, καὶ οἴκοι, καὶ ὡς ἐγὼ, ἀγροῦ μὲν προσῆναι, καὶ οἰκίας, ἱκανῶ, παρακλῆναι δὲ, καὶ ἐκφρονεῖν, πότε τὴν σοφιστῶν οὐ πεπαιδυμένῳ.

ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ.

Οἱ τὸν λαοδικέα σύαρον λόγου ἀξιοῦντες, αὐτοὶ μὲν ἀξιούσθων λόγων· καὶ γὰρ σύτηλὸς, καὶ δλακιχνὼς, καὶ δύσβυς· καὶ ἦν ἔχοι σύφωνίαν, σὰχώων καμπαῖς ἀτμάτων, αἷς κὰν ὑπορχήσαιτό τις τὰ σιλήνεσθαι. ὃ δὲ διδάσκαλον, ἢ ἀκροατὴ, τί κὰ λέγοιμι, τίδ' ἂ γράφοιμι, οὐ γινώσκων

γετο μὴ γὰρ εἰς τὴν σμύρναν, μετὰ τὸν Ἡρακλέα δὴ ὁ ἱππόδρομος, οὔπω πρὸ τούτου ἦκεν. ἀποβὰς δὲ τῆς νεὼς, ἀπῆν εἰς ἀγοράν, ὅπου ἐντύχοι τε παιδαθυμένῳ τοιῷδε ἱμάτιον δὲ καπηλῶν, καὶ παιδαγωγοὺς προσκαθημένους, ἀναλαβόντας τὰ παιδάρια ἔρχεσθαι βιβλίων εἰς πέρας ἀπιόντας, ξυνῆκεν ὅτι παιδοῖοι τίς οἶδεν τὴν ὥραν ἐστίν· καὶ ἐσῶ παρῆν· καὶ προσεπῶν τὸν μισίαν, ἰκάνετο, ῥᾳθυμῶν οὐδέν· ὁ μὴν δὴ μισίας, ὥστε ὑπὸ μαθημάτων διαλελεῖσθαι οἱ, παιδεραστὴς ὤν, ἢ τροφεῖα παιδάρια ἔνεστε· καὶ ἤρετο ὑπὸ τοῦ ἥκοι· ὁδί, φύσει ἔφη, ἐπιδὰν αὖ τοὶ χρώμενα· διακωδωνίσας οὖν ὁ μισίας τὰ μηδέπω μανθάνοντα λέγειν ἔφη ὅ, τι βούλει· καὶ ὁ ἱππόδρομος, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀλλήλοις τὼ ἐδήτην ἔφη. ἰὼ δὲ ἆρα τῷ μὲν ἱπποδρόμῳ χλαμύς· πῷ δ' αὖ, δημηγορικὸν ἱμάτιον· καὶ τίνα σοφίαν τοῦτ' ἦν δ' ὁ μισίας; ἐπίδειξιν ἔφη σοι μελέτης ποιήσασθαι βέλομαι· δαιμονᾷ μὴν ὄν αὐτὸν ᾠήθη, ταῦτα ἐπαγγελλόμενον, καὶ τῷ νῷ μὴ ἐλαύνεσθαι· τὰς δὲ βολὰς αὐτοῦ σκοπῶν τὴν ὀμμάτων, καὶ ὁρῶν αὐτὸν σοῦσαν, καὶ καθιστάμενον, ἐπήδησε τῷ ἐδήτῃ· ὑποθυσίην τε αἰτήσαντα, προὔβαλε τὸν μάγον τὸν ἀποθυσκεῖν ἀξιοῦντα, ἐπειδὴ μὴ ἐδωκήθη ἀποκτεῖναι μάγον μοιχόν· ὡς δὲ ἐξήνεγκε τοῦ θρόνου, καὶ μικρὸν ὑποσχὼν ἀνεπήδησε, μᾶλλον ἐσῆκε τὸν μισίαν ὁ τῆς μανίας λόγος· καὶ τὸ πλεονεκτήμα τε ἐμβρωτησίαν ὥστο. ἀρξαμένου δὲ τῆς ὑποθύσιος, καὶ ἐπόντος ἀλλ' ἐμαυτόν γε δυώαμαι, ἐξέπεσον ἑαυτοῦ ὑπὲρ θαύματος· καὶ προσδραμὼν αὐτῷ, ἐκέτθει μαθὼν ὅς τις ἦν· ἀμὶ μὲν ἔφη ἱππόδρομος ὁ βέλτιστος, ἥκω δὲ σοι γυμνασόμενος, ἵν' ἐκμάθοιμι δ' ὅσῳ αὖ δὴς οὗτω τε παιδαθυμένου τὸ ἦθος τῆς ἰωνικῆς ἀκροάσεως· ἀλλ' ὅρα μὴ δ' ὕλης τῆς ὑποθύσιος· πρὸς τέρμα δὲ τοῦ λόγου, δρόμος ὑπὸ

τὸν ἱππόδρομον, καὶ πολιώτην ἔχοντες τοῦ καὶ μεθ' ἑαυτὸν
γενέσθαι τινὰς ἀριπρεπῆς ἄνδρας. τουτὶ δὲ μάλιστα σὲ
ὀλυμπία ἐδήλωσε. φιλοσράτῳ γὰρ τῷ λημνίῳ γωρίμως
μεθ' ἑαυτοῦ ἦγε, δύο δὲ, καὶ ἄκοσιν ἔτη γεγονότι, ἀκάκειρε
πωῶτί τινα αὐτοαχέδιον, πλέοντα μεθ' ὁπλίτου τῆ τέχνῃ
τὴν ἐπάγων. ὧνδε ἀπῆν ἔθη, καὶ μὴ ἀξιούσης δὲ καὶ τὸν
ἱππόδρομον τῆς ἑλλάδος αὐτίκα παρείναι, οὐκ ἔπαπο-
δύσομαι ἔφη τοῖς ἐμαυτοῦ ἀγλαΐγχοις. καὶ ἀπῶν ταῦτα,
ἐνέβαλετο τῶν ἀκροάσιν ὧν τῶν τῆς ὑσίας ἥμερα.
ταῦτα μεθ' ὧν ἐχέτω μοι δήλωσιν ἀνδρὸς παιδευ-
μένου, φιλανθρώπου τε, καὶ πρέπου τὸ ἦθος. τὸν δὲ ἀθλώσης
τὴν σοφισῶν θρόνον καταχών, ἐπῶν που πεπαρῶν ἀπηνί-
χθη αὐτὸς ὑπὸ τῆς γυναικός, καὶ τοῦ πλούτου. ἐκείνη γὰρ
ἐδοκοτάτη γυναικῶν ἐγένετο, καὶ φύλαξ ἀγαθὴ χρημά-
των. ἀμφοῖν τε ἀπόντων, ἡ ὑσία ὑπεδέδου. τοῦ τε μὴ
ἐσφοιτᾶν ἐς τὰς τῶν ἑλλήνων παιγνύρεις, οὐκ ἐμέλη, ἀλλ'
ἐθάμιζε ἐς αὐτὰς, ὧν οἰκείων ὄντα. καὶ τοῦ μὴ ἀγωνί-
σθαι. βέλτιον δὲ κἀκεῖνα ἐφαίνετο ὑπὸ τοῦ κῆ μετὰ τὸ πε-
παῦσθαι τοῦ παιδεύειν, ἀνὴ σπουδάζειν. ἱππόδρομος μὲν
γὰρ δὴ, πλῆσαι μὲν ἐξέμαθεν ἑλλήνων, τὴν τε μετὰ τ καπ-
παδόκιν ἀλέξανδρον μνήμης δυτυχησάντων, πλῆσαι δὲ
οὐ νῦν μετά τε ἀμμώνιον τὸν ἀπὸ τοῦ πολυπάτου. ἐκεί-
νου γὰρ πελυγραμματίσειν ἀνδρα οὔπω ἴσμεν. μιλή-
της δὲ ὁ ἱππόδρομος, οὔτε τὸ ἀγρῷ διατρίβοντος ἡμέλη,
οὔτε ὁδοιπορῶν, οὔτε τὸ βιβλία, ἀλλὰ καὶ κρήπιδα ὅλβου
κτῆμα ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῆς δῶρεᾶς τὸ ὕμνων, καὶ ἀμ-
φίονος. ἀγροικότερός τε ὢν τὸ ἦθος, ὅμως ἀμήχανον δὲ
γίνεσθαι ἀπεδήλου τοῖς ὄμμασι, χορόν τι, καὶ φαιδρόν.
τουτὶ δὲ καὶ μιμήσασθαι ὁ σμυρναῖος τὸ αὐτῷ καθιώρακέναι
φησίν, οὐ τὰ δὴ πρὸς φυσιογνωμονοῦντων νομιζόμενα. ἀφι-

βατέρου τῆν ὑπακριτῶν ὧν τῆν βασιλίαν, ἡνδοκίμησε παλιν ἢ τοῦ ἱπποδρόμου τῆφος. καὶ γὰρ δὴ καὶ ὧν τῆς ῥώμης οἷ καὶ δ βυζαντίους. τοιοῦτος δὲ ὢν ἐς τὸ πλῆθ, θαυμασίας πρὸ τῆ τῶν τὰς ἱπποδρόμες ἐχρῆτο. παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν φίλαυτόν τι, καὶ ἀλαζόνα, οὔτι ἐς ἔπαινον ἑαυτοῦ κατέστη ποτὲ, καὶ ἐπέκαπτε τὰς ὑπερβολὰς τῆν ἐπαίνων. βοῶντων γοῦν ποτε ἐπ' αὐτῷ τῆν ἐλλήνων πολλὰ, καὶ δῦφημα, καί που καὶ τῷ πολέμῳ ὁμοιοῦντων αὐτὸν, τί μ' ἀβασάτοισιν ἴσκεις ἔφη; οὔτι τὸν πολέμωνα ἀφιλόμουσος τὸ νομίζεσθαι θεὸν ἀνδρα, οὔτι ἑαυτῷ δίδους τὸ τοιοῦτῳ ὁμοιοῦσθαι. πρόκλου δὲ τοῦ γαυκρατίτου τοῦ πομπηϊανοῦ περιβοήτου ξυνθέντος ὧν πάντας αὐτῷ παιδεύοντας ἀθλιώσει, καὶ τὸν ἱππόδρομον ἐγκαταλείψαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ, ἡμᾶς μὲν ὠόμεθα λέγειν ἀκροάσασθαι πρὸς τῶν τῆν ἀρμενίων ἠχῶ ξυγκαμόντων, ὅδι, οὐδὲν ἀπὼν φλαῦρον, ἐπαίνων δυφημίας διεξῆλθον, κρέμενος ἀπὸ τοῦ πώλου τοῦ ὄρνιθος, ὡς ἀγαπητοῦντος αὐτὸν τοῦ ἐπαίνου. ὧδε μὲν δὴ διέκειτο πρὸς αὐτὸν ἑαυτοῦ περισβυτέρους, καὶ χρόνῳ πολλῷ τε, καὶ οὐ πολλῷ προσλαφότας. ὡς δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν ἰσήλικας εἶχε, ὑπάρχη μαρτυρῆν ἐκ τῆν δι. νιαυτὸς ἀπ' ἰανίας ἤκων ἀθήναζε, ἵνα ἐπαίνους τοῦ ἡρακλήδου πρᾶος ἀκηκόδους. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ ἱππόδρομος ἐν τῇ ἀκροάσει, ὁ νιαυτὸς αὐτὸς ἔφη, ὦρᾶ τοῦ ἑαυτοῦ διδασκάλου. καλὸν οὖν ξυλλαβὼν αὐτῷ τῆν παιδικῶν. καὶ γὰρ σὺ καὶ ξὺν ὁμαίῳ ἀπέλθοι, μαθὼν ἐγκωμιάζειν. καὶ ἐπὼν ταῦτα, ἐπαίνων τοῦ ἡρακλείδου διῆλθεν, οἷος ἐπ' αὐτῷ σύπω ἠρπαι. τὰ δὲ ὧν διοδότου καππαδόκη δάκρυα, καὶ τὸ ἐθέσπα μέλαινα ἐπ' αὐτῷ εἰδῆσαι, φύσιν μὲν περιεχομένου μελίτη ἐπιπνέσαν, ἐφίβῳ δὲ ἀποθανόντι, πατέρα τοῦ ἑλλάνικου ἐκήρυξε

τὸ σῶμα· καὶ πάφος μὲν αὐτῷ ἐν λυκίᾳ λέγεται· ἐπλεθρίᾳ τε δὲ ὦν θυγατρί, καὶ ἀπελευθερώσας οὐ σὺν δαίοις· ὑφ' ὧν καὶ τῶν ῥητορικῶν ἐκκληρονομήθη· ἡ δὲ ῥητορικὴ, γνήσιον δίκα παλαιστὴν ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν σμύρναν, ἐξωνημένον ἐκ τῆς ἀκροάσεως.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ.

Μὴ δὲ δεύτερον τῶν προειρημένων σοφιστῶν, μὴ δὲ ἱππέα δρομόν τις ἡγείσθω τὸν θετταλόν· τὴν μὲν γὰρ, βελτίων φάνεται· τὴν δὲ, οὐκ οἶδα ὅ, τι λείπεται· ἱππόδρομος τοίνυν, πατρὶς μὲν ἐν λάρισα πόλις δὲ πρέπουσα ἐν θετταλοῖς· πατὴρ δὲ, ἐλυμπιόδωρος, περιελθὼν ἱππότροφα θετταλοὺς πάντας· μεγάλων δὲ ἐν θετταλίᾳ δοκούντος τοῦ ἅπαξ προσῆναι τὴν πυθίων, ὁ ἱππόδρομος προῖκα δὶς τ' πυθικῶν ἄθλων· πλούτῳ τε ὑπερήνεγκε τὸν αὐτῶ, καὶ κόσμῳ τῷ πρὸς τὸν ἀγῶνα, καὶ μεγέθει γνώμης, καὶ δικαιοσύνῃ βραβεύοντι τὸ θεῖον· τὸ γοῦν πρὸς τὸν τραγῳδίας ὑποκριτὴν ὑπ' αὐτοῦ πραχθὲν, οὐδὲ ὑπερβολὴν ἑτέρου καταλείποι δικαιότητος τε, καὶ γνώμης· κλήμης δὲ ὁ βυζαντίος, τραγῳδίας ὑποκρινόμενος ἦν, οἷος σύποτε τὴν τέχνην γυναικῶν δὲ καπηλεύων χρόνους, οὓς τὸ βυζάντιον ἐπολιορκεῖτο, ἀπήμων ἀμαρτάνων τῆς νίκης, ὡς μὴ δοκοίη θεὸς ἀνδρὸς κηρύσσεσθαι πόλις, ὅπλα τῶν ἐωμαίους ἐρεμνὰ· αὖθις δὲ αὐτὸν ἀγωνισάμενον κατὰ τοὺς ἀμφικτυονικοὺς ἄθλους, οἱ μὲν ἀμφικτύονες, ἀπεψηφίσαντο τῆς νίκης, διὰ τῆς προειρημένης αἰτίας· ἀναπηδήσας δὲ ἔξω ὁρμῆ ὁ ἱππόδρομος, οὗτος μὲν ἅπαν ἐρρώσθω ἐπιορκωτής τε, καὶ παρανυχωσκόντος τοῦ δικαίου· ἐγὼ δὲ, κλήμεντι τῷ γικῶσαν δίδωμι· ἐφίντις δὲ

πλοις τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας, πῶς οὐ αὐτίχοι ἐκπλήξει ἐκκρούει γὰρ ἀχθέσιον λόγον, καὶ ἀκρατὴς σιμνῷ προσώπῳ· καὶ βραδὺς ἐπαινος, καὶ τὸ μὴ κροτῆσθαι σωπᾶσθαι. ἐὰν δὲ καὶ φθόνου ὑποκαθημένου ἑαυτὸν ἄιδοιτο, ὥσπερ ὁ ἡρακλείδης τὸν τοῦ αὐτιπάτρου τότε ὑφιωράτο, ἦπου μὲν εὐθυμηθήσεται, ἦπου δὲ ὑρήσει· οὐ γὰρ τοιαύτη ὑποφία, γνώμης ἀχλὺς, καὶ διανοίας γλαῦκης. ἰφρὰς δὲ λέγεται πέδρους ἐκπεσὸν, δυνηθῆναι τὸ πολὺ τῆς οὐσίας· ὅτι δὲ καὶ ἀπόντι αὐτῷ τοῦ δικαστηρίου, ἐπικολούθουν μοι οἱ γνώριμοι παραμυθούμενοί τε, καὶ αὐτίχοντες τὸν ἀνδραεῖνός δὲ αὐτὴν ἀπόντος ἀλλοῦ μιλέτην ἀφαιρεθήσεται τις ἡρακλείδη, οὐδὲ τὸ ἐπ' αὐτῇ κλέος, καὶ ἐπῳράφθησαν τος αὐτῷ τὸ, εἰς δὴ που λοιπὸς κατηρήκεται ὑρίζ οἶκος, ἔφη μάλα, ἀσκήσεται δὲ ἐπιπείρασ τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς· δοκεῖ δὲ μάλιστα σοφισῶν οὗτος τὴν ἐπιχείμιον πόνου καὶ πεκτήσασθαι, μὴ συγχωρούσης αὐτῷ τῆς φύσεως· καὶ ἔστιν αὐτῷ φρόντισμα οὐκ ἀκδὲς, βιβλίον ξύμμετρον, ὃ ἐπιγέγραπται πόνου ἐγκώμιον· τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο πρὸ χειρῶν ἔχων, ἐνέτυχε πολεμαίῳ τῷ σοφιστῇ κατὰ γαύκρατον· ὁ δὲ, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι σπουδάζοι· τοῦ δὲ ἀπόντος ὅτι πόνου ἂν ἐγκώμιον, λαβὼν ὁ πολεμαῖος τὸ βιβλίον, καὶ ἀπαλείψας τὸ π, ὥρασι ἔφη αὐταγιγνώσκειν τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκωμίου· καὶ αἱ διαλέξεις δὲ, ἃς ἀπολλώνιος ὁ γαυκρατίτης κατ' αὐτοῦ διελέγετο, ὡς γνωθροῦ καθαπτόντα, καὶ μοχθηρῶς· ἡρακλείδου διδάσκαλοι, ἥρωδής μὲν, ἦν οὐκ ἀληθῶς πεπεισμένων· ἀδριανὸς δὲ, καὶ χρῆσος, ἐν γνησίοις· καὶ ἀρισοκλείους δὲ ἠκροᾶσθαι αὐτὸν μὴ ἀπεικόμον· λέγεται δὲ καὶ χαρὰ κοιλίαν χρῆσθαι, καὶ πλῆσαι ὑφαγῆσαι· καὶ ἡ πολυφαγία αὐτη, ἐς οὐδὲν αὐτῷ ἀπο γρῆναι, ἐπιλοῦτα γοῦν ὑπὸ τοῦ ἀγαθοκλέους ἐπ, αὐτος

φις κὰ, ἀποχρῶν μὲν γὰρ ξωπῆναι, ἀπεχρῶν ἐθρμιλυδῆσαι, καὶ δὲ ἀγῶνας ἀπρήπος, καὶ τὰς παννυχικὰς ἐνοίας ἐχ ὑπερβαχεύων. ἐκπεσὼν δὲ τοῦ θρόνου τοῦ ἀθήνησι, συσκίνη τον ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀπολλωνίου τοῦ ναυκρατίτου ἐπαίρων, ὧν πρῶτος, καὶ μόσος, καὶ πιλωτοῦος ὁ μαρκιανὸς ὁ ἐκ δολίχης, ἐγένετο, ὧν τὰ σμύρναν ἐτράπετο, βύουσαν δὲ μάλιστα πόλεων τὰς τὴν σοφισῶν μούσας. νεότητα μὲν οὖν ἰωνικῶν τι, καὶ λύδιον, καὶ τὰ ἐκ φρυγῶν, καὶ καρίασ ξωνδραμὰν ἐς ἰωνίαν κατὰ σωουσίαν τοῦ αὐδηνὸς, ὕπωμίλα, ἐπειδὴ ἀγχίβυρος ἀπάσαις ἡ σμύρνα. ἡ δὲ, ἦγε μὲν καὶ τὸ ἐκ τῆς βυρώπης ἑλλωικὸν, ἦγε δὲ τοῦ ἐκ τῆς ἰώασ γένους. πολλοὺς δὲ ἦγεν ἀγωνιστὰς οὐκ ἀνηκόους αὐτοῦ ὄντας, ἐπειδὴ πολιμαίῳ τῷ ναυκρατίτῃ κατ' ἄκρον πον πόδ' σοφίασ ἤρισεν. σὺν πλησι δὲ τὰ σμύρναν ὁμίλου λαμπρὸν. ὤγνυσι δὲ καὶ πλάω ἔτερα, ἃ ἐγὼ δηλώσω. πόλις γὲ ξεύσους πολλοὺς ἐπεδεδραμήκυν, ἄλλως τε, καὶ σοφίασ ὀρῶντας, σωφρόνως μὲν βουλεύσει, σωφρένως δὲ ἐκκλησιάσει. φυλακὴ δὲ μοι δοκεῖ τὸ ἐν πολλοῖς τι, καὶ ἀσυδαίοις, κακοὶ ἁλίσκεσθαι, ἰδρῶν τι ἐπιμελήσεται, καὶ γυμνασίων, καὶ κρίσεων, καὶ σοῶν, ἵνα ἀποχρῶσα τῷ ὁμίλῳ φαίνητο. ἐὰ δὲ καὶ ναύκληρος ἡ πόλις ἦν, καθάπερ ἡ σμύρνα, πολλὰ, καὶ ἄφθονα αὐτοῖς ἡ θάλασσα δώσει. ξωνήρατο δὲ τῇ σμύρνῃ καὶ τοῦ ἥδους, ἐλαίου κρίνιλα ἐπὶ σκυθάσας ἐν τῷ τοῦ ἀσκληπιοῦ γυμνασίῳ χρυσῶν τὸν ὀρόφου, καὶ σιφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἤρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα. ὧν σεβήρου δὲ τοῦ αὐτοκράτορος, φασὶν αὐτὸν χιδίου λόγου ἐκπεσῶν, αὐλὶν, καὶ θορυφόρους δώσαντα. τουτὶ δὲ ἀγοραῖος μὲν τις παθὼν, καὶ αὐτίας λάβοι. τὸ γὰρ τὴν ἀγοράων ἔργα, ἐπαινοῖ, καὶ θρασὺς. σοφιστὴς δὲ ξυσσυδάζων μηκε-

ξαιλάμβανε τῷ δημοκράτη τὴν ἐπιδεξιάν, πρῶτον μὲν τὸ τοῦ πάππου κλέος· ἣ γὰρ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη, τὰς ἀρετὰς ἀπαίζειπε μᾶλλον, ἐκ πατέρων εἰς παῖδας διαδοθεῖσας· ὅθεν εὐκλεέστερον μὲν ὀλυμπιονίκης, ὁ ἐξ ὀλυμπιονικῶν οἴκα, γενναιότερος δὲ στρατιώτης, ὁ μὲν ἀστρατεύτων· ἥδιόν τε τὴν ἐπιδεξίωσιν, αἱ πατέρων τε, καὶ προγόνων οἰκοι· καὶ τὶ χαι βελτίους, αἱ κληρονομούμεναι· ξυνελάμβανε δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἡ πρὸς τῷ εἶδει· καὶ γὰρ ἐπίσχαρις, καὶ ἀγελαμπρία, οἷα ἔφηβοι· καὶ τὸ βαρὺ δὲ τοῦ μειρακίου τὸ ἐν τοῖς πλήθεσιν, ἐκπλῆξαι εἰς αὐτὸ πολλοὺς ἔφερον, ὧν ἐκπλήττονται ἀνθρωποι τὰ μεγάλα μὴ ξυνεγωνίᾳ πράττοντας· ἐδίδου τι καὶ ἡ ὠχρία· καὶ ἡ τῆς γλώττης κρότος, καὶ τὸ ἐν συμμέτρῳ καιρῷ ξυνεραν τὰς ὑποθέσεις, καὶ τὰ ἀναγιγνωσκόμενά τι, καὶ λεγόμενα παλαιότερα ὄντα, ἢ νέα μὲν, εὐθυμηθῆναι, καὶ ἐμιμοῦσαι· ἐμὲ δὲ μελέτας τοῦ δημοκράτους, ὀκτὼ που ἴσως, ἢ δέκα· καὶ τῆς λόγος οὐ μακρὸς, ὃν ἐν φωκαίᾳ ἐπιλαβὼν τῷ πανίῳ κρατῆρι· ἐμοὶ δὲ ἀποπεφαίνετο μὴ ἂν ποτε ὑπὲρ φωνῆσαι τὴν μειρακίου τούτου γλῶτταν, ἢ μὴ ἀφηρέθη τὸ παρειλθὸν εἰς ἄνδρας, φθόγγος ἄλους· ἐπλήσσετο δὲ κατ' ἐνίους μὲν, ὀκτὼ, καὶ ὀκτὼ ἐτῶν· ὡς δὲ ἐνίοι, πέντε, καὶ εἴκοσι· καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ἡ πατρὶς γῆ, καὶ αἱ πατρῷαι θῆκαι.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.

Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ ἡρακλείδης ὁ λύκιος· καὶ τὰ οἴκοθεν μὲν, ἐπιδεᾶ πατέρων τὰ ἀγαθῶν ἦν, καὶ ἀρχιερέων λυκίων ἐγένετο, τῶν δὲ ἀλειτουργησίαν οὖσαν οὐ μεγάλου ἔθνους ῥωμαίων, μεγάλων ἀξιοῦσιν, ὑπὲρ ξυμμαχίας εἶναι παλαιᾶς· ἐλλογιμώτερος δὲ ὁ ἡρακλείδης τῶν

πότερ φίσαι, οὐδὲ εἰς λειτουργίας, ἀφ' ὧν καὶ οὗτοι εἰσὶν
ἄρασθαι, ἀλλ' εἰς ἄκρατον, καὶ ἐπαίρους, οἵους παραχεῖν
καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρεῖχον οἱ καλλίαι ποτὲ τὸν
ἱππονίκου κολακεύσαντες. αὐτὸς πάτρων δὲ παρελήλυθόν
τος εἰς τὰς βασιλικὰς ἱπποδρομίας ἤδη, ἀσαχζομένου τὰ κα-
μόσαι εἰ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πονήρως ἔχουσαν τοῦ
ᾄδους, οὐκ ἐπήδησε πρὸς τὴν ἐκείνου εὐπραγίας, ἀλλὰ
καὶ τῆς προμνηστρίας ἀλαγούσης εἰς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος
ἔχειν, ἵνα ἔχει τότε, οὐκ ἂν ποτε ἔφη δουλεύσαι προικὶ
μακρᾷ, καὶ πονηρᾷ γυναικί. ἀθεώτων δὲ αὐτὸν τῇ συμπε-
νῶν εἰς τὸν γάμον, καὶ φίλος κορίνθου ἡγουμένης τὸν αὐτο-
πάτορα οὐ πρότερον εἶδεν, ἢ σιβήρον αὐτοκράτορα μετα- ξ. ἔξειν.
πέμψαντες αὐτὸν ἐς τὴν ἑώαν, δουλεύσοι τὴν κόρην. ὅτε
δὴ τῷ ἐπιπεδήσαντι ὁρμένου τινὸς αὐτὸν, ὁπότε ἄγοι τὰ
αὐτοκαλυπτήρια, ἀσπάσασθαι ὁ ὁρμοκράτης, ἐγκαλυπτή-
ριος μὲν οὖν ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων. καὶ διέλυσε μιτὲ
πολὺν τὸν γάμον, ὀρθὸν οὔτε ἑδὼν ἡδέως, οὔτε ἐπιπεδήσας
τὸ ἦθος. καὶ ἀκροατὴς δὲ τοῦ ὁρμοκράτους ὁ αὐτοκράτωρ
γενόμενος, ἠκροᾶτο αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. δωριάς τε
αὐτῶν ἀσκεῖ. καὶ ὁρμοκράτης σισφάνους μὲν ἔφη, καὶ αὖτις
λήσασ', καὶ σιτίαις, καὶ πορφύραν, καὶ τὸ ἐρᾶσθαι, ὁ πάπ-
πος ἡμῖν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ παρίδωκε. τί οὖν αὐτοῖν παρὲξ
σοῦ σήμερον, ἃ ἐκ τοσούτου ἔχω; ἐπεὶ δέ εἰσί μοι προσε-
παγμένοι ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν πρόγαμον ἀσκληποῦ πρόδι-
κα σιτεῖσθαι λιβανωτῷ θυμιάματον, τὸ δὲ ἄρωμα τοῦτο
οὕτω τί σαίνιον καθ' ἡμᾶς νῦν, ὡς φασιν, καὶ δάφνης
φύλλα πῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι, δίομαι λιβανωτοῦ τοιαύ-
του πεντήκοντα, ἵνα θραπτόμοιμι μὲν τοῖς θεοῖς, θρασ-
πτοιμίμω δὲ αὐτός. ἐδόκει δὲ τὸν λιβανωτὸν σῶν ἐπαίνου
ὁ αὐτοκράτωρ, ὁρμήσας ἀπὸν, ἐπειδὴ μικρὰ μὲν

ἐχὰρ δὲ μία· καὶ οὓς ἐπαύθησαν ὅπλα ὑπὲρ ἀλλήλων
ἐπῆραν, τούτους ἀκούει κατ' ἀλλήλων ἠρμένους, ὑφ' ὧν πα-
ρῳξεωθῆναι τὸν βασιλέα μὴ ἀπιέναι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ἐμοὶ
ΕΡΜΟΚΡΑ ΤΗΣ. ταῦτα παρῴξαι, βουλομένῳ γε τὸ δοκεῖν ἐπιβιβάσαι
λόγῳ μὴ ἀπιέναι. πολὺς ἐν σοφιστῶν κύκλῳ καὶ Ἑρμο-
κράτης ὁ φωκαεὺς ἀδύτας, φύσεως ἰσχὺν δηλώσας
παρὰ πάντας, οὓς ἐμιμησάμην οὐδενὶ γὰρ θαυμασίῳ σοφι-
στῇ συνεσόμενος, ἀλλὰ ῥουφίνου τοῦ σμυρναίου ἀκηκόως,
τὰ σοφιστικὰ τολμῶντος μᾶλλον, ἢ κατορθοῦντος, ἐμνηθῆ-
ναι ποικιλώτατα ἑλλήνων καὶ ἐγὼ, καὶ ἐπαῖσα. οὐ τὰς
μὲν, τὴν ὑποθέσεων, τὰς δ' οὐχί, ἅπαξ δὲ πάσας τὰς με-
λετωμένας· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐσχηματισμένας δυοῖν διέ-
βαινε, ἀμφιβολίας τε πλήσας ἐπινοήσας, καὶ τὸ σημαινό-
μενον ἐγκαταμίξας τῷ ἀφημένῳ. πάππος μὲν δὴ αὖ-
τῷ ἐγένετο ἄπαλος, ὁ πολέμωνος τοῦ σοφιστοῦ πατὴρ· πα-
τὴρ δὲ, ῥουσινιανὸς ὁ ἐκ φωκαίων, ἀνὴρ ὕπατος, καλλισθέ-
νημασι τὴν ἄπαλον· πλουτήσαντος δὲ αὐτῷ τοῦ πατρὸς,
εἰς διαφορὰς κατίσῃ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, οὗτος τὸ
ἀπαραίτητον, ὡς μὴ δὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν καλλισθέ-
νειαν ἐνεγκαίῳ ἀποβαλόντι, ὅτι δὴ καὶ τοῖς πολιμιδ-
τοῖς ἐλεεινὰ τὰς ἡλικίας φαίνεται· καὶ τοῦτο οὕτως
μὲν ἀκούσαντι, κακία τοῦ μητρυιᾶς πρόσκειται μᾶλλον,
ἢ μὴ ᾖ μήτηρ ἐπ' αὐτῷ πεπαιδιλογιζομένῳ δὲ τὰ αἴτια,
καὶ ὅτι τὴν μητέρα ἀπέκτεινε τῶν δούλων τινὰ, ὁ μὲν, συμ-
βαίνων τοῖς νόμοις φανοῖτο ἄν, ἃ δὲ δικάσαι τὸ τῶν τοιαύ-
των δὲ αἰτίαις, καὶ ἀποκτείνειν. ἃ δὲ, ἀξία μισεῖσθαι καὶ τοῖς
μὴ προσήκουσιν, ὑπὲρ ὧν ἑαυτῷ, καὶ τὸν υἱὸν μαχόμε-
νος. ὥσπερ δὲ ταύτην ὁ ἑρμοκράτης διαφθύγοι τὴν αἰτίαν·
οὕτως ἐκείνῳ οὐκ ἂν διαφύγοι· τὸν γὰρ πατρῷον οἰκεῖ
βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα, κατιδὼν πάσῃ οὐκ εἰσῆλ-

Αντιπάτρῳ δὲ τῷ σοφιστῇ, πατρὶς μὲν ἦν Ἱεράπολις, καὶ πολλὰκις ἀπ' αὐτῆς πρὸς τὴν ἀσίαν δι' πρεσβεύσας. πατὴρ δὲ, ῥοδοπέδημος, ὑπὸ φασιστάτων ἐκείνῃ ἀδρίαν ὧν μὲν, καὶ πολυδύκη φοιτήσας, ἀπὸ τοῦ πολυδύκους μᾶλλον ἥρμοσται, πρὸς ὁρμὰς τὴν νεημάτων ἐκλύων τοῖς τῆς ῥμιωάσας ῥυθμοῖς. ἀκμασάμενος δὲ τῷ ζιλίωνος τοῦ ἀθηναίου, τὸ πρὸς τ' τίχνιν ἀκριβὲς ἐκείνου ἔμαθεν. αὐτοχέδιος δὲ ὢν, οὐδὲ φροντισμάτων ἠμέλη, ἀλλ' ὁλυμπικοὺς τι ἡμῖν δίμη, καὶ παναθωναϊκούς. καὶ εἰς ἱστορίαν ἔλαβε τὰ σιβήρου τοῦ βασιλέως ῥήγα. ἐφ' οὗ μάλιστα τοῖς βασιλείοις ἐπισολαῖς ἐπαχθὴς, λαμπρόν τι τῷ αὐτοῖς ἦχησεν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δὴ ἀποπεφάνθω, μιλιτήσαι μὲν, καὶ συμπράξαι τοῦ ἀνδρὸς τούτου πολλοὺς βίλπον, ἐπισῆλαι δὲ μιλίνα ἄμπτον. καὶ ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν τοῦ δράματος δι ξωσίστε, ἐπάξια τοῦ βασιλέως προσώπου φθέγξασθαι. σαφῶς τι γὰρ τὰ λεγόμενα ἔχει, καὶ γνώμης μέγεθος. καὶ τιὼ ῥμιωάσας ἐκ τῆς πεφρόντου, καὶ ξωὴ δονῇ τὸ ἀξιῶδες τοῦ. ὁ δὲ μάλιστα ἐπισολὴ λαμπρύνει. ὑπατείοις δὲ ἐπιγραφῆς, ἤρξε μὲν τοῦ τ' αὐτωῶν ἔθνους. δόξας δὲ ἐπιμέτρον χρῆσθαι τῷ ξίφι, τιὼ ἀρχὴν περιελύθη. βίου μὲν δὴ ὅκτω, καὶ ἑξήκοντα ἐπὶ τῷ αὐτῷ πατρὶ ἐγένετο, καὶ ἐπέφη οἴκοι. λέγεται δὲ ἀποθανεῖν καρτερίᾳ μᾶλλον, ἢ νόσῳ. διδάσκαλός τε τῆς σιβήρου παιδὸς ἐνομίδη. καὶ βιῶν διδάσκαλον ἐκαλοῦμεν αὐτὸν οἱ τοῖς ἐπαύοις τῆς ἀκροάσιως. ἀποθανόντος δὲ τοῦ νεωτέρου σφῶν ἐπ' αὐτίᾳ, ὡς τὴν ἀδελφὴν ἐπιβουλεύσι, γράφη πρὸς τὸν πρεσβύτερον ἐπιστολὴν, μονῳδίαν ἐπέχουσαν, καὶ θρήνων, ἃς ἃς μὲν αὐτῷ ὀφθαλμὸς ἐκ δυσὶν,

πλούτῳ δ' ἡρῴδαι καλῶς ἐκ μικρακίου ἤρξατο. ἀρισθέᾳ γὰρ δὴ, καὶ ἀδριανοῦ, κατελιφότοιν τοῦ μὲν, τῷ σμύρναν, τοῦ δὲ, τῷ ἔφεσον, ἠκροάσατο ἀμφοῖν τῶν μυρίαις, ἃπερ πολλοῖς ἄλλοις ἐς τοιαῦτα δαπανᾶν παιδικὰ, ἢ ἐς καλὸν τι, καὶ καλὰς, ὡς πρὸς ἔνιοι· καὶ ὁπόσα ὑπὲρ αὐδρῶν τούτων αὐαγεγράφασι, δαμιανοῦ μαθὼν ἤκουσα, οὗ τἄμφοῖν ἐδότος. πλούτου δὲ ἐπίδειξιν τῷ αὐδρὶ τούτῳ καινὴν οὐκ ἔσχε. πρῶτον μὲν γὰρ πᾶσαν, ὁπόσῳ ἐκέκτητο, ἐκφέρουσαν ἐνδύσεσι καρπίμοις τε, καὶ ὠφελίμοις. ἐν δὲ τοῖς ὠκεανοῖς, καὶ νήσοις χερρονήσοις τε, καὶ λιμένων προχώσεσι, βεβαιοῦσαι αὖ ὄρμους καταρρύσασα τε, καὶ ἀμφιέσασα ὁλκάσιν, οἰκίαις τε ἐν προαστείοις, ἃ μὲν, κατασκευασμέναις τὸν ἐν ἄστει τρόπον· ἃ δὲ, αὐδρῶσι δεῖ ἐπιτηδείοις αὐτοῦ αὐδρὸς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἦθος, οὐ πάνυ ἀπαξιόμενον καὶ δόξης, οὐδὲ ἐπαινουμένοις τὸ ἐξ ἅπαντος λαμβάνειν, ἐκ δοῦς αὐθοίτου ἀπορουμένους, προῖκα τούτοις τῷ ἑαυτοῦ φωνῷ διδόντος. παρεπλήσιον δὲ ὧν καὶ τοῖς σοφιστικοῖς τῶν λόγων. οὓς γὰρ αὔθοιτο ἀπορουμένους ἐξ ὑπορρήτων, καὶ ἐθνῶν ἥκοντας, ἤφιε τούτοις τὸν μισθὸν τῆς ἀκροάσεως, μὴ λάθοι σοφιστὰς παναγώμονας, ἰδιώτας δὲ δικανικοῦ μὲν, σοφιστὰς κώτυρος. σοφιστικοῦ δὲ, δικανικὰ τύρους. προῖόν δ' ἐς γῆρας, μισθίκια ἄμφω τὰς σπουδὰς, τὸ σῶμα καταλυθὰς μᾶλλον, ἢ τῷ γνώμῳ. τοῖς γοῦν κατὰ κλέος αὐτοῦ φοιτῶσιν ἐς τὸν ἔφεσον, παρέχων ἑαυτὸν, αὐδένα κάμοί τινα σωφρονίσαν πρώτην τε, καὶ δευτέραν, καὶ τρίτην· καὶ οὐδὲν αὖδρα παρεπλήσιον τῷ σοφοκλέους ἵππῳ· νωθρὸς γὰρ ὑφηλικίᾳ δοκῶν, νικήσασαν ὁρμῇ σὺν πᾶσι σπουδαῖς ἀνεκτᾶτο. ἐπλούτει δὲ οἴκοι, ἐπὶ βίους ἐνδομήκοντα· καὶ ἐτάφη σὺν προασείῳ πρὸ τῆς ἑαυτοῦ, οὗ μάλιστα σὺν βίωσε.

Ανυπάτεις.

δοὺς τὸ ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέσεως. ἐδόκει δὲ ὧν τὴν ἀρχὴν τοῦτος γεγονέναι τοῖς ἀρχομένοις τῶν νέων, ἢ τοῖς ἔξω τῆς ἡλικίας ἤδη κεκτημένοις. τὰ γὰρ πράγματα γυμνὰ ἐξέκειτο, καὶ οὐ πόλεμος ἦν αὐτὰ ἢ λέξις. ἑβδομηκοντούτης δὲ ἀποθανὼν, ἀθάνατον ἐποίησεν οὐκ ἀφανῆ. καίτοι γε πρὸ τῆς ἐκ τῶν πολεμίων, ὑπὸ δεξιᾶς τῆς ἀκαδημίας καθεύδουσι.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Ἀγαμεμνονίδου λόγος ἐπ' ἀνδρὶ ἐλλογιμωτάτῳ Δαμιανῷ, τῷ ἐκ τῆς ἐφέσου. ὃς ἐξεμηνύθη σωτῆρί τε, καὶ σώσοι, καὶ νικασφόροις, καὶ φαιδροῖς, κύρου τε, καὶ φυλακῆς. ἀνύρμασται γὰρ τῶν ἐλλογίμων οὗτοι μᾶλλον προσρηθῆσαι ἄν, ἢ σοφισταὶ λόγου ἄξιοι. Δαμιανῷ τοίνυν ἐλλογιμωτάτῳ μὲν καὶ τὸ αὐτῷ γένος, καὶ πλείστου ἄξιοι τῇ ἐφέσῳ. εὐδοκιμωτάτοις δὲ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ φῶτες. συμπάντων γὰρ βουλῆς ἀξιωθέντες πάντες, ἐπ' εὐδοξίᾳ θαυμαζόμενοι, καὶ ὑπεροψίᾳ χρημάτων. αὐτός τε πλούτῳ ποικίλῳ, καὶ πολυπειρίᾳ καὶ σκευασμένος. ἐπῆρκει μὲν καὶ τοῖς λοιμένοις τῆς ἐφεσίων, πλεῖστα δὲ ὠφέλησε τὸ κοινὸν, χρήματά τε ὑποδιδοὺς, καὶ τὸν ὑποδιδώκοτα τῶν δημοσίων ὀργῶν ἀνακτώμενος. συνέβη δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῇ ἐφέσῳ, καταστήσασθαι εἰς αὖθις τιμὴν διὰ τὴν μαγνητικὴν καθεδρον. ἔστι δὲ αὕτη σοὰ ὧν σάρδιον λίθου πᾶσα. νοῦς δὲ τοῦ οἰκοδομήματος, μὴ ἀπέχεσθαι τοῦ ἱεροῦ τοὺς θεραπεύοντας ἑπόμενοι. τοῦτο μὲν δὴ τοὔργον ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ἀποπλιδὶν, ἐπὲλ γραψεν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικός. τὸ δὲ οὖ τῷ ἱερῷ ἐπιστατήριον, αὐτὸς ἀνέθηκε, μιγέν τε ἐξαίρασι ὑπὸ πάνυ ὄμου τε παρ' ἑτέρους, καὶ λόγου κρύπτω πεβαλὼν κόσμον. ὠράϊσται γὰρ φρυγίῳ λίθῳ, θεὸς οὔπω ἐτιμήθη.

ἀλλ' αὐτὸ ἀγαπῶν τὸ ἀρχαῖον, γῷ τε ἀσώτῳ, πρὸς ἀλιέ-
κτρυόνων τροφὴν, περί τι ὀρτύγων, κωδίων τε, καὶ ἱπ-
πων ξωγραφίαν μᾶλλον, ἢ ὠνητλήπων. καὶ παρὰ τοῖς κολ-
λοῖς ἔχων αἰτίαν, ὅπου ἔφη μεταβαλὼν τὸ μετὰ μερόν-
των παίζειν, ἢ μετὰ ἡλίκων. ἀποθανόντος δὲ αὐτῷ τοῦ
παιδὸς ἐκ τῆς γυναικὸς, ὧν παλακὴ ἐγένετο, διὰ τὸ καὶ
γηράσκοντας ὀφθαλμοὺς ἀπέχεσθαι. θλυπτάτη δὲ αὐτὴ
γενομένη, πᾶσαν ἀφῆκε νῆσον, οὐκ ἀγαθὸς ἔδοξε προσ-
της τοῦ οἴκου. τὸ δὲ τῆς μελίττης πάτριον τῷ αὐθρώπῳ,
διέκειτο ὧδε. ἑκατὸν ὁραχμὰς ἄπαξ καταβαλόντι
ἐξεῖναι ἀκροᾶσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. ἐν δὲ αὐτῷ καὶ θύκη βυ-
βλίων ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὧν μετὴν τοῖς συλλεγομένοις εἰς τὸ
πλήρωμα τῆς ἀκροάσεως, ὡς μὴ δὲ συρίττοιμεν ἀλλήλοις,
μὴ δὲ σκώπτοιμεν, ἃ δὲ τοὺς τὴν σοφισθν σωφροσύνης
φιλοτιμήσεσθαι. ἀθρόοι ἐσκαλούμεθα, καὶ ἐκαθήμεθα ἐν
σκληθέντες. οἱ μὲν παῖδες, καὶ οἱ παιδαγωγοὶ, μίσον τὰ
μηράκια δὲ, αὐτοί. τὸ μὲν οὖν διαλιχθῆναι αὐτὸν, ἐν πασ-
νίαις ἔκειτο. ὅτι δὲ ὁρμήσασε ἐς διάλεξιν, ἱππάζωτί τε
ἔοικε, καὶ χορτάζοντι. ἡ μελίττη δὲ τῆς προτραπάσας,
ἐστικυκλεῖτο περιθραμένη. τὸ δὲ μνημονικὸν, σύνεσιν
κουτούτης ἔδωκε πρασκών, καὶ ὑπὲρ τὸν σιμωνίδειον ἔρω-
τα, καὶ ἑρμήνδυε μᾶλλον κατὰ φύσιν. ἀδρίαστος δὲ ἦσαν αἱ
ἐμβολαὶ τῶν νομάτων.

ΦΟΙΝΙΞ.

Φοίνιξ δὲ ὁ θετταλὸς, οὐ δὲ θαυμάσαι ἄξιος, οὐδὲ αὖ διαφ-
βαλεῖν πάντα. ἦν μὲν γὰρ τὴν φιλάγρυπνον περιττοτάτην
ἔχων δὲ ἀμάχων, ἢ ὁμνύδυσαι. πάσχειν τε γὰρ τὸ νοσθν
ἔχει, καὶ οὐδὲν ἔξω καιροῦ ὑφίσταται. ἢ δὲ ὁμνύεια διαφέρ

Ἀναγράφω δὲ καὶ πρόκλον τὸν Λυκιάρχην, ὃν ἐγὼ μὲν καὶ τὸν αὐθάδη καὶ ὑβριστὴν ἐκάλουν, ἐπειδὴ καὶ τῶν ἐμῶν διδασκάλων ἦν οὗτος· πρόκλος τοίνυν, ὃν μὲν τὴν ὄψιν ἀφανῶν κατ' αἰγυπτίους θεσμοὺς ἐσεβάζουσαν δὲ ἰδὼν τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτεύσαντες, τῇ Ἀθηνᾷ σὺν χίλιαις ἡμέραις ἀπέθανε· καὶ ὑπερπλουτήσας, ἐκεῖ ἔζη, πολλὰ μὲν ἀγαλμάτων χρήματα, πολλοὺς δὲ οἰκέτας, καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένην· οὗ δὲ ἀκούων Ἀθήνησι καὶ τὸν σὺν μακρῷ χρόνῳ, ἵνα δοκίμησε, πολλῷ μᾶλλον αὐτὴν χαιρόμενος· πρῶτον μὲν, ὅτι τῇ τοῦ βίου αἱρέσει ἔπεσε οἱ μαι, καὶ ὅτι θύσων κτήματι χαιρομένῳ μὲν πρὸς σῶν Ἀθηναίων, δηλώσων δὲ παραχωμένῳ χρησοῦ ἥκας· εἰς ἐμὲ τὸν πειραιᾶ ἐπολύσας, ἤρετό τινα τὴν αὐτόθεν, ἃ δ' ἔνια καλῶς Ἀθήνησι ζῇ, καὶ οὗ πράττειν· ἠρώτησε δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ ξένου, ᾧ προσίμισξεν Ἀθήνησι νέως ὤν, ὅτι δὴ καὶ Ἀδριανῷ ἐφοίτα· μαθὼν δὲ αὐτὸν ἀναί τι, καὶ ζῶν, ἐκπεσόντα αὐτίκα τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἀπ' ἀγορᾶς πρὸς δραχμὰς μυρίας, ἃς ἐπ' αὐτῇ ἐδανείσθη, ἐπεμψεν αὐτῷ τὰς μυρίας, μὴ δὲ ἀνέλπιστόν πως ἐς τὸ ἄστυ, ἵνα ἀπὸν ἐλθυδρώσον τὴν οἰκίαν, ἵνα μή σε κατιφῇ ἴδῃ· ταῦτα μὲν πλουσίου μόνον ἦν ὠφελήματα, ἀλλὰ καὶ πλούτου καλῶς χρωμένου, πεπαιδευμένου τε ἱκανῶς, καὶ τὰ φιλικὰ ἀκριβοῦντος· ἐκτήσατο δὲ καὶ οἰκίας δύο μὲν σὺν ἄστει, μίαν δὲ σὺν πειραιεῖ, καὶ ἄλλα ἐλθυσῖνι· ἐφύτευε δὲ αὐτῷ ἐν ἀγρῷ πολυτελῶς, ἐλαίας, μύρον, βίβλος, βιβλίας, καὶ πᾶσαν τοιάδε ἀγοράν· καὶ ἀποδήμους αὐτὸς τοῖς διατριβομένοις τὰ τοιαῦτα, εὐδαιμοῦ φιλοχρήματος ἐδόκει, οὐδὲ ἀνελεύθερος, οὐδὲ ἄπρακτος τοῦ πλήθους, οὐδὲ ἀπροσδιάπτως μεθύων, ἢ τόκους,

ἀπέλαβεν ἀφωρισθείς. ὁ δὲ ἀπόλλωνος, δῶρα ἔχων. παρὰ δὲ τοῦτος δὲ τοῦ Ἡρακλείδου λόγου οὐκ ἀληθῆ ὑπὸ τοῦ ἀπολλωνίου, ὡς αὐτίκα δὴ βασιλευομένου ἐς λιβύην, νίκησε λιπάγης ὑπ' αὐτοκράτορ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξ ἁπάσης γῆς πρεσβείας σωθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἥκοντος ὥρα σοι ἀσαμωνιάσκειν τὸν πρὸς λιπάγην, σοὶ μὲν σῶν δὲ ὁ ἀπόλλωνος, καὶ γὰρ δὴ καὶ ὑπὸ τῆς ἀπελάσαι μέγα πάλαι. βαλβίδος μὲν δὴ τοῦ λόγου. ὁ ἀπόλλωνος ἐκ τῆς ἀδριανοῦ ἰδέας βίβλου πάντα, ἅτε δὴ καὶ ἀκροατὴς γνώμενος. παραλλάττει δὲ ὅμως ἐς ῥυθμοὺς ἐμμέτρους τι, καὶ ἀναπαύοντες. οὓς εἰ φυλάξαιτο, σιμυόπριπος τῶν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βιβλικώς. τοῦτο δὲ ἐστιν ὄρειν καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν ὑποβοίσιον, μάλιστα δὲ ὧν τοῦ καλλίου, ὃ ἀπαγορεύει τοῖς ἀθηναίοις, πυρὶ μὴ βάπτειν. ὑπηλιῶτα ἄρον ἀνθρώπου τῶν δᾳδα. τί βιάζῃς, καὶ καταίγης κάτω, καὶ βασανίζῃς τὸ πῦρ; οὐραιόν ἐστι πρὸς τὸ συγχεῖς ὄρχεται. αἰθέριόν ἐστι. τοῦτο τὸ πῦρ, οὐ καταίγει νεκροὺς, ἀλλ' ἀνάγει βιοὺς. ἰὰ πρεμνηδὸν δᾳδεῦχε, καὶ πυρφόρει, οἷά σου τὸ ὕδωρ ὑβρίζεται. νεκροῖς ἀναιδήτοις ἀσαμίγνυται. ἐπάρηξον. βοήθησον. κλίνον εἰς δυνατὸν καὶ κάθες τὸ πῦρ. παρεβίβασε δὲ ταῦτα, οὐ παραυτόμενος τὴν ἀκολασίαν ῥυθμῶν, ἀλλὰ διδάσκων ὅτι μὴ δεῖ σωφρονιστέους ῥυθμοὺς ἡνιοχεῖν. ἐπιλοῦται μὲν οὖν ἀμφὶ τὸ πέντε, καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, πολὺς ὢν τῷ ἀθηναίων δήμῳ πνεύσας. ἐτάφη δὲ ὢν τῷ προκοπίῳ τῷ ἐν ἐλβουσίνι λιωφόρῳ ὄντι μὲν τῷ προκοπίῳ, ἱερὰ συκῆ. τὸ δὲ ἐλβουσινόθεν ἱερὰ, ἔπειδὰν ἐς ἄστυ ἄγωσιν, ἐκεῖ αὖθις παύσασθαι

ἔφη διδόασί μοι χρήσθαι τοῖς πατρῴοις· καὶ ὃς, διδόασι μὲν οὖν, ἀλλὰ τοῖς κατὰ νόμους γεγονόσι· καθάπερ οὖν καὶ αὐτοῦ τινὲς καὶ τὸ σκέλος εἰς μακεδονίαν μισθῶσαι οἴκασ', οὐδὲ δοῦ πράττουσης· ἀλλ' ἀφίεσθω τὴν τοιούτων. δοῦροιμεν γὰρ ἂν καὶ τὴν πολὺ σοφῶν σύνους, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐργασάμενον ὑπὲρ χρημάτων πράξαντες· ἐμοὶ γοῦν ἀποδώσουσιν τοῦτον. χρείαν τι γὰρ περιέχει τιὼ οὐσίαν τὴν ἑλληνῶν τοῖς δικομένοις, καὶ οὐ βαρὺς ὑπὲρ μισθοῦ ξυμβῆναι· ἐτιθέμην δὲ ἐβδομήκοντα τούτους ἀθήνησιν, ἔχων σοφίαν τιὼ ἐξ ἁπάντων ἀθηναίων δύνασθαι· ἀδριανοῦ μὲν, καὶ χρήσου, τὴν σοφιστῶν, ἀκροᾶσθαι ἐλίνετο· ἀμφοῖν δὲ ἀφίεσθαι, ὅσον οἱ μὴ δὲ ἀκούσαντες· ἐφιόρα δὲ τοὺς ὑποθέσεις, ὑπεξιὼν μὲν τοῦ κοινοῦ, καιρὸν ἔχοντος πλήθω τοῦ ξυμμίτρου.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Ὁ δὲ ἀπολλώνιος ὁ ἀθηναῖος, ὀνόματος μὲν ἠξιώθη καθ' ἕλληνας, ὡς ἱκανὸς τὰ δικαστικὰ, καὶ τὰ ἀμφὶ μελέτην οὐ μεμπτός· ἐπαύθησε δὲ ἀθήνησι καθ' ἡρακλείδιον τὸν, καὶ τὸν ὁμώνυμον, τοῦ πολιτικοῦ θρόνου πρεσβεύσαντα τιὼ παλαιὸν σοφιστήν· ἀπρεπὴς δὲ καὶ τὰ πολιτικὰ χειρόμενος, οὔτε πρεσβείαις ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐπρέσβευσεν, οὔτε λειτουργίαις, ἃς μεγίστας ἀθηναῖοι νομίζουσι· τιὼ δ' ἐπώνυμον, καὶ τιὼ τοῦ τὴν ὅπλων, ἐπιτράπη, καὶ τοὺς ἐξ ἀνακτόρων φωνὰς ἤδη γράσκων, ἡρακλείδου, καὶ λογίμου, καὶ γλαύκου, καὶ τῶν τοιούτων ἱεροφαντῶν, δυσφωνίαν μὲν ἀποδίων, σεμνότητι δὲ, καὶ μεγαλοπρέπειαν, καὶ κόσμον παρὰ πολλοὺς δοκῶν τὴν αὐτῶ· πρεσβεύων δὲ παρὰ σεβήρου τοῦ ῥώμης τὸν αὐτοκράτορα, ἅπερ δύσατο πρὸς ἡρακλείδιον τὸν σοφιστὴν τὸν ὑπὲρ μελέτης ἀγῶνα. καὶ ἀπῆλθεν, ὁ μὲν, τιὼ

ἔσασι, σπουδαζομένης μάλιστα τῇ ἐφέσῳ· ὅθεν ἐδόκει
πσιν οὐδ' ἡρόχθαι ἡρῴδου, καταψυδομένοις τοῦ αὐ
δρός· τί μὲν γὰρ τῆς ῥᾳμνήσας παρέφθορεν ἐς ὅπη, δι' ὧν
ἥρηκα αἰτίαν; αὐδὲ ὧν βολὰς τὴν νομάτων, ἡρῴδησί τε,
καὶ ἀπορρήτους γλυκείας· ἔξεσι δὲ αὐτὸν θεωρεῖν ὧν τοῦ τῆς
εἰκόνος σῴοντος, ἢ μὴ μερακιῶδες δόξω· ἥρπασε δ' ὧδε
ὁ κάλως ἔμψυχον εὐ ἀψύχῳ σώματι, τίς αἰρήσει δαι
μόνων ἐδημιούργησε; πειθώ τις, ἢ χαρίς, ἢ αὐτὸς ὅλως ὁ
τοῦ καλοῦς πατὴρ, ὡς πάντα σοι πράσσειν εὐ ἀληθείᾳ,
προσώπου τάσις· χρόας αὔρας, βλίμματος κίντρον· μει
δίαμα κεχαρισμένον· παρειῶν ἄνθος· ἀκοῆς ἴχνος· ἔχεις
δὲ καὶ φωνῆς μέλουσαν ἀεί· τάχα τί χὴ καλεῖς· ἀλλ' ἐμὲ
μὴ παρόντας αὐέρασε, καὶ βάσκανε, πρὸς πεῖν ὁρᾶσιν
ἄπτει, οὐδένος μοι μεπίδωκας ῥήματος· τοιγαροῦν τῶν
φρικωδεστάτην ἅπασιν ἀὶ τοῖς καλοῖς ὁρᾶν ὧν σοί βόσο
μαι· δύχομαί σε γηράσαι· τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν, ἄν
δύησιν· οἱ δὲ, οἵκοι, μισαπτόλιόν τι, καὶ παρίοντας ἐς γῆν
ῥασ· γενέσθαι δὲ ἀγροικότερον τὸ ἦθος, καὶ κατὰ τὸν
τοῦ μαίανου τοῦ βυζαντίου αὐχμόν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ.

Ὁ πολλώνιος δὲ ὁ ναυκρατίτης, ἡρακλείδῃ μὲν σπαρτίᾳ
ἐπαίδευσε, τὸν ἀθήνησι βρόγον κατηλιφότα λόγου δὲ ἐπε
μελήθη πολιτικοῦ, καὶ δὴ κεκολασμένου, ἦσαν δὲ ἀγωνίζο
μένου· πρὸ βολὴ γὰρ ἄπεσαν αὐτοῦ, καὶ πνεῦμα· ὅτι δὲ αὖ
τῷ κακῶς τὰ ῥητορικὰ, γένοιτο πᾶς ἐξ ἀδίκων γάμων
ἐκφῦνος, ὁ ἐπ' αὐτῷ σοφισθέντας, ἐδὲν γόνιμον, ἐδὲ ἐκ καρ
φίδας, ἀλλὰ τὴν ἐκείνου κομματίων τε, καὶ νοιδίων ἐχό
μενος· ἐφ' ᾧ καὶ λαβὼν αἰτίαν ἐξ ἀνδρὸς σοφοῦ, οἱ νόμοι

πανεκλιμῶν ἀθήνησιν, ὡκλεῶς ἤρξε, ταυτὶ γὰρ ἐκ τῆς πλάτω
λέγοιτο, οὐπω τῆ σοφία τοῦ ἀνδρὸς παραβεβλῆσθαι ἀξία, ἀλλ' ἡ γλῶττα ἐνδύοιτο αὐτὸν, καὶ ἡ ξυνέσις, ἣ τὰς ἐν
χηματισμένας μάλιστα τὴν ὑποθέσιων ἐχρήσατο· τῶν δὲ
ἐδίαν ταύτην, ἐθαυμάσθη, πρῶτον μὲν χαλεπὸν ὁμνη
νδύων. δεῖ γὰρ τὸν παῖς κατὰ σχῆμα συγκειμέ
νως τὴν ὑποθέσιων, τοῖς μὲν λεγομένοις, ἡνίασ· τοῖς δὲ
σιωπωμένοις κέντρον· ἔπειτα οἱ μαι τῶν ἑαυτοῦ
φύσιν· ἐγκειμένως γὰρ τοῦ ἤθους, καὶ ἀπαναύργως ἔχων,
ὑπεκρίνετο οὗ, καὶ μὴ πλουσιώτατος δὲ κατὰ
τὸν ἐλλήσποντον, καὶ προσποιητός τε γνόμενος, καὶ δόξης αὐ
τῷ ὧν τῷ σχεδίᾳ ἐν πολλῆς μὲν ὑπαρχούσης ἀθήνησι, πολ
λῆς δὲ καὶ ἰωνίᾳ, καὶ ἑτελίᾳ, οὐδαμοῦ κατέσησεν ἑαυτὸν
ἐς ἀπέχθειαν ἢ πόλεως, ἢ ἀνδρὸς, ἀλλὰ πρᾴοντος ἐν
χρηματιστῆς· ἐλέγετο δὲ καὶ γυμναστικῇ κρατύνειν τὸ σῶ
μα, καὶ ἀκροαφαγῶν ἀεὶ, καὶ διαπονῶν αὐτὸ παραπλη
σίως τοῖς ἀγωνιζομένοις· ἀκροατὴς δὲ ἤρῴδου μὲν, καὶ
πασίν, ἀριστοκλέους δὲ, καὶ μικρακίοις γνόμενος, καὶ μι
κάλλων ὑπ' αὐτοῦ ἀξιοῦτο, ἐλαμπρύνετο τῷ ἤρῴδῃ μᾶλ
λον, δι' ὅτι μὴν αὐτὸν ἀποκαλῶν, καὶ ἐλλήνων γλῶτταν, καὶ
λόγων βασιλέα, καὶ πολλὰ τοιαῦτα· ἐπλούτει δὲ οἴκοι,
καὶ ἐξέκοντα ἐτῶν γνόμενος, καὶ ὧν πασιν· ὑπὲρ ὧν
μέγα φρονῆν ἔχω, πλὼν μὲ δὴ ὅτι ἀπ' ἐκείνου.

Ο ΙΝΟΜΑΡΧΟΣ.

Ὁ ἰνόμαρχος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀνδρου σοφιστὴς, οὐκ ἐθαυμάζετο
μὲν, οὐ μεμπτὸς δὲ ἐφαίνετο· ἐπαίδευσε μὲν γὰρ κατὰ
χρόνους, οὓς ἀδριανός τε, καὶ χρῆσος ἀθήνησι· πρόσοικος
δὲ ὢν τῆς ἀσίας, τῆς ἰωνικῆς ἐδίας, οἷον ἀφθαλμίας

πόλιν, οὐδὲ μοῦ δοίη βαλεῖν τὸ ἑαυτοῦ κλέος, οὐδὲ ἤθελον, ἢ προσιδοκήθη, ἔδοξεν· ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος, δι' ἠθῶν τε ἄστη ἐπλεύσατο δὲ γοργοῖς σὺν ἀγυιεῦσι, καὶ ὀφθαλμοὺς οὐκ ἀφαιρεῖσθε μου ἀπὸ τοῦ τῆς κεφαλῆς ῥεύματος, ἐπικοπεῖς δέ.

ΕΥΟΔΙΑΝΟΣ.

Εὐοδιανὸν δὲ τὸν σμυρναῖον, τὸ μὲν γένος, εἰς νικύπην τὴν σοφιστὴν ἀνῆγεν· αἱ δὲ οἴκου τιμαὶ, εἰς αὐτὸν ἀρχιερέα τε, καὶ ξυμβούλους τῶν ἱερῶν τῆς ὁπλων· τὰ δὲ τῆς φωνῆς ἄθλα, εἰς τὸν ῥόμβον, καὶ τὸν ἐκαέργον θρόνον· ἐπιτυχὴς δὲ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν διόνυσον τεχνίταις, τὸ δὲ ἔθνος τοῦτο ἀλήθουσι, καὶ λιπαροὶ ἀρχεῖσθαι, ἐπτηδεύτατος τῶν ἀρχῶν ἔδοξεν, καὶ κρατῆσαι, ἢ λαβὼν αὐτάσας· γοῦν δὲ αὐτῷ τελευτήσαντος τὸ τῆς ῥόμβης, οὐδὲν ἔθλου, οὐδὲ ἀγῶνες ἀνεφέρξατο, ἀλλ' ὦδε τίκτουσι τρὶς ἀναβαλίσασ', ἔθανεν· ἀποθνήσκοντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸν ῥόμβον, παρῆσαν μὲν οἱ ἐπτήδειοι πάντες· βουλῶν δὲ αὐτὴν ποιουμένων ὑπὲρ τοῦ σώματος ὅτι χρὴ καταθέσθαι αὐτόθι, ἢ τε παρεχούσας τὰς πορεύεσθαι ἐς τὴν σμύρναν, ἀναβοήσασ' ὁ θεοδόσιος, οὐ κατελείπω τὸν υἱὸν ἔφη μόνον· ὧδε μὲν δὴ σοφῶς ἐπίσκηψε τῷ παιδὶ σωτᾶσθαι· ἀκροατὴς δὲ ἀρίστοκλέους γεγόμενος, πανηγυρικῆς ἐδόκησε, ἐν ξυφῷ κραπῖδι συγκεῖσθαι· οἷον γάμα πέτιμεχήσι δὲ οἱ φασι καὶ πολίμωνος ἀκροάσθαι αὐτόν.

ΡΟΥΦΟΣ.

Ῥοῦφον δὲ τὸν ἐκ τῆς περιήθου σοφιστὴν, μὴ ἀπὸ τῆς οὐσίας· μὴ δὲ ἡ πολλοὶ ὕπατοι τὸ ἐκείνου γένος, μὴ δὲ ἀπὸ τῆς τῶν

Α κμπρὸν σοφιστὴς ὁ Πτολεμαῖος ὁ ναυκρατίτης ἦχη
σον. ἐμοὶ μὲν γὰρ τῶν μετεχόντων τοῦ ἴσου ὀλί
γοις ναυκρατιτῶν ὑπάρχον. ἠρώτου δὲ ἀκροατὴς μὲν, εὖ
μᾶλλον ἢ κλωτὴς ἐγένετο. ἀλλ' ἐς τὸν πολέμωνος ὑπνο
νέχην. τὸν γὰρ εἶζον τοῦ λόγου, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ἐκ
πυρίβολης φράζειν, ἐκ τῆς τοῦ πολέμωνος σκιωμῆς ἀσκηκό
τος. λέγεται δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἀσαι σωθροσύνα ἀμηχανόφω
νικῶν τι, καὶ δικαιοκρίσιον παρέτραχυν. οὐ μᾶλλον ὡς ὄνομα
σὸν τοῦδε ἄραθαι. μαραθῶνα δὲ αὐτὸν ἐπωνόμαζον, ὡς
μὲν πνεῦ, ἐπειδὴ πρὸ μαραθῶνι δῆμος ἐγγράφη ἀθήνησ
σιν. ὡς δὲ σοῦσιν ἤκουσεν, ἐπειδὴ οὐ πᾶς ἀπίκας τὴν ὑποθέ
σεων τ' μαραθῶνι προκινδυνώσαντων, θαμὰ ἐμνημόνευδυ
σεν. καὶ τὴν χρῆσιν δὲ τοῦ πολιμαίου πίνει, ὡς μὴ διορῶντος
τὰς ὑποθέσεις, μὴ δὲ ὅπη ξαυίσκοί τι, καὶ μὴ, τὸ μήριον
τόδε πίμπουσι τῆς κατηγορίας ταύτης. οὐ μεσιωίους δὲ
ἀθλιωτοὺς γράφονται τὸν τ' ἀχαρίστων ἀτων, ἐπεὶ οὐ φύ
γοντες αὐτὴν μὴ ἐδίδασκον, ὅτι τῷ βιβλίῳ ὑπὸ ἀλιξανδρου
ἥλωσαν. ταύτην γὰρ ἐπιφανῶς αὐτῷ ἠρημοῦσιν τ' ὑποθέ
σιν, καὶ σοφῶς ὡς οἷόν τι, συνοφαντοῦσι λέγοντες, ὡς εἰ
μὲν ζῶντος ἀλιξάνδρου κρίνοιτ', τίς οὕτω θρασύς, ὡς καὶ
παντὶ φίσασθαι μεσιωίου, ἢ ὃ πενιωτὸς, τίς ἄτος, πρὸς
ὡς ἀπογνῶναι τ' αἰτίας; ἃ γὰρ ξυνίασιν οἱ ταῦτα διαβάλ
λοντες, ὡς ἡ τ' μεσιωίου ἀπολογία, κατὰ ξυπνώμιον ἴσης
της, τ' ἀλιξάνδρου προϊχομένου, τῷ τ' ἐκείνου φόβου, ἃ μὴ
δὲ ἡ ἄλλη ἐλλὰς ἀπείρως ἔσχε. ταῦτά μοι ἀπολιλογήσθω
ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, παραιτουμένου αὐτ' ἀδίκως, τῷ πεπανερ
γθυμένης αἰτίας. καὶ γὰρ δὴ καὶ δοκιμώτατος σοφιστῶν
οὗτος. πλείστα δὲ ἐπιλθὼν ἴδην, καὶ πλείστας ὁμιλήσας

βη μὲν ὑπὸ ἡρῴδου, καὶ τὴν τοῦ κλεψυδρίου μετηχθησαν εἰς ἐμέτου, οὓς ἐκάλουν οἱ πολλοὶ ἀψῶντας. εἰς πολλὰς δὲ ἀφορμὰς τὴν ἡρῴδου πλεονεκτημάτων, καὶ μάλιστα τὸ αὐτοχειριάζειν. ἀπήγξατο δὲ αὐτὰ παχέᾳ τῇ γλωττῃ, καὶ ὡς καππαδόκαις φωνῆσαι, ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφωνα τὴν στοιχείων, συσείλλων δὲ τὰ μηκυόμενα, καὶ μηκύων τὰ βραχέα. ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν οἱ πολλοὶ μάγειρον, πολυτελῆ ὄψα πονήρως ἀρτύοντα. ἦν δὲ ἰδιώτης μὲν τὰ λέξεις, ὑπιωτέρα. ἐρρέθησαν δὲ ὅμως, καὶ οὐχ ἁμαρτάνουσι τοῦ ἀρχαίου, ὡς ὑπάρχει ταῖς μελέταις ξυμβαλεῖν. πολλαὶ γὰρ αὐτοῦ παιγνιώδεις κατὰ τὸν ῥώμιον, οὗ δὴ καταβιούς, ἀπήγξατο γηράσκων ἥδη. καὶ μετέχων δὲ καὶ τοῦ ἐθελοντηρίου, ὅτι δὴ τῷ ἀπὸν ἐκάθισε, ὧν πᾶσιν οἷς πρὸς αὐτὸν ἐθελοκάκους διεξῆλθε, καιριώτατα τὸ τοῦ δυρπίδου ἐπιφθέγξατο. θησεῦ, πάλιν μετρίαν, ὡς ἔθος πόλιν.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ.

Ἀθηνόδωρος δὲ ὁ σοφιστὴς, τὸ μὲν εἰς πατέρα ἥκων, ἐπφυκέναι μὲν κατὰ τὸν αὖον· τὸ δὲ εἰς διδασκάλους, καὶ παιδεύσιν, φανερώτατος τοῦ ἰλλισικοῦ· ἀρτιοκλείους μὲν γὰρ ἤκουσι, παῖς ἔτι· χρόνου δὲ ὕδη ξυνιόντος· ὅθεν ἐπ' ἀμφοῖν ἐκράτει, τὸν γλῶτταν ἀπικίζων τε, καὶ περιβολὰς ὁμιλούσων. παιδεύων δὲ ἀθήνησι κατὰ χρόνους, οὓς καὶ πολυδεύκης ἐπαίδευσεν, ἐπέκοπεν αὐτὸν ταῖς διαλείψεσιν ὡς μαρακιώδη, λέγων, οἱ παντάλαι κήποι δοκεῖν ἐμοὶ τὸ κοῦφον τοῦ λόγου, καὶ ἐπιπόλαιον, φαντασίαν προσηκάζων οὖσιν τε, καὶ οὐκ οὖσιν. ἐμβριθὲς δὲ καὶ τὸ νέος γεγόμενος, ἐπλάνητο ἥβων ἔτι, ἀφαιρεῖσθαι ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τὸ πρόσω ἐλάσαι φόβης.

φρόνιμος· ἄδην λόγῳ σοφιστεύσας. v. Suid.

δράκοντος, καὶ ἐς παρδάλεων ἄπιθι· καὶ δύνδρων ἐν γάστρῃ
σου, κομᾷ μελετῶντος δὲ αὐτοῦ, χαρακτῆρα ποιώμεθα
τῶν νησιώτας, οὓς τε γύην πιπράσκοντας ἐς τὴν ἀγαγον
γὴν τῶν φόρων, ἐπειδὴ βούλονται καὶ κρῖτας ἀρῆσθαι· τὴν
δὲ ὑπόθεσιν, ἧς τὸ ἴσον πᾶσιν ὧδε ἔχοντα, πῶς ἤπειρώτας
ἀπὸ βαβυλῶνος πατρί νησιώτῃ γράφει, βουλεύω βα-
σιλεῖ, δῶρον ἐκ σατράπου δοθείς· οὔτε δὲ ἵππον αὐτὸς
βαίνω μηδικήν, οὔτε τόξον λαμβάνω πέρσικον, ἀλλ'
οὐδὲ ἴσμεν πόλεμον, ἢν μὴ ἀνάγκη ἔξω χώμεν· ἐν γυ-
ναικωνίτιδι δὲ κάθημαι, καὶ τοὺς βασιλέως θεραπόντων
παλλακάς· καὶ βασιλεὺς οὐκ ὀργίζεται· δύνοῦχος γάρ
ἐμι· δύσοχιμος γῆς παρ' αὐτοῖς, θέλαπαν ἑλληνικὴν
διηγούμενος· καὶ τε τῶν ἑλλήνων μυθολογῶ καλὰ,
πῶς ἥλωσι παγκρατίζουσι, πῶς δελφοὶ θεατίζουσι, τίς ὁ
περὶ ἄβυδον ἐλίου βωμός· ἀλλὰ καὶ σὺ πατήρ μοι, γράφε
ὅτι πότε παρὰ λακεδαιμονίοις νακίνθια, καὶ παρὰ κορινθίοις ἴσθμια, καὶ παρὰ δελφοῖς πύθια, καὶ ὁ νικήσων ἀθλη-
τὴς γαμαχουῶτις· ἐρέωσο· καὶ τὸν ἀδελφόν μοι πρόσαρ-
χόν σον, ἐμπάω πίπραπται· ταῦτα μὲν δὴ ὅσοι κατ' ἐκεῖνον τὸν
ἄνδρα τοῦτον σκοπὴν ἔχεσι τοῖς ἀδικάσθαι ἀκροωμένοις
νεις· ἀδικάσους δὲ ἀκροατὰς καλῶ, οὓς μήτε δύνος, μήτε
φύσους· ἐλέγετο δὲ ταῦτα καὶ μειλιχρᾷ τῇ φωνῇ ἐπαγ-
γέλλειν, ἢ καὶ βασιλέα κόμμοδον θέλεσθαι, τὸν ἀθήνησι θρυ-
λούμενον περὶ αὐτὸ δύρατο· ἐβίω μὲν δὴ ἐς ὄκτω, ἔτη πέντε καὶ
ἔτη ἐπιλαβὼν δὲ ὧν παιδίον γνησίῳ μὲν, ἀπαιδεύτῳ δὲ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

Κ αισάρεια δὲ ἡ καππαδοκῶν, ὅρει ἀργαίῳ πρόσοικος,
πανσαρίην τοῦ σοφιστοῦ φησὶ, δὲ πανσαρίας, ἐπαιδεύ-

καὶ τοὺς χρησιμωτέρους τῶν ἄλλων ὄντας εἰς τὰς ἐνμε
βουλὰς τοῦ μιθροῦ διοκλῆν γοῦν τὸν ἀμαξιαῖον, ὃς ἐν
τι τυφθωμένον ἐκ μαγκίου, καὶ πορνοσώπτε μὲν σαν
τραπάσας, πορνοσώπτε δὲ αὐλὰς, καὶ τὸ ἀγχοῦ βασι
λέων ἐπῆξαν, λέγοντες δὲ ὡς ὀδόναι αἰγυπτίοις προσῆκοι
αὐτῷ ταῦτα, ὁ μὲν δὲ τὰ ἑαυτοῦ σιωπῶν· τῶν δ' ἰδίαν τῆς
λόγων, πεποίκιλται μὲν ἐκ τῆς ἡρώδου πλειονεκτημά
των, λέπτα δὲ αὐτῷ τοῦ ἑτοίμου, καθάπερ ἐν γραφίᾳ
θαύμα χρωμάτων ἐσκιαγραφημένη μίμησις· προῦβη δὲ
καὶ ἐς τὸ ἴσον τῆς ἀρετῆς, ἀμὴ πεντηκοντούτης ἀπέθανε.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πολυδεύκην δὲ τὸν παγκρατιάστην, οὐκ οἶδα ἔστε παιδὸς
μένων δεῖ καλεῖν, ἔστι ἀπαίδευτον, ἢ ὅπερ ἔνθεν δόξει,
καὶ ἀπαίδευτον καὶ πεπαιδευμένον· ἐνθυμουμένῳ γὰρ αὐτοῦ
τὰ ἀνδρώματα, ἱκανῶς ἐπεγύμνασε τὴν γλῶτταν ἡ ἀπεικῆ σύν
σκελίξεως· διορῶντι δὲ τὸ ἐν ταῖς μελέταις ἦθος, οὐδὲν
βέλτιον ἐπέρχεται ἐπῆκεν· πάλαι σὺν χρὴ πρὸς αὐτοῦ ἀδίκειν· πο
λυδεύκης τὰ μὲν κριτικὰ, ἱκανῶς ἔσκηπτο, περὶ ἐνθυμή
μασιν δὲ κριτικοὺς λόγους ἀνδρὸς· τὸν δὲ σοφιστικοὺς, τάλ
μη μᾶλλον, ἢ τύχη, ξυνέβαλλε θαρρήσασι τῇ φύσει· καὶ γὰρ
ἦν καὶ κρίσις ἐπιφυὴς· ἀδριανοῦ δὲ ἀκροατὴς γενόμενος,
ἔσχεν ἐφίσκησιν αὐτοῦ, καὶ τῶν πλειονεκτημάτων, καὶ τῶν
ἐλαττωμάτων· ἦκεν μὲν γὰρ πίπτων, ἦκεν δὲ αἴρεται,
πλὴν ἀλλ' ἐσί τινων ἡδονῶν λιβάδες διακεκραμένου τοῦ
λόγου· ἰδίᾳ δὲ αὐτοῦ διαλεγομένου μὲν ὦδε, ὁ πρωτεὺς ὁ
Φαρίου, τὸ θαῦμα τὸ ὁμηρικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πο
λυειδεῖς ἀμορφαὶ καὶ γὰρ ἐς ὕδωρ αἴρεται, καὶ ἐς πῦρ
ἔπίπτει, καὶ ἐς λέοντα θυμοῦται, καὶ ἐς συῶ ἔρμᾶ, καὶ ἐς

τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος, ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο
ἥρμοσε. οὐ μὴν πεπεγμένος γε, οὐδὲ τῇ τέχνῃ ἐπόμενος·
τὴν δὲ παρασκευὴν τῆς λέξεως, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων σοφι-
στῶν περιεβάλετο, ἔχων προσάγων μᾶλλον, ἢ κρότων. πολ-
λαχοῦ δὲ τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀπεμιμούμενος τὴν
τραγῳδίας χρόμενος.

ΧΡΗΣΤΟΣ.

Τὸν δὲ βυζάντιον σοφιστὴν χρῆσον, ἀδικεῖν ἔλεγε, ἀμελοῦν-
τας αὐδρὸς, ὃς ἄρτι μὲν ἐλλιμένων ὑπὸ ἡρώδου ἐπαιδεύ-
θη, πολλοὺς δὲ ἐπαίδευσι, καὶ θαυμασίους ἄνδρας. ἂν
γένοιτο ἱππόδρομός τις ὁ σοφιστὴς, καὶ φιλίσκος, καὶ ἰσα-
γόρας ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ῥήτορίς τε δοκίμου,
κεκομιδῆς ὁ ἐκ τοῦ πορθάμου, καὶ ἀκύλας ὁ ἐκ τοῦ τῆς
ἐώλου γαλατίας, καὶ ἀριστάνετος ὁ βυζάντιος, καὶ τὴν ἐλ-
λογίμως φιλοσοφησάτων. καλλιχορός τις ὁ ἀθηναῖος, καὶ
ὁ ὧν βωμῷ σῶσαι, καὶ πλοῦς ἔτερος λόγου ἄξιοι. πεισ-
θέντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸν ἀδριανοῦ τοῦ σοφιστοῦ καιρὸς,
ἐκατὸν ἐμμισθοι ἀκροαταὶ ἦσαν. καὶ ἄρτι τούτων, οὓς 332 +
ἔφην. ἀδριανοῦ δὲ καθιδρυθέντος ἐς τὸ ῥώμαιον, ἐνηφί-
ζοντο μὲν οἱ ἀθηναῖοι πρισβεύσασθαι ὑπὲρ χρήσου, τὸν ἀδύ-
νησιν αὐτῷ ἐρόνον ἐκ βασιλέως αἰτοῦντες. ὁ δὲ, παριλθὼν
ἐς αὐτοὺς ἐκκλησιάζοντας, διέλυσε τὴν πρισβευσιν, ἀλλὰ τὰ
διειλεγμένα ἐξέβαλεν, καὶ ὧν πᾶσιν ἔφην, οὐκ αἰμυρίαν
τὸν ἄνδρα. οἶνου δὲ ἥδομενος, παροινίας ἐκράτει, καὶ
334 ἐχειρέαζε, καὶ ἀλεξιχίας. ὧν ὁ οἶνος ὧν τὰς γνώμας
τὴν ἀνθρώπων ἄγει. τοσοῦτον δὲ αὐτῷ πολιτὸν τοῦ γέ-
φην, ὡς ἐς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς προβαίνοντος αὐτῷ τοῦ
πότου, ἀσυνδέτως αὐτὸν ἄπιεναι, πρὶν ὕπνον ἄσασι.
διεβέβλητο δὲ μάλιστα πρὸς τὸν ἀλαζόνας τὴν γέτον,

δυσθυμούσης ἀνδρὸς, τὴν εὐγλωττίαν ἐκπλήττομεν, καὶ τὸ
ἀχθος, καὶ τὸ δύσροφον τοῦ φθέγματος, καὶ οὐ πεζή τι, καὶ
ξὺν ῥυθμοῖς· ὁπότε οὖν σπουδάσει πρὸς τοὺς ἐγκω-
κλίους θέασ᾽, ὀρχησιῶν δὲ αὖπαι τὸ ἐπίπαν, φαυλότερος ἂν
πρὸς τὴν σκιωλὴν τοῦ τῆς ἀκροάσεως ἀπείλου, ἐξαναστάντος
μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, ἐξαναστάντος δὲ τῆς δημο-
σίας ἱππασούντων. οὐχὶ τὰς ἀλλοίων σπουδάζοντες μόνον,
ἀλλὰ καὶ ὁπόσοι τὴν ἑτέραν γλῶτταν ἐπαιδεύοντο σὺν τῇ
ῥώμῃ, καὶ δρόμῳ ἐχώρουν εἰς τὸ ἀθυμαίων, ὁρμῆς μεστοί,
καὶ οὐ βάδιον πορευομένους, κακίζοντες. νοσοῦσι δὲ αὐτῷ
κατὰ τὴν ῥώμην, ὅτι δὴ καὶ ἐπλεύσατε, ἐψηφίσατο μὲν
τοῖς ἐπισταλὰς ὁ κόμμοδος ξὺν ἀπολογίᾳ τοῦ μὴ καθῆσθαι·
ὁ δὲ, ἐπιβὰς μὲν τὰς μούσας, ὡς πρὶν παθεῖν, προσκυ-
νήσας δὲ τοὺς βασιλήους δίλτους, τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀφῶ-
κεν, σὺν ταφίῳ τὴν τιμὴν χρησάμενος. ἐπλεύσατε δὲ ἀμφὶ
τὰς ὀγδοήκοντα ἔτη, οὕτω τι δυσδόκιμος, ὡς καὶ πολλοῖς
χόνις δόξαι. ὅτι μὲν οὖν ἀνὴρ οὐκ ἂν ποτε πεπαιδευμέ-
νος ἐς χεῖρον ὑπαχθὴν πίχνας, ἱκανῶς σὺ τοῖς ὑπὲρ δι-
δυσίου λόγοις εἴρηκα. ὁ δὲ, οἶμαι πρατυθύμους σὺ τοὺς
ὑποθέσεσι πρὸς τὰ τῆς μάχης ἤθη, τὴν ἐπωνυμίαν τού-
την παρ᾽ αὐτοῖς ἴσασι. διαβάλλουσι δὲ αὐτὸν, ὡς καὶ
ἀναιδῆ τὸ ἦθος. πέμψαι μὲν γὰρ αὐτῷ τινα τῶν γνωρί-
μων, ἰχθῦς διακεκμεσύους ὧν δίσκου ἀργυροῦ πεποικιλ-
μένου χρυσῷ. τὸν δὲ, ὑπερηδέντα τῷ δίσκῳ, μὴ ἀπο-
δοῦναι, καὶ ἀποκρίνασθαι τῷ πέμψαντι, ὡς ὅτι καὶ τοὺς
ἰχθῦς. τοῦτ᾽ δὲ διατρίβης μὲν οἰκεῖα παίζει λέγεται
πρός τινα τῶν ἑαυτοῦ γνωρίμων, ὃν ἤκουε μικροψυχοῦντα
τῷ πλούτῳ χρήμενον. τὸν δὲ ἀργυρον, ἀποδοῦναι, σωφρο-
νίσας τὸν ἀκρατιωτῶν ἀστεϊσμῷ. ὁ δὲ σοφιστὴς οὗτος, πα-
νὺς μὲν πρὸς τοὺς ἰγνοίας, καὶ λαμπρὸς τοὺς διασκοπεῖν

ἀρχὴν τινα καὶ αὐτὸς τῷ θανάτῳ λόγον, ἐπειδὴ ἀκριβοῦ
νοσῶν ἐσωσε. οἱ δὲ πρεσβύτατοι τῷ τιμιωτάτῳ, γράφον,
ται τὸν σοφιστὴν φόνου, παρὰ τῷ τῆς ἑλλάδος ἄρχοντι ὡς
σῶσαι ἀδικοῦντα, ἐπειδὴ φυλή τι ἰδίᾳ αὐτῷ, καὶ δῆμος ἀθήνη
σιν. ὁ δὲ, ἀπείγω τὴν αἰτίας, ὡς μήτε πᾶς ἑαυτοῦ χρῄ,
μήτε πᾶς τὴν ἑαυτοῦ δούλων τετυπῆκως τὸν τιθηνᾶσα
λελόμενον. ξωκράτης δὲ αὐτῷ τῆς ἀπολογίας, πρῶτα
μὲν, τὸ ἑλλάνικον, τίνας οὐχὶ ἀφιστὰς ὑπὲρ αὐτοῦ φω
νὰς δακρύοις ἅμα ἱκέτας ἢ ἰδὼν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱκετεύω μαρ
τυρία. κατὰ δὲ τοὺς χρόνους, οὓς ὁ αὐτοκράτωρ μάρκος ἀδὴ
ναζε ὑπὲρ μυστηρίων ἐπάλη, ἰκράτη μὲν ἡδὴ τοῦ τὴν σοφι
σὴν βρόνου ὁ ἀνὴρ οὗτος, σὺ μὴν δὲ ὁ μάρκος τῆς τὴν ἀθη
ναῖων ἰσορίας μὴ δὲ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἀγνοῆσαι. καὶ γὰρ
δὴ ἐπέπεσε αὐτὸν τοῖς νίοις οὐκ ἀκροάσει βασανίσας, — ανίσας
ἀλλὰ ξωθυμίσεως τῇ πρὸς αὐτοῦ φύμησι βίᾳ δὲ, ἀνδρὸς
ὑπάτου διαβάλλοντος αὐτὸν, ὡς τὰς σοφιστικὰς ὑποθέ
σεις ἐκβακχεύοντα διὰ τὸ ἐρᾳδίως πρὸς τὸν ἀγῶνας,
ἐλεγχον τούτου ποιούμενος ὁ μάρκος, προύβαλε μὲν αὐ
τῷ τὸν ὑπὲρ δίλιν τὸν ἐς μόναρχ ἐπερίφοντα τὰς δήμο
δίνους γνώμας, ὅτι δὴ σὲ ἐλατέᾳ φίλιππος ὧν. ὁ δὲ,
ὅπου τὸν ἀγῶνα δίκαιος δίκειτο, ὡς μὴ δὲ τοῦ πολίμωνος
ῥοίζ ἐλάπεσθαι δόξαι. ἀγαθὸς δὲ αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ,
ὦ μίχα μὲν δωρεᾶς τι, ἢ δώρεις. καλῶ ὃ δωρεὰς μὲν,
τὰς τε σιτίσεις, καὶ τὰς πρεσδρίας, καὶ τὰς ἀτελείας, ἢ
τὸ ἱρᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἀδρᾶσα. δῶρα δὲ,
χρυσὸν, ἀργύριον, ἵππους, ἀνδράποδα, ἢ ὅσα ὑμίν δύνη
πλούτον. ὧν αὐτὸν τε ἐπλησε, καὶ γένος τὸ ἐκείνου πάν
τας. κατεχὼν δὲ τὸν αὖθις βρόνον, οὗτος τὴν ἐρώμιλα πρὸς
αὐτὸν ἐπέστρεψε, ὡς καὶ τοῖς ἀξιωτίοις τῆς γλώττης ἐλά
σθος, ῥώστε περαχὴν ἀκροάσεως. ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ

μὴν τῶν ἐκείνων σοφίαν, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ. ἤρξατο γὰρ ὧδε πάλιν ἐκ φοινίκης γράμματα· τὸ μὲν δὴ πρεσβύτερον τοῦτο, ὑπερπονήσαντος μὲν οὐδὲν ἀθλιώσουσι, καὶ διδόντος αὐτοῖς ἀγαθὸν μάλιστον, ἢ λαμβάνοντος· μεγαλοπρεπέστατα δὲ τοῦ ἀθήνησι θρόνου ἐπεμελήθη, ἐδόκει μὲν πλέον ἀξίαν ἀμφεχόμενος, ἐξηρτημένος τὰς θαυμασιωτέρας τῶν λίθων, καὶ κατωδὰς δὲ ἐκ τῶν ἀσυδίας ἐπ' ἀργυροχαλίνου ὀχήματος. ἐπεὶ δὲ ἀσυδάσιαι, ζηλωτὸς αὖ ἐπανιὼν ξὺν πομπῇ τοῦ παντὸς χόβιν ἑλληνικοῦ. οἱ δὲ οὐδὲν ἐθαύμασαν αὐτὸν, ὥσπερ τὰ χθὲς ἐλθοῦσιν, ἱστορίαν τὴν λαμπρῶς ἱστουργουῶντα, ὑπεποιοῦτο δὲ αὐτὸν καὶ παιδιαῖς, καὶ πότοις, καὶ θέρμαις, καὶ κοινωνίαις πανηγύρεων ἑλληνικῶν, ἄλλα ἄλλοις ξυνιεὶς ὧν. ὅθεν διέκειντο πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς πατέρα παῖδες ὑδωτί, καὶ πρᾶον· καὶ ξυνδιεφθείροντο αὐτοῖς τὸ ἑλληνικὸν σκίρτημα. ἐγώ τοι καὶ δακρύοντας αὐτὸ εἶδον, ὅπότε ἐς μνήμην τοῦ ἀνδρὸς τούτου καθίσαντο. τὸ μὲν μὴ, τὸ φθέγμα ὑποκορίζομένους· τὸ δὲ, τὸ βάδισμα· τὸ δὲ, τὸ δύσκημον τῆς στολῆς· ἐπαχθέσας δὲ αὐτῷ τὸ φοινικικὴν αἰτίαν, ὧν δὲ ἀπέφυγεν· ὧν ἀθήνησιν ἀνδρῶν οὐκ ἀγύμναστον τοῦ πρὸς τὸ σοφιστὰς δρόμα, τούτῳ ἀμφορέας μὲν τε οἴνου προσάγων, ἢ ὄφα, ἢ ἐδώδιμα, ἢ ἀργύριον, ἀμφαχειρίσῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰς πενιῶντας τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. εἰ δὲ ἀμελοῦντο, φιλολοιδόρως ἦχε, καὶ ὑλάκτει· τῷ μὲν οὖν ἀδρίανῷ προσκεκρούκει διὰ τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἤθους· χρῆσον δὲ τὸν ἐκ βυζαντίου σοφιστὴν ἐθαύμασε· καὶ ὁ μὲν ἀδριανὸς, ἐκαρτέρει τὰς ἐξ αὐτοῦ πάντα δήγματα, χέριον τὰς ἐκ τῶν τοιούτων λαιδορίας καλῶν· οἱ γνώριμοι δὲ οὐκ ἐνεγκόντες, παρεκελεύσαντο τοῖς ἑαυτῶν οἰκέταις παίειν αὐτόν· καὶ ἀνοιδησάντων αὐτῷ τὴν ἀνάγκην, ὑμέρας τριάκοντα ἀπέθανε, παρεκ-

337

δὲς, παρῆν μὲν ὁς τὸν ἐκ τῆν ἀκροατῶν ἔπαινον, καὶ μό-
νος κερδανῶς τοῦ λέγειν· παραδιδωκότος δὲ αὐτοῦ τοῖς
γνωρίμοις, τὸ μὲν δὲ τοῦ πότου καιρὸν ἀνιῶναι, ἀλλὰ
καὶ πὶ ὥσπερ συδάζειν τῷ οἴνῳ, ξωὶ πνι μὲν ὁ ἀδριαν-
νὸς τοῖς ἀπὸ τῆς κλισύδρας, ὡς κοινωνὸς μεγάλου ἀν-
πορήτου· λόγου δὲ αὐτοῖς πδὲ τῆς ἑκάστου τῆν σοφισῶν
ἑδίασ προβάλλοντος, παριλθὼν ἐς μέσους ὁ ἀδριανὸς,
ἐγὼ ἔφη ὑπογράφω τοὺς χαρακτῆρας, οὐ κομματίων
ἀπομνημονεύων, ἢ νοϊδίων, ἢ κώλων, ἢ ῥυθμῶν, ἀλλ'
ἐς μίμησιν ἑμαυτὸν καθιστὰς, καὶ τὰς ἁπάντων διά-
νοίασ ἀποχειδιάζων σῳ ῳρόια, καὶ ἀφιὶς τῇ γλώτ-
πῃ· παραλιπόντος δὲ αὐτοῦ τὸν ἡρῴδιω, ὁ μὲν ἀμφικλῆς
ἤρετο· τῦ, χάριν τὸν διδάσκαλον αὐτῶν παρίλθοι, αὐ-
τὸς τι σῷῶν τῆς ἑδίασ, ἐκείνους τὶ ἑῳῶν σῷῶντας· ὅτι
ἔφη, οὗτοι μὲν οἵοι καὶ μεμύσονται παραδωσειν μίμησιν·
ἡρῴδιω δὲ τὸν βασιλέα τῆν λόγων, ἀκροατὸν, ὦ ἄοι-
νός τε; καὶ νήφων ὑποκρίνομαι· ταῦτα ἀπαγγελθέντος
τῷ ἡρῴδῃ; δίκαιος αὐτὸν, ἤπῳ καὶ ἄλλως ὄντα ἀδοφ
ξίασ· ἐπήγγελε δὲ τῷ ἡρῴδῃ καὶ ἀκρόασιν χειδίου λό-
γου νεάζων ἔτι· καὶ ὁ ἡρῴδης, οὐχ ὡς διαβάλλουσοί τι
πνὺ, βασκαίνων τὲ, καὶ τοιβάζων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διακεί-
μενόν τε, καὶ ἴλεῳ ἀκροασάμενος, ἐπῄρεσε τὸν νεα-
νίαν, ἠπῶν ὧν πᾶσι, κολοσσοῦ ταῦτα μεγάλα πραγμ-
ματα εἶν, ἅμα μὲν διαρθούμενος αὐτὸν ὡς ὑφ' ἡλικίασ διά-
πορμένων τι, καὶ μὴ ξυγκέμενον, ἅμα δ' ἐπαινῶν ὡς μεγ-
γαλόφωνόν τι, καὶ μεγαλογνώμονα· καὶ λόγον τῷ ἡρῴδῃ αὖ
ποθανόντι ἐπεφείξατο ἀπαξίειν τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐς δάκ- ἐπαξιον.
κρυα ἐκκληθῆναι αὐτὸν ἀθηναίας σὺν τῇ τοῦ λόγου ἀκροάσει
μισὸς δ' ὅτω παρῆσίασ ὧν τ' ἐρόγων παρῆλθε τὸν ἀθήνη-
σιν, ὡς προοίμιόν οἱ γενέσθαι τῆς πρὸς αὐτοὺς διαλέξεως;

ὁ τοὺς ἀθηναίους ἐξάγων τῆς βαλλάττης, καὶ ὁ ὧν τιμῶν τὴν καλλιξένην ὧν τῷ μὲν βάττην τὴν δίκα, καὶ οἱ βουλόμενοι πρὸ τῆς συκοφαντίας, καὶ ὁ μὲν λαβὼν ἀσχίνης ὑπὲρ τοῦ κροσοβλίττου τὸν σῖτον, καὶ οἱ παραπυόμενοι τὰς ἀσυγδίας μετὰ τὸ κτεῖναι τὰ μῆνι· σὺ δὲ μάλιστα ὑποθύσιον, ἂν γὰρ διδάσκει ἡμᾶς πῶς ἂν τις ἀσφαλῶς κινυδωθμίσγασι, καὶ τραγικὰς συνοίσαμεν χορίσωτο· καὶ πλείους ἐπέρασ ὑποθύσεις οἱ δα, δύπαι δυσίαν σὺ δακυμόνου τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ἰαχὼ, καὶ ἤθος· ἀφ' ὧν μᾶλλον αὐτὸν βιωρητίον, ἤπου καὶ περίπυσίτε, ἐς φιλοπμίαν ἐκπεσών· καὶ τι χιχώτατος δὲ σοφισῶν ὁ ἀρισείδης ἐγένετο, καὶ πολὺς συβιωρήμασιν· ὅθεν καὶ τὸ χεδιάζειν ἀπενέγκειν· τὸ γὰρ κατὰ θεωρίαν βάλλεσθαι προάγειν πάντα, ἀχολλῆ τῷ νώμῳ, καὶ ἀπαλλάττειν τοῦ ἑτοίμου· ἀποθανεῖν δὲ τὸν ἀρισείδην οἱ μὲν, οἵκοι γράφουσιν· οἱ δὲ, συνωνᾶσθαι τὴν βιώσασπε οἱ μὲν, ἐξήκοντά φασιν· οἱ δὲ, ἀγχοῦτ ἐβδομήκοντα·

ΑΔΡΙΑΝΟΣ·

Ἀδριανὸν δὲ τὸν φοίνικα, τύρος μὲν ἤνεγκεν, ἀθῆναι δὲ ἤσκησαν· ὡς γὰρ τὴν ἑαυτοῦ διδασκάλων ἤκουεν, ἀφίκετο μὲν ἐς αὐτὰς κατὰ ἡρῴδην, φύσεως δὲ ἰαχὼ σοφιπκωτάτην συδακυόμενος, καὶ οὐκ ἄδηλος ὢν, ὡς ὧν μέλλει ἕξει· ἐφοίτησε μὲν γὰρ τῷ ἡρῴδῃ, ὀκτὼ καὶ δέκα γεγονὼς ἴσως ἐτῶν· καὶ ταχέως ἀξιωθεὶς ὧν σκέπτος τε, καὶ ἀμφικλῆς ἠξιοῦτο, συνεγράφη καὶ τῇ τοῦ κλειψυδρίου ἀκροάσει· τὸ δὲ κλειψύδριον, ὃ δι ἰχι· τὴν τοῦ ἡρῴδου ἀκροατῶν δίκα οἱ ἀξιεπῖς ἀξιούμενοι, ἐπεσσιτίζοντο τῇ ἐς πάντας ἀκροάσει, κλειψύδραν ξυμμετρημένῳ, ἂς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίμη ἀποτείθω ὁ ἡρῴδ

(κλειψύδριον·

337

φασὶν· ἐκεῖνο γὰρ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται, τὸν ἀρι-
στόδημον ἀμίσει φορᾷ ὥσπερ τοῦ μαίανδρου χρήσασθαι, πόρρωθεν
τῇ συμφορᾷ ἑτοιμαζούσης τῆς τύχης τὸ δι' αὐδήρους τοιούτου
διαγωνίσασθαι· καὶ οὐ φησι ταῦτα, ὡς οὐχὶ καὶ τοῦ βασι-
λέως αὐτοὺς κατοικίσαντος ἂν ἀπολωλυῖαν πόλιν, ἰδοῦσαν ἐν
θαύμασι, ἀλλ' ὅτι αἱ βασίλειοί τι, καὶ θειοτέρας φύσεως,
ἐν προσεγείρει αὐτοὺς ξυμβουλίαι, καὶ λόγος, ἀναλάμπου-
σι μᾶλλον, καὶ πρὸς τὸ ποιεῖν οὐ ξὺν ὁρμῇ φέρονται· δια-
μιαροῦ κακεῖνα ἤκουεν, τὸν σοφιστὴν τοῦτον διαβάλλειν
μὲν οὐκ αὐτοχειρίαις σὺν πολλαῖς διαλέξεσι, θαυμάζειν δὲ οὕ-
τω τὸ χειρίζειν, ὡς καὶ ἰδίᾳ ἐκπονεῖν αὐτὸ, σὺν δωματίῳ
αὐτὸν καθειργνύντα· ἐξεπόνει δὲ, κῶλον ἐκ κώλου, καὶ νόη-
μα ἐκ νοήματος ἐπανακυκλῶν· τοῦτ' δὲ ἡγώμεθα μανθα-
νόμενον μᾶλλον, ἢ ἐδίδοντος· αὐτοχείριος γὰρ, γλώττης δὲ
ῥοῦσης ἀγώνισμα· κατηγοροῦσι δὲ τοῦ ἀριστοδήμου τινὲς,
ὡς δῆτα λίαν ἐπόντος προσίμιον ὧν τῶν μισθοφόρων τῶν
ἀπαιτουμένων τὰ χρήματα· ἄρξασθαι γὰρ δὴ αὐτὸν τῆς ὑποθέ-
σεως ταύτης ὧδε· οὐ παύσονται οὗτοι οἱ ἄνθρωποι παρέ-
χοντες ἡμῖν πράγματα· λαμβάνοντα δέ τινες κατὰ μικρὸν
τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ τοῦ παραιτουμένου τὸν τειχισμὸν τῆς λα-
κεδαίμονος· εἰρῆται δ' ὧδε· μὴ γὰρ δὴ σὺ τείχη ὧν πήξαι-
μεν, ὀρύττων ἀνατάμενοι φύσιν· λαμβάνοντα δὲ καὶ
παροιμίαν, ὡς παπαῖ ὡς περιέρρηγμεν· ὧν διαβάλλων
γὰρ τὸν ἁλίσκεσθαι ὡς πατρῴου ὄντα τῷ σὺν τοῖς πρά-
γμασι δηνότητα, τὸ πατρὸς εἶναι τὸ παιδίον εἶναι· οἱ αὐτοὶ
κατηγοροῦσι καὶ σκώμματος, ἐπειδὴ τοῦ ἀριμανίου τοῦ
μονομμάτου εἶναι ξυγγενὴς τοῦ φιλίππου, ὥσπερ
τοῦ δημοβδένους ἀπολελογημένου τοῖς ἕλλησιν ὑπὲρ τοῦ
τραγικοῦ πιθήκου, καὶ τοῦ ἀρουραίου σίνομαι· ἀλλὰ μὴ ἐκ
τούτων τὸν ἀριστόδημον· δηλοῦτο δὲ αὐτὸν ὅ, τι ἰσοκράτης

ηΓ

ξαν ἐπαίνῳ ἀκροωμένους· ἃ δ' ἂν ἐπῆλθεν εἴην, ἴσασιν τε ἅπαντες, καὶ ἐλλὰς, καὶ ἡ πρὸς τῷ Ἄλπει κατοικημένη ἀγχιμήδης· οἳ χαλκοῦν ἔστησαν αὐτὸν ἐν τῇ κατὰ τὴν σμύρναν ἀγορᾷ· οἰκῆσαι δὲ καὶ τὸν ἀρισείδην τῆς σμύρνης, οὐκ ἀλαζὼν ἔπαινος, ἀλλὰ δικαιότατός τε, καὶ ἀληθέστατος· τὴν γὰρ πόλιν ταύτην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ σεισμῶν τε, καὶ χασμάτων, οὕτω τι ἐπεφύκατο πρὸς τὸν μαρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ, θαμὰ ἐπισκάψαι τὸν βασιλέα, ἐν δὲ τῷ ἐφυρῳ σὺν αὐτῷ κατεπενεύσαι, καὶ δὴ κρύνας τῷ βιβλίῳ ἐπισκάψαι, ξυνοικίαν τε τῇ πόλει ἐκ τῆς ἀρισείδου ἐσθῆτος ἰμάτιον πνεῦσαι· ἐτύγχανε δὲ καὶ ξυγκεχυμένως ἔδη τῷ μαρκῳ ἐς ἰωνίαν ἀρισείδης· ὡς γὰρ τοῦ ἐφεσίου θαμίαν νοῦν ἔκουεν, ἐπεδήμει μὲν ὁ αὐτοκράτωρ ἤδη σμύρνῃ τρίτην ἡμέραν· τὸν δὲ ἀρισείδην οὔπω γινώσκων, ἤρετο αὖ κωπηλίους, μὴ σὺ τῷ τὴν ἀσπαζομένην ὁμίλῳ παρειμένος αὐτῷ ὁ ἀνὴρ ἦν· οἱ δὲ, οὐδὲ αὐτοὶ ἐφασαν ἑωρακέναι αὐτὸν· οὐ γὰρ παρῆναι, τὸ μὲν οὖ ξυνῆσαι· καὶ ἀφίκοντο τῆς ὑσταίας, τὸν ἀρισείδην ἄμφω δορυφοροῦντες, προσεπῶν δὲ αὖθις ὁ αὐτοκράτωρ, διὰ τί σε ἔφη βραδύνως ἤδωμεν; καὶ ὁ ἀρισείδης, θεώρημα ἔφη ὦ βασιλεῦ, ἠχόλημεν· γνώμη δὲ θεωροῦσά τι, μὴ ἀποκρίμασιν ὑδῶ οὐ ζητῆ· ὑπερηδὴς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἤθει τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἁπλοϊκώτατος, πότε ἔφη ἀκροάσομαί σου; καὶ ὁ ἀρισείδης, τὸ μέσον εἶπε πρόβαλε, καὶ αὔριον ἀκροῦ· οὐ γὰρ ἐσμὲν τῶν ἐμοὶ τῶν, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων· ἐξίσω δὲ ὦ βασιλεῦ, καὶ σὺν γνωρίμους παρεῖναι τῇ ἀκροάσει· ἐξίσω ἤδη ὁ μάρκος· ἡμοτικὸν γὰρ· ἦν τοῦ ἀρισείδου, δι' ὁδῶν δὲ αὐτοῖς ἐμβοᾶν, καὶ κροτεῖν ὦ βασιλεῦ, ὁπόσον δυώσασθαι, μειδιάσας ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦτο ἔφη ἐμοί κέκραγε σοὶ κέκραγε ἐγράφατο τὴν μελετηθῆσαν ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ ἄλλοι ἄλλως

ρουσι, λιπαῖν πρὸς καλλίαν λίμνην, καὶ ἀσφόδελον ὑποτέμνειν τὴν ῥίζαν· δεῖ δὲ καὶ οἱ τῆς μελίττης αὐτῷ ῥυθμοὶ ἦσαν, δηλώσαι τὸν πρὸς αὐτὸν ἀκλήτους ἑρμηνέα· ἡ γὰρ ἡ χάρις αὐτοῖς ἐλέγετο· φίλε, τίμησόν σε πρόβατα μᾶλλον, καὶ τίμησον σὺν ὅπλοις, καὶ μὴ τὸς ἐίφους μοι λαλῆς· καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας μόνην οἱ δὲ φιλίαν· ἄπιστον ἐν ἀσφόδελῳ φίλοι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν τηρεῖσθαι τοὔνομα· καὶ δυνήσομαί ποτε συμμάχων, ἐφ' ὑμᾶς πέμψασθαι· εἴπατε δέ που, μείζους μὲν ἂν ὁ φίλαρχος μετρίου μείζων· τῶν δὲ ὀφρεῶν, μικρὸς, καὶ τὸ ἔμμα ἕτοιμος, καὶ ἐς ὀργὴν ἐκκληθῆναι πρόθυμος, καὶ τὸ σὺν αὐτῷ δύσροπον, οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ· σημαίνουσι γοῦν αὐτὸν σοὶ τῆν ἑταίρων τὰ μαθὼν, παιδοτροφίαν οὐ χαίρειν; ὅτι ἔφη οὐδὲ ἐμαυτῷ χαίρω· ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν οἱ μὲν, σὺν βαλλαντίῳ· οἱ δὲ, σὺν ἰταλίᾳ, παρὰ πρώτου χήρας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

Ἀριστείδην δὲ τὸν εἴτε δυσαίμονος, εἴτε δυσαίμονα, ἀδρίαν οἱ μὲν, ὥσπερ καὶ· οἱ δὲ ἀδριανοί, πόλις ὑπὲρ μεγάλης σὺν μυσοῖς· ἀθῆναι δὲ νικῆσαι κατὰ τὸν τοῦ ἡρῴου ἀκμὴν· καὶ τὸ αὐτῆς ἀσία πέργαμον, κατὰ τὸν ἀρισοκλέους γλῶττον· νοσῶδης δὲ ἐκ μαρκίου γενόμενος οὐκ ἠμέλησε τοῦ πονεῖν· τῶν μὲν ἂν ἰδέαν τῆς νόσου, καὶ ὅτι τὰ νόθρα αὐτῷ ἐπεφρίκει, σὺ ἰσως βιβλίους αὐτὸς φράζει· τὰ δὲ βιβλία ταῦτα, ἐφημερίδων ἐπέχει τινὰ αὐτῶν λόγον· αἱ δὲ ἐφημερίδες, ἀγαθοὶ διδάσκαλοι τοῦ παντὸς βιοῦ διαλέγεσθαι· ὧν δὲ τὸ χειλάζειν μὲν ἐπομένης αὐτῷ τῆς φύσεως, ἀκριβέστερον ἐπεμελήθη· καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς ἔβλεψε, ἱκανῶς τε τῷ γονίμῳ ἴσχυσε, κουφολογίαν ἐξελὼν τοῦ λόγου· ἀποδημίαι δὲ ἀριστείδου, οὐ πολλαί· οὔτε γὰρ ἐς χάριν τῶν πολλῶν διελέγετο, οὔτε ἐκράτει χολῆς ὧν τοῦ μὴ

μίοις, τὴν ἰωνίαν· τῶν δὲ μιλησίων ἔτους ἑπτὰ
βουλεύσαντος· ἠγόνισέ τις αὐτῷ κατὰ τὴν ἀσίαν ὑποθέσις, οἱ
παραυτόμοσοι τὴν τῶν ἑκλήτων συμμαχίαν· ταύτης
ἐκδεδομένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως, μνήμην ἐμοὶ λέξατο· καὶ
γὰρ ἐν τῷ δωδεκαμήνῳ τῷ αὐτῷ ἐτύγχανεν· λόγου δὲ ἥκοντος
ἐς αὐτὸν ἀμφὶ τὸν ἡρῴδιον, ὡς ὁ φίλαργος τοὺς μὲν πρό-
τερον ὁριζομένους ὑποθέσεως αὐτοχειριάζοι, τοὺς δὲ, δούτε-
ρον οὐκέτι, ἀλλ' ἴδιόλα μισιτοῦν, τῷ ἑαυτῷ προσημένα, πρᾶ-
βαλον μὲν αὐτῷ αὐτὸν ἑκλήτους τούτους· δοκοῦσι δὲ ἀπο-
χειριάζειν, ἀπαναγινώσκειν ἢ μισιτεῖν· βορίβου δὲ πολλοῦ,
τῷ γέλωτος τῶν ἀκροασίων κατασχόντος, βοᾷν ὁ φίλαργος,
καὶ κεκραγὼς ὡς δεινὰ πάσχοι, τὴν ἑαυτοῦ ἀργόμενος, οὐ
διέφυγε τὴν ἤδη πεπεσυμένην αἰτίαν· ταῦτα μὲν οὖν ἐν
τῷ ἀγαπητῷ ἐπράχθη· διαλιπὼν δὲ ἡμέρας ὡς τριά-
κοντα, παρῆλθεν ἐς τὸ τῶν πυγιστῶν βουλευτήριον, ὃ δὴ οἱ καλ-
δόμηται παρὰ τὰς τοῦ κεραμεικοῦ πύλας, οὐ πόρρω τῶν
ἑπτὰ ἀνδρῶν. οὐδενὸς δὲ ἀγωνιζομένου τὸν ἀρίστου νέ-
του, τὸν ἀξιοῦντα κατηγορεῖν τοῦ μὲν δημοδίνους μιαλ-
ραμμένους, τοῦ δὲ ἀρχίνου φιλιππαμοῦ, ὑπὲρ ὧν καὶ γεγραμ-
μένοι ἀλήλους ἐτύγχανον, ἰσβιέδη τὸ φθέγμα ὑπὸ τῆς
χολῆς, ὥστε κατωτάτω φύσαι τοῖς ὠχόλοις τὴν φωνὴν
τοῦ φωνητικοῦ πνεύματος· χρόνου μὲν οὖν ὕστερον ἐπεβά-
λοντο τοῦ κατὰ τὴν ῥώμην θρόνου· ἀβιώσησι δὲ ἀπενέχθη, δι'
ἃς εἴρηκα αἰτίας· χαρακτὴρ τῶν φιλάργου λόγων ὁ μὲν
οὖν πρὸς διαλέξεσι, τοιοῦτος· ἦν γὰρ ἥλιον ἐστῶτα φθονεῖν,
ἢ μὴ λέγειν αὐτῷ ἃ τὶς ἐν ἀστὴρ ἄλλος ὁ οὐρανῷ, οὐχ ἕτερος
ἔχει τὸ τοῦ μεγάλου τούτου πυρός· ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ
ποιητικῶς ἑκάστῳ διανεῖμαι· σοὶ μὲν ἄρκτον δίδωμι λέ-
γοντα, σοὶ δὲ μισημβρίαν, σοὶ δὲ ἑσπέραν· πάντες δὲ σὺ
νυκτί· πάντες, ὅταν ἐγὼ μὴ βλέπωμαι, ἥλιος δ' ἀνάσ-

καὶ ὁρμὴ δὲ λαμπρᾶς ἐκ μικρακίου χρησάμενος, οὐχ ἁπαλλήφθη αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐπανῆλθεν, ἀλλ' οὕτω τι ἐπέδωκεν, ὡς καὶ ἀγῶνα τοῦ διδασκάλου νομισθῆναι. πλείοσις δὲ τῶν μίξαντι ἐδόκει, καὶ δοκῶν κρῖσις μετὰ χαρᾶς εἶναι τὰς ὑποθέσεις, ἃ μετεχειρίσατο ἀθήνησιν ἐς τὴν αὐτοῦ σχολήν, ἀλλ' ἃς ἀπέχθειαν ἡρώδῃ κατέστησεν ἑαυτὸν, καθάπερ τοὺς ἀφιγμένους. ἐβάδιζε μὲν γὰρ ἅμα τῷ περαμικῷ μετὰ τῶν παρῶν, οἷοι ἀθήνησιν οἱ τοῦ σοφιστὰς ὑπερβάλοντες. ἰδὼν δὲ νεανίαν ἐκ δεξιᾶς ἀναστρέφοντα μετὰ πλειόνων, σκώπτειν τι ὑπ' αὐτοῦ δόξασ', ἀλλ' ἦ σὺ ἔφη τίς; ἀμφικλῆς ἐγὼ ἔφη, ἀδὲ τὸν χαλκιδέα ἀκούεις. ἀπέχου τοίνυν ἔφη τῶν ἐμῶν ἀκροάσεων. οὐ γάρ μοι δοκεῖς ὑγιαίνειν. τοῦ δὲ, ὁμοίως τὰς δὲ ὧν ταῦτα κηρύττεις, δεινὰ πάσχειν ἔδ' ὁ φίλαγρος, οὐ λυποῦσά σε. ἐκ φίλου δὲ αὐτὸν ῥήματος ὡς εὐθὺς διαφυγόντος, λαβόμενος ὁ ἀμφικλῆς, καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐτύγχανε τῶν ἡρώδου γνωρίμων τῶν πρώτην φοιτώμενος, παρὰ τίνι τῶν ἐλλογίμων τοῦτο εἴρηται ἔφη; καὶ ὃς, παρὰ φιλάγρῳ. αὖτη μὲν δὴ ἡ παροιμία, ἐς τὰ τοιαῦτα πρεπόντως δὲ ὑποφάσα μαθὼν τὸν ἡρώδιλω εὖ προσεῖπον διαυτὸμενον, γράφει πρὸς αὐτὸν ὧδε ολίω, καθάπερ ὁμίνος τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀμιλλωμένου τῷ τῶν ἀκροατῶν κόσμου. καὶ ὁ ἡρώδης, δοκῶ μοι ἔφη οὐ καλῶς προσομιλεῖσθαι, ὧδε πλήθων αὐτῷ ὡς μὴ κτωμένῳ ἀκροατῶν δύνασιν, ἣν προσόμιον ἡγεῖσθαι χρὴ τῶν ὠδείων. ὁδὲ, ὥσπερ οὖ ἐμιεῖς τὰ ἀνίγματος, ἢ ἐμιεῖς μὲν, εὖ γίλωτα δὲ τῷ τοῦ ἡρώδου γνώμῳ βελτίσην ἔσαν πεῖμενος, ἐψόφησε τῶν ὠδείων, παρελθὼν ἐς ἀκροατὰς δύνους. ὡς γὰρ τῶν πρισβυτέρων ἤκουεν, προσίκρουσε μὴ ἡ διάλειξις νεαρωτέρας δόξασα. καὶ ἐπασαμένη τὰς ὠδὰς. ἔδοξε δὲ καὶ μικρακιώδης. γυναικὸς γὰρ θρῆνος ἐκαπεμίμητο τοῖς ἀθηναίων ἐγκω

δὲ ἀπαπίλλην τοῦτο λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ ἡσυχιμένως ἐπιλύτης μὲν σωφίστου, δύπω γυράσκων, καὶ τοῖς πᾶσι· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ γένος, δυσθάνατον πάντες ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ.

Ἑρμογένης δὲ, ὃν παρσοὶ ἰωῦγκαν, πεντεκαιδεκαετὴς ἐπὶ γεγονὼς, ἐφ' οὕτω μέγα προύβη τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης, ὡς καὶ μαίκῳ βασιλεῖ παραχθῆναι ὥστε ἀκροάσεως· ἐβάδισι γοῦν τοῖς τὴν ἀκρόασιν αὐτοῦ ὁ μαίκος· καὶ ἤδη μὲν διαλεγομένου, ἐθαύμαζε δὲ ἀχθόμενος· θαυμάσας δὲ λαμπρὰς ἔδωκεν· ἐς δὲ αὖθις ἥκων, ἀφῃρέθη τοῦ ἔχειν ὑπ' οὐδενὸς φασθὰς νόσου· ὅθεν ἀσεβισμὸν λόγων παρέδωκε τοῖς βασκαίνοις· ἔφασαν γὰρ οὐ λόγους ἀπηχεῖς καθ' ὅμηρον πρόσεπτας εἶναι· ἀποβιβλωκέναι γὰρ αὐτὸν τὸν ἑρμογένη, καθάπερ πρόβατα· καὶ αὐτίοχος ὁ σοφιστὴς ἀπώσκοπων ποτὲ ἐς αὐτὸν, οὗτος ἔφη· ἑρμογένης, ὁ μὲν παισὶ μὲν, ἥρων, ἐν δὲ ἥρωσι, παῖς· ἢ δὲ ἰδέα, ἣν ἐπιτήδευε, τοιάδε τίς ἐστιν· ὥστε γὰρ τοῦ μαίκου διαλεγόμενος, ἐδόκει ἔφη βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δοκιμώτερος, ῥήτωρ ἡλικίας πρεμένων· καὶ πλέω ἔπρα διελέχθη, καὶ ὧδε βωμολόχα· ἐπιλύτης μὲν οὖν ἐν βαθεῖ γήρᾳ, ἐς δὲ τὴν πολλῶν νομιζόμενος· κατεφρονήθη γὰρ, ἀπολιπούσης αὐτὸν τῆς τέχνης.

ΦΙΛΑΓΡΟΣ.

Φίλαγρος δὲ ὁ κίλιξ, λολλιανοῦ μὲν ἀκροατὴς ἐγένετο, σοφιστῶν δὲ θορυβώτατος, καὶ ἐπιχολώτατος· λέγεται γὰρ δὴ νυστάζοντά ποτε ἀκροατὴν, καὶ ὧν κέρκης πλήξαι·

κίζειν ἄνδρας, ὧν ἐφυσιολόγησε. δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ τοῦ παντὸς δημιουργὸς, τὰ μὲν πεδία, ὥσπερ ἀτιμοτέρας ὕλης, ἐᾶσαι κάτω, ἐπάρειν δὲ τὰ ὄρη, ὥσπερ ἀξιώματα. ταῦτα πρῶτα μὲν, ἥλιος ἀναζέπτει πηλοτραῖα ᾗ, εἰ πολέπεις τίς οὐκ ἀγαπήσει τόπον, μακρὸς πέρας ἔχοντες τὰς ἡμέρας; διδάσκαλοι τῷ ἀληθεῖ δρῶ ἐγένοντο, φαβωρῖνός τε, καὶ θεωνύσιος. ἀλλὰ θεωνυσίου μὲν, ἥμισυ μαθὼν ἀπῆλθε, μιτακπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς νοσοῦντος. ὅτι δὲ καὶ ἐπλούτει. φαβωρίνου δὲ, γνησιώτατος ἠκροάσατο. παρ' οὗ μάλιστα, καὶ τῶν ἰδίων τοῦ λόγου ἔσπασε. πλουτῆσαι τὸν ἀλέξανδρον οἱ μὲν, ἐν κιλικίᾳ φασὶν, ἔτι ἐπισίλλου. οἱ δ' ἐν ἰταλίᾳ, πεπαυμένου τοῦ ἐπισίλλου. καὶ οἱ μὲν, ἐξηκοντούτην. οἱ δὲ, καὶ ὀκτώ. καὶ οἱ μὲν, ὧν ὑῷ. οἱ δ' ὧν θυγατρί. ὑπὲρ ὧν οὐδὲν ἄξιον λόγου ἄξιον.

ΟΥΑΡΟΣ.

Ἀξιοῦσθω λόγου οὔαρος ὁ ἐκ τῆς πρώτης. οὐάρῳ πατὴρ μὲν, καλλικλῆς ἐγένετο, ἀνὴρ ἐν τοῖς δημοτικοῖς τοῖς πρώτοις. διδάσκαλος δὲ, κοδρατίων ὁ ὕπατος, αὐτοχεὶρ διάξων τὰς θετικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν φαβωρῖνον τρόπον σοφιζόμενον. πλαρχὸν δὲ τὸν οὔαρον οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, διὰ τὸ πυρσὸν τῆς ῥινὸς, καὶ ῥαμφώδεις. καὶ τοῦτο μὲν ὡς οὐκ ἀποδόξης ἠτείζοντο, ἔξεσι συμβαλεῖν τοῖς εἰκόσιν, αἳ ἀνάκεινται ἐν τῷ τῆς προγαίας ἱερῷ. ὁδὲ χαρακτὴρ τοῦ λόγου, τοιόσδε. ἐφ' ἑλλήσποντον ἐλθὼν, ἵππον εἶτα. εἶτ' ἄθω δὲ ἐλθὼν, πλοῦσαι βίλης. οὐκ οἴδας ἀθρόως πως τοὺς ὁδοὺς; ἀλλ' ἑλλησπόντῳ γὰρ ὀλίγῳ ἐπιβαλὼν, ταύτην εἶπησι μίαν, τὴν ὁρῶν μὲν μεσόντων; εἰλίγετο

ἐπομνημονεύματα παρεβίβλω, δηλούσθω καὶ ὁ ἁλίξαν-
δρος ἐκπλεόνων. οὐδὲ χρὴ ἐς πλῆρες πω τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἀφῖκται παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς μὲν δὴ σεμνός τι, καὶ ξὺν ἡδονῇ διελέγετο, δηλοῦσι τὴν διαλέξεων αὐδαμαρσύας ἥρα ὀλύμπου, καὶ ὄλυμπος τοῦ αὐλοῦ, καὶ πάλιν, ἀέραβία γῆ, ἀνδρα πολλά· πεδία κατάσκια, γυμνὰν οὐδέν· τὰ φυτά· ἡγοῦ· τὰ ἄνθη· οὐδὲ φύλλον ἀέραβιον ἐκ βαλῆς, οὐδὲ καρφος ἀποβέβληνται οὐδέν, ἐκ φυέν· τοσοῦτον ἡγοῦ πόλει οὕτω ἰδρῶτας, δύστυχε· καὶ πάλιν, ἀνὴρ πένης ἀπ' ἰωνίας· ἡ δὲ ἰωνία, ἑλλὰς ἐστίν, οἰκήσαντες ἐν τῇ βαρβάρων· τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην διαταθέλων ὁ ἀνὴρ τοῖχος, καὶ διαπύων αὐτὸν ὡς τρυφῶντα ἐς τὴν τῆν ὀνόματον ὥραν, παρελθὼν ἐς αὐτὸ ἰχνος, δηλέχθω ὧδε· ἰωνίαι, λυδίαι, μαρσύαι, μωρίαι, δότι προβλήματα· τὰς δὲ ἐν τῇ μιλήτῃ πλειονεκτήματα, δηλώσω μὲν καὶ ὧν τούτων, δηλούσθω δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ὑποθέσιων· δηλεξὼν μὲν γὰρ τὸν πρυτανέα τὸν κιλεύοντα ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, καὶ μετὰ τὸν χρησμὸν, ἐν ᾧ καὶ καλούμενος, ᾧ ἄκλητος ὁ πύθιος, ἔφη τοῖς λακεδαιμονίοις συμμαχήσειν, ὧδε ἀπήντησε τῷ χρησμῷ· ἀλλ' ἢ ὑπαχθῆναι φησι τοῖς λακεδαιμονίοις ὁ πύθιος βουθύσειν, ψεύδεται· οὕτως αὐτοῖς καὶ τὰ μακρὰ ἐπηγγέλατο· δηλεξὼν δὲ τὸν ξυμβουλεύοντα τῷ δαρείῳ ῥοῦξαι τὸν ἴστρον, ὑπαρρήτου σοι ὁ σκυθῶν ἴστρος· κἂν ὄρους τὴν στρατιὰν διαχάσῃ, τίμησον αὐτὸν, ἐξ αὐτοῦ πίων· τὸν δὲ ἀρταβάζου ἀγωνιζόμενος, τὸν ἀπαγορεύοντα τῷ ἐξελθεῖν μὴ τὸ σῶν πρὸν στρατεύειν ἐπὶ τὴν ἑλλάδα, ὧδε ἐβραχυλόγησε· τὰ μὲν δὴ πρόσω, τοιαῦτα σοὶ βασιλεῦ κατὰ χώραν μένοντι· τὰ δὲ ἑλλάδος, τῇ δύπλοα θάλαττα ἐστὶν, καὶ ἀνδρῶν ἀπογεγυμνάσθαι, καὶ θεοὶ βάσκασοι· οὓς δὲ ἐν τοῖς πεδίοις γεγράφατας, ἐς τὰ ὄρη ἀφέναι

τασον τὰς πύλας· ἀναπνεῦσαι βέλτιον· πρόσθραμὼν δὲ τῷ Ἡρώδῃ, καὶ πρὸς ἀκοὴν αὐτὸν, ἀφ' ἡσίασον με ἔφη· καὶ ὁ Ἡρώδης, τί δὲ οὐ μέλλω εἰπὲ λαμπρῶς οὕτως ἱσιάσας με; διαλυθέντος δὲ τῆς ἀκροάσεως, καλέσας ὁ Ἡρώδης τὸν ἑαυτοῦ γνωρίμων τοῦ τὸ ἐπιδόσει, ἰδὼν ποῖός τις αὐτοῖς ὁ σοφιστὴς φαίνοιτο· σκέπτου δὲ τοῦ ἀπὸ τῆς κορίνθου, τὸν μὲν πάλιν ὑβρικέναι φήσαντος, τὸν δὲ πλάτωνα ζητεῖν, ἐπισκώπτων αὐτὸν ὁ Ἡρώδης, τοῦτ' ἔφη πρὸς μηδένα ἄπειρον σεαυτὸν ἐπιβάλλῃς, ὡς ἀμαθῶς κρίναντα με. ἐμοὶ δὲ ἔπου μᾶλλον, ἥκουμεν γὰρ αὐτὸν σκεψόμενοι· ταῦτ' εἰπὼν καὶ ὁ Ἡρώδης ἰχαρακτήριζε, καθεῖρακὼς τὸν ἄνδρα κεκραμένῳ σμικρὸν ἐφαρμόττοντα τῇ πρὸς τὰς σοφιστικὰς ἐννοίας τόλμῃ· ἐπεὶ δὲ ἤνυσε τῷ ἀληθεῖ λόγῳ τὴν τοῦ ἰχὼ τῆς διαλέξεως, προσῆρεν ἐπειδὴ εἰγίνωσκε τοῦτο καὶ μᾶλιστα χαίροντα αὐτὸν τῷ τοιούτῳ, ῥυθμούς τε ποικιλωτέρους αὐλεῖν, καὶ λύρᾳ ἐσκεύαζετο ἐς τὸν λόγον, ἐπειδὴ πολὺς αὐτῷ καὶ πρὸς τὰς ἐξαλλαγὰς ἔδοξεν· ἡ δὲ συνδιάθεσις ὑπόθεσις, οἱ ἐν σικελίᾳ ὑπηνέμιος ὄντες ἐπανίσταμένους ἐκεῖθεν ἀθλιαίους τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀποθνήσκειν· ὧν ταύτης τῆς ὑποθέσεως, τὸ θρυλλούμενον ἐκεῖνο ἐκίνησεν, ἱππάζεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύοις· καὶ νικᾷ, ὦ πάτερ, οὕτως ἀθλιώτας οἴδας· ἐφ' ᾧ τὸν ἀληθῆ δρόμον φασὶν ἀναβοῆσαι, ὦ Ἡρώδη, τὰ μὲν ἀχθεσθῆναι σου ἴσμεν οἱ σοφισταὶ πάντες· ἀλλὰ τὸν Ἡρώδην ὑπερῆδεν ἐπαινοῦντα, καὶ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως χρήσασθαι δίκαια μὲν σκυθροφόρα, δίκαια δὲ ἵππους, δίκαια δὲ σίνεσθαι, δίκαια δὲ σημείων γραφὰς, πάλαι τε εἴκοσι χρυσοῦ, πλῆσεν δὲ ἀγῶνος, δύο δὲ ἐκκολύτου παιδία φιλοῦμενα, ἐπειδὴ ἤκουσεν αὐτὸν χαίροντα γέλωτος φωναῖς· τοιαῦτα μὲν θεῖ αὐτῷ τὰ ἀθλήματα· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἑτέραν σοφιστῶν

αὐτὸν ὑπισχνούμενος, ἐπαινέσας τῶν αὐτοῦ τὸ δυσχερὲς· ἐμοὶ δὲ νυκτομαχία ὑποθέσις, ὁ δὲ σκύφας ἐπαναγαγὼν εἰς τὴν πρόσω πλαγίαν, ἐπειδὴ πόλιν οἰκοῦντες νοσοῦσι, καιρὸν δ' ἐπιτηρῶν βραχύν, αὐτίκα δήσει τοῦ βρόγου φασὶ τῷ προσώπῳ, καθάπερ δικαιολογίαν ἐπαγόντων τοῖς ἀκροωμένοις, ὧν ἕνεκα ἔχοι προϊόντος δὲ αὐτῷ τοῦ λόγου, ἐπίσης ὁ Ἡρώδης ἀρχαῖός τις πίλῳ τὴν κεφαλὴν σκιάζων, ὡς τὸ ἄρα βρόγου αὐτὸν ἀλύσιν. ἴσως δέ που καὶ τὸ δακτύλιον αὐτῷ τὸ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἥκειν· καὶ ὁ ἀλιέας δρος σάθος ἐλῶν, διελέχθη μὲν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ὑποστέμνῳ τῇ λέξει, καὶ ἠχούσῃ· ἐπ' αὐτῷ δὲ ἔβαπτε ἔτι βούλοιτο τῆς ἤδη συνδαζομένης ὑποθέσεως ἀκροᾶσθαι, εἶπε τὸ ῥᾶρας αὐτὸς δοῦναι. τοῦ δὲ Ἡρώδου αὖθις βλέψαντος εἰς αὐτὸν ἀκροωμένους, καὶ ὑπόντος ποιήσειν ὅπερ ἂν ἐκείνοις δόξῃ, πάντες ξυνεπένευσαν εἰς τὴν τῆς σκυφῶν ἀκρόασιν· καὶ γὰρ δὴ καὶ λαμπρῶς διῆκε τὸν ἀγῶνα, ὡς δηλοῖ τὰ ἐρημόσια. θαυμασίας δὲ ἀρχὰς ἐποιεῖτο καὶ σεμνὰς τοῖς δικασταῖς τὰς γὰρ διαφορὰς τὰς πρὶν ἥκειν τὸν Ἡρώδην λαμπρῶς αὐτῷ ἐρημοσίας, μιᾷ χρησάμενος ἐπιστάντος οὕτω τῇ ἐπόρᾳ λέξει, καὶ ἑτέροις ῥυθμοῖς, ὡς τοῖς δυσπρόσιτον ἀκροωμένοις, μὴ διαλογῶν δόξαι. τὸ γοῦν δυσκινητότατον τῶν πρὶν ἐπιστῆναι τὸν Ἡρώδην ἐρημοσίων, ἴσως δὲ καὶ τὸ ὕδωρ νοσοῦν μεταταῦτα ἐπιστάντος, ἑτέρᾳ δυνάμει μεταβαλὼν, καὶ ὑδάτων ἔπειν ἡδίω τὰ πλησιάσαντα. κἀκεῖνα τὴν σκυφῶν ἀλιέας δρου, καὶ πηγνυμένου μὲν ἕτερου, πρὸς μὲν σμικρίαν ἥλκυσον· λυομένου δέ, ἐχώρουν πρὸς ἄρκτον, ἀκόρεως τὸ σῶμα, καὶ οὐχ ὥσπερ νυνὶ κάμνοντες· τί γὰρ καὶ παθεῖν ἄνθρωπος ταῖς ὥραις ἐπόμενος; ὧν τῷ λόγῳ δὲ τοῦ λόγου, διαβάλλων τὴν πόλιν ὡς πονηρὸν βιωτήριον, τὸ ὧν πᾶσιν ὧδε ἀνεφθέγξατο· ἀλλ' ἀπέ-

φιλίῳ, ἐπάρασα τὴν φωνὴν ὁ ἀλίξανδρος, προσίχε μοι ἔφη καῖσαρ· καὶ ὁ αὐτοκράτωρ παροξυνθεὶς πρὸς αὐτὸν ὡς θρασυτέρᾳ τῇ φωνῇ χρησάμενον, προσίχω ἔφη, σωφρόνησον· σὺ γὰρ ὁ τὴν κόμην ἀσκῶν, καὶ σὺ ὁ δόντιος λαμπρύνων, καὶ σὺ ὄνυχας ξέων, καὶ τοῦ μύρου ἀνὴ πνέων· τὸ μὲν δὴ πλεῖον τοῦ βίου, τῇ αὐτιοχείᾳ ἐγεγυμνάσατο, καὶ τῇ ῥώμῃ, καὶ τοῖς παρσοῖς, καὶ νὴ δία αὐτῷ πάσῃ· ἀφίκετο γὰρ καὶ ἐς τὰ τῶν χυμυῶν ἤθη· αἱ δὲ ἀβλωῆσι δια τριβαὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὀλίγαι μὲν, οὐκ ἀξιαι δὲ ἀγνοεῖσθαι· ἐβάδιζε μὲν γὰρ ἐς τὰ παιγνιακὰ ἔθνη, καταχλιβεὶς ὑπὸ μαύρκου βασιλίσσης ἐκεῖ στρατεύοντος, καὶ δυσκότος αὐτῷ τὸ ἐπισέλλειν ἕλλησιν· ἀφικόμενος δὲ ἐς τοὺς ἀβλωᾶς, ὁδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον τὸ ἐκ τῆς ἑώας ἐλαύνοντι, ἐνταῦθα ἔφη γόνυ κάμψωμεν· καὶ ἐπὶ τοῦτο, ἐπήγγειλε τοῖς ἀβλωαίοις αὐτοχειρίους λόγους δώσειν αὐτοῦ τῆς ἀκροάσιος· ἀκούων δὲ τὸν ἡρῴδιον ἐν μαραβδῶν διαιτώμενον, καὶ τὴν νίκην τε ἐπακολουθοῦσαν αὐτῷ πᾶσαν, γράφει πρὸς αὐτὸν ἐπιστέλλων, αὐτὸν οὐκ ἔλλιωᾶς, ἐπεὶ ὁ ἡρῴδης ἀφίξεσθαι ἔφη μετὰ τῶν ἑλλιώων καὶ αὐτός· ξυνελέγοντο μὲν δὴ ἐς τὸ ἐν τῷ ναραμικῷ θέατρον, ὃ δὴ ἐπωνόμασται ἀγχιππάδιον· προϊούσης δὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ ἡρῴδου βραδύνοντος, ἤχαλλον οἱ ἀβλωαῖοι ὡς ἐκλυομένης τῆς ἀκροάσιος, καὶ τίχνιω αὐτῷ ὦσαντο· ὅθεν ἀνάγκη τῷ ἀλιξάνδρῳ ἐγένετο, παριλθεῖν ὧν τὴν διάλιξιν· καὶ πρὶν ἥκειν τὸν ἡρῴδιω· ἡμῖν δὲ διάλιξις, ἔπαινοι ἦσαν τοῦ ἄστεως, καὶ ἀπολογίαι πρὸς τοὺς ἀβλωαίους ὑπὲρ τοῦ μὴ πάντα πρότερον πρὸς αὐτοὺς ἀφῖχθαι· ἔχει δὲ ἀποχρῶν μῆκος· πανταβλωακοῦ γὰρ λόγου ἐπιτομὴ ἦκασε· δύσκλεὴς δὲ οὕτω τοῖς ἀβλωαίοις ἐδόξεν, ὡς καὶ βόμβον διελθεῖν

βιβλοθήκη πάσῃ συναγωνισάμενος λαμπρᾶς· τὰς δὲ μεγάλας, αὐτοχειρίους ἐποιεῖτο· ἔμελε δὲ καὶ φροντισμάτων, ὡς ἔπραττέ τι δηλοῖ τὴν εἰκόνα, καὶ μάλιστα ἡ ἱστορία· ἐπίδηξιν γὰρ τοῦ αὐτῆ πεποίηται λέξεώς τε, καὶ ἱστορίας ἐποιοῦν ἐς αὐτὸν καὶ τὸ φιλοκαλεῖν· πρὸς πλοῦτος τοῦ ἀνδρός, οἱ μὲν, ἐβδομήκοντα τύπτειν πηγάναι αὐτόν· οἱ δὲ, ὀκτὼ· καὶ οἱ μὲν, οἴκοι· οἱ δὲ, ἐπὶ ῥώθι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἀλέξανδρος δὲ, ὃν πλοπλάτωνα οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, πατρὸς μὲν ἦν σιλδύκηα, πόλις οὐκ ἀφανὴς ἐν κιλικίᾳ, πατὴρ δὲ ὁμώνυμος, καὶ οὗτος ἀχρεάους λόγους ἐκαυώτατος· μήτηρ, πορφὴ τὸ εἶδος, ὡς αὐγραφὴ ὁμιλοῦσι, τῇ προσφυὴς τῇ τοῦ βυμήλου ἕλκει· βυμήλου γάρ τις ἑλκὼν γίγραπται, οἷα αὐάθημα ἦγαι τῆς ῥωμαίων ἀχρᾶς· ὅθεν ἔθνηκαι μὲν τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ ἑτέρους μὲν, ἐπιδήλως δὲ ἀπολλώνιάν φασι τὴν τυανέα· καὶ τοῦ μὲν ἄλλας, ἀπαξιῶσαι· τῷ δὲ ἀπολλωνίῳ, ξυνοικεῖσθαι διὰ τὸ πάντα δι᾽ ἀσ, ἐπειδὴ βελτίστης αὐτρώπων· τοῦτο μὲν δὴ ἐπὸ σοις τρόποις ἀπίθανον, ἐρῆται σαφῶς ἐν τοῖς ἐς ἀπολλώνιον· θυσιῶν δὲ ὁ ἀλέξανδρος, καὶ πρὸ βλεπτος σὺν ὥρᾳ· χρυσᾶς τε γὰρ ἐν αὐτῷ βοστρυχώδης, καὶ καθειμένη τὸ μέτριον· ὄμμα τε ἀβρὸν, καὶ μέγα· ἐς ξύμμετρος, καὶ ὀδόντες λευκότατοι· δάκτυλοί τε ὠμήκεις, καὶ τῇ τοῦ λόγου ἡνίᾳ ἐπιτρέποντες· ἐν δὲ αὐτῷ καὶ πλοῦτος δαπανώμενος ἐς ἡδονὰς ἐμπάς· ἐς δὲ ἀνδρὰς ἥκων, ἐπρίσβευε μὲν ὑπὸ τῆς σιλευκήας παρὰ τὸν πρῶτον αὐτωνῖνον· διαβολαὶ δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν ἐφοίτησαν, ὡς νεότητα ἐποιοῦν θυσιῶν εἶδον· ἦν δὲ αὐτῷ προσίχην δεκοῶτος τοῦ βασ

ποιοῦμενος τῆς ἑαυτοῦ τέχνης, τὸ πρᾶγμα νόσους τοῦ ἀντιόχου σφύκην. ἀκροατὴς αὐτίοχος ὢν παυσίμου, διαρδάνα τοῦ ἀσυρίου. προϊὼν δὲ ἐς τὰ μηρακία, διονυσίου μιλησίου, κατίχοντος ἤδη τὴν ἐφεσίων. διελέγετο μὲν οὖν οὐκ ἐπιπόνως. φρονιμώτατος δ' ἀνθρώπων γενόμενος, διέβαλλεν ὡς μηρακιῶδες, ἵνα ὑπερμηρακιᾷ αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ λεπόμενος φαίνοιτο. τὰ δὲ ἀμφὶ μιλήτου, ἀλλογιμώτατός ἐστιν. ἀσφαλὴς μὲν γὰρ οὐ τοῖς κατὰ χεῖρα προκυμάναις τῶν ὑποθέσεων. σφοδρὸς δὲ οὐ τοῖς κατηγορίαις, καὶ ἐπιφορᾶς. ὑπερβατὸς δὲ τοῖς ἀπολογίαις, καὶ τῷ ὑθικῷ ἰσχύων. καὶ καθάπαξ τῷ ἰδίᾳ τοῦ λόγου, διανοητικὴς μὲν σοφιστικώτερος, σοφιστικὴς δὲ, διανοητικώτερος. ᾧ τὰ παθη ἄριστα σοφιστῶν μετεχειρίσατο. οὐ γὰρ μεγαλοδίαιτος ἀπεμήκυνεν, οὐ δὲ βραχυλόγοις αὐτὰ ἐῶ διανοίαις λόγου κρείττονα, ὡς ἔκ τε τῶν ἄλλων ὑποθέσεων δῆλοῦται, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς δυκόρη βιαθεῖσα θανάτου ἥρπασε τοῦ βιασαμένου. μετὰ ταῦτα, γόνει παιδίου ἐκ τῆς βίας. καὶ διαμιλλῶνται οἱ πάππω περὶ ὑποτίρου τρίφοιτο ἄν. ἀγωνιζόμενος οὖν ὑπὲρ τοῦ πρὸς πατρὸς πάππου, ἀπόδος ἔφη τὸ παιδίον, ἀπόδος ἤδη, πρὶν γλύσσηται μητρῴου γάλακτος. ἢδὲ ἐπὶ ρα ὑπόθεσις, τοιαύτη. τύραννον καταδίμενον τῷ ἀρχῆν, ὧν τῷ ἐκλιλοῦται, ἀπέκτεινέ τις δύνοῦχος ὑπ' αὐτοῦ γονῶν, καὶ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ φόνου. σὺ ταῦθα τὸ μάλιστα ἐρρωμένον τῆς κατηγορίας, τὸν πρὸς τὴν σουδαίων λόγον ἀπεώσατο, πρίνοιαν ἐγκαταμίξας τῷ πάθει. τίσι γὰρ ταῦτα ὁμολόγησε; παυσίμου; γναίοις; μηρακίοις; πρισβύταις; αὐδράσιν; ἐγὼ δὲ ὄνομα σὺ τοῖς σωβύκαις οὐκ ἔχω. ἄριστα δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν κρινομένων ἀπολιλόγηται, τῶν κρινομένων ὧν τῷ τοῦ διὸς σήματι, φυσιολογίᾳ τε, καὶ

ἄβρωμος.

τραχὺς τὸ εἶδος, καὶ δυσπρωνὴς, τῷ ἐδῶπι ὕβρωμι, καὶ τὸν αὐχμὸν ἀπετρίψατο. ἡδονὰς δὲ, ὁπόσαι λυρῶν τι, καὶ αὐλῶν, καὶ εὐφωνίαι εἰσὶ, πάσας ἐσηκάγητο τῷ τ' ἰδιώτου, ὥσπερ τῷ θύρασ αὐτῷ ἠκούσασ. τὸν γὰρ πρωτοῦ χρόνου, οὕτω κεκολασμένος ἀπέκτους ἐς τὰ βιάτρα, ἐφοῖτε καὶ τῷ τὸν τούτων ἠχῷ. εὐδοκιμοῦτι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸ πέργαμον, καθηρτημένῳ πᾶν τὸ ἑλληνικὸν, ἐξελαύνων ὁ ἡρώδησ ἐς πέργαμον, ἐπεμψε αὖ ἑαυτοῦ ὁμιλητὰς πάντας. καὶ τὸν ἀρισοκλέα εἶδεν ὥσπερ τις ἀβλωπὰς φῶσ. ἠδὲ ἰδέα τοῦ λόγου, διαυγὴς μὲν, καὶ ἀπηκίζουσα. διαλέγεσθαι δὲ ἧττον δέα μᾶλλον, ἢ ἀγωνίζεσθαι. σχολή τι γὰρ ἄπεστι τοῦ λόγου, καὶ ὁρμαὶ πρὸς βραχύ. αὐτή τι ἡ ἀπήκισισ ἐπαρκεῖ τῷ ἡρώδῃ γλῶσσαν βασανίζοιτο, λιπαρολογεῖσθαι μᾶλλον δὲ ξηρὴ κρότα τι καὶ ἠχοῦς ξυγκεῖσθαι. ἐπλεῦτε δὲ ἀρισοκλῆς μισαμπόλιος, κατὰ προσβαίνων τῷ γηράσκειν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἀντίοχον δὲ τὸν σοφιστὴν, αἰκιλίκων αὐχεῖ ἤνεγκεν, οὗτος τὴ δύπατρίδιος, ὡς νομίζεται τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος, ὑπάτους ἔσχεν. αὐτίαν δὲ ἴσχων δηλίασε, ἐπεὶ μὲν δὲ παρῆκε τὴ δῆμον, μὴ δὲ ἐς τὸ κοινὸν ἐπολίτευσε, οὐχ ὑμᾶς εἶπεν ἀλλ' ἑμαυτὸν δίδοικα, ἡδοῦς που τῷ ἑαυτῷ χολῶ ἄκρατόν τι, καὶ οὐ καθικτὸν οὖσαν, ἀλλ' ὅμως ὠφέλησεν αὐχαίους ἀπὸ τῆς οὐσίασ ὅτι ἡδυώατο, σῖτόν τε τῷ δίδους ὁπότε τοῦτον δυομένους αὖθοιτο, καὶ χρήματα ἐς τὰ πεπονηκότα τῶν ὄγκων. τὰς δὲ πλέους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ τοῦ ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ὑπεκάθευδεν, ὑπό τι ὀνειράτων, ὑπό τι ξυνουσίασ, ὁπόσοι ἐγκωμιορόητον τι, καὶ διαλεγομένων ἀλλήλοις. διαλέγετο γὰρ αὐτῷ καὶ ἐγκωμιορόητι ὁ θεὸς, καλὰν αὐχώνισμα

ποιούμενος

Ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Θεόδοτον, καλεῖ με ὁ λόγος. οὗτος πρῶτος μὲν τοῦ Ἀθηναίων δήμου κατὰ χρόνους, οὓς πρεσβύτερους ἡρῴδη ἀθλιωσοι. καὶ εἰς ἀπήχθειαν φασὶν αὐδιμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἄφαντος αὐτὸν ὑπεκάθητο, δεινὸς ὢν χρῆσθαι πράγμασι. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὴν ἀγοραίων εἰς οὗτος. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν δημόσρατον οὕτω ξυνεκέκρατο, ὡς καὶ ξυαράσθαι σφίσι τὴν λόγων, οὓς ἐξεπόνουν πρὸς τὸν ἡρῴδιον. προεῖχε δὲ καὶ τῆς ἀθλιωσίων νεότητος περῶντος ἐν ταῖς ἐκ βασιλέως μυρίαις. καὶ οὐ τοῦτο πού λόγου ἄξιον. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐν βατθύσγνις τοῦ θρόνου τούτου λόγου ἄξιοι, ἀλλ' ὅτι αὐτὸν μὲν πλατωνίους, καὶ αὖ ἀπὸ τῆς σοᾶς, καὶ τοῦ πολιπάτου, ἐν αὐτὸν ἐπίκουρον προσίτατεν ὁ μαῖρος τῷ ἡρῴδῃ κρίναι. τὸν δ' ἀνδρα τοῦτον, ἀπὸ τῆς πόλεως αὐτὸν δόξης αὐτὸς ἐπίκρινε τοῖς νέοις, ἀγωνίσην τὴν πολιτικῶν προσεπῶν λόγων, ἐν ῥητορικῆς σφιλος. ὁδ' ἀνὴρ οὗτος, λοιδορούμεν ἀκροατὴς, ἡρῴδου δὲ οὐκ ἀνέκοος, ἐβίω μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα, θυσῶν ἐτοῖν καταρχῶν τὸν θρόνον. τὰ δὲ ἐν ἀνδρα τὴν λόγων, ἀποχρῶν καὶ τοῖς δικανικοῖς, καὶ τοῖς ὑπερσοφισθύουσιν.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Ὀνομάσεις ἐν σοφισταῖς, ἐν καλλισθένης ὃ ἐκ τῶν πραγμάτων ὑπὲρ οὗ δηλώσω ὁπόσα τ' πρισβυτέρων ἤκουον ἐπίλη μὲν γὰρ ἐς ὑπάτους ὁ ἀνὴρ ἔστος. τὸ δ' ἐκ παίδων ἐς ἄβην χρόνον, οὐδ' ἀπὸ τῶν πολιπάτων φιλοσοφήσας λόγους, ἐς οὐ σοφιστὰς μετέρχεται, βαμίζων ἐν τῇ ῥώμῃ τῷ ἡρῴδῃ διατιθεμένου ἀκιέθους λόγους. ἐν δὲ φιλοσόφῳ χρόνον, αὐχμηρὸς δόκαν, καὶ

λου δοκοῦσιν, ἀλλ' ἀσκόπατε πρὸς οὓς ἐπαινεῖσαι τε, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ δοκῶ μοι, ἐφ' ὅτῳ βελτίων ἡμῖν ὁ μαθὼν ἔσται τῶν ἀκροατῶν γενόμενος, οὐδὲ τοῦ πόνου ἡμέλησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πότον ἐπεσπούδαζε, καὶ νύκτωρ ἐν τοῖς διαλείμμασι τῆς ὕπνου. ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν σατράπην οἱ ἀλίγωροί τινες, ὡς λειποῖ. ἄλλος μὲν ἐν ἄλλῳ ἀγαθὸς, καὶ ἄλλος ἐν ἄλλῳ βελτίων ἑτέρου. ὁ μὲν γὰρ, οἷα δὴ σοφὸς ἀνὴρ, ἐκπονήσας λόγον. ὁδὲ, τὰ ξύμπαντα ἄριστος τῶν σοφιστῶν. ὡς τὸ παθητικὸν, οὐκ ἐκ τῆς τραγῳδίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σωστικὲ ἐξητεῖτο. ὡς δὲ πλάττω ἡρῴδου, ὡς διαλέξεις, ὡς ἐφημερίδες. ἐγχειρίδιόν τι καίριον, τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένον. οἱ δὲ προφθάσαντες αὐτῷ νέῳ ὄντι ἐν παιδείᾳ, τὸ λόγου πνεῦμα ἐκπεσεῖν ὡς τοῦ αὐτοκράτορος, ἠγωνιάκαμοι δοκοῦσιν ὅπερ καὶ δημοδίδαγμης ὡς φιλίππου λέγων, ταυτὸν ἔπαθε. καὶ ἐκεῖνος μὲν, ἤκουν Αἰσχίνης, πρὸς τὴν ἀναίδειαν καὶ σεσαφῶς, ἀπολωλέναι ἔφασκεν Ἀθηναίοις ἀμφιπόλιος. ἡρῴδης δὲ ἐπὶ τούτῳ ἔπαθεν, ὡς τὸν ἴσον ἦλθεν, ὡς ῥίψαν ἑαυτόν. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ πρέπειν τοῦ σοφοῦ λόγοις βούλεσθαι ὄνομα ὠφεληθῆναι, ὡς θανάτου τιμᾶσθαι τὸ σφαλῆναι. ἐπὶ λύτῃ μὲν ἦν ἀμφὶ τὰ ἑξ, καὶ ἐβδομήκοντα, ξυντακὴς γένομενος, ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ σοφῷ μαραθῶνι, καὶ ὡσκήψαντος τοῖς ἀπελθοῦσιν ἐκπεσεῖν, ἀθλιώτατοι τῶν ἐφήβων χορὸν ἀρτήσαντες, εἰς ἄσυνηγαγον, προαπαντῶντες τῷ λίχῃ πᾶσα ἡλικία δεκαρούσιος ἅμα, καὶ ὑφημοῦντες ὅσα παῖδες χρησοῦ πατρὸς χαριζόμενοι. καὶ ἐβαψαν σοφῷ παναθηναϊκῷ, ὡς γράψαντες αὐτῷ βραχὺ, καὶ πολὺ ἐπίγραμμα. τὸ δὲ ἐπίγραμμα, Ἀττικὲ ἡρῴδη μαραθώνιος οὐ τόδε πάντα, Κεῖθι τῷδε πάφῳ, πάντοθεν εὐδόκιμος. τοσαῦτα μὲν ἡρῴδης τὸ ἀθηναῖος τε μὴν, ἐρημένα. τὰ δὲ, ἠγωνισμένα ἑτέρως

ἐπεὶ δὲ ἀνὴρ τοιοῦτος ὢν αὐτῷ κακῶς ἦκουσεν, ἀλλ' ὅπως μὲ
καὶ πρὸς τοὺς λοιδορίας ἐρέωτο, δυλώσῃ καὶ τὸ πρὸς τὸν
κύνα πρῶτον λειχθέντος ποιῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀβλώβησιν. ὧ μὲν πρῶτον.
γὰρ τῶν οὕτω βαρβαλέως φιλοσοφούντων ὁ πρῶτος οὗ-
τος, ὡς ἐς πῦρ ἑαυτὸν ὀβολυμπία ῥίψαι. ἐπικολούθει δὲ
τῷ ἥρωϊ, κακῶς ἀχορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ χλωπῇ.
ὥσπερ ἀφὲς σωῦ ὁ ἥρωϊς, ἴσως φησί, κακῶς με ἀχορεύῃς,
πρὸς τί καὶ οὗτος; ὑπομείνου δὲ τὸν πρῶτιον τοὺς λοι-
δορίας, ἠνράκαμον ἔφη, σὺ μὲν κακᾶς με ἀχορεύων,
ἐγὼ δὲ ἀκούων. ὀδυνᾶμαι δὲ ὑπὸ τοῦ ἀκούειν μὲν, καὶ
παγκλαῦ δὲ, ὑπὸ τοῦ πεπεῖσθαι τοὺς ψευδεῖς λοιδορίας
μὴ πρᾶγμα πέρα ἀκαὶς ἔχειν, ὀμιλωδύσω τὴν χλωπαν τοῦ
ἀνδρὸς, ἐς χαρακτῆρα ἰὼν τοῦ λόγου, ὡς μὲν δὴ πολί-
μωνα, καὶ φαβωρῖνον, καὶ σκοπελιανὸν, ὀδιδασκάλοις
αὐτοῦ ἦτε, καὶ ὡς σικοφάντην τῷ ἀβλωβῇ ἐφοίτησεν, ἀρκ- secundus.
μένου μοι ἤδη. τὸν δὲ κριτικὸν τῶν λόγων, θιαλέγει τὸ τῷ
κυνιδίῳ, καὶ μωμοκτίῳ τῷ ἐκτραλλιῶν σωιγένητο, τῷ τοι-
ούτῳ τυρίῳ ὡς τοὺς πλάτωνος δόξας. ἡ δὲ ἁρμονία τοῦ
λόγου, ἵκανῶς κικολασμένη. καὶ ἡ δηνότης ὑφορᾶπουσα
μᾶλλον, ἢ ἐκκεκμένη. κρότος τε σὼν ἀσφαλὴς, καὶ κρητικὸς
ῥουσα ἠχώ, καὶ ὀδύσσει, οἷαι μὴ ἑτέρῳ ὀθυμνῆσθαι. καὶ σ
μικὴ τε δυλωβῆλία οὐκ ἐπαίσακτος, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμά-
των. καὶ ἡ δὲ ὁ λόγος, καὶ πολυχνμάτιος, καὶ δυσήμων,
καὶ σαφῶς ἐξαλλάπων. τὸ πνδμά τε δυσφοβερὸν, ἀλλὰ
λαῖον, καὶ καθιπκός. καὶ ἡ ἐπίπαν ἰδέα τοῦ λόγου, χρυσοῦ
ἤνγμα ποταμοῦ ἀργυροδίνη ὑπαυγάζον. προσέκειτο μὲν
γὰρ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς. τῷ δὲ κριτίᾳ, καὶ προσετέτακτο.
καὶ παρήγαγεν αὐτὸν ἐς ἦθος ἐμιλίων, τέως ἀμιλούμενον,
καὶ πολιορῶμενον. βιάσῃς δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς ἐλάδος, ὦ κα Βοαθησ. ἴσ.
λούσης αὐτὸν ὀξὰ τὴν δίκα, οὐχ ἥπιόν τοῦ ἐπαίνου μιγά-

καὶ ὑπὲρ πλεόνων θαυμάσιον δ' ἔθος ἐγκατέμιξαν τοῖς γράμμασιν, ἐπέσκηλε πρὸς τὸν ἡρώδιωνα· ὃν ἐγὼ τὸ ξυντόνως τε εἰς τὸν παρόντα μοι λόγον ἐξειλὼν τῆς ὠσχολίας, δηλώσω· τὸ μὲν προοίμιον τῶν ἐπεσταλμένων, χαίρειν φίλτατε ἡρώδη, διαλιχθεὶς δ' ὑπὲρ τῶν τοῦ πολέμου χρημάτων, οἷς ἐμοί ποτε καὶ τὴν γυναῖκα ὀλοφυράμενος, αὖθις αὖτε τιθηνήσας· ἐπαύσατό τε καὶ πόθεν τῆς τοῦ σώματος ἀδυσωπήτου, ἐφιεῖσ γράφει,

» Σὲ δ' ὑγιαίνειν τε οὐχόμαι, καὶ πόθεν ἐμὲ ὡς δύνασαι σῶσαι, μὴ ἢ ἠδικῆσθαι, ἀδικεῖσθαι, ἃ καταφωράσασ πυνθάνῃ πλημμελοῦντας, κολάσεις ἐπ' αὐτοῖς ἐχρησάμην, ὡς οἱ ἐν τῇ ὠσχολίᾳ· διὰ μὲν δὴ ταῦτα, μήμου ὀργίζου· ἀδύ τε λιπαίνεσι, ἢ λυπῶ, ἀπαύστως παρ' ἐμοῦ δίκασ σὺ τῷ ἰσχνῷ τῆς σῦκα ἀβλωκὸς σὺ μυσκρίους· ἡδυάμην γὰρ ὅπόθεν τι ὁ πόλεμος μάλιστα ἐφλίγμαινε, καὶ μνησθῆναι· ἀπ δὲ καὶ σοῦ μυσταγωγοῦντος.

Τοιάδε ἡ ἀπολογία τοῦ μάρκου, καὶ οὕτω φιλανθρώπως, καὶ ἐρρωμένως· τίς ἂν οὖν ποτε, ἢ ὃν φυγὴ πόλεμος ἔβαλε οὕτω προσηνέχθη, ἢ τὸν ἄξιον οὕτω προσηγάσθη, φθόγγον ἔπεξεσ· ἐπὶ δὲ τῆς λόγος, ὡς νεώτερα μὲν ὁ τῶν ἰδίων ὠσχολίᾳ πρεσβύτερος πρὸς τὸν μάρκον βουλόμενος· ὁδὶ ἡρώδης, ὠσχολήκεσαν αὖτῷ δι' ὠσχολίᾳ, ὧδε ξυγκειμένης, ἡρώδης κασσίου, ἰμάντος· τὸν δὲ τὴν ὠσχολίᾳ, μὴ μόνον ἐπὶ πλεῖον ἡγώμενος, ἀλλὰ καὶ ῥώμῃ καὶ βίᾳ, ὑπὸ τοῦ βασιλέως πθεμένου τε τῆς γνώμης ὅπλα· ὁδὶ λόγος ὃν δίηλθε πρὸς τὸν ἡρώδιωνα ὁ δημόστρατος, τὸ θαυμασίους δοκεῖ· ἰδίᾳ δὲ αὖ τοῦ, ἢ μὲν τοῦ ἤθους, μία· τὸ γὰρ ἐμβριθὲς, ἐκ προοιμίου ἕως τέλος δίηκε τοῦ λόγου· αὖδὲ τῆς ῥμιωσίας ἰδίᾳ, πολλαὶ, καὶ ἀσύμοισαι μὲν ἀλλήλαις, λόγου δὲ ἄξιαι· ἴσως που καὶ τὸ δίηρώδιωνα παρὰ τοῖς βασκάνοις ὀνοσιμῶν τὸν λόγον·

Cassius.

λογουμένων. ὧν πολλοῖς μὲν, ἀφανῶς ἤλυσε. ἀγα-
νακτοῦσι δὲ αὐτῷ καὶ ἀθυμοῦσιν ἐκκλησίασε, ἐν ᾗ ἐφά-
νησαν καθαπόμενοι τοῦ ἡρώδου ὡς τοὺς ἄρχοντας τῆς
ἑλλάδος ὑποποιούμενον πολλῷ μείζω, καὶ που καὶ βέβαιον
κόσμου, ὧν πρεσβυτέρου, καὶ πάλιν, μακαρίου οἱ ἐν τῷ λοι-
μῷ ἀποθνήσκοντες, οὕτως ἐσείσθη τὴν καρδίαν ὑφ' ὧν ἤκου-
σεν, ὡς ἐς δάκρυα φανῆναι ὑπαχθῆναι. τῆς δὲ τὴν ἀθυ-
μίαν ἀπολογίας, ἐχούσης κατηγορίαν τοῦ τε ἡρώδου,
καὶ τὴν ἀπελευθερίαν, τὸν ὀργίλον ὁ μάρκος ἐς τὴν ἀπελευθε-
ρίαν ἔτρεψε, κολάσεσι χρησάμενος ὡς οἱ ὄντι ἐπικαί-
οὕτω γὰρ αὐτὸς χαρακτηρίζει τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν. μόνον δὲ
ἀλκιμίδην τὸν τιμωρίαν ἐπανῆκεν, ἀποχρῶσαν οἱ ἡ-
ναι φήσασι τὸν ὦν τοῖς τέκνοις συμφορᾶ. ταῦτα μὲν δὴ
ὧδε. οὕτως ἐφιλοσοφεῖτο τῷ μάρκῳ. ὧν γράφουσι δὲ καὶ
φυγὴν οὐ φυγόντι, καὶ φασὶν αὐτὸν οἱ κῆσαι τὸ σὺν τῇ ἠπεί-
ρῳ ἀρικὸν, ὃ καὶ πολῖσαι αὐτὸν, ὡς ἂν δίκαιος τῷ σώματι
ὧν τῇ δίκῃ. ὁ δὲ ἡρώδης, οἰκῆσαι μὲν τὸ χωρίον τοῦτο, νοσή-
σασαν σὺν αὐτῷ, καὶ θύσασι ἱκανὰ τέρεα τῷ νόσου. φυγὴν δὲ ἄτε
προσιτέχθη, οὔτ' ἔτλη. καὶ μαρτυρᾷ τοῦ λόγου τούτου ποιή-
σαμαι τὸν βιαιότατον μάρκον. μετὰ γὰρ τὰς σὺν τῇ παυσανίᾳ,
δίκτατο μὲν ὁ ἡρώδης σὺν τῇ ἀπίκῃ παρὰ τοὺς φιλοτίτους
ἑαυτῷ δήμους, μαραθῶνα, καὶ κηφισίαν, ἐξηρτημένης αὐ-
τοῦ τῆς παντοχόθεν νεότητος. οἱ κατ' ἀθήνας τὴν ἐκείνου
λόγων, ἐφοίτων ἀθήναζε. πέρας δὲ ποιούμενος μὴ χαλε-
πὸς αὐτῷ ἦν δίκας τε ἐν δικαστηρίῳ, πέμπειν πρὸς αὐτὸν ὧν-
σολιὼ οὐκ ἀπολογίας ἔχουσαν, ἀλλ' ἔγκλημα. θαυμάζων
γὰρ ἔφη τοῦ, χαρὶν οὐκ ἐτ' αὐτῷ ὧν σέλλοι, καίτοι τὸν
πρότου χρόνον θαμὰ οὕτω γράφων, ὡς ἐν τρεῖς γραμμα-
τοφόρους ἀφικέσθαί ποτε παρ' αὐτὸν σὺν ἡμέρᾳ μιᾷ κατὰ
πόδας ἀλλήλων. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ διὰ πλείονων μὲν,

φρωτῶντος ἔτου δ' οἴοιντο. Φιλανθρώπως δὲ πρὸς αὐτοὺς
ἔχην αὐτός τι ἑαυτὸν ἐπιτείκη, καὶ τῇ γυναικὶ ἐπέπεισο,
καὶ τῷ θυγατρίῳ ψιλιζομένῳ ἐπ. τοῦτο γὰρ μάλιστα ξῶν
πολλοῖς θανάτοις ἐπιτιμῶν τοῖς γονασι τοῦ πατρὸς,
ἐδόκουν σώσαι οἱ ἀδικώτατοι. ὁ δὲ Ἡρῴδης. ἐν πρασείῳ
ἐσκήνου, ἐν ᾧ πύργοι ἐξῳκοδόμηντο, καὶ ἡμιπύργια. καὶ
δὴ ξυναπεδήμουν αὐτῷ καὶ δίδυμοι κόραι πρὸς ἀκμὴν γά-
μων, θαυμαζόμεναι ὑπὸ τῷ ἥβῃ. ἃς ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρῴ-
δης, οἴνοχόους ἑαυτῷ, καὶ ὀψοποιοὺς ἐπεποίητο, θυγάτρας
ἐπογαμάζων, καὶ ὧδε ἀσπαζόμενος. ἀλκιμέδοντος μὲν
δὴ αὖται θυγατέρες. ὁδὲ ἀλκιμέδων, ἀπελθόντος τὸ Ἡρῴ-
δου. καθῳδούσας δὲ αὐτὰς ἐν οἷς τὸ πύργων, ὃς ἰῷ ἐχυ-
ρώτατος, σκηπὸς ἐμπεσὼν νύκτωρ, ἀπέκτεινεν. ὑπὸ τού-
του δὴ τοῦ πάθους ἐκφρων ὁ Ἡρῴδης ἐγένετο, καὶ παρῆλ-
θεν ἐς τὸ βασίλειον δικαστήριον, οὔτι σάκους, καὶ βαγάτου
ὅλων. παρελθὼν γὰρ, καθίσατο ἐς διαβολὰς τοῦ αὐτοκρά-
τορος, οὐδὲ σχηματίσασ τὸν λόγον ὡς ἐκὸς ἰῷ ἄνδρα γε
γυμνασμένον τῆς τοιάσδε ἰδέας, μετεχερίσασθαι τιὼ
ἑαυτοῦ σχολῶ, ἀλλ' ἀπηχωνισμένῃ τῇ γλώττῃ, καὶ γυμνῇ,
διετάνετο, λέγων, ταῦτα μοι ἡ λευκίου ἐξοίσα, ὃν σύμοι
ἔπεμψας. ὅθεν δικάζις, γυναικί μοι, καὶ τριετεῖ παιδίῳ
καταχαριζόμενος. βασσίου δὲ τοῦ πεπεθυμένου τὲ ἐλ-
φος, θανάτου αὐτῷ φήσαντος, ὁ Ἡρῴδης ὃ λῶστε ἔφη, χέρων
ἅλις φοβεῖται. ὁ μὲν οὖν Ἡρῴδης, ἀπῆλθε τοῦ δικαστηρίου
ὑπὸ τοῦτο, καὶ μετέπορον κατελύσασ πολὺ τοῦ ὕδατος.
ἡμεῖς δὲ τ' ὧδ' ἅλως τῷ μάρκῳ φιλοσοφηθέντων, καὶ τὸ
παρὰ τιὼ δίκιλω ταύτην ἠγώμεθα. οὐ γὰρ ἐμώμαχε τὰς
ὄφρῦς, οὐδὲ ἔτρεψε τὸ ὄμμα, ὃ καὶ δειλοτήτης τις ἔπαθεν,
ἀλλ' ὑπερίσασ ἑαυτὸν ἐς τοὺς ἀδικωτάτους, ἀπολογεῖσθαι ἔφη
ὃ ἀδικώτατος, εἰ καὶ μὴ ξυγχωρεῖ Ἡρῴδης. καὶ ἀκούων ἀπεσ-

ἐκινήσαντος. ὧν οὐκ ἂν ὦ τοσοῦτον ἥρως, εἰ μὴ ἐπαίνων ἀξίους εἰλίνθασι. κωμικῶν δέ, ὁπότε ἤρχον τῆς ἐλλάδος ἀπωμένων αὐτῶν ὦ ταῖς τῶν μεραπίων τούτων ἡδοσύναις ὡς πολεμίοις, τί δ' ὑμῖν ἔφη δοκῶ χρῆσθαι, εἰ γὼ τοῖς ἐμοῖς ἐμπαίζω λιβαρίοις; ἥρξε δὲ αὐτῷ τῆς πρὸς αὐτὸν κωμῳδίας, ὡς οἱ μὲν πολλοί φασι, πυθικὴ παρθενικὴ, ἐπειδὴ ἐπροδόθη τῆς μουσικῆς ἡρῴου τὸ. ὡς δὲ αὖθις, τὰ παιδία τε πρὸς αὐτῶν ἡρῴδη πρὸς μάρκον. ὁρᾶν γὰρ αὐτὸν τρῶσαι μὲν, μεγάλων δὲ ἀξιουμένους παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐγὼ ἔφη καὶ τὸν δία μίμομαι τὸν ὁμηρικὸν ὅτι αὐτὸν τρῶσαι ἐφίλησε. διὸ ἀληθισθρία αὐτία, ἤδε. τὸν αὐτὸν τοῦτον, ὁπότε ἄμφω τῆς ἑλλάδος ἤρχετην, καλέσαντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀθηναῖοι, φωνὰς ἀφῆκαν τυραννουμένων, πρὸς τὸν ἡρῴδην ἀποσημαίνοντες, καὶ διόμενοι αὐτῷ πᾶσιν, εἰς τὰ βασιλέως ὥστε παρακεμφθῆναι τὰ ἡρμένα. τῶν δὲ κωμικῶν παιδόντων τί πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ξίλω ἁρμῇ αὐτὰ πεμφαύτων ἀῆκεσαν, ὧν βαλδύεσθαι παρ' αὐτῶν ὁ ἡρῴδης ἔφασκεν, ὡς αὐτὰ βολούντων ἐπ' αὐτὸν τὸν ἀθηναίους. μετ' ἐκείνῳ γὰρ τὴν θάλατταν δημόσρατοι αὐτοφύσαν, καὶ πραξαχόραι, καὶ μαμαρτῖνοι, καὶ ἴπτεροι πλόοις, εἰς τὸ αὐτίξοον τῷ ἡρῴδῃ πολιτδύοντες. γραφάμενος δὲ αὐτὸς ἡρῴδης ὡς ὦσωσιστάντας αὐτῷ τὸν δῆμον, ἦλθε ὦ τὴν ἡγεμονίαν. οἱ δὲ, ὑπεξῆλθον ἀφανῶς πρὸς τ' αὐτοκράτορα μάρκον, βαρρούντες τῇ τε φύσει τοῦ βασιλέως δημοτικωτέρα οὔσῃ, καὶ τῷ καιρῷ. ὃν γὰρ ὑπὸ πᾶσι λέκιον καινὸν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς χρώμενον, οὐδὲ τὸν ἡρῴδην ἠφίετο μὴ οὐ ξυμμετέχειν αὐτῷ. ὁ μὲν δὴ αὐτοκράτωρ ἐκάθητο ἐς τὰ παύνια ἴθυν, ἁρμητρίῳ τῷ σιρμίῳ χρώμενος. κατίλυσν δὲ οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν δημόσρατον, πρὸς τὰ βασίλεια, παρίχοντος αὐτοῖς ἀγορὰν τοῦ μάρκου, καὶ δαπά

ᾧδε ἐσβίβαν. τὸ δὲ ὦν παναθλωαῖδι τῇ θυγατρὶ, ἆθλωᾶιν ἐπραΰνας, ἐν ἄσει τι αὐτὴν βάψας τις, καὶ ψηφισάμενοι τὴν ἡμέραν, ἐφ' ἧς ἀπέθανεν, ἐξαίρειν τοὺς ἵππους. ἀποθανούσης δὲ αὐτῷ καὶ τῆς ἄλλης θυγατρὸς, ἣν ἐλπινίκιν ὠνόμαζεν ἔκαπε μὲν ἐν τῷ δαπέδῳ, τὴν γὴν παίων, καὶ βοῶν, τί σοι θύγατερ καθεμήσω; τί σοι ξωθήνω; παραλυπηθεὶς δὲ αὐτῷ σέξτος ὁ φιλόσοφος, μεγάλα ἐφ' τῇ θυγατρὶ δώσης, ἐγκρατὴς αὐτὴν πενθήσας. ἐπίνθη δὲ ταῖς ὑπορβολαῖς ταύταις τὰς θυγατέρας, ἐπιδὴ ἀπίκον τὸν χῦν ἐν ὀργῇ ἦχε. διεβίβλητο δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἠλιθίῳ ὄν, καὶ δυσγράμματον, ᾧ παχὺν τὴν μνήμην. τὰ γοῦν πρῶτα γράμματα παραλαβὼν μὴ δωνηέντος, ἦλθεν εἰς ἐπίγνοιαν τοῦ ἡρώδην ξωτρέφειν αὐτῷ τὰ παράσπουδα, καὶ ἔκοσιν ἰσήλικας, ὠνομασμένους ἀπὸ τ γραμμάτων, ἵνα ἐν τοῖς τῶν παίδων ὀνόμασι, τὰ γράμματα ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ μελετῶτο. ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυσικὸν, καὶ ἀνόητως ἡδῶντα. ὅθεν ζῶν μὲν, ἐπεχρημάτισεν τῇ ἑαυτοῦ οὐσίᾳ ἱκανὸν τὸ ἔπος.

Εἷς δέ τι που μῶρος καταλείπεται θυρεῖ οἴκῳ.

ἦλθον δὲ, τὰ μὲν μητρῷα, ἀπέδωκεν. εἰς ἑτέρους δὲ κληρονόμους τὸν ἑαυτοῦ οἶκον μετέστησεν. ἀλλ' ἀθηναίοις ἀπαίνεσαν ἰδόκει ταῦτα, οὐκ ἐνθυμουμένοις τὸν ἀχιλλέα, καὶ τὸν πολυδεύκεα, καὶ τὸν μέμνονα, οὓς ἴσα γνησίοις ἐπίνθησι, τροφίμους ὄντας, ἐπιδὴ καλοὶ μάλιστα, καγαθοὶ ἦσαν, χρηναῖοί τε, καὶ φιλομαθεῖς, καὶ τῇ περὶ αὐτῷ τροφῇ πρέποντες. ἀκούσας γοῦν αὐτίτιθεν σφῶν ἐρῴντων τε, καὶ πεπρακότων, καὶ ἐρασθέντων. τὰς μὲν, ἐν δρυμοῖς. τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς. τὰς δὲ, πρὸς πηγαῖς. τὰς δὲ, ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφκεῶς, ἀλλὰ ξὼν ἀρᾶις τοῦ πολυκτήνητος.

ξυνυθίτη, τοιαῦτα λέγων, ὦ ἡρῴδη, πᾶν τὸ ἀποκρῶν, μισόπτι ὄριστα. καὶ ὑπὲρ τούτου, πολλὰ μὲν ἤκουσα μουσωνίου διαλεγομένου, πολλὰ δὲ αὐτὸς διαλέλεγμαι. καὶ σοῦ δὲ ἠκροώμην ὡς ὀλυμπία ἐπαινοῦντος αὐτὸ πρὸς σοῦ ἑλλήνασ, ὅτε δὴ καὶ σοῦ ποταμοὺς ἐκέλευσυ μέσους τῆς ὄχης ῥεῖν. ἀλλὰ νῶν που ταῦτα, σιαυτοῦ γὰ ἐκπεσὼν, ἄξια τοῦ πενθεῖσθαι πράξης, περιπὴ δόξῃ κινδωνεύων, καὶ πλείω ἔτερα. ὡς δὲ οὐκ ἔπαυσε, ἀπῆκε δυσχεράνασ. ἰδὼν δὲ παῖδασ ὡ κρόνυ τινὶ τὴν κατὰ τὴν οἰκίαν, ῥαφανίδασ πλωύσασ, ἤρετο αὐτοῦ ὅτου ὧν τὸ δῆπυσν. οἱ δὲ, ἔφασαν ἡρῴδῃ σὺτριπίζειν αὐτό. καὶ ὁ λούκιος, ἀδικεῖ ἔφη γὰλλαν ἡρῴδης, λευκὰς ῥαφανίδασ σιτούμενος ὡ μελαίνῃ οἰκίᾳ. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἐπαγγιλθέντος ὁ ἡρῴδης, ἀφῆλε τὴν ἀχλὺν τῆς οἰκίασ, ὡς μὴ ἄθυρσμα γένοιτο ἀνδρῶν σοφιστῶν. λουκίου τούτου καὶ καίνο θαυμάσιον. ἐσοφίσατο μὲν ὁ αὐτοκράτωρ μάρκος πρὸς σέξτον τὸν ἐκ βοιωτίασ φιλόσοφον, βαμίζων αὐτῷ, καὶ φοιτῶν ὧν θύραις. αὖτι δὲ ἦκεν ἐς τὴν ῥώμην ὁ λούκιος, ἤρετο τὸν αὐτοκράτορα προϊόντα, ποῖ βαδίζοι, καὶ ἐφ' ὅ,τι. καὶ ὁ μάρκος, καλὸν ἔφη καὶ γυμνάσκεσθαι τὸ μανθάνειν. ἅμα δὲ πρὸς σέξτον τὸν φιλόσοφον, μαθησόμενος ἃ οὔπω οἶδε. καὶ ὁ λούκιος ἐξάρασ τὴν χεῖρα ἐς τὸν οὐρανὸν, ὦ ζεῦ ἔφη, ὁ ῥωμαίων βασιλεὺς γυμνάσκων ἤδη, δύλτον ἐξαφάμενος, ἐς διδασκάλου φοιτᾷ, ὥσπερ οἱ παῖδες. ὁ δὲ ἡμὸς βασιλεὺς ἀλέξανδρος, δύο, καὶ τριάκοντα ἐτῶν ἀπέθανεν, ἀπόχρη καὶ τὰ ἀρημένα δεῖξαι τὴν ἰδέαν, ἵν' ἐφιλοσόφη λούκιος. οἱ καὶ ἀ γὰ ταῦτα πε δηλῶσαι τ' ἀνδρα, καθάπερ τ' ἀγθισμέαν τὸ γῶμα. τὸ μὲν δὴ ὧν ῥηθὲν πένθος,

καὶ τὸ ξύμβολον τῆς συγκλήτου πρὸς τὸ ὑποδήματι. τοῦτο τί ἐστιν ἐπαφύριον ἐλεφάντινον, μονοπέδιον· καὶ περιελθὼν ἐς τὸ ῥωμαίων βουλευτήριον, πάσας μὲν οὐδὲν δηλῶν πρὸς τῆς αἰτίας, ἰδίᾳ ἐπῄνει· ἑαυτοῦ δὲ ἐπαινῶν ἐμακρηγόρει πρὸς τοῦ γένους· ὅθεν ἐπικόπτων αὐτὸν ὁ ἡρώδης, συνέφη τιὰ συγγενέσθαι σὺν τοῖς ἀρεταλόγοις ἔχειν. μεγαλαυχουμένου δὲ τοῦ κατηγόρου καὶ ἐπ' ὀνόματι μιᾶς τῶν σπαρτιατῶν πόλεων, μάλα γενναίως ὁ ἡρώδης, καίγε ἔφη πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἐμαυτοῦ διήνεγκα, εἰ σὺ ἀπατᾷ τῇ γῇ ἐκρινόμην. ξυνήρατο δὲ αὐτῷ τῆς ἀπολογίας, πρῶτον μὲν, τὸ μηδὲν προσέχειν τοιοῦτον ὧν τιὰ ξηγίλλαν· ἔπειτα, τὸ ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν· φιλιβάλλειτο μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ὡς πλάσματα· ἀλλ' ὅμως πολλὴν ἰσχύειν· οὐ γάρ ποτε οὔτ' ἂν θέατρον ἀναβαίνειν αὐτῇ τοιοῦτον, οὔτ' ἂν δυτήρας κλήρωσιν τῆς ὑπάτου ἀρχῆς σὺν αὐτῇ ἀναβάλλεσθαι, μὴ καθαρῶς ἔχοντι τῆς αἰτίας· οὔτ' ἂν τὸν κόσμον αὐτῆς ἐς τὸ σὺν ἱλαρότητι ἰσόν ἀναβῆναι, φόβου τε φόνῳ μεμιασμένον· τοῦτο γὰρ τιμωρὸν τοῦ φόνου ποιοῦντος ἰδίᾳ τοὺς θεοὺς μᾶλλον, ἢ ξυγγνώμονας. ὁ δὲ, καὶ τὸ ἀχθος τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτῇ ὑπόλαβε, μιλάνων τὰ τῶν εἴκοσιν ἄνδρα παρακεκτήσθαι, καὶ χρώμασι, καὶ λίθῳ λισβίῳ· καπνῷ δὲ ὁ λίθος, καὶ μέλας· ὑπὸ ὧν λίγκας καὶ λούκιος, ἀνὴρ σοφὸς, ἐς ξυμβουλίαν τῷ ἡρώδῃ καθιστάμενος, ὡς οὐκ ἔπεισε μεταβαλεῖν αὐτὸν, θυμοῦσθαι. ἄξιον δὲ μὴ δὲ τοῦτο παρελθεῖν λόγου παρὰ τοῖς σοφιστικοῖς ἀξιούμενοι. ἰδίᾳ μὲν γὰρ σοφιστὰς σὺν τοῖς φασηλίτης ὁ ἀνὴρ οὗτος· μουσωνίῳ δὲ τῷ τυρίῳ προσφοιτήσας, δυσκόλως ἔχει τῆν ἀπαγγελίαν, καὶ τὸ ἐπίχαρι σὺν καιρῷ ἐπιτηδεύσας· ἐπιτηδειότατος δὲ ὢν τῷ ἡρώδῃ, παρῆν αὐτῷ πονηρῶς διατιθεμένῳ τὸ πάθος· καὶ

συμπλακὴς, ἢ ἄρκτῳ, ὃ ἐγὼ ὀσυμφόρως πράττω, μέγας ἄλλον ἀφορμήσης μοι τῆς τύχης, ἐπὶ μικρότερα βόσκημα λέοντας ἀκαρναίας ἀγαθὰς οὖν ὁ Ἡρώδης, ἰδὲ ἐπὶ τοῦτο ξυστησάμενοι. αὖριον ἔφη ὁ ἀγαθὸν ἀφίξομαί σοι κατὰ μεσημβρίαν, ἐς τὸ τοῦ καισώβου ἱερόν. ἐσῶ δέ σοι κρατήρ ὁ μέγιστος τὴν ἐν τῷ ἱερῷ, χάλκατος πλέως, ὃ μὲν γυνὴ ἠμελξε. καὶ ἀφίκετο μὲν ἐς τὴν ὑσποσίαν, καθὸν ὡμολόγησε καιρόν. τὸν δὲ ῥῆναι σήσασα ἐς τὸν κρατῆρα, οὐ κατὰ βραχὺ ἔφη τὸ χάλκεον προσβάλλειν γάρ μοι χρὴ γυναικός. καὶ ἅπαντα ταῦτα, ἀπῆλθε μὲν ἐπισασάμενος τοῦ χάλκατος. ἀπήσασα οὖν ὁ Ἡρώδης τῷ πόδι τῆς γυναικὸς λόγῳ, ἔπεμψεν ὡς τὰ ἀπόλιπα τοῦ ἐπισκεψόμενος τὰ λοιπὰ θέις. καὶ μαθὼν αὐτὸ οὕτως ἔχον, ξυνῆκεν ὡς δαιμονίᾳ φύσις ἐν πόδι τὸν ἄνδρα. οἱ δὲ ποιούμενοι κατηγορίαν τὴν Ἡρώδου χειρῶν ὡς ἐπενεχθησῶν αὐτοῦ νίῳ, ἐν τῷ ἴδῃ τῷ ὄρει κατὰ τὴν ἀσίαν ἦρχον, ἡνυσηκέναι μοι δοκοῦσι τὸν δημοσράτον πρὸς Ἡρώδην ἀγῶνα. ἐν ᾧ πλεῖστα διαβάλλων αὐτὸν, οὐδαμῶς τῆς παροινείας ταύτης ἐπεμνήσθη, ἅπερ δὲ ἐκίνητο. ἀδισμὸς μὲν γάρ τις αὐτοῖς ξυνέπεσον, ὡς ἐν δυσχωρίᾳ, καὶ ἐσωθεῖς. ἃ δὲ χθὲς, οὐδὲν παρημώμησαν. ὥστε οὐκ ἂν παρῆκεν ὁ δημόσρατος διελθεῖν αὐτὰ ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἡρώδην δίκῃ, πικρῶς οὕτω καθαπτόμενος τοῦ ἀνδρὸς, ὡς διαβαλὼν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπαινούμενα. ἦλθε δὲ ὧν τὴν Ἡρώδου καὶ φόνου δίκη, ὧδε ξυνετέθησα. κύνα μὲν αὐτῷ τὴν γυναῖκα ῥῆγιλλαν ὄγδοόν που μῆνα. τὸν δὲ Ἡρώδην, οὐχ ὑπὸ μικάλων ἀλκιμίδων τι ἀπελθόντα πρόσθεν προσέξαι τυπῆσαι αὐτὸν. πληγεῖσαν δὲ ἐς τὴν γαστέρα τὴν γυναῖκα, ἀποβαλεῖν ἐν ὑμῷ τῷ τόκῳ. ὧν τούτοις ὡς ἀληθέσι, χαλεπῶς αὐτὸν φόνου βραδιάσαι ὁ τῆς ῥηγίλλης ἀδελφὸς, οὐδεκιμώτατος ὢν ἐν ὑπάτοις,

σπλοῦτο.

ἦ, τί σιτῖτο. ἐδ, γαλακτοφαγῶ ἔφη τὸ πλέον τοῦ χρόνου, καὶ μι βόσκεσιν ἀγέλης τι, ἢ ποιμαίνου, ἢ τι βοῶν, ἢ ἵππων ἀποκάμης. ἐκδίδοτο δέ τι καὶ θυλῆς ὄγκου γάλακτόν τι, καὶ κοῦφον. ἱππάσαι δὲ ἀλφίτοις προσβάλω, δίκα σιτοῦμαι χοίνικας. καὶ ξυμφήσουσί μοι τὸν ὄρθρον τοῦτον, νεωργοὶ μαραθωνιοί τε, καὶ βοιώτιοι. οἶμαι καὶ ἀγαθίαν ἐπονομάζουσιν, ἐπειδὴ καὶ εὐξύμβολος αὐτοῖς φαίνομαι. τῶν δὲ δὴ γλῶτταν ἔφη ὁ ἡρώδης πῶς ἐπαιδεύθης; ὑπὸ τίνων; οὐ γάρ μοι δοκῶ ἀπαιδεύτων φαίνειν. καὶ ὁ ἀγαθίων, ἢ μισόγυνα ἔφη τῆς ἀττικῆς, ἀγαθὸν διδάσκαλον αὐδρὶ βουλομένῳ διαλέγεσθαι. οἱ μὲν δὴ πρῶτα ἐν ἀθηναίοις, μισθοῦ δυχόμενοι βράκια, καὶ παντοπωλοῦντα μπράκια, καὶ ἄλλων ἐνίων βαρβάρων ξυνέρυνκόντα, παραφθέγγονται παρ' αὐτῶν τῶν φωνῶν μᾶλλον, ἢ ξυμβάλλοντά τί αὐτοῖς ἐς δ γλῶτταν. ἢ μισόγυνος δὲ, ἅμικτος βαρβάροις οὖσα, ὑγιαίνει αὐτοῖς ἢ φωνῇ, καὶ ἢ γλῶττα τῶν ἄκρων ἀτρίβεται ὑποψάλλει. πανηγύρει δὲ ἦδ' ὁ ἡρώδης παρίτυχον; καὶ ὁ ἀγαθίων, τῇ μὲν πυθοῖ ἔφη, οὐκ ἐπιμιγνύμενος τῷ ὄμίλῳ, ἀλλ' ἐκ πολυωπῆς τοῦ παρασκοῦ, ἀκούων τῶν τῆς μουσικῆς ἀγωνισῶν, ὅτι παμμεγέθη τὰ τραγῳδίας ἐθαυμάζων. καὶ μοι ἔδοξαν οἱ σοφοὶ ἕλλησιν οὐ χρηστὸν πρᾶγμα ὀρχίζεσθαι τὰ τῶν πλοσπερῶν, καὶ τὴν λαβδακισμὸν κακὰ ἐμὲ ἡδονῇ ἀκούοντες. ξυμβολαὶ γὰρ χειτλίων ὄγκων, μῦθοι μὴ ἀπεσούμενοι. φιλοσοφοῦντες αὐτὸν ἐδῶν ὁ ἡρώδης, ἤρετο καὶ πόθι τῆς γυμνικῆς ἀγωνίας ὅπως γίγνωσκοι. καὶ ὃς, ἐκείνων ἔφη κατεγελῶ μᾶλλον, ὁρῶν τοὺς ἀθρώπους διαγωνιζομένους ἀλλήλοις παγκράτιον, καὶ πυγμὴν, καὶ δρόμον, καὶ πάλην, καὶ σιφανουμένους ὑπὲρ τούτου. σιφανοῦσθαι δὲ ὁ μὲν δρομικὸς ἀθλητὴς, ἵλαος φέρειν παρελθὼν, ἢ ἵππων. ὁ δὲ πὲ βαρύτερα ἀσκῶν, ταῦρος

λάδυσης αὖ δρᾶκ. καὶ οὔπω δοκεῖ μοι τῆς δόξης ταύτης τυγ-
χάνειν. ὁ μὲν δὴ κτησίδημος, ἐν ἐπαίνῳ δήπου, τὴν τε
λόγων αὐτοῦ, καὶ τὴν ὄργων ὡς οὐκ ἐχόντων ὑπερβολὴν
ἕτερος. ὁ δὲ ἡρώδης, φθαρτὰ ἔφη λέγεις. ταῦτα καὶ γὰρ
ἔστι χρόνῳ ἁλῶτα, καὶ αὖ λόγους ἡμῶν τοιχωρυχοῦσιν
ἕτεροι. ὁ μὲν, τὸ, μεμφόμενος. ὁ δὲ, τὸ. ἢ δὲ τοῦ ἰδμο-
τομὴ, ὄργον ἀβάσκατον, καὶ ἀπίσευμενον τῇ φύσει. δοκῶ
γάρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν ἰδμὸν, ποσειδῶνος δεῖσθαι, ἢ σεί-
σμοῦ, ὃν ἐκάλουν οἱ πολλοὶ ἡρώδου ἡρακλέα. γενόμε-
νον ἐν ὑπάτῃ πρώτῃ, κειλῷ μεγάλῳ ἴσος, καὶ ἐς ἑκατὸν
πόδας τὸ μέγεθος. διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ ἡρώδης ἐν μιᾷ
τῇ πρὸς τὸν ἰουλιανὸν ἐπιστολῇ. κομᾷ τε συμμέ-
τρως, καὶ τὴν ὀφρύων λασίωσιν ἔχειν, ὡς καὶ ξυμβάλλειν
ἀλλήλαις, οἵαν μίαν χαροπίδα τε ἀκτῖνα ἐκ τῆς ὁμμά-
των ἐκδιδόσθαι. παρεικομένην τί ὁρμῆς ἧσσον, καὶ γρυ-
πὸν εἶναι, καὶ διπραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος. τοῦτο δὲ,
ἐκ πόνων ἥκειν αὐτῷ, ἢ σίτου. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ σφῦρα
διπαγῆ, καὶ ξυὼ ὥρᾳ κατισκληκότα. καὶ κνήμιλα μέ-
χρι ἐς τὸ ἔξω κυρτουμένῳ, καὶ παρέχουσαν τῇ βά-
σει τὸ δῦ βιβηκέναι. ἐνῆφθαι δὲ αὐτὸν καὶ δορὰς λύ-
κων, ῥᾴπιον ἔδημα, ἄβλους τε ποιεῖσθαι αὖ ἀγρίους
τὴν συῶν, καὶ αὖ βάσας, καὶ αὖ λύκους, καὶ τὴν ταύρου
αὖ ὑβριζόντως. καὶ ὅτιπλὰς δὲ δεικνύσι τούτων τὴν
ἐκφανῶν. χρύεσθαι δὲ τὸν ἡρακλέα τοῦτον οἱ μὲν, γηρεῖ
φασιν ἐν τῷ βοιωτίῳ δήμῳ. ἡρώδης δὲ ἀκούσας
λέγοντός φησιν, ὡς μήπω μὲν αὐτῷ γένοιτο γυνὴ βου-
κόλος, οὕτω τί ἐπιῤῥέωμένην, ὡς βουκολεῖν. πατρὶ δὲ,
μαραθῶνι. οὗ τὸ ἐν μαραθῶνι ἄγαλμα. ἔστι δὲ ἥρως νεω-
γὸς. ἥρετο τὸν ἡρακλέα τοῦτον ἡρώδης, εἰ καὶ ἀθανάτοις
τοῖς ἐπὶ, ὁ δὲ, ὄντων ἔφη μακρῷ βίῳ τέρος. ἥρετο αὐτὸν καὶ

θας τοῦ βωμοῦ ἀποσπάσαντας· καὶ ἐθύνκι ὁ Ἡρώδης ἀθυμοῦντες
καὶ τὸ ὠιδεῖον ἐκ χαλκοῦ θέατρον, κίονας ξυνθεὶς τὸν ὄροφον· ἅπαν
ὕλη, καὶ σὺν ἀγάλματοποιΐαις παντοδαπαῖς· δύο μὲν δὴ ταῦ
τα ἀθύμησιν οἷα οὐχ ἱκέρωθι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις· ἀξιοῦσθαι δὲ
λόγου καὶ τὸ ὑπαιθρόφιλον θέατρον, ὃ ἐδείματο καρποῦσθαι,
παρὰ πολὺ μὲν τοῦ ἀθυμῆσαι, σὺν ὀλίγοις δὲ τῶν παρ' ἄλ-
λοις ἐπαινουμένων· καὶ τὰ ἴδιοι ἀγάλματα, ὅ, τι τοῦ
δήμου κολοσσός, καὶ ὁ τῆς ἀμφιτρίτης, καὶ τὰ τῶν ἄλλων,
τὸ ἱερὸν σὺν πλησιον, οὐδὲ τὸν τοῦ μιλτιάδου παριλθὼν
διλφῖνα· καὶ ἐθύνκι δὲ καὶ τῷ πυθίῳ, τὸ πυθοῖ σκάδιον· καὶ τῷ
δίῃ, τὸ σὺν ὀλυμπίᾳ ὕδωρ θιπαλοῦς τι, καὶ τοῖς πρὸ μιλτι-
δου κόλπον ἔλλησι, τοὺς ἐν θερμοπύλαις κολυμβήθρας
τοῖς νοσοῦσι παυωνήσους· ὠκισι δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ ἰταλίᾳ κα-
νούσιον, ἡμερώσας ὕδατι· μάλα τούτου δήμουσον. ὠκισὶ 300
δὲ καὶ τὰς ἐν βιθυνίᾳ, καὶ πελοποννήσῳ, καὶ βοιωτίᾳ πό-
λεις, ἄλλοθι ἄλλῃ· ὠκισι δὲ καὶ τὸν ἐν τῇ ἠπείρῳ ὡρικόν,
ὑποδιδάκοντα δὴ, καὶ ἔτη πολλά· καὶ τοσοῦτος ὢν, μείζο
λουργίαι μείζα οὐδὲν ἠργάσθαι φασὶ τοσοῦτον, ἐπεὶ μὴ τὸν ἰδμὸν ἐτε
μελαμπρὸν ἡγούμενος, ἤπειρον ἀποτιμᾶν, καὶ πελάγη
σωάζεσθαι δίπα, καὶ πρὸς πλοῦς σκάδιον ἑξακισχιλίων, καὶ
ἕξκοσι, βαλάττης ξωιλεῖν μήκη· καὶ τοῦτον ἤρα μὲν, οὐκ
ἐθάρρει δὲ αὐτὸν ἐκ βασιλέως, ὡς μὴ διαβλιθείη,
διανοίαις δοκοῦν ἀπίστοις, ἢ μὴ δὲ χρόνῳ ἤρκισε· ἐξιλά-
λκσι δὲ αὐτὸ ὧδε, ἅπερ ἐγὼ κτησιδήμου ἀθυμοῦσι ἤκουσα·
πλαυνεῖ μὲν τὸν ὠκεανὸν ὁ Ἡρώδης, ξυναθυμέντος τοῦ
κτησιδήμου· γενόμενος δὲ κατὰ τὸν ἰδμὸν, πόσηδαπ
εἶπε, βούλομαι μὲν, ξυγχωρήσει δὲ οὐδὲις· θαυμάσας δὲ ὁ
κτησίδημος τὸ ἠρμένον, ἤρετο τὸν αἰτίαν τοῦ λόγου·
καὶ ὁ Ἡρώδης, ἐγὼ ἔφη πολὺν ἤδη χρόνον ἀγωνίζομαι σὺν
μῆσιν ὑπολιπέσθαι τοῖς μετ' ἐμὲ ἀνθρώποις διανοίας δη-

τῶς τραπέζας ὑπὸ τὴν ὠμολογημένων, ἐπανεγινώσκε
το δὲ αὐτοῖς ξυμβόλαια πεπιέρων τε καὶ πάππων, ὡς
ὀφειλόντων τοῖς κρώδευ γονδύσιν, ἀπλογισμοῖς τι ὑπὲ
γοντο· καὶ οἱ μὲν, μικρὰ ἠριθμοῦντο· οἱ δὲ, οὐδὲν· οἱ δὲ, συσ
κέχυντο ἐπ' ἀγορᾶς, ὡς καὶ ἀποδώσοντες· ταῦτα παρῶ
ξωι τὴν ἀθλιωτάτους, ὡς κρᾶτα σμοῦσας τὴν ἀθρίαν· καὶ οὐκ
ἐπαύσαντο μισοῦντες, οὐδὲ ὁπότε τι μέγιστα ὠφελοῖτεν
ὑπ' αὐτῶν· τὸ δὲ σῶν πάθιον ἔφασαν ἐπωνομάσθαι παναθλιωτά
κον· κατεσκευάσθαι γὰρ αὐτὸ, ἐξ ὧν ἀπεσκώπτουν ἀθλιωτά
τους πάντες· καὶ μὴν καὶ ἐλεπτούργησαν ἀθλιωτάτοι τὸν τε ἐπώ
νυμον, καὶ τὴν τῆς παναθλιωτάτων· σεφαγωθεὶς δὲ καὶ τὴν
τῆς παναθλιωτάτου, καὶ ὑμᾶς ἔφην ὦ ἀθλιωτάτοι, καὶ τὴν ἐλλή
νων τὴν ἔξοντας, καὶ τὴν ἀθλιοτάτων τὴν ἀγωνιουμένους,
ὑποδύξαμαι πάδιον λευκοῦ λίθου· καὶ ἐπῶν τάδε, τὸ πάν
θιον τε ὑπὸ τὸν ἱλιατὸν ἔσω πεπαρῶν ἐτῶν ἑπτὰ λιθ
τον, ὄρυγον ξυνθεὶς ὑπὸ πάντα τὰ θαυμάσια· οὐδὲν γὰρ
θέατρον αὐτῷ ἐμιλλᾶτο· καίτοι τὴν παναθλιωτάτου
τούτων ἄκεσιν, πέπλον μὲν αὐτῷ φαι τῆς νεὼς ἡδίω γρα
φῆς σὺν ὑρίῳ τῷ κάλπῃ· δραμεῖν δὲ τὴν ναῦν οὐχ ὑπο
ζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑπογείοις μηχαναῖς ἐπολιθαίνου
σαν· ἐκ κραμικοῦ δὲ ἀρξάσας χιλίας κώπης, ἀφεῖναι ὧν
τὸ ἐλθυσίνιον· καὶ πυθιβαλοῦσαν αὐτὸ, παραμεῖναι τὸ πε
λασγικὸν· κομιζομένην τι, παρὰ τὸ πύθιον ἐλθεῖν, οἱ γὰρ
ὥρμησαι· τὸ δὲ ὧν βάτρα τοῦ πάδιον, γεώδες ἐπίχρυσον,
καὶ ἄγαλμα ἐλιφαίπτυον, ὡς κυβερνώσης πάντα· μετὰ
κόσμησι δὲ καὶ τὴν ἀθλιωτάτου ἐφήβους ἐς τὸ ναῦν ἅρμα,
χλαμύδας πρώτους ἀμφιέσασ λευκάς· τῶς γὰρ δὴ μι
λάσας σύνημμένοι, τὰς ἐκκλησίας πυθιεκάθιττο, καὶ
τὰς πομπὰς ἔπεμπον, πυνθανόμενοι δημοσίᾳ τ ἀθλιωτάτου
τὸν κήρυκα τ κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέκτειναν, τὴν ἡρακλεί

ὧν πολλαπλασίας ἤδη καὶ κώμας ὧν δι δώκει, ἐπηνίσ-
σειν ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς ἐπιπεπαλμένα, ὡς πρὸς τρόπαιον
τῷ ὄντι, καὶ τὸν ἡρῴδην αὐτὸν ἐπὶ παξεῖ τῷ ὑδατι. ἐπεὶ δὲ
ἐς ἑπτακοσίας μυριάδας ἡ δαπάνη προύβαινεν, ἐπέσει-
λόν τι τῷ αὐτοκράτορι οἱ τῆς ἀσίας ὧν τροπούντες, ὡς
δηνὸν πεντακοσίων πόλεων φόρον, ἐς μιᾶς πόλεως δα-
πανᾶσθαι κρίνων. ἐμέμφατο πρὸς τὸν ἀπίκιον ὁ αὐτοκρά-
τωρ ταῦτα. καὶ ὁ ἀπίκιος μεγαλοφρονέστατος ἀνθρώπων, ὧ
βασιλεῦ ἔφη, ὑπὸ μικρῶν μὴ πιέζεσθαι. τὰ γὰρ ὑπὸ τὰς
τριακοσίας μυριάδας ἀναλώσειν, ἐγὼ μὲν, τῷ γὰρ ὧν δί-
δωμι. σοὶ δὲ ὑμῖν, τῇ πόλει. καὶ αἱ διαθῆκαι δὲ, σὺ οἷς τῷ τῶν
ἀθηναίων δήμῳ καταλίπῃς καθ' ἕκαστον ἔτος μυρί-
ους, μεγαλοφρονούμενα κατηγοροῦσι τοῦ ἀνδρός, ἢ κῆ ἐς τὰ
ἄλλα ἐχρῆτο, ἑκατὸν μὲν βοῦς τῇ θεῷ θύων σὺ ἡμέρᾳ μιᾷ
πολλάκις, ἱππῶν δὲ τὴν θυσίαν τὸν ἀθηναίων δῆμον κατε φύ-
λαξε, καὶ γένη. ὁπόταν δὲ ἥκοι ἡ θυσία, καὶ κατίοις ἐς ἅπα-
δημίαν τὸ τοῦ θεοῦ σέβος, ἐν κραμήκῳ, ποτίζαν ἀσὲς
ὁμοίως, καὶ ξένους κατακημένους ὧν πάδων κηδοῦ. ἐπεὶ
δὲ τὴν τοῦ ἀπικοῦ διαθηκῶν ἐπεμνήθη, ἀνάγκη καὶ τὰς
αἰτίας ἀναγράψαι, δι' ἃς προσέκρουσε ἡρῴδης ἀθη-
ναίοις. ἦκον μὲν γὰρ αἱ διαθῆκαι ὡς ἦπερ. ἔγραψε δὲ αὖ
τοὺς ξυμβούλια τὴν ἀμφ' ἑαυτὸν ἀπελευθέρων. οἱ χαλε-
πὴν ὁρῶντες τὴν ἡρῴδου φύσιν ἀπελευθέροις τε, καὶ δού-
λοις, ἀποτροφὴν ἐποιοῦντο τοῦ ἀθηναίων δήμου, ὡς δ' ἄν
ρίας αὐτοὶ ἄπωσι. τὴν δὲ ποῖα μὲν τὴν ἀπελευθέρων τὸ πρὸς
τὸν ἡρῴδην, δηλοῦτω ἡ κατηγορία, ἣν πεποίηται σφῶν
πᾶν κέντρον ἑρμένου τῆς ἑαυτοῦ γλώττης. ἀναγνωσθεισῶν
δὲ τὴν διαθηκῶν, ξυνέβησαν οἱ ἀθηναῖοι πρὸς τὸν ἡρῴδην,
πέντε μνᾶς αὐτῶν ἑκάστῳ καταβαλόντα, περίαν
δαι παρ' αὐτῶν τὸ μὴ ἀπὸ δόναι. ἀλλ' ἐπὶ προσήισαν μὲν
τοὺς

δ' ὤμπαε· τοῖς δὲ μὴ δεομένοις, ἵνα μὴ δικάζωσιν· ἐκάλει δὲ
τὸν μὲν ἀσύμβουλον πλοῦτον, καὶ φησὶ κικολασμένον
νικηρὸν πλοῦτον· τοὺς δὲ θησαυροὺς, εἰς οὓς ἀποτίθεσθαι τὰ
χρήματα εἴωσι, πλέτον δισμωτήρια· οὐδ' ἂν ἡ θύελλα ἀξίαν
τὰς ἀποθέτους χρήματα, ἀλλὰ σάς ἐπονομάζει θύοντας ἀποθέτους
αὖθις μετὰ τὸ δῦσαι αὐτόν· πηγαὶ δὲ αὐτῷ τὲ πλούτε, πολ-
λαὶ μὲν, καὶ πολλῶν οἴκων· μέγιστα δὲ, ἥ τε πατρῴα, καὶ ἡ
μητρόθεν· ὁ μὲν γὰρ πάππος αὐτοῦ ἦν παρχος, ἐδημόθη
τ' οὐσίαν ὧν τυραννικαῖς αἰτίαις, ἃς ἀθηναῖοι μὲν ἐκ ἐπῆ-
γον, ὁδὲ αὐτοκράτωρ οὐκ ἠνόησεν· ἀπίκου δὲ τὸν ἐκείνου
παῖδα, ἡρῴδε δὲ πατέρα, οὐ πολεῖδιν ἡ τύχη πένητα ἐκ
πλουσίου γεγόμενον, ἀλλ' αὐ ἐδήμευσεν αὐτῷ θησαυρὸ χρῆμα
ἀμύθητον ἐν μιᾷ τὴν οἰκιῶν, ἃς πρὸς τῷ θεάτρῳ ἐκέκτητο·
οὗ δὲ μέγεθος δύλαβὴς μάθοι, ἢ πόδ' χαρὴς γένοιτος;
ἐγραψε πρὸς τ' αὐτοκράτορα ὧν σολλῶ ὧδε ξυγκειμένῳ,
θυσαυρὸν ὦ βασιλεῦ, ὧν τῆς ἐμαυτοῦ οἰκίας εὕρηκα· τὲ
θεῶν πρὲ αὐτοῦ κιλεύσης; καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, νοήσασα δὲ ἐμφ. Ἀνία.
ἦρχε τότε, χρῶ ἔφη σοὶ ἐς ἔρευν· τοῦ δὲ ἀπίκου ὧν τῆς αὐτῆς
δύλαβήσας μάναντος, καὶ γράψαντος ὑπὲρ ἑαυτὸν ἅπαν
τὰ τοῦ θησαυροῦ μέτρα, καὶ παραχρῶ ἔφη τῷ ῥήματι· σὸν
χάρεσιν. σὺ δ' ὧν μέγας μὲν ὁ ἀπίκου, μήπω δ' ἡρῴδης·
πρὸς γὰρ τῷ πατρῴῳ πλούτῳ, καὶ ὁ μητρῷος αὐτῷ πλοῦ-
τος, οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερέχων· μεγαλοψυχίᾳ δ' λαμ-
πρὰ καὶ παρὰ τὸν ἀπίκου τοῦτον· ἦρχε μὲν γὰρ τῆν κατὰ
τὴν ἀσίαν ἐλευθερίων πόλιων ὁ ἡρῴδης· ἰδὼν δὲ τὴν
τροφὰν βαλανηὰν τὲ πονήρως ἔχουσαν, καὶ γοῦν
ὕδωρ ἐκ φρεάτων ἀσιμάντων, ὀμβρίων τὲ ὑδάτων θέ-
μασι δρώμενον, ἐπίσπλον ἀδρισεν ὧ τῷ αὐτοκράτορι μὴ
ὑπόδεδεν πόλιν ἀρχαίαν, καὶ βύβαλαπον, αὐχμῷ φθαρεῖ-
σαν, ἀλλ' ὧν δέκα σφίσι τριακοσίας μυριάδας ἐς ὕδωρ

βιαν· ὁ αὐτὸς καὶ ἀρξας, καὶ παύσας, αὐτὸς τῶν δικαστῶν· τῶν δὲ ὑποθέσιν, ὧν διαβραχυλόγησεν· οὐκοῦν ἐφ' τί πρότερον τὸ κινῆσαι τὰσιν, τί δεύτερον τὸ παῦσαι· δοὺς ἓν ἐφ' οἷς ἠδίκησε πωρίαν, τῶν ἐφ' οἷς οὐ πεποίηκεν, ἢ θαύμασα, λάβε· τοσόνδε μὲν ὁ ἀνὴρ οὗτος· τίθεται δὲ πρὸς τὴν ἐλθοῦσιν τῆς μειλιχίου ὁδόν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΦΛΑΒΙΟΥ ΒΙΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΗΡΩΔΗΣ.

Περὶ δὲ Ἡρώδου τοῦ Ἀθηναίου, παίδες χρὴ ἠδέναι· ὁ σοφιστὴς Ἡρώδης, ἐπίλεκτον μὲν ἐκ παντὸς τῶν ἐς τὸν δυσυπάτους, αὐτίφρων δὲ ἐς τὸ τὴν ἀκακίαν, οὓς ξυμμάχους ποτὲ ἔλλας ὧν τὸν πέρσαν ἐποιήσατο· ἀπορίου δὲ οὐδὲ τὸν μιλτιάδην, οὐδὲ τὸν Κίμωνα, ὡς αὐδηρίσω, καὶ πολοῦ ἀξίου ἀθλωσίους τὰ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἕλλησι πολὺ τὸ μηδικὸν· ὁ μὲν γὰρ ἦρξε τροπαίων μηδικῶν· ὁ δὲ, ἀπήνησι δίκασ ὧν βαρβάρους, ἂν μιταταῦτα ὕβρισαν· κἄρτα δὲ αὐθρώπων πλούτῳ ἐχρήσατο· τοῦτο δὲ, μὴ τὴν θυμιτα χρείαν, ἀλλὰ τὴν πάνυ χαλεπῶντι, καὶ δυσκόλων· οἱ γὰρ πλέτῳ μεθύοντες, ὕβριν τοῖς αὐθρώποις ἐπαντλοῦσι· προσιαβάλλουσι δὲ ὡς καὶ τυφλὸν τὸν πλοῦτον· ὃς ἢ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐδόκει τυφλὸς, ἀλλ' ὧν Ἡρώδου μὲν αὐβλεψεν· ἔβλεψε μὲν γὰρ ἐς φίλους, ἔβλεψε δ' ἐς πόλεις, ἔβλεψε δ' ἐς εἶγν, πάντων πολιτῶν ἔχοντος τοῦ αὐθρὸς, καὶ ἐνσαυρίζοντος τὸν πλοῦτον· οὐ παῖς τῆς μετέχοντων αὐτοῦ γνώμας· ἔλεγε γὰρ δὴ, ὡς προσήκοι τῷ ἀνδρὶ πλούτῳ χρώμενον, τοῖς μὲν δικαίοις, ἐπιεικῆ, ἵνα μὴ

π. δικαιοπ-

304

φίλαν ἀρτύνη· πάφος δὲ αὐτοῦ κατὰ τὼ σμύρναν οὐδὲν, εἰ καὶ πλέονες λέγονται· οἱ μὲν, ὅτι σὺν τῷ κύπρῳ τοῦτ' ἀρίστης ἱεροῦ, πάφηναι αὐτόν· οἱ δὲ, ὅτι πορφύρεω τούτῳ θαλάττης νησὶς δέ τις ἐστὶ βραχεῖα, καὶ ἄγαλμα σὺν αὐτῷ πολίμωνος ἐστεμμένον, ὡς ὧν τῆς τριηρεῖς ἀρχαίας. ὑφ' ᾧ κεῖσθαι τὸν ἄνδρα· οἱ δὲ σὺν τῇ τῆς οἰκίας αὐλῇ, ὑπὸ τοῖς χαλκοῖς ἀνδριάσιν. ἔστι δὲ οὐδὲν τούτων ἀληθές· ἐμοὶ μὲν γὰρ ἐστὶν λοῦτρα κατὰ τὼ σμύρναν, οὐδενὸς ἂν τῶν θαυμασίων ἐν ῥῶν παρ' αὐτοῖς ἀπεξιέναι, τὸ μὴ οὐκ σὺν αὐτῷ κεῖσθαι· ἀλλ' ἐκεῖνά γε ἀληθέστερα, κεῖσθαι μὲν αὐτὸν σὺν τῇ λαοδικέως παρὰ τὰς συρίας πύλας, οὗ δὴ καὶ τὴν προγόνων θῆκαι· ταφῆναι δ' αὐτὸν ἔνδοθεν ἐπὶ τούτοις γὰρ τοῖς φιλτάτοις ὧν σκῆψαι· κἀμοῦ τι σὺν τῷ σήματι, παρακειλεύεσθαι τοῖς συγκλείστοις τὸ πάθος, ἔπαγε, ἔπαγε· μὴ γὰρ ἴδοι μεσίων πῶποτε ἥλιος· πρὸς δὲ τοὺς οἰκείους ὀλοφυρομένους αὐτὸν, ἀναβάσει, δότε μοι σῶμα, καὶ μετεμβήσομαι· μέχρι πολέμωνος, τετελεύτηκεν· οἱ γὰρ ἐπ' αὐτῷ γεγόμενοι, ξυγγενεῖς μὲν, οὐ μὴν οἱ πρὸς τὼ ἐκείνου ἀρίστω ἐξεπάλαιεν, πλὼν εἷς ἀνδρὸς, πόλει οὐ ὕστερον λέξω μικρόν.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ.

Μὴ δὲ σικυώνιον τοῦ ἀθηναίου ἀμνημονοῦμεν, ὃν ἐκάλουν ἐπίνευρον πυγὸν, ὡς πύκτους παῖδα· σικυώνιος τοίνυν ὁ σοφιστὴς, γνῶναι μὲν, πολυπλόκους· σμυρνοῦσαι δὲ, ἀπείριπλος· ἡρῴδου δὲ ἐκ παιδούσας, ἐς διαφορὰν αὐτῷ ἀφίκετο παιδούντι ἡδονοῦθεν ἡρῴδης διετοῦσε ἐν αὐτὸν, ἐκεῖνο λέγων, καὶ κραμβὺς κραμβῇ κοπίει, καὶ πύκτου πύκτου· ἀλλάπορ θασόντι, καὶ λόγον ἐπεφθέγξατο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε, καίτοι γηραιῷ πολυπόνως τι· μνήμης δὲ ἄξια τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ πλείω μὲν· μάλιστα δὲ, ὅτι ἠὐπόθισε· ὁ ἀρξάσης σίσιος, ἀποθνησκέτω· καὶ ὁ παύσας σάσιν, ἐχέτω δὲν

τοῦτον ὡς οὐκ ἀληθῆ, καὶ ἡ δίκη μοῦ, καὶ ἡ δίκη τῆς ὑποθέσεως, οὐ ὡς ἀπολογεῖται· μάλιστα δὲ ὁ Δημοσθένης, ὁ τὸν πεντήκοντα τάλαντα ἐξομνύμενος, ἀπολογίαν γὰρ οὗτος καλεῖται διαβεβαίωσις, ἥκιστα τῷ λόγῳ ξυμβαλεῖ· καὶ τύχη· τιμῶ αὐτῶ ὁρῶ διαμαρτίαν καὶ πρὸς αὐτὸν ἡγουμένους αὐτὸν ἐκφοβεῖσθαι τὴν ἐγκαταπεμφθεισῶν ὑποθέσεων, ἐρχόμενον τοῦ δρόμου καθάπερ ἐν δυσχωρίᾳ ἵππου, παρακαταλύσεώς τι αὐτοῖς τοῖς δημηγόροις ποιήσασθαι εἰπεῖν. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, ὡς χὠτέρου μὴ κρύβδην ἑνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ· ταῦτα γὰρ ἴσως ἐλιχθεὶς, αὐτὸ τόμενος, καὶ παρακαλῶν τὸ δύσκολον τῆς τοιούτων ὑποθέσεων· ἄρτι δὲ καινὰ ἠγωνίσατο, ὡς ἀναλοῦσιν ὅ, τε μοιχὸς ἀλοὺς καταλυμένος, ὁ ἀξιῶν ἀποθνήσκειν ὑπὸ σώφρονος, καὶ ὁ σόλων ὁ αὐτῶν ἀπαλλάξαν τὸν νόμους, λαβόντος τὴν φρουρὰν τοῦ πεισιστράτου, καὶ ὁ Δημοσθένης ὁ μετὰ χαιρώνειαν τι προσάγων ἑαυτῶν, καὶ δακρύων θανάτου ἑαυτῶν· πιθανὰ ὑπὸ τῶν ἀπαλλάξαν, καὶ ὁ ξυμβουλεύων ὑπὸ τῶν τριηρῶν φεύγειν, ἐπόντος μὴ φιλίππου, νόμον δὲ ἀκίνδυνον κεκυρωκότος, ἀποθνήσκειν τὸν πολέμου μνημονεύσαντα· οὐ γὰρ ταύτας μάλιστα τ' ὑπ' αὐτοῦ κατὰ χῆνα προνομίων, ἵνα τι ἐμβλέπωσι τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἐπαμφότερον ἀδιαφόρως σώζουσιν· ἰατροῖς δὲ θαμὰ ὑπονήμασι, λιθιῶντων αὐτῷ τῆς ἀρτηρίων, παρεικάθητο αὐτοῖς ὀρύττειν, καὶ τέμνειν τὰς πολέμωνος λιθοτομίας· ἡρώδης δὲ ὑπὸ ἰλίων ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης, ὧδι ἐπισκιεδεῖν ἰδίων· χεῖρας οὐκ ἔχω· δεῖ βαδίζειν· πόλις οὐκ ἐστί μοι· δεῖ ἀλᾶσθαι· τί καὶ πόλις ἐστί μοι, τῷ χωρὶς· ἐπιλόντες μὲν πόδε τὸ ἑξ, καὶ πεντήκοντα ἔτη· τὸ δὲ μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦτο, πᾶς μὲν ἄλλως ὑπονόμαις, γήρως ἀρχή· ἀφίσῃ δὲ, γιόντης ἔτη· γηράσκουσα γὰρ ἤδη ἡ ὑπόνομος,σι

βολίαν τοῦ τῆς μελέτης αὐτῷ προβαίνει, καὶ οὐδεὶς ὁρμᾷ
ἐφάπτεται τοῦ λόγου, σολοικισμῶν τι, καὶ βαρβαρισμῶν,
καὶ συλλαβῶν πλέα ὢν πάντα, ἀλλὰ παρῄνεσε ὁ πο-
λέμων, καὶ ὑποσχὼν τὸν χάρι, ἄναρι εἶπε, φῆρι σὺν τύ-
πους. λῃστὴν δὲ πολλαῖς αἰτίαις ἐαλωκότα τριβολοῦντος
αὐθυπάτου, καὶ ἀπορῶν φάσκοντος τίς γένοιτ' ἂν ἐπ' αὐ-
τῷ τιμωρία τῶν ἡρπασμένων ἀξία, παρατυχὼν ὁ πολέ-
μων, κέλευσεν εἰπεῖν αὐτὸν αὐχαῖα ἐκμαθάνειν. καίτοι
γὲ πλεῖστα ἐκμαθὼν ὁ σοφιστὴς οὗτος, ὅμως ὧν πονώτατον
ἡγεῖτο τὴν ἐξάσκησιν τὸ ἐκμανθάνειν. ἰδὼν δὲ μονομά-
χον ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ δι' ὃ τὸν ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶ-
να, οὕτως εἶπεν ἀγωνιᾶς, ὡς μελέτην μέλλων. σοφιστὴν δὲ
ἐντυχὼν ἄλλα τινὰ ὠνουμένῳ, καὶ μαγίδας, καὶ τευθί-
πλην ὄψα, ὧ λῷστε εἶπεν, οὐκ ἐπὶ τὸ δικάσιον, καὶ ξηρᾷ φρέ-
νημα καλῶς ὑποκρίνασθαι, ταῦτα σιτουμένῳ. πιμοκρά-
τους δὲ τοῦ φιλοσόφου πρὸς αὐτὸν ἐπέντος ὡς λάλον χρῆ-
μα ἀφαβωρῆνος γένοιτο, ἀσπάσατο ὁ πολέμων, καὶ πάν-
σα ἔφη γραῦς, τὸ ὠνευχωῦς αὐτοῦ διασκώπτων. ἀχω-
νισοῦ δὲ τραγῳδίας ἐν τοῖς κατὰ τὼ σμύρναν ὀλυμ-
πιονίκοις τὸ ὠῤῥόν, εἰς τὼ γῆν δείξαντος, τὸ δὲ ὠὸν, εἰς τὸν
οὐρανὸν ἀναχόντος, προκαθήμενος τῶν ὀλυμπίων ὁ πολέ-
μων, ἐξέωσεν αὐτὸν τῶν ἄθλων, εἰπὼν, ὅτος τῇ χειρὶ ἐσολοί-
κισε· μὴ πλέω ὑπὲρ τούτων. ἀπέχρη γὲ ταῦτα τὸ ἐπὶ
χάρι τὲ ἀνδρὸς δηλῶσαι. ἡ δὲ ἰδία τῶν πολέμωνος λόγων,
ὁρμὴ, καὶ σκαιότητες, καὶ τραχύτης ἠχούσας, ὥσπερ ἡ ὀλυμπικὴ
σάλπιγξ. ὥσπερ εἶπε δὲ αὐτῇ καὶ τὸ δημοσθενικὸν τῆς γνώ-
μης· καὶ ἡ σιμβολοσία, οὐχ ὑπία, λαμπρὰ δὲ, καὶ ἔμπνους,
ὥσπερ ἐκ τρίποδος. διαμαρτάνουσι μὲν τοῦ ἀνδρὸς, φά-
σκοντες αὐτὸν τὰς μὲν ὠφορὰς, ἀρίστας σφῶν μετασχεῖ-
ν εἰσάγειν, τὰς δὲ ἀπολογίας, ἧπερ, ἐλέγχειν γὲ τὸν λόγον

βασιλεῦ, οὐμὶ ὑμῖν γε δῆλον· καὶ ἐδώκασι αὐτὰ βολὰς ὃ
αὐτοκράτωρ τῇ δίκῃ, ἵστ' ἂν διακομιδῇ ὁ λόγος· ἀναγνω-
θέντος δὲ σὺ τῷ δικαστηρίῳ, κατ' αὐτὴν ἐψηφίσατο βασι-
λεὺς· καὶ ἀπόλεσε ἡ σμύρνα, τὰς πρώτας νικοῦσα, καὶ τὸν
πολέμωνα αὐτοῖς ἀναβιβιώσκοντας φάσκοντες· ἐπὴ δὲ
ἀνδρῶν ἐλογίμων ἀξιομνημόνευτα ἐμόγησε πράγματα
δῆλος λειπόμενος, ἀλλὰ καὶ τὰς σὺ ταῖς παιδιαῖς, ἀναγράψω
καὶ αὖθις ἀστεϊσμοὺς τοῦ πολέμωνος, ὡς μὴ δὲ οὗτοι παρα-
λειπόμενοι φαίνοιντο· μειράκιον ἰωνικὸν ἐτρύφα κατὰ τ
σμύρναν ὑπὸ τῶν ἰώνων νέον· καὶ ἀπώλλυ αὐτῷ πλοῦτος μτ.
βαθὺς, ὃς πρόσθεν διδάσκαλος ποικίλος τῶν ἀχολάστων φύ-
σεων· ὄνομα μὲν δὴ τῷ μειρακίῳ, Θάασος· διεφθορὼς ὑπὸ
κολάκων, ἐπεπείκει αὐτὸ ἑαυτὸ, ὡς καλῶν τε κἀγαθῶν
ἐστι, καὶ μέλας ὑπὸ τοῦ δυμήκους· καὶ τ ἀμφὶ παλαίστρας,
γυναικώδεις τι, καὶ τρυφερώτατος, καὶ μηδ' ἂν τοὺς μού-
σας ἀναβλέψαι αὐτῶν ἥδιον, ὁπότε ἄδειν τραποιτο·
παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῶν σοφιστῶν ᾤετο, πλέ-
ον πιπράσθαι· καὶ τὰς ἐκείνων γλώττας, ὁπότε μελετῷεν·
καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐμελέτα· καὶ οἱ διανεζόμενοι παρ' αὐτοῦ χρή-
ματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροάσασθαι, προσέγραφον τῷ
τόκῳ· ὑπῆγετο καὶ ὁ πολέμων τῷ θασμῷ τούτῳ νέος ὤν
ἔτι, καὶ οὔπω νοσῶν· δι' ἃ δὴ καὶ παρ' αὐτοῦ χρήματα
καὶ ἐπὴ μὴ ἐθέλοντι, μὴ δὲ ἐς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χα-
λεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ὑπέλαβε τύπους· οἱ δὲ τύποι, Ἰσπ.
γράμματά εἰσιν, ἀλφάβητα ὀνόματα ἐπαγγέλλοντα τῷ οὐκ ἀποδι-
δόντι· ἀπαυθμένων οὖν τὸν πολέμωνα ὡς ἀναιδῆ, καὶ δύ-
σερωτον, εἰ παρὸν αὐτῷ μὴ ἀπαυτᾶσθαι, ἢ τὸ μειράκιον ἐκ-
καρπώσασθαι, παρέχοντα αὐτῷ ὕβριν δύνασιν, μὴ ποιεῖ τοῦ-
το, ἀλλ' ἐκκαλεῖται αὐτὸν, καὶ παροξύνει· τοιαῦτα ἀκούων,
ὑπήντησε μὲν τῷ τῶν ἀκροάσεων· ἐπὴ δὲ ἐς φιλίαν ἦλθε

ὡς μὴ βιαζόμενον θρασὺν γὰρ καὶ τὸ βιάζεσθαι οὗτοι· διετέλει δὲ, καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐπαινῶν τὸν πολέμωνα, καὶ ὑπὲρ θαῦμα ἄγων· ἀθύμησι μὲν γὰρ διαπρεπῶς ἀγωνισάμενος τὸν πρὸ τῶν τροπαίων ἀγῶνα, καὶ θαυμαζόμενος ὑπὸ τῆ φορᾷ τοῦ λόγου, τῶν πολέμωνος ἔφη μελέτην αὐτὸν ἀγωνίᾳ, καὶ ἐστιᾶσι ἄνδρα· ὀλυμπίασι δὲ βουλομένης ἐπ' αὐτῷ τῆς ἑλλάδικῆς, εἰς ὃς δημοθένης, ἤδη γάρ ἔφη ὡς ὁ φρὺξ, τὸν πολέμωνα ὧδε ἐπονομάζων· ἐπειδὴ τότε ἑλλαδίκησε τῇ φρυγίᾳ σωτὰ ἔπετο, μακρὸν δὲ αὐτοῦ αὐτοκράτορες πρὸς αὐτὸν ἀπόντος, τίσοι δοκεῖ ὁ πολέμων; φήσας ἂν ὀφθαλμοὺς ὁ ἡρώδης, ἵππων μ' ἔφη ὤκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, σὺ δὲ νικώμενος δὴ τὸ ἐπίκρετον, ᾧ τὸ ὕψηχὶς τοῦ λόγου· δρομένου δὲ αὐτὸν καὶ βαρβάρου τοῦ ὑπάτου τίσι διδασκάλοις ἐχρήσατο, τῷ δῆνι μὲν, καὶ τῷ δεῖνι ἔφη παιδευόμενος· πολέμωνι δὲ ἤδη παιδεύων, φησὶν ὁ πολέμων ἠκροᾶσθαι καὶ δίωνος, καὶ ἀποδημίας ὑπὲρ τούτου, σπλασεῖς τὸ βιωναῖων ἔθνος· ἔλιγε δὲ ὁ πολέμων τὸν μὲν τῶν καταλογάδην, ὥμοις δεῖν ἐκφέρων· τὸν δὲ τῶν ποιητῶν, ἁμάξας· κἀκεῖνα τῶν πολέμωνι τιμῶν νεμόντων, ἥρεξεν ἡ σμύρνα ὑπὲρ τῶν ναῶν, καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων, ξωδίκου πεποιημένη τὸν πολέμωνα, εἰς τέρμα ἤδη τοῦ βίου ἥκοντα· ἐπεὶ δὲ σὺν ὁρμῇ τῆς ὑπὲρ τῶν δικαίων ἀποδημίας ἐπλεύσησαν, ἐγίνετο μὴ ἐπ' ἄκλοις ξωδίοις ἢ πέλας· πονηρῶς δὲ αὐτῶν σὺν τῷ βασιλείῳ δικαστηρίῳ διαπιεμένων τὸν λόγον, βλέψας ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τοὺς τῶν σμυρναίων ξωνηγόρους, οὐ πολέμων εἶπε τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος ξωδίκους ὑμῖν ἀποδέδεικτο; καὶ ἔφασαν, ἄγε τὸν σοφιστὴν λέγεις· καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, ἴσως ἔγνω ἔφη καὶ λόγον πρὸς σωίγραφον ὑπὲρ τῶν δικαίων, οἷα δὴ ἐπ' ἐμοῦ τε ἀγωνιούμενος, καὶ ὑπὲρ τηλικούτων· ἴσως ἔφασαν· ὦ

ρήν μὲν ἐς τὰς ἐπιδείξεις διακεχυμένῳ τῷ προσώπῳ, καὶ πεθαρρηκότι. φοράδην δὲ ἐσιφοίτα, διεφθορότων αὐτῷ ἤδη τὰ ἄρθρων. καὶ τὰς ὑποθέσεις οὐκ ἐς τὸ κοινὸν ἴσκομπτο, ἀλλ' ἐξιὼν τοῦ ὁμίλου βραχὺ καιρόν. φθέγμα δὲ λιγὺ αὐτῷ λεπτὸν, καὶ ἐπίπονον, καὶ κρότος θαυμάσιος, εἰ ὡς ἀπεκτύπει τῆς γλώττης. φησὶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης ἀναπηδᾶν τοῦ θρόνου παρὰ τὰς ἀκμὰς τῶν ὑποθέσεων. τοσοῦτον αὐτῷ πρόσεῖναι ὁρμῆς, καὶ ὅτι ἀποτορνοῦσθαι πρόσθεν, τὸ ἴσον πᾶσιν αὐτῷ κῶλον σωματίαμα φράσειν, ἐν βήκυμον πολὺ τὸ ἀλύπως φράζειν, καὶ κρούειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ Ἡρῳδικοῦ ἵππου. ἀκροᾶσθαι δὲ αὐτοῦ, τὴν μὲν πρώτην, ὡς οἱ δικάζοντες. τὴν δ' ἐφεξῆς, ὡς οἱ ῥήτορες. καὶ γὰρ δὴ καὶ τριῶν ἡμερῶν ξυνεγένετο οἱ ἀναγραφαὶ, καὶ τὰς ὑποθέσεις Ἡρῴδης, ἐφ' αἷς ξυνεγένετο. ἴσον τοίνυν ἡμῖν πρώτην, δημοθένης ἐξομνύμενος παλαιόν τινα πεντήκοντα δραχμῶν ὀφλήσειν, ἴσον ἦγεν ἐπ' αὐτὸν δημάδης, ὡς ἀλιτεῖν δρόμου τοῦτο ἀθλητοῦ ἐκ τῆς δορίου λογισμῶν ἐπαλκότος. ἡδὲ τρίτη τῶν ὑποθέσεων, οὐκ ἀθλητοῦ μετὰ ἐναγὸς ποταμοῖς ἐς τοὺς δήμους αἰτεῖν σκώπτοντος, ὑπὲρ οὗ φησιν ὁ Ἡρῴδης πίμπλασθαι δικαστῶν μυριάδας, προσιόντων αὐτοῖς μισθὸν τῆς ἀκροάσεως. μὴ προσιεμένου δὲ, αὐτοὺς μὲν ὑποδραμεῖν οἴεσθαι. ξυμπίνοντα δὲ αὐτῷ μουσάτιον τὸν κριτικὸν, ὃς δὲ ἀνὴρ οὗτος, ἐκ τραλλιῶν, ᾧ Ἡρῴδης φάναι δοκεῖ μοι πολεμῶν ὄνειρον πολήσασθαι πέντε, καὶ εἴκοσι μυριάδας, παρὰ τοῦτ' ἐλαττον ἔχειν ἡγεῖσθαι, παρ' ὃ μὴ τοσαύτας ἐπεμψάσθαι; προσθεῖναί φησιν ὁ Ἡρῴδης τοῖς δικασταῖς τὰ πολέμωνα προθύμως λαβεῖν, ὥσπερ ἀπολαμβάνοντας, ἐοικέναι τῷ πολέμωνι ὁ Ἡρῴδης, καὶ τὸ μὲν παρελθεῖν ἐπ' αὐτῷ ἐς λόγων ἐπίδειξιν, μήδ' ἐπαγωνίσασθαί οἱ, νύκτωρ δὲ ἐξελάσαι τὴ σμύρνης,

τὴν τοῦ τιμοκράτους στασιασῶν ἐλθεῖν, πατέρα κέφαλῶν αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ γλαύκης. ἀπολογουμένους δὲ αὐτῷ καὶ ὑπὸρ τὴν πρὸς φαβωρῖνον λόγων, σὺλαβῶς ὑπέστειλε, καὶ ὑφημένως, ὥσπερ τὴν παίδων οἱ τὰς ἐκ τῆν δίκτας σκάλων πληγὰς, ὅτι ἀτακτήσαιεν, διδόντες. τῷ δὲ ὑφημένῳ τούτῳ, καὶ πρὸς τὸν σκοπιλιανὸν ἐχρήσατο χρόνῳ ὕστερον, χαροπονηθεὶς μὲν περισβύσην ὑπὸ τὴν σμυρναίων, ὡς ὅπλα δὲ ἀχίλλεως τῶν ἐκείνου παθὼν αὐτάσασθαι. ἡρώδης δὲ τῷ ἀθλωτῷ, πῇ μὲν, ἀπὸ τοῦ ὑφημένου, πῇ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπερφέροντος ξωσιγένετο. ὅπως δὲ καὶ ταῦτα ἔχει, δηλῶσαι βούλομαι. καλὰ γὰρ, καὶ μεμνῆσθαι ἄξια. ἦρα μὲν γὰρ τοῦ αὐτοχειριάζειν μᾶλλον ὁ ἡρώδης, ἢ τοῦ ὕπατός τε, καὶ ἐξ ὑπάτων δοκεῖν. τὸν πολέμωνα δὲ οὔπω γιγνώσκων, ἀφῖκτο μὲν ἐς τὴν σμύρναν ἐς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ χρόνους, οὓς τὰς ἐλευθερίας τῶν πόλεων αὐτὸς διωρθοῦτο. περιβαλὼν δὲ, καὶ ὑπέρας ἀσπασάμενος, ὁμοῦ τῷ τὸ σῶμα ἀφιλεῖν τοῦ σώματος, πότερον εἶπεν ὦ πάτερ ἀκροασόμεθά σου, καὶ ὁ μὲν δὴ, ᾤετο ἐκβαλεῖσθαι αὐτὸν τῶν ἀκρόασιν, ὀκνεῖν φύσαντα ἐπ' ἀνδρὸς τοιούτου ἀποκινδυνεύειν. ὁ δὲ, οὐδὲν πλασάμενος, τὴν μὸν ἔφη ἀκροᾶν, καὶ ἴσως. τοῦτο ἀκούσας ὁ ἡρώδης, ἐκπλαγῆναι ἔφησε τὸν ἄνδρα, ὡς τὴν γλαῦκα αὐτοχείριον, καὶ τῶν γνωρίμων. ταῦτα μὲν οὖν, φρόνημα ἐνδήκνυται τοῦ ἀνδρὸς, καὶ νῦν δίκα σοφίαν, ἢ ἐς τὸν ἐκπλῆξιν ἐχρήσατο. ἐκεῖνα δὲ, σωφροσυνῶν τε, καὶ κόσμου. ἀφικόμενον γὰρ ἐς τὴν ἐπίδειξιν, ἐδέξατο ἐπαίνῳ μρακῷ, καὶ ἐπαξίῳ τῆν ἡρώδου λόγων τε, καὶ ὀργάνων. τῶν δὲ σκιῶν τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐς τὰς μιλήτας ἐχρήσατο, ἔσι μὲν καὶ ἡρώδου μαθεῖν ἐν μιᾷ τῆν πρὸς τὸν βαρβαρον ἐπιστολῶν ἀριμήνιον. δηλώσω δὲ καὶ ἐκεῖθεν. πατ

μᾶλλον φύσεως ἐπικόπτειν χρὴ μᾶλλον, ἢ ἐπαίρειν, διελέγετο δὲ. φασὶν ὑμᾶς ὦ ἀθλιώτατοι, σοφοὺς εἶναι ἀκροατὰς λόγων ἔσεσθαι. καὶ δρὸς δὲ, ὃς ἦρχε μὲν βοτρύου, πᾶσαν δὲ ἐλλιπικὴν παίδευσιν ἥρμοσο, καὶ βίσεριαν τῆς ἰωνίας ἐς τὴν σμύρναν ἥκοντος, οὐ μόνον οὐκ ἐπαῖσε ἑαυτὸν οὐδὲ τοῖς θορυβοῦσιν, ἀλλὰ καὶ δημοσίου ξυναναῖοι βαμὰ, αὐτὸς ἐβάλλετο ἵνα ἠγάγκασι τὸν βασιλέα τῶν θύρας ἀφικέσθαι, ἀπάγοντα μιθοῦδικα πάλαι πα. ἥκων δὲ ἐς τὸ πρόσωπον, ὅτι δὴ τὰ ἄρθρα σύσση, κατέδαρθε μὲν οὐ τῷ ἱρῷ. ἐπιόντος δὲ αὐτῷ τοῦ ἀσκληπιοῦ, καὶ προσπόντος ἀπιχέσθαι ψυχροῦ ποτοῦ, ὁ πολέμων βέλτιστε ἔφη, εἰ δὲ βοᾶν ἐθορύβουν; τὸ δὲ μεγαλόγνωμον, καὶ φρονήματος δὲς, ἐκ τιμοκράτους ἔπασι τοῦ φιλοσόφου, συνεσόμενος αὐτῷ ἥκοντι ἐς ἰωνίαν ἐπῶν τῶν παρόντων. οὐ χρεὼν δὲ καὶ τὸν τιμοκράτην δηλῶσαι. ὧν μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πάππου θ' ἀνὴρ οὗτος. καὶ ὧν αὐτῷ πατρὶς ἡράκλεια, πρὸς ἑλλήνων ἐπαινούμενος. ἐφιλοσόφει δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν τοῦ ἰατρικοὺς τῶν λόγων, εἶδος οὗ τοὺς ἐπικράτους τε, καὶ δημοκρίτου δόξας. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν εὐφράτου τοῦ τυρίου, πλήρησιν ἰσίους ἐς τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν ἀφῆκεν. ἐπιχολῶ πρὸς δὲ οὕτω τί ἰῶ τοῦ ξυμμέτρου, ὡς ὑπαγίνεσθαι αὐτῷ διαλεγομένῳ. τῶν δὲ γενειάδε, καὶ τὰς τῆ κεφαλῆ χαίτας, ὥσπερ τὴν λεόντων σὺ τοὺς θρασεῖς. τῆς δὲ γλώττης, εὐφόρως ἔχει, καὶ σοφρόνως, καὶ ἐπιμόνως. διὸ καὶ τῷ πολέμωνι πλείστου ἦν ἄξιος, ἀπαζόμενος τῶν τοιαύτ' ἐπιφορᾶν τοῦ λόγου. διαφορᾶς χάριν τῷ τιμοκράτει πρὸς τὸν σκοπελιανὸν χρησόμενος, ὡς ἐκδιδοὺς ἑαυτὸν πίππᾳ, καὶ παραπλησίας, διείσῃ μὲν ὁμιλῶν τῆ σμύρνῃ. ὁ δὲ πολέμων ἀμφοῖν ἀκροώμενος,

Timocrat.

αὐτὴν οὐδὲν, ὡς μὴ ἀναδέχοιτο· ἀλλ' εὐθυμηθεὶς τε μετ' αὐτὸν, καὶ ὅτι πολλάκις καὶ τὰς ἡμέρας ἐκκαλοῦνται φύσεις οἱ προσκήμενοί τι, καὶ παροξύνοντες, ἴδησι πρὸς τὰ πολέμια. ὅθεν εὐ τοὺς ὑπὲρ τῆς βασιλέως διαβήκας, καὶ πολέμων ὁσοφιὴς ἦν, ξύμβουλος τῆς διανοίας ἐμοὶ ταύτης ἐγίνετο, πῶ κατὰ χάριν ὡς δύναιτ' ἂν πράττειν, τιὼ συνηγώμιω ἐκ πρεσβυτέρας ἐτιμαζόων. καὶ ὁ αὐτὸς νῆσος ἠσυχίζετο μὲν πρὸς τὸν πολέμιον πρὸς τὴν κατὰ τὴν σμύρναν, εὐθυμούμενος πον τὸ μὴ ἐκλιλῦσθαι· τοῖς δὲ ἑκάστοτε ἡμᾶς, ὧν μέγα ἦρος, ἐπευθυμούμενος πον τὸ μὴ μεμνῆσθαι· ἠσυχίζετο δὲ τὰ μὲν, ἐς τιὼ ῥώμιω, ἔκαστος τοῦ πολέμιον· πρὶν βάλλων αὐτὸν ὁ αὐτὸς νῆσος, εὐθὺς ἔφη πολέμιον καταγωγὴν, καὶ μηδὲν αὐτὸν ἐκβάλλη· ὑποκρινόμενος δὲ τραγῳδίας ἀπὸ τὴν κατὰ τιὼ ἀσίαν ὀλυμπίων, οἷς ἐπεσάτη ὁ πολέμιον, ἐφίλει φήσας τοὺς, ἐξιλασθῆναι γὰρ παρ' αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς πυθόμενος, ἤρετο ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα ἂν ὅτι τῆς σκιωνῆς ἥλαθεν· τοῦ δ' εἰπόντος ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα, μάλα ἀσμένως ὁ αὐτοκράτωρ, ἐμὲ δ' ἔφην ἀμφὶ μέσας νύκτας, καὶ οὐκ ἐφῆκα· ἐχέτω μοι καὶ ταῦτα ἀθλωσιν ὡς βασιλέως τι πρᾶον, καὶ ἀνδρὸς ὑπερφέροντος· ὑπερφέρων γὰρ δὴ οὗτος ὁ πολέμιον, ὡς πόλεσι μὲν ἀπὸ τοῦ προύχοντος, θωυμασθεὶς δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ ὑφημένου, βιοῖς δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου διαλέγεσθαι· ἀθλωσίοις μὲν γὰρ ἐπεθηκύμενος αὐτοχειρίους λόγους, ὅτι καὶ πρῶτον ἀθλώσει ἀφίκετο, οὐκ ἐς ἐγκαύμια κατέστησεν ἑαυτὸν τοῦ ἄστεος, τοσούτων ὄντων, ἅτις ὑπὲρ ἀθλωσίων ἦπται, οὐδ' ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐμακρηγόρησε, καὶ τοι καὶ τῆς τοιᾶσδι ἰδέας ὠφιλούσης οὐ σοφιστὰς ὁ πολέμιον ἐπεθήκατο; ἀλλ' οὐ γιγνώσκων ὅτι τὰς ἀπο-

δημοσίᾳ ἀφιλῶν ὅ, τι ἠδύνατο. τὰς δὲ ἐκ βασιλείων αὐτῷ, τοιαῦτα· τραϊανὸς μὲν αὐτοκράτωρ, ἀπλῆν πορδὴν εἶναι διὰ γῆς, καὶ θαλάττης· ἀδριανὸς δὲ, καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ πᾶσι· καταλιξὶ δὲ αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ μουσείου κύκλῳ εἰς τὴν αἰωνιότητα σίτησιν· ἐπί τε τῆς ῥώμης ἀπαντῶμεν ὁ μοῦ πάντα, καὶ ἔτι εἰκοσι μυριάδας, ὑπάρχειν δώκει πάντα χρήματα, οὔτε ἐπόντος ὡς δίδοτο, οὔτε προσεπόντων ὡς δώσοι· αὐτίωμεν δὲ αὐτὸν τῆς σμύρνης. * εἰς τὸ αὐτὸ ἡδὺ καταβίμεσον, ἵνα πεμφθεὶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐπισολὴν ὠδὶ ξυγκεμένῳ· αὐτωνῖνος πολέμων τὴν ἐπιδοθεῖσαν ὑμῖν ὑπ' ἐμοῦ χρημάτων, ἐμοὶ ταῦτ' ἀπολογισμὸν εἶδωκε· ταῦτα δὲ εἰ καὶ συνηγώμεν ῥᾳδίως τις, οὐκ ἐῶ δή που συνηγώμεν αὐτὸν τὴν ὧν τοῖς χρήμασι, μὴ οὐκ εἰς τὸ προὔχον τ' ἄλλης περὶ τῆς θυραθεν· τὸ δὲ ἀθυμῆσιν ὀλύμπιον, δι' ἓξ ἔκοντας, καὶ πεντακοσίων ἑτῶν ἀπὸ τηλεθόν, καθιδρύσασ' ὁ αὐτοκράτωρ ὡς χρόνου μίαν ἀγώνισμα, ἐκέλευσε καὶ τὸν πολέμωνα ἐφυμνῆσαι τῇ θυσίᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ εἰώθει, πάσας ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς ἡδονὰς παρισταμένας οἰνοσίας, ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ λόγῳ· καὶ ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ νεὼ διελέχθη πολλὰ, καὶ θαυμάσια, προοίμιον ποιούμενος τοῦ λόγου, μὴ ἀθεεὶ τὶ ὧν πρὸ αὐτοῦ ὁρμὼν χειέσθαι οἱ· διήλλαξεν αὐτῷ καὶ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα αὐτωνῖνον ὁ αὐτοκράτωρ, σὺν τῇ τοῦ σκήπτρου παραδόσει θεὸς ἐκ θνητοῦ χειόμενος· τοῦτο δὲ ὁποῖον, ἀνάγκη δηλῶσαι· ἦρξε μὲν γὰρ πάσης ὁμοῦ θυσίας ὁ αὐτωνῖνος, καὶ καταλύσας σὺν τῇ τοῦ πολέμωνος οἰκίᾳ ὡς ἀρίστη τὴν κατὰ τὴ σμύρναν, καὶ ἀρίστου ἀνδρός· νύκτωρ δὲ ἐξαποδημήσας ἦκεν ὁ πολέμων, ἐβόα ὧν θύραις, ὡς δηγὰ πάσχων, τῶν ἑαυτοῦ ἐργόμενος· ὅτε σωφρονίσαι τὸν αὐτωνῖνον ἐς ἑτέραν οἰκίαν μεταστήσασθαι ἔδοξε· ταῦτα ἐγίγνωσκε μὲν ὁ αὐτοκράτωρ· εἰρώτα δ' ὑπὸ

θαν, καὶ ἀστασίαστον πολιτεύειν· τὸν γὰρ πρώτων χρόνον ἐστασίαζεν ἡ σμύρνα, καὶ διεκήκισαν οἱ αὐτῶ πρὸς τὸν ὧν θαλάττη· πλέουσι δὲ ἄξιος τῇ πόλει καὶ τὰ πρισβεύματα ἐγένετο, φοιτῶν τε παρὰ τὸν αὐτοκράτορας, καὶ προαγωνιζόμενος τῆν ἰδίων· ἀδριανὸν γοῦν προσκαμόντων τοῖς ἐφισίοις, οὗτος τί μετεποίησε τοῖς σμυρναίοις, ὡς σὺν μιᾷ χιλίασι μυριάδασ ἐπανστῆσαι αὐτῆν τῇ πόλει· ἀφ' ὧν τά τε τοῦ σίτου ἐμπόρια ἐξεποιήθη, καὶ γυμνάσιον τῆν κατὰ τὸν ἀσίαν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ νεὼς πλείστους ὧν τῆς ἄκρας, αὐτικῆσθαι δοκῶν τῇ μίμασι· καὶ μὴν τοῖς ἁμαρτανομένοις δημοσίᾳ ἐπιπλήττων, καὶ κατὰ σοφίαν πλεῖστα γυθέτων, ὠφέλησε ὕβριν τε ὁμοίως ἐξήρη, καὶ ἀνεροχίας πᾶσας, τοσοῦτον πλέον, ὅσῳ μὴ δὲ τοῦ ἐφυσικοῦ ἀπεθίζην. ὠφέλη δὲ κἀκεῖνα δήπου, τὰς δίκασ τὰς πρὸς ἀλλήλους οὐκ ἄλλοθί πῃ ἐκφοιτᾶν, ἀλλ' οἴκοι ἔπαυε· λέγω δὲ τὰς ὑπὸ χρημάτων· τὰς γὰρ ὧν μοιχοὺς, καὶ ἱεροσύλους, καὶ σφαγίασ, ὧν ἀμιλουμένων ἄχη φύεται, οὐκ ἐξαγεν παρικιλοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξωθῶν τῆς σμύρνης· διὸ καιροῦ γὰρ δῆλοι αὐτὰς, ἐξόφε ἔχοντος· καὶ ἡ αἰτία δὲ, ὧν ἐκ τῆν πολλῶν ἄχεν, ὡς ὁδοιπορεῖν τι αὐτῷ πολλὰ μὲν σκυφόφορα ἔποιτο, πολλοὶ δὲ ἵπποι, πολλοὶ δὲ οἰκέται, πολλὰ δὲ ἐξῆν κωῶν, ἄλλα ἐς ἄλλων θῆρας· αὐτὸς δὲ ὧν ζεύχους ἀργυροχαλίνου φρυγίου τινὸς, ἢ κιλικιακοῦ πορεύοιτο, ὄκλασεν τῇ σμύρνῃ ἔπραξε· πόλιν γὰρ δὴ λαμπρῶν μὲν ἀγορὰ, καὶ κατασκευὴ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομημάτων· λαμπρῶν δὲ οἰκία ὃν πράττουσα· οὐ γὰρ μόνον δίδωσι πόλις ἀνδρὶ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἄρνυται ἐξ ἀνδρός· ἐπισκοπεῖτο δὲ καὶ τιὼ λαον δίκαιον ὁ πολίμων, θαμίζων ἐς τὸν αὐτοῦ οἶκον, καὶ

καὶ ἐθαυμάσθη, καὶ ἐθαύμασεν· μετὰ ταῦτα γὰρ ἤκμαζεν ὁ μάρκος εἰς τὰ μέγαρα, οἰκίαν δὲ βυζαντίαν, ἐπισείοντα μὲν οἱ μεγαρεῖς πρὸς τὸν ἀθλιώτατον ἀνταιρόυσας τὰς γνώμας, ὥσπερ ἄρτι τοῦ πυγαικίου ἐπ' αὐτὸν γεγραμμένου, καὶ οὐκ ἐδύναντο σφᾶς εἰς τὰ πύθια τὰ μικρὰ ἥκοντας, παριελθὼν δὲ εἰς μέσους ὁ μάρκος, οὕτω τοι μεθέρμοσε τὸν μεγαρέα, ὡς αὐτοῖξαι πεῖσαι τὰς οἰκίας, καὶ δέξασθαι τὸν ἀθλιώτατον ὧν γυναῖκάς τε, καὶ παῖδας· ἠγάσθη αὐτὸν καὶ ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ περισβόωντα ὑπὲρ βυζαντίων, ἐπιτηδειότατος τὴν πάλαι βασιλέων νόμους αἰρεῖτας αὐξῆσαι.

Adrian emperor.

ΠΟΛΕΜΩΝ.

Πολέμων δὲ ὁ σοφιστὴς, οὔθ' ὡς οἱ πολλοὶ δοκοῦσι, σμυρναῖος, οὔθ' ὡς τινὲς ἐκ φρυγῶν, ἀλλ' ἴλιγκος αὐτὸν λάοδικηὶς ἐκ καρτίας, ποταμῷ πρόσοικος λύκῳ· μισογαίας μὲν, φωνατώτατος δὲ τὴν ὧν θαλάττην· ἦν μὲν δὴ τῶν πολιτῶν οἰκία, πολλοὶ ὕπατοι, καὶ ἔτι σῴζεται αὐτοῦ, πολλὰς μὲν πόλεις, διαφθόντος δὲ ἡ σμύρνα· οὗτοι γὰρ ἐκ μηρακίου κατιδόντες τί σφ' αὐτῷ μέλα, πάντας τοὺς οἴκοι σιφανοῦσι τῶν τιὼ τοῦ πολίμωνος κεφαλὴν σωθήνεγκαν, αὐτῷ τι ψηφισάμενοι, καὶ γένη, τὰ οἴκαι ζηλωτά· προκαθῆσθαι γὰρ τὴν ἀδριανοῦ ὀλυμπίων ἐδωσαν τῷ αὐτοῦ, καὶ ἐπόνοις, καὶ τῆς ἰσοδὸς τριήρους ἐπιβατεύειν· πίμπτα γὰρ τις μιὼ αὐθισηριῶν μεταρσία τριήρης ἐς ἀγοραίων ὁ τοῦ διονύσου ἰσοδὸς οἱ σὺν κυβερνήτης οὐθόνη, πέσματε ἐκ θαλάττης λύουσαν· ἐναπουδάζων τῇ σμύρνῃ, πάλιν αὐτὴν ὧν νησι· πρῶτον μὲν, τὴν πόλιν ποσλυανθρωπωτάτην αὐτῆς φαίνεσθαι, νεότητος αὐτοῦ ἐπιρρεόσης ἐξ ἠπείρου τε, καὶ νήσων, οὐκ ἀκολάστου, καὶ ἐυκλυδος, ἀλλ' ἐξελιγμένης τε καὶ καθαρᾶς· ἔπειτα ὁμαυτοῦ

μάσεω. ὁ δὲ ὅσα χρώματα, μᾶλλον ἐθαύμασεν. οἱ δὲ τῶν διαλέξειν ταύτην ἀλκυόνῳ τῷ σωϊκῷ ἀσπιδίνῃσι, διακαμαρτάνουσι μὲν ἰδίας λόγου, διαμαρτάνουσι δὲ ἀληθείας, ἀδικώτατοι δ' ἀνθρώπων εἰσί, προσαφαιρούμενοι τὸν σοφιστὴν καὶ τὰ οἰκεῖα. τὸ δὲ τῶν ὀφρυῶν ἦθος, καὶ ἡ τοῦ προσώπου σωφροσύνη, σοφιστὴν ἐδήλου τὸν μαρκον. καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἀπὸ πίσσης τῇ γνάμῃ, ᾗ ἀσπασμένος ἑαυτὸν τοῖς ἐς τὸ ἀεὶ διαίρειν ἄγουσι. καὶ τοῦτο ἐδήλου τὸ μὲν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν στάσει πεπηγότων τὰ πολλὰ ἐς ἀπορρήτους ἐννοίας. ὁμολογήθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. ἐρωμένου γάρ τινος αὐτὸν τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως χρὴ ἐμέλετα, ἐπ' ἰμαντοῦ μὲν ἔφη, λόγου ἀξίως. ὧν δὲ τῶν γνωρισμάτων, ἦπον. θαυμάζοντος δὲ τὴν ἀπόκρισιν, ἰχὼ ἔφη ὁ μάρκος, καὶ τῇ σιωπῇ σέβεσθαι χρῶμαι, καὶ γυμνάζουσί με δύο, καὶ τρεῖς ὑποθέσεις ὧν τὴν μίαν, ἣν ἐς τὸ κοινὸν ἀγωνίζομαι. χαιρήσας δὲ, ᾧ κόμης, αὐχμηρῶς εἶχεν. ὅσα ἀγροικότερος ἀνδρὸς πεπυσμένου ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. τοῦτο δὲ ᾧ πολέμων ὁ σοφιστὴς πρὸς αὐτὸν ἐπαινεῖ. παρῆλθε μὲν γὰρ ἐς τὴν τοῦ πολέμωνος δίκτρίβην, ἐνομάσθη δὲ ἤδη ὠνυχαθημένων δὲ τῶν ἐς τὴν ἀκρόασιν ἀπιωτικότων, ἀναγνοὺς τὰς αὐτὸν διεμήνυσε τῷ πίλᾳ, ὃ δὲ, τῷ πλησίον. καὶ διεδόθη ἐς πάντας ὅπη ὁ βυρσότης ἦν σοφιστής. ὅθεν τοῦ πολέμωνος αὐτοῦτος τὰς ὑποθέσεις, ἐπεστρέφοντο πάντες ἐς τὸν μάρκον, ἵνα προβάλοι. τοῦ δὲ πολέμωνος ἐπόντος τί ἐς τ' ἀγροικον ὁρᾶτε, οὐ γὰρ δώσει γε οὗτος ὑποθεσιν, ὁ μάρκος ἐπᾴρας τὴν φωνὴν ὥσπερ ἠθύρετο, καὶ τραχὺ βλέψας, καὶ προβαλοῦμαι ἔφη, ᾧ μελετήσομαι. σέβεσθε ἐλθὼν ὁ πολέμων, καὶ ξυνεὶς ἐθαύμαζον τοῦτο, διελέχθη ἐς τὸν ἄνδρα πολλά τε, καὶ μεγάλα, καὶ θαυμάσια ἐφάνη τῷ καιρῷ. μελετήσας δὲ, καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος,

πόντου σῖτος, ὧδε ἤκμασε. κἀκλήθη τὸ σῆμα τοῦ πόντου νόμῳ, καὶ τοὺς ἀθηναίων τροφὰς, ὁλίγαι καὶ λύουσι συμβολαί· καὶ ταύτην δώσατε λύσασθρος ναυμαχῶν, καὶ λιμπίνης νομοθετῶν. αὐπλέγων ἢ τοῖς ἀθηναίοις ἀπορία χρημάτων βουλομένοις πωλῆν τοὺς νήσους, ὧδε ἴπηθυσι. λῦσον ὦ πόσιδον τὼν ὧν δήλου χάριν, συγχώρησον αὐτῇ πωλουμένη φυγῆν ἐχειδίαζε μὲν ὧν κατὰ τὸν ἰσῶν. οὐδὲν, καὶ ἠκρᾶσατο. μιθοὺς δὲ χηναίους ἐπράπετο, τοὺς σωσουσίας οὐ μιλιτηρὰς μόνον, ἀλλὰ καὶ διδασκαλικὰς παρίχων. ἐκόνδυ δὲ αὐτοῦ ἀθήνησι, μία μὲν, ἐπ' ἀγορᾶς, ἑτέρα δὲ ἐν πῷ ἄλσει τῷ μικρῷ· ὃ αὐτὸς λέγεται ἐκφυτεῦσαι.

ΜΑΡΚΟΣ.

Οὐ δὲ τὸν βυζαντίων σοφιστὴν παραλείψω μάρκον· ὑπὸ οὗ καὶ ὧν πλήξαιμι τοῖς ἐλέγχοις, ἐ τοσόνδε χρήσομαι, ὁπόσον δηλώσω, μήπω τυγχάνῃ τῆς ἑαυτοῦ δέξης. μάρκῳ τοίνυν ἡ ἀναφορὰ τοῦ γένους, ἐς τὸν ἀρχαῖον βυζάντιον. πατὴρ δὲ ὁ μάρκυμος, ἔχων θαλαπέρχους οἰκέτας ἐφ' ἁλῶ· τὸ δὲ ἅλων, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ πόντου. διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ, ἰσαῖος ἐγένετο. παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ὁρμηθῆναι μαθὼν, ἐπεκόσμησεν αὐτῷ ὡραϊσμένην πραότητι. ᾧ παράδειγμα ἱκανώτατον τὸ μάρκου διδάσκαλος, ὃ σωφρόνησε ὁ ξυμβουλεύων τοῖς λακεδαιμονίοις μὴ δέχεσθαι τοὺς ἀποσφακτηρίας γυμνοὺς ἥκοντας. τῆσδε γὰρ τῆς ὑποθέσεως, ἤρξατο ὧδε. αἰνῆ λακεδαιμόνιος μὲν χρὴ γῆρως φυλάξασθαι τὴν ἀπάτην, ἡδέως μὲν αὐτοὺς γυμνοὺς τούτοις ἀπέκτησεν. ὅς τις δὲ καὶ τοὺς διαλέξεις ὅλως αἰνῆ ἐγένετο, ξυμβαλεῖν ἐστιν ἐκ τῶνδε. διδάσκων γὰρ πόθεν τῆς γῆς σοφιστῶν τέχνης, ὡς πολλὴν, καὶ ποικίλην, παράδειγμα τοῦ λόγου τὴν ἔριν ἐποιήσατο. καὶ ἤρξατο τῆς διαλέξεως ὧδε. ὁ τὴν ἔριν ἰδὼν ὡς σὺ χρῶμα, οὐκ ἄδην ὡς χρὴ βαυμάσαι.

νες, προσηλθε τῷ Διονυσίῳ. ὁ δὲ πρᾶσσας τὰ ὤμον, ὥσπερ
οἱ τὰ σταλάσσα πάλης ἐμβιβάζοντες, μᾶλλα ἀσήμως ἀπε-
τώθησεν, ἅπαν, ὅσαι ποτ' ἦσαν ἀλυμοι μιλήσιοι. αὐτὴ
δρῶν μὲν ἓν ὠφαιρῶν, πᾶσαν ἦ πάφος. Διονυσίου δὲ σῶ-
μα, ὃ τῇ ὠφαιρεσάτῃ ἐφίσῳ. πθαπται γὰρ ὃ τῇ ἀγορᾷ
κατὰ τὸ κυριώτατον τῆς ἐφέσου, ὃ ἔ κατιβίῳ, παιδοῦ-
σασ' τ πρῶτον βίον ἐν λίσβῳ. ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ.

Λολλιανὸς ὁ ἐφέσιος, πρέσβ μὲν τὸ ἀθήνησι θρόνου πρῶ-
τος. πρέσβ δ' ὁ τὸ ἀθηναίων δήμε, σρατηγήσασ αὐτοῖς τ
ὠῶ τ ὅπλων. ἡ δ' ἀρχὴ αὕτη, πάλαι μὲν καὶ πλεῖ τι, καὶ
ἐξῆλθε ἐς τὰ πόλεμια. νυνὶ δ' τροφῶν ὠμιλῆ, ὁ σὶ τοῦ
ἀγορᾶς. θορύβε δ' καθεσηκότος ὠῶ τὰ ἀρτοπῶλια, ὁ τ ἀ-
θηναίων βάλλει αὐτ ὡρμηκοτ', πα γκρατος ἀκύων ὁ μιπε-
ταῦτα ἐν ἰδμῷ φιλοσοφήσας, παριλθὼν ἐς τὸν ἀθηναί-
ες, ὁ ἀπὼν λολλιανὸς ἐκ ἔπ ἀρτοπῶλης, ἀλλὰ λογοπῶ-
λης, φίλιος ἔτω τῶν ἀθηναίων, ὡς μιθῆναι τῶν λίθος, δι'
χερῶν αὐτοῖς ὄντας. σίτε δ' ἐκ βιβλαίας ἐσπιπλυκό-
τος, ὁ χρηματ' δημοσίᾳ ἐκ ὄντων, ἐπιτρι φεν ὁ λολλιανὸς
ὅρον τοῖς αὐτ γωρίμοις. ὁ χρήματα συχνὰ ὑφρίθη-
ὁ τὸ μὲν, ἀνδρὸς ὑμηχάνε δόξει, ὁ σοφ τὸ πολιτι-
κά. ἐκεῖνο δὲ, δικαίε τι, ὁ δυγνώμονος. τὰ γὰρ χρήματος
ταῦτα τοῖς ξυμβαλλομένοις ἀπίθωκεν, ἐπανεῖς τ μισθὸν
ἦ ἀκροάσεως. ἐδοξε δ' ἔ σοφισὴς ἔτος, πιχικὸπεπός τι,
ὁ φρονιμώπατος, τὸ ὠῶ χρηματικὸν ὃ ἐπιστία πιχικῆ
κάμινον ἱκανῶς ἐκπονῆσαι, ὁ δημηθῆναι μὲν ἀποχρῶν
θοῆσαί τι, καὶ τὰ νοηθέντα τέξαι, ἀπείρητος. διαφαίνον-
τα δὲ τοῦ λόγου καὶ λαμπρότητι λήγουσι πιχίως,
ὥσπερ τὸ τῆς ἀσραπῆς σίλας. δηλοῦσι δὲ τοῦτο. ὃ
πᾶσι μὲν, μάλιστα δ' ἐν τοῖσδι. κατηγορῶν μὲν γὰρ τὸ λέ-
πλης διὰ τὸν νόμον, ἐπεὶ μὴ ἐφοίτα τοῖς ἀθηναίοις ἐκ τοῦ

ἀπεχρᾶν, Διονυσίῳ τὸ τὸν ἐκ μειρακίου χρόνον διαφθεῖραι· μὴδ' ἐκεῖνα παρεῖσθαι μοι· ἀρτίως γε ἀκροασαμένου αὐτοῦ τοῦ πρεσβυτάτου τῶν κατ' ἐμὲ ἐλεγόντων, καὶ πλήθει ὑπερβεβληκότος τοῖς σοφιστῶν εἰδόσι, ἐγήρασκε μὲν ὁ Διονύσιος τὸ δόξαν λαμπρᾷ, παρῆν δ' ἐς ἀκμὴν ὁ πολέμων, οὔπω γιγνώσκων μόνος τῷ Διονυσίῳ. καὶ ἐπεδήμουν τοῖς σαρδισιν, ἀγορεύων δίκαια τὰ τοῖς ἑκατὸν ἀνδράσιν, ὑφ' ὧν ἐδικαιοῦτο κλυδία· ἐπῳδᾶσ' οὖν ἐς τοὺς σαρδεῖς ἥκων ὁ Διονύσιος, ἤρετο δωρίωνα τὸν κριτικὸν, ξένον ἑαυτοῦ· ἐπέμοι ἔφη ὁ δωρίων, εἰ ποκίμων σὸ ταῦθα; καὶ ὁ δωρίων, ἀνὴρ ἔφη πλουσιώτατος τῶν σὺν δία, κινδυνεύων πρὸς τῆς οὐσίας, ἄγει σωήγορον τὸν πολέμωνα ἀπὸ σμύρνης, πέπασαι δικαλοῦντα μισθῷ, καὶ ἀγωνιεῖται τὰ δίκαια αὐτῶν. καὶ ὁ Διονύσιος, οἶσθ' ἔφη ὅμοιον ἤρκασ', ἀκούσαι μοι ἔστω πολέμωνος, οὔπω εἰς πῆρκεν αὐτοῦ ἀφηγούμενος· ἔοικε πένεσθαι δωρίωνα χρείφν σι ὀνειάσασθαι, εἰς ὄνομα ἤδη προβαίνοντα μέγα· καὶ καθόδου γε οὐκ ἔᾳ τὰ αὐτὰ, ἠδ' ὁ Διονύσιος· ἀλλ' εἰς πίδησιν ἄγει τὰ καρδίαν, καὶ τὰ γνώμια, σεβόμενοί νω ὡς πολλοὶ οἱ ἐπεύχεσθαι αὐτοῦ· καὶ τοῖς μὲν, δωδεκάχρουνον δοκεῖ τὸ σῶμα, οἱ δὲ, καὶ πήχεσι διαμετρῶσι τὰ ἀλῶπεκα, ὥσπερ τοὺς τοῦ γήλου ἀναβάτας· σὺν δὲ ταύτην ἐάσωμέν μοι τὰ φρονήσεα, ἐπῶν τί μὲν πλέων, τί δὲ ἔλαττον σὺ ἐμοί τι, κἀκεῖνος καθώρακασ'· καὶ ὁ δωρίων μάλα σωφρόνως, αὐτὸς εἶπεν ὦ Διονύσι σαυτῷ τι, κἀκεῖνο δικάσαις ἄμεινον· σὺ γὰρ ὑπὸ σοφίας, ἐᾷς σαυτὸν τι γιγνώσκειν, ἔτερόν τι μὴ ἀγωνίσαι· ἤκουσεν ὁ Διονύσιος ἀγωνιζομένου τὰ δικαίου, ἐᾷ καὶ ἔφη ἀλλήλοις ἔχειν· ἀλλ' οὐκ ἐκ παλαίρασε· ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ πολέμων, ἥλε μὲν ὦν θύρασ τοῦ Διονυσίου, μιλίτην αὖ τῷ ἐπαγγέλλων· ἀφικομένην δὲ διαπρεπῶς, ἀγωνιζόμεν

ἄλλως ἀτυχῆς μοῖρα. οὐ γὰρ ἂν ποτὲ ὑπὸ τῶν νομιζομένων τὸ ἀνθρώπινα. οὔτ' ἂν διδακτὰ ἐμάθομεν, εἰ μνήμη συνεπολιτεύετο ἀνθρώποις. ἦν δ' ἔτι μικρὰ δὴ καλεῖν, ἅπερ παῖδας, μὴ διαφερόμενα πρὸς αὐτοποιητὰς, ἀλλ' ἐᾶν ὅ, τι βούλονται. πρὸς δὲ τούτοις, τίς οὕτως ὑβρίζει κατὰ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, ὃ σοφοῖς γραφόμενος, ὡς γοητεύων τὸ μειρακίοις διαβάλλειν, ἢ ἀνθρώποις ἐπαοιδούς; πόθεν ἦν τὸ μνημονικὸν τοῖς ἀκροωμένοις; ἄπληστα τῷ ἡδονῇ ἐδόκει τὰ τοῦ Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν αὐτὰ ἠναγκάζετο, ἐπεὶ ξωϊσφῶν χαιρόντων τῇ ἀκροάσει. οἱ δ' οὐ μαθέσθαι τὴν νίκην, οὐ τυπώσασθαι αὐτὰ ταῖς γνώμαις, καὶ ἀπήγαλον ἑτέροις μιλήτῳ μᾶλλον, ἢ μνήμῃ φωνὴν ἐχέτης. ὅθεν μνημονικοί τι ὠγωνίζοντο, καὶ τίχνῃ αὐτὸ πεπαιδευμένοι. ὅθεν ὁρμώμενοί πνες, τὰς τοῦ Διονυσίου μιλήτας ἐπῳδὰς ματολογᾶσθαί φασιν, ὡς δὴ ἄλλο ἄλλου ξωϊνεχόντων ἐς αὐτὰς, οὐ μᾶς ἐβραδυλόγησε. μιλήτων μὲν οὖν ἤξιοῦτο κάκτῶν πόλεων, ὅπόσαι αὐτὸν ὧν σοφίᾳ ἐθαύμαζον. μιγίσων δ' ἐν βασιλείοις. ἀδριανὸς γὰρ, σατράπην μὲν αὐτὸν ἀπέφηνε οὐκ ἀφανῶν ἐθνῶν, κατίλειξε δὲ τοῖς δημοσίᾳ ἱππεύουσι, καὶ τοῖς σὺν τῷ μουσείῳ σιτουμένοις. τὸ δὲ μουσεῖον, τράπεζα κοινὴ ἦν, ξυγκαλοῦσα αὐτὸ πάσῃ τῇ γῇ ἑλλογίμους. πλείστας δ' ἐπελθὼν πόλεις, καὶ πλείστοις ὁμιλήσας ἤθεσιν, οὔτι σώφρονι ποτὲ αἰτίᾳ ἐλάβετο, οὔτι ἀλαζόνα, ὑπὸ τοῦ σωφρονίστου τι φαίνεσθαι, καὶ ἐφιεικῆ. οἱ δὲ ἀναπείσαντες Διονυσίῳ τὸν ἀράσσοντα τῆς πανθίασον σῶντα, αὐήκοοι μὲν ἦν τοῦ Διονυσίου ῥυθμῶν, αὐήκοοι δὲ τῆς ἄλλης ὁμηνείας, ἄπειροι δὲ τῆς τῶν σθυμμάτων τίχνης. οὐ γὰρ Διονυσίου τὸ φρόντισμα τοῦτο, ἀλλὰ κίλικος τοῦ τιχνογράφου. ὁ δὲ κίλιξ, βασιλικῶν μὲν ὑποθηκῶν ἀγαθὸς προσάτης, μιλήτῳ δ' οὐκ

Museum Adriani Aug.

Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος, καθ' ὃν οἱ μὲν φασι πατέρων ὧν φανήσεσθαι γενόμενος, καθ' ὃν δὲ πυθόμενος αὐτὸς τοῦτο ἐλευθέρων, ἀφῆκεν τοῦτον τοῦ μέρους· ἐπειδὴ οἰκέτης ἀρετῇ ἐλαμπρύνετο· τὸ γὰρ καταφρονεῖν ἐς τὸν αὐτὸν, ἀπορβιβλήκασιν ἐς τὸν ἑαυτῶν ἕκαστον· ἰσάκις δὲ ἀκρατὴς γενόμενος, καὶ δηλος ἐς ἕκαστα κατὰ φύσιν ἐμνημόνευσεν, τοσοῦτον ἐκανῶς ἀπεμάξατο· καὶ πρὸς τούτῳ, τῶν αὐτοῦ ἐξίαν τῶν νομάτων· καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο ἰσαίου· μιλιχρώπτης δὲ πρὸς τὰς σοφίσας γενόμενος, οὐκ ἐμέθυε πρὸς τὰς ἡδονὰς, ὡς πρὸ ἐνίων τῶν σοφιστῶν, ἀλλ' ἐπεμεθύετο, λέγων πρὸς αὐτὸν γνωρίμους, ὅπ χρὴ τοῦ μέλιτος ἄκρῳ δακτύλῳ, ἁλλὰ μὴ κοίλῃ χειρὶ χαίνειν, ὡς οὐ πᾶσιν μὲν τοῖς ἑρμήνευσι δὲ δηλοῦται τῷ διονυσίῳ, λογικοῖς τι, καὶ νομικοῖς, καὶ ἠθικοῖς ἀχῶσι· μάλιστα δ' ἐν τῷ πρὶ χοιρώνεως βρίνῳ· διεξιὼν γὰρ τὸν δημον θίνων, τὸν μετὰ χοιρώνεως βρῖνον προσκαλούντα τὴν βουλὴν ἑαυτὸν, ἐς πύθ' τῶν μανθάνειν τοῦ λόγου ἐπιλύπησεν, ὦ χοιρώνεα, πονηρὸν χωρίον· καὶ πάλιν, αὐτομολήσασα πρὸς βαρβάρους βοιωτία, σινάξατ' οἱ κατὰ γῆς ἥρωες· ἐγγὺς πλαταιῶν νενικήμεθα· καὶ πάλιν, τοῖς κρινομένοις ὧν τῷ μισθοφορεῖν ἀρκάσιν ἀχορὰ πολέμου πρόκειται· καὶ πρὸς τῶν ἑλλήνων κακὰ τῶν ἀρκάδων τρίφη, καὶ πρὸ ἀρχέπαις πόλιμος αἰτίαν οὐκ ἔχων. Τοιαῦτ μὲν ἤπίπαεν ἰδία τῶν διονυσίῳ, καθ' ὃν τρόπον τῆς μελίτης αὐτῷ πρέβαινεν, ὥσκοπουμένῳ καιρὸν, ὅσον περ ὁ ἰσαῖος· ὁ δὲ λόγος ὁ πρὸ τοῦ διονυσίου λιχόμενος, ὡς χαλδαίων πίχαις τὸν ὁμιλητὰς τὸ μνημονικὸν ἀπαπαδύοντος, ἐγὼ δηλώσω πόθεν ἤρπαι· πίχαι μνήμης οὔτι ἐστὶν, οὐτ' αὖ γένοιντο· μνήμη μὲν γὰρ, δίδωσι πίχας· αὐτὴ δ' ἀδωάκτος, ἀδαμὰς πίχη ἀλωτός· ἐστὶ γὰρ πλειγίκτημα φύσεως· ἓν

μνημονικὸν
Ald. edit.

τοῦ σοφιστοῦ πατὴρ ἀπλοικὸς, θαυμάζων ὅμως ῥητορικὴν μᾶλλον· ὡς καὶ τὸν γοργίαν ποτὲ θεπαλοί· ὅπόσοι γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων δῆμοι ἦσαν τὸ τοῖς τῆς οἰκίας ὀρόμοις, ἐκείλεσι τούτοις βάλλειν λίθοις, ὡς διεφθορότες αὐτῷ τὸν υἱὸν. μηρύκιον μὲν δὴ τύγχανον ὂν ὁ ἡρώδης τότε, καὶ ὑπὸ τῷ πατρὶ ἐπὶ τοῦ δ' αὐτοχειρίαν ἦρα μόνου, οὐ μὴν ἐβάρει γε αὐτῷ· οὐδὲ γὰρ σκοπελιανῷ ξυγγεγονὼς ὡς ἐς ἐκεῖνό γε τοῦ χρόνου, οὐδ' ἤ τις ἡ τὴν αὐτοχειρίαν ὁρμὴ γνώσκων· ὅθεν ἀσμένως οἱ ἐγένετο ἡ ἀποδημία τοῦ ἀνδρός. ἐπειδὴ γὰρ λέγοντος ἤκουσε, καὶ διαπεπειμένου τὸν αὐτοχείριον, ἐπερρώσθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἠτιμάζθη· καὶ τὸν πατέρα δ' ἄσμενος διαγνοὺς, ἅπας ἐγένετο οἱ μελέτην ἐς τὸ ἐλθεῖν τοῦ ξένου· ὁ πατὴρ δὲ ἠγάσθη τὸ αὐτὸν τῆς μιμήσεως, καὶ πεντακόσια ἐδωκεν αὐτῷ τάλαντα· ἐδωκε δὲ καὶ αὐτῷ σκοπελιανῷ δικαπέντε· ὃ δ', ὅσα ὁ πατὴρ, τοσαῦτα ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ δωρεᾶς προσεπέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἐπὶ δισχιλίοις σκαλον ἑαυτοῦ προσεπᾶν, τοῦτο δὲ σωφρόνως ἠρώδου, καὶ τὴν τοῦ πακτωλοῦ πηγὴν ὅλον· τὸ δὲ δυστυχίαν, ἣ πολλοὺς τῶν πρισβέων ἐχρῆτο, ξυμβάλλειν ἐοικε καὶ τοῖς δι· ἐδοκει μὲν γὰρ τοῖς σμυρναίοις τοῦ πρισβεύσοντος ὑπὸ αὐτῶν ἀνδρός· ἡ πρισβεία δὲ ὡς ὑπὸ τῶν μιγίστων· ὁ μὲν, δὴ ἐγήρασκεν ἤδη, καὶ τοῦ ἀποδημεῖν ἐξώρως εἶχεν· ἐχρῆτο νέῳ δὲ ὁ πολέμων, οὔπω πρισβευκὼς πρότερον· οὐ ξάμενος οὖν ὑπὲρ τῆς ἀγαθῆς τύχης, ἐδόκει χρεὼν εἶναι τῷ τοῦ σκοπελιανοῦ πάθει· καὶ πῶς βαλὼν αὐτὸν ὧν τῆς ἐκκλησίας, ὅς γε δὴ μοι ὤμοσεν τὰ σὰ τύχια θεραπεύειν, αὖθις ἐμπὼς ἐοικώσοι μάλιστα ἀσκώς· ὁ πολέμων τε τοῦ πατρόκλου ἐπαπὼν τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἀπολλώνιος δὲ ὁ τυανεὺς, ὑπερινικῶν σοφίᾳ τῷ ἀνθρωπίνῳ φύσιν, τὸν σκοπελιανὸν ἐθαυμασίωσε πάλαι.

ρων, καὶ τὸν ἀκροώμενον, ἄρτιος μὲν οὖν καὶ ἁρμοττόντως ἀλλ' ἦν καὶ ἐπαμφοτέρως ἐπῃνημένος· θαυμασιώτερος δ' ἦν τὰς ἀκροάσεις τὰς ὑποθέσεων· καὶ πολλῷ πλείους ἦν τὰς μηδικὰς, ἃς αἱ διαρρήσεις τινὲς εἰσι, καὶ οἱ ἐξ Ἐφέσου· ταύτας γὰρ αὐτὸς τὸ μὲν δοκεῖν ἄριστα σοφιστῶν ὡμίλησεν, παραδεδωκὼς τοῖς ὕστερον γενομένοις ὁμιλοῦσιν· καὶ γὰρ φρόνημα καὶ αὐθάδειαν ὑπερήρτητο, καὶ κουφότητα τῶν καὶ τοῖς βαρβάροις ἤθεσιν· ἐπιτήδειος καὶ σπουδαιότατα μάλιστα ἐν ταύταις, ὥσπερ βακχεύων· καὶ τινος τῶν ἀμφὶ Πολέμωνα τυμπανίζειν αὐτὸν φήσαντος, λαβόμενος ὁ σκοπελιανὸς τοῦ σκώμματος, τυμπανίζειν μὲν οὐκ ἔφη, ἀλλὰ τῇ τοῦ ἄρτους ἀποδοχῇ· βασιλεῖ δὲ αὐτοῦ πρισβεύειν, πολλὰ μὲν, καὶ γάρ τι καὶ ἀγαθὸν τύχῃ ξυνεπολουθεῖ πρισβεύοντι, ἀρίστη δὲ ἡ ὑπὲρ τῶν ἁμπέλων· οὐ γὰρ ὑπὲρ σμυρναίων μόνον, ὥσπερ ἀπλήστους, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀσίας ὁμοῦ πάσης ἐπρισβεύθη, τὸν δὲ νοῦν τῆς πρισβείας, ἐγὼ δηλώσω· ἐδόκει τῷ βασιλεῖ μὴ εἶναι τῇ ἀσίᾳ ἀμπέλους, ἐπειδὴ σὺν οἴνῳ σησαμίζειν ἐδόξαν, ἀλλ' ἐφευρεῖσθαι μὲν τοὺς ἡδὺν πιεῖν φυτευομένους, ἄλλως δὲ μὴ φυτεύειν ἐπ· ἐδει δὲ πρισβείας ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, καὶ ἀνὴρ ὡς ἔμελλε, ὥσπερ ὀρφεύς τις, ἢ θάμυρις ὑπὲρ ὧν ἐθέλξειν· αἱροῦνται τοίνυν σκοπελιανὸν πάντες· ὃ δ' οὐ τῷ τί ἐκ πολυουσίας ἐχράτει τῶν πρισβειῶν, ὡς μὴ μόνον τὸ ἐξεῖναι φυτεύειν ἐπανειλῆφθαι ἔχων, ἀλλὰ καὶ τιμὴν κατὰ τὴν μὴ φυτευόντων· ὡς δὲ εὐδοκίμησε τὸν ἀγῶνος τὸν ὑπὲρ τῶν ἀμπέλων, δηλοῖ μὲν καὶ τὰ ἀριμήνια· ὁ δὲ λόγος, ἐν τοῖς θαυμασιώτατος· δηλοῖ δὲ καὶ τὰ ὧν τῷ λόγῳ· δώρων τι γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἔτυχεν, ἀνομίζετο παρὰ βασιλεῖ, πολλῶν τε προσρήσεων, καὶ ἐπαίνων· γνώμης τε αὐτῷ λαμπρὰ ξυνεπολούθησεν ἐς ἰωνίαν, σοφίσας ὀφθέντες· ἐπειδὴ δὲ ἀξίωσιν ἐλήγετο, ποιεῖται αὐτὸν ξίγνη ὁ ἡρῴδης

μόρος βιᾶν· ξωυτῷ δὲ αὐτίκα ἐποιέετο τὴν ἑωυτοῦ φρενο-
πισμάτων· λέγεται γοῦν καὶ ἐς ὄρθρον ἀναβῆναι, ἀπουδάφ 11
ζων ἀπὸ ἑωυτοῦ· προσείκατο μὲν οὐδ' ἅπασι ποιήμασι·
τραγῳδίας δὲ καὶ συνέφορᾶτο, ἀγωνιζόμενος πρὸς τὸν
διδασκάλου μεγαλοφωνίαν· ἀπὸ γὰρ τούτου σφόδρα τὸ
μόρος, ὁ νικήσας ἐθαυμάζετο· ὁ δὲ, ὅτε τὰ μεγαλοφωνίας
ἐπὶ μᾶλλον ἤλασεν, ὡς καὶ γιγαντίαν ξωβῆναι, παραδοῦ-
ναί τε ἐμπρήσεως ἀφορμὰς ἐς τὸν λόγον· ὡμίλει δὲ σοφι-
σταῖς μὲν μάλιστα, γοργίᾳ τῷ λεοντίνῳ· ῥητόρων δὲ, τοῖς
λαμπρὸν ἠχοῦσι· τὸ δὲ ἐπίχαρι, φύσει μᾶλλον εἶχε, ἢ
μελέτῃ· προσφυὲς μὲν γὰρ τοῖς ἰωνικοῖς τὸ ἀστεῖζεσθαι· τῷ
δ' αὖ, καὶ ὧν τὴν λόγων τὸ φιλόμηλον πολλῷ· τὸ γὰρ κατη-
φὲς, δυσξύμβολόν τι, καὶ ἀνδρὸς ἠγάπτο· παρῆκε δὲ ἐς τοὺς
δήμους ἀσημίνῳ τῷ προσώπῳ· καὶ πολλῷ πλείων, ὅτι ξω-
ὀργὴ ἐκκλησιάζοισιν, αὐτοῖς αὐτοῦ, καὶ διαπραύνων τὴ τοῦ
ἤθους εὐθυμία· τὸ δὲ σὺ τοῖς δικαστηρίοις ἦθος, οὔτι φιλοσ
χρήματος, οὔτι φιλολοίδορος· προῖκα μὲν γὰρ σωτὸ τὸ
πιν ἑαυτὸν τοῖς ὑπὸ ψυχῆς κινδυνεύουσι· οὐδὲ λοιδορ
ούμενος σὺ τοῖς λόγοις, καὶ θυμοῦ ἐπίδειξιν ἡγούμενος
ποιεῖσθαι, γραϊδία ἐκάλει μεθύοντά τι, καὶ λυπῶντα· τοὺς
δὲ μιλήτους, μισθοῦ μὲν ἐποιεῖτο· ὁ δὲ μισθὸς, ὡς ἄλλος ἄλ
λου, καὶ ὡς ἕκαστος οἴκου ἔχει· παρῆκε τὲ ἐς αὐτὸν οὐδ' ὑπερ
φρονῶν, καὶ σεσοβημένος, οὐδ' ὥσπερ οἱ δι' ὀλίγης, ἀλλ' ὡς
ἦκος ἐὼν τὸν ἀγωνισῶντα μὲν ὑπὸ τ' ἑαυτοῦ δόξης, βαρέ ἄνο
τα δὲ τῷ μὴ ἀσφαλῶναι· διελίγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ βρέ
γματος, ξωὰ ἀβρότητι· ὅτι δὲ ὀρθὸς διελίγετο, ὥσπερ οφιὼ τι
ἔχων ὁ λόγος, καὶ ἐρέωτο, καὶ ἐπεσκοπᾶτο οὐκ εἰδὼς, εἰδὼ
τὸ τῷ ὁμίλῳ· ἀλλ' ὑπεξιὼν τὸ βραχεῖ τοῦ καιροῦ, διώρα
πάντα· πολλῷ δὲ αὐτῷ καὶ σύφωνίας· καὶ τὸ φθέγμα, ἁδρο
γλῶσσίχι· τόν τι μηρὸν βαμὰ ἐπλήσσε, ἑαυτόν τι ὑπεγήε

καὶ γὰρ ἡ δαῖτα, καὶ ἡ δεῖνα, καὶ πλείονες· ἀλλ' ἐγὼ τῷ ἀληθεστάτην ἀπλώσω· μετὰ γὰρ τῶν τοῦ σκοπελιανοῦ μητέρα, γυναῖκα ὁ πρισβύτης ἠγάγετο ἡμίγαμόν τι, καὶ κατὰ νόμους· ὁ δὲ, ὁρῶν ταῦτα, ἐνοῦθέτει· ἀπῆγε· τοῦτο δὲ, τοῖς ἐξώροις ἀπλῶς· ἤδ' ὦ, ξωτιτίθη κατ' αὐτοῦ λέγον, ὡς ἐρῶντος μὲν αὐτῆς, τῷ δὲ διαμαρτίαν δὲ μὴ καρπεραίωτος· ξωιλάμβανε δὲ αὐτὴ τὴν διαβολὴν, καὶ οἰκίτης τοῦ πρισβύτου μάγειρος, ᾧ ἐπωνυμία κύνθηρος, ὑποθωπεύων ὥσπερ ἐν δράματι τὸν δεσπότην, καὶ τοιαυτί λέγων, ὦ δέσποτα, βούλεταί σε ὁ γὲς, ἥδη τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον, καὶ μετ' οὐ πολὺ θάπτειν τὸν ἐνδιδοὺς τῷ σῷ γήρᾳ, ἀλλ' αὐτονεργῶν μὲν τῷ ἐπιβουλῇ, μισθούμενος δὲ καὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας· ἴσι γὰρ αὐτῷ φάρμακα ἀδροφόνα ὧν σὲ, ὧν τὸ καιριώτατον χιλθὲν μὲ ἐμβαλεῖν ἐς ἕν τι τῶν ὄψων, ἐλθυθρίαν τὸ ὁμολογῶν, καὶ ἀγρὸν, καὶ οἰκίας, καὶ χρήματα, καὶ πᾶν ὅ, τι βουλοίμην ἔχειν τοῦ σοῦ οἴκου· καὶ ταυτί μὲν, πεπεισμένῳ ἦναι· ἀπιθανῶτι δὲ, μαστίγωσίν τι, καὶ σρίβλωσιν, καὶ πατάξας πέδας, καὶ κύφωνα βαρύ· τοισὶ δὲ θωπεύμασι πρὶν ἐλθὼν τὸν δεσπότην, πλουτῶντος μετ' οὐ πολὺ, καὶ πρὸς διαθήκας οὔτος, γράφεται κληρονόμος, υἱός τε πρόσφατος, καὶ ὀφθαλμοί, καὶ ψυχὴ πᾶσα· καὶ οὐχὶ τοῦτο χρὴ θαυμάζειν, ἐπὴν πρισβύτην ὁρῶντα ἐθιλέσι, ἴσως που καὶ πατραπάσιν ὑπὸ ἡλικίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾶν· καὶ γὰρ δὴ καὶ νέοι ὁρῶντες, οὐκ ἔσιν ὅς τις αὐτὴν τὸν ἑαυτοῦ νοῦν ἔχει· ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς τοῦ σκοπελιανοῦ νύμφης τις, καὶ τῆς ἐν δικασηρίοις ἀκμῆς κρείττων ἐδόξει, ἀγωνισάμενος μὲν πρὸς τὴν διαθηκῶν πρὸς αὐτὸν, ἀγωνιάσας δὲ τῇ ἐκείνου δυνάστητι τὸν ἐκείνου

ἀκούσε τι, καὶ ὀφθαλμοὺς σίνεσθαι. τῶν δὲ, ἐς οὐδὲν νοῦς ἀπὸ σκηπῆν. ἀλλ' οὐδενὶ τούτων ὁ σκοπὸς ἀνὴρ ὢν. ἀνιστάμενοι γὰρ δὴ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ, ἀκέραιοι, καὶ ἄρτιοι. τοῦτο δὲ ὁπόθεν θαυμάζω, ἀναλῶσαι σοι βούλομαι. ἐδέησεν μὲν κατὰ τὴν λίμνην ὑπὸ δρυὶ μεγάλῃ θρῆσται ὄκτω, πρὸς τὸ καλούμενον κέρας τῆς νήσου. τὸ δὲ χωρίον τοῦτο, λειμωνώδες, ἐς κεφαλὰς ἐπιρρέφων λιπαράς. νέφους δὲ τὸν ὄρθρον πρηχόντος, καὶ σκηπῆν οὐκ αὐτὸν ἐκδοθέντος, ἦν μὲν, ἐβέβλητο. οἱ θρῆσται δὲ, ἐκ πλήξεως αὐτοῖς ἐμπεσούσης, ἐφ' οὗ πρῆκασε τυχὶ πραπόντων, ἔτεος ἀπέθανε. ὁ μὲν, ὑπὸ κύλικα ἀναρυόμενος, ὁ δὲ, πίνων, ὁ δὲ, βάπτων, ὁδὲ ἐδώδιμον, πάσας ψυχὰς ἀφῆκαν, ἐμπεθυμένοι, καὶ μέλανες, ὥσπερ οἱ χαλκοὶ τῶν ἀνδριάντων πρὸς τὰς ἐμπύρους τῆς πληγῆς. ὁ δὲ, οὕτω τί οὐκ ἀθὴν ἐτρίφετο, ὡς διαφυγὼν μὲν τὸν ἐκ τοῦ σκηπτοῦ θάνατον, ὑπὸ μὲν δὲ οἱ σκληρότατος τῶν ἀχρόκων διέφυγον, ἄτρωτος δὲ μῆναι τὰς αἰσθήσεις, καὶ τὸν νοῦν ἕτοιμος, καὶ ὕπνου κρείττων. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ γῆρας αὐτοῦ ἀπῆν. ἐφοίτησε δὲ οὐ ῥητορικοὺς τοὺς λόγους, παρὰ τὸ συμπαθῶν νικῆσαν, μιλτώσας τὰ μὲν ἐπιφανῶς, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐν δικαστηρίοις πυθόμενος. διαμένων δὲ τῶν κλαυμάτων τὰς μελέτας αὐτὸν οἷοι ποιεῖσθαι, καὶ προβιώσασθαι τὰς κλαυμένας ὧν μέλλε ἡγουμένων, ἃ τοιούδε αὖθις ἐμπεσόντος σφίσι, τοῦτο μὲν, οὐκ ἀμούσως παρητήσατο, τὴν ἀηδόνα φήσας ἐν οἰκίσκῳ μὴ ᾄδειν, ὥσπερ δὲ ἄλλος τις τῆς ἑαυτοῦ διαφωνίας, τὴν σμύρναν ἐσκίψατο, καὶ τὴν ἐχὼ τῶν ἐκεῖ, πλέον ἀείσας ἢ ἐβόα. πάσης γὰρ τῆς ἰωνίας οἷον μουσεῖον πεπολισμένης, ἀρτιωτάτην ἐπίσχε τὴν σμύρναν, καθάπερ ἐν τοῖς ὀρχηστικοῖς ἡμῶν. αὐ δ' αἰτίαι, δι' ἃς ὁ πατὴρ ἐξ ἡμέρου τι, καὶ πρᾶον χαλεπῶς αὖθις ἐλίγετο, λίγεται μὲν ὧν πολλά.

τῷ χρήσασθαι θεῷ, τῷ δήσασθαι δήμῳ, τῷ ἀναβοήσασθαι φιλίππῳ. ὁ μὲν γὰρ, οὐκ ἂν ἐχρήσατο, ἀμήτις ἰῷ. ὁ δὲ, οὐκ ἂν ἔδησε, ἀμὴ τοιοῦτος ἰῷ. ὁ δ' οὐκ ἂν ἀνέβοησε, ἀμὴ δέον ἦλθε, οὐχ ὥρα.

ΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΣ.

Τ πρὸ σκοπελιανοῦ τοῦ σοφιστοῦ διαλέξομαι, καθ' ἁμίνους πρότερον τὴν κακίζειν αὐτὸν παρωμίνων. ἀπαξιοῦσι γὰρ δὴ τὸν ἄνδρα τοῦ τ σοφιστῶν κύκλου, διθυραμβῶδες καλοῦντες, καὶ ἀκόλαστον, καὶ πεπαχυσμίνον. ταυτὶ δὲ πρὸς αὐτοῦ λέγουσιν οἱ λειπολόγοι, καὶ νωθροὶ, καὶ μηδὲν ὑπ' αὐτοχιδίου γλαφύπτης ἀναπίνοντες. φύσει μὲν γὰρ ἰπὶ φθονον χρῆμα ἄνθρωποι. διαβάλλουσι γοῦν τοῦ μὲν θυμώδης, οἱ μικροί. τοῦ δὲ δυσηδεῖς, οἱ πονηροὶ τὸ ἦθος. τοῦ κάν φας τι, καὶ δρομικὸς, οἱ βραδεῖς, καὶ ἐπιρρόθιος. τοῦ βαρυσαλίκης, οἱ δηλοὶ. τῷ οἱ ἄμουσοι, τοῦ λυρικὸς. τῷ τοῦ ἀμφὶ παλαίσρας. οἱ ἀγύμναστοι. καὶ ἐ χὴ θαυμαζίν, ὁ πεπεδημμένοι τὴν γλῶτταν τινὸς, καὶ βοῶν ἀφωνίασε ἰπ' αὐτὸν βε βλημένοι, καὶ μήτ' αὖ αὐτοὶ τι ἐνθυμηθέντες μέγα, μήτ' αὖ ἐνθυμηθέντος ἑτέρου ξυμφήσαντες, διαπύσειν τι, καὶ κατικίνησε τὸν ἑτοιμότατά τι, τῷ θαῤῥαλεώτατα, καὶ μεγαλοπρεπέστατα τὴν ἐφ' ἑαυτοῦ ἑλλάδων ἀμιωθύσαντα. ὃς δὲ μηγνόηκασι τὸν ἄνδρα, ἐγὼ δηλώσω, καὶ ὅπόθεν αὐτῷ καὶ τὸ τοῦ οἴκου ἀξίωμα. ἀρχισθοῦς μὲν γὰρ ἐγένετο τῆς ἀσίας αὐτός τι, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, πᾶσι ἐκ παντὸς πάντες. ὁ δὲ σίφανος ἔτος, πολὺς, καὶ ὑπὸ πολλῶν χρημάτων. δίδυμος ἀποτυχὼν, ἄμφω μὲν ἤτην ἐν παραλόγοις. πεμπταίων δ' ὄντων, κιρασνῷ μὲν ἐβλήθη ὁ ἕτερος. ὃν δ' ἂν δημίαν ἐπηράθη τ αὐθησίαν, ξυγκατακείμενος τῷ βληθέντι. καίτοι τὸ τ σκηπτῶν πῦρ, ὅταν ἀγριον, καὶ θηθῶδες, ὃς τ ἀγχοῦ τοῦ μὲν, ἀπέκτεινεν κατ' ἐκπληξιν. τοῦ δὲ,

ἐφεσρίδων βαφάς· καὶ τραπέζας ἐκόλαστε, καὶ τὸ σῶμα μιθύσκων, ὥσπερ οὖν πρότερος ὀφθαλμοὺς ἀποβαλών· ὄρθρους γοῦν τοῦ ῥήτορος ὁμομόου αὐτὸν ἀηδέα αὐτῷ καλὴ φαίνοιτο, μάλα σωφρόνως ὁ ἰσαῦρος πίπαυμαι ἔφην ὀφθαλμιῶν· ὁμομόου δὲ αὐτὸν ἐπρευτίς ἀρίστος τ' ἐχούων, καὶ τὴν ὀργιθῶν ἐς βρῶσιν, πίπαυμαι ἔφη ὁ ἰσαῦρος ταῦτα προυδαίζων· ἐμοὶ γὰρ οὐ πανπάλου κάπρους τρυχῶν· ἐνδηκυόμενος δὲ πού τῷ ὁμομόῳ ταῦτα, ὅτι σκιὰ, καὶ ὀνείρατα αἱ κλαυσαὶ πᾶσαι· τὸ δὲ μιλησίῳ διονυσίῳ ἀκροχάρᾳ ὄντι, τοὺς μιλήτους ξὺν αἰδοῖ ποιεμένῳ, ἐπιπλήττων ὁ ἰσαῦρος, μειράκιον ἔφη ἰωνικὸν, ἐγὼ δέ σε ἄδην οὐκ ἐπαίδθυσα· νεαρίσκου δὲ ἰωνικοῦ θαυμάζοντος πρὸς αὖτον τῷ νικήτῃ μιλησοφώνως ὦ τοῦ ξυλίνου ἐρημέου, ἐκ τῆς βασιλίου νηὸς ἄγιναν ἀναδησάμενα, καταγελάσας πλατὺς ὁ ἰσαῦρος, αὐδήτη, ἐπὲ καὶ πῶς ἀναχάνημι; τοὺς δὲ μιλήτους, οὐκ αὐτοκελεύστους ἐποιεῖτο, ἀλλ' ἐπεσκεμμένος τὸν ἐξ ἴω ἐς μισημβρίαν καιρόν· ἰδίαν δ' ἐπέσκησε λόγων, οὔτ' ἐπιβιβλημένων, οὔτ' αὖων, ἀλλ' ἀπρίτην, καὶ κατὰ φύσιν, καὶ ἀπεχρῶσαν τοῖς πρήγμασι, καὶ τὸ βραχέως διμιλωδέειν· καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόθεσιν σωιλεῖν ἐς βραχύ, ἰσαύρου ὄρεμα, ὡς οὐ πλήσει μὲν ἐπέροις, μάλιστα δὲ σὺ τοῖς δι' ἐδηλώθη. οὐ μὲν γὰρ λακεδαιμονίους » ἀγωνιζόμενος, οὐ βουλόμενος πρὸς τοῦ τάχους, ἀπὸ » τ' ὄμπρου ἐβραχυλόγησε τοσοῦτον, ἀπὸ ἰς ἀπὸ δ' ὄρεα » δ', κόρυς κόρυ, αὐδρα δ' ἀνέρ· οὕτω γὰρ μοι λακεδαιμονίοισι, καὶ τιτανχίσμεθα· κατηγορῶν δὲ τοῦ βυζαντίου πύθωνος ὡς διδόντος μὲν ἐκ χρησμῶν τὴν προδοσίαν, κρεμόντος δὲ τῆς προδοσίας, ὡς ἀνίζδυξε φίλιππος, ξυνέλαβε τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐς τρεῖς ἐννοίας· ἔστι γὰρ τὸ ἐρημέα ἐν τρισὶ τούτοις, ἐλίγξω πύθωνα προδιδόντα

ἐρέωσο εἶπε· καὶ οὐκέτι πρωΐην δικάζοντι τὸν μὲν δὴ χρόνον, ὃν μιᾶς πόλιος ἦρξε, οὕτω δεινὰ πεποιθέναι φέετο· ἐπεὶ τραπὲς δὲ τὸ κιλπνὰ σρατόπεδα, ἐργῆς αὐτὸ μνήθη· αἰ γὰρ οὐ πραγίαι, πέ τι ἄλλα τῶν αὐθρώπους ἐπαίρουσι, τῷ τὸ μηκέτι καρπερῆν, ἃ πρὶν δὴ πράπειν αὐθρωπίνῳ λογισμῷ ἐκαρτέρεων· τῷ γράφει πρὸς αὐτοκράτορα νεῦσαι, πολλὰ ὧν τὸν νικήτην, καὶ ἀχίτλια· καὶ ὃ αὐτοκράτωρ, αὐτὸς εἶπεν ἀκροάσῃ ἀπολογουμένου· καὶ ἀδικεῦντα δῦρις, ἐπίβδυ δίκλευ· ταυτὶ δ' ἔγραφε, τὸν νικήτην ἐκδιδόναι, ἀλλὰ τὸν ῥοῦφον ἐς συμβώμιον ἑτοιμάζων· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἀνδρα τοιοῦτον ἐφ' ἑαυτῷ μεγονότος, οὔτ' ἂν ἀποκτεῖναι ὁ ῥοῦφος, οὔτ' ἂν ἔτι περον ζημιῶσαι ἐδύνατο, ὡς μὴ φασὶν βαρὺς τῷ καθεσταμένῳ αὐτὸν δικαστὴν ἐλθρον· διὰ μὲν δὴ ταῦτα, ὧν ῥηνέν τι, καὶ κιλτοὺς ἥλθε παρειλθὼν δ' ὧν τὴν ἀπολογίαν, οὕτω τί κατέπληξε τὸν ῥοῦφον, ὡς πλείω μὲν ἀφῆναι ὧν τῷ νικήτῃ διάκρυα, οὐ δυνάμενος ἐπισχεῖν αὐτῷ ὕδατος. ἀποσπάσαι δὲ οὐκ ἄτρωτον μόνον, ἀλλὰ καὶ πορίβλεπτον ἐν τοῖς ἑαυτοῦ σμυρναίοις· τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις ὕστερον ἡράκλεάδης ὁ λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος, ἐπίγραψε νικήτην τ κικαβαρμίσ νον· ἠγνόησε δὲ, ἀκροθίνια πυγμαῖα κελεύσας ἐφαρμόζοντα

ΙΣΑΙΟΣ.

Ἰσαῖος δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ ἀσσύριος, τὸν μὲν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἠδέως ἐδιδάσκετο· χαρές τι γάρ, τῷ φιλοποσίας ἅπαντο, καὶ λιπαρὴς ἐμπέλεκτο, καὶ θαμὰ κρα, καὶ ἀπαρακαλύπτως ἐκώμαζε· ἐς δὲ ἀνδρας ἥκων, οὕτω τί μιν ἔβαλε, ὡς ἕτερος ἐξ ἑτέρου νομισθῆναι· τὸ μὲν γὰρ φιλόγελων ἐπελάζειν αὐτῷ δοκεῖ, ἀφῆλι καὶ προσώπου, καὶ γνωμης, λυρόν τι, καὶ αὐλὸν κτύποις, οὐδ' ὧν σκληρὸς ἐπιπερειτυγχάνειν, ἀπίδοι δὲ καὶ τὸ λύδια, καὶ τὰς πλη

τ πρβαντες ἀμβαρβαρίαν τὸν κίλικα, καὶ ξενοφῶντα τὸν
θικιλιώτην, καὶ πυθαγόραν τὸν ἐκ κυρήνης, οἱ μήτι γνῶναι
ἱκανοὶ ἐδοξαν, μήθ' ὁμιλῶσαι τὰ γνωσθέντα, ἀλλ' ἀπο-
ρίᾳ γλιχόμενοι σοφισῶν, ἐπεσοῦδάσθησαν τοῖς ἐφ' ἑαυτὴν ἕλ-
κειν, ὅν που τρόπον τοῖς πάντων ἀπερισκέπτοις οἱ ἄγραυλοι, τὸν
νικήτην ἴωμεν τὸν σμυρναῖον· οὗτος γὰρ παραλαβὼν τὴν
ἐπιστήμην ἐς σοφὸν ἀπηλλαγμένην, ἐδωκεν αὐτῇ παρόδους πολλὰς λαμπροτέρας, ὧν αὐτὸς τῇ σμύρνῃ ἐδήμαρ-
το, σωσάσας τὴν πόλιν ταῖς τῶν ἐφεσίων πύλαις, καὶ διὰ
μίγεθος αὐτὴν ἄρασα λόγοις ἱερά· ὁ δὲ αὐτὴρ οὗτος, τοῖς μὲν
δικανικοῖς, ἀμείνων ἐδόκει τὰ δικανικά· τοῖς δὲ σοφιστι-
κοῖς, τὰ σοφιστικὰ, ὑπὸ τοῦ πορφυρίου τε, καὶ πρὸς ἄμιλ-
λαν ἐς ἄμφω ἠρμόσθαι· τὸ μὲν γὰρ δικανικὸν, σοφιστικῇ
τινι προβολῇ ἐκόσμησε· τὸ δὲ σοφιστικὸν, κέντρῳ δικα-
νικῷ ἐπέρρωσε· ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων, τοῦ μὲν ἀρχαίου,
καὶ πολιτικοῦ, ἀποβέβηκε· ὑπὸ βακχυλίδου γὰρ, καὶ δι' ὑβρεαμ-
βώδους· τὰς δ' ὀνοίας ἰδίασε τε, καὶ παρεδόξου ἐνέβη-
δωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μίλτινον, καὶ τοῦ ἐσμοῦ
τοῦ λάκτος· μεγάλων δ' ἐξιούμενος, καὶ τῆς σμύρνης τὸ
θυκ ἐπ' αὐτῷ βοάσης, ὡς ἐπ' ἀνδρὶ θαυμασίῳ, καὶ ῥήτορι,
οὐκ ἐθάμιζεν ἐς τὸν δῆμον, ἀλλ' αἰτίας παρὰ τοῖς πολ-
λοῖς ἔχων, φοβοῦμαι ἔφη δῆμον ἐπαίροντα μᾶλλον, ἢ λοι-
δορούμενον· πλούσιον δ' ποτὲ θρασυνόμενόν πρὸς αὐτὸν
τὸν δικαστήριον, καὶ ἅπαντας παῦσαι ὑλάκτων μειράλα-
κα εὐθὺς ὁ νικήτης ἔφη, ἰὼ καὶ σὺ παῦσαι δάκνων· ἦδε ὑπὸ
ἄλπης τε, καὶ ῥῆνον ἀποδημίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, ἐκίνητο μὲν
ἐκ βασιλέως προστάγματος, αἰτία δὲ αὐτῆς, ἦδε· ἀνὴρ
ὕπατος, ὦ, ὄνομα ῥούφος, τὸν σμυρναίους ἐλογίσθαι πα-
ρὼς, καὶ δυστρόπως· τούτῳ τί προσκρούσας ὁ νικήτης

τῶν ῥᾳθυμίαν, αὐτοῦ δὲ ἐκτὸς ἡσυχίαν, καὶ μούσαις· καὶ
θωρίοις ἥδιστον ἐγκαταμιγνύς ἀπλικὰ, τόνδε αὐτοχέδιον
λόγον ἐξῆς ὑφείς, καὶ θείως διακαθείρας, τὸν ἔπαινον
τοῦτον πρῶτον ἠνέγκατο. τὸ γὰρ θείως λέγειν, οὕτω μὲν
ἐπιχωρίασι σοφισταῖς ἀσυνήθης, ἀπ' αἰῶνος δ' ἥρξατο,
διοφαντῳ ὁρμὴν ἀποχιδιάζοντος ὃς περ οἱ τῶν χρησμῶν
ἀναπίνοντες· ἀκρατὴς δὲ πλάτωνός τι, καὶ ἰσοκράτους
ῥιόμενος, πολλὰ καὶ παρὰ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἠκόντισε·
σαφηνείας τὸ γὰρ φῶς ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἁβρὰ σεμνολογία,
καὶ τὸ ἐπίκαιρον σὺν δεινότητι· καὶ καθάπαξ ἥδιστα τοῦ λό-
γου, κρείττων ἢ μιμήσει ὑπαχθῆναι· λόγοι δ' αὐχίνου κατ'
οὐίους μὲν, καὶ πάρεργός τις ἀπλικὸς, κατεφθαρμένης
τῆς ἐκείνου γλώττης· οὐ γὰρ ἂν ποτε τοῦτο μὲν πρὸς τὴν ἄμ-
φισταν λόγους, ὑφ' ὧν ἡ κιρρραία χώρα καθηράθη, οὔπρος
σώπως τι, καὶ ξυὼ ὦρα ἐλίβετο, κακὰ βουλεύων ἀθλιώσεις,
ὡς φησι δημοδίνης. τοῦτο δὲ τοῦ ἀπλικοῦς, εὖ οἶς διολο-
γία τε, καὶ διογονία, καὶ ἀρχαιολογία, φαύλως οὕτως ἑρ-
μηνεῖ· καὶ ταῦτα προαγωνιζόμενος ἀθλιωτάτων, οὐ μικρὸν
ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκ πίσσης τοῦ ὦ ἀπλῶς ἰσοῦν. τρισὶ δὲ
λόγοις πολιορκῶ ἢ αὐχίνου γλῶτταν, τῷ τε κατὰ τιμαρ-
χᾳ, καὶ τῇ ἀπολογίᾳ τ' πρὶς βάσας, καὶ τῇ τοῦ κτησιφῶντος
κατηγορίᾳ· ἴσι δὲ καὶ τὰ παρτον αὐτοῦ φρόντισμα, ἐπεσθ
λαὶ οὐ πολλαὶ μὲν, οὐπεὶ θυσίασ δὲ μισαὶ, καὶ ἤδυς· τοῦ
δὲ ἠθικοῦ, καὶ ῥᾳδίοις καλλίσω ἐπιδεῖξαι ἐποιήσατο·
ἀναγνοὺς γάρ ποτε δημοσίᾳ τὸν κατὰ κτησιφῶντος, οὗ
μὲν, ἐθαύμαζον ὅπως ἂν τοιούτῳ λόγῳ ἥπήθη, καὶ καθῆ
πτο τὴν ἀθλιωτάτων ὡς παρανομωτάτων. ὁ δὲ, οὐκ ἂν ἔφη
θαυμάζειν τι, εἰ δημοσθένους λέγοντος πρὸς ταῦτα ἠκούσα
τι· οὐ μόνον εἰς ἔπαινον ἐχρῆν καθιστάμενος, ἀλλὰ καὶ τῶν
δικαστὰς ἀφιὴς αἰτιᾶσ·

καὶ ἡδὺς, καὶ αὐθημέρους, καὶ πᾶν τὸ ἐπιχαρὲς ἐκ διονύσου
ἥρμοκώς· καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυσύνοις ὑποκριταῖς τὸν σὺ
μπρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδησεν· ὅθ' ὧν, νοσηφὰς τε
ἐφάσκετο, καὶ βαρὺς τὴν ὄφρῦν, καὶ ὕδωρ πίνων· ὅθεν σὺν
δυσκόλοις τε, καὶ δυσρόποις ἐγράφετο· καὶ πολλῷ πλέον,
ἐπειδὴ πρισβεύων τι ξυὼ ἐπέρους παρὰ τὸν φίλιππον, καὶ σὺ
θμοδιαίτου ὄντι, ὁ μὲν, διακιχυμένος τε, καὶ ἡδὺς ἐφαίνε
το τοῖς συμπρισβεύουσιν· ὁδὲ, κατισκληκώς τε, καὶ ἀπη
πουδάζων· ἐπέτεινε δ' αὐτοῖς τὴν διαφορὰν ὁ ὑπὲρ ἀμφο
πόλιος ὧν τοῦ φιλίππου λόγος, ὅτι δὴ ἐξέπεσε μὲν τοῦ
λόγου ὁ δημοδίνης· ὁ δ' ἀϊσχίνης, οὐδὲ τ' ἀποβιβλικάτου
ποτὲ ἀπίδε· ἀλλ' εὐθυμούμενος τὸ σὺν αμῶσι ὄγκον, ἐν
ᾧ βοιωτῶν σὺν οἷς ἀθηναῖοι, ἀρισθὰς τούτων δημοσίᾳ ἐστε
φανοῦτο, τί τι ἄλλα, καὶ χρησάμενος ἀμηχανίᾳ τέχνη,
πρὸς τὸ δύσχολα τῆς νίκης· διαβάλλοντος δὲ αὐτὸν δη
μοδίνους ὡς ἄπαν τοῦ φωκικοῦ πάθους, ἀπέγνωσαν ἀν
θρωποι τὴν αἰτίαν· ὧν ὃ τῷ καταψηφισθέντι αὐτῷ φῦναι,
κλῶ κριθῆς· καὶ ἀφήλοντο αὐτὸν οἱ ἐξ ἀρείου πάγου, τὸ μὲν
σωφρονεῖν σφίσιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ σὺν δήλῳ· καὶ μὴν καὶ
πυλαγόρας ἀκριβὴς, οὕπω παρὰ τοῖς πολλοῖς διαπε
φυκὼς, τὸ μὲν οὐκ αὐτὸς ἐλατεῖν ὧσθαι τὸν φίλιππον,
τὴν πυλαίαν σωτηραῖς ὑπροσώποις λόγοις, καὶ μύ
θοις· ἀθηνῶν δ' ὑπεξῆλθον, οὐχὶ φόβῳ προσκεχωὼς, ἀλλ'
ἀτιμίᾳ ἐξεπάμενος, ἣν ὑπέμεινε τὸ ὑπὸ δημοδίνη, καὶ κησι
φῶντι, ἐκπεσὼν τὴν ψῆφον· ἡ μὲν δὴ ὁρμὴ τῆς ἀποδη
μίας αὐτῷ, παρὰ τὴν ἀλίξανδρου νίκην, ὡς αὐτίκα ἤκουσε
δὲ βαβυλῶνά τε, καὶ σοῦσα· καθορμιδὴς δ' ἐς τὴν ἔφε
σον, καὶ τὸν μὲν, πιθανὰν ἀκούων, τὸ δὲ τῆς ἀσίας αὐτῷ
ξυμπεπλεσμένα πράγματα, ἐ ὁδοῦ ὄχετο· ἡ δὲ νῆσος,
ἀφαιρεῖ σὺν σοῦσα, καὶ σοφισῶν φρενῶν πήριον ἀποφήνας
τὴν ἐ ὁδὸν,

καὶ τὸ θυμοειδὲς αὐτοῦ μέρος τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς βοῦς σὺν ὑπερφυᾶ ἐρεμνοθυμίᾳ. ὁ δὲ ἁμαρτυρος, ἰαχὴν σὺν δείκνυσι κεκολασμένως ῥυθμούς. νόμμα γὰρ ἐκ νόμματος ἐς πρόσοδος ἰσοκώλους πλοῦτος ἄκρατος τοῦ ἀνδρὸς τύτε, πολλοὶ μὲν ἐλογιμώτατοι, ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. διόπομπον γὰρ τὸν ἐκ χίου, καὶ τὸν κυμαῖον ἔφορον, οὔτ' ἂν διαβάλοιμι, οὔτ' ἂν θαυμάσαιμι. οἱ δὲ ἡγούμενοι τὸν κόμωδίαν καθάπιθαι τὸ ἰσοκράτους ὡς αὐλοποιὸς, ἁμαρτάνουσι. πατὴρ μὲν γὰρ αὐτῷ θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν αὐλοποιὸν ἀθήνησιν. αὐτὸς δὲ οὔτε αὐλὸς ἐγίνωσκεν, οὔτε ἄλλο πῦρ τὸ βαρβάρικον, ἐ γὰρ ἂν οὐδὲ τῆς τὸ ὀλυμπίᾳ νίκης ἔτυχεν, ἅπερ τῶν ὑπολῶν ἠρχάζετο. ἀπέθανε μὲν ἀνὴρ ἐνήσιν ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη. οἷα δὲ αὐτὸν ἠκώμιβα τὸν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντα, ἐπειδὴ μικρὰ τὰ κατὰ χειρώναν ἐπαλύτα, μὴ καταρρήσας τῶν ἀκροάσιν τοῦ ἀθηναίων πίεσματος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Περὶ δὲ αἰσχίνου τοῦ ἀτρομήτου, ὃν φαμὲν τῆς δευτέρας σοφιστικῆς ἀρξαι, τόδε χρὴ ἐπισκέφθαι. ἦ ἀθήνησι δημαγωγὸς, διεπάκει πᾶσα. καὶ οἱ μὲν, βασιλεῖ ὑπεστάθησαν· οἱ δὲ, μακεδόσιν. ἐφέροντο δὲ ἀρα τὴν πρώτην τὴν μὲν βασιλεῖ χαριζομένων, ὁ παυσανίου δημοσθένης· τὸ δὲ φιλίππου ὁρώντων, ὁ κοθωκίδης αἰσχίνης· καὶ χρήματα παρὰ ἀμφοῖν ἐφοίτησε σφίσι· βασιλεὺς μὲν ἀχρόλωστος διὰ ἀθηναίων φιλίππου, τὸ μὴ ὑπὸ τῶν ἀσίαν ἑλάσαι, φιλίππος δὲ περὶ μοῦ παραλύειν τῶν ἀθηναίων ἰσχὺν, ἃς ἀμπόδισμα θησαμένης διαβάσεως, διαφορᾶς δ' ἤρξαν αἰσχίνη, καὶ δημοσθένει. ὧ αὐτὸ μὲν τὸ, ἄλλον ἄλλῳ βασιλεῖ πολιτεύειν· ὡς δ' ἐμοὶ φαίνεται, τὸ σαστίως ἴσχειν τὴν ὀδὸν. ἐξ ὁδῶν γὰρ ἀλλήλοις αὐτῇσιν, φύσις μίσος αὐτίας οὐκ ἴσχον. αὖ πῆξαι δ' ἦτην διὰ πάθη. ὁ μὲν αἰσχίνης, φιλιππότης ἐδόκει

ἐσαῦθις· ζηλωτὴς δὲ ἰσοκράτους γιόμενος, ὑπερβάλλειτὸ
αὐτὸν θυμῷ, καὶ ὠφορᾷ, καὶ πολυβολίᾳ, καὶ ταχυτῆτι λόγου
τε, καὶ ἐννοίας· σιμωδέστερος δὲ ἦν μὲν δημοσθένους, ἐπεσταμέ
μενη μᾶλλον· ἦν δὲ ἰσοκράτους, ἀβροπέρα τι, καὶ ἡδίων· πα
» ράδειγμα δὲ ποιώμεθα τῆς μὲν δημοσθένους δεινότητος,
» πάσας μὲν γῆς ἅπασιν ἀνθρώποις ἐσὶ τοῦ βίου, βαδίσα
» τος, καὶ οὐ οἰκείαν τίς αὐτὴν καθήρασ' ὑπηρ; δεῖ δ' αὐτὴν
» ἀγαθὸν ἀνδρασ, ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς,
» τῶν ἀγαθῶν προβαλλομένους ἐλπίδα, φρόνιμον δὲ ὄ, τι καὶ ὃ
» βιὸς δίδωσι, γινώσκειν. ἦν δὲ ἰσοκράτους σεμνότης, ὧδε κεκό
σμηται· τῆς γῆς ἅπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης
δίχα πεπημένης, καὶ τῆς μὲν, ἀσίας, τῆς δὲ, ἑῴας πε
καλουμένης, τῶν ἀμφοῖν ἐκ τῶν σωθηκῶν ἐλληφιν, ὥσα
περ πρὸς τὸν δίαυλον χώρας νεμόμενος· τὰ μὲν οὖν πο
λιτικὰ, ὥκνει· καὶ ἀπεφοίτα τὴν ἐκκλησιῶν διὰ τὸ ἐλ
λιπὲς τοῦ φθέγματος, διὰ τὸ τὸν ἀθήνησι φθόνον, ἀεὶ πρὸ
αἰτεθόμενον αὐτοῖς μᾶλλον τοῖς σοφῶν πρὸν τι ἢ περὶ ἀγο
ρεύουσιν· ὅμως δ' οὐκ ἀπεσοῦδαζε τὴν κοινῶν· τὸν τε γῆς
φίλιππον, οὗ οἷς πρὸς αὐτὸν ἐγραφεν, ἀθηναίοις δὲ πο
λιορθοῦτο· καὶ οἷς πρὸς τὴν ἀρήνης σωτὶ γραφιν, ἀσασκόμε
νος τοῦ ἀθηναίοις ἐκ τῆς θαλάττης, ὡς κακῶς ἐν αὐτῇ ἀκούον
τες· ὁ πανηγυρικός τε αὐτῷ λόγος, ὃν δίηλθεν ὀλυμπάσι,
τῶν ἱππάδα πόθων ὧν τῶν ἀσίαν στρατεύειν, παυσάμενος
τῆν οἴκοι κλημάτων, οὗτος μὲν οὖν, ἦν καὶ κάλλιστος λό
γων, αἰτίαν ὅμως παρεδίδωκεν, ὡς ἐκ τῆν γοργόνα ἀσκη
θεὶς δεινῶν, εἰς τοῦτο αὐτῶν ὑπόθεσιν σωτηθῆς· ἀρίστη δὲ τῆν
ἰσοκράτους φρονησμάτων, ὅ, τε ἀρχίδαμος ἐξήκουσε, καὶ
ὁ ἀμαρτυρος· τὰ μὲν, γῆς δίηκει φρόνημα λακεδαιμονίοις,
ἦ λυκτρικῶν ἀσαφῶν, καὶ ἐκ ἀκριβῆ μόνον τε ὀνόμα
τος, ἀλλὰ καὶ ἐμφαίνει λαμπρὰ· ὁ δὲ γοργίας, ὡς

μᾶλλον, ἢ κριτὰς βελτίους. ἀπέθανε μὲν οὖν ὑπὸ τῶν ἀμφὶ Θρασύβουλον, οἱ κατῆγον ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον. δοκεῖ δὲ σώσαις αὐτὴν ἀγαθὸς χρῆσθαι παρὰ τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ δὲ σοφίᾳ τῇ τυραννίδι ἐχρήσατο. ἐμοὶ δὲ ἀποφαίνειν μηδένα ἀνθρώπων καλῶς ἀποθανεῖν, ὑπὸ ὧν οὐκ ὀρθῶς εἵλετο. διὰ ἅμοι δοκεῖ, καὶ ἡ σοφία τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὰ φροντίσματα, ἧττον ἀφωνδεδῆναι τοῖς ἔπεσιν. ἃ γὰρ μὲν ὁμολογήσει ὁ λόγος τῷ ἤθει, ἀληθοτρία γλαφυρὰ δόξειεν φύγεσθαι, ὥσπερ οἱ αὐλοί. τὰ δὲ ἰδίᾳ τοῦ λόγου, δογματίσας ὁ κριτίας, καὶ πολυγνώμων, σιμνολογήσαι τι ἰκανώτατος, οὐ τὰ διθυραμβώδη σιμνολογίαν, οὐδὲ καταφύγουσαν εἰς τὰ ἐκ ποιητικῆς ὀνόματα, ἀλλ' ἐκ τῆν κυριωτάτων συγκειμένων, καὶ κατὰ φύσιν ἔχουσαν, ὁρῶ τὸν ἄνδρα καὶ βραχυλογοῦντα ἱκανῶς, καὶ δηνῶς καθαπτόμενον ἀπολογίας, ἧττα ἀπλικίζοντά τι οὐκ ἀκράτως, οὐδὲ ἐκφαύλως. τὸ γὰρ ἀπειρόκαλον οὐ τῷ ἀπλικίζειν, βαρβαρον· ἀλλ' ὥσπερ ἀκτίνων αὐγαὶ, τὰ ἀπλᾶ ὀνόματα δηλοφάσεται τοῦ λόγου· καὶ τὸ ἀσιωδὲς δὲ χωρίον προσβαλλῆν, κριτίου ὦρα· καὶ τὸ παραδόξως μὲν σεσυμβῆναι, παραδόξως δ' ἀπαγγῆλαι, κριτίου ἀγών· τὸ δὲ τοῦ λόγου πυθμα, ἐλλιπέστερον μὲν, ἢ δὲ, καὶ λεῖον, ὥσπερ ἢ τοῦ ζεφύρου αὔρα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ δὲ σπερὴν ἡ ἐφεσιακὴ τῷ ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ σώματι, ἐφέσιος δὲ οἷον ἄδουσα, πεπὸ κατηγορῆ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς σωτιβάλετο ῥητορικῆς μόνος, καὶ ἤθεσι, πάρισα, καὶ ἀντίθετα, καὶ ὁμοιοτέλευτα, οὐχ εὑρὼν πρῶτος, ἀλλ' εὐρημένοις οὐ χρησάμενος· ἐπεμελήθη δὲ καὶ πολυβολῆς, καὶ ῥυθμῶν, καὶ σωθήκης, καὶ κρότου. ταυτὶ δὲ ἠτίμασέ που καὶ τὸν δημοσθένους ζηλωτὴν· δημοσθένης γὰρ μαθητὴς μὲν

ρος, ἢ νῆσος, τὸν ἄριστον χαλκὸν φύει, πυθέσθω ὁ ἀντιφῶν τῷ λόγῳ, ἐγὼ ἄριστον ἔφην τὸν ἀθηναῖον, οὐ γεγονασιν εὐαρμοδιώτατοι, καὶ ἀριστογείτονες εἰκότως. ὧν μὴν δὴ τούτοις ἐπέθηκεν, ὡς ὑφ' ἡμῶν τὸν διονύσιον, καὶ τρίπων ἐπ' αὐτὸν τὸν ζῆν σκιλλιοῦντας. ἡμαρτε δ' ὁ ἀντιφῶν, πρῶτον μὲν τὰ ῥάνεω πρόσκεισθαι, ὑφ' ὧν ἧττον ἤρεντο μᾶλλον, ἢ οἵκοι δημοκρατούμενοι· ἔπειτα, σκιλλιοῦντες μὲν ἐλευθέρων, ἀθηναίους δὲ δουλοῦμενος· καὶ μὴν ἐκ τοῦ τραγῳδίας ποιῶν ἀπάγων τὸν διονύσιον, ἀπῆγεν αὐτὸν τοῦ ῥᾳθυμεῖν· αἱ γὰρ τοιαῦται δι' ὠιδαὶ, ῥᾳθυμοι· καὶ οἱ τύραννοι δὲ, ἥκιστα τοῖς ἄρχομένοις, ἀσημίνοι μᾶλλον, ἢ ξωυτῆνγοντες. ἢ γὰρ αὖ ἐσουσιν, ἧττον μὲν ἀποκτινοῦσιν, ἧττον δὲ δηλήσουσι τί τι, καὶ ἀπαίσονται· τύραννος δὲ τραγῳδίαις ὧν πιθόμενος, ἰαμβεῖα ἐκάδων· κατασῶσι μὲν, ἑαυτὸν δὲ βραπιδώσει· αἱ γὰρ μυθοποιίαι, καὶ αἱ μονῳδίαι, καὶ οἱ ῥυθμοὶ τῶν χορῶν, καὶ ἡ τῶν ἠθῶν μίμησις, ὧν ἀνάγκη πλησιάζειν χρῆσθαι φαίνεσθαι· μεταβάλλει τὸν τύραννον τοῦ ἀπαραιτήτου, καὶ σφοδρὸς καθάπερ αἱ φαρμακοποσίαι τῆς ὀργῆς· ταῦτα μὲν κατηγορίαν αὐτῷ φῶντος, ἀλλὰ ξυμβουλίαν ἐς πάντας ἡγῶμεθα τοῦ μὴ ἐκκαλεῖσθαι τὰς τυραννίδας, μὴ δὲ ἐς ὀργὴν ἄγειν τὸν ὦμόν· λόγοι δ' αὐτοῦ δικανικοὶ μὲν, πλείους· οὓς ἢ δεινότης, καὶ πᾶν τὸ ἐκ τῆς τέχνης ἐγκεῖται μᾶλλον, ἢ σύγκεται· σοφιστικοὶ δὲ, καὶ ἔτεροι μᾶλλον· σοφιστικώτερος δὲ ὑπὸ τῶν ὁμοίων, οὗ ᾧ γνωμολογίαι τε λαμπραὶ, καὶ φιλόσοφοι· σεμνή τε ἀπαγγελία, καὶ ἐπιθυσμοῦν ποιητικοῖς ὀνόμασι· καὶ τὰ ἀποστάδην ἐμιμοῦμενα, πεζὰ πλησία τῶν πεδίων τοῖς λόγοις.

KPITIAΣ.

Κριτίας ὁ σοφιστὴς, ἦν μὲν κατίλυσι τῶν ἀθηναίων τὸν δῆμον, οὔτω κακὸς· κατάλυθεὶς γὰρ αὖ ὑφ' ἑαυτοῦ δῆμος, ἔτι ἐπιεικέστερος, ὡς μὴ ἦν κατὰ νόμους ἄρχοντ' ἀκροᾶσθαι·

τὸ αὐτὸν οἱ μὲν, αὐτομαθῶς σοφὸν· οἱ δὲ, ἐκ παιδεύσεως· πρὸς
τίρα δὲ φασιν αὐτῷ σοφίλον, διδάσκαλον ῥητορικῶν λό-
γων· ὡς ἄλλους τι τῶν ὁμωνύμων, καὶ τὸν τοῦ κλεινίου
παιδωθσι· πιθανώτατος δὲ ὁ ἀντιφῶν γενόμενος, καὶ
πρασγραφεὺς γίνεται τῷ πρὸς πάντας ἀγῶνα πᾶσαν μη-
χανὴν ἀκριβάσας ἐπιτηδεύσας, ὡς οὐδεὶς αὐτὸν δεινὸν ὄντων
ἄχος, ὃ μὴ ἐξέλοι τῆς γνώμης· καθάπερ δ' ἡ κωμῳ-
δία τοῦ ἀντιφῶντος, ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους
κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου, πολλῶν
χρημάτων, αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι· τοντὶ δὲ ὅ
ποίαν ἔχει φύσιν, ἐγὼ δηλώσω· ἄνθρωποι κατὰ μὲν τὰς
ἄλλας ἰδιώτημασι, καὶ πάντας, τιμῶσι οὐδὲν εἰκάζειν αὐτῶν
προὔχοντας· καὶ θαυμάζουσι μᾶλλον τῶν ἰατρῶν οὐ μᾶλλον
παρὰ οὐδὲν ἕτερον, θαυμάζουσι δὲ σοφιστικὴν, καὶ μουσικὴν,
τὸν σοφώτερον, τῷ αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ τοιαῦτα, καὶ πρὸς βα-
ναύσους τιθέμενοι τὴν φύσιν· ῥητορικὴν δ' ἐπαινοῦσι μὲν, ὑπο-
πτεύουσι δὲ ὡς πανοῦργον, καὶ φιλοχρήματον, καὶ κατὰ τοῦ
δικαίου ξυγκειμένην. γινώσκεσι δ' οὕτω πρὸς τὰς τέχνας
οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν σοφῶν οἱ λογο-
ποιότατοι· καλοῦσι δ' οὓς δεινοὺς ῥήτορας, οὐ δικαίως μὲν
σωφρονοῦντας, δικαίως δ' ἐξαπατῶντας, οὐκ οὖν ἄτοπον ἐπονο-
μίαν τιθέμενοι τῷ πλεονεκτήματι· τούτου δὲ φύσιν τοι-
αύτην ἔχοντος, οὐκ ἀπεικὸς ἦν οἱ μαθηταὶ καὶ τὸν ἀντι-
φῶντα κωμῳδίας λόγον, αὐτὸν μάλιστα κωμῳδοῦσης
τὸ λόγου ἄξια· ἀπέβασι μὲν οὖν πρὸς σικελίαν ὑπὸ διονυ-
σίου τοῦ τυράννου· τὰς δ' αἰτίας, ἐφ' αἷς ἀπέβασε, τὸν ἀντι-
φῶντα μᾶλλον, ἢ διονυσίῳ προσγράφομεν· διαφαύλιζε
γὰρ τὰς τοῦ διονυσίου τραγῳδίας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνη
μεῖζον, ἢ ὧν τῷ τυράννῳ· φονδαίζοντος δὲ τοῦ τυράννου
πρὸς ὀλυνθίους χαλκᾶ, καὶ χρόμια οὐ παρόντας τίς ἦν

251

οὐδὲ ξενοφῶν ἀπεξίωσε μὴ οὐχὶ δραματοποιῆσαι. καὶ τί δεῖ χαρακτηρίζομεν τῶν τοῦ προδίκου γλῶτταν, ξενοφῶντος αὐτῶν ἱκανῶς ὑπογράφοντος;

ΠΩΛΟΣ.

Πῶλον τὸν ἀκραγαντῖνον, μοῦσάς σοφιστὴν ἐξεμίλητησε πολλῶν ὡς φασι χρημάτων. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὴν πλουτοῦσαν τῶν ὁ πῶλος. ὅσοι δὲ οἱ φασι καὶ τὸ πάρισα, καὶ τὸ αὐτὸ τίθεται, καὶ τὸ ὁμοιοτέλευτα, πῶλον εὑρηκέναι πρῶτον, ἐκ ὀρθῶς λέγοντες. τῇ γὰρ τοιᾷδε ἀλλαξία τοῦ λόγου, πῶλος εὑρημένῃ κατεχρήσατο. ὅθεν ὁ πλάτων διατρύων αὐτὸν ὧν τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ, φησὶν ὠλοῷσι πῶλι, ἵνα πρεσπέπωσι καπεσεῖ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ.

Οἱ δὲ καὶ θρασύμαχον τὸν καρχηδόνιον σοφιστὰς γράφοντες, δοκοῦσί μοι παρακούειν πλάτωνος, ταυτὸν ὄνομα φάσκοντος λέγειν ξυρῶν, καὶ συκοφαντῶν θρασύμαχον. δικογραφίαν γὰρ αὐτῷ προσφέροντός ἐστι δήπου ταῦτα, καὶ τὸ δικαστηρίοις συκοφαντοῦντα τρίβειδαι.

ΑΝΤΙΦΩΝ.

Αντιφῶντα δὲ τὸν ῥαμνούσιον, οὐκ οἶδ' ὅτι χρεὼν δῶ προσαπεῖν, ἢ τι φαῦλον. χρεὼν μὲν γὰρ προσαπεῖδω, διὰ τάδε. ἐστράτηγησε πλεῖστα. δέδηκε πλεῖστα. ἐξήκοντα τριήρεσι πεπληρωμέναις νύξησε ἀθηναίοις τὸ ναυτικόν. ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἐδόξεν ἐπῶν τι, καὶ γνῶναι. διὰ μὲν δὴ ταῦτα, ἐμοί τι ἐπαινετέος, καὶ ἐτέροις. κακὸς δ' ἀνὴρ πότερος διὰ τάδε. κατέλυσε τὸν δημοκρατίαν. ἐδούλωσε τὸν ἀθηναίων δῆμον. ἐλακωνίσε κατ' ἀρχὰς μέν, ἀφανῶς. ὕστερον δ' ὧν δῆλος. τυραννῶν οὖν δῆμον ἐπαφῆκε τοῖς ἀθηναίων πράγμασι. ῥητορικὴν δὲ τὸν ἀντιφῶντα μὲν, οὐκ οὖσαν εὗρεν. εἰδ' εὑρημένην, αὐξῆσαι. χλιαδας

ΙΠΠΙΑΣ.

Μνημοσύνα. 348 Ἱππίας δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ ἠλεῖος, τὸ μὲν μνημονικὸν, οὗτω τι καὶ γυμνάσιον ἐρέσθω, ὡς καὶ πυνθάνομαι ὀνομάτων ἀκούσας ἅπαξ, ἀπομνημονεύειν αὐτὰ, καθ' ἣν ἤκουσι τάξιν. ἐσήνεγκε δὲ εἰς τὰς διαλείξεις, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν, μουσικὴν, ῥυθμούς. διαλέγετο δὲ καὶ πρὸς γραφίαν, καὶ ἀγαλματοποιΐαν. ταῦτα, ἔτι ῥᾴδιον. ἐν Λακεδαίμονι δὲ, νέων τὰ διὰ πόλιν, καὶ ἀποικίας, καὶ ὅσα ἐπὶ δὲ Λακεδαιμονίοις διὰ τὸ βέλτιστα ἄρχειν, τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ ἐχαιρον. ἔστι δὲ αὖπω καὶ τρωϊκὸς διάλογος, οὐ λόγος, ὃν ἔστωρ ἐν τροίᾳ ἐλούσῃ, ὑποτίθεται νεοπτολέμῳ, πρὸς ἀχιλλέως οἷα χρὴ ἐπαινεῖν δυνατὸν ἄνδρ' ἀγαθὸν φαίνεσθαι. πλεῖστα δὲ ἐλάνθανον πρισβεύσας, ἑδαμοῦ κατέλυσε τὴν ἑαυτοῦ δόξαν ἀμνημονοῦντα, καὶ διαλεγόμενος ἀλλὰ χρήματα πλεῖστα ἐξέλιξε, καὶ φυλαῖς ἐνιγράφειν πόλιων μικρῶν τε, καὶ μεγάλων. εὐδοκιμῶν δὲ, καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐθέλγε τὴν ἑλλάδα ἐν ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις, καὶ πεφορυπσμένοις. ὃν ἑρμῆνδι δὲ οὐκ ἐλλιπῶς, ἀλλὰ πρεπῶς, καὶ κατὰ φύσιν, ἐς ὀλίγα κατασφύγων τὴν ἐκ ποιητικῆς ὀνομάτων.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ.

Προδίκου δὲ τοῦ κίου, ὄγμα τοσοῦτον τῶν σοφίᾳ ἐλάντων, ὡς καὶ τὸν γρύλλον ἐξοσοφῶντα ἐν βοιωτοῖς δυθίντες, ἀκροᾶσθαι διαλεγομένου, καθίσαντες ἐπὶ γυμνὴν τοῦ σώματος. πρισβεύων δὲ παρὰ ἀθηναίους, παρελθὼν ἐς τὸ βουλευτήριον, ἱκανώτατος ἔδοξεν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ δυσκόλου, καὶ βαρυφθεγγοτάτου. ἀφίκετο δὲ οὗτος οὐ πάνυ πρίδας τὴν νέαν, καὶ οὐ ἐκ τὴν βαθέων, ὡς καὶ προείνους κεκτῆσθαι ταύτης τῆς ὑπάρξεως χρημάτων τι. γῆ ἤπλων ἐτύγχανε, καὶ ἡδονὰς ἐδιδάσκει. τὴν δὲ ἡρακλείους ἄρισιν τὴν τοῦ προδίκου λόγων, οὐ καταρχὰς ἐπεμνήσθην,

γοις, ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς, ὅτι τὰ μὲν κατὰ τὴν βαρβάρων τρόπαια, ὕμνους ἀπαιτεῖ· τὰ δὲ κατὰ τὴν ἑλλήνων, θρήνους. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας ἐς ἅπαντα, καὶ ἑκατὸν ἐτῶν σαι ἐπὶ, μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως, ἀλλ' ἀρτίους καταβιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἀβλαβῶς. Γοργίας ἐτῶν 108.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

Πρωταγόρας δὲ ὁ Ἀβδηρίτης, σοφιστὴς μὲν ἦν, καὶ δημοκρίτου ἀκροατὴς οἷος καὶ ἐγένετο. ὠμίλησε δὲ καὶ τοῖς ἐκ Πέρσων μάγοις, κατὰ τὴν τοῦ ξέρξου εἰς τὴν ἑλλάδα ἔλασιν. παρὰ μὲν γοῦν τῷ αὐτῷ μαίανδρος, πλούτου καταφυσήσαντος παρὰ πολλοὺς τὴν ἐν τῇ θράκῃ. δεξάμενος δὲ τὸν ξενικὸν οἶκόν τε, καὶ δώροις, τῶν ξενουσίων τῶν μάγων τῷ παιδὶ παρ' αὐτοῦ ὤρεγετο. οὐ γὰρ παιδεύσειν αὐτὸν μὴ πρὸς σφᾶς πορεύσαι μάγον, ἵνα μὴ ὁ βασιλεὺς ἐφῇ. τὸ δὲ ἀπορρήτων φάσκειν εἶναι εἰσί θεοί, ἢ τις οὐκ ἔστι, δοκεῖ μοι πρωταγόρας ἐκ τῆς περσικῆς παιδεύσεως παραλαμβάνειν. μάγοι γὰρ ἐπιτηδεύουσι μὲν, οἷς ἀφανῶς δρῶσι· τὸν δὲ ἐκ φανερῶν δόξαν τοῦ θεοῦ, καταλύουσιν, οὐ βουλόμενοι δοκεῖν παρ' αὐτοῦ δωρεῖσθαι. διὰ μὲν δὴ τοῦτο, πᾶσης γῆς ὑπὸ ἀθλιωτάτων ἠλάθη, ὡς μέν τινες, κρινθείς· ὡς δὲ ἐνίοις δοκεῖ, νήφων ἐνεχείρησε μὴ κριθῆναι· νήσους δὲ ἐξ ἠπείρου ἀμείβων, καὶ τὰς ἀθλιωτάτων τριήρεις φυλακὴ ὁμοίας, πάσαις θαλάττας ἐνιστάμενος, κατὰ δύο πλείων ἐν ἑκατὸν μιᾶς ἡμέρᾳ, τὸ δὲ μισθοῦ διαλέγεσθαι, πρῶτος μὲν οὗτος πρῶτος δὲ περὶ θεῶν οὐκ ἐλλήνων πρᾶγμα οὐ μικρόν. ἃ γὰρ σοφιζόμενοι παίζομεν, μᾶλλον ἀπαιζόμενοι τῇ προϊκα. γνοὺς δὲ τὸν πρωταγόραν ὁ πλάτων σιμὸν μὲν ὄμμα ἔχοντα, ὑπιόντα δὲ τῇ σιμότητι, καὶ που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, μύθῳ μακρῷ ἐχαρακτήρισεν.

βλωδ, καὶ ἡρώων ἄθλησιν, ἀπέλοις τὴ, καὶ ἐξαπέλοις, καὶ
εἰς ὦν σκιωῆς τι, καὶ ὑπὸ σκιωῆς χὴ πράπειν, τοῦτο ἀν
ἔνι καὶ ἐν τοῖς ὁμοτίχνοις ὁ χορηγίασ· ὁρμῆς τι γὰρ τοῖς σο
φισταῖς ἥρξε, καὶ παραδοξολογίασ, χὴ πνεύματος, καὶ τοῦ
τὰ μεγάλα μεγάλως ἐμιμεῖσθαι, ἀποστάσεών τι, καὶ προσ
βολῶν, ὑφ' ὧν ὁ λόγος ἡδίων ἑαυτοῦ, καὶ σοβαρώτερος· πο
τριβάλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὲρ τὸ κόσμου, καὶ σεμ
νότητος· ὅπως μὲν οὖν καὶ ἐρῶτα ἀποχιδίαζον, εἴρηται
μοι κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου· διαλιχῆς δὲ ἀθλήσεων ἤδη γε
γράσκων, ἃ μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐθαυμάσθη, ὅπως θαύμα
σῶ δὲ, οἶμαι χὴ τοὺς ἐλλογιμωτάτους αὐτῶν κρεῖττόν τι
μοι, καὶ ἀλκιβιάδην, γίνῶ ἄντι, θουκιδίδην δὲ, καὶ πόλε
μίαν, ἤδη γηράσκοντι· καὶ ἀμάθων δὲ ὁ τῆς τραγῳδίασ
ποιητὴς, ὃν ἡ κωμῳδία σοφόν τι, καὶ καλλιπῆ δὲ, πολ
λαχοῦ τῆς ἰαμβείου χορηγίας ἐμπρέπων δὲ καὶ ταῖς τῶν
ἐλλιλίων παννυχίσι, τὸν μὲν λόχον τὸν πυθικὸν, ἀπὸ
τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, ἐφ' οὗ καὶ χρυσοῦς αὐτὸν ἐν τῷ τοῦ
πυθίου ἱερῷ· ὁ δὲ ὀλυμπικὸς λόγος, ὑπὲρ τοῦ μιγίστου αὖτῷ
ἐπολιτεύθη· σκιάζεσα γὰρ τὴν ἑλλάδα ὀρῶν, ὁμογενὴς
ξύμβουλος αὐτοῖς ἐγένετο, τρέπων ὦν τοὺς βαρβάρους, χὴ
παίδων ἄλλα ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων μὴ τὰς ἀλλήλων πό
λεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν· ὁ δὲ ἐπιτάφιος, ὃν
ἐθλήθη ἀθλήσιν, εἴρηται μὲν ὦν τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ
πεσοῦσιν, οὓς οἱ ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ξὺν ἐπαίνοις ἐθαψαν·
σοφία δὲ ὑπερβαλλούσῃ ξύγκειται· παρεξιόντων τὰ γὰρ τῶν
ἀθλητῶν ὦν μήθους τε, καὶ πράξασ, καὶ τὸν αὐτοῦ νοῦν
ἐν ὀλυμπικῷ ἀγωνιζόμενος, ὑπὲρ ὁμογενοῦς μὲν τῆς πρὸς
τοὺς ἑλλήνασ, οὐδὲν ἐθλήθη, ἐπειδὴ πρὸς ἀθλητὰς ἰὼν ἀν
δρὸς σῴζοντας· ἰὼν οὐκ ἰὼν κτήσασθαι, μὴ τὸ θρασύτερον αὖθις
μείζους ἐμβάλητε δὲ τοῖς τῶν μηδικῶν τροπαίων ἐπαί

ἐρέῳσο εἶπε. καὶ οὐκέτι πρωσὴν δικάζοντι τὸν μὲν δὴ χρόνον, ὃν μιᾶς πόλιος ἦρξε, οὔπω δηνὰ πεπονθέναι φάτο. ἐπὶ τρακτὰς δὲ τὰς κιλικιακὰς τρατοπέδας, ἀργῆς αὐτομάθη. αἳ γὰρ δὴ πραγίαι, πάντα ἄλλα θὴν ἀνθρώπους ἐπαίρουσι, καὶ τὸ μηκέτι καρτερῆν, ἃ πρὶν δὴ πράσσειν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ ἐκαρτέρεον. καὶ γράφει πρὸς αὐτοκράτορα νεικοῦσαν, πολλὰ μὲν τὸν νικήτην, καὶ ἀχίτλια. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, αὐτὸς μὲν οὐκ ἀκροάσατο ἀπρολογουμένου. καὶ ἀδικουῦντα δῆρις, ἐπίβδυ δίκαιον. ταυτὶ δ' ἔγραφε, τὸν νικήτην ἐκδιδόντος, ἀλλὰ τὸν ῥοῦφον ἐς συμβάλιον ἑτοιμάζων. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἀνδρα τοιοῦτον ἐφ' ἑαυτῷ γενόμενος, αὐτὸς ἀπεκτάνατο ὁ ῥοῦφος, οὔτ' ἂν ἔτερον ῥημιοῦσαι ἐθέλειν, ὡς μὴ φασὶν βαρὺς τῷ καθιστάντι αὐτὸν δικαστὴν ἐλθεῖν. διὰ μὲν δὴ ταῦτα, ὧν ῥηθέντι, καὶ κιλτοὺς κλῆσι παριλθὼν δ' ὧν τὴν ἀπολογίαν, οὕτω τί κατέπληξε τὸν ῥοῦφον, ὡς πλαίω μὲν ἀφῆναι ὧν τῷ νικήτῃ δάκρυα, οὐ δυνάμενος κρατῆσαι αὐτῷ ὕδατος. ἀπεσπάσθαι δὲ οὐκ ἄκοντος μόνον, ἀλλὰ καὶ προθύμου τοῖς ῥηθεῖσι συμφέρεσθαι. τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις ὕστερον ἡρακλείδης ὁ λύκιος σοφιστὴς διερευνώμενος, ἐπίγραφε νικήτην τ κικαθερμίαν. ἠγνόησε δὲ, ἀκριβείας πυγμαίας κρίσιν ἐφαρμόζων.

ΙΣΑΙΟΣ.

Ἰσαῖος δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ ἀσσύριος, τὸν μὲν ὦ μακρὸν χρόνον, ἡδονὰς ἐδιδάσκε. χρεός τε ἦν, καὶ φιλοπόσιος ἦπε το, καὶ λιπαρὰ ἠμπίσχετο, καὶ θαμὰ ἤρα, καὶ ἀπαρακαλύπτως ἐκώμαζε. ἐς δὲ ἀνδρας ἦκεν, οὔτω τί μετέβαλε, ὡς ἕτερος ἐξ ἑτέρου νομισθῆναι. τὸ μὲν γὰρ φιλόκαλον ἐπιπολάζειν αὐτῷ δοκοῦν, ἀφῆλι καὶ προσώπου, καὶ γνάθμης, λυρῶν τε, καὶ αὐλῶν κτύποις, οὐδ' ὧν σκιωῆς ἔτι περιτυγχάνειν, ἀπίδιον δὲ καὶ τὰ λύδια, καὶ τὰς τῆς

τ πρβαντις αμιβαχαίω τὸν κίλικα, καὶ ξεσόφρονα τὸν θικιλιώτην, καὶ πυθαγόραν τὸν ἐκ κυρήνης, οἱ μήτι γνῶναί ἑκαστοι ἐδόξαν, μήθ' ἁμιλλᾶσθαι τὰ γνωσθέντα, ἀλλ' ἀπορία χρυσαόων σοφιστῶν, ἐπωνυδάζησαν τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν ἐλέγχοις, ὧν που τρόπον τοῖς σίτου ἀπερρῶσιν οἱ ἄρτοι, ὧν νικήτην ἴωμεν τὸν σμυρναῖον. οὗτος γὰρ παραλαβὼν τὴν ἐπιχώμιον ἐς σοὸν ἀπηλλαγμένον, ἐδωκεν αὐτῇ παρόδους πολλῷ λαμπροτέρας, ὧν αὐτὸς τῇ σμύρνῃ ἐδήμασε, σωσάψας τὴν πόλιν τοῖς ὠὼ τ ἐφεσίων πύλαις, καὶ δὶς μέγεθος αὐτὴν ξάρας λόγοις ἔρχα. ὁ δὲ ἀνὴρ οὗτος, τοῖς μὲν δικανικοῖς, ἀμείνων ἐδόκει τὰ δικανικά· τοῖς δὲ σοφιστικοῖς, τὰ σοφιστικά, ὑπὸ τοῦ πρὶν δίους τι, καὶ πρὸς ἄμιλλαν ἐς ἄμφω ἠρμόσθαι. τὸ μὲν γὰρ δικανικὸν, σοφιστικῇ τινι πρὶν βολῇ ἐκόσμησε. τὸ δὲ σοφιστικὸν, κίνητρῳ δικανικῷ ἐπέῤῥωσεν. ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων, τοῦ μὲν ἀρχαίου, καὶ πολιτικοῦ, ἀποβέβηκε. ὑπὸ βακχυλίδου γὰρ, καὶ διθυράμβων ἐδόθη. τὰς δ' ὠνοίασε ἰδίασε τι, καὶ παρεδόξευε ἐκθέσεσιν, ὥς περ οἱ βακχυλίδαι βύρσοι τὸ μέλι, καὶ τὸν ἰσμηνὸν τοῦ χαλκοῦ. μειζόνων δ' ἀξιούμενος, καὶ τῆς σμύρνης τὸ οὖκ ἐπ' αὐτῷ βοώσης, ὡς ἐπ' ἀνδρὶ θαυμασίῳ, καὶ ῥήτορι, οὐκ ἐθαμίζε ἐς τὸν δῆμον, ἀλλ' αὐτίκα παρὰ τοῖς πολλοῖς ἔχων, φοβοῦμαι ἐφ' δῆμον ἐπαίροντι μᾶλλον, ἢ λεωφορούμενον. πλοῦν δ' ποτὲ θρασυνομένου πρὸς αὐτὸν τὸ δικαστήριον, καὶ ἀπόντος παῦσαι ὑλακτῶν μιμάλλα ἀσθενὴς ὁ νικήτης ἦφι, ἰῶ καὶ σὺ παύσῃ δάκνων. ἠδὲ ὑπὸ ἄλπης τι, καὶ ῥῆνον ἀποδημία τοῦ ἀνδρὸς, ἐκίνητο μὲν ἐκ βασιλείου προστάγματος, αἰτία δὲ αὐτῆς, ἦδε. ἀνὴρ ὕπατος, ὦ, ὄνομα ῥοῦφος, τὸν σμυρναίους ἐλογίσθαι πατρῶς, καὶ δυστρόπως. τούτῳ τί προσκρούσας ὁ νικήτης

τῶν ῥ᾽ ὅδον, αὐτοῦ δ᾽ ἰηκᾶτο, βύων ἦσυχίᾳ, καὶ μούσαις. καὶ δωρίοις ἤδησιν ἐγκατεμίγνυς ἀπλικὰ, τὸν δ᾽ αὐτοχέδιον λόγον ξὺν ὑρσίᾳ, καὶ θείως δ᾽ ἀπεῖμεσος, τὸν ἔπαινον τοῦτον πρῶτον ἤνείκατο. τὸ γὰρ θείως λέγειν, οὔπω μοὶ ἔπεχωρίασε σοφισῶν σπουδαῖς, ἀπ᾽ ἀρχίνου δ᾽ ἤρξατο, βιοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποχιδιάζοντος ὥσπερ οἱ τοῦ χρησμοὺς ἀναπνίοντες. ἀκρατὴς δὲ πλάτωνός τι, καὶ ἰσοκράτους γλυκόμοσος, πολλὰ καὶ παρὰ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἠλάλητο. σαφηνείας τὸ γὰρ φῶς ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἁβρὰ σιμνολογία, καὶ τὸ ἐπίχαρι σὺν δεινότητι. καὶ καθάπαξ ἡ ἰδέα τοῦ λόγου, κρείττων ἢ μιμήσει ὑπαχθῆναι. λόγοι δ᾽ ἀρχίνου κατ᾽ οἴνους μὲν, καὶ πάρεργος τῆς δηλιακῆς, κατεψυδρόμενος τῆς ἐκείνου γλώττης. οὐ γὰρ ἂν ποτε αὖθ᾽ μοὶ πόδι τὴν ἄμφιασεν λόγους, ὑφ᾽ ὧν ἡ κιρραία χάρα καθιδρύθη, ὑπρόσωπῶς τε, καὶ ξὺν ὥρᾳ δ᾽ ἰέβετο, κακὰ βουλεύων ἀθλιώσεις, ὥς φησι δημοδίνης. ὧν δὲ αὖθ᾽ δηλιακὰν, σὺ οἷς διολογία τε, καὶ διοφορία, καὶ ἀρχαιολογία, φαύλως οὕτως ὥρμησι. καὶ ταῦτα προαγωνιζόμενος ἀθλιωτάτων, οὐ μικρὸν ἡγουμεύων τὸ μὴ ἐκ πίστεων τοῦ σὺ δήλου ἰσοῦν. τρισὶ δὲ λόγοις πολυειδῶν ἡ ἀρχίνου γλῶττα, τῷ τε κατὰ πάσχε, καὶ τῷ ἀπολογίᾳ τ᾽ πρισβήσας, καὶ τῷ τὸν κτησιφῶντος καπνορίᾳ. ἴσι δὲ καὶ πάρεργον αὐτοῦ φρόντισμα, ἐπσολαὶ οὐ πολλαὶ μὲν, δύπαι δ᾽ ὑσίας δὲ μισαὶ, καὶ ἤδυς. τοῦ δὲ ἠδικοῦ, καὶ ῥοδίοις καλλίσιω ἐπίδηξιν ἐποιήσατο. ἀναγνοὺς γάρ ποτε δημοσίᾳ τὸν κατὰ κτησιφῶντος, οὐ μὲν, ἐθαύμαζον ὅπως ὧν τοιούτῳ λόγῳ ἐπήνθη, καὶ καθ᾽ ὅπου τὸν ἀθλιωτάτων ὡς παρανομωτάτων. ὁ δὲ, οὐκ ἂν ἔφη θαυμάζειν, εἰ δημοδόκους λέγοντος πρὸς ταῦτα ἠκούσατε. οὐ μόνον ἐς ἔπαινον ἐχρῆν καθιστάμενος, ἀλλὰ καὶ τοῦ δικαστὴς ἀφῖκς ἀστίας.

καὶ ἡδὺς, καὶ αὐθημέρους, καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐν διηνύσου
ἡρακῶς. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυσόνοις ὑποκριτὰς τὸν σὺ
μπρακτικὸν χρόνον ὑπετραγῴδησεν. ὅδ' αὖ, νοσηφῶς τε
ἐφαίνετο, καὶ βαρὺς τὴν ὄφρᾶν, καὶ ὕδωρ πίνων. ὅθεν οἱ
δυσκόλοις τε, καὶ δυσρέπτοις ἐγράφετο. καὶ πολλῷ πλέον,
ἐπεὶ δὴ πρισβεύων τι ξυὼ ἐπρεσε παρὰ τὸν φίλιππον, καὶ
ὁμοδιαίτου ὄντι, ὁ μὲν, διακεχυμένες τι, καὶ ἡδὺς ἐφαίνε
το τοῖς συμπρισβεύουσιν. ὁδὶ, κατησκληκώς τε, καὶ ἀὐ
στηρὸς ὢν. ἐπέτεινε δ' αὐτοῖς τὴν διαφορὰν ὁ ὑπὲρ ἀμφι
πόλεως τῶν τοῦ φιλίππου λόγος, ὅτι δὴ ἐξέπεσε μὲν τοῦ
λόγου ὁ δημοσθένης. ὁ δ' αἰσχίνης, οὐδὲ τ' ἀποβιβλικότου
ποτὲ ἀπέδα. ἀλλ' εὐθυμούμενος τὸ σύνταμα ὄργον, ἐν
ᾧ βοιώτῶν οἰκίων ἀθηναῖοι, ἀρίστα τούτου δημοσίᾳ ἐστε
φανοῦντο, τί τι ἄλλα, καὶ χρησάμενος ἀμηχάνῳ τύχῃ,
πρὸς τὸ θαυμάζεσθαι τῆς νίκης. διαβάλλοντος δὲ αὐτὸν δη
μοσθένους ὡς ἄπαν τοῦ φωκικοῦ πάθους, ἀπέγνωσαν ἀθη
ναῖοι τὴν αἰτίαν. ὧν ὃ τῷ κατεψηφισθέντι αὐτῷ φῶντι,
ἦλθε κρίθης. καὶ ἀφήλοντο αὐτὸν οἱ ἐξ ἀρείου πάγου, τὸ μὲν
σωφρονεῖν σφίσιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ σὺν δήλῳ. καὶ μὴν καὶ
πυλαγόρας ἀνακρίθης, οὕτω παρὰ τοῖς πολλοῖς διαπε
φθυκὼς, τὸ μὲν θὺκ αὐτὸς ἐλαταίᾳ ὤφελεν τὸν φίλιππον,
τὴν πυλαίαν σωταρέξας ὑπρεσβύποις λόγοις, καὶ μύ
θοις. ἀθηναῖων δ' ὑπερῆλθεν, οὐχὶ φόβῳ προσαχθεὶς, ἀλλ'
ἀπιμίᾳ ἐξισάμενος, ᾗ ὑπῆγετο ὑπὸ δημοσθένη, καὶ κησι
φῶντι, ἐκπεσὼν τὴν ψῆφον. ἡ μὲν δὴ ὁρμὴ τῆς ἀποδη
μίας αὐτῷ, παρὰ τὴν ἀλίφεα δρυμὸν ἦν, ὡς αὐτίκα ἔχοντα
δὲ βαβυλῶνά τε, καὶ σοῦσα. καθορμιδὴς δ' ἐς τὴν ἔφε
σον, καὶ τὸν μὲν, πόγασαι ἀκούων, τὰ δὲ τῆς ἀσίας αὐτῷ
ξυγκεκλεισμένα πράγματα, ἐ ὁδοῦ ἔχειτο. ἡ δὲ νῦσος,
ἀχαὴν σωσουδάσαι, τῷ σοφιστῶν φρονηστήριον ἀποφήναι
τὴν ἐ ὁδὸν,

καὶ τὸ θυμοειδὲς αὐτοῦ μέρος τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς βοῦς σὺν ὕβρει φύσεως ἠρεμοῦντας. ὁ δὲ ἁμαρτυρος, ἰσχὺν σὺν θείκνυ κικολασμένην ἐς εὐνόμους νόμους ἢ εἰς νόμους τοὺς ἐς πρᾶότητα ἰσοκρώλους πιθυτᾶ. ἀκρατὴς τοῦ ἀνδρὸς τούτου, πολλοὶ μὲν ἐλογιμώτατοι, ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. θεοὶ πομπον ἢ τὸ εἰς χίον, καὶ τὸ κνημαῖον ἐφορον, οὔτ' ἂν διαβάλοιμι, οὔτ' ἂν θαυμάσαιμι. οἱ δὲ ἡγούμενοι τὴν κώμῳδίαν καθαπτεσθαι τοῦ ἰσοκράτους ὡς αὐλοποιὸς, ἁμαρτάνουσι. πατὴρ μὲν γὰρ αὐτῷ θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν αὐλοποιὸν ἀθηναῖοι. αὐτὸς δὲ οὔτε αὐλὸς ἐγένωσκεν, οὔτε ἄλλο τι τῶν τοῦ βαρβάτου. ἐ γὰρ ἂν οὐδὲ τῆς τοῦ ὀλυμπίου οἰκίας ἔτυχεν, εἰ τὴν οὐτιλῶν ἠρώτα. ἀπέβαινε μὲν ἀνθρώποις ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη. σοφὰ δὲ αὐτὸν ἡγώμεθα ἢ ἐν πολέμῳ ἀποθανεῖν, ἐπεὶ δὲ μετὰ τὰ κατὰ χιρώνειαν ἐτῶν ἐλθόντα, μὴ καρτερήσας τὴν ἀκρόασιν τοῦ ἀθηναίων πλήθους.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Περὶ δὲ αἰσχίνου τοῦ ἀτρομήτου; ὃν φασιν τῆς δευτέρας σοφιστικῆς ἀρξαι, τάδε χρὴ ἐπισκέψασθαι. ἦν ἀθηναῖος δημαγωγὸς, διαφέρων πᾶσα. οἱ μὲν, βασιλεῖ ὠνητοὶ ἦσαν. οἱ δὲ, μακεδόσιν. ἐφρόντισ ὃ αὖ τῆ πρώτην τὴν μὲν βασιλέως χαριζομένων, τὸ παυσανίου δημοσθένης. τὸ δὲ φιλίππου ὀρώντων, ὁ κοθωκίδης αἰσχίνης. καὶ χρήματα παρὰ ἀμφοῖν ἐφέρετο σφίσι. βασιλέως μὲν αἰσχυλωτὸς δι' ἀθηναίων φιλίππου, τὸ μὲν ὠνητὸν τῶν ἀσίαν ἐλάσαι, φιλίππου δὲ πειρωμένου παραλύειν τῶν ἀθηναίων ἰσχὺν, ἃς ἀμπόδισμα θεσμοῖς διαβάσιος, διαφορᾶς δ' ἤρξε αἰσχίνῃ, καὶ δημοσθένει. ὧν αὐτὸ μὲν τὸ κλέος ἄλλῳ βασιλεῖ πολιτεύεσθαι ὡς δ' ἐμοὶ φαίνεται, τὸ ἐναντίως ἔχειν τὴν ἀθῶν. ἐξ ἀθῶν γὰρ ἀλλήλοις ἀπεξάων, φύσει μῖσος αἰτίαν οὐκ ἔχον. ἀπεξάω δ' ἥτην διὰ πάθη. ὁ μὲν αἰσχίνης φιλοπάτρης ἐδόκει

ἐσαῦθις, ζηλωτὴς δὲ ἰσοκράτους γενόμενος, ὑπερβάλετο τὸν αὐτὸν θυμὸν, καὶ τὴν φορὰν, καὶ τὴν βολὴν, καὶ παχυτέρῳ λόγου τινὶ, καὶ σφοδρότερος· σημοσθένης δὲ ἦν μὲν δημοσθένους, ἐπεσφαλμένη μᾶλλον· ἦν δὲ ἰσοκράτους, ἀβροτέρα τις, καὶ ἡδίων· παρ-
» ρᾴθυμα δὲ ποιώμεθα τῆς μὲν δημοσθένους δεινότητος,
» πάρεσμεν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐσὶ τοῦ βίου, θαύμα-
» τος, καὶ σὺ οἰκίσκου τίς αὐτὴν καθήρεσε πηρὸς δὴ ὢν τοῦ
» ἀγαθοῦ αὔξησε, ἐγχειρῶν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς,
» τῶν ἀεθλίων προβαλλομένους ἐλπίδας, φρόνημα δὲ ὃ, τι ἂν ὃ
» βέλτιστος δόξῃ, γενναῖον. ἦν δὲ ἰσοκράτους σημοσθένης, ὧδε κεκό-
σμηται· τῆς γὰρ γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης
δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν, ἀσίας, τῆς δὲ, εὐρώπης
καλουμένης, τῶν ἡμισείαν ἐκ τῶν σωθικῶν ἐλαφίν, ὥσα-
περ πρὸς τὸν διὰ τῶν χωρῶν νεμόμενος· τὰ μὲν ὠμὰ πο-
λιπικὰ, ὥκνει· καὶ ἀπεφοίτα τὴν ἐκκλησιῶν διά τε τὸ ὀλι-
γῶν τὸν φθέγματος, διά τε τὸν ἀθύμως φθόγγου, αὐτὸς τε
λετθυόμενον αὐτοῖς μάλιτα τοῖς σοφῶτερόν τι τῶν ἄλλων
ἐθύουσιν· ὅμως δ' οὐκ ἀπεπαύδαζε τὴν κοινῶν· τόν τε γὰρ
φίλιππον, ὃν οἷς πρὸς αὐτὸν ἐγράφετο, ἀθηναίοις δὴ που
ἐλωρεθοῦτο· καὶ οἷς πρὸς τὸ ὀρθῶς σωιγράφειν, αὐτασκεύα-
ζετ' ἀθηναίους ἐκ τῆς θαλάτης, ὡς κακῶς ἐν αὐτῇ ἀκέοντας· ὁ παννυμερικός τι αὐτῷ λόγος, ὃν διήλθομ' ὀλυμπιάσι, τῶν ἐλάδα πήδαν ὧν τῶν ἀσίαν στρατθύειν, παυσάμενος τὴν οἰκοδομίαν τῶν, οὗτος μὲν οὕτω, καὶ κάλλιτος λόγων, αἰτίαν ὅμως παρέδωκεν, ὡς ἐκ τῆς γοργίου τε καὶ δαδύνων, εἰς τοῦτ' αὐτῶν ὑπθέσεων σωτθείς. ἄριτα δὲ τῆς ἰσοκράτους φρονήματος, ὅ, τι ἀρχόμενος ἐξέκοπτε, καὶ ὠμάρτυρος· τὸ μὲν, δόξαν ἔχει φρόνημα λακεδαιμονίοις, τὸ λυκτρικῶν ἀναφόρων, καὶ ἐκ ἀκριβῶς μόνον τι ὀνόμα-
τον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἔχει λαμπρὰ· ὁ ἀγὼν δὲ ὁ λόγος, ὡς

μᾶλλον, ἢ κριτίαν τὸν παλαιόν. ἀπέθανε μὲν οὖν ὑπὸ τῶν ἀμφὶ θρασύβουλον, οἱ κατῆγον ἀπὸ φυγῆς τὸν δῆμον. δοκεῖ δὲ σὺν ὀλίγοις ἀνὴρ ἀγαθὸς γενέσθαι παρὰ τὸν πλοῦτον, ἐπηνέθη δὲ καὶ ἐπὶ φιλοτιμίᾳ ἐχρήσατο. ἐμοὶ δὲ ἀποφαίνεται μνηθὲν ἀνδρῶν καλῶν ἀποθανὼν, ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀρθῶς εἵλετο. διὰ ἄμουσος δοκεῖ, καὶ ἡ σοφία τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὰ φροντίσματα, ἢ που ἀσυνδετωνῶναι τοῖς ἔλλησιν. ἀ μὲν ὁμολογήσει ὁ λόγος τῷ ἤθει, ἀλλοτρίᾳ γλώττῃ δόξομεν φθέγγεσθαι, ὥσπερ οἱ αὐλοί. τὰ δὲ ἴδια τοῦ λόγου, δοκιμάσας ὁ κριτίας, καὶ πολυγνώμων, συμνολογήσαι πικαὶ νώτοτος, οὐ τὰ ὑβυραμβώδη συμνολογίαν, οὐδὲ καταφθέγγουσαν εἰς τὰ ἐκ ποιητικῆς ὀνόματα, ἀλλ' ἐκ τῆς κυριωτάτων συγκειμένη, ᾗ κατὰ φύσιν ἔχουσαν, ὁρῶ τὸν ἄνδρα καὶ βραχυλογοῦντα ἱκανῶς, ᾗ δηνῶς καθαπτόμενον ἀπολογίας, ὕθεν ἀπίκιζόντά τι οὐκ ἀκριβῶς, οὐδὲ ἐκφαύλως. τὸ γὰρ ἀπηρόκαλον οὐ τῷ ἀπίκιζειν, βαρβαρον. ἀλλ' ὥσπερ ἀκτίνων αὐγαὶ, τὰ ἀπίκα ὀνόματα δοκοφαίνεται τοῦ λόγου. ᾗ τὸ ἀσωδὲ τοὺς δὲ χωρίῳ προσβαλλεῖν, κριτίου ὦρα. καὶ τὸ παραδόξως μὲν εὐθυμηθῆναι, παραδόξως δ' ἀπαγγεῖλαι, κριτίου ἀγών. τὸ δὲ τοῦ λόγου πνεῦμα, ἐλλιπέστερον μὲν, ἢ δὲ δὲ, καὶ λεῖον, ὥσπερ ἡ τοῦ ζεφύρου αὔρα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ δὲ σηρὴν ἡ ἐφιππικὴ τῷ ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ σώματι, ἐφίππιος δὲ οἷον ἄδουσα, πειθὼ κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, ὃς σωιβάλετο ῥητορικοῖς μόνος, καὶ νῦν, πάρεσα, καὶ αὐτίθετος, καὶ ὁμοιοπλούτου, οὐχ ὁρῶν πρῶτος, ἀλλ' ὑρημένως οὐ χρησάμενος. ἐπεμελήθη δὲ καὶ πολυβολῆς, ᾗ ῥυθμῶν, καὶ σωθήκης, καὶ κρότου. ταυτὶ δὲ ἠτιμάσει που καὶ τῶν δημοδίνους ζηλοῦσαν. δημοδίνης γὰρ μαθητὴς μὲν

ἀλλ' ἐπὶ λαμπρῶς μὲν ἐλακώνισε, προυδίδου δὲ τὰς ἐν
καθόδῳ δὲ διὰ λυσάνδρου τὴν τύχην. ἐς δ' ἥλωσιν τὴν Ἀθη-
ναίων, τὸ σημεῖον τῆς ἐλαδος ἀφῃρέθη, πόλεμον κακῶν
γενόμενον ἁπάντων ἐς πάντας, ἢ πῆς τῶν Ἀθηναίων φθόνος τε δί-
ξατο, ὡμότητί τε, καὶ μιαιφονίᾳ τῶν τριάκοντα ὑπερι-
βάλετο, βουλεύματός τε αὐτόπου τοῖς λακεδαιμονίοις
ξυνέλαβεν, ὡς μηλόβοτος ἡ ἀπίκη ἀποφανθεῖσα, τῆς
τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐκκεκωφωμένα, κάκιστος ἀνθρώπων
ἅμα τε φάσκοντα ξυμπάντων, ὧν ὦν κακεία ὄνομα. καὶ ὁ
μὲν ἀπαίδευτος ὢν, ἐς πάντα ὑπῆχθη, ἐρέσθω δ' ἂν ὁ λέγων
τοῖς φάσκουσιν ὑπὸ θετταλίας, καὶ τῆς ἐκείνῃ ὁμιλίας
παρεφθορέναι αὐτόν. τὰ μὲν γὰρ ἀπαίδευτα ἦν, ὧν παρέ-
γνωμα πάντως ἐς βίᾳ ἄρισιν. ἐπεὶ δ' ἄρισις μὲν οὐ πεπαι-
δευμένος, γνώμας δὲ πλήστας ἐμνήσθη, ἐς δρωπίδιν
δ' ἀναφθείς, ὃς μετὰ σόλωνα ἀθηναίων ἦρξε, οὐκ ἂν
ἀναφύγοι παρὰ τοῖς πολλοῖς αἰτίαν, τὸ μὲν οὐ κακίᾳ φύ-
σεως ἁμαρτεῖν ταῦτα. κἀγὼ δ' ἂν κἀκεῖνο ἄτοπον, σώκρα-
τη μὲν τῷ σωφρονίσκου μὴ ὁμοιωθῆναι αὐτὸν, ᾧ σωκρά-
τει φιλοσόφοις, πλεῖστα δὴ σοφωτάτῳ τε, καὶ δικαιοτάτῳ τὴν
ἐφ' ἑαυτοῦ δόξαν τε, θετταλοῖς δ' ὁμοιωθῆναι, παροῦσι ἀγε-
ρωχίᾳ, καὶ ἀκρατεῖ, καὶ τυραννικὰ σὺν οἴνῳ πουδαΐζε-
σθαι. ἀλλ' ὅμως, οὐδὲ θετταλοι σοφίαν ἠμέλησαν, ἀλλ' ἰσοργίαν
ἔσχον. τὸ θετταλικὸν μικρὰ, καὶ μείζους πόλεις, ἐς ἰσοργίαν ὁρῶ-
σαι τὸν λεοντῖνον. μετέβαλε δὲ καὶ ἐς τὸ κριτίαν, εἴ τινα
τὸ ἑαυτοῦ σοφίας ἐπίδηξιν ὁ κριτίας παρ' αὐτοῖς ἐποιεῖ-
το. ὁ δὲ, ἠμέλει μὲν τούτου, βαρυτέρας δ' αὐτοῖς ἐποιεῖτο
τὰς ὀλιγαρχίας, διαλεγόμενος τοῖς ἐκεῖ δυνατοῖς, καὶ
καθαπτόμενος μὲν δημοκρατίας ἁπάσης, διαβάλλων
δ' ἀθηναίους, ὡς πλῆστα ἀνθρώπων ἁμαρτάνοντας. ὧν τε
ἐνθυμευμένῳ ταῦτα, κριτίας σὺν ἂν θετταλοὺς διαφθορὰς

ρος, ἢ νῆσος, τὸν ἄριστον χαλκὸν φύει, πολὺ τυγχάνων ὁ ἀντιφῶν τῷ λόγῳ, ἐγὼ ἄριστον ἔφη τὸν ἀθήνησιν, οὐ γελάσας ἁρμοδίου, καὶ ἀριστογείτονος εἰκόνος. ὧν μὲν δὴ τούτοις ἀπέβαινεν, ὡς ὑφῄπων τὸν διονύσιον, καὶ τρίπων ἐπ' αὐτὸν αὖ σικιλιώτας. ἥμαρτε δ' ὁ ἀντιφῶν, πρῶτον μὲν τυράννῳ προσκρούων, ὑφ' ᾧ ζῆν ἤρητο μᾶλλον, ἢ οἵοις δημοκρατεῖσθαι· ἔπειτα, σικιλιώτας μὲν ἐλευθέρους, ἀθηναίους δὲ δουλεύμενος. καὶ μὴν ἐκ τοῦ τραγῳδίαν ποιεῖν ἀπάγων τὸν διονύσιον, ἀπῆλθεν αὐτὸν τοῦ ῥᾳθυμεῖν· αὐτῷ γὰρ τοιαῦτα σπουδαῖα ῥᾴθυμος· καὶ οἱ τύραννοι δὲ, ἀριστοκρατικοῖς μὲν, ἑαυτοῖς δὲ μᾶλλον, ἡδέως ἀκούουσιν, ἅπερ μὲν ἀποκτιννῦσιν, ἅπερ δὲ δράσαντα τί, καὶ κρατήσαντα· τύραννος δὲ τραγῳδίας ὠφελίμους, ἰατρῷ ἐοικὼς· κατασῶσαι μὲν, ἑαυτὸν δὲ θεραπεῦσαι δεῖ. γὰρ μυθοποιία, καὶ ἁρμονῳδία, καὶ οἱ ῥυθμοὶ τῶν χορῶν, καὶ ἡ τῶν ἠθῶν μίμησις, ὧν ἀνάγκη πλησίον χρῆσθαι φαίνεσθαι· μεταβάλλειν τοὺς τυράννους τοῦ ἀπαραιτήτου, καὶ σφοδροῦ καθάπερ ἀφαρμακοπαθείας τῆς νόσου. ταῦτα μὲν κατηγορίας ἀντιφῶντος, ἀλλὰ ξυμβουλίαν εἰς πάντας ἡγώμεθα τοῦ μὴ ἐκκαλεῖσθαι τὰς τυραννίδας, μὴ δὲ εἰς ὀργὴν ἄγειν ἥδε ὁμά· λόγοι δ' αὐτοῦ δικανικοὶ μὲν, πλείονες· οἷς ἠγωνίσατο, καὶ πολὺ τὸ ἐκ τῆς τέχνης ἐγκαταμᾶλλον, ἢ σύγκειται· σοφιστικοὶ δὲ, καὶ ἕτεροι μέν· σοφιστικώτερος δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ὁμονοίας, οὗ ὠμολογήσαμεν τὸ λαμπρὸν, καὶ φιλόσοφοι· σεμνή τε ἀπαγγελία, καὶ ἐπιτηδεύσεσιν ποιητικοῖς ἐνόμασιν· ᾧ τὰ ἀποτόμως μιμούμενα, πεζὰ πλήσια τῶν διθύραμβον τοῖς λήθοις.

KPITIAΣ.

Κριτίας δ' ὁ σοφιστὴς, ἦν μὲν κατέλυσε τὴν ἀθηναίων τὴν δημοκρατίαν, οὐκ ἄκων κακὸς· κατελυθεὶς γὰρ αὖ ὑφ' ἑαυτοῦ δῆμος, ἔστιν ὅτε ἐπερμένης, ὡς μὴ δὴ τὴν κατὰ νόμους ἀρχὴν τὴν ἀριστοκρατικὴν

τὸν αὐτὸν οἱ μὲν, αὐτομαθῶς σοφόν· οἱ δὲ, ἐκ παιδὸς παιδεύσαντα δὲ φασιν αὐτῷ σοφίστου, διδάσκαλον ῥητορικῶν λόγων· ὡς ἄλλους τι τῶν σοφωτάτων, καὶ τὸν τοῦ κλεινίου ἐπαίδευσι· πιθανώτατος δὲ ὁ αὐτοφώνος γενόμενος, καὶ πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς πόλεως παντὸς ἂν ἐπαίνου πᾶσαν μὲν πυθοῦ ἀκροασάμενος ἐπήκοος, ὡς οὐδὲν αὐτοῦ δεινὸν ἀφῆνον τῶν ἄχος, ὃ μὴ ἐξέλοι τῆς γνώμης· καθάπερ δὲ κωμῳδία διὰ τοῦ αὐτοφώνου, ὡς δεινοῦ τοῦ δικανικοῦ, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου, πολλῶν χρημάτων, αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι· τοῦτο δὲ ὁποίαν ἴσχει φύσιν, ἐγὼ δηλώσω· ἄνθρωποι κατὰ μὲν τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας, καὶ τέχνας, τιμῶσι τοὺς ἱκανοὺς αὐτῶν προὔχοντας· καὶ θαυμάζουσι μᾶλλον τοὺς ἰατροὺς τοῦ μάλιστα παρὰ τοῦ κῆποι, θαυμάζουσι δὲ καὶ μαντικὴν, καὶ μουσικὴν, τὸν σοφώτερον, τῶν αὐτῶν καὶ πόλεις κτίστους καὶ, καὶ πόλεις βασιλεύσαντα τιθέμενοι τῶν σοφῶν· ῥητορικὴν δὲ ἐπαινέσαι μὲν, ὑπερηδύνονται δὲ ὡς πανοῦργον, καὶ φιλοχρήματον, καὶ κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκείμενον· γιγνώσκουσι δ' οὕτω πρὸς τὴν τέχνης οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν σοφῶν οἱ ἐπιεικέστατοι· καλοῦσι δ' ἂν δεινὸς ῥήτορας, οὓς ἱκανῶς μὲν συνιστάντας, ἱκανῶς δ' ἀμυνομένους, οὐκ οὖν ὄφημεν ἐπαινεσόμενοι τὸν πλεονεκτήματι· τοῦτον δὲ φύσιν τοιαύτην ἔχοντος, οὐκ ἀπεικὸς ἦν οἱ μαθηταὶ καὶ τὸν αὐτοφώντα κωμῳδίας λόγον, αὐτὰ μάλιστα κωμῳδοῦντες τὰ λόγου ἄξια· ἀπέβαινε μὲν οὖν πρὸς σικελίας ὑπὸ διονυσίου τοῦ τυράννου· τὰς δ' αἰτίας, ἐφ' αἷς ἀπέβαινε, αὐτοφώντι μᾶλλον, ἢ διονυσίῳ προσγράφομεν· διεφαύλιζε γὰρ τὰς τοῦ διονυσίου τραγῳδίας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνει μᾶλιστα, ἢ ὧν τῷ τυραννεῖν· κωμῳδοῦντος δὲ τοῦ τυράννου πρὸς ὀλιγάσας χαλκὸν, καὶ φόμιγγα οὐ παρέντας τὶς ἢ τῶν

251

οὐδὲ ξενοφῶν ἀπεῖπεν μὴ οὐχὶ δημηγορῆσαι. καὶ τί δεῖ χαρακτηρίζομεν τῶν τοῦ προδίκου λεπτῶν, ξενοφῶντος αὐτῶν ἱκανῶς ὑπογράφοντος;

ΠΩΛΟΣ.

Πῶλον τὸν ἀκραγαντῖνον, γοργίαν σοφιστὴν ἐξεμελίτησε πολλῶν ὡς φασι χρημάτων. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὴν πλουτοῦντων ὁ πῶλος. οἱ δὲ φασι καὶ τὸν παῖρισα, καὶ τὸν αὐτίβιππον, καὶ τὸν ὁμοιοπάλθυν, πῶλον εὑρηκέναι πρῶτον, ἐκ ῥᾳθυμίας λέγοντες. τῇ γὰρ τοιᾷδε ἀλλαίᾳ τοῦ λόγου, πῶλος εὑρημένη κατεχρήσατο. ἔδει ὁ πλάτων διαπτύων αὐτὸν ὧν τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ, φησὶν ὁ λῶσις πῶλι, ἵνα περισπάσῃ καὶ τὸ σί.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ.

Οἱ δὲ καὶ θρασύμαχον τὸν καρχηδόνιον σοφιστὰς γράφοντες, δεκοῦσί μοι παρακούειν πλάτωνος, ταυτὸν ἡγεμαφάσκοντος λέγειν ξυρῶν, καὶ συκοφαντῶν θρασύμαχον. δικογραφίαν γὰρ αὖπῳ προσφέροντος ἐπὶ δήπου ταῦτα, καὶ τὸ σὸ δὴ κακηρίδιος συκοφαντοῦντα τρίβιβλον.

ΑΝΤΙΦΩΝ.

Ἀντιφῶντα δὲ τὸν ῥαμνούσιον, οὐκ οἶδ' ὅτι χρεὼν δὴ προσιπεῖν, ἤτι φαῦλον. χρεὼς μὲν γὰρ προσηκάσθω, διὰ τάδε. ἐστράτηγησε πλεῖστα. οἰκεῖ πλεῖστα. ἐξήκοντα τριήρεσι πεπληρωμέναις νυξὶ μιᾷ ἐπέπλευσε ἀθηναίοις τὸ ναυπακτικόν. ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἐδόκει ἀπὸν τι, καὶ γνῶναι. διὰ μὲν δὴ ταῦτα, ἐμοί τι ἐπαινετέος, καὶ ἑτέρῳ. κακὸς δ' ἀν ἦν πότερος διὰ τάδε. κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν. ἐδούλωσε τὸν ἀθηναίων δῆμον. ἐλακωνίσει κατ' ἀρχὰς μὲν, ἀφανῶς. ὕστερον δ' ὠπαδὸς. τυραννίδων οὖν δῆμον ἐπαφῆκε τοῖς ἀθηναίοις πράγμασι. ῥητορικὴν δὲ τὸν ἀντιφῶντα εἰ μὴ, οὐκ οὖσαν εὑρὼν. εἶδ' εὑρημένην, αὔξησαι. χρεὼν δὲ

μνημονικὸν 348 Ἱππίας δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ Ἠλεῖος, τὸ μὲν μνημονικὸν, οὗτω τί
καὶ γυμνάσκων ἐρέῳτο, ὡς καὶ πεντήκοντα ὀνομάτων ἀκού-
σας ἅπαξ, ἀπομνημονεύων αὐτὰ, καθ' ἣν ἤκουσε τάξιν.
ἐσήνεγκε δὲ εἰς τὰς διαλέξεις, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν,
μουσικὴν, ῥυθμούς. διελέγετο δὲ καὶ περὶ γραφίας, καὶ
ἀγαλματοποιίας. ταῦτα, ἔπραῳθι. ἐν Λακεδαίμονι δὲ, γέ-
νη τε ἀνὴρ πόλιων, καὶ ἀποικίας, καὶ ἄλλα. ἔπαθε δὲ Λακεδαι-
μόνιοι διὰ τὸ βέλτιστοι ἄρχειν, τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ ἐχαιρον. ἔτι
δὲ αὖτῷ καὶ τρωϊκὸς διάλογος, οὐ λόγος, ὃν ἔσωρε ἐν τροίᾳ
ἅλουσιν, ὑποτιθεὶς νεοπτολέμῳ, τῷ ἀχιλλέως οἷα χρὴ ἔπα-
τηδοῦντα ἀνδρὸ ἀγαθὸν φαίνεσθαι. πλεῖστα δὲ ἐλάνθανον πρὸς
βοῦσας, ἑδαμῶς κατέλυσι τὴ ἑαυτὸ δόξαν δημιουργοῦντι,
καὶ διαλεγόμενος ἀλλὰ χρήματα πλεῖστα ἐξέλιξε, καὶ φυλαῖς
ἐνεγράφη πόλιων μικρῶν τε, καὶ μεγάλων. εὐδοκιμῶν δὲ,
καὶ τὸν ἅπαν χρόνον ἐβίωσε τὴν ἡλικίαν ἐν ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις, καὶ περιφρονήσμενος ὧν. ἀμείνων δὲ οὐκ
ἐλλιπῶς, ἀλλὰ περιπῶς, καὶ κατὰ φύσιν, ἐς ὀλίγα κατὰ
φύγων τὴν ἐκ ποιητικῆς ὀνομάτων.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ.

Προδίκου δὲ τοῦ κίου, ὄνομα τοσοῦτον ὧν σοφίᾳ ἐγένετο,
ὡς καὶ τὸν γρύλλον ξεσοφῶντα ἐν βοιωτοῖς διδύπτειν,
ἀκροᾶσθαι διαλεγομένου, καθισάντα ἐπὶ γῆν τοῦ σώμα-
τος. πρισβεύων δὲ πεῤὰ ἀθηναίους, περιελθὼν ἐς τὸ βου-
λευτήριον, ἐκαρώτατος ἐδόξεν ἀνθρώπων, καί τοι δυσή-
κοον, καὶ βαρὺ φθεγόμενος. αὐίχνθη δὲ οὗτος ὢν ὑπε-
τρίδης τῶν νέων, καὶ οὐκ ἐκ τῆς βαθέων, ὡς καὶ προξένους
κεκτῆσθαι ταύτῃς τῆς θήρας. χρημάτων τε γὰρ ἔπαων ἐτύ-
χασε, καὶ ἡδέως ἐδιδώκη. τὸν δὲ ἡρακλείους ἄρισον
τῶν τοῦ προδίκου λόγων, οὗ καπαρχὰς ἐπεμνήθην,

γοις, ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς, ὅπ τοὶ μὲν κατὰ τὴν βαρβάρων τρόπαια, ὕμνους ἀπαιτεῖ· τὰ δὲ κατὰ τὴν ἑλλάδα, θρήνους. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας ἐς ὅκτω, καὶ ἑκατὸν ἑλλάδας ἔτη Γοργίας ἐλθὼν σασ ἔτη, μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐβιώ. πος καταβιῶναι, καὶ τὰς αὐδήσεις ἀβλαβῶν.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

Πρωταγόρας δὲ ὁ Ἀβδηρίτης, σοφιστὴς μὲν ἦν, καὶ δημοκρίτου ἀκροατὴς οἵκαι ἐγένετο. ὡμίλησε δὲ καὶ τοῖς ἐκ περσῶν μάγοις, κατὰ τὴν τοῦ ξέρξου εἰς τὴν ἑλλάδα ἔλασιν. παρὰ τοῦτον μὲν οὖν ἰὼν αὐτῷ, μειράκιόν ποτε, πλούτου κατασκευασμένος παρὰ πολλοὺς τῶν ἐν τῇ θράκῃ. δι' ἐξαμέτρους δὲ τὸν ξέρξου οἰκίᾳ τε, καὶ δώροις, τῶν ξωουσίαν τῶν μάγων τῷ ποτὲ δὲ παρ' αὐτοῦ δύρετο. οὐ γὰρ ποτὲ θύουσι θεοῖς μὴ πόρσω πόρσω μάγοι, ἵν' μὴ ὁ βασιλεὺς ἰφῇ. τὸ δὲ ἀπορρῆτον φάσκειν ὅτι εἰσὶ θεοί, ὅτι οὐκ εἰσὶ, δοκεῖ μοι πρωταγόρας ἐκ τῆς περσικῆς ποτὲ δύσεως παρασημῆναι. μάγοι γὰρ ἐπιθεάζουσι μὲν, οἷς ἀφανῶς δρῶσι· τὴν δὲ ἐκ φανεροῦ δόξαν τοῦ θεοῦ, καταλύουσιν, οὐ βουλόμενοι δοκεῖν παρ' αὐτοῦ δύνασθαι. διὰ μὲν δὴ τοῦτο, πάσης γῆς ὑπὸ ἀβλωπίων ἠλάθη, ὡς μέν τινες, κριθῆς· ὡς δὲ ἐνίοις δοκεῖ, νήφου ἐνισχύσης μὴ κριθέντι. νήσους δὲ ἐξ ἠπείρων ἀμείβων, καὶ τὰς ἀβλωπίων τριήρεις φυλαττόμενος, πάσαις βαλάτταις ἐνίπαρμένας, κατὰ δύ πλέων ἐν ἀκατίῳ μικρῷ, τὸ δὲ μισθοῦ διαλέγεσθαι, πρῶτος μὲν δύρι. πρῶτος δὲ παρέδωκε ἕλλησι πρᾶγμα οὐ μικρόν. ἃ γὰρ σοφὰ πάντη πανδαίζομεν, μᾶλλον ἀπαζόμεθα τῆς προῖκα. γνούς δὲ τὸν πρωταγόραν ὁ πλάτων σιμνὸς μὲν ὄμμα βόντα, ὑπισχνούμενον δὲ τῇ σιμότητι, καὶ που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου τῶν ἰδίων αὐτοῦ, μύθων μακρῷ ἐχαρακτήρισεν.

Nol.

βλωδ, καὶ ὑρῶων ἄλλοις, ἀπίλοις τι, καὶ ἐξαπίλοις, καὶ
οἷς ὧν σκιωῖς τι, καὶ ὑπὸ σκιωῖς χρὴ πράττων, τοῦτο αὖ
ἦν καὶ σὺ τοῖς ὁμοτίχνοις ὁ γοργίας ὁρμῆς τι γῆ τοῖς σο
φισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, ἢ πνεύματος, καὶ τοῦ
τε μεγάλα μεγάλως ἐμιμοῦντο, ἀποστασιάν τι, καὶ προσ
βολῶν, ὑφ' ὧν ὁ λόγος ἡδίων ἑαυτοῦ, καὶ σοβαρώτερος πο
τε βάλλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὸ κόσμου, καὶ σε
μνότητος. ὅπως μὲν οὖν καὶ ῥᾷστα ἀποχιδάζοι, ἄρτι παῖ
μαι καὶ παρέρχας τὸν λόγον· διαλιχθεὶς δὲ ἀθλιώτατα ἤδη γε
γάσκων, ἢ μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐθαυμάσθη, οὕτω θαυμα
σῶ δὲ, οἶμαι τῷ οὐκ ἐλλογιμωτάτους ἀνηρτῆσθαι, κριτέας
μοι, καὶ ἀκινδυνότατα, γίγνῃ ὅτι, θουκιδίδου δὲ, καὶ πάντα
πολέμια, ἤδη γεγράσκοντι· καὶ ἀγαθὸν δὲ ὁ τῆς τραγῳδίας
ποιητὴς, ὃν ἡ κωμῳδία σοφόν τι, καὶ καλλιπῆ οἶδε, πολ
λαχοῦ τῶν ἰαμβείων χορηγήσει· ἐμπρέπων δὲ καὶ τοῖς τῶν
βελλιόνων πανηγύρισι, τὸν μὲν λόγον τὸν πυθικὸν, ἀπὸ
τοῦ βωμοῦ ἤγησε, ἐφοῦ καὶ χρυσοῦς ἀνέστηκε τῷ τοῦ
πυθίου ἱερῷ· ὁ δὲ ὀλυμπικὸς λόγος, ὑπὸ τοῦ μιγίστου αὐτῷ
ἐπολιτεύθη· πασιάζησας γῆ τὴν ἑλλάδα ὁρῶν, ὁμονοίας
ξύμβουλος αὐτοῖς ἐγένετο, τρέπων ὧν τῶν βαρβάρους, καὶ
πείθων ἄλλα ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων μὴ τοὺς ἀλλήλων πό
λεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν. ὁ δὲ ἐπταίφυος, ἀν
ἐθλίβετο ἀθλιώτην, ἄρτι μὲν ὧν τοῖς ἐκ τῶν πολέμων
πεσοῦσιν, οὓς οἱ ἀθλιωτοὶ δημοσίᾳ ξὺν ἐπαίνοις ἔθαψαν·
σοφία δὲ ὑπερβαλλούσῃ ξύγκεται· παροξύνων τὸ γῆ τῶν
ἀθλιωτάτων ὧν μῆθος τὸ, καὶ πάσασθαι, καὶ τὸν αὐτοῦ νοῦν
ὧν ὀλυμπικῷ ἀγωνιζόμενος, ὑπὸ ὁμονοίας μὲν τὸ πρὸς
τοὺς ἕλληνας, οὐδὲν ἐθλίβετο, ἐπειδὴ πρὸς ἀθλιωτάτους ἰὼν ἀφ'
ἑαυτῶν ῥᾴστως· ἰὼν οὐκ ἰὼν κτήσασθαι, μὴ τὸ δραστήριον αἴρου
σιν, ἐνδιατρίψει δὲ τοῖς τῶν μηδικῶν τροπαίων ἐπαί

οὐκ ἀφίησιν αὐχύνης, οὐδὲ τὸν ὑπὲρ τοιούτων ἀπόντα· τοῖς μὲν οὖν σοφισὴν τὸν φαβωρῖνον καλοῦσιν, ἀπόχρη ἐς ἀπόδειξιν καὶ αὐτῷ τῷ σοφιστῇ δυσεριχῆναι αὐτόν· τὸ γὰρ φιλέτιμον, οὗ ἐπεμνήσθην, ὧν αὐτὶ πίχνους φοιτᾷ· ἥρμοσε δὲ τὴν γλῶτταν αὐεμίνως μὲν, σοφῶς δὲ, καὶ πρεπίμως· εἰλίγετο δὲ καὶ σὺν δυρσὶ μαχεδιάσαι· τὰ μὲν δὴ ἐς πρόξενον, μήτ' αὖ ἐθυμνήθην τὸν φαβωρῖνον ἡγούμεθα, μήτ' αὖ ξυνθῆναι, ἀλλ' εἶναι αὐτὰ μαρακίου φρεντίσματος μεθύοντος, μᾶλλον δὲ ἐμοῦτος· τὸν δὲ ὧν τῷ ἄθρου, τὸ τὸν ὑπὲρ τὴν μονομάχαν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὴν βαλεαρίων, γνησίους τὰ ἀποφαινόμεθα, καὶ οὐ ξυγκειμένους, καὶ πολλῷ μᾶλλον οὐ φιλοσοφουμένους αὐτῷ τὴν λόγων, ὧν ἀρίστοι οἱ πυρρίχιοι· οὐ γὰρ πυρρίχιάους ἐφικτικοὺς ὄντας, οὐκ ἀφαιρεῖται καὶ τὸ δικάζειν διαλαθεῖν· διαλεγομένου δὲ αὖ τοῦ κατὰ τὴν ῥώμην, μισὲ ἰῶν σουδῶς πάντες· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὅσοι τῆς ἑλλήνων φωνῆς ἀξιώτατοι ἦσαν, οὐδὲ τούτοις ἀφ' ἡδονῆς ἡ ἀκρόασις ἰῶν, ἀλλὰ κἀκείνους ἐβιλλε τῇ τε ἠχοῖ τοῦ φθέγματος, καὶ τῷ σημαίνοντι τοῦ βλέμματος, καὶ τῷ ῥυθμῷ τῆς γλώττης· ἐβιλλε δὲ αὐτοὺς καὶ τῇ ἐπιστάσει τοῦ λόγου· ὃ ἐκείνοις μὲν, οὐδὲν ἐκάλουν, ἐγὼ δὲ, φιλοσοφίαν, ἐπειδὴ τοῖς ἀποδεδειγμένοις ἐφυρνῆται· δίωνος μὲν σὺν ἀκοῦσαι λέγεται· τοσοῦτον δὲ ἀφίεσθαι, ὅσον οὐ μὴ ἀκούσας τ' ἂν. Καὶ τοσαῦτα μὲν ὑπὲρ τὴν φιλοσοφησάντων ἐν δέξῃ τοῦ σοφισδῦσαι. Οἱ δὲ κυρίως προσρηθέντες σοφισταὶ, ἐγένοντο οἵδε.

264

ΓΟΡΓΙΑΣ.

Σικελία γοργίαν ἐν λεοντίνοις ἤνεγκεν, ἐς ὃν ἀναφέρειν ἡγούμεθα ὥσπερ ἐς πατέρα τὴν τ' σοφιστῶν τέχνην· εἰ γὰρ τὸν ἀρχύλον ἐνθυμηθήμεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἰδιωτί τι αὐτὴν καταισχυνάσας, καὶ ἐκβιάσας

αὐτὸν ὧδι. σὺ πνίον μοι ἔφη ὦ βασιλεῦ γίγνεσθαι, ὃ καὶ
πρὸς σὲ χρὴ ἐρῆσθαι. ἐπεὶ γὰρ μοι δίκην ὁ διδάσκαλος,
ἐγκαλεῖ τὴν μεγίστην τῶν δίκης, λέγων, ὅτι μὴ ἑαυτοῖς μόνον,
ἀλλὰ, καὶ τοῖς πατράσι γεγόναμεν. ὑποδέχομαι δὴ ὦ βα-
σιλεῦ, τὴν λειτουργίαν, καὶ τῷ διδασκάλῳ πείθομαι. ταῦτα
ὁμοῦ αὐτοκράτωρ, διατρίβων ἐπεποίητο, καὶ ἀπὸ τῆς
βασιλίους φροντίδας, ἀπονεύων ἐς σοφιστάς τε, καὶ φιλο
σόφους. ἀθηναίοις δὲ ἔνια ἐφαίνετο. καὶ σωφρονέστατοι
αὐτοί μάλιστα οἱ ἐν τῇ ἀθηναίων, χαλκῆν ἀκόνα κατὰ
βαλὼν τοῦ ἀνδρὸς, ὡς πολιμωτάτου τῷ αὐτοκράτορι. ὃ
δὲ, ὡς ἤκουσε, οὐδὲν ἀχθεσθεὶς, οὐδὲ ἀγριανθεὶς ὑπὲρ
ὧν ὕβρισο, ἀντ' αὖ ἔφη καὶ σωκράτης ἀκόνα χαλκῆν,
ὑπ' ἀθηναίων ἀφωρισθεὶς μᾶλλον, ἢ πὼν κύνην. ἐπεὶ δὲ
θεόπαστος μὲν οὖν ἡρώδης τῷ σοφιστῇ ἐλήγετο, διδάσκα-
λόν τε ἠγεμόνα, καὶ πατέρα, καὶ πρὸς αὐτὸν γράφοντι
ποῦ σε ἴδω, καὶ πότε σου προλήψομαι τὸ σῶμα; ὅσα καὶ τὴν
λοιπῶν, κληρονόμον ἡρώδην ἀπέφηνε τῶν τε βιβλίων, καὶ
τῆς ἐν ῥώμῃ οἰκίας, καὶ τοῦ αὐτοπλανεύειν. ἰὼν δὲ οὗτος,
ἐγένετο μὲν, καὶ ἱκανῶς μίλας. ἄθυρμα δὲ ἡρώδου τε, καὶ
φαβωρίνου ξυμπίνοντας γοῦν αὐτοῦ φιλεῖ, ἐγκαταμί-
γνυς ἰνδικοῖς ἀπίκα, καὶ πεπλασμένῃ τῇ γλώττῃ βαρβα-
ρίζων. ἡ δὲ χρεμίνη πρὸς τὸ πολέμωνα τῷ φαβωρίνῳ δια-
φορὰ, ἤρξατο μὲν ἐν ἰωνίᾳ, προδιμένων αὐτῷ τῶν ἐφεσίων,
ἐπὶ τὸν πολέμωνα ἡ σμύρνα ἐβοήθει. ἐπὶ δώνει δὲ ἐν
τῇ ῥώμῃ. ὕπατοι γοῦν, καὶ παῖδες ὑπάτων, οἱ μὲν, τὸν,
ἐπαινοῦντα, οἱ δὲ, τὸν, ἤρξαν αὐτοῖς φιλοτιμίας. ἡ πο-
λὺ ἐκκαίει καὶ σοφοῖς ἀνδράσι τὸν πόλεμον, τὸ ἀνθρω-
πείας φύσεως τὸ φιλότιμον ἀγήρων ἠγεμένης. συμπάσοις
μὲν οὖν τῆς φιλοτιμίας. μεμπτοὶ δὲ τῶν λόγων, οὓς ἐπ' ἀλ-
λοις ξυνέθεσαν. ἀσιλγὴς γοῦν λοιδορία, καὶ ἀλλοῖς τύχαις,

αὐτοκράτωρ καταβιάσεσθαι αὐτὸν ὧν τ' ἐμάνη ἐς τ' χρυσᾶ ἅμαξαν, ἐφ' ἧς οἱ βασιλῆς τὰς ἐκ τῶν πολέμων πομπὰς πομπεύουσιν, ἔλεγε, θαμὰ ἐπερωτῶν σεσεις πρὸς τ' δίωνα, τί μοι λέγεις ἐκ οἶδα· φιλῶ δέ σε ὡς ἐμαυτὸν· σοφιστικῶ πάντοι δὲ τοῦ δίωνος αἰτῆν λόγων ἀκούσω· σὺ δὲ ὡς ἀληθῶς λυπῆ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὀργᾶς, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις ὄμοιος.

ΦΛΑΒΩΡΙΝΟΣ.

Καὶ Φλαβωρῖνον τὸν φιλόσοφον, ὃν ὑγνωπίᾳ σὲ σοφιστὴς ἐκήρυττεν· ὧν μοι χρὴ τῶν ἐπιτηδείων γαλατῶν οὔτος, ἀρχιερατεύσαντα πόλεως, ὑπὸ πρίσκου πεταμῶ ὡκείτω· δίφυες δὲ ἐπίχθη, καὶ ἀνδρόθηλυς· καὶ τοῦτο ἐδηλοῦτο μὲν ἐκ παρὰ τοῦ ἄδους· ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου, καὶ γυναικώδη ἦχον· ἐδηλοῦτο δὲ καὶ τῷ φθέγματι· ὀξυηχὲς γὰρ ἠκούετο, καὶ λιπαρὸν, καὶ ἐπίτονον, ὥσπερ ἡ φύσις τῶν ὀνούχους ἥρμοκε· θῆλυς δὲ οὕτω τὰς ἰδέας τὰ σώματα, ὡς καὶ μοιχοῦ λαβεῖν αἰτίαν ἐξ ἀνδρὸς ὑπάτου· διαφορᾶς δὲ αὐτῷ πρὸς ἀδριανὸν βασιλέα γενομένης, οὐδὲν ἔπαθεν· ὅθεν ὡς παραδόξως ἐπεχρημάτισθη τῷ ἑαυτοῦ βίῳ· τρία τῶν γαλατῶν ὤν, ἐλλιμίζειν· ὀνούχους ὤν, μοιχᾶσθαι κρίνεσθαι. βασιλεῖ διαφορᾶσθαι, χρῆσθαι· τοῦ δὲ ἀδριανοῦ, ἔπαινος ἂν ἦν μᾶλλον ἢ βασιλέως ὤν, διεφθείρετο ἀπὸ τοῦ ἄδους, πρὸς ὃν ἐξεῦρε ἀποκτῆναι· βασιλεὺς δὲ κρείττων ὢν χώσιτο ἂν δρὶ χειρῖ, ἰῷ ὀργῆς κρατῆ· καὶ θυμὸς δὲ μέγας ἐσὶ διστρεφὴς βασιλέως, ἰῷ μὴ λογισμῷ κολάζηται· βέλτιον γὰρ ταῦτα πᾶς τὴν ποινὴν δόξας προσγράφειν, τὴν δ' τιθεμένων τὸ τὴν βασιλείων ἦθη· ἀρχιερεὺς δὲ ἀναχθεὶς ἐς τὰ οἴκοι πάτρια, ἐφῆκε μὲν κατὰ τῶν ὑπὸ τὴν τοιαύτην νόμους, ὡς ἀφειμένος τοῦ λειτουργῶν, ἐπαιδεύθη φιλοσόφως· τὸν δὲ αὐτοκράτορα ὁρῶν σφόδρα τέως αὐτῷ βίβλοις διαγεγραμμένον, ὡς μὴ φιλοσοφοῦντι, ὑπετίμητο

Flav. Vopiscus.

Laus Adriani Imperat.

πι, τῇ πρὸ τοῦ πο. ὡς δὲ καὶ ἱστορίαν ἱκανὸς ὢν συγγράφειν, δηλοῖ τὰ μηκά. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐς μάχας ἦλθεν ὁπότε ἐβλάπτο τὸν δὲ εὐβοϊκὸν, καὶ τὸν τοῦ ψιθακοῦ ἔπαινον, καὶ ὁπόσα οὐκ ὑπὸ μικρῶν ἐπονήθησαν τῷ διάνοι, μὴ μικρὰ ἡγώμεθα, ἀλλὰ σοφιστικά. σοφιστοῦ γὰρ τὸ καὶ ὑπὸ τοιούτων πονηθῆναι. γενόμενος δὲ κατὰ χρόνους, οὓς ἀπολλώνιός τις ὁ τυανεὺς, καὶ εὐφράτης ὁ τύριος ἐφιλοσόφουν, ἀμφοτέροις μὲν ἐπετήδευε σχεῖν, καὶ τοῖς διαφερομένοις πρὸς ἀλλήλους, ἕξιν τοῦ φιλοσοφίας ἤθους. τὸν δὲ ἐς τὸ μηκὰ ἴδιον πάροδον τοῦ ἀνδρὸς, φυγὴν μὲν οὐκ ἀξιῶ ὀνομάζειν, ἐπεὶ μὴ προσετάχθη αὐτῷ φυγήν. οὐδὲ ἀποδημίαν, ἐπειδὴ τοῦ φασγρυοῦ ἐξέπεσε, κλεπτῶν ἑαυτὸν ὀφθαλμῶν τε, καὶ ὤτων, καὶ ἄλλα σὺν ἄλλῃ γῇ πράττων, δίκην τὴν πατὰ τῶν ῥωμαίων τυραννίδα. ὑφ' ὧν ἠλαύνετο φιλοσοφία πᾶσα. φυτεύων δὲ, καὶ σκάπτων, καὶ ἐπαντλῶν βοτάναισις, καὶ κήποις, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὑπὸ τροφῆς ἀναλισκόμενος, οὐδὲ τοῦ σουδάζειν ἠμέλει, ἀλλὰ ἀπὸ δυοῖν βιβλίοιν ἑαυτὸν ξωπύχει. ταυτὶ δὲ ὦ ὅ, τι φαίδων ὁ τοῦ πλάτωνος, καὶ δημοδόκης ἑκατὸν τῆς πρισβαίας. βαμίζων δὲ ἐς στρατόπεδα, σὺν οἷς πορεύεσθαι τεύχεσθαι, καὶ ὅσ' στρατιώτας ὁρῶν ἐς νεώτερα ὁρμῶντας ὧν δομετιανοῦ ἀπισφαγμένου, οὐκ ἐφήσατο, ἀπεῖρα ἰδὼν ἐπραγμένα σαν, ἀλλὰ γυμνὸς ἀναπηδήσας ὧν βάθρου ὑψηλοῦ, ἥρξατο τοῦ λόγου ὧδε. αὐτὰρ ὁ γυμνασθὴ ῥακέων πολυμήτης ὀδυσσεύς. καὶ ἀπὸν ταῦτα, καὶ δηλώσας ἑαυτὸν ὅτι μὴ πλοχὸς, μηδ' ὢν ἔμελλε, δίων δὲ ἦν ὁ σοφὸς, ὧν μὲν τὴν κατηγορίαν τοῦ τυραννου, πολὺς ἔπνευσε. ὧν δὲ στρατιώτας ἐδίδαξεν ἄμεινον φρονεῖν τὰ δοκοῦντα ῥωμαίοις πράττοντας. καὶ γὰρ καὶ ἡ πειθὼ τοῦ ἀνδρὸς, οἵα καταθέλξαι καὶ ὧν μὴ τὰ ἐλλιμένων ἀκριβοῦντας, τροῖαν ἐμοὶ

247

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ.

Κ' ὁ Καρνεάδης δὲ ὁ ἀθλιώτατος, ὃν σοφιστὰς ἐγράφετο. φιλοσόφως μὲν γὰρ κατεσκεύασε τὴν γνώμην· τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν λόγων, ἐς τὴν ἄγαν ἤλασεν ἀνόητα.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Οἶδα καὶ Φιλόστρατον τὸν ἀγύπτιον, κλεισπάτρᾳ μὲν συμφιλοσοφήσαντα τῇ βασιλίδι, σοφιστὴν δὲ προσρηθέντα, ἐπειδὴ λόγου ἰδίας παγκυρικὴν ἥρμοσε, καὶ ποικίλην, γυμνασίοισιν· ἣ καὶ αὐτὸς τὸ φιλολογεῖν τρυφερὸν ἔσχεθε· καὶ παρῴδησε τινὲς ἐπ' αὐτῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον,

Παρσόφου ὀργὴν ἔχει Φιλοστράτου, ὃς κλεοπάτρᾳ νῦν προσομιλήσας, τοῖς ἰδεῖν πίφαυται. ἐφαύνη.

ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Κ' ἀθεόμνηστον δὲ τὸν ναυκρατίτην ἐπειδήλως φιλοσοφήσαντα, ἢ πρὸ βολὴν τὴν λόγων, ἐς τὰς σοφιστὰς ἀπήνεγκε.

ΔΙΩΝ.

Δίωνα δὲ τὸν Προυσαέα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ προσειπεῖν, διὰ τὴν ἐς πέντε ἀρετήν· ἀμαλθάσας γὰρ καρασσόμενον τὸ τοῦ λόγου ξυγκίμενος μὲν τὴν ἄρκτον ἡρμοσάων τοῖς ἀρίστοις, βλέπων δὲ πρὸς τὴν δημοθένους ἰσχὺν, καὶ πλάτωνος, ἣ καθάπερ αἱ μαχαῖραι τοῖς ὀργάνοις προσηχεῖ· ὁ δίων τὸ ἑαυτοῦ ἴδιον ξυνῳδὸν ἀφελόμενος ἐπεστραμμένον. ἀρίστη δὲ ἐν τοῖς δίωνος λόγοις καὶ ἡ τοῦ νόου κρᾶσις· ὑβριζούσας τὰ γὰρ πόλεσι πλεῖστα ἐπεπλήξας, οὐ φιλολοίδορος, οὐδὲ ἀνδρὸς ἔδοξεν, ἀλλ' οἷον ἵππων ὕβριν χαλινῷ κατεστόμωσε μᾶλλον, ἢ μάστιγι. πολιτῶν τε δυνομουμένων ἐς ἐπαίνους κατασὰς, οὐκ ἐπαίρειν αὐτὰς ἔδοξεν, ἀλλ' ἐπερείσειν μᾶλλον ὡς ἀπολουμένας, ἢ μεταβάλοιντο. ἰῷ δὲ αὐτῷ χρῆ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος, οὐ κοινὸν, οὐ δ' ἐρωγίζον, χρῆ ἐμβριθὲς μὲν ἐγκείμενον, κεχρωσμένον δὲ οἷον ἡδύσμασι

Βυζαντίων.

Α ἐων δὲ ὁ Βυζάντιος, νίὸς μὲν ὢν, ἐφοίτα πλάτωνι. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, σοφιστὴς προσῆιει, πολυειδῶς ἐχων τοῦ λόγου, καὶ πιθανῶς τ ἀποκρίσιων. φιλίππῳ μὲν γὰρ τοῦτον τὸν Βυζάντιον πρεσβευτὴν πέμψαντι, ἐπί μοι ὦ φίλιππε ἔφη, τί παθὼν, πολέμου ἀρχὴς, τοῦ δὲ, ἐπόντος σὺ πατρίδι ἡ σὴ καλλίστη πόλεων οὖσα, ὑπηκόῳ τῷ μεγάλῃ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο τῶν θύρασι τῶν ἑαυτοῦ παιδικῶν ἥκω, ὑπολαβὼν ὁ λέων, οὐ φοιτῶσιν ἔφη μετ ἐξόδων τῶν τὰς τῶν παιδικῶν θύρας οἱ ἄξιοι τοῦ ἀνδρεῖα. οὐ γὰρ πολεμικῶν ὀρέγονται, ἀλλὰ μουσικῶν οἱ ᾄδοντες δίνυπα. καὶ ἐλευθέρου τὸ βυζάντιον, δημοδίνους μὲν πολλὰς πρὸς ἀθηναίους ἐπόντος, λίοντος δ ὀλίγας πρὸς αὐτὸν φίλιππον. καὶ πρισβεύων δὲ παρ ἀθηναίοις ὀλίγων δέων, ἐπασίαζε μὲν πολλῶν ἡμέρων χρόνον ἡ πόλις, καὶ παρὰ τὸν κῆν ἐπολιτεύετο. παρελθὼν δ ἐς τὴν ἐκκλησίαν, πρασίβασιλεν αὐτοῖς ἀβρόσυν γέλωτος τῶν πῶ ἥδη, ἐπειδὴ πίων ἐφαίνετο, καὶ πρὸς πόσ τὴν ἡσυχάσθαι. παραχρῆς δὲ οὐδὲν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, τί ἔφη ὦ ἀθηναῖοι γελᾶτε; ἢ ὅτι παχὺς ἐγὼ, καὶ τοσοῦτος; ἐστι μοι καὶ γυνὴ πολλῷ παχυτέρα. καὶ ὁμοσάντων μὲν ὑμᾶς, χωρεῖν ἡ κλίνη. διαφθορμένους δὲ, οὐδὲ ἡσυχία, καὶ ἐς σὲ ἥκειν ὁ τῶν ἀθηναίων δῆμος, ἀσμοδὴς ὑπὸ τοῦ λίοντος, σφοῦν ἐλάσαντος τῷ καιρῷ.

ΔΙΑΣ.

Δ ίασ δὲ ὁ ἐφέσιος, τὸ μὲν πᾶσμα τ ἑαυτοῦ φιλοσοφίασ. ἐξ ἀκαδημίασ ἐβίβλητο. σοφιστὴς δ' ὁμοίδη. διὰ τὸ δὲ τὸν φίλιππον ὀρῶν χαλεπὸν ὄντα τοῖς ἕλλησιν, ὧν τ ἀσίασ ἐρατεύοντα ἐποίησε. καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν διεξῆλθε λόγον, ὡς δίον ἀκολουθεῖν ἐρατεύοντι. καλὸν γὰρ εἶναι κῆ τὸ ἔξω δουλεύειν, ὧν πῶ οἴκοι ἐλευθερεύεσθαι.

Καρνιάδης.

ὃν δὲ νῦν λέγω, ὕβριν ἤσκει, καὶ ἀναιδῶς ἐπύθετο. οὗτος ὁ χειρίφων τὴν ὠδὴν τοῦ γοργίου διαμασώμενος, διατί ἔφη ὦ γοργία οἱ ἀνεμοι τὴν μὲν θάλασσαν φυσῶσι, τὸ δὲ πῦρ οὐ φυσῶσιν; ὁ δὲ, οὐδὲν περαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐρωτήματος, τυγχάνει μὲν ἔφη σοι κατειλήφως σκοπῶν· ἐγὼ δὲ, ἐκεῖνο πάλαι οἶδα ὅτι ἡνίκ' ἂν αὐτὸν παρέλαβες ὦ τοιούτους φύσει δημηγορητὰς δὲ οἱ ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς σοφιστὰς ὁρῶντες, ἐξήρχον αὐτοὺς τῆς δικαστηρίου, ὡς ἀδίκως λόγας τοῦ δικαίου κρατοῦντας, καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ δοκοῦν· ὅσοι δ' αὖ ἀσχίνης, καὶ δημοσθένης, προὔφρόνουν μὲν αὐτὸ ἀλλήλοις, οὐχ ὡς ὄντας δὲ, ἀλλ' ὡς διαβεβλημένους τοῖς δικάζουσιν· ἰδίᾳ γὰρ ἡδέως ἂν ἀπ' αὐτοῦ θαυμάζεσθαι· καὶ δημοσθένης μὲν τῷ ἀσχίνῃ πρὸς αὐτὸν γνωρίμους ἐκπαίζων, ὡς τὴν τῆς δικαστῶν ψῆφον πρὸς τὸ δοκοῦν ἑαυτῷ μετάγων· ἀσχίνης δὲ οὐκ οἶδ' ὅμοι δοκεῖ πρισβεῦσαι παρὰ τοὺς θείους ἀμήχανα ἐγίγνωσκε, εἰ μὴ καὶ ἀθήνησιν αὐτὸς ἐπαιδεύθη· σοφιστὰς δὲ οἱ παλαιοὶ ἐπωνόμαζον, οὐ μόνον τοὺς ῥητόρων αὖ ὑποφωνοῦντας τι, καὶ λαμπρύνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς φιλοσόφων αὖ ξυνουσίας ὁμιλοῦντας, ὑπὲρ ὧν ἀναγκαῖον προτέρων λέγειν· ἐπεὶ δ' οὐκ ὄντες σοφισταὶ, δοκοῦντες δὲ, παρῆλθον εἰς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

262

ΕΥΔΟΞΟΣ.

Εὔδοξος μὲν γὰρ ὁ κνίδιος, αὖ καὶ ἀκαδημίᾳ λόγους ἱκανῶς ἐκφραντίσας, ὅμως συνέγραφε τοῖς σοφισταῖς, τῷ κόσμῳ τῆς ἀπαγωγίας, καὶ τῷ ὠφελεῖσθαι δυ· καὶ ἐξιοῦτο τῆς τῶν σοφιστῶν ἐπωνυμίας καθ' ἑλλήσποντον ὢν, καὶ προσποιητίδας, καταί τι μίμφιν, καὶ τὴν ὑπὲρ μίμφιν ἄχυπτον, ἣν αἰθιοπία τις ὁρίζει, καὶ τῆς ἐκείνῃ σοφῶν οἱ μυμοί.

τὰ τὸ δέξαν. χιδίων ὃ πῶς λόγων, οἱ μὲν, ἐκ Περικλέους πρώτου ῥηναὶ φασιν. ὅθεν καὶ μέχρις ὁ Περικλῆς ἐνομίσθη τῶν ἄλλων. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ βυζαντίου πύθωνος, ὃν δημοδίνης μόνος ἀθηναίων ἀσαχίν φησι θρασυώμενον, καὶ πολλῶ ῥίαντα. οἱ δὲ, ἀσχίνου φασὶ τὸ χιδίαζειν εὑρεμα. τοῦτον γὰρ πλούσαντα εἰς ῥόδον Περὶ τὸν καρα μαύσωλον, χιδίῳ αὐτὸν λόγῳ ἐσαι. ἐμοὶ δὲ, πλεῖστα μὲν ἂν βρώπων ἀσχίνης δοκεῖ χιδίασαι περὶ σβύων τι, καὶ ἀπὸ περὶ σβύων, σωκρατῶν τι, καὶ δημοκρατῶν. καταλιπὼν δὲ μόνους τοὺς συγκεχραμμένους τῷ λόγων, ἵνα τῷ δημοσθένους φρονήσματον μὴ πολλῷ λίποιτο. χιδίου ὃ λόγου, γοργίας ἄρξαι. παρελθὼν γὰρ οὗτος εἰς τὸ ἀθηναίων θέατρον, ἐθαῤῥήσασε εἰπεῖν, προβάλλειν. καὶ τὸ κινδυνεύσαι τοῦτο, πρῶτον ἀνέφθέγξατο, σὰ δὲ κινύμενος δὴ που παίειν μὲν οὐδένα, πολὺ παντὸς δ' ἂν εἰπεῖν, ἐφιεὶς τῷ καιρῷ. τοῦτο δ' ἐπελθὼν τῷ γοργίᾳ, διὰ τόδε. προδίκῳ τῷ κίῳ σωκρατικῷ πότερ' οὐκ ἀνδρὸς λόγος, ἢ ἄριστε, καὶ ἡ κακία, φοβεῖσθαι πολὺ τὸν ἡρακλέα σὺ δὲ ἡγυναικῶν ἐσαλμόσαι. ἢ μὲν, ἀπατηλῶ τε, καὶ ποικίλῳ, καὶ δ' ὡς ἔτυχε. τῷ πρωτεύουσαι τῷ ἡρακλεῖ νεῳ εἶπ, ἢ μὲν, ἀρχίας, καὶ τρυφιῶ. ἡ δὲ, αὐχμῶν, τῷ πόνους. τῷ τὸ ὦ πᾶσι τὰ λόγου διὰ πλεόνων σωπεύοντος, ἐμμισθον ἐπίδειξιν ἐποιεῖτο πρόδικος, πολὺ φοιτῶν τε ἄσε, καὶ θέλγων αὐτὰ τὸν ὀρφέως τε, καὶ θαμύριδος τρόπον. ἐφ' οἷς μεγάλων μὲν ἠξιοῦτο παρὰ θηβαίοις, πλεόνων δ' οὐ λακεδαιμονίοις, ὡς ἐς τὸ συμφόρον τῶν νέων ἐπαιδεύσκων ταῦτα. ὁ δὲ γοργίας ὦ κόπων τὸν πρόδικον, ὡς ἔωλά τι, τῷ πολλάκις ἐρημίαν ἀγορεύοντα, ἐποφῆκεν ἑαυτὸν τῷ καιρῷ. σὺ μὲν φθόνους τε ἥμαρτον. ἦν γὰρ τις χαιρεφῶν ἀθηναῖος. οὐκ ὂν ἡ κωμῳδία πύξινον ἱκάλει, ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὑπὸ φρονήσματων ἐθέσῃ τὸ αἷμα.

Gorgias.

τ Ἦν ἀρχαία σοφιστικὴ, ῥητορικὴ ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν· διαλέγεται μὲν γὰρ ὑπὲρ ὧν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἃ δὲ ἐκεῖνοι τοῖς ὠμοτέροις ὑπὸ καθήμενοι, καὶ τὰ σμικρὰ τῷ ῥητορικῷ προσβιβάζοντες, οὕτω φασὶ γιγνώσκειν, ταῦτα ὁ παλαιὸς σοφιστὴς, ὡς ἐδοκεῖ λέγειν προοίμια γοῦν ποιεῖται τῶν λόγων, τὸ οἶδα, καὶ τὸ γιγνώσκω, καὶ πάλαι διίσκημαι, καὶ βέβαιον οὐθρώπῳ οὐδέν· ἃ δὲ τοιαῦτα ἴδια τῶν προοιμίων, θύραθέν τι προσχὼν τῶν λόγων, καὶ φρόνημα, καὶ κατόπλημα σαφῶς τοῦ ὄντος· ἥρμοσται δὲ ἃ μὲν, τῇ αὐθρωπίνῃ μαστιγῇ, ἵν' αὐχοῦσί τι, καὶ χαλεπαίνει, καὶ πρὸς τούτων, ἐνθοῦ ξωνίθισαν, μορίοις ἀσθενῶν σοχαλόμενοί τοῦ ὄντος· ἃ δὲ, τῇ βιαιοσοφῶν τῇ χρησιμοσοφίᾳ· ἡ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ πυθίᾳ, ἀκέραιον ἐστὶν, οἱ δὲ δ' ἐχὼ τὰμμιχ τ' ὀρθμὸν, ἡ μίτρα θαλάσσης, καὶ τᾶχος τριτοχαῖ ἑύλινον διδοῖ, ὀρύσσω ζοὺς· καὶ νεφῶν, ὀρίσης, ἀλκμαίων, μητροκτόνοι· καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὥσπερ σοφισοῦ λέγοντος· ἃ μὲν δὴ ἀρχαία σοφιστικὴ, καὶ τὸ φιλοσοφούμενα ὑποθιμένη, δίμη αὐτὴ ἀποτείλου, καὶ ἐς μῆκος· διελέγετο μὲν γὰρ πρὸς ἀνδρίας· διελέγετο δὲ, πρὸς δικαιόπτους, ἡρώων τε πέρι, καὶ θεῶν, καὶ ὅπη ἄπεχημάτεται ἡ δία τοῦ κόσμου· ἃ δὲ μετ' ἐκείνην, ἵν' οὐχὶ νέαν, ἀρχαίαν γὰρ, δθυπέραν δὲ μᾶλλον προσρητέον, τοὺς πένητας ὑπετυπώσατο, καὶ τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς ἀφρισίας, καὶ τοὺς τυραύνους, καὶ τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις, ἐφ' ἃς ἡ ἱστορία ἄγει· ἤρξε δὲ τῆς μὲν ἀρχαιοτέρας, γοργίας ὁ λεοντῖνος σοθιπαλοῖς· τῆς δὲ δθυτέρας, αὐχίνης ὁ ἀτρομήτου, τῶν μὲν ἀθήνησι πολιτικῶν ἐκπεσών, καρίᾳ δὲ ἐνμιλήσας, καὶ ῥόδῳ· ἡ μιτχερίζοντος τοὺς ὑποθέσεις καὶ τοῖς τιχνίοις, οἱ μὲν, ἀπὸ αὐχίνου· οἱ δὲ, ἀπὸ γοργίου καὶ

περισκίρτων δὲ καὶ ἀνάλιος διλφῖνος, τὸ ῥᾴθιον ἐν τῇ γραφῇ τύπτουσι· ᾧ ὁ κηρὸς ἐδόκει διαπυεῖσθαι, ᾧ πρὸς τὸ τῆς βαλάσσης νομίζεσθαι μίμημα, πρὸς αὐτῆς τῶν ἐξουσίας ἐβαλλαπόμενος, ἀ νήμων τοὺς τοῦ πίνακος τίρμασιν ἀμφιτρίτη ἐκβυθίζομένη ἄγριόν τι, ᾧ φρικῶδες ὁρῶσα, καὶ ἁλικὸν τι σέλας ἐκ τῶν ὀμμάτων μαρμαίρουσα· νηρηίδες δὲ πόδες αὐτῶν ὑπέκισαν· ἀπαλαὶ ὄντως αὗται, καὶ ἀνθηραὶ προσιδεῖν, ᾧ ἀφροδίσιον ἵμερον ἐξ ὀμμάτων πάλουσαι· ὑπὸ δὲ ἄκρων τῶν θαλασσίων κυμάτων ἐλίσσουσαι τῷ πορείαν ἐπλησον· πόδες δὲ αὐτοῖς ὠκεανὸς φοῦκος ἔχειτο τι, μικροῦ τῆς τοῦ ποταμοῦ κινήσεως καὶ κυμαίνειν διδαχούσης.

Τῷ λαμπροτάτῳ ὑπάτῳ Αὐτωνίῳ, Φιλόστρατος.

Οὓς ἐν δόξῃ τὲ φιλοσοφῆσαι σοφισθέντας παντὸς καὶ ὧν οὗτοι κυρίως προσρηθέντας σοφιστὰς, εἰς δύο βίβλους ἀπεγράψατό σοι, γινώσκων μὲν, ὅτι καὶ λόγος ἔστί σοι πρὸς τὸν τόκνιλον, εἰς ἡρῴδην τὸν σοφιστὴν ἀναφέροντι, μεμνημένος δὲ καὶ τῆς κατὰ τοὺς αὐτόθι σχολὰς ἀποδεδειγμένων ποτὲ ἡμῖν ὑπὲρ σοφιστῶν. πατρίδας δὲ προσεγράψαμεν, οὐ δι' οὓς πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπ' ὀθόνιου ἡμῶν· οἱ δὲ χρὴ δὴ καὶ κριτέας τῶν σοφιστῶν οὐκ ἐκ πατρίδων, ἀλλ' ὁμήρου δὴ μόνου σὺν τῷ πατρὶ ὑμνηθέντα, ἐπειδὴ θαῦμα ἀνελόσθαι ἔμελλε πατρίδα ὁμήρου ποταμὸν εἶναι· καὶ ἄλλως, οὐκ οὐτυχὲς βουλομένῳ πολλὰ ἀδίνειν, πατρίδα μὲν τοῦ δήμου ἐξεπίστασθαι, ᾧ μητέρα, τὰς δὲ περὶ αὐτὸν αἰτίας τι, καὶ κατίασ' οὐ γινώσκειν· μηδ' ὅτι κατορθώσει τι οὗτος, καὶ ἐσφάλη ἢ τύχῃ, ἢ γνώμῃ· τὸ δὲ φρόντισμα τοῦτο αἱρέσει ὑπάτου, καὶ τὲ αἰχμῇ σοι κουφίσῃ τῆς γνώμης, ὥσπερ ὁ κραδίης τῆς ἐλέγης τοῖς αἰχμοπίοις φαρμάκοις. Ἐρρῶσθαι μᾶλλον ἢ ὑγιαίνειν.

μένου τῷ ὁρμῷ, ὃς τῆς Εὐριπίδου διακωμῳδοποιίας πλήσας τοὺς μίμους· καὶ βουλόμενος, σωφρονισμοῦσα καὶ σωτηρίαν ἔμφρονα, καὶ εἰς θυμὸν ἀγριαίνει τὸ ἦθος αὐτοῦ πεπηκότας τῇ φύσει, πρὸς τὴν ἐγγονα τῆς φιλογενίας ὁρμὴν ἐκβάλλουσα, καὶ παιδικῶν λόγων μετὰ τῶν ἀνόμου σφαγὴν ἄπιτα· ἦν δὲ αὐτῇ καὶ ξιφηφόρος ἡ χεὶρ, δλακονᾶν ἑτοίμη τῷ θυμῷ, ὧν τὸ μίασμα ἀποδυσύμη, καὶ ἡμιλημίχη θρίξ, τὸ αὐχμηρὸν ὑποσημαίνουσα, καὶ σὴλ τῆς πένθους μος ἀκόλουθος τῇ ψυχῇ.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ.

Ἰκὼν ἦν ὧν τοῖς σκυθικοῖς ἤθεσιν, οὐκ εἰς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τὴν γραφῆς καλῶν, οὐ κάλλους ἂς ἐξεσκευμένη· ἐκπετύπωῦ δὲ κατ' αὐτὸν Ἀθάμασ, μανίασ οἱ ρούμενος· ἦν δ' ἰδεῖν γυμνὸς, αἵματι φοινίσσων τὸν κόμιον, ἠγκεκωμένος τὸν τρίχα, πεπλάφορος τὸ ὄμμα, ἐκπλήξιας γένων· καὶ ὧν πλοῦ δὲ οὐ μασίσις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ ὀργάνων δήμασι δημοφθόροις ἠγρίωτο, ἀλλὰ καὶ σίδηρος ἐ χεῖρος προεκβέβλητο, ἐκ θέσεως παραπλήσιος· ἡ μὲν γὰρ χεὶρ, ὄντως ὧν ἀκίνητος· ἐδόκει δὲ οὐ τί ἦν τὸ πάσιμον, ἀλλὰ δόξη κινήσεως ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρὸν τι, καὶ τιθηνικὸς ἐρῶσα· ἐγκαλίσο δὲ καὶ παῖδα γύπιον, καὶ τῶν θηλῶν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ προσῆκε, τὰς τροφίμους ὑποσπάζουσα πηγὰς τοῖς τροφίμοις· ἐπήγετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ τὸν ἄκραν τῆς Σκιάδρως, καὶ τὸν θάλατταν τῶν ὑπωρείων· τὸ δὲ ῥόθιον, πρὸς ὑποδοχὴν ἐκολποῦτο, κυματόεν ἠωτός· καὶ ζεφύρου τι κατέχη τὸ σῶμα, λιγυρῷ πνεύματι τὸν θάλασσαν κατωνάζοντος· ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφαπτεται τῶν ὠδίνων, ὡς καὶ πνοὴν δημιουργῶν ὑποσάμενος, καὶ ἀνακοντίζειν ἐκλασίους αὔρας, καὶ τῆς ὄγκα φύσεως ἐπάγειν τὴν μίμησιν.

μὲσα, τῷ ἀνθρώπῳ σωτῆρα τύπον· ὡς τὸν μὲν ἵππον, τῷ κεφαλῷ τρέφειν, καὶ οὐκ αὐχενίους τίκτοντας, καὶ ὅσον εἰς τὸ νῶτον καταβαῖνον ὑγρώτατα· τὸν δὲ ἄνδρα, ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς βάσεως ἐνεργὸν ζητῶν· τοιοῦτον ὂν ὄγκος τοῦ σώματος, ἢ δεῖς ἂν θυμὸν ὧν πλέοντες τῷ τεχνήματι, καὶ ἠχρειωμένον τὸ σῶμα, καὶ τῷ προσώπῳ τὸ θηριῶδες ἐπανθοῦν, καὶ τὸ τῆς τριχὸς κάλλιστα ὑποκρινομένῳ τῷ πέτρᾳ, καὶ πάντα πρὸς τὸν ἀληθῆ τύπον ἀποδίδοντα.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΗΔΕΙΑΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἰδοὺ καὶ τῶν πολυθρύλλητον σοὶ ὄρεος Μακεδόνων Μήδειαν· λίθος ὦ, μιμούμενον τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος, ἀπομαξαμένης εἰς αὐτὸ τῆς τέχνης τὸ σύμπληρουμένον τῷ ψυχῇ· καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορῆτο δήλωμα, καὶ θυμὸς ὑπανίστατο, καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινον αἱ εἰκόνες· καὶ ὡς βραχέως ἀπεῖν, τοῦ πρὸ αὐτῶν δράματος ἐξήνησις ἦν τὸ θέαμα· ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς, ὑπὲρ τῶν πράξειν ἐδήλου τῆς γυναικὸς τὰ βουλεύματα· ὁ δὲ θυμὸς, τὴν ὑμὴν τῆς ὀργῆς παραγραφόμενος, τῷ φύσιν πρὸς τὸ ὄργον ἤγειρε, τῷ ὧν τὸν φόνον ὁρμῶν ἐπεγόμενος· ἡ λύπη δὲ, τὸν ὧν τοῖς παισὶν ἐπισυμβεβηκότα ἔκτον εἰς τῶν μητρῴαν σωτῆρα ἀρέσεως ἐκ τοῦ θυμοῦ τῶν λίθον ἕλκουσαν· οὐ γὰρ ἄπηκτος, οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ, καὶ μανίαν σὺν δίκῃ διηρῆτο, ὑπερισχυμένην τοῖς τῆς γυναικὸς φύσεως βουλεύμασιν· εἰκὼς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον καθαρθούσαν τοῦ θυμοῦ, ὥσπερ ἰφθαι πρὸς οἶκτον, καὶ ὡς σύνοικον ἀχθομένῳ τοῦ κακοῦ, τῷ ψυχὴν οἰκτίζεσθαι· ταῦτα μὲν τοῦ σώματος τὰ παίδη ἡ εἰκὼν ἐμιμεῖτο· καὶ ἦν ἰδεῖν τῶν λίθον ὁ τὰ μὲν, φόβουσαν τὸν θυμὸν σὺν ὄμμασιν· ὁ τὰ δὲ, σκυθρωπὸν ὁρῶσαν, καὶ μαλακομένην ὡς σιότητα, ὥσπερ ἀσπικρὶς τοῦ πεπονθέναι

μαπ, ὃ δὴ καὶ παρεδόξον ἰῶ, χαλκὸν πικτὸμενον σῶμα θος· καὶ παιδικῆς ἰωῦ ἡλικίας, αὖθος ἐκλάμπων· κόμης δὲ ἔχε ἐλικας πᾶς ὀφρύσιν ὣς βάσυπας· ὀδὲ, τῷ πλαθμῶν κατεσίφων τιὼ κιφαλιὼ κόμω, ἐκ τὴν ὀφρύων ἀπωβούμενος τῷ διαθήματι τὰς τρίχας, χωνὸν πλοκάμων ἐτήρη τὸ μίτωπον· ὡς δὲ καὶ κατὰ μῆκος ἐξηπτέρυγομεν τιὼ τίχνω, καὶ τὰς σὺ αὐτῇ δὲ ἄλματα, ἀφασία πλανίης, εὐήκεμεν· ὃ, τι γὰρ χαλκὸς ὑπεραφὴς, καὶ λιπᾶσαν ἐπιδέκυτο τιὼ σάρκα, καὶ πρὸς τιὼ τῆς τρίχος μίμησιν μιθερμόζετο, ὁ τὲ μὴν, βοερύχων ἄλων πλοκαῖς σωιξειλισσόμενος, ὁ τὲ δὴ, θιλούσῃ τῇ τριχὶ ἐκπαδὸν κατεγώτων χιθῆναι σωαπλούμενος· ὁ τὲ ὄ, ὥστ᾽ εἶναι τὸ μέλι πρὸς τὸ σώτονον μιθισάμενος· ὅμμα δὲ ἱμερώδης αὐδοῖ συμμιγὲς, ἀφροδισίου σώπκοῦ χάριτος· ἐκ γὰρ ἤδει ζηλοῦν ὁ χαλκὸς τὸ σάσμιον· καὶ ὑπήκουσας ἐθέλοντι τῷ ἐδάλῳ χανεοῦσα· ἀκίνητος δὲ οὗτος ὁ θύφημος, ἴδοξεν ἀῦ σοι κυνήσιος μιτέχειν, καὶ ὡς χορήαν θῦσ τριπλίζειθαι.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ.

Ἰς ἰερὸν ἐσιὼν σιμνόν τι, καὶ μέγα, ὃ τιὼ καλλίστην ἀκασίαν, ὡς ἑαυτὸ μιθίση, ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ νιῶ ἱδρυμένον θιῶμαι κίνταυρον, ἐκ κυδρὸ κατεκτιὼ ὁμήρειον ἐκόνα, ἀλλὰ ἐνέργ παραπλήσιον ὑλίνῃ· ἀνδρώπος ἦν ἄχρι λαγόνος κατωὸν ὁ κίνταυρος, ἐς ἵππου βάσιν πιρασκιλῆ λήγων· τῶν γὰρ ἵππων, καὶ τῶν ἀνδρώπων ἡ φύσις, ἐξημισήασα τιμοῦσα, ἐς σῶμα σωήρμοσι, τὸ μὲν, ἀποκρίνασα τῶν μορίων, τὸ δὲ, ἀλλήλοις τιχησαμένη σύμφωνα· τῆς μὲν γὰρ ἀνδρωπίνης, ὅσον ἀπ᾽ ἰξύος ἐς ἄκρας ὑποφέρεται, τιὼ βάσιν ἀφεῖλε· τοῦ δὲ ἵππου σώματος, ὅσον ἐς ὀμφαλὸν κατεμάσση

σα. πρὸσωπον δ' σοι θιασαμενου, δ' κλοῦπα τ' ἄδηνιν. οὐ γὰρ ὃς κάλως ἐπίθετον ἐχημάτισα, ἀλλὰ παυσαν, κὴ λιλιων αὐακινοῶ ὄμμα. βαῖος ἄφρασον ὑπασράπτη σιμυίτης, ἀιδοῖ μιγήσης. πλοκάμων δ' ἑλικὴν ῥιόμενοι χάρισιν, οἱ μὲν ἐς νῶτα πεπλόπες, ἄφιτοι κίχωπα. οἱ δὲ ὑπὸ μετώπου πρὸς τὰς ὀφρῦς ἐπμαίσαντες, τοῖς ὄμμασιν ἁλοῦσ'. οἷον δὲ ἐκ τ' ζωπικῆς αὐτάσας κὴ αὐτοὶ καταρ- θόμενοι, ἐς τὴν τ' βοσρύχων καμπὴν σωελίπον', τῷ νέ- μοι τ' πίχνης μὴ πεθομένης τ' ὕλης, ἀλλὰ νοούσης ὅπ ἀχη- ματίζη θεὸν, καὶ δὴ σωασθένη. τὴν δὲ γυναμοῦσαν ἀωδό- των φθέριωθαι, ἢ τοῦ ἀγάλματος ἰδία ἅτι δὴ τῆς ὑγιάσ- πιὼ οὐσίαν σὺ ἑαυτῇ φρόντα, ἀκμιὼ ἀσώλιβρον ἐπκτω- μόν θάλλη. ὑμῆς μὲν δ' σοι καὶ λόγων ὧ πᾶι γιαρᾶν, καὶ μνήμης ἐπόγων ἀπηρξάμεθα. κιλδύης γὰρ οἱ μαι. πρό- θυμος δ' σοι καὶ τὸν νόμον ἄδην, ἢ νέμοις ὑγιάσας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑ.

Εθίασαι τὸν θεὸν ἐπ' ἀκροπόλη, ὃν Πραξιτέλης ἵδρυσε, ἀ δὴ σοι τῆς τίχνης παρασχὼν τὸ πρᾶγμα. παῖς ἰὼ ἀπαλός τι, καὶ νέος, πρὸς τὸ μαλθακόν τι, κὴ γιοτισιον τ' τίχνης τὸν καλὸν μαλαπό- νης. χλιδῆς δὲ ἰὼ, καὶ ἱμέρου μιξις, κὴ τὸ τῆς ἥβης ἔφαι- νον ἄνθος. πάντα δὲ ἰὼ ἰδὼν πρὸς τὰ τῆς τίχνης βού- λησιν ἀμηβόμενα. καὶ γὰρ ἀπαλὸς ἰὼ, μὴ μαχομένῳ τῇ ἀπαλότητι τὰ οὐσίαν ἔχων. καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἥκετο, ἐς ῥυθμοῦσ ὑγρότητος. κὴ ὅλος ἐξίβαινε τῆς αὐτοῦ φύσιως ὁ χαλκὸς, ὧν ὄρους ἐς τ' ἀληθῆ τύπον μιθισάμενος, ἄμοι- ρος δὲ ὧν πνεύματος, καὶ τὸ ἔμπνουν ὑπεδύετο. ἃ γὰρ μὴ παρίλαβεν ὕλη, μὴ δὲ ἔχει τὸν φῶτα, τούτων ἢ τίχνη τὰ ἐξουσίαν ἐπορίζετο. ἐκοιμᾶτο δὲ τὰς παρειὰς ἐρυθρὸς

γος λίθῳ καὶ ἡδονῇ παρέδωκεν ἡ φύσις, καὶ πίτραν καὶ μίξεν ἀλγηνῷ. καὶ μόνῳ ταύτην ἐπεπάμεθα τῷ πρόχνῳ, γοήματα λίθῳ, καὶ φωνῇ σώζεσαν. ὁ μὲν γὰρ Δαίδαλος, μέχρι μὲν κινήσεως σώζεσθαι τὸ, καὶ δώσαμεν ἔχειν ἡ ἐκείνου τέχνη ἐξιστάναι τὰς ὕλας, καὶ εἰς χορείαν κινεῖν. ἀμήχανον δὲ ἦν, καὶ παντελῶς ἄπορον, καὶ φωνὴς μὴ τοχα πραγματεύεσθαι τὰ ποιήματα. ἀλλὰ δὲ Αἰθιόπων χαίρει, πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρεν, καὶ τὴν ἀφωνίαν ἐξενίκησαν τῆς λίθου. ἐκείνῳ τῷ Μίμνωνι καὶ τῷ ἠχῷ λόγος αὐτὴν ἦν, ὁπότε φθέγξοιτο. ἡ χορὸν μὲν σοφάζουσι, χορὸν αὐτὴν πίμπλησιν μέλος. δύο παθῶν δὲ, αὐτὸ ποιεῖ δύναται τὴν ἠχὼ αὐτίμιμον. ἐκεῖνο τὸ δημιούργημα καὶ τῷ ὄμφᾳ τὰς ἀρίας ἐκείμιζε, καὶ οὐκ ἔα μαθεῖν τὸν πατέρα, ὡς αὐτὸ πεποίησε αὐτῷ τὴν Αἰθιόπων τέχνης τὸν ἐκ τῆς ἁμαρμένης ἀφαιρεθέντα Μίμνωνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἴτε τὸ μὲν ἀρχαῖον σκάφος ἔμφωνον γενέσθαι
πεπόμεθα, τὸ ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων τέχνης χερῶν,
ᾧ καὶ τὴν σὲ ἄερσις ἐκλήρωσε τύχης. ἄχαλκο
μα δὲ οὐ πεφύσμεσθα, ἧς ὁ πάνδωρος Ἀσκληπιὸς αὐτὸς
τὸν προνοητικὸν ἐπεσάγων νοῦν, ὦ τὴν ἑαυτοῦ κεῖρ
νοησίαν τοῦ σε νικεῖν τὸν δώρων πρίπτην. ἀλλ'
ἐς μὲν ἀνθρώπινα σώματα κατοικεῖσθαι τὸ θεῖον δώ
ρημα. σῶμα καὶ μισεῖσθαι παθήμασιν, ὃ πεφύσμεσθα δὲ
ἀμὴ δύ' ἔτι πόνον κακίας παραπέφυκεν. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὃ τύ
πος εἶναι δοκεῖ τὸ ἐράμενον, ἀλλὰ τ' ἀληθείας πλάσμα.
ἐπὰ γὰρ ὡς ἂν ἀνθρωπίνης ἡ τέχνη, ἐπ' ἐνηκονισαμένη
τὸ θεῖον, ἧς αὐτὸν ἐξέπαυ. ὕλη μὲν οὖσα, θεοπλὴς ἀνάπιμπ
νουμα. δημιούργημα δ' χερὸς τυχοῦσα, ἅμα δημιουρ
γίας ἔξεσι, πράξεσι, τιμωρίας ψυχῆς ἀρρήτων ἀποτίκτει

φῶν ἔφθεγξ ὁ Διόνυσος ἐξαπίνης, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τῆς θύρας μίμησιν ὁ χαλκὸς μετεβάλλετο· ἀπήχει δὲ τὸ λύρας ὑπορύσαντος τῷ θύρσῳ· ὁ δὲ θύρσος, ἡπάτα τὸ ἄθθησιν· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χλοηρόν τι, καὶ θαλλὸς ἀποσίλβειν ἐδοκάζετο, πρὸς αὐτὸ ἀμπεχόμενος τὸ ὕλην· ὅμμα δὲ ἰῶν πυρὶ δικαιοτάτῳ, μανικὸν ἰδεῖν. καὶ γὰρ τὸ βακχεῦσιμον ὁ χαλκὸς ἐνεθήκυτο, καὶ ἐπιθαλπὲς ἰδέσθαι, ἅσπερ οἱ μαινόμενοι τοὺς Πραξιτέλους καὶ τὸν βάκχην εἶδον ἐγκαταμίξαι θυμηθέντες.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΜΝΩΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Θέλω δ' ὑμῖν καὶ τὸ Μέμνονος ἀφηγήσασθαι θαῦμα. καὶ γὰρ ὄντως παράδοξος ἡ τέχνη, καὶ πρὸς πολλῶν ἀνθρωπίνης χειρός. τοῦ παιδὸς τοῦ Μέμνονος ἀνῆν ἰῶν ἡ Αἰθιοπία, ἐκ λίθου πεποιημένην. ἡ μὲν οὖν τοῖς οἰκέταις ὄρθρος ὑμῖν λίθος ὤν, οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως σιγηλὸν ἀπέκειτο, ἀλλὰ καὶ λίθος ὤν, ἦχον ἐξουσίαν φωνῆς. νῦν μὲν γὰρ αὐτὴν ἔχουσαν τιὴν ἡμῖν ἅμα, προσιφθέγξεται, ὑπομαίνων τῇ φωνῇ τιὴν χαράν, καὶ ὥσπερ τῆς μητρὸς παρουσίας φαιδρυνόμενος. νῦν δὲ ἀποκλινομένης ἡμῖν νύκτα, ἰλιγγιᾷν τι, καὶ ἀλγεινὸν ἔσεσθαι, πρὸς τιὴν ἀπουσίαν αὐτῆς μενος. ἠπόρει δὲ οὐδὲ δακρύων ὁ λίθος, ἀλλ' ἔχων ὑπηρετουμένας τῇ βουλήσει καὶ ταῦτα, καὶ ἰῶν Μέμνονος ἡ πάθη, μόνῳ μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ διακλάπην μοι δοκοῦσα σώματι, ὑπὸ δὲ τύχης πινὸς ὁμοίας, καὶ περιερίσιθος μοχμόν, κατηυθάκτο. ἦχον οὖν ἐγκεκραμένα καὶ τὰ λυπούντα· καὶ πάλιν ἡδονῆς αὖθις αὐτὰ καταλάμβανον, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παθῶν πλημμυρούμενον. καὶ ἡμῖν φύσις, τιὴν λίθων γένεσιν ἄφθογγον παρεῖχε, καὶ κωφίλιν, καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικῆσαι, μήτε ἡδονῆς ἁλῶναι, ἀλλὰ καὶ πάσης τύχης ἄτρωτον. ἐκήρυττε δὲ τῷ Μέμνο

ὧν τὰ μέλη ῥέοντας, καὶ κῦμα θαλάσσης ἔρρυτι τῆς ὠδῆς ὑψούμενον, καὶ πέτρας πλημμελοῦσας μεσικῇ, καὶ πᾶσαν βλάσιν ὥριον, ἐξ ἠθῶν ὧν τὴν μοῦσαν τὴν ὀρφικὴν σοῦ, δουσας. καὶ οὐδὲν μοὶ ἦν τὸ ἠχοῦν, οὐδὲ τὴν ἁρμονίαν τ ἁλυρῳδὸν ἐγείρον. ἡ πίχνη δὲ, ἐν τοῖς ζώοις τοῦ πόδι τὴν μουσικὴν δρῶτος τὰ παθη κατημένους, καὶ ἐν τῷ χαλκῷ τὰς ἡδονὰς ἐποίη φαίνεσθαι, καὶ τὸ ἐπανθοῦντα τῇ αὐδῇ σι τὴν ζώων θελκτήρια, ἀῤῥήτους ἐξέφαινε.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Αἰσθάλῳ μὲν ἐξῆν ἰδὼν τῷ πόδι κρίτην πεσθεῖν
θαῦμα, κινούμενα μηχανεῦς τὰ πεπίσματα,
καὶ πρὸς ἀνθρωπίνῳ αὔθησιν ἐκβιάζεται τὸν
χρυσόν. αἱ δὲ δὴ πραξιτίλεμι χαῖρον, ζωπικὰ δίολα κατα
σκεύαζον τὰ πιχνήματα. ἄλσος ἦν, καὶ Διόνυσος πᾶκτι,
κἠθέου χῆμα μιμούμενος. οὕτω μοὶ ἁπλοῦς, ὡς πρὸς σαῤ
κα μεταῤῥυθμίζεσθαι τὸν χαλκόν. οὕτω δὲ ὑγρὸν τῷ κιχα
λασμένον ἔχων τὸ σῶμα, ὡς ἐξ ἑτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ
χαλκοῦ πεφυκὸς. ὃς χαλκὸς μοὶ ὢν, ἠρυθραίνετο, ζωῆς
δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν δεικνύειν
ἀναμεμιγμένος δύσοι, πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπερίστατο. καὶ ὄντως ἰσ. ἀφῶ
μοὶ ὁ χαλκὸς ἦν σεμνός. ὑπὸ δὲ τῆς πίχνης μαλαπόμε
νος ἐς σαῤκα, ἀπεδέδρασκε τῆς χειρὸς τὴν αὔθησιν. ἦν
δὲ ἀνθρὼς, ἀβρότητος μέμων, ἡμιθῴῳ ῥέμενος, οἷον αὐτὸς
Εὐριπίδης ἐν βάκχαις ἐδεσπόνησε ἐξέφηνε. κισσὸς
δ' αὐτ' ἰσιφε, πρηνέων ἐν κύκλῳ. ὡς κισσὸς ἦν ὁ χαλκὸς,
ὡς κλάδας καμπόμενος, καὶ τὴν βοσεύχαν τὸν ἑλικτὴν
ρασ ἐκ μετώπου κιχυμένους ἀναειλλων. μέλωτος δὲ
ἔμπλεως, ὃ δὴ καὶ παντὸς ἦν ἐπίκτητα θαύματος, ἡδονῆς
ἀφεῖναι τὴν ὕλῃ τὰ κηρίκα, καὶ τὴν παθῶν ἀνάθεσιν
ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. χερὶς δὲ αὐτὸν ἐσκέπτη, οὐχ

ξύνθημα· εἰσῆκει δὲ ἐπί τινος σφάραγος, ἐπ' ἀκρῶν τῶν ταρσῶν βιβυκὼς, ἐπερωμένος τὸ πέδον· ἐπεφύκει δὲ οὐνεσεμισμένως ὑβρίξ· ἀλλ' ἡ μὲν κόμη κατὰ τὴν ὀφρύν ἐφέρπουσα, τοὺς παρειοὺς ἐπίσκιει τὸν βόστρυχον· τὰς δὲ ὀπίσθεν ἦν τοῦ καιροῦ πλοκάμων ἐλύθρα, μόνῳ τὴν ἐν χρείσιος βλάσλῳ ἐπφάσσοντα τῆς τριχός· ἡμεῖς μὲν οὖν ἀφασία πλησίον πρὸς τὴν βίαν, ἐκπλαγέντες, τὸν χαλκὸν ὁρῶντες ὅλον φύσεως μηχανώμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἐκβαίνοντα πείρεως· χαλκὸς μὲν γὰρ ὢν, ἠρυθραίνετο, σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν, διηχεῖτο, μαλθακὼς ἦεν τῇ τύχῃ πρὸς ὃ βούλοιτο· ἀσαρίζων δὲ αὐθησίως ἑωυτῆς, εὐοίκειον ἔχειν ἐπεσθοῦτο τὴν αὔθησιν· καὶ οὕτως ἐτήρικτο, πάγιον τὸν ταρσὸν ὁρῆσαι· ἐσὼς δὲ, ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἐδόκευτο· καὶ σοὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἦπται, ὡς καὶ τῆς ἧς τὸ πρόσω κυριδύων φορᾶς, καὶ πεῤα τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν, καὶ τὴν ἀρχὴν πλήξειν τιμῶν ἃ βούλοιτο, τοῖς πόρυξι· καὶ τὸ μὲν ἡμῖν θαῦμα, τοιοῦτον ἦν· εἰς δὲ τὴν τοῦ τοὺς τέχνας σοφοὺς, καὶ ἀδόκητον σὺν αὐθησίοις τὸ χνικωτέρα τὰ τῆς δημιουργῶν ἀτεχνίην θαύματος, καὶ λογισμοῦ ἐπῆθε τῷ τεχνήματι τὸν τοῦ καιροῦ δωάμιν, ἐν τῇ τέχνῃ σωζομένῳ ἐξευρούμενος· τὸ μὲν γὰρ πρόσωμα τῶν ταρσῶν, ἀσίπιοθαι τὴν ὀξύτητα· καὶ ᾧ τὸν ποσλὼ ἀγελίπων αὐδὼν, φράπα τοῖς ὥραις ἐποχούμενος· τὸν δὲ ἐπανδοῦσαν ὥραν, ὅτι πᾶν δύκαιρον τὸ ὥραῖον, καὶ μάνος κάλλευς δημιουργὸς ὁ καιρός· τὸ δὲ ἀπίωθικὸς ἄπαν, ἔξω τῆς καιροῦ φύσιος· τὸν δὲ κατὰ τὴν μετὸ πον κόμην, ὅτι προσιόντος μὲν αὐτοῦ, λαβέσθαι ῥᾴδιον· παριλθόντος δὲ, ἢ τῶν πραγμάτων ἀκμὴ σωιεξέρχεται, καὶ οὐκέτι ἔστιν ὀλίγωρηθέντα λαβεῖν τὸν καιρόν.

ὡς ἐς ὦνὸ λίθος τ' χρόας, καὶ ὀμμάτων καπισχύνην ἐμβλέ-
ξι, καὶ ὠδῶν ἱστορίαν ἐσώζιε, καὶ αἰδήσεις σὺν δεήκνυτο, καὶ πόδ
ὧν ἐμήνυε, καὶ προς τριχώματος ἐξουσίαν ἠκολούθη, ἐς
τὴν τριχὸς καμπὴν νόμισος. τὸ δὲ οὐδὲ λόγου ῥητὸν,
λίθος ἐς ὑγρότητα κεχαλασμένος, καὶ σὰρκὸς ἴσον σῶμα
τῇ οὐσίᾳ παρεχόμενος. σφριγώτερας γὰρ τὰς τυχικὰς φύ-
σεως, τρυφερότητος ἀπεσύλλεγε αἴδησιν, ἐς ἀρχαίου τινὸς
σώματος ὄγκον διαχεόμενος. μετεχειρίζετο δὲ καὶ σύ-
ριγγα, ἧς νομίοις θεοῖς ἐκεῖνος ἀπήρχετο. καὶ τὴν ὠμιαίαν
κατέχει τοῖς μέλεσιν, ἣ ποτὲ μουσικοῖς ἁλτηρίοις προ-
σομιλῆσαι ποθήσει. τοῦτον θαυμάσας ὁ νέος τὸν Ναρκισ-
σον, καὶ ἐς ἡμᾶς παρήκαγον, ἐς μουσῶν αὐλὴν ὑπεστεφω-
σάμενος. ἐχρῆν δὲ ὁ λόγος, ὡς καὶ ἠκούσθη ἔχειν.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Θέλω δ' σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιούργημα
τῷ λόγῳ περασῆσαι, ὅπερ ἀγαλμάτων κάλλι-
στον ὁ δημιουργὸς πεποιησάμενος, σικυωνίοις ἐς
θέαν προὔθηκε. καιρὸς ἦν ἐς ἄγαλμα, τετυπωμένος ἐκ
χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἀμιλλώμενος τῆς τύχης. πᾶς
δὲ ἦν ὁ καιρὸς ἡβῶν, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐπαγθῶν τὸ
τῆς ἥβης ἄνθος. ἦν δὲ τὴν μὲν ὄψιν, ὡραῖος, σφόν ἰσον
λον, καὶ ῥεφύρου πνέων. πρὸς ὃ βούλοιτο καπαλλάττων
234 τὴν κόμιν αὐτὸν, τὴν δὲ χρόαν ἔχων αὐθρᾶν, τῇ λαμπ
πηδόνι τοῦ σώματος τὸ αὖθι δηλῶν. ἦν δὲ Διονύσου
κατὰ τὸ πλεῖσον ἐμφοῆς. τὰ μὲν γὰρ μέτωπα, χαρίεντα
ἔσιλβον. αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἀβρύεσθαι, νεωτέ-
ρων ὡρχίζοντο, ἐπιβάλλουσαι τοῖς ὄμμασιν ἀπαλὴν

πᾶς ἰὼν, μᾶλλον δὲ νήθυος, ἡλικιώτης ὁρώτων, ἀσπαλιῶ οἷον ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. ἰὼ δὲ πτόηδε τὸ ἄχθμα. κόμας ἐπιχρύσοις ἥρπασε, κατὰ μὲν τὸ μέτωπον, τῆς τριχὸς ἑλισσομένης ἐς κύκλον. κατὰ δὲ τὸν αὐχένα, κιχυμένης ἐς νῶτα. ἔβλιπε δὲ οὐκ ἀκράτως γαῦρον, οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς. ἐπιπεφύκει γὰρ οἱ τοῖς ὄμμασιν ἰκτὶς πτύχης καὶ λύπη, ἵνα μετὰ τοῦ Ναρκίσου καὶ τὸν τύχιον ἡ εἰκὼν μιμῆται. ἔχλη δὲ ὡς πορροι ὁρῶντες, εἰς καὶ τῆς ὥρας τὸν ἀκμὴν προσέικασε. χθμα δὲ ἰὼ τὸ κοσμοῶ τοιόνδε. πέπλος λδυκαρθὲς ὁμόχρως τῷ σώματι τοῦ λίθου, πτυχίοις εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸ δεξιὸν ὦμον, προνοίας ὑπὸ γόνυ καταβάντος ἐπαύοντο, μόγις ἀπὸ τοῦ πορπήματος ἐλευθεροῦν τὴν χεῖρα. ὅτω δὴ ἰὼ ἄπαλὸς, καὶ πρὸς πέπλου μεγόνως μίμησιν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀκαλάμπην χρόας, τὸ δὲ τῆ περιβολῆ λδυκότητος, τὴν δὲ τοῖς μέλεσιν αὐγὴν ἐξεῖναι συγχωρέσης. ἔστι δὲ καθάπερ κατόπτρου τῆ πτυχῆ χρώμενος, καὶ εἰς αὐτὴν περιχέων τοῦ προσώπου τὸ ἦδος. ἡ δὲ, αὖθ' ἁπ' αὐτοῦ δεχομένη χαρακτῆρας, τὴν αὐτὴν εἰδωλοποιΐαν ἤνυσε, ὡς δοκεῖν ἀλλήλοις ἀμφιλοτιμεῖσθαι τὰς φύσεις. ἡ μὲν γὰρ λίθος ὅλη, πρὸς ἐκεῖνον μετεκλάπητο τὸ ὄντως παῖδα. ἡ δὲ πτυχὴ, πρὸς τὸν τῆ λίθῳ μηχανήματος τῆς πτυχῆς ἀπηγωνίζετο, ἐν ἀσώματῳ χθματι τὴν ἐκ σώματος ἀπορραζομένην τοῦ χθματος ὁμοιότητα, καὶ τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος κατιχομένῳ σκιάσματι, οἱονεί τινα σάρκα τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν περιθῆσα. ὅτω δὲ ἰὼ ῥώπικον, καὶ ἔμπυον τὸ καθύδατον χθμα, ὡς αὐτὸν εἶναι δοξάσαι τὸν Ναρκισσον. ὃν ὡς πτυχὶω ἐλθόντα, τῆ μορφῆς αὐτῷ καθύδατον ὀφθείσης, παρὰ νύμφη πλωτῆσαι λέγουσιν, ῥαδιούτως τῷ εἰδώλῳ συμμίξαι, καὶ νῦν σὺν λιμνῶν φασι πέζεσθαι, ἐν ἡρινοῖς ὥραις ἀνθοῦντα. ἡδὺς ἂν

τυπῶν τύραννον. ἐδόν, καὶ μίμαν, καὶ αὐτὸς ἐθαύμασα δὲ τὸ οὐ γὰρ ἐνῆν εἶχετο χαλκοῦς εἶναι τὰ πάντα, ἀλλ' ὅσον ἰῶ, ὥστε ἐγίνετο. εἶδος δ' ἂν τὸν χαλκὸν ῥυπῶ μενον, καὶ εἰς ὑσαρκίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα. ἐγὼ δὲ βραχέως ἐπῆν, τὰ ἀσαρκώσα πληρωῦν, ἑαυτὸν τῷ ὕλῳ ἀρκοῦσαν· ὑγρὸς μὲν ἰῶ, ἀμοιρῶν μικαλειότητος· χαλκῷ δὲ ἔχων σωφρο σύνην τῷ χρῆσαι, θυαυθὶς ἐωράτο· τὴν δὲ κινήσεως ὀργὴν ἐσῳκημένος, ἕτοιμος ἰῶ δέξαι κίνησιν· εἰς μὲν γὰρ ἕδραν ἥσιμον ἵδρυτο· ὑπάτα δὲ ὡς καὶ τῆς μετιούσης κυριεύων φορᾶς· ἐγαυροῦτο δὲ εἰς γλῶττα, ἐμπυρόν τι, καὶ μᾶλλον ἐξ ὀμμάτων διαυγάζων. καὶ ἰῶ ἐδόκουν ὑπακούοντι τῷ πόθῳ τὸν χαλκὸν, καὶ δεχόμενον εὐκόλως τῶν γλῶττος μίμησιν· ἵδρυτο δὲ ὡς μὲν τῷ κορυφῷ, τὸν δεξιὸν ὦπακάμπων καρπὸν, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μετιούσης τὸ τόξον, καὶ τῷ τῆς βάσεως ἰσορροπίαν ὦπακλίνων ὦῳ τὰ λαιά· τῷ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἐκτάσει, αὐτὴ πρὸς τῷ ὑμαρότητι τὸ χαλκοῦ, τὸ σίγανον ἐκκλάσας· πλὴν καμοὶ δὲ αὐτοῦ τῷ κιφαλῷ ἰσκίαζον αὐθηρὸ, καὶ σύνουλοι, γιοπίσιον ὑπολάμποντις αὐθος· καὶ ἰῶ θαυμαζὸς θέας ὁ χαλκός· ἰδόντι μὲν γὰρ, ὄγθυος ἀπίσλβον ἐξ ἀκρων βοερν χων ἀρόμενον· ἀψαμένῳ δὲ, ἠθρὶξ ὑπεξανίστατο, μαλθακιζομένη πρὸς τῷ ἁθηναν· ἐμοὶ δὴ θιασαμένῳ τί χῶμα, ἐπῆν πεδὸν ὅπῃ ἐγὼ χορὸν ὄσκησι κινουμένου Δαὶ δαλος, καὶ χρόα παρεῖχεν αὐθησις, ὅπου Πραξιτέλης ἐς τῷ ῥικόνα τοῦ ὄγθυος ἐνίθηκι μικρὸν καὶ νοήματος, καὶ τῇ ὄγκῳ τὸν ἀρᾶ τίμυναν ἐμηχανήσατο.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Λσος ἰῶ· καὶ σὺ αὐτῷ, κρήνη πάγκαλος, ἐκ μάλα καθαροῦ τι, καὶ διαυγοῦς ὕδατος· αἰεὶ κει δὲ ἐπ' αὐτῇ Νάρκισος, ἐκ λίθου λελαθυκὼς πεποιημένος.

παῖς

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἀρὰ κρύπτω ἰνδὸς ἐστὶν, ἀνάθημα πᾶς νύμφαις ἱδρυθείς. ἰῶ δὲ ὁ ἰνδὸς, λίθος μελανόμενος, καὶ πρὸς τὸν ἐκ φύσεως τοῦ χίνους αὐτομολῶν χροιάν. ἔχει δὲ ὀφθαλμὸν μὲν, καὶ οὐκ ἴσον τὸν ἕτερον, ἐκ κεράτων δὲ μέλανι λάμπουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄκρων, πρὸς κόχλου τυρίασ αὐγὰς ῥιζοῦσαν. οἱ δὲ καὶ ὀφθαλμοῦσα, καὶ νοτιζομένην ταῖς προσοίκοις νύμφαις ὑδρίξ ἐκ ῥιζῶν αὐξῆσα, μέλαν πρὸς πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπόρφυρον. ὀφθαλμοὶ δὲ μέσου σωμάτων τῷ λίθῳ. κατὰ χρῶ τὰς τῶν ὀμμάτων κόραν, πυρίεθη λευκότητος, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πέτρας μετατιθεμένης εἰς λευκότερον, καθ' ὃ καὶ τῆς τοῦ ἰνδοῦ φύσεως ἡ χρόα μελάνεται· μίαν δὲ αὐτὸν ἔξιση. καὶ τὸ μεμιθυσμένον, οὐ κατεμήνυσεν ἡ τοῦ λίθου χρόα οὐ χρῶ ἰῶ αὐτῷ μηχανήματι τὰς παρειὰς φοινίξαι, σκέπαντος τοῦ μέλανος τὸ μέθυ. ἐκ δὲ τοῦ ἀχήματος, κατηχρεῖ τοῦ παίσαντος παραφορός τε χρῶ, καὶ κωμάζων ἐστὶν, οὐ δυνάμενος βαδίζειν τὸ πόδι, ἀλλ' ὑποτρομός τι, καὶ ὑπὸ τῶν γὴν ὀκλάζων. ὁ δὲ λίθος, ὑπὸ τοῦ παίσαντος ἐώκει πληγῆναι, καὶ οἱονεὶ πάσχειν, τὸν ἀπὸ τῆς μέθης ἐμφανίζων σημόν. ἔχει δὲ ἄβρον οὐδὲν τοῦ ἰνδοῦ τὸ εὐθύλον, οὐδ' ἱκάσην κατὰ χρόαν ἔξεστι χαρίν, ἀλλ' ἐς μόνῳ τῶν μελῶν συμβολῇ δίκρεστο. ἀσκεπὴς δὲ ἐν, καὶ γυμνός, ὡς ἂν τοῦ ἰνδικῶν σώματον πρὸς τὸ ἀκμῆς φλογώδες ἐώθοτ ἀπανδρίζεσθαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Αἱ ἐπίρασ ἰσχὰς τέχνης οἱ λόγοι προφητεύσασι βούλονται. οὐ γάρ μοι θεμιτὸν μὴ καλῶν ἰσχὰς τέχνης γεννήματα. ὥρως ἰῶ Πραξιτέλους τέχνημα ὁ ὥρως αὐτὸς, παῖς ἀνθηρὸς, καὶ νέος, πτέρυγας ἔχων, καὶ τόξα. χαλκὸς δὲ αὐτὸν ἐτύπωσεν, ᾧ ὡς ἂν ὥρωτος

ἐξουσίαν ἀμοιρῶν κινήσεως, ἡδη βακχεύειαν· καὶ τῷ θεῷ
ἐνιόντι, τὸ ἔνδον ὑπέχει πρόσωπόν τε μιμούμενος, ὑπὸ
ἀφασίας ἔσημε. οὕτω δὴ καὶ αἰσθήσεως σωπήσαντος δήλω-
μα, μὴ παρούσης αἰσθήσεως· καὶ βάκχης ἐκ βακχεύων
βασμὸς ἐμιμεῖτο, βεβασμοῦ μὴ πλήποντος· καὶ ὅσα φρέ-
νας ἴασατο ἱερῶσα ψυχή, τοσαῦτα πάθους δίλαμπε τὸ
πνεῦμα ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀρρήτῳ λόγῳ κραθέντα· αἰσθη-
238 τὴ κἀμοὶ ζειμάρρου σοβῶν, καὶ ἐς τρίχος αἴσθησιν λίθος ὑπε-
χίζετο. ὃ δὴ καὶ μάλιστα τὸ λογισμὸν ὑπερέπιπτε, ὅτι καὶ τρίχος
λιπόντος λίθος ὤν, ἐπάθετο, καὶ πλοκάμων ὑπάρχοντος τοῖς
μιμήμασι, καὶ τῆς ζωπυρείτιδος ἕξεως γεγυμνωμένος, τὸ ζωπυρὸν
ἔσχεν. ἔφης ἂν ὅτι καὶ αἰσθήσεως ἀφορμὰς ἡ τέχνη σωπήσα-
σα ἔλαβεν. οὕτω καὶ τὸ ὁρώμενον, ἄπτωτον, καὶ τὸ μὴ πτὸν, ὁρώμε-
νον. ἐμοὶ δὲ ἀλλὰ καὶ χάρασιν ἐνδρύουσι ἐπεδείκνυτο. ἐγὼ δὲ βα-
κικὸν ἐτίνασι θύρσον, ἀλλὰ πτερωφόρον ἔφερον, ὥσπερ
δάιζουσα πτερωτὰ μανίας σύμβολον. τὸ δὲ, ὡς χιμαί-
ρας τὶ πλάσμα, πελιδνὸν τῇ χρόᾳ. καὶ γὰρ τὸ τιθηνὸς, ὁ
λίθος ὑπεδύετο. καὶ μίαν οὖσαν τὴν ὕλην, ὡς βακχεύουσαν καὶ
ζωῆς διήρα τὴ μίμησιν. τὴ μὲν, ἐπιγινώσασαν, καὶ οἷον ὀρει-
γομένην κισσαρᾶνος. τὴ δὲ, ἐκ τοῦ βακχεύειν βακχεύσασαν
εἰσρεῦν, καὶ τὴ αἰσθήσεων ἀπομαραίνουσαν τὴ ἀκμήν. ὁ μὲν γὰρ
Σκόπας, καὶ τὰς ἀνύχας αἰσθησποιῶν χρώσεσι, δηλητη-
ρίοις ἀληθείας ἰῷ, καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης ἀπετυπώσατο
τὰ θαύματα. ὁ δὲ τὰ σὺ λόγῳ διαπλάττων Δημοδίνης
ἀγάλματα, μικροῦ καὶ λόγων ἐδέησε εἶδος αἰσθητὸν, τοῖς
νοῦ, καὶ φρονήσεως γεγνήμασι, συγκραγνὺς τὸ τῆς τέχνης
φάρμακον. καὶ γνώσεσθε δὲ αὐτίκα, ὡς οὐδὲ τῆς οἰκοθεν
κινήσεως ἰσχύσαν τὸ ἐς διωρίαν προκείμενον ἄλαλμα,
ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ διαπόλη, καὶ σὺ τῷ χαρακτῆρι σώζει τὸν
οἰκεῖον γεγνήτορα. ἀπὸ δὲ τῆς βάκχης, τὴν σώπην

μέγου τῶ ὁρμῶ, ἃς τῆς Εὐριπίδ᾽ ἁρμάτοποιίας πλέ-
σαντες τῶ μίμησι· καὶ βουλόμεθα, σωφρονικωτέρους καὶ
σωφρονεστέρους ἔμφρονας, καὶ εἰς θυμὸν ἀγριαίνειν τὸ ἦθος αὖ πε-
φυκότας τῇ φύσει, πρὸς τὸ ἔγγονα τῆς φιλογονίας ὄρνις
ἐκβάλλουσα, ᾗ παιδιχῶν λέγων μετὰ τῶ ἀνόμου σφα-
γὴν ἄπεισι· ἢν δὲ αὐτῇ καὶ ξυμφορὰς ἡ χώρα, πλακοῦντα
ἕτοιμα τῷ θυμῷ, ὦ τὸ μίασμα ἀποθυσόμενοι, καὶ μιλημέ-
νη θρίξ, τὸ αὐχμηρὸν ὠσημαίνουσα, καὶ σφὴν τις πάνθε-
μος ἀκόλουθος τῇ ψυχῇ.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ.

Τ κὼν ἦν ὦ παῖς σκυθικαῖς ἡϊόσιν, οὐκ εἰς ἐπί-
δ ειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τὴν γραφῆς καλῶν,
οὐ κάλλους ὡς ἐξησκημένη· ἐκτετύπωται δὲ κατ᾽
εὐπλοΐαν Ἀθάμας, μανίας οἰστρούμενος· ἦν δ᾽ ἰδεῖν γυμνός,
αἵματι φοινίσσων τῶ κόμῳ, νεμεμόμενος τῶ τρίχα, πα-
ράφορος τὸ ὄμμα, ἐκπλήξιας γένων· καὶ ὥπλισο δὲ οὐ
μανίαις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ ὀργάνων δήμα-
σι δημοφθόροις ὠγρίωτο, ἀλλὰ καὶ σίδηρος ἐν χειρὸς προ-
εκβέβλητο, ἐκ θέσεως παράπλησιος· ἡ μὲν γὰρ χεὶρ, ὄντως
ἦν ἀκίνητος· ἐδόκει δὲ οὐ τι ἦν τὸ τάσιμον, ἀλλὰ δόξῃ κι-
νήσεως ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρόν τι, καὶ θηγτικὸς ὁρῶσα· ἐνηγ-
κάλισο δὲ καὶ παῖδα γήπιον, καὶ τῶ θηλῶ τοῖς χείλεσιν
αὐτοῦ προσῆκε, τὰς τροφίμους ὠσπάζουσα πηγὰς τοῖς τρο-
φίμοις· ἐπήγετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ τῶ ἄκραν τῆς Σκίρ-
ῥωνος, καὶ τῶ θάλατταν τῶ ὑπωρείαν· τὸ δὲ ῥόθιον,
πρὸς ὑποδοχῶ ἐκολποῦτο, κυμοσέων ἀωτός· καὶ ζεφύ-
ρου τί κατέχει τὸ σῶμα, λιγυρῷ πνεύματι τῶ θάλασσαν
καταθναίροντος· ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφαπτάζει τῶ αὔρησιν, ὡς
καὶ πνοὴν δημιουργῶν ὠσάμενος, καὶ ἀνακοντίζειν θα-
λασσίους αὔρας, καὶ τῆς ὄψεως ἐπάγειν τὰ μιμήσεις.

μὲσα, τῷ ἀνθρωπείῳ σωμάτι τύπος· ὡς τὸν μὲν ἵππον, τῷ κεφαλῷ τρέχειν, καὶ ὀξὺ αὐχενίους τίνοντας, καὶ ὅσον ἐς τὸ νῶτον καταβαῖνον ὑρωίπια· τὸν δὲ ἄνδρα, ἀπὸ ὁμφαλοῦ μέχρι τῆς βάσεως σηριγμὸν ζητῶν· τοιοῦτον ὄγκος τοῦ σώματος, ἡδὺς ἂν θυμὸν ὧν πλέαντες τῷ τι χύμαπι, καὶ ἠγκιωμένον τὸ σῶμα, καὶ τῷ πρόσωπο τὸ ὑπριώδες ἐπανθοῦν, καὶ τὸ τῆς τριχὸς κάλλιστα ὑπονεμόμενον τῷ πύτρᾳ, καὶ πάντα πρὸς τὸν ἀληθῆ τύπον ἀποδίδοντα.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΗΔΕΙΑΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἰδοὺ καὶ τῶν πολυθρύλλητον σὺ ὄρεος Μακεδόνων Μήδειαν· λίθος ἐῶν, μιμοῦσαν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος, ἀπομαξαμένης ἐς αὐτὸν τῆς τέχνης τὸ σημπληροῦν τῶν ψυχὴν· καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορῆτο δήλωμα, καὶ θυμὸς ὑπανίστατο, καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινον ἡ εἰκών· καὶ ὡς βραχέως εἰπεῖν, τοῦ πρὸς αὐτῶν δράματος ἐξήνυσις ἐν τῷ ὁρώμενον· ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς, ὑπὲρ τῶν πράξειν ἐδήλου τῆς γυναικὸς τὰ βουλεύματα· ὁ δὲ θυμὸς, τὴν ὀργὴν τῆς παραγραφόμενος, τῶν φύσιν πρὸς τὸ ὄγκον ἤγειρε, τῶν ὧν τὸν ὄφιν ὁρμῶν ἐσηκόμενος· ἡ λύπη δὲ, τὸν ὧν τοῖς παισὶν ἐπισήμενον οἰκτον εἰς τῶν μητρῴαν σωτηρίαν ἀφῄρεσε ἐκ τοῦ θυμοῦ τῶν λίθον ἑλκύσαν· οὐ γὰρ ἄπτωκτος, οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ, καὶ μανίασ σεδηχεῖν δίκρητο, ὑπερφρουμένην τοῖς τῆς γυναικὸς φύσιως βουλεύμασιν· εἰκὰς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον καθαρεύουσαν τοῦ θυμοῦ, ὥσπερ ἐφ' ὕδατι πρὸς οἶκτον, ᾧ ἐς σπουδὴν ἀγομένῳ τοῦ κακοῦ, τῶν ψυχὴν οἰκτίζεσθαι· ταῦτα μὲν τοῦ σώματος τὸ πάθος ἡ εἰκὼν ἐμιμήτο· καὶ ἦν ἰδεῖν τῶν λίθον ὁ τὲ μὲν, φόβουσαν τὸν θυμὸν σὺν ὄμμασιν· ὁ τὲ δὲ, σκυθρωπὸν ὁρῶσαν, ᾧ μαλαπομένην ὡς σοφίτητα, ὥσπερ αὖ πικρὸς τοῦ τι χησαθ

μαπ, ὃ δὴ καὶ περὶ ἀδοξον ἰω, χαλκὸν πικτὸμενον ὄφυ
θος· καὶ παιδικῆς ἰωὺ ἡλικίας, αὖθος ἱκλάμπων· κόμης δὲ
ἔχεν ἴλικας ταῖς ὀφρύσιν ὧν βαίνοντας· ὀδὲ, τῷ πλαθ
μῶνι κατεισίφων τὴν κιφαλὴν κόμῳ, ἐκ τὴν ὀφρύων
ἀπωθούμενος τῷ διαδήματι τὰς τρίχας, χωμὸν πλοθ
κάμων ἐτήρει τὸ μέτωπον· ὡς δὲ καὶ κατὰ μῆκος ἐξεπύ
ζομεν τὴν πίχυν, καὶ τὰς σὺ αὐτῇ δὲ ἄλματα, ἀφασίᾳ
πλαγίοντες, ἐσήκαμεν· ὃ, τι γὰρ χαλκὸς ὑπέραφῆ, καὶ λι
πῶσαν ἐπιδάκνυτο τὴν σάρκα, καὶ πρὸς τὴν τῆς τρι
χὸς μίμησιν μιθερμόζετο, ὁ τι μὴν, βοερύχων ἄλων πλοθ
καῖς σωιρειλιπόμενος, ὁ τὸ δὲ, ἐιλούσῃ τῇ τριχὶ ἐκπαδὸν
κατὰ νώτου χιθῆναι σωκπλούμενος· ὁ τι δ', ὡσπτῆναι τὸ
μέλαν πρὸς τὸ σώτογον μιθισάμενος· ὅμμα δὲ ἐμφρῶδες
ὠδοῖ συμμιγὲς, ἀφροδισίου σώπικοῦ γάμου χάριτος· ἐκ
γὰρ ἤδη ζηλοῦν ὁ χαλκὸς τὸ σάσμιον· καὶ ὑπακουσας
ἐθέλοντι τῷ εἰδώλῳ χαυρῦσα· ἀκίνητος δὲ οὗτος ὁ δύφη
μος, ἴδοξε καὶ σοὶ κινήσεως μετέχειν, καὶ ὡς χορῆσαι δὸ
τρεπίζεσθαι.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ.

Ἰς ἱερὸν ἐσιὼν σιμνόν τι, καὶ μίλακ, ὃ τὴν καλλί
ἐ στην ἠκασίαν, ἐς ἑαυτὸ μεθίσκ, εἰ τοῖς πρόπυλ
λαίοις τοῦ νεὼ ἱδρυμένον θεῶμαι κίνταυρον, ἐκ
κὸδρί κατεκτὴν ὁμήρειον ἠκόνα, ἀλλὰ ἐκρίῳ παραπλήσ
σιον ὑλίκιπι· καὶ βρῶτος ἦν ἄχρι λαγόνος κατῶν ὁ κίνταυ
ρος, ἐς ἵππου βάσιν τετρασκελῆ λήγων· τὴν γὰρ ἵππων,
καὶ τὴν ἀνθρώπων ἡ φύσις, ἐξ ἡμισέας τιμῶσα, ἐς σὺ
σῶμα σωκέρμοσι, τὸ μὲν, ἀποκρίνασα τὴν μορῶν, τὸ δὲ,
ἀλλήλοις τι χνησαμένην σύμφωνα· τῆς μὲν γὰρ ἀνθρωπί
νης, ὅσον ἀπ' ἰξύος ἐς ἄκρον ὑποφέρεται, τῷ βάσιν ἀφεί
λε· τοῦ δὲ ἵππου σώματος, ὅσον ἐς ὀμφαλὸν καταμάσση

σα. πρόσωπον δὲ σοι θιασαμένῳ, θελούσῃ τ' αὔθησιν. οὐ γὰρ ἐς κάλλος ἐπίβιστον ἐχημάτισα, ἀλλὰ πειρᾶν, καὶ λίθων ἀράκτησιν ὄμμα. βαθὺς ἄφρασεν ὑπερράπη σιμότητος, αὐδοῖ μιγήσης. πλοκάμων δὲ ἕλικες ῥόμβοι χάρισιν, οἱ μὲν ἐς νῶτα πεπλότης, ἄφετοι κίχωσι. οἱ δὲ ὑπὸ μετώπου πρὸς τὰς ὀφρῦς ἐπμαίσαντες, τοῖς ὄμμασιν ἄλωσι. οἷον δὲ ἐκ τ' ζωπικῆς αἰτίας καὶ αὐτοὶ καταρθόμενοι, ἐς τὴν τ' βοερύχων καμπὴν σωιλίπεσι, τῷ νόμῳ τ' πίχνης μὴ πεθομένης τ' ὕλης, ἀλλὰ νοούσης ὅτι ἀχνματίζει βίον, καὶ δὴ θωασθέν. τῶν δὲ γινομένων ἀωθόντων φθόριεται, ἢ τοῦ ἀγάλματος ἰδία ἄτι δὴ τῆς ὑγιάσης τιὼ οὐσίαν σὺ ἑαυτῇ φόρεσα, ἀκμιὼ ἀπώλιβρεν ἐπικτομόν βάλλη. ἡμῖν μὲν δὴ σοι καὶ λόγων δ' πᾶι γιαρῶν, καὶ μνήμης ἐπόνων ἀπηρξάμεθα. κιλδύης γὰρ οἱ μαι. πρέθυμος δὲ σοι καὶ τὸν νόμον ἄδειν, ὑγιέμοις ὑγίασι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑ.

Τ Εθίασαι τὸν βίον ἐπ' ἀκροπόλη, ὃν Πραξιτέλης ἵδρυσεν, ἐθέσοι τῆς πίχνης παρασῆναι τὸ πρᾶγμα. πᾶς ἰὼ ἄπαλός τι, καὶ νέος, πρὸς τὸ μαλθακόν τι, ὑγνεσπίσιεν τ' πίχνης τὸν καλὸν μαλαπέρσης. χλιδᾶς δὲ ἰὼ, καὶ ἱμερόεν μιξὸς, ὑγ τὸ τῆς ὕβρις ἔφαιρεν αὖθος. πάντα δὲ ἰὼ ἰδὼν πρὸς τιὼ τῆς πίχνης βούλησιν ἀμπεβόμενος. καὶ γὰρ ἄπαλος ἰὼ, μὴ μαχομένῳ τῇ ἀπαλότητι τιὼ οὐσίαν ἔχων. καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἥκετο, ἐς ὑγρὸς ὑγρότητος. ὑγ ὅλος ἐξίβαινε τῆς αὐτοῦ φύσιος ὁ χαλκὸς, τοῦ ὄρους ἐς τ' ἀληθῆ τύπον μιθρσάμενος, ἄμειρος δὲ ὢν πνεύματος, καὶ τὸ ἔμπνουν ὑπεδύετο. ἃ γὰρ μὴ περίλαβεν ὕλη, μὴ δὲ ἔχει τὴν φωτὸς, τούτων ἡ πίχνη τιὼ ἐξουσίαν ἐπορίζετο. ἐχορηγοῦτο δὲ τὰς περὶ τὰς ὀφθαλ-

γας λίθου καὶ ὑδρωλὶ παρέδωκεν ἡ φύσις, καὶ πίτταν
ἀνέμιξεν ἀλγεινόν. καὶ μόνῳ ταύτην ἐπισκήπτει τῷ πύρ
χνῳ, γνώμασι λίθου, καὶ φωνῇ σύνθεσαν. ὁ μὲν γὰρ Δαί
δαλος, μέχρι μὲν κινήσεως ἐνασχολεῖτο, καὶ δώσαμεν
ἔχειν ἐκείνου τέχνην ἐξισάναι τὰς ὕλας, καὶ εἰς χορείαν
κινεῖν. ἀμήχανον δὲ ἴδειν, καὶ παντελῶς ἄπορον, καὶ φωνῆς
μέτοχα πράγματοῦσθαι τὰ ποιήματα. εἰ δὲ Λιβιόπων
χεῖρες, πόρους τῇ ἀμηχανίᾳ ἐξεῦρον, καὶ τὴν ἀφωνίαν
ἐξενίκησαν τῆς λίθου. ἐκείνῳ τῷ Μίμνωνι καὶ τῇ ὑχῷ
λόγος αὐτὴν χῶν, ὁπότε φθέγξοιτο· τῷ γοῦν μὲν σοφίζονται,
γοῦν αὐτὴ πίμπειν μέλος. θὴ παθωῦσι δὲ, αὐτὴ ποδίδω
ναι τὴν ὑχὼ αὐτίμισθον. ἐκεῖνο τὸ δημιούργημα καὶ τῇ
ἡμέρᾳ τὰς αἰτίας ἐκοίμιζε, καὶ οὐκ ἂν μασθόνην τὸν παῖ
δα, ὡς ἂν αὐτὴ πιθήσας ὠῇ τὴν Λιβιόπων τέχνης τὸν ἐκ
τῆς ἡμαρμένης ἀφαιρεθόπα Μίμνωνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἰπτὸ μὲν ἀρχαῖον σκάφος ἴμφωνον χελίδαι
πεπόμεθα, τὸ ὑπὸ τὴν Αθωὰς τέχνηθεν χερῶν,
ᾧ καὶ τὸ σὸ ἄστρεσι ἐκλιπρύνεσι τύχω. ἄσκλη
μα δὲ οὐ πεδύσομεν, ἃς ὁ τὰς δωμάμεις Ασκληπιὸς αὐτὸ
σι, τὸν προνοητικὸν ἐπισκάγων νοῦν, ὧν τὴν ἑαυτοῦ κοιρ
νωνίαν τοῦ σθενικωῦτος τὴν δωάμιν πρίπειν. ἀλλ'
ἃς μὲν ἀνθρώπινα σώματα κατοικεῖσθαι τὸ θεῖον δώ
σομεν, σῶθαι καὶ μισοθῆναι παθήμασιν, ἃ πεδύσομεν δὲ
εἰ μὴ δυ ἔπαγον κακίας παραπίπτειν. ἐμοὶ μὲν οὖν, τὸ τύ
πος εἶναι δοκεῖ τὸ θρύμενον, ἀλλὰ τ' ἀληθείας πλάσμα.
εἰδὲ γὰρ ὡς ἂν κ' ἀθανάτους ἡ τέχνη, ἐλλ' ἐνεκονισαμένη
τ' θεῖον, εἰς αὐτὸν ἐξίπτη. ὕλη μὲν οὖσα, θεοπλὴς ἀναπίμπε
νοῦμα. δημιούργημα δ' χαρὸς τυ χαύσας, ἃ μὲν δημιουρ
γίας ἔξεσι, πράξεσι, τεκμήρια ψυχῆς ἀρρήτων ἀποτίκτει

μὴν ἄνω ὁ Διόνυσος ἐξαπιναῖος, ἀλλ' ἐκ τῆς θορᾶς μίμησιν ὁ χαλκὸς μετεβάλλετο. ἐπῆκτο δὲ τῇ λύρᾳ ὑπὸ ἑνὸς τῶν θύρσων· ὁ δὲ θύρσος, ἡπάτητο δὲ αὐθησιν· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χλοηρόν τι, καὶ τηθλὸς ἀποσίλβειν ἐδοξάζετο, πρὸς αὐτὸ ἀμειβόμενος τὴν ὕλην. ὅμμα δὲ ἑκάστῳ πυρὶ φαιδρὸν, μανικὸν ἰδεῖν· καὶ γὰρ τὸ βακχεύσιμον ὁ χαλκὸς ἐνεφήνυτο, καὶ ὑπερπέραν ἐδόκει, ὅσπερ οἶμαι τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸν βάκχην οἶστρον ἐγκαταμίξαι δυνηθέντος.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΜΝΩΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Θέλω δύσοι καὶ τὸ Μέμνονος ἀφηγήσασθαι θαῦμα· καὶ γὰρ ὄντως παράδοξος ἡ τέχνη, καὶ κρείττων ἀνθρωπίνης χειρός. τοῦ πάνυ Μέμνονος ἀκούω ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἐκ λίθου πεποιημένου. ἃ μὲν οὖν τοῖς οἰκείοις ὅροις ἴσως λίθος ὤν, οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως σηλὸν ὑπεῖχετο, ἀλλὰ καὶ λίθος ὤν, ἔσχε ἐξουσίαν φωνῆς. νῦν μὲν γὰρ αὐτὴν ἔσχουσαν τὴν ἡμέραν, προσιφθίπτο, ὑπεσημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, καὶ ὧν πάλιν τῆς μητρὸς παρουσίας φαιδρυνόμενος. νῦν δὲ ἀποκλινομένης ἤδη νύκτα, ὑλεγύν τι, καὶ ἀλγεινὸν ἔσεσθαι, πρὸς τὴν ἀπουσίαν ἀνιώμενος. ἠπόρει δὲ οὐδὲ δακρύων ὁ λίθος, ἀλλ' ἔσχε ὑπηρετούμενα τῇ βουλήσει καὶ ταῦτα, καὶ ἐμὲ Μέμνονος ἥκοον, μόνῳ μοὶ τῷ ἀνθρωπίνῳ διαλάβην μου δοκοῦσα σώματι, ὑπὸ δὲ τύχης πάνυ ὁμοίας, καὶ προαιρίσεως ἔχεσθαι, κατηυθύνετο. ἔχεσθαι ὧν ἐγκειραμένα καὶ τὰ λυπούμενα. καὶ πάλιν ἡδονῆς αὖθησις αὖτ' κατελάμβανεν, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παθῶν πλημμέλειαν· καὶ ἦμεν φύσις, τὴν λίθων γένεσιν ἀφθόγγου παρέμαχε, καὶ κωφείαν, καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικῆσαι, μήτε ἡδῦναι κἄπειν, ἀλλὰ καὶ πάσης τύχης ἄτρωτον. ἐκήνῳ δὲ τῷ Μέμνονι

ὧν τὰ μέλη ἐρίσυπας, καὶ κῦμα βαλάσσης ἔρρυτι τῆς ὠδῆς ὑψούμενον, καὶ πέτρας πλημμυρούσας μυσικῇ, καὶ πᾶσαν βλάσιν ὤριεν, ἐξ ἧθῶν ὧν τὴν μάνσαν τὴν ἀφικλῆν σοφὴν θουσας. καὶ οὐδὲν μοὶ ἦν τὸ ἔχοῦν, οὐδὲ τὴν ἁρμονίαν τ ἁλυφῶδὸν ἐγαίρον. ἢ πίχνη δὲ, ἐν τοῖς ζώοις τοῦ πόλε τὴν μουσικὴν ὄρῶτος τὰ παθη κατημένυε, καὶ ἐν τῷ χαλκῷ τὰς ἡδονὰς ἐποίη φαίνεσθαι, καὶ τὰ ἐπανθοῦντα τῇ αὐθήσι τὴν ζώων θιλκτήρια, ἀρρήτως ἐξέφαινε.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Αἰδάλῳ μὲν ἐξὴν ἰδὼν τῷ πόλε Κρήτην πεσθεῖν
θαύματα, κινούμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα,
καὶ πρὸς ἀνθρωπίνῳ αὔθησιν ἐκβιάζοντα τὸν
χρυσόν. αἱ δὲ δὴ πραξιπόλεμοι χεῖρες, ζωτικὰ διόλου κατε
σκεύαζον τὰ πιχνήματα. ἄλσος ἦν, καὶ Διόνυσος ἔπικε,
νεβίου χῆμα μιμούμενος. οὗτος μὲν ἁπλῶς, ὡς πρὸς σαρ
κα μετακρυθμίζεσθαι τὸν χαλκόν. οὗτος δὲ ὑγρὸν τῷ κιχα
λασμένον ἔχων τὸ σῶμα, ὡς ἐξ ἑτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ
χαλκοῦ πεφυκὸς. ὃς χαλκὸς μὲν οὐκ ἦν, ἐρυθραίνετο, ζωῆς
δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν ἀνακρύπτειν
ἀναμεμιγμένος δύσει, πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπερίστατο. καὶ ὄντως μὲν ὁ χαλκὸς ἦν στιλπνός. ὑπὸ δὲ τῆς πιχνης μαλαπόμε
νος εἰς σαρκα, ἀπεδέδρασκε τῆς χειρὸς τὴν αὔθησιν. ἦν
δὲ ἀνθηρὸς, ἀβρόπτοις μέλεσιν, ἁμαρῶ ῥέοντος, οἷον αὐτὸς
Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις ἀδεσποτήσας ἐξέφηνε. κισσὸς
δ' αὐτ' ἐστέφετο, πυρσεύων ἐν κύκλῳ. ὡς κισσὸς ἦν ὁ χαλκὸς,
εἰς κλάδους καμπτόμενος, καὶ τὴν βοσερύχων οὖν ἑλικτὴν
ρασ ἐκ μετώπου κιχυμένους ἀναειλλων. μέλωτος δὲ
ἔμπλεως, ὃ δὴ καὶ παντὸς ἦν ἐπέκεινα θαύματος, ἡδονῆς
ἀφεῖναι τὴν ὕλην τὴν μέμνησθαι, καὶ τὴν παθῶν ἀνάλωσιν
ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. χεῖρες δὲ αὐτὸν ἐσκεπτον, οὐχ

ὁ ἀφὸ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ν τῷ Ελικῶνι, τιμῶσες δὲ τὴν μουσῶν σκιρτὸν
ἐ ὁ χῶρος, παρὰ τὸν Ολμειὸν τὸν ποταμὸν ῥύακα,
καὶ τὴν ἰδίαν Πηγάσου κρήνην, Ορφέως
ἄγαλμα δ' Καλλίστης πρὸς τὰς μούσας εἰπόντι, ἰδεῖν μὲν
κάλλιστον, ὁ χρὴ χαλκὸς τῇ τέχνῃ σωσαπέτω τὸ κάλ-
λος, τῇ δὲ τοῦ σώματος ἀγλαΐᾳ, τὸ μουσικὸν ἐπισημαίνου
τῆς ψυχῆς. ἐκόσμει δὲ αὐτὸν παρὰ πορσικὴν χρυσῷ κασ-
σίτερος, ἀπὸ κορυφῆς εἰς ὕψος αὐέχουσα. χιτὼν δὲ ἐξ
ποδήρης. ἄμου ἀπαχώμενος ἐς πόδας, πλαμῶσι χρυσίῳ κατὰ τὸ
στέρνον ἐσφίγγετο. κόμη δὲ οὕτως ἰῶ ὑακινθίνῳ, καὶ ῥωπικὸν
ἐπισημαίνουσα, καὶ ἔμπνουν, ὡς ἀπειλεῖν τὴν αὐδησιν, ἢ
δοκεῖται. καὶ πρὸς τὰς ζεφύρου πνοὰς σημοῦν δοκάπαι. ἡ μὲν, χρὴ
ἐπαυχένιος κατὰ νώτου χεθῆσα, ἡ δὲ, ὀφρύσιν ἀμφιθέσα
ἐπεχύθην ἐπφαίνουσα, καθαρὰς τὴν ὀμμάτων ἴφανε τὰς
βολάς. τὸ πέδιλον δὲ αὖτῳ, ἐξανθοτάτῳ χρυσῷ κατηνθίσα-
το, καὶ πίπλος κατὰ νώτου ἄφετος ἐς σφυρὰ κατήει. μι-
τηχηρίζετο δὲ τὴν λύραν. ἡ δὲ, ἰσαρίθμους τὰς μούσας
ἐξέπεμπεν φθόγγους. ὁ χρὴ χαλκὸς, καὶ νόθρας ἐπεκίνητο
καὶ πρὸς τὼ ἑκάστου μίμησιν ἀλλαπόμενος, πειθοῖ ὡς
ὑπήκετο, μικροῦ κ' πρὸς αὐτὴν τὴν ἠχὼ τὴν φθόγγων φω-
νὴν χνόμενος. ὑπὸ δὲ τὴν ποδῶν τὴν βάσιν, ἐκ οὐρανὸς
ἐκ τυπωθείς, οὐδὲ πλειάδες τὸν αὐθέρα τέμνουσαι, οὐδὲ
ἄρκτου περιστροφὴ τὴν ὠκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιροι, ἀλλ' ὡς
πᾶν μὲν ὀρνίθων γένος πρὸς τὴν ᾠδὴν ἱστάμενον, πάν-
τες δὲ ὄρειοι θῆρες, καὶ ὅσον ἐν βαλάπης μυχοῖς νέμεται.
κ' ἵππος ἐθέλγετο αὐτῷ χαλινοῦ τῷ μέλει κρατούμενος.
καὶ βοῦς ἀφῆς τὰς νομὰς, τῆς λύρας διασπάσεως. καὶ λέων
τῶν ἀπύκτος φύσις, πρὸς τὴν ἁρμονίαν καπυαίζετο.
εἶδες ἂν καὶ πεπαμένους τυπωθέντα τὸν χαλκὸν, ἐκ πηγῶν

ἐξύθημα. ἐοικὲν δὲ ἐπί τινος σφάιρας ; ἐπ' ἄκρων τῶν τερσῶν βεβικώς, ἐπερωμένος τὸ πόδι. ἐπεφύκει δὲ οὐγκεκυρτωμένως ἡ βρίξ. ἀλλ' ἡ μὲν κόμη κατὰ τὴν ὀφρύην ἐφέρπουσα, ταῖς παρειαῖς ἐπίσκιον τὸν βόστρυχον. τὰ δὲ ἔπιθεν ἦν τοῦ καιροῦ πλοκάμων ἐλεύθερα, μόνῳ τὴν ἐξ ὑψηλοτέρας βλάσιν ἐπιφαίνοντα τῆς τριχός. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀφασία πλησίον τοῦ πρὸς τὴν βίαν, ἐοικέναμεν, τὸν χαλκὸν ὁρῶντες ὡς ὥρα φύσεως μηχανώμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἐκβαίνοντα πείρας. χαλκὸς μὲν γὰρ ὢν, ἠρυθραίνετο, σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν, ἀνιχνᾶτο, μαλθακῶς ἔχων τῇ τέχνῃ πρὸς ὃ βούλοιτο. τραχείζων δὲ αὐθαδίσεως ἕνεκεν, εἰκαιότερον ἔχειν ἐπεσοῦτο τὴν αὔθησιν. καὶ οὕτως ἐμέριστο, πάγιον τὸν τερσὸν ὁρίσασα. ἴσως δὲ, ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἐδόκευτο. καὶ σοὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἥπτε τὸν, ὡς καὶ τῆς τῆς τὸ πρόσω κυριεύων φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν, καὶ τὴν ἀρχὴν πλήξειν τύμνην εἰ βούλοιτο, ταῖς πτέρυξι. καὶ τὸ μὲν ἡμῖν θαῦμα, τοιοῦτον ἦν. εἰς δὲ τις τῶν πόλει τὰς τέχνας σοφῶν, καὶ ἐνδόξων σὺν αὐθαδίσει τὰ σχινωτήρια τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύων θαύμασε, καὶ λογισμοῦ ἐπῆλθε τῷ τεχνήματι τὴν τοῦ καιροῦ δωρεάμενον, ἐν τῇ τέχνῃ σωζομένῳ ἐξηχούμενος. τὸ μὲν γὰρ πρόσωπον τῶν τερσῶν, ἀνίπιθαι τὴν ὀξύτητα. καὶ ὡς τὸν ποσὶ λώ ἀνελίπων αὐδὰν, φήσιπαῖς ὥραις ἐπεχούμενος. τὴν δὲ ἐπανεθοῦσαν ὥραν, ὅτι πᾶν δύκαιρον τὸ ὡραῖον, καὶ μόνος κάλλους δημιουργὸς ὁ καιρός. τὸ δὲ ἀπίωθικὸς ὄπιθεν, ἔξω τῆς καιροῦ φύσεως. τὴν δὲ κατὰ τὴν μετόπισθεν κόμην, ὅτι προσιόντος μὲν αὐτοῦ, λαβέσθαι ῥᾴδιον. παρελθόντος δὲ, ἢ τῶν πραγμάτων ἀκμὴ συμπεφθάκασι, καὶ οὐκέτι ἔστιν ἀναχωρήσαντα λαβεῖν τὸν καιρόν.

ὡς ἧς ὧν ὁ λίθος τ χρόας, καὶ ὀμμάτων καπασκιὴν ἐρεμνό-
ξι, καὶ ἠθῶν ἰσορίαν ἰσώλε, καὶ αὐδήσης σὺν δ' ἀκυντο, καὶ πό-
δη ἰμάνυι, καὶ πρὸς περιχώματος ἐξουσίαν ἠκολούθει, εἰς
τὴν τριχὸς καμπὴν λυόμενος. τὸ δὲ οὐδὲ λόγου ἐρῆντον,
λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος, καὶ σὰρκα τὴν σῶμα
τῇ οὐσίᾳ παρεχόμενος. σφριγῶντα γὰρ τὰ τυχηκὰς φύ-
σεως, τρυφερότητος ἀπείκελον αὐδήσιν, εἰς ἀρχαίην πυκ
σώματος ὄγκον διαχεόμενος. μετιχνεύετο δὲ καὶ σύ-
ριγξ, ἧς νομεὺς θεοῖς ἑκὼν ἀπήρχετο. καὶ τὴν ὁμιλίαν
κατέχει τοῖς μέλεσιν, ἣ ποτὲ μουσικεῖς ἀλαθείσης προ-
σομιλῆσαι ποθήσει. τοῦτον θαυμάσας ὁ Νέοι τὸν Ναρκίσ-
σον, καὶ εἰς ἡμᾶς περήκοον, εἰς μουσῶν αὐλὴν ὑπεστιπώ-
θάμενος. ἴσχει δὲ ὁ λόγος, ὡς καὶ ἡ εἰκὼν ἔχει.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Θέλω δ' σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιούργημά
τῷ λόγῳ παρασῆσαι, ὅπερ ἀγαλμάτων κάλλι-
στον ὁ δημιουργὸς τέχνης ἀμόχθως, σικυωνίοις εἰς
θέαν προὔθηκε. καιρὸς ἦν εἰς ἄγαλμα, τετυπωμένος ἐκ
χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἀμιλλώμενος τῆς τέχνης. πᾶς
δὲ ἦν ὁ καιρὸς ἡβῶν, ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας ἐπανθῶν τὸ
τῆς ἥβης ἄνθος. ἦν δὲ τὴν μὲν ὄψιν, ὡραῖος, σπάν-
λον, καὶ γλαφυρῶ πᾶσιν. πρὸς ὃ βούλοιτο κατακλίνων
τὴν κόμην αὐτὸν, τὴν δὲ χρόαν ἔχων αὐθαρῆ, τῇ λαμ-
πηδόνι τοῦ σώματος τὸ αὐθὲς δηλῶν. ἦν δὲ Διονύσῳ
κατὰ τὸ πλεῖσον ἐμφερής. τὰ μὲν γὰρ μέτωπα, χαρίσιν
ἔσιλβεν. αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἐβλάστανον, γιωτὴ-
σιν ὡραίζοντο, ἐμβαλλούσαι τοῖς ὄμμασιν ἀπάλην

234

πῶς ἰῶ, μᾶλλον δὲ ἥβιος, ἡλικιώτης ἑῴου τοῦ, ἀσπαζό-
μενος ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. ἰῶ δὲ
τοίνυν τὸ ἀνθος κόμας ἐπιχρύσοις ἀκτῖσι, κατὰ μὲν
τὸ μέτωπον, τῆς τριχὸς ἐλισσομένης εἰς κύκλον· κατὰ δὲ
τὸν αὐχένα, κιχυμένης εἰς νῶτα. ἐβλυστε δὲ οὐκ ἀκράτως
γαῦρον, οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς· ἐπεφύκει γὰρ τοῖς ὄμ-
μασιν ἡ τῆς τίχνης λύπη, ἅτε μετὰ τοῦ Ναρκίσου καὶ
τὴν τύχην ἡ εἰκὼν μιμήσασα. ἐβλαστε δὲ ὡς περὶ ἐρῶντος,
εἰς καὶ τῆς ὥρας τὴν ἀκμὴν προσεικάσαι. ἀνθος δὲ ἰῶ τὸ
κεσμοῦν τοιόνδε. πέπλος λευκανθὴς ὁμόχρως τῷ σώμα-
τι τοῦ λίβου, πτυχαῖος εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸ δεξιὸν ὦμον,
προνενεύκει ὑπὸ γόνυ καταβαίνεσαι ἐπαύοντο, μόνην ἀπὸ
τοῦ πορπήματος ἐλευθερῶν τὴν χεῖρα. ἔτω δὴ ἰῶ ἀπαλὸς,
καὶ πρὸς πέπλου μεγέθους μίμησιν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος
διαλάμπειν χρόαν, τῇ δὲ περιβολῇ λευκότητος, τὴν δὲ
τοῖς μέλεσιν αὐγὴν ἐξείναι συγχωρούσης. ἔστι δὲ καθάπερ
κατόπτρου τῇ πηγῇ χρώμενος, καὶ ἧς αὐτὴν περιχέων τοῦ
προσώπου τὸ ἄνθος. ἡ δὲ, θεὸν ἀπ' αὐτοῦ δεχομένη χαρακτῆ-
ρας, τὴν αὐτὴν ἐδωλοποίησε νῦν, ὡς δοκεῖν ἀλλήλους
ἀφιλοτιμήσασθαι τὰς φύσεις. ἡ μὲν γὰρ λίθος ὅλη, πρὸς
ἐκεῖνον μετεπλάττετο τὰ ἔντος πάθος. ἡ δὲ πηγὴ, πρὸς τὸ
τῆ λίθῳ μηχανήματος τίχης αὐτηγωνίζετο, ἐν ἀσώ-
ματῳ ἀχήματι τὴν ἐκ σώματος ἀπορραιομένην τοῦ ἀχήμα-
τος ὁμοιότητα, καὶ τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος κατεχομένῳ σκιάσμα-
τι, οἱονεί τινα σάρκα τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν περιθεῖσα. ἔστω
δὲ ἰῶ ῥώπικον, καὶ ἔμπνουν τὸ καθ' ὑδάτων ἀχήμα, ὡς αὐτὸν
εἶναι δοξάσαι τὸν Ναρκισσον. ὃν ἰῶ πηγὴν ἐλθόντα, τῆς μορ-
φῆς αὐτῷ καθ' ὑδάτων ἀφεώσης, παρὰ νύμφη τελεθῆσαι
λέγουσιν, ὁρᾶσθαι δὲ τὰ τῷ εἰδώλῳ συμμίξαι, καὶ νῦν δὲ λει-
μῶνι φασὶ πίπτεσθαι, ἐν ἡρινῇσιν ὥραις ἀνθοῦντα. ἔδος δὲ

τυπῶν τύραννον. διὸν, καὶ μέγαν, καὶ αὐτὸς ἐδίωκας δύεται· οὐ γὰρ ἠνείχετο χαλκοῦς εἶναι τὰς πάντας, ἀλλ' ὅσον ἰῶ, ὥρως ἐγίνετο. εἶδες ἂν τὸν χαλκὸν ἐρυθρὸν ὁμοῦν, καὶ εἰς ὑσαρκίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα· καὶ ὡς βραχέως εἰπεῖν, τὰς ἀγκάλας πληροῦν, ἑαυτῷ τῷ ὕλῃ ἁρμόσασα· ὑγρὸς μὲν ἰῶ, ἀμοιρῶν μεγαλειότητος· χαλκῷ δὲ ἔχων σωφρονοῦντα τῷ χρήσαι, δύασθαι ἐώρατο· τὴν δὲ κινήσεως ὥραν εὐρυμένος, ἕτοιμος ἰῶ δεῖξαι κίνησιν· εἰς μὲν γὰρ ἴδραν σύσιμον ἱδρυτο· ἵπτατο δὲ ὡς καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορᾶς· ἑαυτοῦτο δὲ εἰς γέλωτα, ἐμπυρεύ τι, καὶ μέλιχον ἐξ ὀμμάτων διαυγάζων· καὶ ἰῶ ἑδεῖν ὑπακούοντα τῇ πάσῃ τὸν χαλκὸν, καὶ δυχόμενον δυκόλως τῷ γέλωτος μίμησιν· ἵδρυτο δὲ εἰς μὲν τῷ κορυφῷ, τὸν δεξιὸν ὦπακάμπτων καρπὸν, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μετεωρίζων τὸ τόξον, καὶ τῷ τῆς βάσεως ἰσορροπίαν ὦπκλίνων ὦπ τὸ λαιόν· τῷ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἐκτάσει, αὐτῷ πρὸς τῷ ὠμαρότητα τὸ χαλκοῦ, τὸ σιφανον ἐκκλάσας· πλὸν καμοι δὲ αὐτοῦ τῷ κεφαλῷ ἰσκίαζον αὐθηρὸν, καὶ σύνοφελοι, γεισήσιον ὑπολάμποντις αὔθος· καὶ ἰῶ βωμαχὸς οἷας ὁ χαλκός· ἰδόντι μὲν γὰρ, ὀρθὸς ἀπέπλεον ἐξ ἀκρων βοερύχων ἀρόμοσαν· ἁψαμένῳ δὲ, ὑπεξέκλιπτο, μαλθακὶ ὁμένη πρὸς τῷ αἴθησιν. ἰμοὶ δὲ θιασαμένῳ τί χρῆμα, εἰ μὴ πεθὲν ὅτι κῇ χορεύουσκησι νομιζόμενον Δαίδαλος, καὶ χρόα παρεῖχεν αἰθήσης, ὅπου Πραξιτέλης ἐς τῷ ἠκόνα τοῦ ὥρτος ἐνέθηκε μικροῦ καὶ νόημα τε, καὶ πῦρ τὸν ἀρᾶ τέμνειν ἐμηχανήσατο.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

κ' Λσος ἰῶ· καὶ σὺ αὐτῷ, κρήνη πάγκαλος, ἐκ μαλακα καθαροῦ τε, καὶ διαυγοῦς ὕδατος· εἰσήκει δὲ ἐπ' αὐτῇ Νάρκισος, ἐκ λίθου λευκῆ πεποιημένος.

παῖς

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἀρὰ κρύπτω ἰνδὸς εἰκάκει, αὐάθημα παῖς νύμ-
π φαις ἰδρυθείς· ἰῶ δ' ὁ ἰνδὸς, λίθος μιλαινόμε-
νος, καὶ πρὸς τιὺ ἐκ φύσιως τοῦ χρόνους αὐτομο-
λῶν χροιάν· εἶχε δὲ ὀυβαλῆ μὲν, καὶ οὐλίω τιὺ χαίτην, ἐκ
ἀκράτῳ τῷ μέλανι λάμπουσαν, ἀλλ' ἐκ τῆν ἀκρέων, πρὸς
κόχλου τυρίασ' αὔθος ῥιζοῦσαν· οἱ γὰρ ὀυπαιθοῦσα, καὶ
νομιζομένη παῖς προσοίκοις νύμφαις ἢ βερίξ ἐκ ῥιζῶν αὐξῆ-
σα, μιλανότερος πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπόρφυρεν· ὀφθαλμοὶ
δε μὶν ὁ σωμῆδον τῷ λίθῳ· κατὰ γὰρ τὰς τ' ὀμμάτων κό-
ρασ, πυδιέθη λευκότης, κατ' ἐκεῖνο τὲ μόρος τῆς πέτρας
μετεπιπτούσης εἰς λευκότερον, καθ' ὃ χῇ τῆς τοῦ ἰνδοῦ φύ-
σιως ἢ χρόα μελάσιπα· μέθη δὲ αὐτὸν ἐξίσκ· καὶ τὸ μεμε-
θυσμένον, οὐ κατεμήνυσεν ἢ τοῦ λίθου χρόα οὐ γὰρ ἰῶ αὐτῷ
μηχανήμα τὰς παρειὰς φοινίξαι, σκέπουτος τοῦ μέλα-
νος τιὺ μέθυν· ἐκ δὲ τοῦ σχήματος, κατηγόρει τοῦ πάθους·
παράφορός τι γὰρ, καὶ κωμάζων ἐοικε, οὐ δυνάμενος
ἐρείδειν τὺ πόδ', ἀλλ' ὑπὸ τρομός τι, χῇ ὑπὸ τιὼν ὀκλά-
ζων· ὁ δὲ λίθος, ὑπὸ τοῦ πάθους ἐῴκει πλυνίνῃ, καὶ οἱονεὶ
παίρειν, τὸν ἀπὸ τῆς μέθης ἐμφανίζων σεσμόν· εἶχε δὲ
ἄβρὸν οὐδὲν τοῦ ἰνδοῦ τὸ εἴδωλον, οὐδ' ἱκάσην κατὰ χρόαν
ἐξίσκει χαρὶν, ἀλλ' ἐς μόνιω τῶν μελῶν συμβολιὼ δίκη-
θεν τὸ· ἀσκεπὴς δὲ ἦν, χῇ γυμνὸς, ὡς ἂν τ' ἰνδικῶν σωμά-
των πρὸς τὸ τ' ἀκμῆς φλογώδες ἠωθοῦ ἀπαυδρίζεσθαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Αἱ ἑτέρασ' ἰρὰς τίχνης οἱ λόγοι προφητοῦσαι
κ βούλονται· οὐ γὰρ μοι θεμιτὸν μὴ καλὴν ἰρὰ-
τίχνης χρυσήματος· ἰρὼς ἰῶ Πραξιτέλους τί-
χνημα ὁ ἰρὼς αὐτὸς, παῖς αὐθρὼς, καὶ νέος, πτέρυγας
ἔχων, καὶ τόξα· χαλκὸς δὲ αὐτὸν ἐτύπου, χῇ ὡς ἂν ἰρωτικὸ

ἐξουσίαν ἀμοιρῶν κινήσεως, καὶ τὴν Βακχυλίδαν· καὶ τῷ θεῷ
ἐνιόντι, τὸ ἔνδον ὑπάρχειν πρόσωπόν με μιμουμένοις, ὑπὸ
ἀφασίας ἔφημεν. οὕτω δὴ καὶ αὐδήσεως σωπήσει δήλωμα, μὴ παρούσης αὐδήσεως· καὶ βάκχης ἐκ Βακχυλίδου
θεασμὸς ἐμιμεῖτο, θεασμοῦ μὴ πλήθοντος· καὶ ὅσα φρὴν
μανίασα οἰστρῶσα ψυχὴ, τοσαῦτα πάθους δίλαμπτος
πυρίμηρια ὑπὸ τῆς τύχης, ἀρρήτῳ λόγῳ κραθέντα· αὐτὸ
238 δὲ ἡ κάμηλος φέρω σοβῶν, καὶ ἐς τρίχος αὐθησιν λίθος ὑπε-
χίζετο· ὃ δὴ καὶ μάλιστα τὸν λογισμὸν ὑπερέβη, ὅτι καὶ τρίχος
λιπαρότητι λίθος ἦν, ἐπήθετο, καὶ πλοκάμων ὑπάρχουσι τοῖς
μιμήμασι, καὶ τῆς ζωτικῆς ἕξεως μεμιμημένος, τὸ ζωτικὸν
ἔχειν. ἔφης ἂν ὅτι καὶ αὐξήσεως ἀφορμὰς ἡ τύχη σωπήσει
γαρεῖ. οὕτω καὶ τὸ ὁρώμενον, ἄπιστον, καὶ τὸ μὴ πιστὸν, ὁρώμε-
νον. ἀμοιβὰ ἀλλὰ καὶ χάρασ ἐνορχοῦς ἐπεδείκνυτο. ἐγὼ βα-
χικὸν ἐτίνασι θύρσον, ἀλλὰ πισφάγιον ἔφρσε, ὥσπερ
θύζασα πυροτέρασ μανίασ σύμβολον· τὸ δὲ, ὦ χιμαί-
ρασ τί πλάσμα, πελιδνὸν τῆς χρόας· καὶ γὰρ τὸ πιθηκὸς, ὃ
λίθος ὑπεδύετο· καὶ μίασ οὖσαν τὴν ὕλην, εἰς θεασάτου καὶ
11 ζωῆς δήρα τὴ μίμησιν· τὴ μὲν, ἔπνευσε κάσασαν, καὶ οἷον ὀρι-
γομένην κιθαιρῶνος· τὴ δὲ, ἐκ τοῦ βακχίου θεασάτου θῆσαν
οἴστρου, καὶ τὴ αὐδήσεων ἀπομαραίνουσαν τὴ ἀκμήν· ὁ μὲν ἐν
Σκόπασ, καὶ τὰς ἀψύχεις αὐδωλοποιῶν χρείασις, δημιουρ-
γὸς ἀληθείασ ὤν, καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης ἀπετύπου τὰ
θαύματα· ὁ δὲ τὰς σὺ λόγου διαπλάττων δημοδίνης
ἀγάλματα, μικροῦ καὶ λόγων ἐδήξε ἦθος αὐδήτων, τοῖς
νοῦ, καὶ φρονήσεως γεννήμασι, συγκραννὺς τὰ τῆς τύχης
φάρμακα· καὶ γαῖσιν δὲ αὐτίκα, ὡς οὐδὲ τῆς οἰκείασ
κινήσεως ἰσχύπασ τὸ εἰς θεωρίασ προκείμενον ἄγαλμα,
ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ δεωθῆναι, καὶ σὺ τῷ χαρακτῆρι σώζειν τὸν
οἰκεῖον γεννήτορα· ἀπὸ δὲ τῆς βάκχης, τὴν σῴπασ·

αὐτὸν ἐξεφαίνου, οὐκ ἐκ λεμώνων ἀριστᾶμενος τὸν καρ-
πὸν τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ λίθος ὑπὸ σιρρότητος ἂς κλώνας
χυδεὶς, πρὸς ἐδεσι τῷ κόμῳ ἂς συμβολὴν, ὧν αὐτοῦ αὐχενίας
πίνοντας ἐκ μετώπων προσώπων· παρῆκεν δὲ καὶ ὁ
Παλ, καννύμενος τῇ αὐλητικῇ, καὶ συναγελασάμενος τῷ
ἄχῳ, ὥσπερ οἶμαι διδιὼς μή πνα φθόγγον ἐμμουσον ὁ
αὐλὸς κινήσας, αὐτηχὴν ἀπαπείσῃ τῷ σατύρῳ τὴν νύμ-
φιον· τοῦτο θιασάμενοι τὸ ἡδύλιον, καὶ τὴν Λιβιόπων λί-
θον, ἀμφώνην Μέμνονος ὧδε θύομεν γενέσθαι· ὃς προσιὼν
ἠμῖν τῆς ἡμέρας, ὧν ταῖς παρουσίαις ἐφαιδρύῃ το-
ὐπούσης δὲ, αὐλία βαλλόμενος, πένθιμον ἐπίσινε· καὶ μό-
νος ἐκ λίθων, ἥδονῆς καὶ λύπης παρουσία διοικούμενος,
τῆς οἰκείας ἀπέσῃ κουφότητος, ἂς ἐξουσίαν φωνῆς, τὴν
εὐαισθησίαν ἐκινήσας.

Εἰς τὸ βάκχης ἄγαλμα· μεταφορικῶς δὲ, ἐκ τῆς
δημοσίους τέχνης διείληπται.

Τ ποιητῶν δὲ, καὶ λογοποιῶν μόνον πνέοντας τέ-
χναις ὧν τὰς χλωπάδας ἐκ βίων θεασμοῦ πεσόν-
τος, ἀλλὰ καὶ τ δημιουργῶν αὐχήρου θεσπεσίων
πνευμάτων ῥάνσεις ληφθεῖσα, κάτοχα, καὶ μετὰ μανίας
προφητεύουσι τὰ ποιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας ὥσπερ ἐκ
νους ὧν πνοίας κινηθεὶς, ἐκ τῆς τοῦ ἀγάλματος δημιουρ-
γίας τὴν διαφορέαν ἐφῆκε· τί δὲ ὑμῖν οὐκ αὐθωσὶ τὸ σε-
βουσιασμὸν τῆς τέχνης δίηγοῦμαι, ὦ βάκχης ἄγαλμα,
ἐκ λίθου παρίου πεποιημένον, ἀλλαπόμενον πρὸς τῶν ὄν-
των βάκχων· ὃ γὰρ τῇ οἰκείᾳ τάξει μένων ὁ λίθος, τὸν σὺν
τοῖς λίθοις νόμον ἐκβαίνει ἐδόκει· τὸ μὲν γὰρ φαινόμενον,
ὄντως ὧν ἡδωλον· ἡ τέχνη δ' εἰς τὸ ὄντως ὂν ἀπήγαγε τῶν
μίμησιν· ὅθεν αὖ ὁπηχρεῖος ὤν, ἂς τῶν τοῦ θήλυος εἰκα-
σίας ἐμαλάπιστο, χορηγότητος διορθουμένης τὸ θῆλυ· καὶ ἂς

ΕΙΣ ΣΑΤΥΡΟΝ, ΟΣ ΗΝ ΕΝ ΧΩΡΙΩι ΕΝΘΑ ΗΣΚΗΤΟ.

Ντρον ἦν πρὸ Θήβας τὰς ἀμφιπίας, προσηκασμένον σύριγγι, ἣς εἶλκεν αὐτὸν φυὰς ὑπὸ κύκλῳ πρὸ τοῦ τῆς γῆς εἰλημένον· οὐ γὰρ ἐπ' ὀρθὰς αὐτοῖς γόμφοις, ἃς ὀρθοπόρους καλοῦσιν ἐφίζητο, ἀλλὰ τιὼ ὑπαύχενον πρὸ τρίχων καμπὴν, ὑπογείους εἶλκεν ἐξίτηνος, ἃς δυσδιρίτων πλανᾶται ἐκπίπτον. ἵδρυτο δὲ ὑπὸ πετρου, σατύρου πρόσωπα, τὴν χιόνα ἐκ λίθου, ἣν ἐκ πίνος κρηπίδος ἐς χορὸν, διτριπήχων τὸ ὄγκημα, καὶ δεξιᾶς βάσεως τὸν περσὸν ὑπὸ θεν ἐξαίρων· μετεχειρίζετο καὶ αὐλὸν, ᾧ πρὸς τιὼ ἠχὴν πρῶτος ἐξανίστατο· τὴν μὲν γὰρ ἀκοὴν, μίλος οὐ προσῆπτο αὐλουμένου, οὐδὲ ἰὼ ὁ αὐλὸς ἴμοφωνος· τὸ δὲ τῆς αὐλουμένου πάθος, διὰ τῆς τέχνης ἐς τιὰ πότερα ἐσήκετο· ἥδεως ἂν ὑπανιστάμενος καὶ φλίβας, ὡς ἂν ἐκ πίνος ἐμιζομένας πνεύματος, καὶ ἐς τιὰ ἐπίχνησιν τοῦ αὐλοῦ τιὰ πνοιὰ ἐκ στόμα τὸν σάτυρον ἀναπαύοντες, καὶ σὺριγγῶν ἐβίλεν τὸ ᾄδωλον, καὶ ἐς ἀγωνίαν τὸ λίθου πίπτοντα· εἶναι γὰρ ἔπαθε καὶ πνοῆς ἐξουσίαν τὸ ἐμφυτον, καὶ ἄθματος τὸ δῆθεν, ἐγκρεμίνιμι οἴκοθεν ἐκ τῆς ἀμηχανίων πόρων· οὐκ ἰὼ δὲ ἀβρότητος μετέχον τὸ σῶμα ἀλλ' ἐκ τῆς μιλῶν τερέτης, τιὼ ὥραν ἐκλιπὸν ἐς ἀγρῶν συμμετρίαν αὐθρικᾶν τιὼ ἰδέαν τραχύτερα· καλὰ μὲν γὰρ κόρη· χρῶτες μαλθακοὶ, καὶ πρόσφοροι, καὶ μίλη θρυπτόμενα· σατύρου δὲ αὐχμηρὸν τὸ ἦθος, ὡς αὖ ἐρέων δαίμονος, καὶ Διονύσῳ σκιρτῶντος· μανὸς δὲ

σὺν ὁ Ἀχιλλεὺς πεισθῆναι τὴν νῆσον ἐλθεῖν. κορυφοῦ γὰρ τοῦ πόντου ὑπερασάμενος, ἀπενίψατό τε, καὶ ἀπέκλυσε ταῦτα. Φοῖ. ὅστις ἀμπελουργὸς μὲν θεοφιλὴς τυγχάνει, σφόδρα αὐτὸς ἀπέχθηται τοῖς θεοῖς. τὸ γὰρ τοιούτους τε, καὶ θεοὺς λόγους ἐδύνατο οὗτος, παρ' ἐκείνων σοι ἥκειν μοι, οἳ καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ φίλον τόσε, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐποίησαν. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἡμᾶς λόγων ἐμπίπλημι, τὸ μὲν ὅπως αὐτὸς ἀναβιβάσωμεν, ἐκεῖ τ' ἂν εὐθὺς μέλοι, ἐπειδὴ βιβάλω τε, καὶ ἀποῤῥήκτω φῆς αὐτὸν χρῆσθαι τούτῳ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ κώκυτούς τε, καὶ πυριφλεγέθοντας, καὶ τὼν ἀχερουσιάδα, καὶ τὸ τοιαῦτα τὴν ποταμῶν τε, καὶ τὼν λιμνῶν ὀνόματα, καὶ νὴ Δία σὺ Αἰακούς, καὶ τὸ σύνταγμα δικαστήρια, καὶ δικαστήρια, αὐτός τε ἴσως ἀπαγγελεῖς, ᾗ ξυγχωρῶ σοι ἐλθεῖν. Αμ. ξυγχωρῶ μὲν, ἐπορᾶν δ' οὐδὲν, καὶ βοῦν πρὸς ἀπάπαυλαν. τὰ γὰρ ζῶα βία ὁρᾶς ὡς ἐκ βουλυτοῦ ἥκει, καὶ χρή με αὐτὰ ὑποδέξασθαι, καὶ ὁ λόγος πλεῖόν του καιροῦ. νῦν μὲν οὖν ὦ τὼν ναῶν χαίρων ἴθι, πάντα ἔχων, ὁπόσα ὁ κῆπος φέρει. κἂν μὲν τὸ πυθόμαι ὑμέτερον, πλεῖξίνε, ἀπήσας ἀπὸ τῆς νεὼς τῷ Πρωτεσιλάῳ. τοῦτο γὰρ οὐθένδε λύοντας νοεόμεθα πράττειν· ἢ δ' ἐναντίον ἂν τὸ πυθόμαι, χώρει δ' οὖρος ἅμα ἡλίῳ αὐξομένῳ, καὶ τοὐξ ἐμοῦ βουλή. Φοῖ.

πείθομαί σοι ἀμπελουργὲ, καὶ οὕτως ἔστω· πλεύσωμι δὲ μήπω πόρσω, πρὶν ἢ καὶ τοῦδε ἀκροάσασθαι τοῦ λόγου.

λίους ὧν νεῶν οἱ μὲν πεντήκοντα· καὶ προσορμισάμενοι τῇ νήσῳ, πρῶτον μὲν ἐκέλευσαν σφῶν ἑλκυστοντίους ξένους ἐκκόπτειν τὰ ξύλα, οἷς κεκόσμηντο κύκλῳ τὸ ἱερόν. ἐκ πολλῆς δὲ οἱ πελέκεις ἐς αὐτὸν ἀφικνούμενοι, τοῖς μὲν ἐς κεφαλὴν ἐχώρησαν, τοῖς δ' ἐς αὐχένα, πάντες τε πρὸς τοῖς ξύλοις ἔπεσον, ἐπεχύθησαν δὲ ἀμαζόνες τῷ ἱερῷ, βοῶσά τι, καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνουσαι. ὀδὶ, θορόμενόν τι, καὶ ὀφθὲν ἐς αὐτὰς ἰδὼν, καὶ πεδήσασ' οἷον ὧν σκαμάνδρῳ τι, καὶ ἱλίῳ, πρόσαν ἀμφὶ χαλινοῦ κρηπῖδα τοῖς ἵπποις προσέβαλον, ὑφ' ἧς αὐτισχίρτησαν, ἀλλότριόν τι, καὶ πολεμίων ἔχθος ἡγούμεναι τὸν γυναῖκας. ἐς δὲ ἡνίαν ἧκον μετέπεσον· καὶ κνημίνας ἐμπεσοῦσαι τοῖς ἀμαζόσι, τοῖς τε ὀπλὰς ἐσήρηδον, καὶ τοὺς χαίτας ἔφριπον, καὶ τὰ ὦτε ἐπ' αὐτοῖς ἴσασαν, καθάπερ τὴν λιόντων οἱ ὦμοί· κνημίνων τι, καὶ γυμνὰς ὠλίνασ' ἔθειον· ἐκ τοῦ σφυρὰ ῥηγνῦσαι, προσίκετο τοῖς ὠλένοις, καὶ ἐλάφυσσον. ἐμφορηθῆσαι δὲ ἀνθρωπείου βρώσιος, ἐκρόαινον πρὸς τὸν ἥνιον, καὶ ἐμαίνοντο, μετὰ λύθρου· πᾶσαι δὲ ὧν τὴν ἀκροωτηρίων, καὶ τοὺς νῶτα τοῦ πελάγους ἰδοῦσαι, πεδίον τὸ ὄρνυτο σφίσι τυχεῖν, καὶ κατὸς τῆς θαλάττης ἑαυτὰς ἧκαν. ἀπώλοντο δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀμαζόνων, αὐτεμασφοδοῦς ἐς αὐτὰς πυθόμενος. ἄτε γὰρ κοναὶ, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ ὡραϊσμένοι, προσίππου ἀλλήλαις, καὶ ξυμπεράπουτο· ναῦς τε ὥσπερ ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ δύο ναῦν, καὶ ἀντιφέρουν. καὶ ὁπόσαι ἐγκαρσίους τι, καὶ ἀπρεπεῖς ἐμβολὰς ποιοῦνται κυβερνῆται ναύμαχοι, πᾶσαι ξυνέπεσον σφίσι ναῦς, καὶ οὐκ ἐκ προνοίας πλεούσας. πολλῶν δὲ ναυαγίων τῷ ἱερῷ προσεχέντων, καὶ ἀνθρώπων σφ' αὐτῷ κεμένων, ἡμιβρώτων, καὶ ἐπιόντων ἔτι, μιλῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων, καὶ σαρκῶν, ἃς διέπνσαν αἱ ἵπποι, κάθαρ-

μὲν δὴ ὄνομα τῆς ἀμαζόσιν, ἐκ τοῦ μὴ μαζὸν τρέφεσθαι
κοῦραι νομίζουσιν· τρέφουσι δὲ τὰ βρέφη γάλακτι φορ-
βάδων ἵππων, καὶ ὁρῶσαι κρίσεις, μάλιστα δίκαιοι ὧν ἢ
αὐτὰ δόγμασι τῶν ποταμῶν ἰζάνοντα δὲ ποιηταῖς τισι, καὶ
μυθολόγοις περὶ τῶν ἀμαζόνων τούτων ἠρέμηται, παρεμ-
πεσόμενα τοῦ λόγου· πρόσφορα γὰρ οὐκ ἂν τῇ παρούσῃ
ὑποθέσει γένοιντο· τὸ δὲ περὶ τὴν νῆσον ὄρος, ὅπερ οἶόν τι αὐτῆς
ἐπράχθη, νῦν ἐρῶ, πλείστοις μὲν οὖν ἀνδράσι μᾶλλον, ἐπι-
δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσιλάου λόγου ἐστίν· ὧν νεῶν πλεόνων πο-
τὲ ναυτικοί, τὸ ἐς λιμένα τὸν ἀπαραγόντων ἐκ τοῦ πόντου
ὧνια, κατανίχθησαν ἐς τὴν ἀρίστην τοῦ πελάγους ὄχθην,
περὶ ὧραν γυναικῶν οἰκεῖν λέγουσι· ληφθέντες δ' ὑπ' αὐτῶν,
χρόνον μέν τινα ἐδέδυντο σιτούμενοι πρὸς φάτνας, ἵνα
ἀποδῶσι σφᾶς ὑπὲρ τῶν ποταμῶν ἄγουσι τοῖς ἀνδρω-
φάγοις ἀκύθοις· ἐπὶ δὲ μικρόν ἐκ αὐτοὺς ληφθέν, μίαν
τῶν ἀμαζόνων ὧν τῇ ὥρᾳ κλίνοι, καί τις ὧδε ἐκ τούτου
ἐγένετο, παρεμπέσαι τῷ δωματοδούσῃ, ἀδελφίδεον ὄσαν,
μὴ ἀποδόσθαι αὐτὸν ξένοις· λυθέντες δὴ, καὶ πρὸς αὐτὰς συγ-
κραθέντες, ἐφθέγγοντο ἤδη τὸν ἐκείνων τρόπον· τὸν τε χω-
μάνα, καὶ τὰς ἐν τῇ θαλάττῃ διηγούμενοι, παρῆλθον ἐς μυ-
ρίους τοῦ ὁρᾶν, προσπλεύσαντες δὲ πάλαι τῇ νήσῳ, καὶ δόξα-
σαν τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον· αὖθ' ὁρμᾶσθαι ποιησάμενοι αὐτὸν
ξένοις, ἐπειδὴ ναῦται τινες ἦσαν, καὶ νεῶν πίκτονδε, οὔσης καὶ
ἄλλως ναυτικῆς μεσόγειον σφίσι τῆς χώρας, ποιοῦνται ναῦς
τὸν ἱππαγωγὸν τρόπον, ὡς τὸν Ἀχιλλέα κήσουσαι τῆς
ἵππιος· καταβᾶσαι γὰρ ἵππων ἀμαζόνες, δῆλόν τι ἦσαν
γένος, καὶ ἀτιχεῖς γυναῖκες, ἐρισίασαν μὲν δὴ πρῶτον ἤρ-
ξαντο, καὶ πλεῖν ἐμελέτησαν· ὡς δ' ὧν ἐμέλλον τοῦ πλεῖν
ἀπαξελίξασθαι, ἄραντα περὶ ἑαρὶ ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ
ὁρμωδέοντος, ἀφῆκαν ἐς τὸ ἱερὸν, παῖδες μάλιστα ὀλίγῳ

ἀχιλλέως, καὶ μιλησίοις ξαθέντος· ἀμαξόνας δὲ, ἃς ὅτι
τὴν ποίησιν ἐλθεῖν φασιν ἐς τροίαν ἀχιλλεῖ μαχουμέ-
νας, οὐκ ἀπέκτεινε ὁ ἀχιλλεὺς οὐ τροίαν πιθανὸν γάρ· ἐπεὶ
οἱ δ' ὅπως πριάμου πολιήσαντος αὐτὰς ὑπὸ φρυγῶν
κατὰ μυσίαν, ξυμμάχους ἀμαξόνας ὕστερον ἐλθεῖν
ἐλίῳ· ἀλλ' οἶμαι κατὰ τὴν ὁλυμπιάδα, ἣν τοπρῶτον οἱ ἑλ-
λανοδίκαι λεωνίδας ὁ ῥόδιος, ἀπώλεσε αὐτὴν ὁ ἀχιλ-
λεὺς τὸ μαχιμώτατον σὺν αὐτῇ φησι τῇ νήσῳ. φεί-
μεναλου ἀμπελουργὲ ἥψω λόγου· καὶ τὰ ὠτά μοι ἤγιρας,
καὶ ἄλλως ἐσυκόπας πρὸς αὖ σους λόγους· ἥκειν δέ σοι καὶ
ταῦτα εἰκὸς παρὰ τοῦ πρωτισίλεω. ΑΜ. παρὰ τοῦ-
του ξένε τοῦ χρησοῦ δυδασκάλου· πολλοῖς δὲ καὶ ἐς πόνη-
τον ἐσπιπλοκότων, δῆλα δὴ ταῦτα· κατὰ γὰρ τὼ ἄξονε
τοῦ πόντου πλωρεῦ, ἢ τὰ ὄρη τὰ ταυρικὰ πίπτει, λέγω
τοί τινες οἰκεῖν ἀμαξόνες, ἵνα βορμώδων τι, καὶ φάσις
ἐξερχόμενοι τὴν ὀρῶν, πολεβάλλουσιν ἤπειρον· ἐς ὃ πατέρ
τε καὶ φυτουρχὸς αὐτὴν ἀρῆς, ἐπαίδευσε σὺν ὁμιλίᾳ τὴν
πολιμικὴν εἶναι, καὶ ξίφος σύσπλοόν τε, καὶ ἐφίππου βίου·
βουκολεῖσθαι δὲ αὐτὰς ἵππους σὺ τοῖς ἕλεσιν, ἀποχρῶσαν
τῷ ἑρπετῷ· καὶ δράσι μὲν δὴ σὺμιλεῖν, οὐ παρίχου
σφᾶς τ' ἑαυτὴν χώραν· αὐτὰς δ' ἵππους δὲ ἀνὴρ τίκτειν,
καπούσας ὧν ποτε μὲν ἄλλω, ἀγοράζειν τὶ, καὶ ξυγγίνε-
σθαι τοῖς ἀνδράσιν σφᾶς ἔτυχε· ἀπελθούσας τὶ ἐς ἤθη,
καὶ οἴκους, ἃ μὲν ἂν τίκωσιν ἄῤῥεσα, φόνην ὧν τὸ ὄρια
τῆς χώρας, ὅπως ἀνίλοιντο αὐτὰ οἱ φύσαντες· αὖ δὲ,
ἀναιρῶσαί τι ὧν ἕκασος ἔτυχε, καὶ ποιῆσαι ἀνούλους· ἃ
δ' ἂν ἀποτίκωσι θήλεα, φιλῆν τι ἤδη λέγοπας, καὶ ὁμό-
φυλα ἡγῆσθαι· βραχὺ δὴν τὸ ἡ φύσις μητέρων, πλὴν τοῦ
ἐπιχῆν κάλα· τοῦτο δὲ πράττουσι διὰ τὰς μάχας, ἵνα
μήτε αὐτὰς θηλώοιντο, μήτε αὖ μαζοὺς ἀποκριμοῖντο· τὰ

μαι τῷ αὐτίμῳ. πολλοί δὲ καὶ τῶν ἐκπλεόντων τοῦ πόντου
προσπλέουσί τέ μοι, καὶ ἀπατεῦσι λέγοντες ταῦτα. καὶ νῦ Διὸς
ἐπισταὰν πρόσθωσι τὴν νῆσον, ἅτε ἐν ἀπήρῳ πελάγει ἐμὲ
φοβούμενοι, πόδι βάλλουσί τε ἀλλήλους, καὶ ἐς δάκρυα
ὑφ' ἡδονῆς ὄρχονται. καταπλώσαντος δέ, καὶ τὼ γῶν
ἀπασάμενοι, βαδίζουσιν ὧν τὸ ἱρὸν, προσδυσέμενοί τε
τῷ ἀχιλλῆι, καὶ θύσοντι. τὸ δὲ ἱρὸν, αὐτόματον τῷ βω-
μῷ προσπέπηκε καπὶ τῶν γαῶν τε, καὶ ὄζῳ ἐμπλέοντες. τὸ
μὲν δὴ πρὶν τῶν κάλλιν τῶν χρυσῆν τῶν ἐν Χίῳ ποτὲ τῇ
νήσῳ φανῆσαν, ἤρκτο ξείνι σοφοῖς ἀνδράσι. καὶ τί κε
τις ἀριδήλως ἀρκμένων, αὖθις ἄπροιτο; ἐμπορῷ δὲ λέγει,
καί ποτε βαμίζοντι ἐς τῶν νῆσον, φάνεσθαι μὲν ὁ ἀχιλλεὺς
αὐτῷ, δηιοῦσθαι δὲ τὰ ἐν τροίᾳ. ἔρεσθαι δ' αὐτὸν καὶ πο-
τῷ, κιλδῦσαί τε ἐκπλεύσαντα ἐς ἴλιον, ἀναλαχεῖν οἱ κό-
ρῳ τροφάδα, τὴν δῆνα ἐπῶν, δουλεύουσαν τῷ δεῖνι ἐν
ἑλίῳ. θαυμάσαντος δὲ τοῦ ξείνου τὸν λόγον, καὶ διὰ τὸ βαρ
σεῖν ἤδη ὁρμένης αὐτὸν τί δοίητο θεὰ νλιάδος, ὅτι ἔφη
ξείνε μέγονε ὅδε πρὶν Ἕκτορ, ὃς οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀνῶ. λοιπὴν
δ' εἶσι τοῦ περιμιδέων τε, καὶ δαρδανιδέων ἅπατος. ὁ μὲν
δὴ ἐμπορος, ὁρᾷ τὸν ἀχιλῆα ὧϊτο. ὃ δὲ περιάμενος τ' κόρῳ,
ἐς τὴν νῆσον ἀπέπλωσεν. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπαυίσας
αὐτὸν ἤκουτα, τ' μὲν, προσίπτε φυλάπην αὐτῷ ἐν τῇ νηΐ.
δὴ γὰρ οἱ μοι τὸ μὴ ὀσβατὸν εἶναι γυναιξὶ τ' νῆσον. αὐτὸς
δὲ ἐπείρασ' ἥκειν ἐς τὸ ἱρὸν, καὶ ὁμοχήδαι μιτ' αὐτοῦ τε, καὶ
Ἑλένης. ἀφικομένῳ δὲ, πολλὰ μὲν χρήματα ἔδωκεν, ὧν
ἤθελε ἐμπαρσι. ξείνου δὲ αὐτὸν ποιήσασθαι ἔφη. διδόναι τέ οἱ
τ' ἐμπορίαν ἐν ἱρῷ, καὶ τ' ναῶν ὅπλοῶν. ὧν δὲ ἡμέρα ἐγέ-
νετο, σὺν μὲν πλεῖ ἔφη ταῦτ' ἔχων, τ' κόρῳ δ' ὧν τοῦ αὖσαι
λοῦ λίπ μοι. οὔπω τάδιον ἀπεῖχον τῆς γῆς, καὶ οἱ μῶν
προσέβαλον αὐτοῖς τῆς κόρης, διαπωμένου αὐτὴν τοῦ

χαρίσασθαι γνώμης, ἢ τὸ δίκαιον ἴσχον. ξύνοιδα δ' ἐμαυτῷ.

» Ἀχαιῶν πολὺ μυρίον ὕδωρ, μεγάλου καίουσα πλουτὸς πόνου
» τοῦ φάλλησι λύρα δι' ἀγαθὰς ἐμάς. σὺ δὲ, θεῖον Ὁμηρον
» κάπηλεύεις μοι, κλέος ἀνδρῶν κλέος ἀμετέρων πόνων. διὸ σὺ οὐ
» θεῖος. διὸ οὐ ἐσί μοι Πάτροκλος. διὸ οὐ ἀθανάτοις ἴσος
» Αἴας ἐμός. διὸ οὐ ἀδιορίλητος ἀνδρομέᾳ σοφοῖς, κλέος
» ἤρατο, κοὐπίσω τροπαί. Φοῖ. δαιμονίως γε ὁ Ἀχιλλεὺς
ἀμπελουργὸς, ἢ ἐπαξίως ἑαυτοῦ τι, ἢ τοῦ Ὁμήρου. ἢ ἄλ-
λως, σοφὸν ἐν τοῖς λυρικοῖς ἄσμασι, τὸ μὴ ἀποκτάνειν αὖ
πάλιν, μὴ δὲ ὀργίζεσθαι. ἢ ἐκ παλαιᾶς ἀρᾶς, οὐδόμε-
μόν τι, ἢ σοφὸν ἰδίᾳ ἢ ποίησις. Αμ. ἐκ παλαιοῦ ἔοικε. καὶ
γὰρ τὸν Ηρακλέα φασὶν ἀνασαυρώσαντα τὸ τοῦ Ασβό-
λου τοῦ κιγκαύρου σῶμα, ἐπιγράψαι αὐτῷ τόδε τὸ ἐπί-
γραμμα.

» Ασβολος οὔτε βιῶν τρομέων ὄπιν, οὔτ' ἀέρα πάων,
» Οξυκόμοιο κρίμασος ἀπ' ὀλιπέος κατὰ πούνης,
» Ἔγχεϊ μαιμήλιδα θέσπιον ἀμιτροβίοις κορακίεσσιν.

Φοῖ. ἀθλητὴς γε καὶ τούτων ὁ Ηρακλῆς ἐγένετο, μεγαλη-
γορίας ἐπαινῶν ἀμπελουργὸς. παρ' ἧς δήλη που τὸ ποιητὸν
φθέγξασθαι. ἀλλ' ἐπαινέσομεν αὐτὸν τὸν νῆσον. ῥοῦμα γὰρ δὴ
ὑπολαβὸν ἡμᾶς, εἰς πολλὰ πρὸς τὸ πόντον ἐλάσαι, παρέ-
πλαγξε τοῦ λόγου. Αμ. ἐπαινέσομεν ὡς ἔοικε. τὰ μὲν γὰρ
ἄσματα ἐν αὐτῇ τοιαῦτα. ἢ φωνὴ δὲ, ὡς ἄδουσι, θεία τὶς
ἦχος, ἢ λαμπρά. δήπου χρὴ τοσαύτης ἐς τὸ πέλαγος, ὡς
φρίκῃ αὐτίκα θαι τοῖς ναύταις ὑπὸ ἐκπλήξεως. φασὶ
δ' οἱ προσορμισάμενοι, ἢ κτύπον ἀκούειν ἵππων, ἢ ἅρ-
ματα, καὶ βοᾶς, οἷον ἐν πολέμῳ ἀναφθέγγεσθαι. οἱ δ' ὁρμε-
σαμένων ἐς τὰ βόρεια, ἢ ἐς τὰ νότια τῆς νήσου, μέλλα
τὶς αὖ ἴμος ἐναντίος τῷ ὁρμῷ ἐκπνεῖν, κηρύττει ὁ Ἀχιλλεὺς
κατὰ πρύμνας τοῦτο, καὶ κιλλῶσι μιθραμισαμένους, ἐκπε-

τὸ πέλαγος. νῆσον δέ ὑπόσκιον, ἀπὸ τοῦ θυμέτου, σύνηθες μὲν αὐτὴν εἶναι τοῦ πυθμένος τοῦ πόντου. ἐνταῦθα δὴ τὸ πρῶτον, καὶ πρὸ βαλον ἀλλήλους Ἀχιλλεύς τε, καὶ Ἑλένη. καὶ μάιμον ἐδαίσαντο σφῶν, ποσηδῶν τε αὖτος, καὶ Ἀμφιτρίτη, νηρεΐδες τε ξύμπασαι, καὶ ὁπόσοι ποταμοί, καὶ δαίμονες, ἦρχον τὴν μαιωτίτην τε, καὶ τὸν πόντον. οἰκεῖν μὲν δὴ λευκοὺς ὄρνιθας ἐν αὐτῇ φασιν· εἶναι δὲ τούτους ὑγρές τε, καὶ τ' θαλάττης ἀπόζοντας· οὓς τ' Ἀχιλλέα θεράποντας ἑαυτοῦ πεποιῆσθαι, κοσμοῦντες αὐτῷ τὸ ἄλσος τῷ τε εἰλαμῷ τὴν πόλιν, καὶ τοῖς ἀπ' αὐτῆς ἐρανίσι. πράττειν δὲ τοῦτο χαμαὶ πετομένους, καὶ μικρὸν τ' γῆς ὑπερφέροντας. εὐθρόοις δὲ πλέουσι μὲν τὸ τοῦ πελάγους χάσμα, ὅσιά τ' νῆσος ἐσβαίνειν· κᾆτ' γὰρ ὥς περ δέξενος γιγνῶν ἐστίασε. οἶκον δὲ μὴ ποιῆσθαι αὐτῷ τοῖς πλέουσι, καὶ τοῖς πρὶν τὸν πόντον εἰκῆσί τε, καὶ βαρβάροις. δεῖ γὰρ προσορμισαμένους τε, καὶ θύσαντας ἱλίου δυομένου, ἐσβαίνειν μὴ ἐννυχεύοντας τῇ γῇ· κᾆν μέν τε πνεῦμα ἵπηται, πλεῖν· εἰ δὲ μή, ἀσάμενους τὸ πλοῖον ἐν κοίλῳ, ἀναπαύεσθαι· ξυμπίνειν γὰρ δὴ λέγουσί τε, καὶ Ἑλένην, καὶ ἐν ᾠδαῖς εἶναι, τὸν σῶτά τε τ' ἀλκίλλεω ἄεθλον, καὶ Ὁμήρου τὰ ἔπη, τὰ ὦ τῇ τροίᾳ, καὶ τὸν Ὁμήρου αὐτόν. τὸ γὰρ τ' ποιητικῆς δῶρον, ὃ παρὰ τ' Καλλιόπης τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν, ἐπαινεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπι, καὶ συνῳδάζειν μᾶλλον, ἐπεὶ καὶ πέπαυται τὴν πολεμικῶν. τὸ γοῦν ἆσμα τὸ ὦ τῷ Ὁμήρῳ, θεὸς αὐτῷ ξένι, καὶ ποιητικῶς ξύγκειται. καὶ γὰρ ἐκάνγο γιγνώσκει τε, καὶ ἀδεῖ ὁ πρωτοσίλιεως. φοῖ. ἐμοὶ δ' ἂν γένοιτο ἀμπελουργὸς ἀκούσαντος τοῦ ἄσματος. καὶ ἔ βίμις ἐκφέρειν αὐτό; Αμ. καὶ μὰν πολλοὶ μὲν ξένι τ' πρεσβύτων τῇ νίκῃ, καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ἄεθντος ἀκήκοα φασί· τοντὶ δὲ πρώτην οἶμαι τὸ ἆσμα ἠμόσατο

μέων λίσης, καὶ θυσίατον· ἀλλά μοι ἐπί τι πρὸς τῆς ἐν τῷ πόντῳ νήσε θαυμασὸν ὁ πρωτισίλεως οἱ δίνν· ἐκεῖ γὰρ πε αὐτῷ ξυγγίνεται. Αμ. ἐκεῖ ξείνε· κῇ λίγη πρὸς αὐτῆς τοιαῦτα, ὡς νῆσος μὲν ἔν μία ἐν τῷ πόντῳ πρὸς τῇ ἀξείνῳ πλευρᾷ μᾶλλον, ἵν τίθενῃ ἀρίσονται οἱ τὸ σόμα τοῦ πόντε ἐπαλίσσοντες· ἐπίκη δὲ στάδια μῆκος τριάκοντα· εὖρος δὲ πλέων τι παρῶν· δίνδρα τι ἐν αὐτῇ πεφύκη, λεῦκαί τε, καὶ πίτειαι, τὰ μὲν ἄλλα, ὡς ἔτυχε· τὰ δὲ πρὸς τὸ ἱρὸν, ἐν κόσμῳ ἦδη· τὸ δὲ ἱρὸν ἵδρυται μὲν πρὸς τῇ μαιώσῃ πηδί· ἐδὲ, ἴσον τῷ πόντῳ ἐς αὐτὸν ἐμβάλλει· τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα, ἀχιλλεύς τε, καὶ Ελένη ὑπὸ μοιρῶν ξυναρμοδίντες· κεμένου γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὁρᾶν, καὶ ποιητῶν τὸν ὁρῶντα ἀπὸ τούτου ἀρξόντων, πρῶτον Αχιλλεύς τε καὶ Ελένη, μὴ δὲ ὀφθίντες ἀλλήλοις, ἐλλὴ μὲν, κατ' αἶγιαλον, ὁ δὲ, ἐν ἰλίῳ ὄντες, ὁρᾶν ἀλλήλων ἄρμενοι σαν, γένεσιν ἰμάρου σώματος, ὧν τε ὑρέοντες· πεπρῶ μένης δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ ἀθάνατον τῆς ἀιδίτης, οὐδὲ μιᾶς οὔσης τῆν ὑπὸ ἰλίῳ ἐχινάδων τε τῆν κατ' αἰγιαλὸν τε, καὶ ἀκαρναίαν ἤδη μεμιασμένων, ὅτι δὴ ἀλκμαίωνα ἀποκτάνασ τὴν μητέρα, τὰς ἐκβολὰς τοῦ ἀχιλλέως ᾤκησαν, ἐν γῇ νειοτέρα τοῦ ὄχθου, ἱκετεύσι τὸν Ποσειδῶν ἤδη τις αὐτὰ θωῦά τιναι ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον, ἐν ᾗ οἰκήσουσιν· ὁ δὲ, ἐνθυμηθεὶς τὸ μῆκος τοῦ πόντου, καὶ ὅτι νήσου μεδιμιᾶς ἐν αὐτῷ κεμένης, ἀνάπλους πλεῖ τὴν λευκὴν νῆσον, ὁπόσιμον ἦπον αὐτίφησε Αχιλλεῖ μὲν, καὶ Ελένῃ οἰκεῖν, ναύπασι δὲ ἴπαθαι ἐν τῷ πελάγει καθορμίζεσθαι, ξυμπάσης δὲ ἀρχὴν, ὁπόσην ὑγρὰ οὐσία· καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐννοήσασ, τὸ ὄρος μώδοντα, καὶ τὸ βορυσθένη, καὶ τὸν ἴστρον, ὡς ἀμνχσίους τε, καὶ ἀσεβεῖς ῥόμασιν ἐς τὸν πόντον ἐκφόρους, προὔχώσι τὸ ἔλιμνον τὸ ποταμῶν, ἵνα ἀπὸ σκυθῶν ἀρξάμενοι, σύρουσιν ἐς

ἕκαστα, καὶ ἐκ ἐν κόσμῳ πραττόντων, ἐμνήσθην ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ὅπόσα τῇ θεραπαινίδι ἐνίσκηπτον· καὶ διεξιόντι μοι, ἀσθενὴς ἀπλῶς ὁ λόγος ἔσται· περὶ ἑτῶν δὲ που τεσσάρων ἐντυχὼν ἐντεῦθέν μοι ὁ Πρωτεσίλεως, ἐκ πόντου μὲν ἥκειν ἔφη· νῆσος γὰρ ἐστὶν, πλοῦσια παρὰ τὴν Ἀχιλλέα, ξένος καὶ φίλος· τοῦτο δὲ θαυμαστὸν ἐμοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς φίλος παρός τε, καὶ χρησὸς ὢν φίλῳ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλὰ νῦν ἔφη διοικήσεως αὐτῷ ἥκω· θεραπαινίδος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐναγισμάτων μειώσασα αὐθόμενος, ἐμοὶ ἔφυ ὦ Ἀχιλλεῦ, παρεῦναι τοῦτο· οὐδ' οὐ πείθεται· φησὶ δ' αὐτοῖς κακόν τι ἐκβαλάπης δώσειν· καὶ δίδασκε μὴ παρὰ τῆς Θέτιδος οὕτως τί αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐκόντος, καὶ ἀμηλίκτος· κἀγὼ μὲν ὦ ξένε ταῦτα ἀκούσας τοῦ Πρωτεσίλεω, ὡμόσαμεν τε ὦμὸν, καὶ ὁμίχλας προσβιβλήσεσθαι τοῖς θεραπαίνης λαίφεσι ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὧν φθορᾶς τοῦ καρποῦ· ταῦτα γὰρ τὰ παίειν δοκοῦντα ἐκ βαλάπης ὧν τὰς θυκάρπους τῶν ἠπείρων ἰέναι· ὤμοσα δὲ ἐπικλυδήσεσθαί τινας τῶν ἐν θεραπαίνης πόλεων, οἷα Βουρέ τε, καὶ Ελίκη, καὶ ἡ πρὸς Κορυφοὺς Ἀτλαντα ἔπεσε· τὴν μὲν, γὰρ κατασβεσθαί φησι· τὴν δ' αὖ, ῥᾳδίως ἐδόκει δ' ἄλλα τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ τῇ Θέτιδι· ὑφ' ὧν ἀπολώλασιν οἱ θεραπαῖοι· μεγάλων γὰρ δὴ ἐπιτιμίων ὄντων ὧν τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς ἀσθρωποι συφίζονται τὸ πορφύρεον, αἰτίας ἔχων οἱ θεραπαῖοι παρανομῆσαί τι ἐς τὸν βαφὸν ταύτην· ἐμὲ μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα· λίθοι οὖν ἐπικρίμασι τοῦ σφίσιν, ὑφ' ὧν ἀποδίδοντ' μὲν τοὺς ἀγροὺς, ἀποδίδοντ' δὲ τοὺς οἰκίας· τὰ δὲ ἀσθρωποδῶν, τὰ μὲν, ἀποδύσαι σφᾶς· τὰ δὲ, πίπρασθ· καὶ οὐδὲ τοῖς γονεῦσιν οἱ πολλοὶ ἐναγίζουσιν· ἀπέδοντο γὰρ τοὺς τάφους· ὥστε τὸ κακὸν, ὃ ἐπαίλη τοῖς θεραπαῖοις ἐκ βαλάπης ὁ Ἀχιλλεὺς θῦσην ξένε, τοῦτο ἡγώμεθα· φοῖ· ἐλομένην ἀμπλακεῖν

πὶς, κατὶ βαινον ὦπ̃ τὴν νεῶν ἤδη. καὶ θύσαντες ὦπ̃ τ̃ αἰγίκ-
λον τὸν ἕτερον τ̃ν τ̃ώρων Αχιλλεῖ πάλιν, κανέπι σὰρ-
ξέμενοι, καὶ πλάγχνων ἐπ̓ ἰκάνη τῇ θυσίᾳ, ἔθυον γᾶ
τῶν θυσίαν ταύτην ὡς θεῷ, πρὲ ὄρθρου ἀπὲ πλεον,
ἀπασ-
σεντες τὸ ἱρὸν, ὡς μὴ ἐν τῇ πολεμίᾳ θύωχοῖντο. ταῦτα
ξένι τὰ οὕτω σιμνὰ, καὶ ἀρχαῖα. καταλυθῆνε μὲν ὑπὸ
τ̃ν τυραννων φασίν. οἱ λίγονται μετὰ τὸν ἀακίδας
ἄρξαι θετταλῶν, ἀμειλιθῆναι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς θετταλίας.
ἄμα μὲν γᾶ, ἐπεμπον τ̃ν πόλιων. αὖθ' οὐκ ἠείσαν, αὖθ' ὡς
γείωτα πίμψαν ἔφασαν. αὐτὰ δὲ κατὶ βαλλον τὸ πρᾶγ-
μα. αὐχμᾶ δὲ πιεθέσης τῆς γῆς, καὶ κελευούσης
μαντίασ πμαν τὸν Αχιλλέα ὡς θέμις, ἃ μὲν ὡς θεῷ
ἐνόμιζον, ἄφελον τ̃ δρωμενων, ἐξηγούμενοι ταύτᾳ τὸ ὡς
θέμις. ἐνήγιζον δὲ ὡς πεθιαῦτα, καὶ αὐτίμων τὰ ἐπιτυχόν-
τα, ἐσεὶ ἡ Ξέρξε ἔλασις ὦπ̃ τ̃ Ελλάδα ἐγένετο, ἐν ᾗ θετταλοὶ
μηδίσαντες, ἐξέλιπον πάλιν τὰ ἐς τ̃ Αχιλλέα νόμιμα,
ἔπειδὴ ναῦς ἐς σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἐπλωσεν ἄγουσα
ὦπ̃ ξυμμαχίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ τὸν τ̃ Αἰακιδῶν οἰκον. ἐπὶ
δὲ Αλέξανδρος ὁ φιλίππου χρόνῳ ὕστερον τὴν μὲν ἄλλην
θετταλίαν ἐδουλώσατο, τὴν δὲ φθίαν τῷ Αχιλλεῖ αὖθις
ἔπί τι θαρῆον στρατεύων, ξύμμαχον τ̃ Αχιλλέα ἐν τροίᾳ
ἐποιήσατο, ἐπιστράφησαν οἱ θετταλοὶ τοῦ Αχιλλέως. καὶ
ἅπαν τι ὁπόσιν Αλέξανδρος ἐκ θετταλίας ἦλθ, πρὸς ἥλος
σαν τῷ τάφῳ. ξυνέπιεσόν τι ἀλλήλοις ὥσπερ ἱππομα-
χοῦντες. καὶ ἀπιλθον δύο ἁμενοί τι, καὶ θύσαντες. ἐκάλεσαν δ̃
αὐτὸν ὦπ̃ θαρῆον, αὐτῷ βαλίω τι, καὶ ἕκαθεν, βοῶντες
ταῦτα ἀπὸ τ̃ν ἵππων. ἐπὶ δὲ θαρῆος ἦλθ, καὶ πρὸς τοῖς
ἐνδικοῖς Αλέξανδρος ἰὼν, ξυνέκλαιον οἱ θετταλοὶ τὰ ἐναγέ-
σματα, καὶ ἔπεμπον ἄρνα μέλαινα. τ̃ν δὲ σφαγιζόντων,
ὅτι ἐφικνουμένων ἐς τροίαν, εἴτι ἀφίκοιντο, μιᾷ ἡμέρᾳ

τὴν ἀλλὴν δίαιταν, ἐς τε τὰς ἐμπύρους τῶν τιχῶν, καινοῦ τὸ σῶμα βίου φασὶν ἄρχεσθαι. τὰ δὲ θεπαλικὰ ἐναγίσματα φοιτῶντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐκ θεπαλίας, ἐχρήσθη θεπαλοῖς ἐκ Δωδώνης, ἐκέλευσε γὰρ δὴ τὸ μαντεῖον θεπαλοὺς ἐς τροίαν πλέοντας, θύειν ὅσα ἔπι τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ σφάττειν τὰ μὲν, ὡς θεῷ, τὰ δ' ὡς ἐν μοίρᾳ τῶν κειμένων. κατερχάς μὲν δὴ τοιάδε ἐγίνετο. ναῦς ἐκ θεπαλίας μέλαινα ἱσία ἠρμένη, ἐς τροίαν ἔπλει, θεωροὺς μὲν δὶς ἑπτὰ ἀπάγουσα. ταύρους δὲ, λευκόν τε, καὶ μέλαινα, χαροῦθας ἄμφω. καὶ ὕλλιν ἐκ τοῦ πελάγους, ὃς μηδὲν τῆς πόλεως δέοιντο. καὶ πῦρ ἐκ θεπαλίας ἦγον, καὶ σπογδὰς, καὶ ὕδωρ, τοῦ σπρχηοῦ ἀρυσάμενοι. ὅθεν δὴ σφάγους ἀμαραστίνους, ἐς τὸν κόλπον πρῶτοι θεπαλοὶ ἐνόμισαν, ἵνα καὶ ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι, μὴ σπρεὺς ἐπφορῶσι, μήδ' ἰξάρους. νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔθος. καὶ πρὶν ἄψασθαι τῆς γῆς, ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδουσιν ἐς τὸν Θέτιν ὧδε ξυγκείμενον,

Θέτι κυανέα, Θέτι πελέα, τὸν μέγαν ἔτεκες υἱὸν Ἀχιλλῆα. τοῦ, θνατὸς μὲν, ὅσον φύσις ἐπέχει, τροίας λάχεσας δ' ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς ἔπασι, πάντας ἔχει. βαῖνε πρὸς αὐτῶ τόνδε κόλπον μετ' Ἀχιλλέως ἐν πυρᾷ. βαῖν' ὐδάκρυτος μετὰ θυέλας, Θέτι κυανέα, Θέτι πελέα.

Προσιλθόντων δὲ τῷ σώματι μετὰ τὸν ὕμνον, ἀσπὶς μὲν ὥσπερ ἐν πολέμῳ πόδι δουπήσασα δρόμοις δὲ ἐρρυθμισμένοις σωηλάλαζον, ἀναπαλεῶντες τὸν Ἀχιλλέα σφάγιον σάντες δὲ τὸ κορυφεῖον τοῦ κόλπου, καὶ βόθρους ἐπ' αὐτῷ ὀρύξαντες, τὸν ταῦρον τὸν μέλαινα ὡς τάχιστα ἔσφαξον. ἐκάλουν δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον ἐπὶ τὴν δαῖτα, ὡς καὶ τοῦτο ἐς χάριν τῷ Ἀχιλλεῖ πράξοντες. ἐντεμόντες δὲ, καὶ ἐναγίσαν-

καὶ μὴν καὶ ὕμνων ἐκ θεσπαλίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτυχε. οὐκ
οἶδα πάνυ ἔτος φοιτῶντες ὦ τὸ σῆμα, ἡδονὴν νυκτί, πλὴν
ἢ πεζὸς καταμιγνώντες τοῖς σφαγίσμασιν, ὡς λύμνιοί τε
νομίζουσι, καὶ πελασγικησίων οἱ ἀπὸ Σισύφου. Φοῖ.
ἄλλος ἂν λόγος ἦκεν ἀμπλουτῆς, οὐ μὰ τὸν Ἡρακλέα ἐκ
ἂν μισθοίμην, οὐδ' ἢ πάνυ ὑπὸ τοῦ μὴ παρακαπῆναι αὐτὸν
ἔπραπον. Αμ. ἀλλὰ τοὺς ἐκβολεῖς τῶν λόγων ἀφο-
λεχίασε σῶσι ξένοι νομοῦσθαι, καὶ λῆρον πρὸς θεῶν μὴ ἐξολῶ
ἄγοντας. σὲ δὲ ὁρῶ δοῦλον μὲν τῆς νεώς, ἧς ἄρχεις. δοῦ-
λον δὲ τῶν ἀρίμων, ὧν ἢ καὶ μικρὰ αὖρα κατακρύμνας
ταῖν, δῆτα τὰ ἰσία αὐχασήν, καὶ σαυξαίρεσθαι τῇ νηΐ, πάν-
τας θύτηρας ἡγουμένους τοῦ πλεῖν. Φοῖ. ἐρεῶ θεῶ
λοιπὸν ἢ ναῦς, καὶ τὰ σὰ αὐτῇ. τὰ γὰρ τῆς τύχης ἀγώνι-
σμα, ἡδίω τί μοι, καὶ κερδαλεώτερα. τοὺς δὲ ἐκβολεῖς τῶν
λόγων, μὴ λῆρον, ἀλλ' ὦν καιρίαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας
ταύτης. Αμ. ὑγιαίνοις ξένε, οὕτω γινώσκων. κἀγὼ πά-
νυ βούλη, ἄκουε. τὰ μὲν δὴ κορινθίων ὦν μιλιχίδην, τού-
τους γὰρ δὴν ἀπὸ Σισύφου ἔπον, καὶ ὁπόσα οἱ αὐτοὶ
θρῶσιν ὦν τοῖς τ' Μηδείας παισίν, οὓς ὑπὸ τῆς γλαύ-
κης ἀπέκτανε, βρίνῳ ἤκασθαι πλεῖστόν τι, καὶ σθένος. οὐ
μὴν, γὰρ δὴ μιλίασονται. τὸν δὲ, ὑμνοῦσιν. ὦν δὲ τῷ λόγῳ
τῷ πρὸ θεῶν ἀνδρας ὑπὸ τ' σὺ λήμνῳ γυναικῶν ἐξ Ἀφρο-
δίτης ποτὲ πραχθέντα, καθαίρεται μὲν ἡ λῆμνος καθ' σὰς
τοῦ ἔτους, καὶ σβέννυται τὸ σὸν αὐτῇ πῦρ ἐς ἡμέρας σὺν ἁ-
θυρεῖς δὲ ναῦς, ἐκ δήλου πυρφορεῖ. κἂν ἀφίκηται πρὸ τῆν
σφαγισμάτων, οὐδαμοῦ λύμνον καθορμίζεται. μετίσσυ-
ρος ὦν σαλεύει τοῖς ἀκρωτηρίοις, ἔστ' ἂν αὖσιαν τὸ πλεῦ-
σαι γένηται. θεοὺς γὰρ χθονίους, καὶ ἀποτρόπους καλοῦντες
τόπι, καθαρσὸν οἱ μὲν τὸ πῦρ τὸ σὸν τῇ θαλάττῃ φυλάττουσ
σιν. ἐπειδὰν δ' ἢ θυρεῖς ἐσαλεύσῃ, καὶ νείμωνται τὸ πῦρ ἐς τὰ
τῶν ἄλλων

ἀναφθέγγου. τοῦτον δὲ θέου τι, καὶ θαυμαστοῦ φαινομένου, καὶ πάντων ὁμολογουμένως, ὅτι γυμνὴν δᾷδα ἐν τῷ κύματι, ἐδὲ χρὴ ἐπόκλυσιν οὐδεμίαν, ἀλλὰ πρόσω τι, καὶ λαβὸν τὴν γῆν προσηυδᾶθη, πολλῷ θειότερα τὰ ἐφεξῆς ἐδόξα. ἐπειδὴ γὰρ νύξ ἐπέλαβεν, οἱμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὴν τρατὰ, καὶ θυμάσης τι, καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. ἐβόα δὲ τοιόν, μέγα τι, καὶ σαυλον, καθάπερ ἐν τοῖς ὁρίσιν ἔχω. καὶ τότε μάλιστα καὶ ἀχαιοὶ ξυνῆκαν, ὅτι τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἡ Θέτις, οὐδὲν ἄλλως ἀπεσώζετο. τὸν μὲν δὴ κολωνὸν ξένε τοῦτον, ὃν ὁρᾷς ποῦ μετώπου τῆς ἀκτῆς ὁρᾶς αὐτοῦ πόντε, ἤγειραν οἱ ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτι τῷ πατρόκλῳ ξυνεμίχθη ἐς τὸν τάφον, κἀλλίστου σῆτάφου ἑαυτῷ τε, καὶ ἑκάστῳ δούς. ὅσοι ἄθλους αὐτὸν οἱ τὰ φιλικὰ ἐπαινοῦντες. ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων πᾶσιν, οἷς ἐπήνεγκε αὐτῷ ἡ Ἑλλάς. οὐδὲ κομᾶν ἔτι μετὰ τὸν ἀχιλλέα καλὸν ἡγούμενοι, χρυσόν τι, καὶ ὅ, τι ἕκαστος ἔχων, ἢ ἀπάγων ἐς τροίαν, ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντες ἐς τὴν πυρὰν ἀφρόα, παραχρῆμά τε, καὶ ὅτι ὁ Νεοπτόλεμος ἐς τροίαν ἦλθε. λαμπρῶν γὰρ δὴ ἔτυχε πάλιν τῶν σοταφίων παρά τε τοῦ παιδὸς, παρά τε τῶν ἀχαιῶν, ἀνηχαρίζεσθαι αὐτῷ πεφωμένων. οἵ γε καὶ τὸν ἀπὸ τῆς τροίας ποιούμενοι πλοῦν, πρὸς ἵππιον τῷ τάφῳ, καὶ ἀχιλλέα ᾠκοντο πρεβάλλειν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ὃν Νεοπτόλεμον δὲ ὧ ἀμπελουργὲ, ὅτι οἱ ὃν πυθ
γυνέσθαι φησί; Αμ. γυναῖκων ὦ ξένε, καὶ
τοῦ μὲν πατρὸς ἧττω, φαυλότερον δὲ οὐδὲν τοῦ πηλαμωνίου. ταυτὸ δὲ καὶ πρὸς τοῦ εἴδους φησί. καλὸν μὲν γὰρ εἶναι, καὶ προσηκόντα τῷ πατρί. λέγεσθαι δ' αὐτὸν τοσοῦτον, ὅσον τ' ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λέγονται.

ἀχιλλέως. εἰδὼν δὲ ἀλλήλους σὺν λύτροις ἑκτορος. ὃ γὰρ
πρίαμος ἤκων παρὰ τὸν ἀχιλλέα, χειραγωγὸν ἑαυτοῦ τ̃
παῖδα ἐποιήσατο, νεώτατον ὄντα, ὧν ἦν ἑκάβη αὐτῷ τίκτου-
σιν. ἰδόντες δὲ αὐτὸ τὸ βάδισμα τ̃ πατρὸς, οἱ υἱοὶ τοῦ
τ̃ παίδων. καὶ ἔτω δή τοι ὁ ἀχιλλεὺς ὑπὸ δικαιοσύνης ἐσώ-
φρονησε καὶ τὸ σῶφρονικὸν, ὡς μήτι ἀφιλιῶσθαι τ̃ κόρυθος ἐφ' ἅμα
τῷ ὄντε, γάμον τε αὐτ̃ ὁμολογῆσαι τῷ πριάμῳ, πεῖσθέντα
τε ἀναβαλομένους τ̃ γάμου. ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε γυμνὸς ἐν τοῖς
ὑπὸ τούτων ὄρεσι, λίαν ἦν πολυξένη, φθονουσῶν ἐκ τοῦ
ὄρους τ̃ τροφάδων, καὶ τ̃ τραώων ἰσχιαδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ
σῶμα τοῦ ἀχιλλέως ἀδεῶς ἦν ἰδεῖν, αὐτομολίᾳ χρήσασ-
θαι, καὶ φυγεῖν ἐς τὸ ἑλληνικόν. ἀναχθήσασα τῷ ἀχαιμένου
νεὶ, ἣν μὲν σὺν ἐμῇ λαμπρᾷ τε, καὶ σώφρονι, καθάπερ σὺ
πατρὸς οἰκίᾳ. τριπλάσιον δὲ ἦδη κεκμηκὸς τοῦ γήρως, φραιμῶν
ὦν τὸ σῶμα σὺν νυκτὶ, ἐφθη τε αὖ πολλὰ ἁπτέσ-
θαι ἑλένης, καὶ γαμικά. ὅτε δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ ἀχιλλέως
φράσαι τε μεῖναι, καὶ ἀναιδέσθαι αὖ μὴ ψθονερὸν εἶναι τ̃ γάμ-
μου. ἃ δὲ τῷ ὁμήρῳ σὺν δυτέρᾳ τυχοπασίᾳ πρῆγμα, ἃ δὲ
ὁμήρου ἐκεῖνα, ὡς ἀποθανόντα τὸν ἀχιλλέα, μοῦσαι μὲν
ᾠδαῖς ἐθρήνησαν, γυναῖκες δὲ, πλοκαῖς τ̃ σφόνων, οὐ πα-
ραπολύ φησι κεκομπάσθαι, μούσας μὲν γὰρ, οὔτε ἀφικέ-
σθαι, οὔτε αἰάσαι, οὐδὲ γυναῖκάς τινα ὀφθῆναι τῷ στρατῷ,
καίτοι γινωσκομένας ὅτι ἦκουσι. θαυμαστὰ δὲ ἐμβῆναι
ἔπεα, καὶ οὐ πόῤῥω τ̃ ὁμήρου ἠκμένων. ἐκ γὰρ τοῦ κόλ-
που τοῦ μέλανος ἡ θάλαττα αἰωρὶ ἦσασα, τὰ μὲν πρῶτα,
ἐμήκατο. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀρθῆσα λόφῳ μεγάλῳ, ἴσον ἐν
χώρῃ εἰς τὸ ῥοίτιον. ἐκπεπλημμένον δὲ τ̃ ἀχαιῶν, καὶ οὐ
πορωτ̃ ὄ, τι αὐτοί τι, καὶ ἦ μὴ πίσσῃ), ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγέ-
νετο, καὶ προσιόντι τῷ στρατοπέδῳ, ἐρῆνον ἤκησαν ὄρεσ-
τι, καὶ ἀγρέσι, καθάπερ γυναικῶν ὅμιλος, οὐ εἰς τὸ κήδε-

βηότατον τὴν ἐπαίρων. χαίρειν τι γὰρ ὅποτε καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔχαιρε, λυπεῖταί τι τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ξυμβουλεύειν ἀεί τι, καὶ ἀκούειν ἄδοντος. καὶ οἱ ἵπποι δὲ αὐτὸν χαίροντες ἔφερον, ὥσπερ καὶ τὸν Ἀχιλλέα. ἰδὼν δὲ καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν εὐδρέπειαν, μεταξὺ τοῖν ὤμοιν τὸν μὲν γὰρ πελαμῶνίου, πάνυ ἐλώπετο, ἐκράτει δὲ ἄμφω τοῦ λοφεροῦ. καὶ μελίχρωος ἦν ὁ πάτροκλος, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ μέλασι, καὶ ἱκανὰς ὄψεις, καὶ μέτρα ἐπαινῶν κόμης. ἣ καὶ φαλὴν δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἱ ὃν αὖ παλαίσαι ἀσκοῦσιν. ἡ δὲ ῥὶς, ὀρθή τι ἦν, καὶ ὦν μυκτῆρας αὐθρωΐτο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τὴν ἵππων. Φοῖ. εἰς καλὸν μὲν τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππων αὐτὸν μνησάσας ὦ ἀμπελουργὲ σφόδρα γὰρ δὴ δίομαι μαθὼν τί βελτίους ἑτέρων ὄντες ἵππων, θεοὶ νομίσθησαν. Αμ. ἡρόμην καὶγὼ τὸν ἥρω ξένε αὐτὸ τοῦτο, καὶ φησὶ τιὼ μὲν λεγομένω ἀθανασίας πρὸς αὐτῶν εἶναι, μιμυθολογεῖσθαι τῷ Ὁμήρῳ. τὸ δὲ τὸ πταλίσαι δὲ, θῆττόν τι θύσαν, καὶ ἀλαθὲς, τότε δύο ἵππους ἀάμπου τι, καὶ ξανθὸν, δαιμονίους τιὼ πεχυπῆτε, καὶ τὸ ἦθος λαμπρούς, ἱππότροφῆσαι κατὰ θεὸν δή πνα, ὁπότε ὁ Ἀχιλλεὺς ἤνθει. καὶ πάντων ὅσα θείως ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐλέγετο πεθυμένων, ἤδη ἐδόκει καὶ τὸ τὴν ἵππων θεῖον τι εἶναι, καὶ ἐπίκηνα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι. πιλοθυτὴ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγένετο, ἣν καὶ Ὅμηρος ὡς γινώσκει. φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ πάρδος τι, καὶ Ἀπόλλωνος ἀποθανεῖν, εἰδώς που τὰ ἐν τῷ ξυμβραίῳ. καὶ ὅπως πρὸς ἵπποις τι, καὶ ὅρκοις, ὧν μάρτυρα τὸν Ἀπόλλω ἐποιεῖτο, δολοφονηθεὶς ἔπεσεν. ἡ θυσία δὲ τῆς πολυξένης ἡ ὡς τῷ σώματι, καὶ ὅσα πρὸς τοῦ ῥήτορος ἐκείνου ποιητῶν ἀκούεις, ὧδε ἔχει. πολυξένης ὁ Ἀχιλλεὺς ἤρα. καὶ τὸν γάμον τοῦτον ἑαυτῷ ἐπράττετο, ὡς τῷ αὐτῷ Ἀχαιοὺς καρασῆσαι τοῦ Ἰλίου. ἤρα καὶ ἡ πολυξένη τοῦ

ἐτρίφατο μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκπλήξασ· δ' ἄμωνας χῷ ἔμπεσεν
πῶκείναι σφίσιν ὦρντο, οὔπω ἀνδρὶ τοιῷδε ἐπιτυχη-
κότες· ὑποστάντος δὲ ἀστροπαίου μόνου, πλεῖω πρὸς αὐτοῦ
ἔθησεν, ἢ ὁπότε τῷ Ἕκτορι ἐμάχετο· καὶ οὐδὲ ἄτρωτος
ἦλε τὸν παίονα· ὅθεν τ' συμμάχων ἀπαγορευόντων αὐ-
τῷ μὴ μάχεσθαι τῶν ἡμέραν ἐκείνῳ τῷ Ἕκτορι, οὐκ ἠνέ-
σχετο τῶν λόγων τούτων· ἀλλὰ ἀπὸν ἰδ' τοι μενεκράτῳ καὶ
τραυμάτων, ὥρμησεν ὧν τὸν Ἕκτορα προπαγμένον τὸ
τεῖχους· ἀποκτείνασ· δ' αὐτὸν γελόμενον οἷον σὺ τῷ πρὸς
αὐτοῦ λόγῳ ἔρηκα, πρὸς ἦλξε τῷ τεῖχι, βαρβαρον μέν τι
να, καὶ ἀνδρὶ τρόπον· εὐγνωσὸν δὲ, ἐπεὶ δὴ τῷ Πατρόκλῳ
ἐπιμῶρε· δαιμονία χῷ δή τινι τὸν Ἀχιλλέα φύσει χρώμε-
νον, ἀεί τι μέγα ὑπὸρ τῶν φίλων πράττειν· ὅθεν μάλιστα μὲν
ὑπὸρ παλαμήδους ὁμοῦ πᾶσιν ἔλκησι, τιμωρῆσαι δ' πα-
τρόκλῳ τε, καὶ αὖ πλόχῳ, τοί τοι πρὸς τὸν παλαμήδους
φόνον τε πρὸς φίλων αὖτῷ ἡρῆσθαι λεγόμενα, σφόδρα χρὴ
γνώσκειν· ὁρμένου χῷ αὐτὸν μετεταῦτα τοῦ φόνου τος
ποῖα τῶν ὄργων ὧν κινδωνώτατα αὐτῷ γένοιτο, τὰ ὑπὸρ
τ φίλων ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη· πάλαι δ' ἐπρομένη ποῖα κινδύνω,
καὶ ἀπονώτατα, ταῦτα ἀπεκρίνατο· θαυμάσαντος δ' τοῦ
φόνου τος πῶς αὖ ταῦτα ὄργον χαλεπώτατα γένοιτο, ᾧ ἐφ'
θη, ὅπ ἔφη τὰ ὑπὸρ τῶν φίλων κινδυνώματα, μεγάλα
ὄντα προθύμως πράττων, τῆς ἐπ' αὐτοῖς λύπης παύομαι·
τραῦμα δὲ ποῖον μάλιστα σε ὦ Ἀχιλλεῦ ἐλύπησεν, κἀ' ὃς,
ὃ ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος· καὶ μὰν οὐκ ἐτρώθης γε ὑπ'
αὐτοῦ ὁ φόνος ἔφη· νὴ Δία κεφαλὴν ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε, τίς
τι χέρασ· σὲ μὲν γὰ, ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ὠνοῦμαι· πάτρο-
κλος δέ μοι χέρσ ἦν· τὸν δὲ πάτροκλον ὁ πρωτοσίλεως
ὢν ξίνε, πρισβύτερον μὲν τοῦ Ἀχιλέως οὐ πολὺ γενέσθαι
φησί, θῆον δὲ ἀνδρα, καὶ σώφρονα, τῷ τι Ἀχιλλεῖ ὧν τι κα

λῆς ἐμήνισεν, ὅδε, σοφίας τε σύνεκα, καὶ κλυτότητος, ἣν ἔτι μῶν οἱ ἀχαιοὶ πάντες, ἐπὴ δὲ τὸν γουῶ Πάτροκλον ξυμμαχήσαν σφίσι παρ' αὐτοῦ ὄφρα το, ὁ μὲν, δράσας τε, καὶ παθὼν ὁπόσα Ομηρος φησίν, ἀπέθανε, μαχόμενος τῇ Τροίᾳ ὑπὸρ τοῦ τέκνου. ὃδ' ἔπραξε μὲν οὐδὲν ἀχνύς ἐπ' αὐτῷ, οὐδὲ ἔπεν. ἀπολοφυράμενος δὲ αὐτὸν ἐρέωμίσ νους, καὶ βάψας ὡς αὐτὸς τι ἐβούλιτο, κἀκάνῳ χαρίσα σθαι ᾤετο, ἐχώρει ὧὴ τὸν Εκτορα. τὰς μὲν δὴ ὑπερβολὰς, ἃς κέχρηται Ομηρος πρὸς τε τοῦ ἀπολυμένους αὐτοῖς ἅρμασι τρῶας, ὁπότε ὁ ἀχιλλεὺς ἐφαίνη, περί τε τοῦ ὸ ποταμῷ σφαπομένους, τήν τε τοῦ ποταμοῦ κίνησιν, ὅτ' ἐπανίστη τῷ Αχιλλῆ τὸ ἑαυτοῦ κῦμα, ἐπαινῶ μὲν καὶ ὁ Πρωτισίλεως ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ, ὡς κεχαρισμένα. μήτι γὰρ τῷ Αχιλλῆ πηλικούτῳ ὄντι ἔπορεν ἂν χρεὼν εἶναι τὸν Σκάμανδρον, καὶ ταῦτα ἤπου ἢ οἱ μεγάλοι τῶν ποταμῶν ὄντες, μήτ' αὖ τὸν Αχιλλέα ἐς μάχην τῷ ποταμῷ ὁρμῆσαι. ὃ γὰρ ὧὴ σφόδρα ἐπ' αὐτὸν ἐμόρμυρε, πλυνεῖν αὖ ἐκκλίνων, ὧὴ μὴ ὁμόσαι χωρῶν τῷ ὕδατι πιπρασκόμενον ἢ τοῦτ' ἐκεῖνα οἱ μαι δίεσι, ξωιλαβέσθαι μὲν ἐς τὸ ποταμοῦ αὖ τρῶας, ὧὴ πλῆσαι ἀπολέσθαι σφῶν, ἢ ἐν ἅπαντι τῷ πολέμῳ ἀπώλοντο, ἐμὲ μόνον γε τῷ Αχιλλῆ πεπράχθαι ταῦτα, ἀλλὰ θαρσήσαντας ἤδη παρ' αὐτοῦ αὖ ἐλθεῖν ἐπὶ κτεβάσαν, καὶ αὖ σὺν τῷ ποταμῷ σφάπεσθαι. Αχιλλέα δὲ τούτων μὲν ἀμελῆσαι, ἀγωνίσασθαι δὲ ἀγῶνα τοιόνδε. ἰὼ ἀνὴρ ἐκ παιονίας ἥκων. οὗ ὧὴ ὅμηρος ἐπεμνήσθη. ἀστεροπαῖον δ' αὐτὸν καλεῖ, ὧὴ ἀξίᾳ τοῦ ποταμοῦ γόνον, ὧὴ δεξιὸν ἄμφω τὼ χεῖρε. μίγνυσθαι δ' ἀχαιῶν τε, ὧὴ τρῶων ὄντε τὸ παίονα, ὧὴ θυρεὸν δίκλω ὁμόσε χωρεῦντα πᾶς ἀχ μαῖος, παρῆκεν ὁ Ομηρος τετυφῶ τοῦ λόγου, ἥκε δ' ὧὴ ἀκραιφνῆ σθώμην, παίονας ἱππάσας, κρὶ ἐς τροίαν ἥκων. οὓς

εἶναι γὰρ πᾶσιν ἀχαιοὺς πρὸς αὐτὸν, οἱ δὲ τὰ πρὸς τοὺς ἀλλοκίμους τῶν λιόντων. ἀσπαζόμενοι δὲ αὐτοὺς εὐθυσχίᾳ, μᾶλλον αὐτοῖς χαίρομεν, ἐπὰν θυμοῦ ὑπὸ πλειόνητες, ὧν σωῦ ὁρμήσωσιν, ἢ ταῦρον, ἢ τῶν μαχίμων θηρίων. τὸ δὲ λέμμα τοῦ ἀχιλλέως, δηλοῦσθαι φησι καὶ πρὸς τὸν αὐχένος. εἶναι δὲ ὀρθὸν, καὶ αὐτηκόπτε, δικαιότατον δ' αὐτὸν ἡρώων χρέσθαι, φύσει τι, καὶ ξωουσία τοῦ Χήρωνος. τέτοι διαβιβλῆσθαι πρὸς χρήματα, ἐκείθεν τῷ ἀχιλλεῖ ποιῆσαι. διεβέβλητο δὲ οὗτος πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκτριῶν καὶ ὄκνοσι πόλιων, ἃς αὐτὸς εἶλε, λαβὼν μὴ πλεῖστα αἰχμάλωτος, μηδένος δὲ αὐτῶν ἥπηθῆναι, πλὴν κάρης, ὧν οὐδὲ αὐτὸς ἑαυτῷ ἔδωκεν, ἀλλὰ τοῦ ἀχαιοὺς μῆνσεν. ἀδικίας δὲ τοῖς ἀχαιοῖς ὠκαλοῦντος τοῦ Νέστορος, εἰμὴ τὸ πλῆθος ἀχιλλεὺς λύψοιτο, ἐμὸν ἔσῳ ἔφη τὸ πλῆθος τῶν ἔργων. χρήμασι δὲ πλειστάτου ὁ βουλόμενος. ἐπ' ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας ὧ ξείνε, καὶ ἡ πρὸς τὸν Αγαμέμνονα τῷ Αχιλλεῖ μῆνις ὑπῆρξε τοῦ Παλαμήδους ἥρεστο. μνημονεύων δὲ τῶν πόλιων, ἃς ἄμφω ἐξέλον, τοιαύτη μὴ ἦπεν ἡ τοῦ Παλαμήδους προδοσία. καὶ δὲ κρινέτω ὁ βουλόμενος. ἀπὸ δὲ τῶν αὐτῶν ἦκω. δεξαμένου δ' ἐς ἑαυτὸν ταῦτα τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ λοιδορουμένου τῷ Αχιλλεῖ, τοῦτι Οδυσσεὺς ἐπόντος, ὡς ἦν προδοσία, καὶ τὸ ὑπὸ Προδότου λέγειν, ἐκεῖνον μὲν, ἀπέλασε τῆς ἐκκλησίας, οὐδὲ τοῖς ἀχαιοῖς φίλα ἐπόντα. καθικόμενος δὲ τοῦ Αγαμέμνονος λοιδορίαις πλήσιον, ἔξω βελῶν ἐμήτησατο, μήτι ἔργον τὸ πρεπὸν ἐς τὸ κοινὸν φόρον, μήτι φοιτῶν ἐς τὰ βουλεύματα. ὅτι δὲ ἀφίκοντο αὐτῷ λιτὰὶ παρὰ τοῦ Αγαμέμνονος, ὃ παντὶ δῆλον τῶν ἀχαιῶν ὄντων, ἐπρίσβευον δὲ αὐτὸς Αἴας τε, καὶ Νέστωρ, ὁ μὲν, διὰ τὸ συγγενέσθαι τι, καὶ τὸ διαλλάχθαι δῆθεν σφίσι, μνησάσας, ἐφ' οἷς ποθ' ὁ Αχιλ-

παρ' αὐτῇ θαῦμα, καὶ φησί μῆκος μὲν εἶναι τῇ μελίᾳ, ὁ μὴ
ἄλλη ἀχμῇ, οὐδὲν δὲ τὸ ξύλον, καὶ οὕτω τοι ἐῤῥωμένον, ὡς
μὴ δὲ ἂν κλασθῆναι. τὸ δὲ σῶμα τῆς ἀχμῆς, ἀδάμαντος
τι εἶναι, καὶ παντὸς διακοπάνου. τὸν δὲ σύρακα, ἐκ τοῦ ὠμοῦ
βάτρα ὀρηχάλκου ἐμβεβλῆσθαι, ἵνα ἅπασα δὴ ἀσπὶς
πουσα ἐκπίπτῃ. Φοῖ. τὰ δὲ ὅπλα ὦ ἀμπελουργέ,
πῶς φησιν αὐτῷ κεκοσμῆσθαι; Αμ. οὐ τὸν Ομήρου
τρόπον ὦ ξένε· θᾶττον μὲν γὰρ κἀκεῖνα ἐξευρῆσθαι τῷ Ομήρῳ,
πόλεις τε ἀναγράφοντι, καὶ ἄστρα, καὶ πολέμους, καὶ θεοὺς
γίας, καὶ γάμους, καὶ ᾠδάς· ἀλλ' ἐκεῖνα πρὸς αὐτῶν φησιν,
ἀχιλλέι ὅπλα μὴ γεγονέναι ἄλλα, ἢ ἃ εἰς Τροίαν ἤνεγκε,
μὴ δὲ ἀπολωλέναι ποτὲ ἀχιλλέι ὅπλα, μὴ δὲ τὸν πάτροκλον
σῴζεσθαι αὐτὰ παρὰ τῷ μήνιν. ἀποβαλεῖν μὲν γὰρ ἐν
τοῖς ἑαυτοῦ ὅπλοις οὐδὲ μεμῶφθαι τὴ μάχη, καὶ ἀπόμισθον
γον ἤδη τοῦ τέγους. τὰ δὲ τοῦ ἀχιλλέως, ἀσυλα μὲν εἶναι, καὶ
ἀνάλωτα. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ὅπλοις τελθῆναι αὐτὸν, ἀλλ'
ἐς γάμον ἥκειν, δοκεῖσθαι γαμεῖν ἀποβαλεῖν, ἐσιφασώμενον,
ὥσπερ οἱ νυμφίοι. τὰ δὲ ὅπλα, κατασκευάσαι μὲν
ἄσμα, καὶ σώφρονα, συγκεκρᾶσθαι δὲ αὐτοῖς πούκιλμα
ὕλης, μεβιστάμενον ἐς αὐγὰς ἄλλο τι ἄλλας, ὅσας ἤριος
ὄρθρου δοκεῖν αὐτὸς πέρα τίχνης, καὶ Ηφαίστου ἄδεσθαι.
Φοῖ. ἦ καὶ δείξεις αὐτὸν ὦ ἀμπελουργέ, καὶ αὐγράσεις
ἀπὸ τοῦ ᾄδου; Αμ. τί δ' οὐ μέλλω, φιλτάτου γέ σου
τυγχάνων· τῷ μὲν δὴ κόμῃ, ἀμφιλαφῆ αὐτῷ φησιν εἶ
ναι, καὶ χρυσοῦ ἄδην, καὶ βοστρύχους, ὅπη, καὶ ὅπως κυροῖ
αὐτῷ ἡ ἀνάμυσις, ἢ αὐτός· τῷ δὲ ῥῖνα, οὔπω γρυπὸν, ἀλλ'
οἷον μέλλουσαν· τῷ δὲ ὀφρῦσι, μείωσιν. τὸν θυμὸν δὲ τὸν
σὺν τοῖς ὄμμασι, χαροποῖς οὖσιν, ἡσυχάζοντος μὲν, αὐγὰς
βάλλειν τινὰ ὁρμήν· ὁρμήσαντος δὲ, σωτικὸν δὴν τῇ
χρώμῃ· τοῖς τε ἐχθροῖς, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴ φαίνεσθαι, πότερον

τος τ' ἄλλους, οὔτ' ἂν Ἀχιλλεὺς ἠνίσχετο ἐς γυναικωνῖτιν ἐμβιβλῆσθαι, πρὶν ἢ τέρπεις τὸ θαυμάζεσθαί τε, καὶ οὐδὲν χείρων εἶ τροίας. τὸ γὰρ φιλότιμον, πλεῖσον δὴ καὶ αὐτῷ λεύ. φοῖ. τί οὖν δὴ ὁ πρωτεσίλεως ἀμπέλευρις πρὸς τούτων οἴδε; Αμ. πρεσβεύτειρα ξένη, καὶ ἀληθῆ σοφὰ φησί γὰρ Θησία ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντας τὴν πρὸς τὴν ἐς τὸν γόον, ἀποθανεῖν ὑπὸ Λυκομήδους καὶ Σκύρου. Θησεὺς δὲ ξένον ὄντας τὸν πηλέα, καὶ καινωνὸν τοῦ καλυδωνίου ἔργου, κτείναι τὸν Ἀχιλλέα ἐς τιμὴν σκύρου τιμωρὸν τῷ θησεῖ. τὸν δὲ, ἐκπλεύσαντα ὁμοῦ τῷ φοίνικι, μόνα ὑπὸ χειρὸς τὰς ξυμβαλούσας ἀδόπ, καταφθεῖραι τιμὴν σκύρου ἐκ προσβολῆς, μετίωρον οὖσαν, καὶ ἀφορισμοῦσθαι ἐπ' ὄχθου πετραίου. τὸν Δηκομήδη δὲ, χεῖρα μὲν, οὐμὸν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ὀρίσασθαι τί παθὼν ἀνδρα ἑαυτοῦ βελτίω φεύγοντα ἐκτεῖναι. ἐπάγτας δὲ ὅτι ἐπ' ἀδίκοις ὧν ἀχιλλεὺς ἥκοντα, καὶ πειρῶντα τιμῆς ἀρχικῆς τιμῆς, ἀφεῖκε ὡς τὸν δίκην ἀποκτείναντα. καὶ ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔφη πρὸς τὸν Πηλέα. Διϊδάμεια δὲ θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους ἔγημε, καὶ γίνεται αὐτοῖς Νεοπτόλεμος, ὀνομασθεὶς τοῦτο διὰ τὴν νεότητα τοῦ Ἀχιλλέως, καθ' ἣν ἐς τὸ πολεμεῖν ὥρμησε. σὺ ταῦτα τῷ ἀχιλλεῖ διαιτωμένῳ, παρεγένετο ἡ Θέτις, καὶ ἐθεράπευε τὸν γόον, ἃς προῖεσθαι τὴν μητέρων. ξυλλεγομένου δὲ ἐς τὴν αὐλίδα τοῦ στρατοῦ, διεπορεύθησαν αὐτὸν ἐς τὴν φθίαν, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ κεκλῶσθαι. τὸν πηλέα δὲ ποιουμένην κύριον τοῦ παιδὸς, λέγεται καὶ ὅπλα ἐκποιῆσαι αὐτῷ, οἷα μήπω τις ἔγνω κω. ἐν οἷς ἐς τ' αὐλίδα ἀφικόμενος, ἐλπίδος τι ὑπέπλησε τὸν στρατὸν, θεᾶς τε αὖτον τοι ἐνομίσθη παῖς, ὡς θύειν αὐτῷ τῇ Θέτιδι ὧν θέλαπῆ, καὶ προσκωεῖν τ' ἀχιλλέα ἅπαντα ἐν τοῖς ὅπλοις. ἐρόμην τὸν πρωτεσίλεων καὶ περὶ τῆς μιλήσας, ὅ,τι ἦν τὸ

φα, σὺ δὲ οἱ παῖδες ἀμαξίδων, καὶ ἁρπαλίων δίωκε, ἔρχε μὲν οὐδὲ τὴν τοιούτων ἀκουτίσις δὲ ἡδίζε, καὶ παλ-
τοῖς, καὶ δρόμοις. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μιλία μικρα, πιμπλίνη
ὑπὸ τοῦ Χαιρωνος, ᾧ ἐώκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολιμικά.
ἐφίβου δὲ ἀπόμορος, ἀκτῖνα μὲν ἀπὸ τοῦ προσώπου
ἔπεμπεν, ὑπέρφυης δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο. αὐξηθεὶς τε
ῥ᾽ᾶον, ἢ τὰς πρὸς ταῖς πυγαῖς δύθρα, πολὺς μὲν σὺν συμ-
ποσίοις ἦνετο, πολὺς δὲ σὺν ἀγοραῖς. ἐπὶ δὲ θυμοῦ ἦσαν
ἐφαίνετο, μουσικὴν αὐτὸν ὁ χαίρων ἐφιλοτέχνατο. μουσικὴν musica.
γὰρ ἱκανὴν πραΰνειν τὸ ἔτοιμόν τι, καὶ ὑπρασιτικὸς τῆς
γνώμης. ὁ δὲ, οὐδενί πόνῳ, πάς τε ἁρμονίας ἐξέμαθε, καὶ
πρὸς λύραν ἦσεν. ἦδε δὲ οὐ ἀρχαίως ἤλικας, τ᾽ Τάκυν-
θον, καὶ τὸν Ναρκισον, καὶ ἔτι Ἀδώνιδος. προσφάτων δὲ
ὄντων τῶν πόλεων, καὶ Ἀβδήρου θρίων, ἐπειδὴ
ἄμφω ἐφίβω ὄντε, ὁ μὲν, ἐς πυγμὴν ᾔχετο ἀφαιδὴς,
τὸν δὲ, αὐτοῦ Διομήδους ἵπποι ἐδάισαντο, ἐκ ἀδακρυτὶ
ταῦτα ᾔδεν. ἤκουσα δὲ κἀκείνα, βύην μὲν αὐτὸν τῇ Καλ-
λιόπῃ μουσικὴν ἀποῶντα, καὶ τὸ ἐν ποιήσει κράτος. τὸν
βίον δὲ, ἐπιτήδεια καθεύδοντι, καὶ ὧ παῖ φαῦλα, μουσικὴν
μὲν, ᾧ ποιητικῆς δίδωμί σοι τὸ ἀπόχρων, ὡς ἡδίονες μὲν
τοῖς ἀκούουσι ᾖς, κομίζοις δὲ τὰς λύπας. ἐπειδὴ δὲ
ἐμοί τε, καὶ Ἀθηναίοις δοκεῖ πολιμικὸν ἀγαθὸν εἶναι, καὶ δεινὸν ἐν
στρατοπέδοις, μοῖράί τε οὕτω κιλεύουσι, σὺ μὲν ἐκεῖνα
γυμνάζου, κἀκείνων ἄρα. ποιητὴς δὲ ἔστω χρόνοις ὕστερον,
ὃν ἐγὼ αὐτὸς τὰ σὰ ὑμνῶν ἄρα. ταυτί μὲν αὐτῷ πρὸς
Ὁμήρου ἐχρῶτο. μηράκιον δὲ γενόμενος, οὐκ ὥσπερ οἱ
πολλοί φασιν, ἀπόβλητος ἐν Σκύρῳ ἐτρέφετο, τοῦτο δὴ τὸ
ἐν ταῖς παρθένοις, οὐτε γὰρ τὸν Πηλία ἀνὸς ἄρισον τὴν
ἥρωα γενόμενον, ὑπεκπέμψαι ποι τ᾽ ἦν, πολέμους τε, καὶ
κινδύνους ἀποδρᾶναι, καὶ ταῦτα, τοῦ πλαμώνος ἐξορμῶν-

ἢ τοῦτ' ἐκφῦσοι, πόδεσι νικῆς λοιπὸν ἐς ἔπαινον τῷ ὄμήρου προσίβεσθαι μὲν γὰρ αὐτῷ πᾶσαι μὲν πόλις, πάντες δὲ ἔθνη· καὶ δικάσαιντο δ' ἂν πρὸς αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλας, ἢ πράφασθαι τῷ ὁμήρῳ ἑαυτὲς οἷον πολίτην· τοῦ γ', μήδ' ἂν τοῦτον σιωπῆσαι τὸν λόγον πρὸς σὲ ὦ φοῖνιξ, μήδ' ἂς κρύψαι, ὅπερ ἐγίνωσκον αὐτὸν, τὰ μήρια ἴσασοι ἃ ἤρηκα· ἀφθόνως γὰρ οἶμαι διελήλυθέναι σοι ὁπόσα οἶδα. Φοῖ· πεδύω ἀμπελουργέ· καὶ ἐπῳμεθα τῷ λόγῳ, δι' ὃν σιωπᾶς ταῦτα· τὸν δὲ ἀχιλλέα ὥρα σοι ἀναφάσην, ἀμὴ καὶ ἡμᾶς ἐκπλήξει ὥσπερ καὶ τρῶας, ὅτι ἔλαφον ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τάφρου.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Η δ' δίδι τὸν Αχιλλέα ὦ ξένε· παιδὶ γὰρ σοὶ τοῦτό μ ξυ αὐτῷ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου. Φοῖ· μεγάλα φάσης δι' ἐλθεῖν αὐτὸν ἐκ νηπίου· μετὰ ταῦτα γὰρ ὁπλιζομένῳ που σὲ τοῦδε ἔμεθα, καὶ μαχομένῳ· Αμ· οὕτως ἴσασι· καὶ πάντα φήσις τὰ Αχιλλέως ἀδύναμι· ἤκουσα δὲ πρὸς αὐτοῦ τοιαῦτα· Πηλεῖ φάσμα ἐφοίτα θαλαττίας δαίμονος· καὶ ὁρῶσα αὐτοῦ οἶμαι ἡ δαίμων, ξανθῷ τῷ πηλεῖ σὺ πηλίῳ, αἰδοῖ τοῦ ὁμίλου οὔπω τὰ ἴσα τῆς λίθουσα, οὐδὲ ὁπόθεν ἦκοι· χαλκίνης δὲ ἐπιχούσης τὴν θαλαττίαν, ἡ μὲν, ἔτυχε γὰρ ἐν δελφίνων τι, καὶ ἐπιποκάμπων ἀθύρουσα, ὁ δὲ, ἐκ πορίωπῆς τοῦ πηλίου ὁρῶν ταῦτα, ξανθὴν τῆς θιοῦ, καὶ ἴδησε ἤκουσαν· ἡ δὲ, ἐς βάρσος ἦγε τὸν πηλέα, ἰοῦς τι μνημονεύουσα, ὡς πεφανοῦ ἥρα, καὶ ἄφρα θύτης, ὡς ἤπητο τοῦ ἀγχίσου, καὶ σιλήνης, ὡς σὲ θυμίων ἐπεφοίτα καθύδοντι. ἐγὼ δέ σοι καὶ παῖδα ἔφην ὦ πηλεῦ δάσω, κρείπω ἀνθρώπου· ἐπὰ δὲ ὁ Αχιλλεὺς ἐγίνετο, ποιοῦσα αὐτοῦ τροφία τὸν χείρωνα· ὁ δὲ, ἔτριφεν αὐτὸν κηρίοις τι, καὶ μυελοῖς γεβρῶν· ἐς ἡλικίαν τε ἦκεν

μειρᾶσαι τὰ ἐν τῇ τροίᾳ. ἐμαθε δὲ ταῦτα καὶ τρόπον τινὰ ἕτερον, δαιμόνιόν τι, καὶ σοφίας πρόσω. εἰς ἰθάκην γάρ ποτε τὸν Ομηρον πλεύσαι φησιν, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ ὀδυσσέως, καὶ ψυχαγωγίας ἐπ' αὐτὴν χρήσασθαι. ἐπεὶ δὲ ἀνελθεῖν τὸν ὀδυσσέα, ὁ μὲν, ἠρώτα αὐτὸν τὰ ἐν ἰλίῳ. ὁ δὲ, ἐδήνει μὲν πάντα εἶπε, καὶ μεμνῆσθαι αὐτῶν. ἐπὶ τῷ δ' ἂν οὐδὲν ὧν οἱ δυν, ἐμὴ μισθὸς αὐτῷ περὶ Ομήρου γένοιτο. θαυμάσαι τι ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὕμνος ἐπὶ σοφίᾳ τινὶ, καὶ ἀνδρείᾳ. ὁμολογήσαντος δὲ τοῦ Ομήρου ταῦτα, ἔτι δώσειν χαρίσασθαι αὐτῷ ἐν τῇ ποιήσει φήσαντος, διὰ τὸ ὀδυσσεὺς πάντα ἐπ' ἀληθείᾳ τε, καὶ ὡς ἐγένετο. ἥκιστα γὰρ πρὸς αἵματί τι, καὶ βόθρους αἱ ψυχαὶ θεῖσθαι τοιαῦτα. ἀπόντος δὲ ἤδη τοῦ ὁμήρου, βοήσασ' ὁ ὀδυσσεὺς, παραλαμβάνεσθαι με ἔφη δίκας ἀπαιτεῖ τοῦ ἑαυτοῦ φόνου, καὶ οἱ δὲ ἀδίκων καὶ πάντως μὲν πάσομαί τι. οἱ γὰρ θεμιστεύοντες ἐνταῦθα, δικαιοῦμεν. καὶ τοὺς ἐκ ποινῶν, ἐπὶ τοὺς. οἱ δὲ τοῖς αὖθις ἀνθρώποις μὴ δόξω ἀρχάσθαι τὸν παλαμήδη ταῦτα, πόνον με ἀπολεῖ τὰ ἐνταῦθα. μὴ δὲ ἄγε τὸν παλαμήδη ἐς ἴλιον, μὴ δὲ στρατιώτην χρῶ, μὴ δὲ ὅτι σοφὸς ἦν εἴποις. δρῦσι μὲν γὰρ ἔπροι ποιητά. πιθανὰ δὲ οὐ δόξει, μὴ σοὶ ἐρημένα. αὖτη ξένη ἡ ὀδυσσείως τι, καὶ ὁμήρου ξωουσία. καὶ οὗτος ὁ ὅμηρος, πάλαι μὲν ἔμαθε, μετὰ κόσμου δὲ πολλὰ ἐς τὸ συμφέρον τοῦ λόγου, ὑπέθετο.

Φοῖ. πατρίδα δὲ ὁμήρου ὧ ἀμπελουργὲ, καὶ τίνων ἐγένετο, ἤρου ποτὲ τὸν Πρωτησίλεων; Αμ. καὶ πολλάκις ξένε. Φοῖ. ὁ δὲ, τί; Αμ. Φησὶ μὲν ἐδήνει. ὁμήρου δὲ παραλιπόντος αὐτὰ, ἵνα αὐτοῦ δαίμων τὴν πόλιν, πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιῆσαι. ἴσως δὲ καὶ θεσμοῦ μοιρῶν ὢν ὁμήρῳ ὄντος, ἀπόλιν αὐτὸν δοκεῖν, οὔτ' ἂν ταῖς μοίραις, οὔτ' ἂν ταῖς μούσαις φίλαις ἔφη αὐτὸν πράττειν,

ἐφόδρα μοι δοκεῖ ἐρεθίζεσθαι. τὸ γὰρ γινώσκειν ταῦτα, διὰ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπου ἐοικε. Αμ. τὸ μὲν θεοὺς ἡμῖν μόνους εἶναι τοῖς ποιηταῖς ξύνεσθαι τῆς πάσης ᾠδῆς, αὐτοί που οἱ ποιηταὶ ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν, τὸν Καλλίοπην, οἱ δὲ, πάντας, οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀπόλλω πρὸς τοὺς ἐννέα παρατυχεῖν αὐτοῖς μουσοις τῷ λόγῳ. τὸ δὲ ὁμήρου ταῦτα, οὐκ ἀθρεῖ μόνον ἔοικε· οὐ μὰν Ἀπόλλωνί γε αὐτῷ, ἢ μούσαις αὐταῖς ἥκειν γε γὰρ ξένε γόνε ποιητὴς ὅμηρος, ᾗ ἥδεν ὡς μὲν φασίν ἔνιοι, μετὰ τὴν παρα, καὶ εἴκοσιν ἔτη τὴν τρωϊκὴν. οἱ δὲ, μετὰ ἑπτὰ, καὶ εἴκοσι, πρὸς τοῖς ἑκατὸν, ὅτε τὴν ἀποικίαν οἱ ἀθηναῖοι εἰς ἰωνίαν ἐστελλον. οἱ δὲ, ἐξήκοντα, καὶ ἑκατὸν ἔτη γενέσθαι μετὰ τὴν τροίαν, ὧν ὁμήρου τε φασι, καὶ ἡσίοδον, ὅτι δὴ ἄσαι ἄμφω ἐν χαλκίδι, τὸν μὲν, τὸ ἔπη τὰ πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ᾗ ὡς αὐφάλαπεν αὐτοῖς ἀρα, ῥῴά τι, καὶ καρτεραὶ ἦσαν. τὸν δὲ, τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ Πέρσην. ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐπέλθοι ἄπειθαι, καὶ γεωργίᾳ προσκεῖσθαι, ὡς μὴ δέοιτο ἑτέρων, μὴ δὲ πόνων· ᾗ ἀληθέστερα, ξένε πρὸς τὴν ὁμήρου χρόνων ταῦτα. ξυνέβαινε γὰρ αὐτοῖς ὁ πρωτισίλεως. δύο γοῦν ποιητὼ ὕπνον ποτὲ ἐπόντων, ἐς αὐτὸν ἐκτεινοῦσι καὶ ἀπελθόντων, ἤρετό με ὁ ἥρως ἀφικόμενος ὅτῳ αὐτὼ ὑφηρεῖσθαι μᾶλλον. ἐμὲ δὲ τὸν φαυλότερον ἐπαινέσαντος, ᾗ γὰρ μᾶλλον ἐτύγχανε ῥᾳθυμῶν, κελεύσας ὁ πρωτισίλεως, καὶ παντὸς ἐφῆκε μοι πολυρρήνου, ταυτὸν σοι πέπονθε. χαλκίδος γὰρ τῆς ἐπ' εὐρίπῳ βασιλεὺς ὢν ἐκεῖνος, ἡσίοδῳ κατὰ ὁμήρου ἐψηφίσατο· ᾗ ταῦτα, τὸ γένεσιν ἔχων μεῖζον, ἢ σύ. γόνε μὲν δὴ ξένε, ποιητὴς ὅμηρος, καὶ τὰ ποιήματα, ἀνθρώπεα ταῦτα. τὰ δὲ ὀνόματα, καὶ τὰ εἴδη, καὶ τὰ ἔργα, ξυνελέξατο μὲν ἐκ τῆς πόλεως, ἃς ἕκαστοι ἦγον. ἦλθε γὰρ πρὸς τὴν ἑλλάδα μετὰ χρόνον τὴν τρωϊκὴν, ὅπῃ ἑκάστην ἔξα-

ast Del in not
inal & comitis
cauſi.

de Homero et
Hesiodo.

πλον ὑπ' αὐτοῦ τρωθέντα, παραδοθῆναι τῷ Ἕκτορι· ἢ δ' ὃς ἐξ ὄψεως ἦλθεν, οὐδὲν ἂν φησιν αὐτὸν κακίονα νομισθῆναι τοῦ Ἕκτορος· τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀχαιοὺς φησὶ βέλγειν· ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὅπότε καλλίστας ἔαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκροστιχίδας τι, καὶ ἄβρὸς φαίνεται· τοσαῦτα ξένε πρὸς τὰ τρώων δίσκιον ὁ θεός τι, καὶ ἀγαθὸς ἥρως. λοιπὸν δ' ἡμῖν ἴσως τὰ τοῦ ἀχιλλέως ἀποπλίσαι λόγον, ὃν μὴ ἀπέρηκας πρὸς τὸ μῆκος. Φοῖ. ἦ οἱ τοῦ λωτοῦ παρ' Ὁμήρου φαγόντες ὧ ἄμπελουργὲ, προθύμως οὕτως προσέκειντο τῇ πόᾳ, ὡς ἐκλελῆσθαι τὴν οἴκοι, μὴ ἀπίσω καμὲ προσκῆσθαι τῷ λόγῳ, καθάπερ τῷ λωτῷ· καὶ μήτ' ἂν ἐκόντα ἀπελθεῖν ἐνθένδε, ἄπαχθῆναί τι μόγις ἂν ὦν τὴν ναῦν, καὶ δεθῆναι δ' αὖ ἐν αὐτῇ κλάοντα, καὶ ὀλοφυρόμενον, ὦν τῷ μὴ ἐμπίπλασθαι τοῦ λόγου, καὶ γάρ με καὶ πρὸς τὰ τοῦ ὁμήρου ποιήματα οὕτω διακέκηκας, ὡς δεινά τι αὐτὰ ἠχούμενον, καὶ πρᾶα ἀνθρώπου δόξειν· καὶ νῦν δ' ἔκπλεως χέω μᾶλλον, οὐκ ὦν τῇ ἐκπεσείᾳ μόνον, οὐδ' ὅτι με ἡδονὴ διήκεισφῶν, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐπί τε τοῖς ὀνόμασι τῶν ἡρώων, ἐπί τε τοῖς γένεσι· καὶ νὴ Δί' ὡς ἕκασος αὐτῶν ἔλαχε τοῦ κτῆσαί τινα, ἢ ἀποθανεῖν ὑφ' ἑτέρου· τὸν μὲν γὰρ πρωτησίλεων, δαίμονα ἡδέως ὄντα, οὐδὲν οἶμαι θαυμαστὸν εἰδέναι ταῦτα· ὁμήρῳ δὲ, πόθεν μὲν δύφρεβοι, πόθεν δὲ ἅλιοί τε, καὶ Δυσφόβοι, καὶ νὴ Δί' ἐκ τῆς αὐτικαμείνης βρατιᾶς οἱ πολλοὶ ἄνδρες, οὓς ἐν καταλόγῳ φράζει; τὸ γὰρ μὴ ὑποτιθέσθαι ταῦτα τὸν ὅμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τι, καὶ ἀληθῶν ὄγκων ἀπαρτείλαν ποιεῖσθαι, μαρτυρεῖ τὰ πρωτησίλεως, πλὴν ὀλίγων· ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἐκὼν μὲν πασκθάσαι ὦν τῷ ποικίλῳ τε, καὶ ἡδέϊ ἀποφῆναι τὴν ποίησιν· ὅθεν τὸ ὑπὸ ἑνὸς λεχθέντος ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας, τὸν ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει,

βλέπεσθαι μὲν ὑφ' ἑτέρων, περιβλέπειν δ' ἑαυτόν. ὅθεν καὶ
ρίσκεται ὁ ἥρως εἰς αὐτὸν παίζων. τοῦτον γὰρ τὸν παῖδα, χαίρει
δὲ περωτισίλεως τῇ ὥρᾳ, καὶ τῇ αὐθαδείᾳ τοῦ ἤθους, ἐδόκει
ποτὲ ὑπερανισκόπτειν, καὶ περιβεβλημένον τὰ πρόσωπα, περι-
βλέποντά τι αὐτὸν, καὶ καθαίροντα, ἵνα δ' ἃ καὶ διατιθέν-
τες, ἵν' ὡς περὶ τῶν λίθων ὄρμοι, κεκοσμημένα φαίνοιτο,
ἐδοὺ ἐφ' οὗ πρώην ἐμνημονεύομεν, πάρις ὁ τοῦ Πριάμου
ἐμοῦ δὲ ὁρμοῦντος αὐτὸν τί ἔοικεν ὁ παῖς τῷ πατρὶ, τὸ
φίλαυτον φημί. καὶ γὰρ δὴ κἀκεῖνος κόσμον ἐνέκειτο, περιή-
ρει μὲν ἑαυτὸν, περιεσκόπει δὲ τὰ ὅπλα. φορᾶς δὲ παρ-
δαλέων σὺν πολλοῖς ὤμοις. αὐχμὸν δὲ πρεσίζαν τῇ κό-
μαις, ἐδὲ ὁπότε μάχοιτο, ἠνέχετο. ἔσιλβε δὲ καὶ τὸν
ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ ὑπόγρυπος ἦν, καὶ λοβιὸς, καὶ τὸ
ὄμμα ἐγγραπτον. ἡ δ' ἑτέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος.

ΕΛΕΝΟΣ, ΔΗΙΦΟΒΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ.

Ἕλενος δὲ, καὶ Δηΐφοβος, καὶ Πολυδάμας, ξωΐλ-
βαινον μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας, καὶ ταύτην
ἐφόρουν τὴν ῥώμην, οὐδόκιμοι δὲ τοῖς ξυμβου-
λίαις ἦσαν. ὁ δὲ Ἕλενος, καὶ μαντικὴν ἦπιστο ἴσα τῷ
Κάλχαντι.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ.

Περὶ δὲ Εὐφόρβου τοῦ πάνθου, καὶ ὡς γένοιτό τις
τὸ Τροΐα Εὔφορβος, καὶ ἀποθάνοι ὑπὸ τοῦ Με-
νελάου, τὸν Πυθαγόρου οἱ μαντοῦ σαμίου ἤκουσα
σασ λόγον. ἔλεγε γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας, Εὔφορβος μὲ γονέ-
νων, μετεφῳάτι ἴων μὲν ἐκ τροίας, σοφὸς δὲ ἐκ πολε-
μικοῦ, κεκοσμασμένος δὲ ἐκ τρυφῶντος. τὴν τε κόμην, ὡς
σοφὸς γεόμενος ἐκοσμᾶτο αὐχμῷ, χρυσῆν ἐν Τροίᾳ
ἀποιεῖτο, ὁπότε ἰὼν Εὔφορβος. ὁ δὲ Περωτισίλεως τὸ Εὔφορ-
βον, ἤλικα ἑαυτοῦ ἠγάπα, καὶ ἐλιεῖ, καὶ ὁμολογᾷ τὸ Πάτρο-

λυκίους ξύμπαντας, καὶ ἀρίστῳ ἀνδρὶ, Γλαύκῳ τε, καὶ Σαρπηδόνι. ὧν δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν, ὁπλισθέντε ὑπὸ κόμης. ὁ δὲ Σαρπηδὼν, τὸν Ἀπόλλω τὸν λύκιον ἐπισχόντα οἱ μηρικίῳ ἔπι, κοινωνῆσαι ἔφη τοῦ πτόθου καὶ ὠύχετο ἀεὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτι τοῦ τέκνου ὧν μεγάλου ἄπαιστο. καὶ πανσυρτὶ δὴ ὁ Πρωτεσίλεως ἀπαντήσαι φησι τῷ Σαρπηδόνι τῶν Τρώων. πρὸς μὲν τῆς ἀνδρίας, καὶ τῷ εἴδει, θεός τε, καὶ χειμαίῳ ὄντι, ἀνέρητο τῶν Τρώων καὶ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ γένους. ἀπὸ Διὸς μὲν γὰρ αἰακίδας τε ἄνθαι, καὶ Δαρδανίδας, καὶ τῶν πανταλοῦ. τὸ δ' αὐτοῦ Διὸς γεγονέναι, μόνῳ τῷν ὑπὲρ Τρωίας τε, καὶ τῶν Τρωίας ἐλθόντων, ἐκείνῳ ὑπάρξαι. τουτοὶ δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα μᾶλλον ποιῆσαι, καὶ θαυμασιώτερον τοῖς ἀνθρώποις. ἀποθανεῖν δὲ ὡς Ὁμήρῳ ἤρηται, καὶ ἔναγε ἀμφὶ τὸν πανάρκοντα ἔτη, τῷ Τρώων οἱ λυκίᾳ τυχεῖν, ἐς οὐ παρίπεμψαν οἱ λύκιοι θεηκωΐτις τὸν νεκρὸν τοῖς ἔθνεσι, δι' ὧν ἔκετο. ἐσκόμασε δὲ ἀράμασι, καὶ ἐώκει καθεύδοντι. ὅσα οἱ ποιηταὶ πομπῷ φασιν αὐτὸν τῷ ὕπνῳ χρήσασθαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Κυνὸς καὶ τὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πριάμου, ὁμῶ
ἄ ἄχθη αὐτῷ σφόδρα. Φοῖ. ἄχθομαι μὲν,
οὐ χάριν δὲ ἀκούσαι. Αμ. φησὶ τοίνυν
τὸν Ἀλέξανδρον, τρωσὶ μὲν ἀπηχθῆσθαι πᾶσι, κακὸν
δ' οὐκ εἶναι τὰ πολέμια. τὸ δὲ εἶδος, ἥδιστον. ἐπίχαριν τε
τὴν φωνὴν, καὶ τὸ ἦθος, ἅτε τῇ πελοποννήσῳ ἐπιμίξαντα.
μάχεσθαι δὲ πάντας τρόπους. καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὁπόσην
τόξων, μὴ λέληθεν αὐτὸν τοῦ Παρδάρου. καὶ πλοῦσιον μὲν ἐς
τὴν Ελλάδα ἔφηβον, ὅτι δὴ ξένων τοῦ μενέλεω γενέσθαι
αὐτὸν, καὶ τὴν Ελένην ἑλεῖν τῷ εἴδει, ἀποθανεῖν δὲ οὔπω
τριακοντούτην. χαίνυσθαι δὲ τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, καὶ πορεί-

λω. ὁδὲ, τοῦτο μὲν ἡγεῖτο πρᾶξαι. τὸ δὲ ἐφίεσθαι μυκω-
μένους, καὶ θαρσοῦντας τὰς ἀκμὰς τῶν κεράτων, καὶ ἀπαυχε-
νίσαι ταῦρον, καὶ τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀπειπεῖν, ὑπερημε-
λεῖτης τ' πολεμικῶν ἦσκει. τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τὸ ἐν Ἰλίῳ
νίου τὸν Ἕκτορα, καὶ μεγακιῶδη φῶρ. ὁ πρωτισίλεως
δὲ, χρεῖσθαι μὲν αὐτὸν καὶ κείνου ἥδιόν φησι, καὶ μείζω, ἂν
ποθανεῖν δὲ τριακοντούτην ἴσως. οὐμὲν φύγοντα, ἢ πα-
ρεικότα τὰς χεῖρας, ταυτὶ γὰρ συκοφαντεῖσθαι τὸν Ἕκτο-
ρα ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ καρτερῶς ἀγωνισάμενον, καὶ
μόνον τῶν τρώων κατεμείναντα ἔξω τοῦ τείχους, καὶ πυ-
σῶν ὀφὲ τῆς μάχης. ἀποθανόντα δὲ, ἐλχθῆναι μὲν ἀνήκε-
στα μίνον τὰ ἅρματος, ἀποδοθῆναι δὲ ὡς Ὁμήρῳ ἤρεσε.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

Ἰνεῖαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τοὺς τοῦ Ἕκτορα, σωίσαι
δὲ πολιεῖναι τῶν τρώων, ἀξιοῦσθαι δὲ τῶν αὐτῶν
Ἕκτορι. τὰ δὲ τῶν θεῶν, οὐ φάσκειν, καὶ ἃ δὴ ἐπέ-
πρωτο αὐτῷ, Τρωϊάσι ἀλούσης. ἐκπλήττεσθαι δὲ ὑπὸ οὐδε-
νὸς φόβου. τὸ γὰρ σῶφρον τὶ, καὶ λελογισμένον, ἐν αὐτοῖς
μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν. ἐκάλουν δὲ οἱ ἀχαιοὶ τὸν μὲν
Ἕκτορα, χεῖρα τῶν Τρώων. τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. καὶ πλέω
παρέχειν αὐτοῖς πράγματα Αἰνείαν σωφρονοῦντας, ἢ μει-
μένοντα Ἕκτορα. ἦσαν δὲ ἰσόλικές τι, καὶ ἰσομήκεις. τὸ δὲ
εἶδος τοῦ Αἰνείου, φασδρὸν μὲν ἦπον ἐφαίνετο, καθεσηκότι
δὲ ἐώκει. μᾶλλον ἐκόμα τε αὐξιπαχοῦς. οὐ γὰρ ἦσκει τὴν
κόμην, οὐδὲ ὑπέκειτο αὐτῇ, ἀλλὰ μόνῳ τῷ ἀρετῷ ἐποιεῖτο
τὸ κόσμημα. σφοδρὸν δὲ οὕτω πεβλεπεν, ὡς τι ἀποσ-
χρῶν εἶναι οἱ πρὸς οὐδὲ ἀπεικτοῦντας καὶ αὐτὸ τὸ βλέφαι.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ.

Σ Αρπηδόνα δὲ, Λυκίᾳ μὲν ἡγεῖσθαι, Τροίᾳ δὲ ἦρειν.
ὧν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Αἰνείαν τοὺς μάχασθαι. ἦσαν δὲ
Λυκίους

ΤΕΤΡΟΣ.

Ον δὲ τὸν τρον, νέον μὲν ἡγοῦ, μίμεῖσθαι δὲ, καὶ ἐ-
τ θος, καὶ ῥώμῃ, τοῖς μέσοις τὴν ἀχαιῶν ἴσο
χειν. Φοῖ. τὰ δὲ τ τρώων γινώσκει ὁ πρω
τησίλεως ἀμπελουργὸς, ἢ οὐκ ἀξιοῖ μνημονεύειν αὐτῶν, ὡς
μὴ ἄξιοι σπουδῆς φαίνοιντο; Αμ. οὐκ ἔστι ξένε τὸ τοῦ
πρωτησίλεω τοιοῦτον. ἄπειρος γὰρ αὐτοῦ φθόνος. ἅπας γὰρ
λη δὲ καὶ τὰ τὴν τρώων ἐσπουδακὼς τῇ γνώμῃ. φησὶ γὰρ
καὶ κήνους πολλὰ πεποιῆσθαι λόγον ἀρετῆς. δίκαιος δ' σοι
πρὸ τοῦ ἀχιλλέως λόγου ταῦτα· ἢ γὰρ μετ' ἐκεῖνον λέγοιτο,
οὐ θαυμασθῆναι δόξει.

ΕΚΤΩΡ.

Παινῶν τοίνυν τὸν Εκτορα ὁ Πρωτησίλεως, ἐ-
ἔ παινῶ καὶ τὸν Ομήρου ἐπ' αὐτῷ λόγον. ἄρτι γὰρ
τὸν Ομηρον τὰς τε ἰσχύσεις αὐτοῦ διελθεῖν, καὶ
τὰς μάχας, καὶ τὰς βουλὰς, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ, καὶ μὴ ἐπ'
ἄλλῳ εἶναι τὴν τροίαν. καὶ ὁπόσα δὲ κομπάζει σὺν τῇ τοῦ
Ομήρου ποιήσει ὁ Εκτωρ ἀπειλῶν τοῖς ἀχαιοῖς, τὸ ὦ πῦρ
τὰς ναῦς πῦρ, παῦσον φησὶν ἐοικέναι τῇ φορᾷ τοῦ ἤρω-
πολλὰ γὰρ τοιαῦτα λέγειν αὐτὸν σὺν τὰς μάχαις. ἐκπλη-
κτικώτατα δὲ αὐτὸν βλέψαι, καὶ φθέγξασθαι μέγα. εἶναι
δὲ, τοῦ μὲν Τελαμωνίου, μήνα κακίω δὲ οὐδένα τὰς μά-
χας, σὺν οἷς σὺδήκνυσθαί τι αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ Αχιλλέως
ῥωμότητος. διαβέβλητο δὲ πρὸς τὸν Πάριν, ὡς δηλον, καὶ
κήπω τοῦ κοσμεῖσθαι. τό τοι κομᾶν, καὶ τοι σπουδαζόμενον
βασιλεῦσί τε, καὶ βασιλείων παισίν, ἀνάξιον ἑαυτοῦ δ' ἐ-
κείνων ἡγεῖτο. τὰ δὲ ὦτε καταγὼς ἰὼ, οὐχ ὑπὸ πάλης·
τουτὶ γὰρ ὡς ἴσμεν, κἀτ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν, καὶ οἱ βάρβαροι,
ἀλλὰ ταῦρειος ἀκτήριξε. καὶ τὸ ἐνμπλήκεσθαι τοῖς θηρίοις
τότοις, πολεμικὸν ἡγεῖτο. παλαίοντος μὲν γὰρ καὶ ταῦτα

Τοίλιον γὰρ κεφαλὴν σὺν αὐτῶν γαῖα κατέχει, ἰκὴ μὴ, οὐ φησιν ἡρᾴδιον τῷ Ὀδυσσεῖ, μὴ γὰρ καταβῆναι αὐτὸ ζῶντα, πάντως ἂν ἐρρωμένως πεπαίειν γὰρ πᾶς παθὼν τι κὴ τὸν Ὀδυσσέα, κὴ ἀποθέμενος τὸ ἑαυτὸ νίκιον ἐλίῳ τοῖς θεοῖς αὐτὸς, ἐπ' αὐτῇ ἀποθανόντος. ἐπαινῶν δὲ ὁ πρωτεσίλεως τοῦ ὁμήρου ταῦτα, πολὺ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸ ἴδιον αὐτὸ ἔπος, ἐν ᾧ φησι, παῦρος δ' ἔτρωσεν δίκασσε, κὴ γὰρ τ' ἀχαιῶν ἀφεῖλε τ' ἄδικον χρίσιν, καὶ δικάσας ἐκάθισε, οὓς οἰκὸς ἦν καὶ παυφισάσθαι τοῦ Αἴαντος. ξυγχυνεῖς γὰρ φόβου μῖσος. μαινόντι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν τρῶν, ἰδόντες πλησίον, ἢ ἀώθησαν, μὴ προσβαλὼν τῷ τείχει, ῥῆξη αὐτό. κὴ νύχοντο ποσὶ δὴ νῦ τι, κὴ Ἀπόλλωνι, ἐπιόντι ὡς τὸ τεῖχος ἐθάρσυναν, προβιβλῶσθαι τὴν προλόμων τὸ ἄστεος, κὴ χεῖν τὸν Αἴαντα, ἢ τὴν ἐπάλξεων ἄπωστο. οἱ δὲ ἕλληνες, οὐκ ἐπαύοντο ἀλαπάζοντες αὐτὸν, ἀλλὰ πόνος τ' ἦν τοῦ Αἴαντος μαίεσθαι ἐποιοῦντο, καὶ τὸ μαστεῦσαι ἐκέτ' ἦναν χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλοιτο, καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι. ἐπὴ δὲ ἀποθανόντα εἶδον, καὶ πρὸς τῷ ξίφει κάμενον, ὠμῶξαν μὲν ἅπαντες ἀρρόν, ὡς ἀεὶ ἦκαν χρεία ἦναι μὴ δὲ τῷ ἰλίῳ. προὔθεντο δὲ ἀθάπτους τὸ σῶμα, καὶ Μενέλεως ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσε, ᾧ νομίζουσιν ἀθάνατοι τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πολέμων τελευτῶντας. ἦν δὲ τοιοῦτος τοῦ Ὀδυσσέως οἷος ὁ πρωτεσίλεως οἷος δὲ. προκεκμηκὼς γὰρ τῷ Αἴαντι, τὰ ὅπλα ἐπενεγκὼν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ διακρύσας, βάπτε τοι ἔφη, σὺ οἱ ἐκπάτησας, κὴ τ' νίκιον τ' ἐπ' αὐτοῖς ἴσχε, μηδὲν ἐλαττοῦσι βακχεύσεος. ἐπαινέντων δὲ τ' ἀχαιῶν τ' Ὀδυσσέα, ἐπήνεε μὲν κὴ ὁ Τεῦκρος, τὰ δὲ ὅπλα παρῃτεῖτο. μὴ γὰρ ὅσια εἶναι σὺν πείθεσθαι, τὰ τοῦ θανάτου ἄπαξ. ἔθαψαν δὲ αὐτὸν καταβίβασθεσι ἐς τὸν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσιοι πυρὶ βάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀπεκτονήκασι.

ἐπεφύκισαν· τὰς τε λύπας, ὁπόσαι περὶ τὸν Ἀχιλλέα, τὰ καὶ μὴ μικρῶν σφίσι ἐγίνοντο, πάσας ἐπράυνε· τὰς μὲν, ὡς αὐ ξυναλγῶν τις· πάσι δ' οἷον ὠφελήσων· καθημένων δὲ ὁμοῦ, καὶ βαδίζόντων, ἐπεσερίφετο ἡ ἴλιας, εἰς ἄνδρι ὁρῶσα, οἷῳ μετὰ Ἡρακλέα οὔπω γένοιτο· τὸ μὲν γε Αἴαντα, καὶ τροφιμον τοῦ Ἡρακλέους ἦναι ἔφασαν· καὶ βρίφος ὄντος, ἐπὶ λιτῇ τοῦ ἥρωος· ὅτε αὐτὸν ἀχὼν αὐτὸν τῷ διΐ, αὐάλωτον ἤτει γενέσθαι κατὰ τὸ δορὰν τοῦ λέοντος, ἀετός τις ὑψάμενον ἀφίκετο, φοροῦν ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδί, ὄνομα, τοῖς δὲ ὀχλοις, ὕβρις· ἄλλος τις ὧν καὶ ἁπλῶς ὡς αὐτὸν βλέψαντι, μὴ ἀθυμῆσαι, διά τε τὼ ὥρας, διά τε τὸ ῥᾴθυμον τοῦ ἤθους· ὅθεν ὁ πρωτεσίλεως, ἄχαλμα πολίμοις καλῶν αὐτόν· ἐμὲ δέ ποτε ἐπόνησε καὶ μᾶλλον κατεπαλαίσθη ἀεὶ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ μέλας οὗτος, καὶ θεῖος, ἢ κύκλωπες ἔφη γενόμενοι, καὶ ἀληθὴς ὧν ὁ περὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον αὐτῷ Πολυφήμῳ διεπαλαισεν Ὀδυσσεὺς, ἢ τῷ Αἴαντι· ἥκουσα τοῦ Πρωτεσίλεω καὶ τήνδε ξένε περὶ τοῦ ἥρω τούτου, ὡς ἄρ' ἐκόμα ποταμῷ ἐλιτὼ τῷ Ἀθήνησι, καὶ ἠγάπων αὐτοῦ οἱ Τροίᾳ Ἀθηναῖοι, καὶ ἦν μόνα ἠρώοντο· καὶ ὅ, τι ἔποι, ἐπράπου· ἡπίκιζέτε, ἅτε οἱ μαλα σαλαμῖνα οἰκοῦν, ὧν Ἀθηναίοις δῆμον πεποίηται· παῖδά τε αὐτῷ γενόμενον, ὃν Εὐρυσάκη οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλεσαν, τὴν τε ἄλλως ἐτρέφε τροφίν, ὧν Ἀθηναῖοι ἐπαινοῦσι· καὶ ὅτ' Ἀθήνησιν οἱ παῖδες σφίσι μὴ ἀνδρηρῶνται σφᾶς νοῦσαι τὴν ἀνδρῶν τρίτῳ ἀπὸ γενεᾶς ἔτει, κρατῆράς τε αὐτῶν ἐκείθεν ἐκόμισαν, καὶ ἔθυσαν ὅσα Ἀθηναίοις σφίσι νόμος· μιμνῆσθαι δὲ καὶ αὐτὸν ἔφασκε τούτων τὴ Δηϊνυσίων καὶ τὰ Θησέα· ὁ δὲ τοῦ θανάτου λόγος, ἐν ὑφ' αὐτοῦ ἀποσφαγῆς ἀπέβαινεν, ἀληθὴς μὲν, ἐλεινὸς δὲ καὶ Ὀδυσσεῖ τάχα· τί τε οὐ δόξον μὴ ὠφελεῖν γυναῖκας τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ· καὶ τὸ,

λιως. ὅθεν καὶ τὸ βρίων τὸ παρ' Εὐριπίδῃ παιανῆ, ὁπότε Εὖν
» ριπίδης σὺ παλαμήδους μέλισιν, ἐκάνετ' ἄφωνα, ἐκάνε-
» τε τὸν πάνσοφον ὦ δαναοί, τὸν οὐδὲν ἀλωπύσαντα ἀνδρῶν
» γαμύσαι, καὶ πολὺ ἐφιξῆς. καὶ ὅτι πεπείνηκε ἀνθρώπων δεῖ
νῦν, καὶ ἀναιδῆ λόγῳ, ταῦτα δράσαντα.

ΑΙΑΣ Ο ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος, ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ
ἄ μίαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μόνον
ὁ ἥρως, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραξε· καὶ ἐποιοῦντο αὐτὸν
ξύμβουλον τοῦ πολέμου ἀριστεύοντα ἐκ πατρώου ζήλου. τὸν
γὰρ Λαομέδοντα τὸν Ἡρακλῆ ἀπατήσαντα, μετὰ βραχὺ ξὺν
Ἡρακλεῖ ὁ Τελαμὼν καὶ σὺν αὐτῷ, τὸ Ἴλιον εἷλε· ἔχαι-
ρον μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ἀπλῶς πεπολώρικε γάρ πως καὶ ὑπὸ
τῶν στρατιᾶς πᾶσαν, καὶ φρόνημα αὔρων δύνασίν τε, καὶ σω-
φρονεῖν· ὡπλισμένου δὲ ἐξεκρέμαντο, μετέωρόν τι βαίνοντος
τοῖς ἵπποις ὑπὸ τρῶας, καὶ τὴν ἀσπίδα οὐ μεταχειριζομένου,
τοσαύτην οὖσαν, βλέποντός τε χαροποῖς τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς ὑπὸ τοῦ κόρυθος, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὀρ-
μῆσαι. τὰς μάχας δὲ, πρὸς ὑπὸ ἀρίστου ἐποιεῖτο. λυκίους
μὲν γὰρ, καὶ μυσοὺς, καὶ φρύγας, ἀριθμοῦ φάσκων εἶναι
ἐς τριάκοντα ἥκειν· ὑπὸ δὲ τούτων ἠγεμόνας, ἀξιομάχους τὸ
ἡγούμενος, καὶ οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι· τρω-
βέντι δὲ, οὐκ ἄδοξον τραῦμα· πολεμίου τε ἕλων, ἀπέχειν
τῶν ὅπλων· τὸ μὲν γὰρ ἀποκτεῖναι, ἀνδρὸς εἶναι· τὸ δὲ σκυ-
λεύειν, λαποδύτου μᾶλλον· ἀκόλαστον δὲ ἄδειν, οὐδὲ ὑβριστι-
κὸν ἐφθέγξατο ἂν ἀδὲς ἐν ἐπικόπτου τοῦ ἄστους, ἀδὲ ὁπόσοις
ἐν διαφορᾷ πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ θάκων ὑπανίστα-
ντο αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ὑπεξίσταντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλ'
ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς εὐδοκίμου μοίρας· πρὸς δὲ Ἀχιλλέα, φι-
λίαν ἐν αὐτῷ, καὶ βασκαίνειν ἀλλήλοις οὔτι ἐβούλοντο, ὅτε

μαγάν τι, καὶ λιπέτυμνον· ὄρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφ
φαίνεται τῆς λέσβου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Α δὲ Ὀδυσεύς, οὕτως τ φράζεσθαι μᾶλ
αὐτὸν ῥητορικώτατον, καὶ δεινὸν· ἔρωνα δὲ, καὶ
φάσκειν φθόνου, καὶ τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα· καὶ
τι φῆναι, καὶ οἷον ἐπεσκιμμένον· τὸ πολέμια δεκέν
τει μᾶλλον γεγηθότα, ἢ ὅτε· ἐμιὺ ἱστάμενα ὁ πλόσιος, ἢ
τοῦ τέξει γαυμαχίασ τι, καὶ τειχεμαχίασ, καὶ ἀγχιμῆς, καὶ
τόξων ἔλξεως· τὰ δ' ἄλλα αὐτοῦ, ἦναι μᾶλ πολλὰ, ἐμιὺ θαυ
μάσαι ἄξια, πλὴν ἵππος, τὸ ἐς τ ἵππον τ κοῖλον· δ τέκτων
μὲν Ἐπειὸς ξὺν Ἀθηνᾷ ἐγένετο, Ὀδυσεὺς δ' ὑφρίτης· καὶ σὺ
αὐτῷ δὲ λέγεται τῷ λόχῳ, διαφαλείστατος ὀφθῆναι τοῦ
πληρώματος· ἐς ἵλιον μὲν οὖν παρεβεβηκὰς ἦλθεν· ἐς δὲ
ἐβάκλω μεγαρικῶς· μακροτέρᾳ γὰρ ἐχρήσατο τῇ ἀλλη, διὰ
τὸν πόλεμον· ὃς πρὸς κίκωνας αὐτῷ διεπολεμήθη, κατε
τρέχοντι τὰ ἐπὶ θαλάττη τοῦ ἰσμάρου· τὰ γὰρ Πολυφήμου,
καὶ Ἀντιφάτου, καὶ σκύλλης, καὶ τῶν Λαιστρυγόνων, καὶ ὁπόσα αὖ
σεσῆγυν σὺν τῇ νήσῳ ᾔδεν, οὐδὲ ἀκούειν ξυγχωρεῖ ὁ πρω
τησίλεως, ἀλλ' ἐπαλιφθεὶς ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, καὶ παρα
τάδαι αὐτὸς, ἐχ ὡς οὐ πλέα ἥδιονῆς, καὶ ψυχαγωγῆσαι
ἱκανὰ, ἀλλ' ὡς ἀπίθανά τι, καὶ παρθρημένα· καὶ τ νῆσον δ'
τ ὠγυγίαν, καὶ τ αἰαίαν, καὶ ὡς ἥρων αὐτοῦ αἱ θιάι, παρα
πλῶν κελεύει, καὶ μὴ προσορμίζεσθαι τοῖς μύθοις· ἔξωρός
τι γὰρ τὴν σωτηρίαν εἶναι τὸν Ὀδυσέα, καὶ ὑπόσιμον, καὶ
οὐ μέγαν, καὶ πεπλατυμένον τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὰς σὺ
νοίας τι, καὶ ὑπονοίας· σὺνθυμοῦμαι γὰρ ἀεὶ ἐώκειν τοῦ
το δ' ἄχαριες τὸ σωτηρία· οἷος μὲν δὴ οἷον, καὶ ὡς σοφὸν
περόν τι, καὶ αὐθρειότερον ἑαυτοῦ τὸν παλαμήδη ὁ Ὀδυσ
σεὺς ἀπέκτεινεν, ἵνα ὡς ἐκ τούτ διδάσκη ὁ πρωτησίλ

βούλεται τὶ ὃς ἔτυχεν, αὐλίζεσθαί τι πολλάκις ἐν τῇ ἀκρωτηρίᾳ νυχία τῆς ἴθμης, σὺ σχολὴν τῶν πολεμικῶν τίλιὰ γὴ καταλαμβάνων τῶν μετεώρων, σὺ τοῦθον ἀπὸ τῆν ὑψηλοτάτην σοφοὶ ποιεῖνται. ἦκε δὲ ἐς Ἴλιον οὔτε ναῦν, οὔτε ἄνδρα, ἀλλ' ἐς πορθμὸν ξὺν Ὀδυσσεῖ τῷ ἀδελφῷ ἔπλευσε, πολλῶν φασι βραχιόνων αὐτάρκειαν ἑαυτὸν ἡγούμενος. οὐδὲ ἀκόσμους ἰὼν αὐτῷ, οὐδὲ θρασπόνων, οὐδὲ τέκμησάς τις, ἢ Ἴφις, λούσουσά τι, ἢ σορεῦσα τὸ λέχος, ἀλλ' αὐτουργὸς βίος, καὶ ἔξω τοῦ κατασκευάσθαι. ἀπόντος γοῦν ποτε πρὸς αὐτὸν Ἀχιλλέως, ὦ παλαμήδες, ἀγροικότερος φαίνῃ τοῖς πολλοῖς, ὅτι μὴ κέκτησαι τὸν θρασπόσοντα, τί σοι ταῦτα ἔφη ὦ Ἀχιλλεῦ, τὰ χεῖρε ἄμφω προτήνασα. διδόντων δὲ αὐτῷ τῶν ἀχαιῶν ἐκ θασμοῦ χρήματα, καὶ κελευόντων αὐτὸν πλεκτῆν, οὐ λαμβάνω ἔφη. καίγὼ γὰρ ὑμᾶς κελεύω πένεσθαι, ἢ οὐ πιθεῖσθε. ὁρῶμέν δέ ποτε αὐτὸν Ὀδυσσέως ἐξ ἀγρονομίας ἥκοντα, τί πλέον ἡμῶν ὁρᾶς ἐν τῷ οὐρανῷ, τοὺς κακοὺς ἔφην. ἀμείνων δ' ἂν εἰ τοὺς ἀχαιοὺς ἐκδιδάξας ὅτῳ ποτὲ τῆν τρόπων φασὶ οἱ κακοί. οὐ γὰρ ἂν προσήκατο τὸν Ὀδυσσέα, ἐπανταλωῶντα αὐτῷ ψευδῆς οὕτω, καὶ πανοῦργος τίχασ. τὸ δὲ λιχόμενον πῦρ ὑπὸ ναυπλίου πρὸς κοίλῃ βύβλῳ ὦ τοὺς ἀχαιοὺς πρόθηκαν, ἀληθές τί φησιν εἶναι, καὶ ὑπὸ παλαμήδους ὑπὸ Μοισῶν πεπράχθαι, καὶ ποσηδῶνος, ἴσως ξένη μὲν δὲ βουλομένης τῆς τοῦ παλαμήδους ταῦτα ψυχῆς· σοφὸς γὰρ ὤν, σωτὴρ ἴνωσκέ που αὐτοῖς τῆς ἀπάτης ἕβαλε δὲ αὐτὸν ἀχιλλεύς τι, καὶ ἄασε, εἰς τίλιὸν ὅμηρον τῇ Τροίᾳ τῶν αἰολέων ἥπειρον. ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν αὐτῷ τι ἐφκοδόμητο, μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα παλαμήδους ἵδρυται, χαλκοῦν τι, καὶ ὦ πλοῦν. καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὴν ἀκταίαν οἰκοῦντες πόλεις. μασθὴν τὸ χρὴ τὸ ἱερὸν, κατὰ μάνθ

ἔνικεν. ὁδὲ ἀχιλλεὺς, ἐπεμνώοντο τῶν μιῶν. ὡδίω τε γὴ
τῆς λύρας τὸν παλαμήδην ἐπεποίητο, καὶ μὴν αὐτὸν ὅσα
τῶν πρότερους τὴν ἡρώων. ἐδὲ τὸ ὄναρ ἐφίσκαθαι οἱ,
ωσόδων ἀπὸ κραπῆρος, οὖ Ερμῆς ὑπὸ ὀνήρων πίνει. ἔοι-
κέ τι ὁ ἥρως οὗτος, οὐκ ἀχιλλῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν, οἷς
ῥώμης τι, καὶ σοφίας ὥρως, παρέιχεν ἑαυτὸν ζήλου τι, γὴ
ὠδῆς ἄξιον. ὅ, τε πρωτεσίλεως, ἐπειδὴν ἐς μνήμην αὐτοῦ
ἐφικώμεθα, ἀσπαστί δακρύει, τήν τε ἄλκηστιν ἀσθρίαν ἐπαι-
νῶν τῷ ἥρῳ, καὶ τὸν σὺν τῷ θανάτῳ. οὐ γὰρ δὴ ἱκετεύσαι
τὸν ἀχαμέμνονα ὁ παλαμήδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι ἐπῆν, οὐ-
δὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ' ἐπῶν, ἐλεινῶσι ἀληθέσι, σὺν γὴ ἐμοῦ
προαπόλωλας, ὑπέχη τῶν κεφαλῶν τοῖς λίθοις, οἷ σὺν ξυ-
γκῆς ὅπη ἢ δίκη πρὸς αὐτὸν ἦσαν. Φοῖ. ἐπ γὴ τὸν πα-
λαμήδην ἰδὼν ἀμπελουργὸν, καθάπερ τὸν Νίσορα εἶδον,
καὶ τὸν Δομήδη, καὶ τὸν Θίνελον; ἢ οὐδὲν πρὸς τῆς ἰδίας
αὐτοῦ ὁ πρωτεσίλεως ὡμίλησεν; Αμ. ὑπῆρχεν ξένε, γὴ ὁ-
ρᾷς. μείνεος μὴ τοίνυν αὖτ κατὰ τ ἄκρας τε μήλω χεύ-
ωθαι, κάλος δὲ, ἀχιλλῆ τε ἀμιλλᾶσθαι, καὶ αὐπλόχῳ, καὶ
αὐτῷ φησιν ὁ πρωτεσίλεως, καὶ ὐφόρβῳ τῷ τρωὶ. γένοι-
το μὴ γὴ αὐτῷ, ἄπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξανὸ ἐπαγγελία βο-
σρύχων. τὸν κόμιλλον τὶ, σὸ χρὼ ἦναι. τὰς δὲ ὀφρῦς, ἐλθυέ-
ρασε τι, καὶ ὀρθὰς, καὶ ξυμβαλούσας πρὸς τὸν ῥῖνα, πε-
τράγωνόν τε οὖσαν, καὶ οὐ βιβηκυῖαν. τὸν δὲ τῶν ὀφθαλ-
μῶν γεωῦ, σὸ μὲν πᾶς μάχαις, ἀτρεπῆ τε φάνεσθαι, καὶ
γοργὸν. σὸ δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, φιλέπαρόν τε, καὶ ὀπροσήγορον
τὰς βουλάς. λέγεται δὲ καὶ μεγίστοις ἀνθρώποις ὀφθαλ-
μοῖς χρήσασθαι. καὶ μιὰ γὴ γυμνὸν φασι τὸν Παλαμήδη
μέσα φρέσθαι βαρεῖς ἀθλητοῦ, καὶ κούφου, καὶ αὐχμὸν
πρὸς τῷ προσώπῳ ἔχειν πολὺν, ὑδίω τῶν Ευφόρβου πλο-
κάμων τῶν χρυσῶν. αὐχμὸς δὲ ἐπεμελέλητο ὑπὸ τοῦ κα-

θοωῦαί τιναὶ ἢ χλὼ παῖς πίτρακος· καὶ μεμούσωται ἔτι καὶ
νῦν τῆς λυρήνασε τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς ὠδῆς τῶν
πετρῶν· ἐνταῦθα προσκαθημένων δι κάτην ἡμέρας, χα-
λεπὸν γὼ ἰδεῖν ἄλλως τὸ χωρίον, ἀπήγγελον μὲν οἱ κήρυ-
κες τὰ παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ἐδέοντο δὲ πάντα θεοὶ· καὶ
τὸν μὲν, καταμίνυον· τὸν παλαμήδεα δὲ, ἀπίνυον· ἢ ἀπήλ-
θον ἀλλήλων δακρύοις ἄμα· ἐπεὶ δὲ κατέπλωσαν ἐς τὸ
στρατόπεδον, καὶ τὰ τῆς στρατιᾶς ἀπήγγελον, Ἀχιλλεῖ
πάντα ἀγάτιθεις, ὡς βασιλῆος ἔφη, κιλεύοις με τηχόμαν
χεῖν τῇ Τροίᾳ· ἐγὼ δὲ, μηχανήματα μὲν γενέσθαι ἠοῦσ-
μαι τῶν ἀνακίδας, καὶ τὸν Καπανέως τε, καὶ Τυδέως, καὶ
τῶν λοκρέως, Πατρόκλου τε δήπου, καὶ ἄλλα τε· ἀνδρὶ δὲ καὶ
ἀψύχων μηχανημάτων δεῖδε, ἄδηλα δὲ τὰ τῶν
Τροίαν τό γε ἐπ ἐμοί· ἀλλὰ ἐφθησαν αὐτὸν οἱ Ὀδυσεύος
μηχαναὶ, σοφῶς ξυμπεφασμέναι· καὶ χρυσοῦ μὲν, ἤπαυε δό-
ξι, προδότης δὲ ἄναι κατεφθάδη· πόδι ἀχέος δὲ τὸ χεῖρε,
κατιλιβάδη, βαλλόντων αὐτὸν πελοποννησίων τε, καὶ
βοιωτίων· ἢ δὲ ἄλλη ἰλλὰς, οὐδὲ ἐώρα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ
δοκοῦσα ἀδικεῖν, ἠγάπα· ὥμοσε γὼ τὸ ἐπ αὐτῷ κήρυγμα·
μὴ γὼ βάπτειν τ παλαμήδεα, μὴ δὲ ὁσιοῦν τῇ γῇ, ἀποθά-
πτειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε, γὼ βάψας· κηρύσσοντος δὲ ταῦτα
τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἅπας ὁ μέγας ἐπῆρε ψᾶσ· ἑαυτὸν τὸ νε-
κρῷ, πολλὰ μὲν δάκρυα πρὸς αὐτῷ ἀφῆκε· ἀναβέμενος
δὲ αὐτὸν, διεξέπεσε τοῦ ὁμίλου, γυμνῷ τῷ ξίφι, καὶ ἑτοί-
μῳ, βάψας σῳ ὡς εἰκὸς ἦν τὸν εἰρύσμενον, οὐ προσήκει τῷ
κοινῷ τῶν ἑλλήνων, οὐδὲ βελῆς, ἢ γνώμης ἦπετο, οὐδὲ ἐξέπ-
ει ἐς τὰς μάχας· ἀχιλλέως τε ἀφικομένου μετὰ τὴν
τῆς χερρονήσου ἅλωσιν, ἅμφω ὦν τῷ παλαμήδεα ἐμήνι-
σαν· ὁ μὲν ἅπας, οὐκ ἐπιπολύ· ὡς γὼ ἤθελε τῶν ξυμμάσ-
χων κακῶς πραπέγτων, ἠλίνσε τε, καὶ τὴν ὀργὴν μετέ-

παρ' οὗτος ὀνομαζθῆναι πάντας ἐπαλούς· αἱ μὲν οὖν πόλεις, ἁλίσκοντο, καὶ εὐδόκιμα τοῦ Παλαμήδους τὰ ἔργα ἀπηπίλλιτο, ἰδίᾳ μὲν ἰσχυρὰ, καὶ ποταμοῖς τὰς πόλεις ἐπιρεφόμενοι, καὶ τειχεσι λιμένων, καὶ ἐπιτηχίσματα· νυκτομαχία τε ἡ πρὸ τῆς ἀβυδου, σπότε καὶ τρωθέντες, ὁ μὲν Αχιλλεὺς, ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ Παλαμήδης δὲ, οὐκ ἐπαῦσεν, ἀλλὰ πρὶν μέσας ἐπιβῆναι νύκτας, ἕλε τὸ χωρίον. ὁ δὲ Οδυσσεὺς, ἐν τροίᾳ ξυνετίθη λόγους πρὸς τὸν Αγαμέμνονα, ψευδῆς μὲν, πιθανοὺς δὲ πρὸς τὸν οὐδὲν ἀκούοντα, ὡς σῴων μὲν ὁ Αχιλλεὺς τῆς τῶν ἑλλήνων ἀρχῆς, μαχεσπῷ δὲ τῷ Παλαμήδει χρῶτο· καὶ ἀφίξονται μὲν ἐφ' μικρὸν ὕστερον, σοὶ μὲν, βοῦς τε ἀπάξοντες, καὶ ἵππους, καὶ ἀνδραπόδια· ἑαυτοῖς δὲ, χρήματα· οἱ ὑποποιήσονται δήπου οὐδ' ὡσανεὶ τὴν ἑλλήνων ἰσχύν. Αχιλλέως μὲν οὖν ἀπέχεσθαι χρή· καὶ γινώσκοντας αὐτὸν, φυλάττεσθαι· τὸν σοφιστὴν δὲ ἀποκτεῖναι τοῦτον· σύρπαι δὲ μοι κατ' αὐτοῦ τύχην, ἥτις μισηθήσεταί τι ὑπὸ τῶν ἑλλήνων, καὶ ἀπολεῖται ὑπ' αὐτῶν· καὶ διεξελθὸν ὡς ἡτοίμαστο αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν φρύγα, καὶ τὸ χρυσίον τὸ ληφθὲν ὑπὸ τοῦ φρυγός· σοφοῦς δὲ τούτων ἐπυνθάνεσθαι δοκούντων, καὶ ξυμβαλόντος τῇ ἐπιβουλῇ τοῦ Αγαμέμνονος, ἄγε δὴ ὦ βασιλεῦ ἔφη, τὸν μὲν Αχιλλέα, φύλακά μοι πρὸς τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἴσι νῦν· τὸν παλαμήδη δὲ, ὡς τεχνόμαχον χόντα τῷ ἰλίῳ, καὶ μηχανὰς εὑρήσοντα, μεταπέμπου ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ γὰρ τοῦ Αχιλλέως ἦκον, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἔδοξε ταῦτα· καὶ ἔπλεον οἱ κήρυκες ἐς λέσβον· ἑαλώκει δὲ οὔπω πᾶσα, ἀλλ' ὅσον τὰ πρὸς αὐτὸν εἶχε· πόλις ἀολίς λύρνησος, ὠκεῖτο, τειχήρης τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτείχιστος· ἣν φασι τὸν Ορφέως προσευχῆναι λύραν, καὶ

μίνους, καὶ χρησμῳδίας. ὧ γὰρ δὴ ὁ λοιμὸς, ὃν προὔλιπε, σὺν σκηψὶ μὲν ἐς τὰς Ἑλληνίδας πόλεις, ἀρξάμενος φασὶν ἐκ τοῦ πόντου· προσίπτει δὲ τῷ ἰλίῳ. τὸ δὲ Ἑλλήνων οὐδενὸς ἥψατο, καὶ τοι στρατοπεδευόντων σφῶν πρὸς γῇ τῇ διαίτῃ, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν, ὧν ἴσοφόρησατο. καθιλκύσας ἑκατὸν ναῦς, σὺν βιβάζει τὸν στρατὸν κατὰ μόρους, σὺν πόντας τε, καὶ ἀμιλλωμένους ἀλλήλοις, ἢ ἀκροθῖνιον πρὸ βαλεῖν, ἢ σκοπέλου ἅψασθαι, ἢ προκαταρραγῆναι τῇ πέλασ ἐς λιμένα πνὰ, ἢ ἀκτήν. ἔπεσι δὲ ὧ τὸν ἀγαμέμνονα προβῆναι σφίσι τοῦ πεχωωσαντῶν ἀβλαχαίροντες θεῶν, ἐγυμνάζοντο, ὧ ξυνιόντες τὸ ὑγιάσαν. καὶ γὰρ ἐδίδασκε αὐτοῦ, ὅτι τῆς γῆς παρισφέρησάν τι, καὶ οὗτος ἐχούσης, ἢ δίων ἢ βάλαττα, καὶ ἀσφαλεσθαι ἀναφανῆν. ὧν τούτοις ὁ μὲν, σοφίας ἀρίστης ἐς ἱφαιστοῦτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς, ἀτίμως τε ἠγεῖτο πρᾶξαν, ὧ πανουργίασ ὅ, τι ἔχον, ὧν τὸν παλαμήδεα ἐξειφιν. ὧν τούτου ὁ πρωτεσίλεως τῶν ὑπὸ ἀπαπίλλει. τὸν ἀχιλλέα στρατεύοντα ὧν τὰς νήσους, καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, αἰτήσαι αὖ ἀχαιοὺς ἐὼν παλαμήδεα στρατεῦσαι. ἐμάχοντο δὲ ὁ μὲν παλαμήδης, γενναίως τε, καὶ σωφρόνως. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, οὐ καθεκτός. ὁ γὰρ θυμὸς ἐξαίρων αὐτὸν, ἐς ἀτασξίαν ἦγεν. ὅθεν ἔχαρε τῷ παλαμήδει σωσαπίζοντι. καὶ ἀπάχοντι μὲν αὐτὸ ἀπὸ τ φορᾶς, ὑποτιθεμένῳ δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι, ὧ γὰρ δὴ ἐν ἰόκει λεοντοκόμῳ, λέοντα γενναῖον πρεσβύτου τι, ὧ ἰγνέροντι. ὧ δὲ ἐκκλίνων ταῦτα ἔπραττεν, ἀλλὰ ὧ βάλλων, ὧ φυλαπόμενος βέλη, ὧ ἀπίδας αὐτοῦ πρὸ ἀνδρῶν, καὶ διώκων σίφος. ἐξέπλησαν μὲν δὴ χαίροντες ἀλλήλοις. ἔπεσι δὲ αὐτοῖς μυρμιδόνες τε, καὶ οἱ ἐκ φυλακῆς θεῖπαλοί. τάχιναι δὲ μεταστᾶσι τὴν ἑαυτοῦ φωναμεν ὁ Πρωτεσίλεως ὑπ' Ἀχιλλεῖ φησι, ὧ μυρμιδό-

ἐδόκει τοῦ ἀνδρὸς τοιούτου. θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα, διὰ ἀνδρῶν σοφῶν ἀναφαίνουσι. γέρανοι μὲν οὖν οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων, ἀλλὰ πτῆξιν ἐπαινοῦσαι, πίτυρα πορθοῦντα γῆς Λιβύης, ξαπτόμενοι πολέμου μικροῖς ἀνδράποσι. σὺ δ' οὐδὲν ἀνδρὸς πόλει πάξεως ἄπεισι. ἀπακτὰς γῆς τοὺς μάχασ. αἰτίαν δὲ οἶμαι εἶναι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν, ὡς ἄπτε Ἕκτορα, ἢ Σαρπηδόνα, ἢ Αἰνείαν ἤδει, καταλιπὼν τὴν τάξιν, καὶ μεθιστάμενος πρὸς τὸ ῥᾳδιώτερον ἔχοντα τοῦ πολέμου, μαραχιώδης δὲ ὢν τῆς ἐκκλησίας δόξασ, καὶ πρεσβύτερος νέου τοῦ παλαμήδους ἡμῖν εἰς τάχιστα αὐτῷ τ' Αχαμέμνονα, ὡς πρὸς τὸν ἀχιλλέα οὐκ ἀχαιὸς μεθιστάντι. δισεισχῆναι δὲ αὖθις πάλιν ἐκ τούτου φησὶ λύκοι καταβαίνοντες ἐκ τῆς ὕλης, ἐσίγουτο τὰ σκευοφόρα παιδάρια, καὶ τὴν ὑποζυγίων τε πρὸς τὰς σκιμαῖς. ὃ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐκέλευσε ἀχαμένους τάξα, καὶ ἀκόντια, φοιτᾶν ἐς τὰ ἴδια ὧν οὗ λύκους. ὁ δὲ παλαμήδης, ὦ Ὀδυσσεῦ ἔφη, οὐ λύκους ὁ Απόλλων προοίμιον λοιμὸς ποιᾶται. καὶ τάξιν μὲν αὐτοῦ, καθάπερ οὐ ὁρίασ τι, καὶ οὐ κώασ ἐνταῦθα. πίμπει δὲ πρότερον παρὰ οὐ νοσήσαντες δυνοίασ ἕνεκα τὴν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ φυλάξασθαι. οὐχ ὡμεῖς οὖν Απόλλωνι λυκίῳ τι, καὶ φυξίῳ, τὰ μὲν θηρία ταῦτα, τοῖς ἑαυτοῦ τόξοις ἀν ἐξελεῖν ἔχεν, τὴν νόσον δὲ, ἰὸς ἀῤῥας τρέπειν. καὶ ἡμᾶς δὲ ὦ ἀνδρῶν ἄλλων, ἐπιμελώμεθα ἡμῶν αὐτῶν. δεῖ γὰρ τοῖς φυλαττομένοις τὰ λοιμώδη, διαίτης λιπῆς, καὶ κινήσεων σωτόνων. ἰατρικῆς μὲν γὰρ οὐχ ἥψαμεν. σοφία δὲ καταλιπὰ ἅπαντα. ἐπὶ ταῦτα, τὴν μὲν τὴν κρεῶν ἀγορὰν, ἐπίσχει, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τὴν σιτίων ἐκέλευσι παραιτήσασθαι. τραφήμασι δὲ, καὶ λαχανοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν, πεισομένους αὐτῷ. καὶ πᾶν τὸ ἐκ παλαμήδους, δοῦν τι ἤγοντο

ὄνομα ἤδη αὐτῶν παραδιδόωσι τοῖς Ἕλλησιν ὧν δεινότητι, διαιρεῖται δὲ αὐτὸν τῷ Παλαμήδει. ἐν τούτῳ ἔτει ἐκλείπει ἥλιος ἐν Τροίᾳ γινόμενος, καὶ ὁ στρατὸς ἄθυμος ἦσαν, λαμβάνοντες τὴν δυσσημείαν ἐς τὸ μέλλον πᾶν. παρελθόντος δὲ ὁ Παλαμήδης, αὐτό τι τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξῆλθε, ὡς ὅτι τῆς σελήνης ὑποτρεχούσης αὐτὸν, ἐξαμαυρώσει, καὶ ἀχλὺν ἔλκει. κακὰ δὲ ἔτι τινὰ σημαίνοιτο, ταῦτα δὴ πᾶσ ἔφη οἱ τρῶες πείσονται. οἱ μὲν, ὡς ἀδίκων ἥξαντες δίκης δὲ, ἀδικουμένοι ἥκομεν. προσήκει δὲ καὶ αὐτοὺς ἔχειν τῷ ἡλίῳ, δύχεσθαι, πῶλον αὐτῷ καταθύσαντας, λύκον τε, καὶ κριόν. ταῦτα τῶν ἀχαιῶν ἐπαινισάντων, ὡς ἦν τοῦτο τὸ τοῦ Παλαμήδους λόγων, παρελθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἃ μὲν χρὴ θύειν ἔφη, ἢ ὅπῃ δύχεσθαι, ἢ ὅτῳ, κάλχας σημαντικὸς ὢν τοιαῦτα. τὰ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἥτις τῶν ἄστρων ἀταξία τε, καὶ τάξις, Ζεὺς οἱ δίν, ὑφ' οὗ ταῦτα κεκόσμηται τε, καὶ σῴζεται. σὺ δὲ παλάμηδες, ἥπου ἀλη θείσης, προσέχων τὴν γῆν μᾶλλον, ἢ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σοφίζόμενος. ὑπολαβὼν οὖν ὁ Παλαμήδης, εἰ σοφὸς ἦθα ἔπειν ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐῴκεις ἂν ὅτι μηδεὶς ἂν σοφὸν τὸν περὶ τῶν οὐρανίων ἥκοι, μὴ πλέω περὶ τῆς γῆς γινώσκων. εἰ δὲ ἀπολιλείφθαι τούτων οὐκ ἀπιθῶ. φασὶ γὰρ ὑμῖν τοῖς ἰθακησίοις, μήτε ὄρασ ἔνναι, μήτε γλῶ. ἐκ τούτων ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, ἀπῆλθεν ὀργῆς πλέως. ὁ δὲ παλαμήδης, ὡς πρὸς βασκάνοντα ἤδη παρασκευάζων ἑαυτόν. ἐν ἐκκλησίᾳ δὲ ποτε τῶν ἀχαιῶν ὄντων, γέρανοι μὲν ἔτυχον πετόμεναι τὸν ἀεὶ τρόπον ἑαυτῶν τρέπον. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐς τὸν παλαμήδη βλέψας, αἱ γέρανοι ἔφη μαρτύρονται ὑμῖν ἀχαιοὺς ὅτι αὐτοὶ γράμματα εὗρον, οὐχὶ σύ. καὶ ὁ παλαμήδης, ἐγὼ γράμματα οὐχ εὗρον εἶπεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν εὑρέθην. πάλαι γὰρ ταῦτα ἐν μουσῶν οἴκῳ κείμενα

ΧΕΙΡΩΝ.

Εἰρωνα δὲ τὸν Κενταύρου, χιλίοις μὲν φησὶν
χ ἀνθρώποις ὅμοιον, σοφὸν δὲ καὶ λόγους, καὶ ἔργα ἐ-
θήρασε τὰ χεῖρ ποικίλης ἅπαντα, καὶ τὰ πολεμικὰ
ἐπαίδευσε, καὶ ἰατρικοὺς ἀπέφαινε, καὶ μαντικοὺς ἥρμοττε,
καὶ δικαίους ἐποίησε βιῶναί τι ἐπιμήκιστον. φοιτῆσαι δὲ αὐ-
τῷ Ἀσκληπιὸν, Τιλαμῶνά τε, καὶ Πηλέα, καὶ Θησέα. ἐρα-
σθῆναι δὲ καὶ Ἡρακλέους τοῦ Χείρωνι, ὅτι μὴ ἀπήχθοντο αὐτῷ
οἱ ἄλλοι. μετασχεῖν τε τῆς τοῦ Χείρωνος ὁμιλίας καὶ αὐτὸς
φησι, Παλαμήδη ἅμα, καὶ Ἀχιλλεῖ, καὶ Αἴαντι.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Αἱ τοῦ Παλαμήδους, ὧδε ἀπαριθμεῖται αὐτόν·
κ μαθεῖν ἀφικέσθαι αὐτὸν, καὶ σοφίαν ἅπασαν γεγυμνα-
σμένον, καὶ πλέον γινώσκοντα, ἢ ὁ Χείρων. πρὸ
γὰρ δὴ τοῦ Παλαμήδους, ὧραι μὲν, οὐπω ἦσαν συσσε-
μειωμέναι δὲ, οὔπω κύκλος. ἐνιαυτὸς δὲ, οὔπω ὠνόμαστο τῷ
χρόνῳ. οὐδὲ νομίσματα ἦν, οὐδὲ σταθμὰ, καὶ μέτρα, οὐδὲ
ἀριθμοί. σοφίαν τε οὔπω ὁρῶς, ἐπὴν μή τις τὰ γράμματα
τα. βελομένου δὲ τοῦ Χείρωνος ἄλλα τε, καὶ ἰατρικὰ διδά-
σκειν αὐτὸν, ἐγὼ ἔφην ὦ Χείρων, ἰατρικὰ μὲν οὐκ ἔστιν
ἔσαν αὖ, ὅρον· ὑρημένην δὲ, ἐκ ἀξιῶ μανθάνειν. καὶ ἄλ-
λως, τὸ ὑπὸ σοφόν σου τέχνης, ἀπήχθη μὲν δή, ἀπή-
χθη δὲ μοίρας. καὶ δίκην ἂν τὰς Ἀσκληπιὸς, ἐμὲ σὺ αὖθις
ἐβίβλητο. ὄντων δὲ τῶν ἀχαιῶν σὺν αὐλίδι, πηνῶν ὅρον, ὃ
ἐρ ἄθυμον παιδιὰν, ἀλλ' ἀγχίνοιαν τι, καὶ ἰσχὺν ἀσκοῦσ. τὸν
δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἄρχει, ὡς στρατοῦσι μὲν ὑπὸ
τὴν Τροίαν οἱ Ἕλληνες, Ὀδυσσεὺς δὲ σὺν ἄθυμα μανίαν πλάτ-
τοιτο, καὶ πρὸς ἀρότρῳ ὑπὸ βοῦν ἵππον ξυμβαλὼν, παλαμή-
δης τι αὐτὸν ἐλέγξαι τῷ Τηλεμάχῳ, οὗ φησιν υἱὰ εἶναι.
προβυμότατος γὰρ δὴ τὸν Ὀδυσσέα ἐς αὐλίδα ἐλθεῖν, καὶ

παρὰ τῆς τύχης· ἀλλ' οὐδὲ τὸν αὐτίκα τῆς κόρης, καὶ ἀφιλέσθαι αὐτὴν τὸν ἄκοντα· ὀρθός τι αὐτοῖς ὁ τῷ δικαίῳ χρώμενος, ὁ μὲν, ἡξίου ἑαυτοῦ εἶναι ἃ εἶλεν· ὁ δὲ, οὐτ' ἀποδίδου, καὶ ἀσεβῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἀθηναν ἔφασκε· καθῆντο δὲ πρὸ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοῦσι τὸ Ἑλληνικὸν, διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸν Αἴαντα ἔχθος, τὴν θεὸν πολλὰ καὶ ἄτοπα ἐπισημαίνειν ὑπὸ τῆς κόρης, καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν στρατιὰν, ἡνίκ' ἀπολίσκοιτο αὐτὸν· ὃ δ' εὐθυμηθεὶς, ὅπως Αἴαντα μὲν ἀπόλισθον ἄδικος κρίσις, Παλαμήδη δὲ, οὐδὲν ἡ σοφία ὤνησε· τὸ μὲν οὐκ ἀποθανεῖν διαβλητὸν ὄντα, ἀποδρᾶσαι νύκτωρ σὺν περιμέτρῳ οὐ μεγάλῳ, χειμῶνός τε, καὶ ὡς ἔτυχε· ὅτε δὴ πλέον δυοῖν πήχεοιν τι, καὶ κάρδοπος, πρὸς γυρᾶς ἀπέβαινε· ἀγειλίασε δὲ τοῦ παίδων εἰς τὸν Ἀχαιοὺς ἐλθούσης, ὀλίγους μὲν αὐτῶν σίτου ἄφασθαι, πάντας δὲ ὡς τάχιστα ἀνδρὶ ἀλαθεῖ χεῖρας ἀραθῆναι· προσιχνοῦντας τε τῇ θαλάττῃ, ἀνακαλεῖν αὐτὸν, καὶ ὀλοφύρεσθαι, ᾗ τὸν Ἀγαμέμνονα σὺν ὀργῇ ἴσχειν, μονονοὺ χεῖρας πράξαντα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Αἴαντος· σὺν ἀγισμάτων τε αὐτὸν τυχεῖν, ἃ μήπω ἐπιωὶ ἔχοι πρότερον, μήτε μιᾷ ὕστερον ἀνθρώπῳ μηδενί, μὴ δὲ ὁπόσοις ναυμαχίαι ἀφαιρεῖς ἔχον· εἰς γὰρ λοκρίδα ναῦν, ἣ τὸν Αἴαντα ἦγε, ξύλα νίσαντες ὥσπερ εἰς πυρὰν ἐσφαξαν μίλακα πάντες· καὶ κάλαντες αὐτὴν ἰσίοις μίλαξι, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα εἰς τὸ πλεῖν ὤρπαι, ξυνεῖχον πίσμασιν ἔστε πυθέσθαι τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἄνεμον, ὃν δὴ ὄρθριον μάλιστα ἡ ἠὼ ἀποστέλλει· ἐπὴν δὲ ἡμέρα διεφαίνετο, καὶ κατῆν τὸ πνεῦμα, πῦρ εἰς τὴν κοίλην ναῦν ὤθησαν· ἔπλεον τε δὴ μετωρίζουσαι εἰς τὸ πέλαγος· καὶ οὔπω ἥλιον ἀνέχοντος, αὐτή τε κατεφλέχθη, καὶ ὁπόσα τῷ Αἴαντι ἔφερε.

πρὸς ταῦτα ἀπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐγὼ δὲ καὶ πάν-
σης τῆς ἀρχῆς παραχωρῶν ἕτοιμος, ἢ βελτίων ἐμοῦ
φάσκοιτο, παριλθὼν φησι τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα, καὶ
διακελεύεσθαι ὧδε. ἡμεῖς Ἀγάμεμνον, δι' ὑπάκοόν σοι τὴν
ἡγεμονίαν, ὑπὸ σὺν τάξιάσι τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ μὴ πολλοὺς
ἄρχειν. στρατεύομεν δὲ, οὐκ ὑπὸ τοῦ δουλεύειν ἢ σοί, ἢ
ἑτέρῳ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καταδουλώσασθαι Τρῳάς. ἣν λά-
βωμεν ὦ θεοί, λαμπρὰ, καὶ καλὰ ὠφελήσαμεν. τοιοῦτοι
γὰρ ἐσμεν τὰς ἀρετάς, οἱ τοὺς Τρῳάς μὲν ἐπουδακότες
λαβεῖν, Κρήτην δὲ, παίζοντες.

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν λοκρὸν, τὰ μὲν πολεμικὰ φησι
κατὰ Διομήδη τε, καὶ Σθένελον γεγονέναι. ξυ-
νετὸν δὲ ἦπον δόξαι, προσέχειν τε οὐδὲν τῷ Ἀγα-
μέμνονι. πατρός τε γὰρ εἶναι λοκρῶν δυνατωτάτου, στρα-
τιᾶς τε οὐκ ἀφανῆ ἄγειν, οὐδὲ δουλεύειν ποτὲ εἰκὸς,
οὔτ' αὖ ἀτρίδαις, οὔτ' ἄλλῳ οὐδενί, ἰσ' ἂν ἦδε ἀσφαλῆ,
τῶν αὐχμῶν δεικνύς. ταῦτ' ἔλεγε, χρὴν βλέπων, καὶ σώ-
φρονα τίθεσθαι τὸν νόμον ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης ἑτοίμου. καὶ
τοῦ μὲν ἄλλους ἐφασκεν, ὅσοι προσῆκον τῷ Ἀγαμέμνο-
νι, ὑπὸ τῆς Ἑλένης ἥκειν. ἑαυτὸν δ' ὑπὸ τῆς Εὐρώπης.
δῆλον γὰρ δὴ ἅλλωσ' ἅπαντας, κρατεῖν βαρβάρων. εἶναι δὲ
αὐτῷ καὶ χειρῶν δράκοντα, πεντάπηχυ τὸ μῆκος. οὐ
ξυμπίπτειν τε, καὶ ξυῶναι τῷ Αἴαντι, καὶ ἑδῶν ἡγεῖσθαι,
καὶ ξυομαρτεῖν, οἷ ἂν κωὰ. τοῦ δὲ Κασσάνδρας, ἀποσ-
πάσασα μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδους, προσκειμένην
τῇ θεῷ, καὶ ἱκετεύουσαν. οὐ μὴν βιάσασθαί γε, οὐδὲ ὑβρί-
σαι εἰς αὐτὴν, ὅπόσα οἱ μῦθοι ἐπιψεύδονται, ἀλλὰ ἐπαγα-
γοῦσα μὲν εἰς τὸν ἑαυτοῦ σκηνὸν. τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἰδόν-
τα τὴν Κασσάνδραν, πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ, καὶ κατέστιλ-

ἔπερσε γοῦν, πεῖθεσθαι πρέπειν τὰ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς, καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ἦθος σεμνὸν ὄν, καὶ μεγαλοπρεπῆ φαίνεσθαι, καὶ οἷον ταῖς χάρισι βύοντα. τὸν δὲ Μενέλεων, μάλα χαίρεσθαι μὲν μετὰ τοῦ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀποχρῆσθαι δὲ τῷ ἀδελφῷ πάντα, καὶ τυγχάνοντα προθύμου τινός, καὶ δύνασθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅμως βασκαίνειν αὐτῷ, καὶ οὐ ὑπὸ ἑαυτοῦ ἐπράττεσθαι, ὑπὸ τοῦ ἀρχὴν μὲν καὶ αὐτὸς ἐθέλειν, μὴ ἀξιοῦσθαι δέ. τὸν γοῦν Ὀρέστην Ἀθήνησι μὲν, καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εὐδοκιμοῦντα, ἐπειδὴ τῷ πατρὶ ἐπεμέμφετο, οὐ δὲ τῷ Ἀργείων συνδιώκοντες, βληθέντα ἂν πολλαῖς ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ἢ μὴ Ὀρέστης ἐμπεσὼν τέτοις, μετὰ ξυμμάχων Φωκέων, τοὺς μὲν, ἐτρέψατο, τοὺς δὲ, κατεπλήξας, τὸ ἀρχεῖον τοῦ πατρὸς καὶ ἅπαντος τοῦ Μενελέω κατεκτήσατο. νομαῖς δὲ τὸν Μενέλεων μεγαλωδῶς φησιν. ἐπὶ δὲ ἡ Σπάρτη ἐκόμα, ξυγγινώσκειν αὐτῷ σὺ Ἀχαιοὺς ὅσα χωρὶς ἔζευγνυτο. οὐδὲ γὰρ σὺ ἀπ' Εὐβοίας ἥκοντας ἐτόλμησεν, καίτοι γελοίως κομῶντες. διαλεχθῆναί τε αὐτὸν ἔφασαν ἀνθρώπων φησὶ, καὶ βραχυλογώτατα, ξυγκεκραμένον τινὰ ἡδονὴν τῷ λόγῳ.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ.

Ἦτε Ἰδομενεὺς ὁ Πρωτεσίλεως οὐκ οἶδ' ἐν Ἰλίῳ, ἀλλ' ἐν αὐλίδι ὄντων, πρεσβέας ἀφικέσθαι παρ' Ἰδομενέως φησὶν, ὑποχουμένου τὸ Κρητῶν ξυμμαχικὸν, ἢ ξυμμετέχοι τῆς ἀρχῆς τῷ Ἀγαμέμνονι. τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνονα, σωφρόνως τε ἀκοῦσαι ταῦτα, καὶ παραιτήσασθαι τὸν ἥκοντα. τὸν δὲ, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ φρονιμώδει, ὦ ἀχαιοὶ φάναι, ἀνὴρ τῶν Μίνω τοῦ Κρητὸς ἀρχὼν ἔχων, δίδωσιν ὑμῖν ξυμμάχους ἑκατὸν πόλεις, καὶ ὡς τῶν Τροίαν ἑλεῖν παίζοντας. ἀξιοῖ δὲ σωφρονεστέρως χρῆσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ ἀρχὴν ὑμῶν, ὥσπερ οὖσης

πρὸς

τὴν γυναικῶν ὄχον ἐς Λέσβον κατασχοῦσα, ἐκ νήμα τῆς Λέσβου ὤχησε· καὶ τὸ κοίλη τῇ γῇ ἐχρησμῴδη· ὅθεν ἐχρῶντο τότε αὐτῇ τὰ μαντικὰ, Λέσβιοί τε, καὶ τὸ ἄλλο ξύμπαν αἰολικὸν, καὶ Ἰωνῶν αἰολίδες πρόσοικοι· χρησμοὶ δὲ τοῦ μαντείου τούτου, καὶ ἐς Βαβυλῶνα ἀνεπέμποντο· πολλὰ γὰρ καὶ ἐς τὸν ἄνω βασιλέα ἡ κεφαλὴ ἥδε· Κύρος τε τῷ ἀρχαίῳ χρησμῷ ἐπιβὰς ἐκδοθῆναι λέγεται, Τὰ ἐμὰ ὦ κύρι, σά· καὶ ὁ μὲν, οὕτως ἐγίνωσκον, ἃς Ὀδρύσας τι, καὶ τὴν Εὐρώπην καθίξων, ἐπειδὴ Ὀρφεὺς ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ θυμάτων χνόμους, ἀλά τε Ὀδρύσας ἴχυσε, ἀλά τε Ἐλλήσας, ὁπόσοι τελεταῖς ἐθάζεν· ἐδ' ἐμαυτὸν ἐαυτοῦ πίσεσθαι ἐδήλου τὸν Κῦρον· ἐλάσας γὰρ Κῦρος ὑπὸ ποταμὸν Ἶσρον, ἐν Μασσαγέτας τε, καὶ Ἀσκηθόνας, τὰ δὲ ἔθνη ταῦτα, Σκύθαι, ἀπέβαινέ τι ὑπὸ γυναικὸς, ἣ τούτων ἦρχε τῶν βαρβάρων· καὶ ἀπέπεμψε ἡ γυνὴ τῷ Κύρου κεφαλῇ, καθάπερ αἱ Θρᾷσσαι τῷ Ὀρφέϊ· τοσαῦτα ξένα πρὸς τοῦ μαντείου τούτου, τοῦ Πρωτεσιλάου τε, καὶ Λεσβίων ἤκουσα· ἐλθὼν δὲ ἐς Τροίαν τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε νοσοῦντα, οὔτε νοσερικόν ὄμοιον, ἀλλὰ πολίων μὲν ὑφ' ἡλικίας, ἐξήκοντα γάρ που ἔτη γεγονέναι, σφριγῶντα δὲ παρὰ πολλοὺς τῶν νέων, βλέπων τε δεινόν, καὶ φθέγγεσθαι βραχυλογώτατα, καὶ ὀλίγοις τῶν βουλευμάτων ξυντίθεσθαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΚΑΙ ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Γαμέμνονα δὲ, καὶ Μενέλαον, οὔτε τὸ εἶδος ὁμοίω γενέσθαι φησὶν, ὅτι τῷ μὲν, τὸ εὔρωμον· τὸν μὲν, γὰρ αὐτουργίᾳ τε πολεμικῶν ἦναι, μαχόμενόν τε οὐδενὸς τῶν ἀρίστων ἧσσον· καὶ ὁπόσα ἐς βασιλέα ἥκει, πράσσοντα· γινώσκειν τε αὐτὸν, ἃ χρὴ τὸν ἄρχοντα· ᾧ δ', τὰ

ἀποκτάναι, τὸν μὲν τροίαν ἑλεῖν τοῖς Ηρακλείοις τόξοις αὐθις. ἡ ἀθῆναι δὲ ὑπὸ τ Ασκληπιαδῶν αὐτός. ταῦτα φησιν ὁ πρωτσίλεως οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ἐρῶν. τὰ τε γὰρ τόξα, τοῦ Ηρακλείους εἶναι, ὁποῖα ὕμνηται, καὶ τὸν Φιλοκτήτην ξυλαβεῖν αὐτῷ τοῦ σὺν τῇ οἰτῃ ἄθλου. τε τόξα τὰ ἀπελθεῖν ἔχοντα, καὶ μόνον ἀνθρώπων γνώσκειν ὡς χρὴ ἕλκειν αὐτά. τυχεῖν τε αὖ θείων λαμπρῶν ὧν τῇ ἁλώσει τοῦ ἰλίου. τὰ δὲ τῆς νόσου, καὶ τὴν ἰασαμένων αὐτὸν, ἑτέρως λέγει. καταληφθῆναι μὲν γὰρ σὺν λήμνῳ τὸν Φιλοκτήτην, οὐμὶ ὧρμον τὴν θυσιπόσιον, οὐδὲ ἀπερείμενον τοῦ ἑλληνικοῦ. πολούς τε γὰρ τὴν Μιλίβοιαν οἰκοῦντας, συναπαμῦναι στρατηγὸς ὢν τούτῳ ἥω, τοῖς τε Αχαιοῖς διάκονα ἐπελθεῖν, ὅπ ἀπέλιπε σφᾶς αὖθις πολεμικὸς, καὶ πολλῶν αὖ πάθεσιν ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς λημνίας, ἧς ὧν λέγεται πυθέσθαι ὁ Ηφαιστος. ἡ δὲ βῶλος, ἑλαύνει μὲν τοὺς μανικοὺς νόσους, ἐκραγὲν δὲ αἷμα ἴσχει. ὕδωρ δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνου ὀφεῶν. ὃν ὃ ἐτρίβοντο οἱ Αχαιοὶ χρόνον σὺν τῷ Ιλίῳ, τοῦτον ὁ Φιλοκτήτης Εὐναίῳ τῷ Ιάσονος συνιέρεια τὰς μικρὰς τ νόσων, καθαρὰ ἐξιλάσαν, ὑφ ὧν κατέχοντο. καὶ μισθὸς τῆς ξυμμαχίας αὐτῷ, μοῖρα τῆς Λήμνου ἐλήγετο, ὧ Αχισαν ὁ Φιλοκτήτης ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ σὺν λήμνῳ ἰάσν. ἐκεῖθεν αὐτὸν Διομήδης, καὶ Νεοπτόλεμος, ἱκόντας ἐς Τροίαν ἤγαγον, ἱκετεύσαντες ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ, καὶ ἀναγόντες αὖτῷ τὸν ὑπὲρ τῶν τόξων χρησμὸν, ἐκ Λέσβου ὡς φησιν ἥκοντα. χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις τοὺς Αχαιοὺς, τῷ τε Δωδωναίῳ, καὶ τῷ πυθικῷ, καὶ ὁπόσα μαντεῖα δὲ ὄνομα, βοιωτικά τι ἦν, καὶ φωκικά. Λέσβου δὲ ὀλίγον ἀπεχούσης τοῦ ἰλίου δοκοῦς, ἰσιλογεῖς τὸ ἐκεῖ μαντεῖον τοῦ Ελενικοῦ. ἔχρα δὲ ὁ μαντεῖος ἐξ Ορφέως. ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὴ

γὰρ πρὸς τὰς ὧν πλήξεις εἶχε, καὶ ἐκόλαζε τὸ ἐξιὸν δὲ τῆς ὀργῆς· ὑβριζόν τι οὖ ξυνεχώρει τοῖς πλήθεσιν, οὐδὲ ἀνύφ μην· αὐτός τι αὐχημῶν φανεῖσθαι, σφαπτικὸν ἠγῆτο· καὶ τὸ ὡς ἔτυχε καθεύδειν ἐπῄνει· σιτία τε ἰδίᾳ αὐτῷ τοῖς ὧν τυχόντος· καὶ οὐδὲ οἴνῳ ἔχαιρεν, ἐμὲ καθ' ὅκοντο αὐτοῦ αἱ πόνοι· τὸν δὲ Ἀχιλλέα ἐπῄνει μᾶλ', οὐμὶν ἐξεπέπληκτό γε, οὐδὲ ἐθράπευεν, ὥσπερ οἱ πολλοί· καὶ αὖ ἐκράγε ποτὲ ὁ Πρωτεσίλεως ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔπεσιν, οἷς ὁ Διομήδης πεποίηται λέγων,

» Μὴ ὄφελλ' Λίσσεσθαι ἀμύμονα πυλέωνα,
» Μυρία δῶρα δίδους· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐσὶ καὶ ἄλλως.

Ταῦτα γὰρ τὸν Ὅμηρον, ὡς συσκευασάμενον ἔφη ἐρεθίσματα, καὶ οὐχ ὡς ὑποτιθέμενον, ἀλλ' αὐτὸν ξυγκεκοτότα τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ τροία· τὸν γὰρ Διομήδη καθάπτεσθαι τοῦ Ἀχιλλέως, παρὰ τὴν μῆνιν τρυφῶντος ἐς αὐτὸ ἔλεγεν· τὰ δὲ εἴδη ἀμφοῖν, τὸν μὲν Θέσσαλον, οὐμὴν ὁ Πρωτεσίλεως οἶδε, καὶ αὐτὸς πόα· γλαυκόν τι, καὶ γυμνὸν, καὶ οἷον κομῶντα· ὑπέρυθρόν τι, καὶ ἔτοιμον τὸ ἄθμα· τὸν Διομήδη δὲ, βιβικότατα τὰ ἀναγράφει, καὶ χαρόπων, καὶ οὔπω μέλανα, καὶ ἄρθρων τὴν ῥῖνα· καὶ οὖλη δὲ ἡ κόμη, καὶ σὺν αὐχμῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φ Philoctetes. Philoctetes δὲ ὁ Ποίαντος, ἐστρατεύσατο μὲν ἐπὶ τὴν τρωϊκὴν, ἄρξαι δὲ αὐτῶν ἐτύχθησαν, Ἡρακλείους φασὶ τοῦ ἀλκμήνης μαθόντα αὐτό· καὶ κληρονομῆσαι λέγεται τὴν τόξων, ὅπότε Ἡρακλῆς ἀπῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, αὐτόν τε περιῄσατο, καὶ τὸ ἐν τῇ οἴτῃ πῦρ· τοῦτον δὲ λήμνῳ φασὶν ἅπαντα καταλειφθῆναι τοῖς ἀχαιοῖς, ὕδατος δεόμενοι ἀφικόμενοι αὐτῷ ἐς τὸν πόδα, ὑφ' οὗ νοσῶν αὐτὸν ὧν ἀκτῆς ὑψηλῆς δὲ πέτρα κάμνοντα, καὶ μαστεύοντι τοῖς ἀχαιοῖς ἐλθεῖν ὕδατος ὧν τὸν Παρίν· ὃν

πρὸς ἀλλήλους, ὡς ξυὼ ἀθυμίᾳ ἐπαγγεῖλαι ἐκ τ μάχης τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ ἑτέρου. καὶ τὸ ὄρχον δὲ τὸ ἐς Αἰνείαν τε, καὶ Παύσαρον, πεπρᾶχθαι αὐτοῖς φησιν ὁμοῦ τ μὴ, καὶ τῷ Αἰνέᾳ προσιέναι, μεγίστου τοῦ τρωϊκοῦ ὄντι τὸν Σθενέλου δὲ, τῷ Παυσάρου προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ. ἀλλὰ τὸν Ομηρον, Διομήδη μόνῳ ἐξηρκεῖναι ταῦτα, ὥσπερ ἐκλαβόμενον ὧν πρὸς τὸν Αχαμέμνονα ὑπὲρ τοῦ Σθενέλου εἶπε. τὸ γὰρ Ημεῖς τοι πατέρων μὲν ἀμείνονες εὖ χόμεθ' εἶναι, Ημεῖς καὶ βίης ἔδος ἄλομεν, αὐδρός που ἐς παραπλήσια τούτοις καὶ οὐ λίῳ πράπαντος. ἴσως καὶ αὐτὸ σοι πρὸς τοῦ Σθενέλου εἰδέναι, ὡς τεῖχος μὴ οὐδὲν τοῖς ἀχαιοῖς ἐξεποίησε τὸ τροία, οὐδὲ ἦν, ὃ ἐφράξαν τοῦ τὰς ναῦς, ἢ τὴν λήαν, ἀλλὰ τειχομαχίασ᾽ ὧδ᾽ αὖ, ταῦτα Ομηρος ἐπενοήθησαν. διὰς καὶ τὸ τεῖχος αὖτῷ ξυνιέναι. ὁρμὴ μέν τοι τειχοποιίασ᾽, ὁμολογοῦσαι τὸν Αχαμέμνονα εἰσιδεῖν, μιμούντος Αχιλέως. ἦ πρῶτον αὐτεπαγγεῖλαι τ Σθένιλον ἐπόντα, ἐγὼ μὲν τοι ὧδε τὸ δ᾽ ὅτι τείχη καθαιρῆν, ἢ ἐγεῖραι. αὐτεπαγγεῖλαι δὲ καὶ τὸν Διομήδη τῷ τείχει, φήσαντες μεγάλων ἀεθλοῦσθαι τὸν Αχιλέα, ἐξυμπλήσαιμεν ἑαυτῶν λοιπὸν, ἐπεὶ δὲ ἐκαίνος μηνίει. Αἴασ δὲ λέγεσθαι, τὸν ὑποβλέψασ᾽ τὸν βασιλέα, δήλαις ἔπεσι, τί οὐκ ἀπαίδιος, καὶ τὸν ἵππον δὲ τὸν κοῖλον, παρηγγεῖσθαι ὁ Σθένιλος, οὐ τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης. τὸ μὲν δὴ μάχιμα, ὁμοίως ἦσαν, καὶ ἴσου τοῖς τρωσὶ φόβου ἄξιοι. ἐλέσθαι δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένιλος, ξωΐσιν τε, καὶ λόγου ἰσχὺν, καὶ καρτερήσης, ὁπόσαι ψυχῆς τε ἄσι, καὶ σώματος. ὀργῆς τε γὰρ ἧπιον ἦν, καὶ ὑπὲρ φρένων τοῦ ἑμίλου, καὶ τραχὺς ὧν πλήθεσθαι. καὶ τὸ ἐς τὴν δίαιταν, ἀβρότερον, ἢ ὧν ἐς τὸ δοῦ ἐχρῆν, κατεσκεύασε. Διομήδη δὲ, πάντα τάδε τούτων ἐπράπετο. μετρίως τὸ

ἦλθε πρᾶπίουσαν. οὗτος ξένε, τὸν καλόν τε, καὶ χρησὸν ἀνὴρ
τίλοχον ἀπόκτειναι λέγεται, προκαπίζοντα τοῦ πατρὸς
Νέσορος. ὅτε δὴ τὸν Ἀχιλλέα πυρετός τε τῷ Ἀγαπλόχῳ νῆ-
σαν, καὶ πολλὰ ἐς αὐτὶω σφᾶς, τόν τε ὅπλα, καὶ τῶν κε-
φαλῶν τοῦ Μέμνονος, ὧν καῦσαι αὐτῷ τὰ γὴ τοῦ ἀγῶνος,
ὃν ὧν Πατρόκλῳ τε, καὶ Ἀγαπλόχῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν,
ὧν τῷ πλεῖν τοῖς ἀρίστοις νενομίσθαι φησίν. ὅθεν τιθῶσι
μὲν ἐφ' ἑαυτῷ σταῦβα, τιθῶσι δ' ἐπ' Ἀχιλῆι τε, καὶ Πα-
τρόκλῳ, καὶ Ἀγαπλόχῳ τὸ ἱλίῳ. λέγεται δὲ ὧ ὧν τῷ Ἐκ-
τορι τιθῶσι ἀγῶνα, δρόμου, καὶ τόξου, καὶ ἀλκμῆς. πάσ-
χειν δὲ, καὶ πυγμὴν, μηδένα ἀποδύσασθαι τρώων. τὸ μὲν,
γὴ οὔπω ἐγίνωσκον. τὸ δὲ, οἱ μαὶ ἐφοβοῦντο.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, ΚΑΙ ΣΘΕΝΕΛΟΣ.

Διομήδης καὶ Σθένελος, ἡλικίασ μὲν, ταυτὸν ἦ-
δ χον. ἦσαν δὲ, ὁ μὲν, Καπανέως. ὁδὲ, Τυδέως. οἱ
λέγονται τειχομαχήσαντες ἀποθανεῖν. ὁ μὲν, ὑπὸ
Θηβαίων, ὅδ' οἱ μαι κεραυνωθείς. κημείνων δὲ ἀπαφῶν τῶν
νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τ σωμάτων ἀγῶνα, Ἀθηναῖοι ἔρανο-
το, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν νικῶντες. τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, εἰ
παῖδες ὑπὲρ τ πατέρων ἐνίκησαν, ὅτι ἤθησαν. ὧ τὸ κρά-
τος τ μάχης, ἐς Διομήδη τε, ὧ Σθένελον ἦλθεν, ὡς ἀρί-
στω τε, καὶ ὁμοίω ἄνδρε. Ὁμήρος δὲ οὐκ ἀξιοῖ σφᾶς τῶν
ἴσων. τὸν μὲν, γὴ λέοντί τε ἐικάζει, καὶ ποτεμῶ κφύσ-
ρεσ' ἀπαίοντι, καὶ ἀνθρώπων ὄρια. ὧ γὴ οὕτως ἐμάχε-
το. ὅθ' οἱ ὃν θεατὴς τοῦ Διομήδους ἔγνωκε, φυγῆς τε ἐύμ-
βουλος αὐτῷ γινόμενος, καὶ ἀρχὼν φόβε. κάκτοι φησὶν ὁ
Πρωτσίλεως, μὴ ἐλάπῳ τοῦ Διομήδους ὄρια τ Σθένελον
μὴ δὲ ἐκεῖ δρᾶσαι φιλίαν μὲν γὴ σφίσιν ἔναι τὸ μέσον, ἢ
Ἀχιλῆι τε, καὶ Πατρόκλῳ ἐγένετο. φιλοπμεῖσθαι δ' ἄτοπ

καὶ φαίνεται, καὶ οὐ θερμῇ μενεδήματος. χλιαίνει δέ, σημαίνει τι, καὶ συμμέτρως. τὸν δὲ ἀμφὶ παλαίστραν αὐτῷ πεποίηνται μῦθον, τὸν ὥστε κατηγορεῖν, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπονοίαν ἔπαινος. γῆ δὲ καὶ ὀρθὸν εἶναι τὸν Νέστορα, καὶ μὴ ἡμιόμοιον ὑπὸ τοῦ γήρως. εἶναι δὲ καὶ μιλανόφθαλμον, καὶ μὴ ἀποκριμῶμοιον τὴν ῥῖνα. ταυτὶ δὲ οὐ γήρα μόνοι ἴσχουσιν, οὐδὲ μὴ ἐπιλείπει τὸ ἐρρῶσθαι. τὸν δὲ Αντίλοχον, τὰ μὲν ἄλλα, ὅμοιόν φασι γενέσθαι τῷ Νέστορι, δρομικώτερον δέ, καὶ πρόβλεπτισμένον τὸ εἶδος, καὶ μὴ φρονοῦντα ὧν τῇ κόμῃ. κἀκεῖνα δέ μοι τοῦ Αντιλόχου δημιώδη, φιλιππότατον γενέσθαι αὐτὸν, καὶ κωμικώτατον, καὶ ταῖς τῶν πολίμων ἀνωχαῖς ὧν τὰ θηρία χρώμενον. ἀναφοιτᾶν γὰρ εἰς τὴν Ἰδην τὸν Αντίλοχον, σὺν Ἀχιλλεῖ, καὶ μυρμιδόσι. καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ μὲν τὰ Πυλίων τι, καὶ ἀρκάδων, οἱ θηρίων ἀγοραὶ παρεῖχον τῷ στρατῷ, διὰ πλῆθος τῶν ἁλισκομένων. τὰ δὲ πολέμια, γενναῖόν τι εἶναι, καὶ πλέον τοῦ πόδα, καὶ τεχνίτην ἐν τοῖς ὅπλοις κίνησιν. βέλτιστόν τι τοῖς παραγινομένοις χρήσασθαι. καὶ τὸ ἐπίχαρι, μὴ δὲ ἐν ταῖς μάχαις ἀπολείπουσι. ἀποθανεῖν δέ, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ ἄδουσιν ὑπὸ Μέμνονος ἐξαιθιοπίσαντος κόντου. αἰθίοπας μὲν γὰρ γενέσθαι Μέμνονα δυνασθέντα ὧν τὴν τρωϊκὴν ἐν αἰθιοπίᾳ. ἐφ' οὗ καὶ τὸ ψάμμιον ὄρος ἀναχωθῆναι λέγεται ὑπὸ τοῦ νείλου. καὶ θύουσιν αὐτῷ κατὰ μῆνα, καὶ μέμφεται αὐτοῖς, καὶ αἰθίοπες, ἐπειδὴν ἀκτῖνα πρώτην ἥλιος ἐκβάλῃ. παρ' ἧς τὸ ἄγαλμα φωνὴν ἱερήνυσιν, ἢ τῶν θυόντων ἀποπέμπει. τρῶας δὲ ἕτερόν φησι γενέσθαι Μέμνονα νεώτερον τοῦ τρωϊκοῦ. ὃν, ζῶντος μὲν Ἕκτορος, οὐδὲν βελτίω δόξαι τὴν ἀμφὶ Δηΐφοβόν τι, καὶ Εὔφορβον. ἀποθανόντος δὲ, προθυμότατον, καὶ ἀνδρικώτατον νομισθῆναι. καὶ τὴν τροίαν εἰς αὐτὸν βλίψαι, κακῶς

μένων, ὁπότε ξυμπλέοιντο εἰς αὐλίδα· βουλομένῳ δὲ αὐτῷ στρατεύειν, οὐ ξυνεχώρησαν τὸν πατέρα· τὸν δ' ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη προβεβήκει τῷ πολέμῳ, νικῶς τε ὧδε βάντα, ἀφικέσθαι, καὶ περιελόντα εἰς τὸ τοῦ Ἀχιλλέως σκῆνος, ἐπειδὴ τοῦτον ὧν ἐπιθυμότατον ἦν αὐτῷ τὸν πατρὶ νικοῦντι, ἱκετεῦσαι τὸ Ἀχιλλέα παραπέσαθαι αὐτὸν τοῦ πατρός, εἴπως ἀπειθήσαντα μὴ ἄχθοιτο· ὁδὶ, ἔφη, τῇ τοῦ Ἀντιλόχου ὥρᾳ, καὶ τῆς προθυμίας ἀγαθὸς αὐτὸν, οὔπω τὸ πατέρα εἶπεν ὧ μειράκιον τὸν σεαυτοῦ γινώσκεις, ἀμὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐπαινεθήσεσθαι μᾶλλον οἴει, ὄργον φιλοπόνου τι, καὶ νικητικὸν ἀρεσμένος· καὶ ὀρθῶς εἶπεν ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα· ὑπορρηθεὶς γὰρ τῷ παιδὶ ὁ Νέστωρ, καὶ ἐπ' αὐτῷ μεγαλοφρονήσας, ἄγει αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀχαιμένοντα· ὁδὶ, αὐτίκα ξυγκαλεῖ τοὺς ἀχαιούς· καὶ λέγεται ἀρίστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέστωρ· ξωιλθὼν μὲν γὰρ αὐτὸν χαίροντας ἐπὶ τῷ παιδὶ ὁ Νέστορος· ὁδὶ γὰρ ἦν αὐτῷ ἐν τροίᾳ γόνος, οὗτος ὃς φασὶ πυθοῖ θεσπιῳδῶν πατὰ, οὗτε ἕτερον· ἐπαινέσαι δὲ τὸν Ἀντίλοχον ὑπὸ τῷ πατρὶ, σὺν βριθῶς πού τι, καὶ εἰς τὸν γῆν βλέποντα, καὶ θαυμασίως κτήσασθαι τοῦ κάλλους οὐκ ἐλάττους, ἢ Ἀχιλλεὺς ἐκέκτητο· τὸ μὲν γὰρ ἐκείνου εἶδος, ἐκπληκτικόν τι φαίνεσθαι, καὶ θεῖον· τὸ δὲ τοῦ Ἀντιλόχου, περπνόν τι, καὶ ἥμερον δοκεῖν πᾶσι· καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ὁ Πρωτεσίλεως, οὐδὲ ἄλλως ἐκπλησσομένους, τότε δὴ μάλιστα ἐς ὄψιν ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι λέγει, ξυμβάσοντος ἑαυτῷ τοῦ Ἀντιλόχου τὴν ἡλικίαν τε, καὶ τὸ μέγεθος· πολλοῖς δὲ αὐτῶν καὶ δάκρυα ἐπελθεῖν φησιν οἴκτῳ τῆς ἀμφοῖν ἡλικίας, δυσφημίας τι χρήσασθαι τοὺς ἀχαιοὺς ἐς τὸν Νέστορα, ἐφ' οἷς ἔπε· δέησαν γὰρ ὡς παῖδες πρὸς πατέρα· ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραλαγὼν τοῦ Νέστορος· ὁ γὰρ Πρωτεσίλεως αὐτὸν ὧδε διομνύει, ὡς φασὶ μὲν

ΝΕΣΤΩΡ.

Ρισβύτατον μὲν τοίνυν τοῦ ἑλληνικοῦ φησιν
ἐλθεῖν εἰς τροίαν, τὸν Νηλέως Νέσορα, πολέμων
τε πολλῶν μεμυημένον, οἵ ἐφ' ἡλικίας αὐτῷ
ἐπολεμήθησαν, ἀγώνων τε γυμνικῶν, οὓς οἷς πυγμῆς καὶ
πάλης ἆθλα ἐτίθετο, πακτικῶν τε, ὅπόσοι ὁπλιτῶν τε, καὶ
ἵππων, ἀρίστη δὴ ἀνθρώπων γιγνώσκοντα. δημαγωγίᾳ
τε ἐκ μειρακίου ξυμβεβηκότα, μᾶλλον δ' οὐ τῇ κολακευούσῃ
τοὺς δήμους, ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ, πράττειν δὲ αὐτὸν
ξυνῆκεν, ὥρᾳ τε καὶ ἡδονῇ τὴν λόγων. ὅθεν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις
ἃς ἐποιεῖτο, μὴ ἀχρείους, μὴ δὲ ἀνδρὸς φαίνεσθαι. καὶ ὅπόσα
Ὁμήρου πρὸς αὐτοῦ εἴρηται; σωφρόνως ἀληθέα φησὶν εἰρῆσθαι.
καὶ μὴν καὶ ὅπόσα ἕτερος πρὸς τὴν τοῦ Γηρυόνου βοῶν
κλοπὴν, ὡς ὠφείλοντο αὐτὰς τὸν Ἡρακλέα Νηλεύς τε, καὶ
οἱ Νηλῆδαι, πλὴν Νέσορος, ἐπαινῶ. ὁ Πρωτεσίλεως ὡς
ἀληθῆ, καὶ μὴ παρδυρημένα. τὸν γάρτοι Ἡρακλέα, δίκαια
καιοσώπως μιξὸν τῷ Νέσορι δοῦναι τὴν μεσηνίων, ἐπεὶ
μηδὲν ὧν οἱ ἀδελφοὶ πρὸς τοὺς βοῦς ἥμαρτε. λέγεται δὲ καὶ
ἆλῶναι αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς, σωφρονιστέον τε, καὶ κακίστε
ὄντος. ἀλαπάσαί τε αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν Υλλεα τε, καὶ τὸν
Αβδηρον. οἱ μὲν, γὰρ παῖδες ἦσαν, καὶ κομιδῇ νήπιοι.
Νέσορι δὲ ἐφ' ἥβῃ ἤδη ὄντι τυχεῖν αὐτὸν, καὶ ἀρίστην ἀσκοῦντι
τε, ὁπόσῃ ψυχῆς τε, καὶ σώματος. ὅθεν ἀλαπάσαί τε, καὶ
ἀλαπαθῆναι. τό τοι διομηδοῦς τὸν Ἡρακλέα, οὐπω σαίνε-
σθαι τοῖς ἀνθρώποις ὄν, πρῶτόν γε νομίσαι φησὶ τὸν Νέ-
στορα, καὶ παραδοῦναι τοῖς ἐν τροίᾳ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Ενίοθεν δὲ αὖπω καὶ παῖδα Αντίλοχον. ὃν μὲν
σωῶντος ἤδη τοῦ πολέμου, ἑλθεῖν. νέον μὲν γὰρ
ἦναι τὸν Αντίλοχον, καὶ φύσει ὥρᾳ τὴν πολυ-

θαύμων ἐξεπλάγθη σοφὴν ὦπα φαρμάκοις· καὶ θεὰ ἔτερα, ἄρα αὐτὸν, καὶ τοι προήκοντος αὐτοῦ ἤδη ἐς ὦμὸν γῆρας, ὅτι καὶ τὰς ὑακινθίνους κόμας, αἷ ὦπα τὸν Ναυσικάαν αὖ τῷ λάθησαν, φάνη ἔχων. ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως παίγνιον τὸν Οδυσέα καλεῖ τοῦ Ομήρου. οὐδὲ γὰρ τῆς λεγομένης αὐτοῦ σοφίας ἦρα ἡ κόρη. τί γὰρ σοφὸν ἦν πρὸς τὴν Ναυσικάαν, ἢ πραξις; καλεῖ δὲ αὐτὸν Ομήρου παίγνιον καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ. καθυδὼν τὸ γὰρ πολλαχοῦ, ἀπόλλυται, καὶ ἐκφέρεται τῆς νεὼς τὴν φαιάκων, ὥσπερ ἀποθανὼν ἐν τῇ θαλάσσῃ. τὴν δὲ τοῦ ποσειδῶνος μῆνιν, διὰ ταῦτα ναῦς ὑπελάφθη τῷ Οδυσεῖ οὐδεμία, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτῆς πληρωθῆτες αὐτὰς ἀπώλοντο, οὐκ ὑπὸ τοῦ Πολυφήμου γενέσθαι φησὶν, οὔτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸν Οδυσέα ἐς ἤθη τοιαῦτα, οὔτ' ἂν ἐ Ποσειδῶνι κύκλωψ παῖς ἐγένετο, μηδ' νίσαι τὸν Ποσειδῶ ποτὲ ὑπὸ τοῦ τοιούτου παιδὸς, ὃς λέοντος ὠμοῦ δίκην τοὺς ἀνθρώπους ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους, γόνου ὄντος, ἁπλοῦν μὲν τὴν θάλασσαν τῷ Οδυσεῖ ἐποίη. διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεῖ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ ἰθάκη ὕστερον, θαλαττίαν οἶμαι αὐχμὸν ἐπ' αὐτὸν δούς. λέγη δὲ καὶ τὴν τοῦ Αχιλλέως μῆνιν, οὐκ ὑπὸ τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς ἐμπεσοῦσαν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ κἀκείνην ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους μισήσαι. καὶ ἀποκάθω μοι ὁ λόγος οὗτος, ἐς τὰ τοῦ Αχιλλέως ἔργα. δίημι γὰρ τὰ κατὰ ἕνα τὸν ἥρωα, ἀπαριθμῶν ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω πρὸς αὐτὴν ἤκουσα. Φοῖ. ἄκης ὦπα τὸν ὕδιον ἐμοὶ τὸν λόγων. ἵππων γὰρ ἤδη δή μι, καὶ ἀνδρῶν ἀμφικτύπους θυάτερ βάλλη. καὶ μαστεύομαί τι ἀγαθὸν ἀκούσεσθαι μέγα. Αμ. ἄκουε ἔγνε. παρέλθοι δ' μὲ τὸ Πρωτεσιλεω μῆδεν, μὴ δὲ ἐκλαβοίμην τινὸς, ὧν ἤκουσα.

ὅτι θεοὺς ἐγκατεμίξατο ἀνθρώποις, πρὸς μὲν τὴν ἀνθρώπων, μεγάλα εἴρηκε· πρὸς δὲ τὴν θείων, μικρὰ, καὶ φαῦλα. ἔπειτα καὶ ὅτι σαφῶς γινώσκων ὡς σὺν ἀμύμονι Ἑλένῃ ἐλήνιτο, ἀπενεχθῆσα ὑπὸ τῶν ἀείμων ὁμοῦ τῷ Πάριδι. ὃ δὲ, ἄγαν αὖτ' ἰὼν ὡς τὸ τοῦ Ἰλίου τεῖχος, ὀψομένην τὰ σὺν τῷ πεδίῳ κακά· κἠμὲ εἰκὸς ἦν δι' ἔριν γυναῖκα τῶνδε ἐλήνιτο, ξυγκαλύπτεσθαί τε, καὶ μὴ ὁρᾶν αὐτὰ, διαβιβλωμόνου τοῦ γένους. ἐπαινουμόνου δὲ, οὐπω σὺν αὐτῇ τῇ τροίᾳ Πάριδος ὡς τῇ ἁρπαγῇ τῆς Ἑλένης, οὔτ' ἂν Ἕκτορα τὸν σωφρονέστατον καρτερῆσαί φησι, τὸ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι αὐτὰ τῷ Μενέλεῳ σὺν Ἰλίῳ οὖσαν, οὔτ' ἂν Πρίαμον ξυγχωρῆσαι τρυφᾶν τῷ Πάριδι, πολλῶν ἤδη ἀπολωλότων αὐτῷ παίδων, οὔτ' ἂν τὸν Ἑλένῃ διαφυγεῖν τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν τροιάδων, ὅσους ἤδη αὖθρου ἀπολέσασαν, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ παῖδας. ἴσως δ' ἂν καὶ ἀποδρᾶσαι αὐτὸν παρὰ τὸν Μενέλεων διὰ τὸ σὺν τῇ τροίᾳ μῖσος. ἐξηρῆσθω δὲ καὶ ὁ ἀγὼν, ὃν φησιν Ὁμηρος ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἀγωνίσασθαι τῷ Μενέλεῳ τὸν Πάριν ὡς τοσοῦδε τοῦ πολέμου· κατ' ἄμμορον τι γῆς τὸν Ἑλένῃ εἶναι, καὶ τοὺς ἀχαιοὺς πάλαι τοῦτο γινώσκοντας, ἐκείνῳ μὲν ἐρᾶσθαι φράζειν, μάχεσθαι δὲ ὑπὲρ τοῦ σὺν τῇ τροίᾳ πλοίτου. οὐδὲ ἐκεῖνα ὁ Πρωτεσίλεως ἐπαινῶ τοῦ Ὁμήρου, ὅτι λόγου ὑπολείμμασι τρωϊκὸν, ἀποσπᾷ τοῦ λόγου μιτὰ τὸν Ἕκτορα, καθάπερ ἀθύδων ὡς τὴν ἕτερον τῶν λόγων, ᾧ τὸν Ὀδυσσέα ἐπιγράφει· καὶ ἄδειμεν ἐν ᾠδαῖς Δημοδόκου τε, καὶ Φημίου, τήν τε τοῦ Ἰλίου πόρθησιν, καὶ τὸν Ἐπειὸν τε, καὶ Ἀθηναίας ἵππων· δίεισι δὲ αὐτὰ ἀποτιμῶν τοῦ λόγου, καὶ ἀτιμάζων Ὀδυσσέα μᾶλλον, δι' ὃν κυκλώπων τε αὖτῳ ἐπωνύμη γένος, οὐδαμοῦ τῆς γῆς φώτες· λαιστρυγόνας τε ἀνῃρῆσθαι, οὓς οὐδεὶς οἶδεν ὅπου χθονός· Κίρκη τε

καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ θεκισίην τροίασ', ἐπειδὴ δυσκίμησεν ἐκ τῆς Ομήρου ἐπ' αὐτῇ θρηίων. θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ ὁπόσα ἐπτιμᾷ τοῖς ὁμοτέχνοις, ὅτι μὴ τραχέως διορθοῦται σφᾶς, ἀλλ' οἷον ἐκλανθανόμενον. Ησίοδον μὲν, οὐ ἄλλοις τε οὐκ ὀλίγοις, καὶ νῦν Δί' οὐ τοῖς ἐκτυπώμασι τῆς ἀσπίδος. ὁμιλοῦσιν γοῦν οὕτος ποτὲ τὴν τοῦ Κύκνου ἀσπίδα, τὸ τῆς γοργοῦς εἶδος ὑπτίως τε, καὶ οὐ ποιητικῶς ἦσαν. ὅθεν ἐπισρέφων αὐτὴν ὁ Ομηρος.

» Τῇ δ' ἐπὶ μὲν γοργὼ βλοσυρῶπις ἐσίφατο
» Δείμου δερκομένη, πρὸς δὲ δῆμός τε, φόβος τε,
Οὕτωσι τὴν γοργὼ ἄδε. Ορφέα δὲ ἐν πολλοῖς τῆς κατὰ τὰ θεολογίας ὑποβάλλει. Μουσαῖον δὲ, ἐν ᾠδαῖς χρησμῶν καὶ μιλὼ καὶ Παμφὼ, σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος ὅτι βοῦς ἦν τὸ ζωογονοῦν, καὶ διὸ αὐλίσεται ἐκ τῆς γῆς πάντα. δυνηθέντος δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν διάβασαντος. ἔσι γοῦν τε τοῦ Παμφὼ ἔπη,

» Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, ἀλυμένι κόσμῳ,
» Μελίην τε, καὶ ἵππιν, καὶ ἠμισυείην.

Τὸν Ομηρον ὁ Πρωτησίλεως φησὶν ἐπάξιον τοῦ διὸς ᾆσαι ὕμνον.

» Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Ως οἰκωφέλητος μὲν αὐτοῦ τὸ καθαρώτατον, ἡλιαζομένου δὲ ἄμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. καὶ τὰς μάχας δὲ ὁπόσαι τῷ Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Απόλλω, Λητοῖ δὲ πρὸς Ερμῆν ἐγένοντο, καὶ ὡς ἐμάχοντο ἡ Αθηνᾶ τῷ Ἀρεῖ, καὶ ὁ Ηφαιστος τῷ ὕδατι, ταῦτα τὸν Ορφέα τρόπον πεφιλοσοφῆσθαι τῷ
» Ομήρῳ φησὶ, καὶ οὐ μιμητὰ εἶναι πρὸς ἐκπληξιν, ἢ θέας,
» ὥσπερ τὸ, Αμφὶ δὲ σάλπιγξι μέγας οὐρανὸς, καὶ ἀντιπέρ-
» θησεν ἀϊδαώνδε τοῦ βρόντου, πνακασμένης τῆς γῆς ἐκ πο-
» σπόνου. μιμητικὰ δὲ τοῦ Ομήρου ἐκεῖνα. πρῶτον μὲν,

Αμ. ἐκόντι ἴσως ξένε. βουληθεὶς γὰρ τῶν Ελλήνων ἅπασι
κρίσιν γυναικῶν ὑμνῆσαι ὧν τῇ κάλλει, καὶ τὰς τρωικὰς
μάχας ὡς μεγίστας τ' ἀλλαχοῦ διαπολεμηθησῶν ἐποίη-
σεν, Παλαμήδη τε καὶ τ' ὄθνειον ἐξαίρων ἅπαντος λόγου
διὰ τὸν Οδυσέα, Αχιλλέα τε μόνον τὰ μαχιμώτατα
τῶν ὅπλων οὕτως ἀνατιθεὶς, ὡς ἐκλαθαίνεσθαι τῶν ἄλλων
ἀχαιῶν, ὁπότε Αχιλλεὺς μάχοιτο, οὔτε μύσια ἐποίησεν
ἔπη, οὔτε ἐς μνήμην κατίσει τοῦ ὅπλου τούτου. ἐν ᾧ καὶ
γυνὴ καλλίων Ελένης εὕροιτ' ἄν, καὶ ἀνδρῶν οὐ παραπο-
λὺ Αχιλλέως τῶν ἀνδρήων, καὶ ἀγῶν δοκιμώτατος.
Παλαμήδους δὲ μνημονεύσας, οὐκ ἂν εὕροις ὅτῳ ποτὲ
κρύψει τὸ τοῦ Οδυσέως ἐπ' αὐτῷ ὄνειδος. Φοῖ. πῶς
σοῖ ὁ Πρωτεσίλεως πρὸς τῶν Ομήρου φρονεῖ; βασανίζων
γάρ που αὐτὸν ἐλέγχεις τὰ τούτου ποιήματα. Αμ.
τὸν Ομηρον φησί ξένε, καθάπερ ἐν ἁρμονίᾳ μουσικῇ πάν-
τας ψῆλαι τοὺς ποιητικοὺς τὴν τρόπων. καὶ τοὺς ποιητὰς,
ἐφ' οἷς ἐγένετο, ὑπερβεβλῆθαι πάντας, ἐν ὅτῳ ἕκαστος
ἦν αὐτῆς κράτιστος. μεγαλοφρήμοσύνην τε ὑπὲρ τὸν Ορ-
φέα ἀσκῆσαι, ᾠδὴν τε ὑπερβαλέσθαι τὸν Ησίοδον, καὶ
ἄλλῳ ἄλλον. καὶ λόγον μὲν ὑποθέσθαι τρωϊκὸν, ἐς ὃν ἡ τύ-
χη πάντων ἐλλιμένων τε καὶ βαρβάρων ἀρίστας ξυμ-
μῖξαι. ἐσαγαγέσθαι δὲ ἐς αὐτὸν πολέμους, τοὺς μὲν, πρὸς
ἀνδρας. τοὺς δὲ, πρὸς ἵππους, τοὺς τ' ἄχη. τοὺς δὲ, πρὸς τοὺς
μούσας. τοὺς δὲ, πρὸς ποταμούς. τοὺς δὲ, πρὸς θεούς, τοὺς θεάς
τε, ὁπόσαι κατ' ἠπείρους εἰσὶ, καὶ χορούς, καὶ ᾠδὰς, καὶ ὅπλι-
σμούς, καὶ θώρακας. ὅπλα τε ὧν γεωργίας ἄπειρα, καὶ ὕφασ-
μα, ἃ σημαίνουσιν ὁπόσα χρὴ ἐς τὸν πόλεμον πράττειν. καὶ ναυτι-
λίας, καὶ ὁπλοποιΐας τῶν ἀφ' Ηφαίστου. ἀσπίδα τε ἀνδρῶν,
καὶ νῆα ποικίλα. ταῦτα πάντα τὸν Ομηρον δαιμονίως
ἐξειργάσθαι φησί, καὶ τοὺς μὴ ὁρῶντας αὐτοῦ, μαίνεσθαι.

πολλοὶ τ μυσῶν ἐπ' αὐτῷ πεσεῖν, ὑφ' ὧν ἡμαυρώμενον ρυῆναι τ Καϊκον. λέγει δὲ ὡς καὶ δικάσαιτο μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς πόλει τ ἀσπίδος, ἐπειδὴ ἐπετρώκει τ Τήλεφον· οἱ δὲ ἀχαιοὶ ψηφίσαιντο αὐτῷ μᾶλλον προσήκειν τ ἀσπίδα ὡς ἐκ αὐ τοῦ Τηλέφου τρωθέντος, εἰ μὴ ἐκείνης ἐγυμνώθη. φησὶ δὲ ὅπ καὶ μυσοὶ γυμνωθέντος ὑφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀδράστου, ὥσπερ ἀμαζόνες, καὶ ἦρχε τ ἵππου ταύτης Ἱέρα, γυνὴ Τηλέφου· ταύτην δὲ λέγουσι Νηρέως ἀποκτεῖναι· τὸ γὰρ μηρακιῶδες τοῦ σώματος, καὶ ὀνείδους ἄξιον, πρὸς αὐτὸν ἔταξαν· πεσόντος δὲ, αὐξήσαι αὐ μυσούς· καὶ ξυνταράξασαι τὴν ἑαυτῶν ἵππον, ἐς τὰς τοῦ Καΐκου ἐλθεῖν ἀπενέχθησαν· τὴν δὲ Ἱέρα ταύτην ὁ Πρωτεσίλεως μιγῆναι φασί τινες τῶν ἐκ γυναικῶν χρὴ δὲ λέγειν, καλλίστην τ ἁπασῶν, ὁπόσαι ἄνομα τῶν κάλλει ἤραντο. Ἐλένην μὲν γὰρ τὴν μυσίδα γυναῖκα, ἰδεῖν οὐ φησιν ἐν τροίᾳ νυκί δὲ, ὁρᾶν μὲν αὐτὴν τ Ἑλένην, καὶ ἐμφανῆναι τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανόντων· ἡ δὲ ἐνθυμηθεῖσα τ Ἱέρα, τοσοῦτον αὐτὴν φησι πλησιεστάτην τ Ἑλένης, ὅσον κἀκείνην τὴν τροάδων· καὶ οὐδὲ αὕτη ξένη Ὁμήρου ἐπαινέτου ἔτυχεν· ἀλλὰ Ἑλένη χαριζόμενος, οὐκ ἐσκώπτετο ἐς τὰς ἑαυτοῦ ποιήματα· θέαν γυναῖκα· ἐφ' ᾗ καὶ παθεῖν τι οἱ ἀχαιοί, καὶ πεσόντος λέγουσι, καὶ παρακελεύσασθαι περιβύτερι νέοις, μὴ σκυλεύειν τὴν Ἱέρα, μὴ δὲ προσάπτεσθαι κειμένης· ἐν ταύτῃ ξένῃ τῇ μάχῃ, πολλοὶ τῶν ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λευτρεῖς τοῖς τετρωμένοις μαστοῦντες ἐγένοντο, πηδαλιουργοὶ ἐν ἰωνίᾳ, ἃς ἐπὶ καινῶν ἀλαμεμνονίους καλοῦσιν οἱ σμυρναῖοι οἰκοῦντου. ἀπέχουσι δὲ τειανάκοντα σταδίαι τοῦ ἄστεος. καὶ κατὰ ὁπότε αὐτοῖς ἀχμάζουσι κραναοὶ μύσιακοὶ· τί οὖν ἀμπελουργὸν φῶμεν; ἐκόντα τ Ὁμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπεῖν ταῦτα, οὕτως ἡδέα, καὶ ποιητικὰ ὄντα;

πρὸς μὲν οὖν μνσοὺς, ἑαυτὸν π, καὶ τὸν Αχιλλέα φησὶν
ὁμοῦ τῷ Πατρόκλῳ· πρὸς δὲ τὸν τοῦ Αρεως Αἶμονα, Διο-
μήδω τε, καὶ Παλαμήδει, καὶ Σθενέλον· πρὸς δὲ τοὺς ἀπὸ
τοῦ ἵππου ἥκοντας, οἱ ἀτρηδαί τε, καὶ ὁ λοκρὸς, καὶ οἱ λοιποὶ
ἐπέχοντες. Αἴαντα δὲ ὁμήλικας, οὐ μὲν τὸν πλήθει ἀποκτεί-
νοντας, θορυβεῖσθαι ἤρξατο, μίγα οὐδὲν ἀμῶντας· οὐ δὲ τ' ἀρί-
στων κρατοῦντας, θρυπτόμενος ἐκάλει· καὶ ταύτης ἑαυτὸν τῆς
μάχης ἠξίου μᾶλλον· τ' αὐτὰ οἱ καὶ ὧδε οὐ τοῦ ποταμοῦ
παῖδας ἦρξεν, οὔτε τοὺς μύρους ἑαυτοῦ ὄντας, καὶ τὸν τοῦ
Εκτορος τρόπον, ἀπὸ τῶν παρόντων μαχομένους ἵππων, βαί-
νων τε σοβαρὸν μετὰ τῆς αἰχμῆς, πρὸς τὸν ἀσπίδα ἐδούλ-
πησε, παραχὴς ἔνικα τ' ἵππων· οἱ δὲ ἵπποι, ἐκφρονεῖς τε
αὐτίκα ἐγένοντο, καὶ ὀρθοὶ αὐτοσκίρτησαν· ὅθεν ἀσπήσας
τις οἱ σκύβαλα τῷ ἅρματι, ἀπεπήδησάν τε αὐτοῦ ἀπα-
πτοῦντος, καὶ ξωὶ πίσων τῷ Αἴαντι· λόχου τε ἀξίως μα-
χόμενοι, ἄμφω ἀπέβαλον· μνημονεύει ὁ Πρωτεσίλεως καὶ
τὴν τοῦ Παλαμήδους ὀργὴν, ὡς μεγάλων· οἷς αὐτὸς π, καὶ
Διομήδης, καὶ Σθένελος, τὸν Αἶμον, καὶ οὐ ἀμφ' αὐτὸν
ἀποκτάναντες, οὐδὲ ἀρίστεων ὁ Παλαμήδης ἠξίου τυγ-
χάνειν· ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, τῷ Διομήδει ξωὶ χάρη ἔχειν
ἔπηδὲ πάνυ ὑπὸ τ' τ πολεμικῶν πημῆς π, καὶ δόξης ἐγί-
νωσκεν αὐτὸν πράττοντα· σοφίας δ' ὅ τινα σέφασον πρὸ
βάν τὸ ἐλληνικὸν, οὐκ ἂν ἐκεῖναι τούτων ἑτέρω, σοφίας
τι ἀπ' ἀρχῆς ὁρῶν, καὶ μιλετῶν τοῦτο· Τηλέφῳ δὲ ὁ Πρω-
τεσίλεως, αὐτὸς μὲν συμπλακῆναι φησὶ, καὶ τὴν ἀσπίδος
ξῶντος πρίασθαι· τὸν δὲ Αχιλλέα γυμνῷ προσπεσόν-
τα, τρῶσαι αὐτὸν δι' οὐ τοῦ μηροῦ, καὶ ἑκτὸν μὲν ὕστερον ἐν
τροίᾳ χρεὼ ἔσθαι τοῦ τραύματος· τὸ δὲ λοιπὸν μνῆσαί τε
ὑπ' αὐτοῦ ὁ Τηλέφος, καὶ ἀποθανεῖν ἂν, εἰ μὴ οἱ μυσοὶ ξωσ-
φέραμόντες, ἀνεβίλοντο αὐτὸν ἐκ τ μάχης· ὅτι δὲ λέγοντα

πειθῆται, τῷ δύοντες ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἀκοντίζοντες. οἱ δὲ ἀχαιοὶ, καὶ μὴ ξυνεχωρεῶντων ἐβιάζοντο. καὶ οἱ ἀρκάδες ὤκειλαν τινας τῶν νεῶν, ἅτι πρῶτον πλέοντες, καὶ βαθαλάσσης οὔπω γεγυμνασμένοι. φησὶ γὰρ ὡς που γινώσκει Ὅμηρος, ὅτι μήτε ναυτικοὶ ἦσαν πρὸ ἰλίου ἀρκάδες, μήτε ὄχων θαλασσίων ἔπαντο, ἀλλ' ὧν νεῶν ἐξέκοντες ὁ Ἄρης μίμνων ἐσκάζετο αὐτοῦ ἐς τὴν θάλασσαν, αὐτὸς ἐπιδὲς ναῦς οὔπω πεπλευκόσιν. ὅθεν ἐπισήμως, ὁπόσοι πολεμικὴν, καὶ ἐώμιλλον, ἐς τὰς πεζὰς παρῆκοντο. πλέοντες δὲ, οὔτε ὁπλίται ἀγαθοὶ ἦσαν, οὔτε σῖτος. τὰς μὲν δὴ ναῦς, ἀπειρία τε, καὶ τόλμη ὤκειλαν. καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐτρώθησαν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐραχίᾳ πεζομαχούντων, ὀλίγοι δὲ ἀπέθανον. Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ Πρωτεσίλεως, θέσαντες ὑπὲρ τῶν ἀρκάδων, ὥσπερ ἀπὸ σωθήματος ἄμφω ἅμα ἐς τὸ γλῶ ἀπεπήδησαν, καὶ ἀπεώσαντο τοὺς μυσοὺς, δῶ πλοτέτω ἀφθίντι, καὶ καλλίσω τοῦ ἑλληνικοῦ. τοῖς δ' ἄρα βαρβάροις, καὶ δαίμονος ἐδοξάτην. ἐπὴ δὲ ὁ Τήλιφος ἐπανῆγαγε τὸ στρατὸν ἐς τὸ πεδίον, καὶ προσέπλευσαν οἱ ἀχαιοὶ καθ' ἡσυχίαν, ἐξεπήδων αὐτίκα τῶν νεῶν, πλὴν κυβερνήτου, καὶ πρῳρέως, πάντες, οὓς ἕνεκα ναῦς ἦγεν. ἐπάποντο δὲ ὡς ἐς μάχην, κόσμον, καὶ σιωπὴν ἐν θυμῷ ἔχοντες. ὀρθῶς γὰρ τοῦτο τὸν Ὅμηρον πρὸς αὐτῶν ἐρρηκέναι φησὶν, ἐπαινοῦντα τὸ τῶν ἑλλήνων κῦδος, ἧς ἐμβουλον γενέσθαι Αἴαντα τὸν τελαμῶνος λέγων. Μονιδίως γὰρ τοῦ Ἀθηναίου πανσικωτάτου τῶν βασιλέων ἐς τροίαν ἐλθόντος, καὶ διδάσκοντος ἐν αὐλίδι τὴν στρατιὰν πᾶσαν ὡς χρὴ σωφρονέσθαι, κραυγῇ τε χρωμένοις μὴ ὧν πλήπεντος, οὐ ξυνεχώρει ὁ Αἴας, ἀλλ' ἐπετίμα. γυναικῶν τε ἀποφάσων, καὶ ἄτεκτον, ἔλεγε δ' ὅτε καὶ τὸν θυμὸν ἡ κραυγὴ κακῶς ὁμιλοῦσα, τεχθῆναι δῆ,

μὴ δὲ ἤρχοντο τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλ' ὁ Δυσεὺς καὶ ὁ Μενέλεως ἐς τροίαν ἤδη ἀφιγμένω τε, καὶ πεπρισβευκότε, καὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ ἰλίου ἀιδότε, οὐκ ἂν μοι δοκοῦσι πολλῶν ταῦτα, οὐδ' ἂν ξυγχωρῆσαι τῷ τρατῷ, διαμαρτάνοντι τῆς πολιμίας· ἐκόντες μὲν δὴ οἱ ἀχαιοὶ, οὔτε μυσοὶ ἐλπίζοντο, λόγε ἐς αὖθ' ἥκοντος, ὡς ἄριστα ἤπερωπῶν πράξοισι· καί πη καὶ δεδίότες, μὴ πρόσοικοι τῷ ἰλίῳ ὄντες, ἐς κοινωνίαν τῶν κυδώων μετακλεθῶσι· Τηλέφῳ δὲ ἡρακλείδη τε ὄντι, καὶ ἄλλως χρηναίῳ, καὶ ὑπλισμένης γῆς ἄρχοντι, οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα ἐφαίνετο· ὅθεν πολλῷ μὲν ἀπίδας παρέπαπε, πολλῷ δὲ ἵππον· ἦγε δὲ αὖθ' μὲν, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῷ μυσίας· ἦρχε δὲ οἱ μακεδόνες, ὁπόσοι περὶ βαλάπη· οἱ δὲ, ἐκ τῆν ἀσίαθεν μυσῶν ξυνεμάχουν, οὓς ἀβίους τε οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ ἵππων ποιμένας, καὶ τὸ γάλα αὐτῶν πίνοντας· τῆς τε γῆς τ' ἀχαιῶν διασείας, καθ' ὧν ἐποιοῦντο τὸν πόρ πλους, οὐκ οὔσης ἀδήλου, Τληπολέμῳ τε πέμψαντος τὸν ῥόδίας ὁλκάδος ἄγγελον ὡς ἀδελφῷ, καὶ κελεύσαντος ἀπὸ γλαύκης αὐτῷ σημάναι ὑπόσα τῶν ἀχαιῶν σὺν αὐλίδι δηθείτο, γράμματα γὰρ οὔπω οὔροτο, πᾶσα ἡ μισόγαια ἐς ξυμμαχίαν κατεβέβηκει, καὶ τῷ πεδίῳ ἐπεκύμαινε τὸ μύσιόν τε, καὶ σκυθικὰ ἔθνη· λέγει δὲ ὁ Πρωτεσιλέως, ὅτι καὶ μέγιστος αὐτοῖς ἀγώνων γένοιτο, τῶν τε σὺν αὐτῇ τροίᾳ, καὶ ὁπόσοι πρὸς τῶν βαρβάρους ὕστερον διεπολεμήθησαν ἕλλησι· τῷ γὰρ τῷ κατὰ πλῆθος οὐδὲν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ἀνδραγαθίαν ἡ ξυμμαχία τοῦ Τηλέφου· καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν αὐακίδαι τὰ ἤθεντο, καὶ δεμνήσθης, καὶ πατρόκλοι, οὕτω Τηλέφου τὸ ὄνομα ἰῶ, καὶ Αἴμου τοῦ Αρεος, ὀνομασθέντος τοῦ τί ἦσαν Ελωρός τε, καὶ Αἰσιὸς, ποταμοῦ παῖδες τοῦ κατὰ σκυθίαν ἴστρου· τὴν μὲν δὴ ἀπόβασιν, οὐ ξυνεχώρεσεν οἱ μυσοὶ ποιῆσθαι,

πλήξας τ' ἵππον, ἡ μὴν ὁ Πάτροκλος αὐτὸν διεπέφνει. καὶ
καὶμοι ἐπὰν ὑπὸ ἀσπαλάλων ἀνύγμαι. γινώσκειν δ' ὑ-
πάρχει ταῦτα, καὶ παρὰ τ' βεκόλων, καὶ παρὰ τ' οἰκεύτ' τὸ
ἄλσον. ὧν μίγνυμεν γὰρ ἄπο τὰς ὄχεας οἰκεύπις τ' τὸ ἔλκον
ἐόντου ἐκβολῶν, καὶ ποταμὸν ὡς ὁρᾷς πεποιημένοι τ' βά-
λαπαν. ἄγε δὴ ξένι, τ' ἀπείδα κἄδη ἀναλαβώμεν, ἵνὼ Πρω- ἀκοντ'ς
πσίλεως Ομήρου τὴν ἠνοπάδα φησι, καὶ ποιπαῖς πᾶσι-
φοῖ· ποθὲν τὰ ἀποδίδως ἀμπελεργὸς τ' π' αὖτ' λόγον. ἀπό
νιον γὰρ οἱ μαι διακέσιθαι. Αμ. πᾶσι δ' ἀνταπον. προσέ-
χων δ', ἀκροᾶ. Φοῖ. προσέχων λέγις; ἀδὲ τὰ βυρία ἐς τ'
Ορφία ἔπως ἐκιχήνη ἄδοντα, ὡς ἐγὼ σε ἀκόων, πό τε
ὦπαῖσημι, καὶ τὸν νέν ἐγκήνορα, καὶ ξυλλέγομαι ἐς τ' μνήμην
πάντα· ἡδέμαι δ' καὶ τ' ὧν τρόπαν ἐσρατδικοτ', ἧς εἶναι· τὸ
σ'δτον κατέχημαι τοῖς ἡμιβίοις ὑπὸ ὧν διαλεγόμεθα.
Αμ. οὐκοῦν ἐπειδὴ φρονεῖς οὕτως, ἄφρωμεν ἐξ αὐλίσ-
θος ὦ ξένι· τὸ γὰρ ἐκὴ σωπηλέχαι σφᾶς, ἀληθίς· τὸ
δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου, τὸ Πρωτσίλεω οὐχω· ὡς μὲν
δὴ τὴν μυσίαν πρὸ τροίας οἱ ἀχαιοὶ ἐπόρθησαν ὧν
Τηλέφῳ τότε ἔσαν, καὶ ὡς ὁ Τήλεφος ὑπὸ τὴν ἔαυ-
τοῦ μαχόμενος, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, ἴσι σοι
καὶ ποιηταὶ ἀκούειν· οὐ γὰρ ἐκλέλειπται αὐτοῖς ταῦτα· τὸ
δὲ πεδύειν ὡς ἀγνοήσαντες οἱ ἀχαιοὶ τὴν χώραν, τὸ
τοῦ Πριάμου ἄγειν τε, καὶ φρόνειν ὤρτο, διαβάλλει τὸν
τοῦ Ομήρου λόγον, ὃν πρὸς Καλχαντος λέγει τοῦ μάν-
τεως· ἡ γὰρ ὧν μαντικὴ ἔπλευ, καὶ τὴν πχιλλῆος ἐ-
μέναι ἐποιοῦντο, πῶς ἂν ἄκοντες ἐκὴ καθορμίδη-
σαν; πῶς δ' ἂν καθορμιδόντες, ἠνόησαν ὅπῃ ἐς τροί-
αν ἥκουσι; καὶ ταῦτα, πολλοῖς μὲν βουκόλοις σύντυ-
χηκότες, πολλοῖς δ' ὧν ποιμέσι. νέμεται γὰρ ἡ χώρα μέ-
χρι βαλάπης, καὶ τοὔνομα ἀπ' αὐτὰν τοῖς ξένοις σώνηθες οἱ-
μαι τοῖς κατα πλέουσιν. ἡ δὲ καὶ μηδενὶ τούτων σύντυχεν,

τὸ ᾄδος ἐς ἥρω αὖ ἰφθίμεθα τι, ἠ καλὸν, καὶ ἀοιδήων
οὔπω τριάκοντε ἔπη γενόντε· ἠ πολὺ βαλὼν αὐτὸν μεσ-
δίων, φιλῶσι ὦ Παλαμήδης ἔπεν, ὅτι μοι δοκεῖς φρονι-
μώτατος ἀνθρώπων γενέσθαι, ἠ δικαιότατος ἀθλητὴς, ἢ
καὶ σοφίαν πραγμάτων· πεποιθέναι τι ὑπὸ τ' ἀχαιῶν
ἐλένας, διὰ τὰς Ὀδυσσέως ὦν σοὶ τύχας· οὐ τάφος ἥτις
ὧν σὺ ταῦθα, ἐξορώρυκτ' ἂν ὑπ' ἐμοῦ πάλαι· μιαιφόνος γ', ἠ
κακίων τοῦ κωὸς, ὃν ἐπ' αὐτῷ τρίφω· φησὶ δ' ὤμβα λοιπὸν
τοῦ Ὀδυσσέως ὁ ἥρως ἴφι· τούτων γ' ἐπραξάμην αὐτὸν·
δίκας ἐγὼ σὺ ἄδου· σὺ δ', ἐπεὶ δὴ φίλης που τὰς ἀμπε-
λους, ἀπ' ἐμοῦ τί μάλιστ' ἂν αὐτὰς δ' ἔδοισας· τί δ' ἄλλο γε
ἔπεν, ἢ τὰς χαλάξας, ὑφ' ὧν ἐκτυφλοῦσθαί τε, καὶ ῥᾳ-
γνυσθαι· ἰμαῖός τοίνυν ἔπεν ὁ Παλαμήδης πολιαπέω-
μεν μιᾷ τ' ἀμπέλων, ἠ οὐ βιβλίνοντας ἀλλοιπά· φοῖ-
σοφός τι ὁ ἥρως ἀμπελουργὸς, καὶ ἀεί τι εὑρίσκων ἀγαθὸν
τοῖς ἀνθρώποις· Ἀχιλλέως δὲ περὶ, τί ἂν εἴποις, τοῦτον
γ' ἀνθρώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ παντὸς ἡγούμεθα· Αμ. τὸν
μὲν σὺ τῷ πόντῳ ξένε, ἠ μήπω ἐς αὐτὸν πεπλώκασ', καὶ
ὅσα σὺ τῇ ἐκεῖνος ἀλίκα πράττειν, ἐγώ σοι ἀπαγγελῶ
ὕστερον· σὺ τῷ πρὸ αὐτοῦ λόγῳ, μακρότερόν ἐστι· τὰ δὲ σὺ
ἴλιόν, παραπλήσια τοῖς ἄλλοις ἥρωσι· ἠ γ' προσδιαλέ-
γεται σι, ἠ ὦν φοιτᾷ, ἠ ἐνρία δίωκεν· ξυμβάλλονται δὲ
αὐτὸν Ἀχιλλέα εἶναι, τῇ τε ὥρᾳ τοῦ ἥδους, ἠ τῷ μεγέθει, ἠ
τῇ ἀσκαπὴ τ' ὅπλων· κατόπιν δὲ αὐτοῦ, ἰδεῖν ἀνέμων ἦν
λεῖται, πομπὸς τοῦ ᾄδόλου· ὦν λόγου μεμνῆσθαι φωνὴ ξένε, τῶν
τοιούτων μνημονεύοντες· ἠ χάρ τι καὶ πρὸς Ἀντιλόχου ἄθλα
σιν, ὡς κέρνιλιὰς φοιτῶσα ὦν τ' σκάμανδρον, εἰδώλῳ
τοῦ Ἀντιλόχου ἐνίτυχε, ἠ προσίκετο τῷ σώματι, σῴζουσα
τοῦ ᾄδώλου, ἠ ὡς βακχεῖοι μαχαῖται τ' Ἀχιλλέως βοῶν
μὲν ἀσκαλαλίζοντες, ἀπέκτειναν ἂν ὁ ἔπρεσε τῇ καλαύροπι

ξένιον ὅς ποτε καθορμισαμένης εἰς τὸ αὐτὸ τὴν, δύο τῶν ξένων πρὸ τοῦ σήματος ἥλυόν τι, καὶ παῖδες ἐπαιζον. ὧν τὸν ἕτερον ὁ Αἴας, πρὸς βιαίων ἴφη μὲ πάθοιμι μὴ τλὼ παῖδι αὐτῷ τούτῳ. ἀναμιμνήσκει γάρ με τὸν Παλαμήδους ὀργὸν, σοφοῦ τε, καὶ μάλα ὠκὺ τὴν φρένα μοι αἰδρός. ἀπολώλεκε δὲ κἀμὲ, κἀκεῖνον, ἐχθρὸς εἰς. ἄδικον δύρων ἐφ' ἡμᾶς κρίσιν. Φοῖ. δυσάκρυκα γὴ τὸν ἥλιον ἀμπελουργεῖ. τὰ γὰρ ἀμφοῖν πάθη, παραπλήσιά τι, καὶ ἐοικότα εἰς δύησιαν. Ἀλαθῶν μὲν γὰρ κοινωνία, τίκτει ποτὲ καὶ φθόνον. ὅσοι δ' ἂν κοινωνήσωσι συμφορῶν, ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, τ' ἔλεον τοῦ ἐλέου ἀντιδιδόντες. Παλαμήδους δὲ καὶ εἴδωλον ἔχοις ἂν πανεπαῖον ἰωρακότα σὺ τρισί; Αμ. πολλὰ μὲν ὁρῶμεν εἴδωλα, οὔπω δ' ὕλα ὅτου ἕκαστον. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλο ἄλλου διαλλάσσει δὲ ἀλλήλων καὶ ἰδέᾳ, καὶ ἡλικίᾳ, καὶ ὅπλοις. ἀκούω δὲ ὅμως καὶ πρὸς τοῦ Παλαμήδους τοιαῦτα. ἰὼ γεωργὸς σὺ ἁλίῳ, ταυτόν ποτὶ μοι πράπλων. οὗτος ἐπεπόνθη πρὸς τὸν Παλαμήδους πάθος, καὶ ἐθρήνει αὐτὸν, ἥκων ὠκὺ τλὺ πένθος, πρὸς ἡλέγετο ὑπὸ τ' ἀχαιῶν βιβλῆσθαι. καὶ ὁπόσα νομίζουσιν ὠκὺ σημάτων ἀνθρωποι, ἐπέφρασε τῇ κόμῃ. τάς τε ἡδίους τ' ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ, κρατῆρα ἐτρύγα. καὶ ξυμπίνειν τῷ Παλαμήδει ἔφασκεν, ὅτι ἀναπαύοιτο τὴν ὀργὴν. ἰὼ δὲ αὐτῷ καὶ κύων, τὴν χεῖρα λιχάλων, καὶ ὑποκαθήμενος οὐ ἀνθρώπος. τοῦτον Οδυσσεὺς ἐκάλει, καὶ ἐπαίετο ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ὁ Οδυσσεὺς οὗτος, προσκρούων κακὰ μυρία. δοκεῖ δὲ τῷ Παλαμήδει ὠκὺ φρασθῆναί ποτε τῷ ὀργῇ τούτῳ, καὶ ἀγαγεῖν τ' αὐτῷ δοῦναι. καὶ δ' ἦτοι ὁ μὲν, πρὸς ἀμπελουργὸν νίόν, γόνυ αὐτῆς ἰάμενος. ὁδὲ, ὥστε αὐτῷ, σὺ γινώσκεις με ἴφη γεωργέ; κ' πῶς εἶπεν, ὃν ἔπω εἶδον. τί ἔν ἴφη, ἀγαπᾶς σὺ μὴ γινώσκειν; ξυνῆκεν ὁ γεωργὸς ὅτι ὁ Παλαμήδης ἦν. κ'

πρόφρων αὐτῷ πᾶς τις ἔλθοις, ἀς ἐξ Ἀχιλλέως πότνι' ἐς αὖ
τὸν ἱέμενος τό, καὶ τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον, ᾧ βληθεὶς, ἀπέβα
νε πρὸς βραχύ· καὶ ὡς Πάτροκλον τε πρῶτα ἔφυγε, καὶ
ὡς οὐδὲ ἀπέκτεινεν, ἀλλ' ἔπρεσ· μετέπειτα δὲ καὶ τὸ ἄγ
γαλμα τοῦ Ἕκτορος· Ἀχιλλέως γὰρ ἔφασκεν ἥκειν αὐτὸ
μετὰ τῶν κόμων, ὡς ἐκήρατο ὧν τῷ Πατρόκλῳ· τούτων
ἕμφρονεῖν, ἐξέλασεν ἐκ τοῦ ἰλίου, καὶ πρὶν ἢ δίκα πορεῦ
σθαι τοὺς δίους, ποταμὸς οὗτος βραχὺς, ὡς μὲν δ' ὄνομα
αὐτοῦ σὺν τῇ τροίᾳ ἦναι, μέγας ἐκ μικροῦ αὔξεται· καὶ ὡς
ἀπήγγελλον οἱ διαφυγόντες τὴν ὀπαδῶν, ὁπλίτης ἦγεῖτο
τοῦ ποτεμοῦ μέγας, παρακελευόμενος αὐτῷ βαρβάρῳ
τῇ φωνῇ, καὶ σφοδρᾷ, ὧν ἐρίφην τὸ ὕδωρ ἐς τὴν ὁδὸν, ὅπως
τὸ μεράκιον ἥλασεν ὧν πεζῶν ἵππων οὐ μεγάλων· ἐς
ὑπολαβὼν ὁ ποτεμὸς ὁμοῦ τῷ μερακίῳ, βοῶντί τε, καὶ
ξυνιέντι λοιπὸν τοῦ Ἕκτορος, ἀπήγαγεν ἐς τὰς ἑαυτοῦ ἕθη·
καὶ οὕτως ἀπώλισεν, ὡς μὴ δὲ αὐτὸ ἐλίαδαι ξυγχωρῆσαι
τὸ σῶμα· ᾤχετο γὰρ οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανιδίν. Φοῖ·
οὔτε τὸν Αἴαντα χρὴ θαυμάζειν ἀμπελουργὸν, καρτερῆ
σαντα τὸν ἐκ τῶν ποιμένων, οὔτε τὸν Ἕκτορα ἡγεῖσθαι βαρ
βαρον, μὴ ἀναχόμενον τὸν ἐκ τοῦ μερακίου· τοῖς μὲν γὰρ
καὶ συγγνώμη ἴσως· οἱ τρῶες δ' οὗτοι, ἐπὶ πονηρῶς ἔχον
των σφίσι τῶν πραγμάτων, ἐπεπίθοντο τῷ τάφῳ· μερα
κίῳ δὲ ἀταιρίῳ πομπεύοντι ἐς τὸν τοῦ ἰλίου κῆρα, τίς ἂν
συγγνώμη; οὐ γὰρ δὴ ἀταιρίοις τισὶ, καὶ τρωσὶ, πόλεμός ποτε
ἐμίνετο, οὐδὲ τὰς ἀθλίας σφῶν ὁ Ἕκτωρ ἐπόρθησεν,
ὡς τοὺς τῶν τρώων ὁ Αἴας. Αμ. πεπαυθέναι τι πρὸς
τὸν Ἕκτορα δοκεῖς ὦ ξένε, καὶ οὐκ ἄξιῶ διαφορᾶσθαι· ἀλλ'
ἐπαινέσωμεν ὧν τὸν τοῦ Αἴαντος· ἐκεῖθεν γὰρ οἱ μαι τὴν
ἐκβολὴν τοῦ λόγου πεποιῆσθαι. Φοῖ. ἐκεῖθεν ἀμπε
λουργέ· καὶ ὡς δοκεῖ ἐπαινέσωμεν. Αμ. πρόσιχε τὸν

σὺ δηξάμενος αὐτοῖς τὸ ἀκούειν. ὁ δὲ Ἕκτωρ, οὐκ ἐγὼ νώσκω οἱ μαξείνετιὼ ἀρετιὼ ταύτην. ὑβρίσαντος γὰρ ἐς αὐτὸν μειρακίου πυὸς πέρυσι, ἣν δ' ὡς φασι κομιδῇ νέον, καὶ ἀπαίδευτον, ὥρμησεν ὦὼ τὸ μειράκιον αὐτὸς, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸ σὺ ὁδῷ, ποτομῷ τὸ ὄχλον προδιώκοντα. ἀγνοεῖτε λέγοντα ἀμπελουργὸν, καὶ σφόδρα ἐκπεπληγμένον τὸν λόγον. ὥμιλω γὰρ μηδαμοῦ φαίνεσθαι τὸν ἥρω τοῦτον. καὶ ὁπότε μοι τὸν τὴν ἑλλάδα ἀπήγγελλον, ὑπερήλγησεν τοῦ Ἕκτορος, ἁμή τι αὖτὸς πύτερ αὐτοῦ λέγει, μή τε ἀπόλοιο, ἀλλ' ἀφασίης ἐπὶ τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποισι, ὧν ἀπηνὴς κῆπος. πολὺ μὲν γὰρ τοῦ Πάριδος, οὐδ' ἀκούειν ἄξιῶ οὐδέν. δὶ ὃν τοσοίδε, καὶ τοσοίδε ἔπεσον. πολὺ δὲ τοῦ Ἕκτορος, ὃς ὤρεσμε μὲν τῆς τροίας, καὶ τοῦ ξυμμαχικοῦ παντὸς ἰῶν, ἵππους δὲ ξυνάχε τέσσαρας, ὁ μηδεὶς τῶν ἡρώων ἕτερος, τίς τι τῶν ἀχαιῶν κατὰ πίμπρηναῖς, ἐμάχετο δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁμοῦ πεύγοντας, ἐφορμῶντας δὲ, καὶ ξυστεφομένους ἐπ' αὐτὸν, οὐκ ἂν ὁρμίμως, τί δ' οὖν κε ἀκούσαιμι χαίρων, ἁμὴ διακπρήσσοντος αὐτὸς, μηδ' ἀμελῶς λέγοις. Αμ. ἄκουε διὰ πλειόνων, ἔπεσε δὴ τοῦτο ἡμῖν τὸ μὴ ἀμελῶς φράζειν. τὸ γὰρ σὸν ἰλίου ἄλαλμα τοῦ Ἕκτορος, ἡμιθέῳ ἀνθρώπῳ ἔοικε, καὶ πολλὰς ἤδη ὦπτοφάνη τῷ θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ. καὶ γὰρ φρενηματῶδης δοκεῖ, καὶ γοργὸν, καὶ φαιδρὸν, καὶ ξὺν ἀνθρώπῳ σφριγῶν, καὶ ὥρα μετ' ὀλυμπίας κόμης. ἐπὶ δ' οὖν τοῦτο ἵμπνουν, ὡς τὸν θιατὴν ὦπτασάσκοιτο θίγειν τοῦτο ἵδρυται μὲν σὺ πρὸ βλέπτῳ τοῦ ἰλίου. πολλὰς δὲ ὁρμίζεται χρησὶς, καινή τι, καὶ ἐς σὰς. ὅθεν ὄχεται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν, ὅτι δὴ θορμὸν οὗτος, καὶ σὰς γώνιον γίνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτες, ἀπ' αὐτοῦ λήβιοθαι. μανθάνομεν ἐν ἀπορίαν, ἦκον ἐς τὸ ἴλιον, ἐλοιδορεῖτο τῷ Ἕκτορι,

σκὸν τὸν μάχιμον τρόπον δι' αὐτοῦ σέχειν, πότε ὤφθησαν; Αμ. ὁρῶν δὴ ἔφη, ὁρῶν ἐπὶ βουκόλοις τε τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς πεδίοις, καὶ νομεῦσι, μεχάλοι, καὶ θεῖοι, καὶ θαῦμα ἔπη ὅτι ὧν κακῶν τῆς ἡμῖν γῆς κεκονιμένοι φαίνοιντο, αὖχμοὺς ὥσημαίνουσι τῇ χώρᾳ. αἱ δὲ ἱδρῶτος πλέοι, καὶ πακλυσμούς τε, καὶ ὄμβρους. αἱ δὲ αἷμα πρὸς αὐτοῖς, ἢ τοῖς ὅπλοις φαίνοιτο, νόσους τῷ ἰλίῳ ἀναπέμπουσιν. αἱ δὲ μηδὲν τούτων πρὸς τοῖς ἀνθρώποις ὁρῶτο, ἀγαθὰς ἤδη ἄγουσι τὰς ὥρας, καὶ σφάπουσιν αὐτοῖς τότε οἱ νομεῖς, ὁ μὲν, κῶν να. ὁ δὲ, ταῦρον. ὁ δὲ, πάλον. ὅδ' ἄλλος, ὧν νέμει. φθορὰς δ', ὁπόσαι πρὸς τὰς ἀγέλας γίνονται, πάσας ἐξ Αἴαντος ἥκειν φασίν. οἱ μὲν διὰ τὸν σὺν τῇ μανίᾳ λόγον, ὅτι δὴ ὁ Αἴας λέγει πῶς ἀγέλαις ἐμπεσών, διαφορήσας φάς, οἷον κτήνων αὖ ἀχαιοὺς ὧν τῇ κρίσει. καὶ οὐδὲν γίνεται πρὸς τὸ σῶμα οὐδὲν, φόβῳ δ' πάσας νοσώδης δὴ ἀναφύεται, καὶ πονηρὰ βόσκειν. ἔστι δέ τις λόγος, ὡς τρῶες ποτε ποιμένων ἐς τὸν Αἴαντα ὕβριζον, νικησάντων αὐτοὺς τῶν προβάτων. καὶ πυθομένης τὸ σῆμα, πολέμιον μὲν Εκτορος τὸν ἥρωα ἐκάλουν, πολέμιον δὲ τρῶάς τε, καὶ ποιμένων. καὶ ὁ μὲν, μανῆναι αὐτόν. ὁ δὲ, μαίνεσθαι. ὁ δ' ἀστιλίτευτος τὴν ποιμένων, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπερράφθη, ὡς δηλῶ. ὁ δὲ, ἀλλ' ἔμιμνον ἤπι, βοήσας ἐκ τοῦ πάφου φρικώδές τι, καὶ ὄρθιον. λέγεται δὲ καὶ δουπῆσαι τοῖς ὅπλοις, οἷον σὺν πάτῳ μάχαις ἠώθη. τὸ μὲν δὴ τὴν κακοδαιμόνων ἐκείνων πόθος, οὐ χρὴ θαυμάζειν, ἢ τρῶές τε, καὶ νομεῖς ὄντες, ἐξεπλάγησαν ὁρμὴν Αἴαντος. καὶ οἱ μὲν, ἔπεσον αὐτῶν. οἱ δὲ, ἔτρεσαν. οἱ δὲ, ὤχοντο φθόγοντες, οὐ ἐποίμαινον. τὸν δ' Αἴαντα θαυμάσαι ἄξιον. ἀπέκτεινε γὰρ οὐδένα αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν παροινίαν, ἣ ἐχρῶντο, ἐκαρτέρησε, μόνα

βρῶπά τι, καὶ ὄμματα, καὶ ὀργίλα αὖ, καὶ ἀμείλικτο. Φοῖ. πείσομαι νὴ τὸν Πρωτεσίλεων ἀμπελουργεῖν καλὸν γάρ. ὡς ὁρᾷ καὶ ὀμνύει τοιοῦτον ἥρω. Αμ. ἦ ἀδικούσης γε ἀπεῶν ἔγνω, τόν τε Αμφιάρεων, ὃν λέγεται ἢ γῆ σοφὸν ἀνδρῶν ἔχειν, Αμφιλοχόν τε τὸν τούτου παῖδα, πλείω ἴσως, ἢ ἐγὼ γινώσκων, οὐ πολὺ ἀπέχων ἡλικίαν ἦπερ ἐμοὶ. καὶ Μαρύνα δὲ τὸν βλαισοῖς ἀδικοίης ἄν, ὦ Φοιβε, τὰς σὰς ἐσμαρώ ἀμπέλους, καὶ ἡδυοίνους αὐτὰς ὄλλυσθόμενον, φυτοῦ τέ τι, ὦ κυκλοῶτε, ὅτι δὴ ὁρᾶται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μικρὸν καλός τι, καὶ ἄβρὸς, καὶ ἀφανίων πόσιμόν τι, καὶ οἰνώδες. γινώσκειν δὲ χρὴ καὶ τὸν τοῦ θρασκὸς Ρῆσον. ῥᾷσος γάρ, ὃν σὺ τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτανε, λέγεται οἰκεῖν τὴν ῥοδόπην. ὦ πολλὰ αὐτοῦ θαυμαστὰ ἀδάσιν. ἱππότροφόν τε γάρ φασιν αὐτὸν, καὶ ὁ πλατύβοιον, καὶ θρᾴσσα ἄπιστα. σημεῖον δὲ εἶναι τοῦ θρᾳκὸς τὸν ἥρω, τὸ, ὧν σῦς ὠὺ ἀγρίους, καὶ τὰς δορκάδας, καὶ ὁπόσα ἐν τῷ ὄρει θηρία, φοιτᾷ πρὸς τὸ βωμὸν τοῦ ῥίσου κατὰ δύο, ἢ τρία, ἐνίοτέ τι οὐδενί δεσμῷ ἐμποδὼν ἐχόμενα, ὦ παρέχειν τῇ μαχαίρᾳ ἑαυτά, λέγεται δὲ ὁ ἥρως οὗτος, καὶ λοιμοῦ ἐπέχειν τὸν ἄρεως. πολυανθρωποτάτη δὲ ἡ ῥοδόπη, καὶ πολλὰ πόλεις τὸ ἱερὸν οἰκοῦμαι. ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ βοήσεσθαι ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ συστρατιωτῶν ὁ Διομήδης, ἐν τὸν μὴ θρᾷκα τοῦτον, ὃν αὐτὸς ἀπέκτανε μηδὲν δοκοῦντα σὺ τροίᾳ δρασάμενον, μὴ δὲ δόξαντα πλείω λόγου ἄξιον, πλὴν ἵππων λευκῶν, ἃναί τι ἡγοίμεθα, καὶ θύσιμον αὐτῷ διὰ ῥοδόπης τι, καὶ θρᾴκης πορευόμενοι. ὧν δὲ βιᾷ τε, καὶ λαμπρὰ ἐργασμένους ὄλλα, ἀπαίζοιμεν, μυθώδη τὴν πρὸς αὐτὸν δόξαν ἡγούμενοι, καὶ κεκομπασμένην. Φοῖ. μετὰ σὲ λοιπὸν ἀμπελουργῶ, πάππω ἐμαυτὸν, καὶ οὐδεὶς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιγήσει. οἱ δὲ ὧν τῷ πεδίῳ τῷ ἐν Ἰλίῳ, οὓς ἔφα-

παγκράτιον, ἐφ' ᾧ δυσχεραίνοντες οἱ ἑλληνες, διεσωσάντο μὲν ἀμφοῖν ἄρχειν αὐτὸν, ἐγκλήματα ὀλυμπικὰ ξυντιθέντες αὐτῷ· μόγις δ' οὖν ἀνέδησαν τὸ παγκράτιον. καὶ τοῦτον ἄρα τὸν φθόνον ὁ Πρωτησίλεως φυλαξάμενος προῦλιγεν, εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξερημοῦσιν ὄντα.

Αμ. ἄρ' ἐστὶ ξένη τοῦ χρησμοῦ ἡ τῆς μήτρως. Φοῖ. τὴν δὲ δὴ νόσον, τίνας ἰᾶται; πολλοὺς γὰρ αὐτῷ φῆς ὑχιᾶσθαι.

Αμ. πάσας ἰᾶται, ὁπόσαι εἰσὶ, μάλιστα δὲ τὰς φθόας τε, καὶ τὰς ὑδέρους, καὶ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν νόσους, καὶ τὰς τῶν παραπαίοντας πυρίπονταις. ἴσι καὶ ῥᾴδιον τυχὸν αὐτὸν ξυμβούλου· ξυναλγεῖ γὰρ σφόδρα τοῖς τὰ ῥωπικὰ ἀτιχοῦσι, καὶ ὑποτίθεται αὐτοῖς ἐπῳδὰς, καὶ πίχασι, ὡς τὰ παιδικὰ θέλξουσι· μοιχοῖς δὲ, οὔτι προσδιαλέγεται οὐδέν, οὔτι ὑποτίθεταί τι ῥωπικόν. φησὶ γὰρ ἀπηχθῆσθαι αὐτοῖς, ἐπειδὴ τὸ ῥᾳδιούργημα διαβάλλουσιν· ἀφικομένου γοῦν σὺ ταῦτα ἐς μοιχοῦ ποτε αὐτῷ γυναικὶ, ἣν ἐπαίρα, καὶ ξυμμιγνύσα βουλομένων ἐκ τὸν ἄνδρα, παρόντα μὲν, ξυνιέντα δὲ οὔπω, ὁ μὲν, γὰρ ἔτυχε καθεύδων μισημβρίας σὺ ταῦτα, εἶδ' ὁμνύσας ἤδη προσισηκότι τῷ βωμῷ, τί οὖν ὁ Πρωτησίλεως; ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα, καὶ τοι χρησόμενος ὄρᾷς ὄντα προσισεῖν τι αὐτοῖς κατύπτιον, καὶ δακεῖν ἐπομνύντας· καὶ τὸν ὅρκον οὕτω ξυγχέας, ἐφίσταται τῷ ἀνδρὶ, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκείνων μὲν ἀμελεῖν, τὸ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνίατον εἶναι, σᾴζειν δὲ νιν χρῶν αὐτόν τι, καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. οὗτος μὲν γὰρ θεοὺς, πάντα γιγνώσκειν· οὗτος δὲ ἔρωτας, θεῶν μὲν ἐλάττω, πλέω δὲ ἀνθρώπων. πολὺς ἐπέρρει τῶν τοιούτων ὄχλος, ἢ πάντων ἀπομνημονεύσιμι, ὄντων γε καὶ τῶν σὺ φέρειν τι, ἢ φυλάκην φανερῶν πᾶσιν, ὅσοι θεπαλίαν οἰκοῦσι. καὶ γὰρ τὸ ἐκάνιμι ἐρῶν, σὺ ἐρῶν τῷ Πρωτησίλεω, ἢ πρὸς τοῖς θεπαλικοῖς ἐπισημαίνει φιλάκου

χρησμοῦ· τὸ δὲ ἀποστρογγίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὗρεν, ξυρῆκιν ὕστερον, ὅτι κιλβίσι αὐτὸν μὴ μιβίεσθαι τοῦ ποδὸς· τὸν γὰρ προσκαλούμενον, τῇ πρώτῃ παιεσθαί τι ξυρικῶς χρὴ, καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἀντιπάλῳ· καὶ τοῦτο πράξαντα ὁ ἀθλητὴς οὗτος, ὀνόματος λαμπροῦ ἔτυχε, καὶ ἦλθεν οὐδενός. ἀκούεις δ' που καὶ Πλούταρχον ἐκεῖνον τὸν δεξιόν; Φοῖ. ἀκούω. τὸν γὰρ πύκτην ὡς τὸ ἀκὲς λέγεις. Αμ. οὗτος αὖ ὧν τὴν δευτέραν ὀλυμπάδα ὧν τῶν ἀνδρῶν, ἐκεῖθεν τὸν ἥρω χρησάμενοι πρὸς τὰς νίκας. ὁ δὲ, αὐτὸν κιβδηλεύειν ἀχιλλέα ἐναγωνίῳ δύκιδαι. Φοῖ. τί οὖν τὸ αἴνιγμα; Αμ. ἠγωνίζετο μὲν ἐν ὀλυμπίᾳ πρὸς Ερμαίαν τὸν ἀγχίπλιον, τὴν πρὸς τοῦ σιφάλου νίκην· ἀπειρηκότες δὲ, ὁ μὲν, ὑπὸ τραυμάτων, ὁ δὲ, ὑπὸ δίψης, καὶ γὰρ ἀκμαζούσης μεσημβρίας πρὸς τῶν πυγμὴν ἦλθον, ἐφίλησε τὸ σίδιον καταρρήγνυται· καὶ δίψῶν ὁ Πλούταρχος, ἔπασε τοῦ ὕδατος, ὃ ἀφελόμενοι τὸ πρὸς τοῖς πήχεσι καὶ διακρὺ τὸν χρησμὸν ἐνθυμηθεὶς ὡς μετὰ ταῦτα ἔφασκον, ὡς θαρσήσοι ἄρμησι, καὶ ἔτυχε τῆς νίκης· Εὐδαίμονας δὲ τὸν ἀγχίπλιον θαυμάζεις τῆς καρτερίας ἴσως, εἰ τυγχάνοντί που παρέτυχον· τοῦτο ὁρμένῳ πῶς ἂν μὴ ἥκειν, θανάτου ἔφη καταφερεστέρου. Φοῖ. καὶ πάνυ γε ὦ ἀμπελουργὲ τῷ χρησμῷ; παρασκευάζων γὰρ οὗτος ἑαυτὸν, ἀθλοθέτης τοῖς πολλοῖς, καὶ θεὸς δοκεῖ. Αμ. Ελιξ δὲ ὁ ἀθλητὴς, αὐτὸς μὲν, οὔπω πρὸ τοῦ ἐπλθυκε τῷ ἱερῷ τούτῳ· πέμψας δέ τινα τῶν ἑαυτοῦ ἐπαίρων, ἤρετο πόσακις νικήσειε τὰ ὀλύμπια· ὁ δὲ, δὶς ἔφη νικήσας, ἐὰν μὴ ἐθέλῃς τρὶς. Φοῖ. δαιμόνιον ἀμπελουργὸν λέξεις γὰρ που τὸ ἐν ὀλυμπίᾳ πραχθέν· πρότερον γὰρ οὐκ ἔσης γὰρ αὐτῷ νίκης μιᾶς, ὅτ' ἀνὴρ ἐκ παίδων ἐνίκα παλὴν, ἀπεδύσατο τὴν ἐπ' ἐκείνῃ ὀλυμπάδι πάλην τε, καὶ

ἐκεῖνος· ἀρίστην δὲ ἀπενεγκεῖν καὶ κεκρατηκέναι δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τῆς ἀσπίδος. Φοῖ· καὶ τί οὖν ἐν ἀμπελουργικῷ τὸ πρὸς τῆς ἀσπίδος; οὔτε γὰρ ποιητὴν ἔφην σαί πω, οὔτε εἰς λόγον πω τὴν τρωϊκὴν ἦκες. Αμ· πρὸς πολλῶν ξένε τοῦτ' ἀκούεις· πολλὰ γὰρ περί τε ἀνδρῶν, περί τε πολεμικῶν ἔργων, ὅ ἥρως λέγει, μηπω τοῖς πολλοῖς δῆλα ὄντα· τὸ δὲ αἴτιον, φησὶν αὐτὸν κατὰ ἔκπληξιν τῶν Ομήρου ποιημάτων, εἰς μόνους Αχιλλέα τε, καὶ Οδυσσέα βλέψαντας, ἀμιλλᾶσθαι καλῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν· καὶ τὴν μὲν, οὐδ' ἐπιμνηθῆναι τοπαράπαν· τοῖς δὲ, ἀνάγκην εἶναι τριήρη πεζάρων ἐπῶν. τὸν μὲν δὴ Αχιλλέα φησὶν, ἐπαξίως ὑμνῆσθαι τὸν ὑπ' Οδυσσέα, μεζόνως· τὸν δὲ ὅσα ὑπ' Αἴαντος τε, καὶ Παλαμήδους, καὶ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν παραλέλειπται, φάναι μοι μικρὸν ὕστερον· μὴ γὰρ ἀγνοήσασθε ἀπέλθοις τὸ τούτων· καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν μύσιον, ἐξ οὗ τινα ἡ ἀσπὶς, αὐτίκα ἀποπλεύσομαι· ἐπειδὴ δὲ παγκρατίου, καὶ πυγμῆς, καὶ δίσκου μνημονεύσαντες, εἰς τὴν ἀσπίδα ἀπηλθόμεν, ἄκουε τοῦ ἥρω θαύματος πρὸς ἀθλητὰς, οἳ ἐχρήσαντο αὐτῷ συμβούλῳ· τὴν κίλικα οἶμαι παγκρατιαστὴν ἀκούεις, ὃν ἀλτῆρα ἐκάλεσαν οἱ πατέρες, ὡς μικρὸς ὢν καὶ τὴν αὐτιπάλων παραπολύ. Φοῖ· οἶδα τὸν μαρόμενος δή που τοῖς ἀνδριᾶσι· χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἕστηκε. Αμ· τοῦτο ξένε, πόθεν μοι καὶ ἐπῆλθε, πόθεν δὲ καὶ ὥρμησε, καὶ μάλα ἐρρώσω αὐτὸν ἡ εὐαρμοσία τοῦ σώματος· ἀφικόμενος ὡς ἐς τὸ ἱερὸν τοῦτο ὁ παῖς, ἔπλει δὲ οὐδὲν διλαφῶν ἀγωνιούμενος τὴν κρίσιν, ἠρώτα τὸν Περωτσίλεων ὅ, τι πράττων, πόθεν ἔσοιτο τὴν αὐτιπάλων· ὁ δὲ, πατούμενος ἔφη· ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔχει, ὡς καταβεβλημένην ὑπὸ τοῦ

τὰς πολεμικὰς διὰ ἡλικίαν φησίν. αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι μειρακίσκον ἐκείνων δέ, τὸν μὲν Ἀχιλλέα, ἡνιοχεύειν. τὸν δὲ Αἴαντα, ἀνδραποδίζεσθαι τὰ ἐπὶ τοῖς αὐτὸν Ὁμήρῳ ἐρημίαν, ἐπαινεῖ, καὶ τοῦτο μὴ πάντες ἐπαινοῦσι τὰ Ὁμήρου, ὡς ἀμφὶ δρυφόν μὲν αὐτῷ τὸν γυναῖκα ἄειπεν, ἡμιπλὰ δὲ τὸν οἰκίαν, πεδεμάχητον δὲ τὸν νεῶν, ἐφ' ἧς ἔπλευσε. πολεμικὸν τε αὖ καλεῖ ἑαυτὸν δὲ ὀλοφύρεσθαι μηδὲν οὐ τρέσας ὁρᾶσάμενον, ἀλλὰ πεσόντα οὐ γῆν, ἧς οὐδὲ ἐπέβη. ἀλλὰ τὸν οὐλὴν δὲ οὐ πεπτῶσθαι τῷ μηρῷ. τὸ γὰρ τραῦμα, σωσαμένης φάσθαι φησὶ τῷ σώματι. Φοῖ. γυμνάζεσθαι δὲ ὦ ἀμπελουργὲ τίνα τρόπον, ἐπειδὴ ἔφασκεν αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐξασκεῖν; Αμ. γυμνάζεσθαι ξένε τὰ πολεμικὰ, πλὴν τοξικῆς. τὰ δὲ γυμνασικὰ, πλὴν πάλης. τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν, σπιλῶν ἕνεκα. τὸ δὲ παλαίειν, ἀργῶν. Φοῖ. παγχρατιάζειν δὲ πῶς, ἢ πυκτεύειν; Αμ. σκιᾶς ὦ ξένε τούτων γυμνάζεσθαι. καὶ δισκεύειν μᾶλλον, ἢ φιλεῖσθαι ἐκεῖνον. ἀνακρούεσθαι μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον, ξένε φησὶ δὲ ὑπερβάλλειν ἑκατὸν πήχεις, καὶ ταῦθ' ὡς ὁρᾷς, ὑπὲρ πλάσιον τοῦ ὀλυμπακοῦ ὄντος. δραμόντος δὲ αὐτοῦ, οὐκ ἂν ὦθρεις ἴχνος, οὐδ' ἂν σὺ σημήνασθαι τῇ γῇ ἔπους. Φοῖ. τῷ μὲν τὸ ἴχνη μείζονα σὲ πεπτῶσθαι τοῖς δρόμοις, συμβαίνοντα ἐς τὸ δικάπηχυ μέγεθος τοῦ ἥρω. Αμ. βαδίζοντος ξένε, τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, τῷ γυμναζομένου τί ἔτι, θρον. δραμόντος δὲ, ἄσημος ἡ γῆ. μετέωρος γάρ τις, τῷ οἷον ἐπικυματίζων αἴρεσθαι. φησὶ δὲ τῷ παραδραμεῖν σὲ τὴν λίδα τὸν Ἀχιλλέα, σὲ ἄθλοις γυμναζομένης τῆς ἑλλάδος ἐπὶ τροίαν, καὶ ὑπὸ τὸ πένθημα τὸ ἐκείνου αἰρθῆναι. τὰ δὲ πολέμια ξυγχωρεῖ ὡς ἔφην τῷ Ἀχιλλεῖ, πλὴν τῆς ἐν μυσοῖς μάχης. ἐκεῖ γὰρ πλέονες ἀπεκτόνεναι τὴν μυσῶν,

Ομηρος, τὸν ἐναντίον ἔφη κιλβήν τρόπον, ἢ σὺ πρόπαλος· μακρὰ γὰρ ὑπὸ σοφίας τὰ βαθέα οἱ ἔην, ὥς που τὰ φρέατα μακρὰ ὀνομάζω, βαθέα ὄντα· καὶ τὰ δίνδρα δὲ ἔφην ἐμβεβῶσθαι τῇ γῇ μᾶλλον, ἢ τῷ μὲν πλείονι ἐοικοι, τῷ δὲ ὀλίγῳ κινοῖτο. ἐπιστὰς δέ μοι ποτὲ αὖθις ποτίζοντι, τὸ μὲν ῥεῦμα ἔφην ὦ τᾶν, οὐ δαπανᾷ ὕδατος, διδάσκων δή που μὴ ἐκπλύνειν ποιεῖν τὰς αὖθις. Φοῖ. τὸν δὲ ἄλλον χρόνον ὦ ἀμπελουργέ, ποῦ διατρίβεις; Αμ. ποτὲ μὲν, ἐν ἄστει φησί· ποτὲ δ', ἐν φρίᾳ· ποτὲ δὲ αὖ ἐν τροίᾳ, οὗ οἱ ἑταῖροι, καὶ πρὸς θήρᾳ συῶν τε καὶ ἐλάφων γινόμενος, κατὰ μισημβρίαν ἀφικνεῖται, καὶ καθεύδει ἐκταθείς. Φοῖ. ποῦ δὲ τῇ λαοσθμάᾳ ξυνίεσιν; Αμ. ἐν ἄστει ξένε· καὶ λίγα αὐτῶν δοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀριθμουμένων, ἐν αἷς Αλκησίς τε ἡ Αδμήτου, καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως, καὶ αἱ ταύταις ἴσαι, σώφρονές τε, καὶ χρηταί. Φοῖ. ξυνιστοῦσαι δὲ ἀλλήλοις, ἢ οὐ θέμις; Αμ. οὐπω ξένε συνουμένῳ ἐνέτυχον, οὐδὲ πίνοντες ἤγνων. καὶ τοι πεινδῶντε αὐτῷ κατὰ ἔτος ὥρας, ἀπὸ τουτωνὶ τῶν θασίων ἀμπέλων, ἃς φυτεύσαμεν τὸς. καὶ τρώκτας ὀπώρας προτιθέμαι κατὰ μισημβρίας. ἐπεὶ δὲ ὁ θόρος τὰ ἄκρα, καὶ μετὰ φορον ἴσχῃ, σιλήνας τε ἵστημι ἐς κύκλον ἐν τῇ τοῦ ὄρους ὥρᾳ, κάλα ἐγχίας ἐς τὸν ψυκτῆρα τοῦτον, ἵ σοι λέγω τὸ τ' ὥρας νᾶμα. σὺ δ' πίγε. κἀγὼ μοὶ ἀπὸν ταῦτα, ἃ πε μάθομαι. τὸ δ', βίβρωσκέ τι, καὶ πίνοῦ βᾶττον, ἢ καταμύσω. Φοῖ. πόθεν δὲ τῆς ἡλικίας, ἵν' γεγονὼς ἀπίθανε, τί φησιν; Αμ. ἑλεεῖ ξένε τὸ ἑαυτοῦ πάθος, καὶ τὸν δαίμονα, ἐφ' ᾧ τότε λω. ἄδηκόν τι ἠγῆται, καὶ βάσκανον, μὴ συγχωρήσαντός οἱ τοῦ γοῦ πόδας ἐς τὴν τροίαν ἐλθεῖν. μὴ γὰρ ἂν, μήτε Διομήδους τί ἐλαττωθῆναι μαχόμενος, μήτ' αὖ Πατρόκλου, μήτ' αὖ τοῦ θεσπέσιου Αἴαντος. τῷ γὰρ ἀκηδῶν λιλαίεσθαι

ματοῦπῳ μᾶλλον, ἢ κατ' αὐτοῦ πίπτον. καὶ τετράγωνος ἢ
ἑδία τῆς ῥίνος, οἷον ἀκάλαμος. φθίνῃται δὲ μεγονότος
ρον, ἢ αὐχμαλωτῆσθαι, καὶ ἀπὸ μικροῦ με τοῦ σώματος. μυμῶ
δὲ ἐντυχεῖν, ἤδιστον. ὦπαγὲς γὰρ, καὶ κοῦφος, ὥσπερ οἱ
δρομικοὶ τῶν σωμῶν. τὸ δὲ μῆκος, δικάπηχυς πῖχα. δοκ
κεῖ δ' ἀῶ μοι, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀλεκτρυόνας, εἰ μὴ ἐν μικρα
κῳ ἀπέβαλεν. Φοῖ. εἶδον τὸν γειτονίας ἀμπελουρ
γὸν καὶ ἀκαμαύσου τοῦ ἱπτέρου. ὥπλισαι δέ, ἢ τί. Αμ.
χλαμύδα ἐνὴπῖαι ξίνι τὸν βιπαλικὸν τρόπον, ὥσπερ τὸ
ἄχαλμα τοῦτο. ἀλουργὶς δὲ ἡ χλαμὺς θέου αὖθις. ἀρὴν
τον γὰρ τὸ τῆς πορφύρας αὖθος. Φοῖ. ὁ δὲ δὴ ὅπλος,
ἂν τῆς Λακεδαιμείας ἦρα, πῶς ἔχει αὐτῷ νῦν; Αμ.
ὁπλὴ ξίνι, καὶ ὁπλαῖ. καὶ διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ
οἱ ὅρμοι τῶν γυμφίων. Φοῖ. πῶς βάλλεις δὲ ἔκον
τα, ἢ διαφύγει σε καπνοῦ δίκην, ὥσπερ τοὺς ποικίτας;
Αμ. χαίρει πῶς βάλλοντι, καὶ ξυγχωρεῖ φιλεῖν τε αὐ
τὸν, καὶ τῆς δίκης ἐμφορᾶσθαί με. Φοῖ. βαμίζει δὲ, ἢ
δι' ἀπολοῦ ἴκει; Αμ. τετράκις τοῦ μιοῦς, ἢ πεντά
κις οἱ μοι αὐτοῦ μετίσχειν, ὁπότε ἢ φυτοδυσαί τε βούλοιτο
τουτωνὶ τὴν φυτῶν, ἢ τρυγῆσαι, ἢ αὖθι κεῖραι. φιλοσίφα
νος γάρ τις, κἀγὼ δίω ἀποφαίνων τὰς αὖθι, ὁπότε πόθι αὖ
τὰ ἴοι. Φοῖ. ἱλαρόν με τὸ ἦρως λέγεις, κἀπιχωρῶ γυμφίον.
Αμ. καὶ σώφρονά με ὦ ξίνι. φιλόκλωσ γὰρ ὧν ὑφ' ἡλι
κίας, ὕβρεως δὲν πράττω. κἀσμυήνης ἓξ ἄπτεται πολλάκις,
ἅτου ὀρύττων πέτρα ἐντύχωμι, καὶ ξυλλαμβάνομαι τῶν
δυσέργων. κἂν ἀγνοήσω τί τῶν κατὰ γεωργίαν, διορθοῦ
μαι. τὰ μὲν δύσβρα, ἐγὼ μὲν παρακηκοὰς τοῦ Ομήρε,
μαχαιρίφυτον, μέσον τοῦ αὖω, τὸ ἐς τὸν γλῶ ἐμβιβά
ζων. κἀπότε ἐπιλάβιτό μου ὁ Πρωτεσίλεως, ἐχώμιων
τῆς Ομήρου πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν, αὐτὸς μὲν τὰς

μίξας, οὗτοσὶ δή που ὁ σὸν ἀρίστιππος· πλείστας δὲ ταύτας, αἱ νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευσαν, καὶ τοιάνδε· ὦ τοῖς δύσβροις τούτοις ἔγραψά ποτε αὐτὰ νόμον, σὺ πρὸς τὸ ἴλιον τετραμμένους τὴν ὄψιν, αὐθὶς μὲν πρωΐ, φυλλορροεῖν δὲ αὐτίκα, καὶ πρωϊπόλλυσθαι τὰ ὥρας· τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτσιλίου πάθος· τῷ δὲ ἑτέρῳ μόρῳ, ζῆν τὸ δύσβροον, καὶ οὐ πράττειν· καὶ ὅπόσα δὲ τὴν δύσβροον μὴ πρὸς τὸ σῶμα ἔσκον, ὥσπερ καὶ ταυτί τὸ σὸν τῷ κήπῳ, πᾶσιν ἔρρωται τοῖς ὄρεσι, καὶ θαρσεῖ τὸ ἴδιον. Φοῖ· ὁρῶ ἀμπελουργί· καὶ θαυμάζειν ἔχων, οὐ πεθαύμακα· Σοφὸν γὰρ τὸ θεῖον. Αμ· τὸ δύσβροον, ὡς ὦ κατὰ σοῦ πατέρας ὁ μῆδος ὕβριζε, ἐφ' ὅτε καὶ τὸ περίχορδον ἀναβιῶναί φασι, τοῦτο νῦν ὦ ξένε· κατελήφθαι δὲ αὐτοῦ ὁρᾶς ὡς ὀλίγα· τότε δὲ οἶμαι, χάριτός τινος, καὶ οὐ μικρᾶς, ὡς ἔοικε τοῖς ἐμπελίοις ξυμβαλέσθαι· τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, βίβλοις μὲν οὐ γνώριμος· τὸ γὰρ τῆς βασιλέως οἰκήματος, πρώρας· ἵδρυται δὲ ναύαρχος· πόλεμος τρέψασι δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος, καὶ νὴ Δί' οἱ ἁλόφωνοί τε, καὶ οἱ ἐπισφαγιζόμενοι τὰς δρύας, ἐξηλάχεσι τοῦ εἴδους· ἐμοὶ δὲ οὐδὲν τοῦτο· αὐτῷ γὰρ ξυνήκαμεν, καὶ αὐτὸν βλέπω· καὶ οὐδὲν ἄν μοι γένοιτο ἄγαλμα ἐκείνου κάλλιον. Φοῖ· ἢ καὶ διαγράψεις μοι αὐτὸν, καὶ κοινωνήσεις τοῦ εἴδους; Αμ· χαίρων γε νὴ τὴν ἀθηνᾶν ξένε· χρόνος μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰς εἴκοσί που μάλιστα ἔτη· τὸ λίκνος δὲ ἐλάσασ' ἐς τρίοδον, ἄβρῶς ἐβούλου βρύειν, καὶ ἀπόζειν αὐτοῦ κάλλιον, ἢ τὸ μετόπωρον τὴν μύρτων. φαιδρὰν δὲ ὄφρῶ πολὺ τὸ ὄμμα βίβλεπε· τὸ γὰρ ἐπίχαρι, αὐτῷ φίλον· βλέπει δὲ, ἐν μὲν ταῖς ὠδαῖς, σώφρονον, καὶ σφοδρόν· ἢ δὲ ἀνιεμένου τύχοιμεν, φοβῆ τὴν ὀφθαλμῶν, ὡς ὑπαφρόδιτοί τι, καὶ φιλικοὶ φαίνονται· καὶ μὰ καὶ κόμης ξανθῆς ἴχνη τὸ μέτριον· ἔστι γὰρ ὅσα ἐπικρίμαθαι τῷ

Φοῖ. Βουλόμην μὲν ἂν καὶ ὑπὲρ τὸν ὠκεανὸν ἐλθεῖν ἀμπελουργὸς, θαῦμα ὅπου τοιοῦτον εὕρωμι. ἡ δὲ ἐμπορία, οὐ ξυγχωρεῖ τοσοῦτον ἀποφοιτᾶν ἑαυτῆς, ἀλλὰ δεῖ πρόσ δυδάσθαι τῇ νηΐ, καθάπερ τὸν Οδυσσέα. εἰ δὲ μὴ, τὰ τὰ ἐκ πρώρας φασὶ, καὶ τὰ ἐκ πρύμνης, ἀπολεῖται. Αμ. πάντα ὀρθῶς λέγεις. ἀλλὰ μήπω ξένε πρὸς ἡμᾶς εἶπον, πρὶν ἔς τι τὴν νῆσον τὴν Κῶ πλεῦσαι, σὺ μὲ τὰ τῆς γυναικῶν ὅσα ἀνάκεται, μᾶλλον ἢ τῶν ἀνδρῶν. σὺ φρυγία δὲ τά τι τὸ λον τοῦ Ηρακλέους ἴδες, καὶ νὴ Δί᾽ οὐ θεπαλέα τὰ τῆς ἀλωάδων, ὡς ἐννοίργυοι ἀπιχνῶς ἐμέ νοντο, ὃ ὅποῖοι ἄδεκτοι νεαπολῖται δὲ οἱ Ιταλίαν οἰκοῦν τες, θαῦμα πεποίηται τὸ τοῦ Αλκυονίως ὅσα. λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν γιγάντων ἐκᾶ βεβλῆθαι, καὶ τὸ βίῤ σβιον ὄρος, ἐπ᾽ αὐτῷ τύφεσθαι. καὶ μὲν καὶ ἐν πελλήνῃ, ἣν φλέγρας οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσι, πολλὰ μὲν σώματος ἢ γῆ τοιαῦτα ἔχει, γιγάντων σρατοπέδυσαύτων ἐκεῖ. πολλὰ δὲ ὄμβροι τε, καὶ σησμοὶ ἀνακαλύπτουσι. θαρσεῖ δὲ οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μεσημβρίαν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ὑπερ πατεχομένων ὑπ᾽ ἀλλων, ἃ ἐν αὐτῷ μαίνεται. τὸ δὲ ἄπτεσθαι τοῖς τοιούτοις, ἴσως που καὶ ὧν τοῦ Ηρακλέους ἰῶ. ὅθεν τὸν Γηρυόνην ἐν τῇ σφυθείᾳ ἀποκτάνας, καὶ μεγίσῳ αὐτῷ ἐνεπυχκίναι λεγόμενος, ἀνέθηκε τὸ ὅσα ἐς ὀλυμπίαν, ὡς μὴ ἅπτοιτο τοῦ ἄθλου. Φοῖ. οὐδαιμονίζω σε τῆς ἐσορίας ἀμπελουργέ. ἐγὼ δὲ, μεγάλα μὲν ἐνθυμοῦμαι, αὐσήρους δὲ ὑπίσχομαι. ἀλλὰ τὸ τοῦ Πρωτεσίλεω, πῶς ἔχει, καὶ ρὸς γάρ που ἐπ᾽ ἐκεῖνα ἦλθες. Αμ. ἄκουσι ξένε μηκίτ᾽ ἀπτεύμεσθα περὶ τῶν τοιούτων.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Εἶπα μὲν οὐκ ἐν τροίᾳ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ᾽ ἐν χερρονήσῳ ταύτῃ. κωλυθεὶς δὲ πρὸ αὐτῶν ἐπίχη

πίχης ἐπέσχεν, ἔκειτο δὲ ἐπὶ πετρῶδες αἰγιαλῷ, τῷ μὲν
Φαλίῳ μὲν, πρὸς τῷ ἤπειρον ἔχων, τῷ δὲ πόδας, σφαῖ-
πολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ. ἀρακόντων δὲ ὐδὲν σημῆον πόδι
αὐτὸν ἐωρῶμεν, οὐδὲ ἐπὶ ὅτι τὴν ὀσῶν παρήλασεν ἀσφ
βρώπου. καὶ μὰ τὸν γ μναιος ὁ πεπαρθένος ὦ πανδίους μοι
ἔχων, ἔπεμψέ τινα τ ἑαυτοῦ υἱὸν πρὸ ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα που
τι παρῶν, ὀψόμενον δ ἐμοῦ τὸν Πρωτησίλειον π ὁμοίῳ
θώματος. ἐν κῷ γὰρ τῇ νήσῳ, κἀκτηται δὲ αὐτὴν μόνος,
ἔτυχε μὲν ὀρύττων ἀμπέλους. ἡ γῆ δὲ ὑπάρχουσα τοῖς ὀρύτ-
τουσιν οἷ ον κενή. διανοίξαντες ἐν, σῶμα κάπηχυς μὲν ὁ
νεκρὸς ἔκειτο. τὸ δὲ κρανίον, ὡς κα δράκων. ὁ μὲν δὴ
νιανίας, ἀφίκετο ἐπόψομένους ἡμᾶς, ὅ, τι χρὴ ἐπ αὐτῷ
πράττειν. ὁ δὲ Πρωτησίλειος, τὸν ξένον ἔφη συγκαλύπτω
μεν, κελεύων δή που ὠθεῖν τὸν νεκρὸν, καὶ μὴ γυμνὸν
ἑκόντας. ἦπε δὲ καὶ ὡς γίγας ἐν τῇ βιβλημένων. ὁ δὲ ἐν
λίμνῃ φασὶς, ὃν Μενεκράτης ὁ σηριὸς ὄρυ, μέγιστός τε
λῶν, καὶ εἶδον αὐτὸν πέρυσιν, ἐξ ἴμβρου πλώσας. δ ὅλιγα
γὰρ ὧν ἐς τὴν λίμνην. τὰ μὲν οὖν ὀστᾶ, οὐκέτι ἐν κόσμῳ ἐω
ρᾶτο. καὶ γὰρ οἱ ποσθυλοι ἀπ ἀκιλλέων ἔκειντο, σεσμοῖς
οἵ μαι δ ενεχθέντες. καὶ τὸ πλευρὰ ἐβέρμοσο τῷ ποσθύ
λῳ. ἐνθυμουμένῳ δὲ αὐτὰ ὁμοῦ π, καὶ κατὰ ἓν, φρικῶ-
δες ἐδόκει τὸ μέγεθος, καὶ οὐ ῥᾴδιον ἀκατανοῆσαι. τὸ
γοῦν κρανίον, ἐμφορησάντων ἡμῶν ἐς αὐτὸ οἴνου, ὐδὲ ὑπὸ
δυσὶν ἀμφορίοιν ἐνεπλήσθη, τὴν ἐκ Κρήτης. ἐπ δέ τι καφ
τὸ νότιον ἄκρον ἀκρωτήριον τῆς ἴμβρου ναύλοχος, ᾧ πο
μὲν ὑφώρμηται, τὰ μὲν ἀρόσεα τῆ ζώων, ὠνούχους ὀνομα
ζομένων. τὰ δὲ βίλεα, οὕτω μεθύσκουσα, ὡς καθεύδειν αὐ
τὰ. τρύφος οὖν ἐνταῦθα τῆς γῆς ἀποῤῥαγὲν, σωτηρίαν πα
σατο σῶμα μεγίστου γίγαντος. κἂν ἀπῆμεν, πλεύσωμεν
πρόκην γὰρ γυμνὸς ἦν, κἀ ὁ ἐς ναύλοχον πλοῦς βραχύ-

φοῦ.

ξάμενον τὴν ὀσφῦν, καὶ φιλήσαντα. Φοῖ. οὐ μάτην ἄπαλ
γεῖν ἔοικε τοῖς τοιούτοις ἀμπελουργοῖς· καὶ σὺ γοῦν, πάππα
μέν τι ἀκήκοιναι φῆς, καὶ ἴσως μητρὸς, ἢ τίτθης· σαυτοῦ
δὲ ἀπαγγέλλης οὐδέν, ἢ μὴ κἀμὲ πρὸς τοῦ Πρωτισίλεω ἐν
ποιεῖς. Αμ. καὶ μὲν ἡ μυθολογικὸς ἰὼ, τέν τι τοῦ Οἰσοῦ
νεκρὸν δίηεν, ὃν ἐπ' ἀκτῆς χιὼν σὺν ἱμαίαις λακιδωμένοις δύ
ρσον, καὶ τὸν σὺν τῷ χαλκοῦ ἵππῳ τῷ λυδίῳ, ὃς κατορώρυ
κτο μὲν σὺν λυδίᾳ, πρὸ Γύγου ἐπισημῷ δὲ τῆς γῆς διακε
χύσης, θαῦμα τοῖς πρὸς λυδίαν ὠφθῆναι ποιμέσιν, οἷς ἅμα
ὁ Γύγης ἐνέτυχεν. ἐς γοῦν τὸν ἵππον ὑρίσδας σὺν
ἱκανῷ ρα πλυρᾷ ἔχοντα, κυκρὸς ἀπέκειτο μήλων, ἢ ἀσ
φοδέλου δόξαι· ἀπὸ δὲ ταύτ' αὖ οἷα ἀπεσπᾶσθαι διὰ τὸν χρόνον;
ἀλλὰ τοῖς μὲ ἐφ' ἡμῖν, ἐκ οἱ δ' ὅ, τι ἀγαθοὶ ἐς. Αρυάδιω γοῦν
ἄν οἱ μὲν, αἰδίοπα, οἱ δὲ, ἵν' ὧδε ἔφασαν, τριακοντάπηχυν
ἐν τῷ ἀσυρίῳ γῇ κείμενον, ἐ πάλαι ἀνέφηνεν ἡ τοῦ ὄρους
τοῦ ποταμοῦ ὄχθη χιὼν εἶσα. τοῦτο δὲ τὸ σίγνον πρὸ πυ
πήκοντα ὀυπω ἐτῶν, σὺν προβολῇ τοῦ ἀκρωτηρίου, σᾶμα
αὐλιδαείξ γλαυκος· ὃν αὐτὸς Απόλλων ἀπεκτονέναι φη
σὶν ὑπὸ Τρώιασ αὐτῷ μαχόμενον· ᾧ ἆθλον ξένι πλύσας
ἐς τὸ σίγνον, αὐτό τι τὸ πάθος τ' γῆς, ᾧ τὸν γλαυκα ὅσος
ἰὼ· ἔπλεον δὲ καὶ ἐλκηπωντίων πολλοί, καὶ ἰώνων, καὶ νη
σιώτων πάντες, καὶ τὸ ἀωλικὸν ἅπαν. ὦν γοῦν μῆνασ δύο,
μέχας ἐν μεγάλῳ ἀκρωτηρίῳ προὔκειτο, παρέχων ἄλλου
ἄλλῳ λόγου, ὀυπω δηλωθέντος αὐτὸν τοῦ χρόνου. Φοῖ.
πόσος ἂν ἂν εἴη ἀμπελουργὸς, περί τι τοῦ μεγέθους αὐτοῦ,
περί τι ὀσῶν ἁρμογίασ, περί τι τὴν λειομένην ὄφιον,
ξυμπεφυκέναι τοῖς γίγασιν, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ἐπὶ
γραφοι τῷ ἐγκελάδῳ, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν; Αμ.
ἡμὲν πρατῶδης ἐλέγοντο ἐκεῖνοι ξένοι· καὶ ξυμβεβλημέ
νοι ἠρίοις, οὐκ οἶδ', οὐδὲ ἐν τῷ σιγνῷ, δύο μὲν καὶ εἴκοσι

ὡς ἤκουσας. Αμ. νὴ Δί', ἦ δ' ὅς· οὐ φλόσοφόν τι, ἀλλὰ φιλαλήθη ἥρωα, μὴ τιμῶν ἀλήθειαν, ὦ Ἐχέκρατες μὴ τέρας ἀρετῆς ὀνομάζειν κώθωνι. Φοῖ. δοκῶ μοι καὶ καταιρᾶς τὸ λόγων ὁμολογηκέναι πρὸς σὲ τὸ ἐμαυτῆς πάθος. φημὶ γὰρ ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὸ μυθῶδες. τὸ δὲ αὖπαν, οὐδενὰ πω ἑωρακὼς αὐτὸς ξυγγέγονα· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐπίρου ἀκηκοέναι φησὶν· ὁδὶ, οἶδα· τὰ δὲ, ποιητὴς ἐπαίρει· καὶ τὰ μὲν μέσα δὲ πῇ τοῦ μείζους τῶν ἡρώων, ὡς δι' ἀκριβείας ἦσαν, χαρίεντα μὲν κατὰ μυθολογίαν ἡγοῦμαι, ψυθῆ δ' ἔμοιγε καὶ ἀπίθανα, τῷ με βιαίως αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, ἧς μέτρα οἱ νῦν ἄνθρωποι. Αμ. ταυτὶ δὲ ἡγῇ ἀπίθανα, πόθεν ἤρξω; Φοῖ. πάλαι ἀμπελουργῶ, κἀγὼ μειρακίῳ ἔτι παῖς μὲν ἔτι, ἐπίσθιον τοῖς τοιούτοις, καὶ κατημνολόγουν μὴ τί τόθε, χαρίεντας αὐτὰ ἐπᾴδουσα, καὶ τοι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐκείοις αὐτῶν. μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐκ ἄν βασανίσαις ὡήθην χρῆναι πρὸς δι' χειὸς ταῦτα. Αμ. τὸ δὲ τοῦ Πριαμίδου, καὶ ὅτι σὲ ταῦτα φαίνοιτο, ἀκήκοάς ποτε ἐτύχθη; Φοῖ. πῶς ἀμπελουργῶ, ὅς γε καὶ σοῦ τήμερον ἀκούων, ἀπιστῶ. Φοῖ. οὐκοῦν ἀρχὴν τοῦ λόγου μοι γενέσθω τὰ πάλαι σοι ἀπισούμενα. φὴς δ' ἔπου ἀπιστῶν, ἢ δι' ἀκριβείας ἐγένοντο αὖτοι· ἐπειδὰν δὲ τούτου ἱκανῶς ἔχῃς, ἀπαίτει λοιπὸν τὰ πρὸς τοῦ Πριαμίδου λόγου, καὶ ὅπόσα βούλει τρωϊκῶν· οὐδενὶ γὰρ αὐτῶν ἀπιστήσεις. Φοῖ. καλῶς λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. Αμ. ἄκουε δή· πάππος ὦ μοι ἔφη, πολλὰ τὰ ἀπισούμενα ὑπὸ σὲ γιγνώσκων. ὃς ἔλεγε διαφθαρῆναι μέν ποτε τὸ σῶμα τὸ Αἴαντος ὑπὸ τῆς βαλάττης, πρὶν ἢ κῆται· ὅσα δὲ σὺ αὐτῷ φαίνῃ κατὰ ἐνδεκάπηχυ ἄνθρωπον. καὶ ἔφασκεν Ἀδριανὸν βασιλέα πυθέσθαι αὐτὸς εἰς Τροίαν ἐλθόντα, καὶ τὸν νηὸν πύθου κατασκάψαντα τῷ Αἴαντι· ἔπειτα ἃ καὶ προσπίνα

πάλιν, ἢ διηγήσεται αὐτοῖς πρὸς τὴν τρωϊκῶν οἵ δεν, ἀκούσαι δόμαι. τρωϊκὰ δὲ λέγω τὰ τοιαῦτα, τήν τε σὺ αὐλὶν δι συλλογὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ καθ' ἕνα αὖ ἥρως, ἢ καλοί τε ὡς ἄριστοι ἦσαν, καὶ ἀνδρεῖοι, καὶ σοφοὶ ἦσαν. τὸν γὰρ πόλεμον, ὃς πρὸς τὴν τροίαν ἐγένετο, πῶς ἂν διηγοῖτο, μὴ τὰ διαπολεμήσασ' αὐτὸν, ἀποθανών τε πρῶτος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐν αὐτῇ φασι τῇ ἀποβάσει; Αμ. οὐκοῦν τοῦτό σοι ξένε. ψυχὰς γὰρ οὔτω θήσας, τὸ μακαρίους ἀρχὴ βίου, τὸ καθαρεύσαι τοῦ σώματος. θεούς τε γὰρ, οἵ ἂν ὀπτεδοί ὦσι, γινώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θραπεύουσαι, καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτὸ ποιούμενοι. τά τε τῶν ἀνθρώπων ὁρῶσιν, ἐλεύθεραι νόσων τε, καὶ σώματος. ὅτι δὴ καὶ μαντικῆς σοφίας ἐμφορεῖν πᾶσι, καὶ τὸ χρησμῳδὸς αὐτὰς προσβακχεύειν. τὸ γοῦν Ομήρου ποιήματα, τίνα φήσεις οὕτως ἀνεγνωκέναι τὸν σφόδρα βασανιζάντων Ομηρον, ὡς μὴ ἐγνωκέναι τε ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ διορᾷ αὐτὰ, καίτοι ξένε, πρὸ Πριάμου, καὶ Τροίας, οὐδὲ ῥᾳθυμία τις ἦν, οὐδὲ ἤδετο τὰ μήπω πραχθέντα. ποιητικὴ μὲν γὰρ ἦν περί τε τὰ μαντεῖα, περί τε τὸν Αλκμήνης Ηρακλέα, καὶ καθεταμένη τε αὖτη, καὶ οὔπω ἡ βάσκησα. Ομηρος δ', ὅπου ἦν. ἀλλοί μὲν, Τροίας ἑλόντες, οἱ δὲ, ὀλίγαις, ἢ ὅκτω γενιαῖς ὕστερον ὧν θέσθαι αὐτὸν τῇ ποιήσει λέγουσιν. ἀλλ' ὅμως οὐ δεν ὁ Πρωτεσίλεως τοῖς Ομήρου πάντα. καὶ πολλὰ μὲν ἀδεῖ τρωϊκὰ μιθέων αὐτὸν γελόμενος, πολλὰ δὲ ἑλληνικά τε, καὶ μυθικά. τήν τε γοῦν στρατείαν τοῦ Ξέρξου, τρίτην ὁμοίως φθορὰν ἢ ἀνθρώπων, μετὰ τὴν τῶν Δυκαλίωνός τε, καὶ Φαέθοντος ξυμβᾶσαν, ἐπειδὴ πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ διεφθάρη. Φοίνισσάς τε ἁμαλθέας ἐμπλήσεις ἀμπελουργὲ, τοσαῦτα ὁθόνας τοῦ ἑπτέρου. ὑγιῶς γάρ που ἀπαγγελεῖς αὐτὸ, καὶ

θαυμάσεις. Αμ. ὥρα τοι ξένε ὅ, τι βούλει, καὶ οὐ μάτην ἄφιξαι· ἔστι γὰρ ἃ καὶ φήσεις. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ ὅπου ποτὲ πορεύσεται ἐς νεὼς ἥκων, ἐντυχὼν ὁ Ἑρμῆς, ἢ τίς τ' παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν, ἐς κοινωνίαν λόγου τε, καὶ σπουδῆς ἀφίκετο· τοῦτο γὰρ ἡγεῖται πρόσηκεν τὸ μᾶλλον· σὲ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως, ἰσορρόπως τῷ δημοσίᾳ ἐμπλήσει, καὶ ἡδίω ἀποφανεῖ, καὶ σοφώτερον τοῦ πολλὰ γιγνώσκειν, πολλοῦ ἄξιον. Φοῖ. ἀλλοῦ μὲν οὖν λύω βέλτιστε· κατὰ δὲ θεὸν νῦν τῶν Ἀθηναίων ἥκω· ξυνήμενος γὰρ λοιπὸν τοῦ συμποσίου. Αμ. καὶ πῶς ἔχεσι τὸ ἐνύπνιον; θεῖον γάρ τι ὑποδηλώσεις. Φοῖ. πλέω μὲν ἐξ Αἰγύπτου τε, καὶ Φοινίκης, πεμπτῷ, καὶ τριακοστὴν ἤδη που ταύτην ἡμέραν· κατανήοντος δὲ τοῦ νεὼς εἰς Ἐλεοῦντα τοῦ τόπου, ἔδοξα τὸ Ὁμήρου ἔπη αὐξανόμενα· οἷς τὸν καταλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει· καὶ ξυνεκάλουν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐμβιβάναι τῶν νεῶν, ὡς ἀποχρώσας ὁμοῦ πᾶσιν· ἐπεὶ δὲ ἐξέθορον τοῦ συμποσίου, καὶ μάρμε καὶ Φρίκης τὸ πνεῦμα λύθη, ξυνεβαλλόμην μὲν αὐτὸ ἐς βραδυπλοΐαν τοῦ πλοῦ, καὶ μῆκος· οὐ γὰρ τῶν ἀποβαινόντων ὄψεσθε, ἀχρὶ τοῖς ἔπεσθαι δακόσι. βουλήσεις δὲ ξυμβάλλω περὶ τοῦ συμποσίου χρῆσαι, ὅτι, οὐδὲ γὰρ τὸ πνεῦμα πω ξυνεχώρει πλεῖν, ἐξαλλάττω δ' ὕδωρ ἀπὸ τῆς νεὼς· βαδίζων δὲ ὡς ἥδιστα, πρῶτα συμπεπτύχηκά σοι· καὶ περὶ τοῦ Πρωτεσιλέως διαλεχόμενα· διαλειπόμενα δὲ καὶ περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ἡρώων· φῆς γὰρ οὕτω ποιήσειν· καὶ τὸ καταλέξειν σφᾶς ἐς τὼ ναῶν, εἰπὼν τὸ συμπεφραμένος τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, ὅτε ἐμβαίνομεν.

Αμ. κατὰ θεὸν ἥκεις ἀληθῶς ξένε, καὶ ὑγιῶς ἐξηγῇ τὰ ὄνειρα· παραινῶμεν δ' ἂν τὸν λόγον, μὴ καὶ βρύπεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. Φοῖ. ἀποβαίνομεν, ξυνήμενε· αὐτὰ γὰρ τὰ ξυνουσίαν, ἥπερ ἐσί σοι πρὸς τὸ Πρωτεσίλεων, καὶ ὁποῖος ἦκεν, καὶ εἰς παραπλήσιον τοῖς πεπραγ-

μὲν τῆς ἡμέρας, ἀργῶς ἤκουσα. μεπεταῦτα μέν τοι βασανίζων αὐτὸ, ξυνῆκα, ὅπ μεπαβαλὼν κελεύει με τὸ τοῦ βίου ἀχθος. ὅθεν δὴ φθόνος τὶ προσαρμοσάμενος, καὶ σμικρόν μοι φρόνημα, καὶ οὐδὲ τῶν ἐς ἄκρον ὁδὸν ἐπιγινώσκων, βρύειν μοι τε δοκῶ τῷ ἀγρῷ πάντα. κἂν νοσήσῃ πρόβατον, ἢ σμῆνος, ἢ ὕδωρ, ἰατρῷ χρῶμαι τῷ Πρωτησίλεω. σωθῶν αὖ τῷ, καὶ τῇ γῇ προσκείμενος, σοφώτερός τε ἐμαυτοῦ γίνωμαι. πρίεπ γὰρ καὶ σοφίας αὐτῷ. Φοῖ. μακαρίζε τῆς ξυνουσίας, καὶ τοῦ ἀγροῦ, εἰμὴ μόνον ἐλάας, καὶ βότρυς σῶ αὐτῷ τρυγᾶς, ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπῃ, θεᾶσαι τε, καὶ ἀκήρατον. καὶ ἴσως ἀδικῶ τ' σὲ σοῦ σοφίαν, καλῶν σε ἀμπελουργόν. Αμ. οὕτω κάλει. καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τῷ Πρωτησίλεω, γεωργόν τε ἐμὲ, καὶ κηπουρὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐνομάζων. Φοῖ. σὺ ταῦθα ἂν ἀμπελουργὲ, ξυῶτε ἀλλήλοις; Αμ. σὺ ταῦθα ξένε. πῶς ἂ ἐπικμήρω; Φοῖ. ὅπ μοι δοκῶ τὸ μοῖρος τοῦ ἀγροῦ τούτου, ἥδιόν τε ἔναι, καὶ θᾶον. καὶ ἢ μὲν ἀναβιώη ἄν πις σὺ ταῦθα, καὶ οἱ δα. βιῶν δ' ἂν ἥδιστά που, καὶ ἀλυπόπατος, ἐξελθὼν τοῦ ὁμίλου. δύνδρα τὰ γὰρ ὑπορμήκη ταῦτα, τοῦ χρόνου αὖτα ἀραιοτερος. ὕδωρ τὲ ἐκ πηγῶν τουτί ποικίλον, καὶ ἀρύιδι οἱ μεν αὐτὸ, ὥσπερ ἄλλου καὶ ἄλλου ἀνθρωμίου πίνοντες. σὺ δὲ, καὶ σκηνὰς φυτεύοις ξυμπλέκων τὰ δύνδρα, καὶ ξυναρμόπων, ὡς ἀδ' ἂν σίφανόν πις ἐκ λειμῶνος ἀκηράτου ξυμβάλοι. Αμ. καὶ οὔπω ξένε τ' ἀνδρῶν ἤκουσας, οἵον τῷ χωρίῳ ἀναπήκιζόσιν, ἐπειδὰν δήλη τε ἧκῃ, καὶ ἡμέρα ἀρχῇ. Φοῖ. δοκῶ μοι ἀκηκοέναι, ξυστίβειαί τε μὴ ἢ θρηνεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον. πλὴν ἐπὶ τοῖς τ' ἡρώων. ἥδιον γὰρ ἂν τοῦτ' ἀκούοιμι. ξυγχωρεῖς δ' πε καὶ ἰζῆσαι; Αμ. ξυγχωρῶ ὁ ἥρως χρηστὸς ὤν, ξενίζων τοιούτοισι τοῖς θάκοις. Φοῖ. ἰδὲ ἀνάπαυμαι. τὸ γὰρ ξένιον ἡδὺ τῷ γε ἀκροωμένῳ λόγου πουδ

ἐναπ.

τὰ δίνδρα τὰ ὡς δι' ἄκεστου πάντας, καὶ ὡς ἀμβροσίᾳ
ὀσμὴν τοῦ χωρίου. οὗτοι δρόμους δὲ, οὓς αὐτὸς κατ-
τους μὲν ἡγοῦμαι. τρυφᾶν δέ μοι δοκεῖς ἀμπελουρ-
φαύτῃ μὴ ἀργῷ χρώμενος. Αμ. ἰσοῖ εἶνε οἱ δρόμοι.
μνάζεται γὰρ σὺ αὐτοῖς ἥρως. Φοῖ. ὁρᾷς ταῦτα
ἐπαθον ἱζήσομεν οὖν ἄγε. νωὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ. οἱ κεῖ
γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δι' ὑπηρέτης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρί-
φοντα τοῦτον τρίφης, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα;
Αμ. σὺ τοῦτ' ἐκ πολλῶν γνήσιον λέπεταί μοι τρίφον ἐκ
αὐτοδιδάκτου. οὗτοι δὲ ἄλλους ἀγροὺς, ἀφῆλον τὸ μὲ οἱ δυ-
νατοὶ κομιδῇ ὀρφανόν. καὶ τουτί δὲ τὸ χωρίδιον ὑπὸ
Ξενίδου ἦδη τοῦ χειροτονησίου κατηχόμενον, ἐξήλεγξε δ'
Πρωτισίλεως, προσβαλών τι αὐτῷ ἑαυτοῦ φάσμα. ὑφ'
οὗ τὰς ὄψεις ἀνακοπεὶς, ἀπῆλθε τυφλός. Φοῖ. ἀγα-
βόν γε τοῦ ἀγροῦ φύλακα ἐκτήσω, καὶ οὐδὲ λύκου πυκ-
ἔφοβον οἱ μαι δέ σε, ἐγκηλοῦντος οὐτωσὶ τοῦ φίλου.
Αμ. ἀληθῆ λέγεις, οὐδὲ γὰρ θηρίῳ συγχωρεῖ ἐσφοιτᾶν
οὐδενί. οὐδ' ὄφις ἐνταῦθα, οὐδὲ φαλάγγιον, οὐδὲ συκο-
φάντης ἡμῖν πρὸς τοῦ ἀγροῦ ὧδε ἴβιπαι. τὸ δὲ θηρίον τοῦτο,
δηγῶς ἀναιδές. ἀπόλυσι γοῦν σὲ ἀγορᾶ. Φοῖ. τὰ
δὲ φωνὰ ἀμπελουρικὰ, πῶς ἐπαιδεύθης; οὐ γὰρ μοι δῆ
ἐπαιδεύθην φάνη. Αμ. σὺ ἄσει ξένε τοπρῶτον
βιετρίβομεν τοῦ βίου, διδασκάλοις χρώμενοι, καὶ φιλο-
σοφωτάτοις. πονήρως οὖν τὰ ἐμὰ ἔσχεν. ὧν δούλοις γὰρ ἐμοῖ
τὰ γεωργούμενα. οἱ δ' ἀπέφυγον ἡμῖν οὐδέν. ἔθεν δανεί-
ζεταί τι ὧν τῷ ἀγρῷ ἔδη, καὶ πεινῶ. καὶ δῆτα ἀφικόμε-
νος σὺ ταῦθα, εὐμβουλον ἐποιούμην τὸν Πρωτισίλεων. ἀδ'
ἔργην μοι δικαίαν ἔχων, ἐπειδὴ καταλιπὼν αὐτὸν, σὺ
ἄσει ἴζων, ἰσιώπα. λιπαρέντος δέ μου, καὶ ἀπολιπὼν φά-
σκοντος ἐμὲ μεληθήσειν, μεταμφίασαι ἔφη. τοῦτ' ἐπ' ἐκείνης

Αμ. ἐκῶν γε λέγω τὸν τῆς Λακεδαίμονος πυτί. γὼ χάρ ἐστιν ἀκούων. Φοῖ. τί δὲ δὴ δοῦρο πράττει; Αμ. ζῇ, καὶ νεωρχοῦμεν. Φοῖ. ἀναβεβιωκὼς, ἢ τί; Αμ. εὖδε αὐτὸς λέγει ὦ ξένε τὰ ἑαυτοῦ παθήματα. πλὼν γε δὴ ὅτε ἀποθανόντι μὲν δὴ Ἑλένην τὸν Τροίᾳ, ἀναβιῶναι δὲ τὸ φῶς, Λακεδαιμόνος ὁρῶν. Φοῖ. καὶ μὴν ἀποθανεῖν γε μετὰ τὸ ἀναβιῶναι λέγεται, καὶ ἀναπεῖσαι τὴν γυναῖκα ὡς σοφὸς εἰδὼς οἱ. Αμ. λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα. ἀλλ' ὅπως καὶ μετὰ τοῦτο ἀφῆλθε πάλαι μοι βουλομένῳ μαθεῖν, οὐ λέγει, μοιρῶν τι ἀπόῤῥητον ὡς φησι κρύπτων. καὶ οἱ συστρατιῶται δὲ αὐτοῦ οἱ τὸν δὴ τὴν Τροίᾳ, ἐπὶ τῷ πεδίῳ φάσγανα μάχιμοι τὸ σχῆμα, καὶ σώοντες τὸν λόφον.

Φοῖ. ἀπιστῶ νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀμπελουργὲ, καίτοι βουλόμενος ταῦτα οὕτως ἔχειν. εἰ δὲ μὴ πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ, μὴ δὲ ὀχετηγὸς ἦδη, διέλθε μοι ταῦτά τε, καὶ ὅσα τοῦ προσπολίου γιγνώσκεις. κὴ γὼ σοὶ χαρίσομαι τοῖς ἥρωσιν, εἰ πηδύων ἀπέλθοιμι. Αμ. οὐκοῦν ὦ ξένε κατὰ μέσημβρίαν τὰ φυτὰ πίνει. μετὰ πρωΐαν γὼ ἦδη, καὶ ἀρδεῖ αὐτὰ ἡ ὥρα. σχολὴ γοῦν μοι διελθεῖν πάντα. μὴ δὲ γὼ λάσῃ, βαθεῖαι γὰρ χαρίσεται τὴν ἀνθρώπων, βᾶα οὗτω, κὴ μεγάλα λα ὄντα. βέλτιον δὲ καὶ τὸ καλῶ τοῦ χωρίου ἰέναι.

Φοῖ. ἡγοῦ ὡς ἑπόμενος, καὶ ὑπὸ τὰ μέσα τῆς Θράκης.

Αμ. παρέλθωμεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα ὦ φοῖνιξ. κὴ γὼ καὶ κὴ θύφροσύνης τι σοὶ αὐτῷ θύρσις. Φοῖ. παρέλθωμεν. ἡδὺ γάρ που τὴν φυτῶν ἀναπνεῖν. Αμ. τί λέγεις ἡδύ, θέον. τὴν μὲν γὼ ἀγρίων δένδρων αἰ ἄνθαι, θύσμοι τὴν δὲ ἡμέρων, οἱ καρποί. ἡ δὲ σὺτύχοις ποτὲ φυτῷ ἡμέρῳ παρὰ τὴν ἄνθην θύσθη, δρέπε τὴν φύλλων μᾶλλον. ἐκείνων γὼ τὸ ὀδωδέναι. Φοῖ. ὡς ποικίλη σοι ἡ ὥρα τοῦ χωρίου, καὶ ὡς ἐκδεδύκασιν ἱλαροὶ οἱ βότρυ-

καὶ κοινὰ φύσει τὰ, ὥσπερ ἐν συῶν ἀγορᾷ, σπείρειν δὲ ὅπως
χρὴ, καὶ ἀροῦν, καὶ φυτεύειν, καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ πονεῖν, προ-
σκείμενον τῇ γῇ, καὶ ὑποκημένον πᾶς ὥρας, ἐνταῦθα πω-
λεῖν τε χρὴ, καὶ ὠνεῖσθαι. δεῖ γὰρ καὶ γεωργίαν χρημάτων,
καὶ ἀνθρώπων τούτων, οὔτε ἀργὸν θρέψαι, οὔτ' ἀμπελουργὸν,
οὔτε βουκόλον, οὔτε ἀπάλον, οὐδὲ κρατῆρ' ἴσως σοι πιεῖν, ἢ
πωῆσαι. καὶ γὰρ τὸ ἥδιστον τῆν γεωργίαν, τὸ τρυγᾶν ἀμπέ-
λους, μισθοῦ χρὴ πράττειν. εἰ δὲ μὴ, κοινοί τι, καὶ ἀργοὶ ἐσὶν
ξυσιν, ὥσπερ γραμμένοι. ταυτὶ μὲν οὖν ὦ ξένε, ὑπὲρ
παντὸς εἴρηκα τοῦ τῶ γεωργῶν κύκλου. τοὺμὸν δὲ πολλῷ
ἀπεικέσερον. οὐ γὰρ ξυμβάλλω ἐμπόροις, οὐδὲ τῶ ἀργαχμνῆν
ὃ, τι ἐσὶ γιγνώσκω, ἀλλὰ βοῶν σίτου, καὶ οἴνου τράγον, καὶ
τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι, ἢ αὐτὸς ἀποδίδωμι, σμι-
κρά τε ἀπὸν, καὶ ἀκούσας. Φοῖ. χρυσῶν ἀχρεῖα λέγεις
ἀμπελουργὲ, καὶ ῥᾴων μᾶλλον, ἢ ἀσθενέσερον. ἀλλὰ ὁ κύων
οὗτος, τί ἐβίλη; πρίαισι γάρ με προσκυνοῦμενος τοῖς πο-
σὶ, καὶ παρέχων τὸ οὖς ἁπαλόν τι, καὶ πρᾷον. Αμ.
τοὺμὸν ἦθος ἀμνημόνευτον σοι ξένε, καὶ ὅτι πρὸς αὖ δοῦρο ἀφι-
κνουμένους, οὕτω μετρίως καὶ χρηστῶς ἔχομεν, ὡς μὴ δὲ
τῶ κωὶ συγχωρεῖν ὑλακτεῖν αὐτῷ, ἀλλὰ προσδέχεσθαι,
καὶ ὑποπίπτοντας. Φοῖ. ἔξεισιν οὖν ἀμπέλῳ προσ-
βαλεῖν; Αμ. φθόνος οὐδείς. ἐσὶ γὰρ ἡμῖν ἱκανοὶ βό-
τρυς. Φοῖ. τί δὲ, συκάσαι; Αμ. καὶ τούτου ἄφθονα.
πρίαισι γὰρ καὶ σύκων. καὶ κάρυα δοῖλα, καὶ μῆλα δοῖλα, καὶ
μυρία ἄλλα ἕτερα. φυτεύω δὲ αὐτὰ, οἷον παροψήματος
ἕνεκα ἀμπέλων. Φοῖ. τί οὖν οὐ καταβάλλομαι; Αμ. τί
δ' ἄλλο γε, ἢ φαγεῖν τι ἥδιον, καὶ ἐπιστῖσασθαι, καὶ ἀπελ-
θεῖν χαίρων; Φοῖ. ἀλλ' ἡ φιλοσοφία ἀμπελουργέ.
Αμ. καὶ σώ γε τῷ καλῷ Πρωτησίλεῳ. Φοῖ. σοὶ δὲ τί.
καὶ τῷ Πρωτησίλεῳ κοινόν, ἢ τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ λίμνης

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ, Η ΦΟΙΝΙΞ.

ΦΟΙΝΙΞ.

Ωνὸ ξένος ἡ πόθεν; Φοῖ. Φοῖνιξ ἀμπελουργὸς, τὴν πόλιν Σιδῶνά τε, καὶ Τύρον. Ἀμ. τὸ δὲ ἰωνικὸν τῆς στολῆς; Φοῖ. ἐπιχώριον ἥδη, ᾠκήμεθα γὰρ τοῖς ἐκ Φοινίκης. Ἀμ. πόσον σοῦ μεμισθώκασι; Φοῖ. Σύβαρις ἰωνική, τὴν φοινίκιον κατέχω ὅμου πᾶσαν. καὶ γραφὴν ἐκὴ ἄν τις οἶμαι φύγοι μὴ τρυφῶν. Ἀμ. βαδίζεις δὲ ποῖ, μετὰ πώρός τι, ἢ ὑπὸ πάντα τὸν χρόνον; Φοῖ. ξυμβάλλου, ἢ φήμης ἀμπελουργὸν ὀνόμασι πρὸς εὐπλοίας. φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφῆσαν ἐς τὸν ἀγῶνα αὐτόν. δεινὴ δὲ οἶμαι ἡ θάλαττα, καὶ οὐ ῥᾴδιος πλεῦσαι. βαδίζω δὲ τῷ σωφρονίσαι ὀδὸν τῷ ἀνέμῳ. τὸν γὰρ ὑπὲρ εὐπλοίας πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν θεοφοροῦσι Φοίνικες. Ἀμ. σοφοί γε ὦ ξένοι τὰ ναυτικὰ ὄντες. ὑμᾶς γάρ που καὶ τὸν ἕτερον ἄρκτον ἐνεσημήναντο τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὸν πλεῖτε. ὥσπερ δὲ τοὺς ναυτιλίας ἐπαινεῖτε, οὕτω τοὺς ἐμπορίας διαβέβληθε, ὡς φιλοχρήματόν τι, καὶ τρῶκτον. Φοῖ. σὺ δὲ οὐ φιλοχρήματος ἀμπελουργὸς, ζῶν σὺ ταύταις ταῖς ἀμπέλοις, καὶ γῆτων ἴσως ὅς τις μὲν ὀπωρίᾳ, κατιβαλὼν σοι δραχμὴν τὴν βοτρύων, ὅτῳ δὲ ἀποδώσεις τὸ γλεῦκος, ἢ ὅτῳ τὸν ἀεθυσμίαν, ὃν οἶμαι καταρρυγμόσον φῆς ἔχειν, ὥσπερ ὁ Μάρων; Ἀμ. ξένε φοῖνιξ, ἢ μὲν αὐτὸς πού τ' γῆς κύκλωπες, οὓς λέγεται ἢ γῆ ἀγρους βόσκειν, φυτεύοντας δὲν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα ἦν ἄν, καὶ τοι Δήμητρός γε, καὶ Διονύσου ὄντα, πωλοῖτο δ' ἂν ὅδιν ἐκ τ' γῆς, ἀλλ' ἄτιμά τε,

μὲν ὧν τῷ στρατηγῶν ἴτη, ᾗ δὲ ἐκ Μιλιβοίας ὧν Τροίαν αὐλάγων πρωρεὺς Μοιλάῳ κατὰ τοῦ φρυκὸς, Φιλοκτήτης ὁ τοῦ Ποίαντος, ἡνιοχαίσπου, καὶ ἀναφόρων ἐς τὴν ὑφ' Ἡρακλεῖ τροφὴν. θορύβων δὴ γνέσθαι τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Φιλοκτήτης ἐκ νηπίᾳ, ὅτι καὶ φορδὸς εἶναί οἱ τὴν τέχνην, ἃ δὴ καὶ ὕστερον μισθοῦ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τῆς ἂς τῶν πυρκαϊὰν ὑπουργίασε. ὁ δὲ, νωθὲς ὂν τὰ αὐθα ξυμπεπρακότι διὰ τὸν νόσον τῷ προσώπου, ξωγιφῶ ὀφρυῶν τὸ ὀφθαλμῶ ἰφίλκων κάτω που, καὶ ὑβάθη ὄντας, καὶ ἀμοιρῶν ὁρῶντες, κόμιω τι, καὶ αὐχμοῦ πλήρη δακνὺς, καὶ τὸν χνοπάδα ὑπανιστικῶς, ᾗ φρίττων, καὶ ῥάκια αὐτοῦ τι ἀμπεχόμενος, καὶ τὸν παρόν καλύπτων, τοιόνδε ὦ παῖ διδάσκαλον. αὖ πλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ προσχόντες τὰς νήσους, ἐμαθόντο τὸν τῆς Χρύσης βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὶ ἱδρύσατο, τὸ, ὅτι ἐς Κόλχους ἔπλη. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ῥητοῦσι δακνὺς, ἐγχρίψας τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς βάτηρον τοῦν ποδοῖν. οἱ μὲν, ὧν Τρῳαὶ οἱ Ἀχαιοὶ σὺλλογον. ὁ δὲ, ὃν Λήμνῳ ταύτῃ κῆπαι, διαφέρω φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων ἰὸν τὸν ποδὸς.

Η δ' ὑδνὶ ὦ παῖ τὴν δίκαιον ποτε μὴν, πολλῶν μ. κνμαίνοντα, καὶ ὑπὸ τὰς ὀχθας ἐρέμνον. γὴν γραπτὰ γὰρ, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς ἐν αὐτῷ διασκε ψώμεθα, ὅπη τε, καὶ ὅπως ἔχει τοῖς τῆς τέχνης. ἡ γῆ δὲ οὐκ ἐπιτρέφησι πρὸς ἑαυτὴν ὁ θεῖος Ἡρακλῆς, οὕτως ἐμβιβῶ κως μίσῳ τῷ ποταμῷ. καὶ γὰρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν σκοπὸν μιτρούτων, τόξον τι ἔχων ἐν τῇ λαιᾷ προβιβλημένῃ, ἔτι καὶ τὴν δεξιὰν ἐν τῷ τῆς ἀφέσεως ἔχων ἀκματι. εἰς μαζὸν γὰρ αὖτη. τί δ' ἂν ἔπαθες πρὸς τῆς ὑδρᾶς; ἄρ' οὖν οὐκ ἂν δεδιέναι δοκῆς ἐπηχούσης τῇ τοῦ θείου ἀφέσει; ποῦ δὲ οὗτος; ὁρᾷς τὸν ὕπατον ἀνασκιρτῶντα κένταυρον; Νίσος δ' οἶμαι οὗτος, διαφυγὼν ἐκ τῆς Φολόης τὴν Ἡράκλειαν μόνος χεῖρα, ὅτ' ἐπεχειρούντες ἀδί κως αὐτῷ, διέφυγεν οὐδεὶς, πλὴν οὗτος. οἴχεται δὲ κἀκεῖνος, ἄδικος εἰς αὐτὸν φανείς. πορευόντος γὰρ τοῦ θεοῦ μένους τοῦτον, ἐπιτὰς ὁ Ἡρακλῆς ξυὺ τῇ γυναικὶ Δηϊανείρᾳ, καὶ τῷ παιδὶ Υλλῳ, ἐπειδὴ ἄπορος ὁ ποταμὸς ἐφάνετο, τὴν γυναῖκα πορευόμενος περιέπεμπε. αὐτὸς δὲ ἐπιβὰς τοῦ δίφρου ξυὺ τῷ παιδὶ, ἐχώρει διὰ τοῦ ποταμοῦ. κἀν ταῦθα ὁ μὲν, κακῶς ἰδὼν τὴν γυναῖκα, ἀτόπως ἐπετόλμα, τῆς ὀχθης ἐπιβάς. ὁ δὲ, βοῆς ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ ξύνου κατὰ τοῦ Νίσου. γράφεται δὲ, ἡμίονι Δηϊανείρᾳ, ἐν τῷ τοῦ κενδώνος ἀκματι, καὶ περιδυὺς ἐς τὸν Ἡρακλέα τὰς χεῖρας τείνουσα. ὁ δὲ Νίσος, ἅρπη τὸν θεῖον δεξάμενος, καὶ πρὸς ἑαυτὸν σφαδάζων, οὔπω δοκεῖν τὸν ἑαυτοῦ δίφρον ἀποθεῖτον ἐς Ἡράκλεια τῇ Δηϊανείρᾳ δεδωκώς. τὸ δὲ παιδίον ὁ Υλλος, ἐφίσηκε μὲν τῷ δίφρῳ, κατὰς δ' αὖ τυχος δυθέντων, ὥστε ἀτρεμεῖν τὴν ἵππον, κροτῆσαι δ' ὑφ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας, γέλωτι δοὺς, ἃ μὴ πω ἐρρώσατο.

ἐνηλλάγη εἶναι τ' ἐδῶπος ἐκεῖ ἐς πρόναος ξωϊεχομένης. τὸ δ' μάλλος, ἀρέσκωπον ἐκ φύσιος ὄν, αὐίσκησιν ὁ καιρὸς, ὧν μᾶλλον οὐκ ἐφίμερον βλεπούσης, ἀλλὰ τὰς τ' ὀφθαλμῶν βολὰς, ἐς τὴν τ' δρωμοφόων σύνοιαν τηνεύσης. οἱ νεασίαι δ' οὗτοι, Μιλέαγρος, καὶ Πηλεύς. τούτους γὰρ δὴ οὖν καὶ Πηλέντας τὸν σῶ, φησὶν ἡ γραφὴ, ὃ μὲν ἐπρήσας ἐν προβολῇ τῷ λαῷ πεδ' ἑαυτὸν ὁ Μιλέαγρος, καὶ τ' βάσιν τρήσας, ἀσφαλῶς ἐνδέχεται τὴν ὁρμιὰν τοῦ σύος, λόγχῃ ὑποσήσας. φησὶ δὴ καὶ τὸ πρὲ αὐτὸν ἐπῶμον. σιφρὸς μὲν ὁ νεανίας, καὶ πάντη φρενῶν. κυνέομαι δ' αὐτῷ, δύπαλος, καὶ ὀρθαί. φησὶν τι ἐν τοῖς δρόμοις ἱκανάι. καὶ ὑφαλάμενον τὸν ἐκχωρεῖν ἀγῶνα, φύλακον ἀγαθάι. μηρός τε ξωϊῶν, ἐπιχωρεῖ δ' ὁμολογῶν τοῖς κάτω. καὶ ἐοίκασιν, οἷον δὲ δόγμα βαρσεῖν, ὡς οὐκ ἀνατραπησομένα ὑπὸ τῆς τοῦ σύος ἐμβολῆς τοῦ νεανίου. πλευρά τε βαθέα, καὶ λαγὼν ἀπείρετος, καὶ σῶμα τὸ μέτριον προσικνέομενα, καὶ βραχίων ὑπερθρωμένης, καὶ ὦμοι πρὸς αὐχένα ἐρεθομένου ξωϊαπόντος, καὶ βάσιν αὐτῷ διδόντες. κόμη τε ἡλιῶσα, καὶ αὐίσκωγε, ὑπὸ τοῦ τῆς ὁρμῆς ἐνθρόου, καὶ χαροπὸν ἱκανῶς δι θορικὸς τὸ ὄμμα. ἤτι ὀφρῦς οὐκ ἀνεμένη, ἀλλ' ἐν τῷ θυμῷ πᾶσα, καὶ ἡ τοῦ προσώπου καπάτασις, οὐδὲ ξυγχωρεῦσα πρὲ κάλλους τι λέγειν, διὰ τὸ ἐπιπτοάχθαι. ἐδὴς δὲ λαυκὴ, ὑπὸ γόνυ. καὶ κρηπὶς, ὑπὸ σφυρὸν, σῦσμα ἀσφαλὲς τῇ βάσει. χλαμύδα τε κροκοβαφῆ, ὑπὸ αὐχένος κολπώσας, τὸ θηρίον ὑφίσταται. τοιαῦτ' μέν σοι τὰ τοῦ Οἰνέως. Πηλεὺς δ' οὗτος, προβέβληται φοινικοῦν φάος. μάχαιραν δ' αὐτῷ, ἣ παρ' Ἡφαίστου ἐν χρῆσιν, ἐκδεδόμενα τὴν τοῦ σύος ὁρμιὰν. τὸ δ' ὄμμα, ἀτρεπὲς, καὶ ὀξὺ ὁρῶν. καὶ ὅς μὲν δὴ ὑπερβόρειον κῶλον τὸν ἐς Κόλχους σὺν Ἰάσονι φῦσαι.

θεόρεμμένην. βραχίων τὸ αὐτὸ τοῖς μυσὶ δίδωσιν ἡμῖν εἰς τὸ ὁρώμενα λέγειν. σφυρὸν μὲν αὖ πῶ κοῦφον, ἐπὶ δυσὶν τῇ κνήμῃ, καὶ ἐπιφανὲς αὖτη ἐλαφρὰ, ὑπὸ μυῶν μικρῶν τὰ ἀπόρροπα, καὶ ἰσχίον ἀεὶ ἔχον τὸ λοιπὸν σῶμα. πλευρά τε, ἐμπνέουσα ἀποτυροῦσα τὸ σῶμα, καὶ βραχίων ξυῶν ἁπλόπτη φρυγῶν, καὶ αὐχὶ ἀεὶ σκληρὸς τὸ μέτριον. ἡ κόμη τε οὐκ ἄγριος, οὐδὲ σὺ αὐχμῶ ἀεὶ σκληρὰ, ἀλλ' ἐπικριμα μένη πῶ μετώπω, σωσαπουδοῦσα δὲ πᾶς τοῦ ἰούλου ἀρχὰς. ὁ δ' ἐν ποσὶ δίσκος, ἔχων. καὶ σκόπει τὸ πρὸ ἐαυτοῦ. ὥρως τι. φαιδρὸς ἄμα, καὶ καταφὴς, καὶ ξίφυρος ἐκ πρόσωπης, ἄγριον ὑποφαίνων τὸ ὄμμα. ἀνίπεται ὁ ζωγράφος τὰ ἀπόλεκα τοῦ μηρακίου. δισκεύοντι δὲ τῷ Ἀπόλλωνι, πλάγιος ἐκπηδήσας, ἐμβάλλει τῷ Ὑακίνθῳ τὸν δίσκον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ἀνυμάζης ὁρῶν ἐς τοσοῦτον ἀγῶνα κόρῃ ὁρμῶσαν, ἀγρίου τὸ σῦτο συὸς, καὶ τοσοῦτον ὁρμὴν ὑφισαμένῃ, ὁρᾷς ὡς ὕφαιμον μὲν αὐτῷ τὸ ὄμμα, λοφιά τε φρίπουσα, καὶ πολὺς ὁ κατὰ τῶν ὀδόντων ἀφρὸς, ἐς πολὺ ἀσκληκότων, καὶ τῇ αὐχμῇ ἀτρίπτῳ, τὸ, τε ὄρος, ὡς πρὸς λόγου τῇ βάσει, ὧν δὴ καὶ τὸ ἴχνη ταυτὶ δείκνυσι, ταύρων ἀποδόντα ἀδὲν. ἀδὲ γὰρ τούτων παρέλιπέ πω ὁ ζωγράφος, ἐντυπώσας αὐτὰ τῇ γραφῇ τὸ ὄρωμενα, καὶ δηγαλδη. ἐμπεπνωκὼς γὰρ ὁ σὺς Ἀγκαίου τέτῳ κατὰ τὸ μηρὸν, καὶ ὀνασύσας, ἀφρὸν ἐκρίων τὸ αἷμα, καὶ ἐς πολὺ ἀνιφέωνος τοῦ μηροῦ. ὅθεν ἐν χερσὶν ἤδη τοῦ ἄθλου ὄντος, ἡ μὲν Ἀταλάντη, ταύτην γὰρ εἶναι τὴ κόρῃ χρὴ νοῆν, πρόχωρον ἐπιβᾶσα τῇ νευρᾷ τὸ βέλος, ἀφίησι μέλλει. ἵστηλ δὲ ἰδοῦσα μὲν ὑπὸ γόνυ, κρημνὸς δὲ τοῖν ποδοῖν ἐνῆπται. καὶ αὐχμηρὸν, ἐς ὦμον γυμναὶ, διὰ τὸ.

διδοικέναι τῷ παρισῶσαι μὴ πλάθητις ἐκπλάσας τοῦ σώματος μέλιπα, καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα. ὁρᾷς δέ που καὶ τὴν θεὸν αὐτὴν, τὸ μὲν ὑψηχόρον, καὶ ἐπηρμένον τῆς γνώμης, ἀποθέσθαι ἔχουσαν εἰς σὲ νῶν, καὶ μηδιάματι δύμενὴ τὸ δάρθρον μετρῦσαι. Ασκληπιὸς δὲ εἶμαι οὗτος ἐπὶς, παιδιά που παρισῶν γράφειν, καὶ Κλυτομήτης, οὐκ ἀπαξιῶν πρὸς σεῦ ἀκούειν. βλίμμα τὸ αὐτοῦ πρὸς σὲ φασβρότητι μεμιγμένον, παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπεξεώσης ἀγνίπεται.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

Οθιώμεθα τοῦ μηρακίου ὦ παιδίον, τίς τε αὖ τὸς ἦν, καὶ τίς αἰτία τῆ Απόλλωνος παρουσίασ- θαρσύνσει γὰρ ἡμᾶς γοῦν προβλέψαι. οὐκοῦν ὁ μὲν Υάκινθος ἦναί φησιν ὁ Οἰβάλου. μαθόντας δὲ τοῦτο, χρὴ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ θεοῦ παρουσίασ γνῶσκειν- ῶν ὁ τῆς Λητοῦς τοῦ μηρακίου, πάντα φῶσιν αὐτῷ φη σιν, ὅσα ἔχει, τὸ ξωναῖναι προσιμένῳ. τοξάσαι τε γὰρ, καὶ μουσικὴν διδάξειν, καὶ μαντικῆς ἐπαίειν, καὶ λύρασ μὴν ἀποδὸν ἦναι. καὶ τοῖς ἀμφὶ παλαίσρας ἐπῆσθαι. δῶσ σειν τε ὑπὲρ κύκνου αὐτὸν ὀχεύμενον πολυπολῶν χωρία, ὅσα Απόλλωνος φίλα. ταῦτ᾽ μοὶ, ὁ θεός. γέγραπται δὲ ἀκηρικόμης μοὶ, τὸ ἀώθες, φασβράς τι ὀφρῶν ὑπὸρ ὀφθαλμῶν ἐγγύρων. ὧν ἀκτῖνοι οἷον ἐκλάμπουσι, καὶ μει- διάματι ἡδεῖν τὸν Υάκινθον θαρσώων, προτείνων μοὶ τὴν δεξιὰν ὧν τῇ αὐτῇ, καὶ τὸ μηράκιον δὲ, ἐς γλῶ μοὶ ἀτενὲς ὁρᾷ, πολλὴ δὲ ἡ χὴ ὀφθαλμῶν σύνοια. χαίνου- τά τε ἐφ᾽ οἷς ἀκούει, καὶ τὸ ἐαρσες ἐπ μίλλον, αὐδοῖ μί- γνυσιν. ἔσικε δὲ τὰ μὲν ἀρσενρὰ τῷ σώματι, ἀλπορφύ- ρῳ χλανίδι καλύπτων, ἃ δὴ καὶ ὑπέστελται. ἀκοντίῳ δὲ τὴν δεξιὰν ἐπρήδη, ἐκκειμένῳ τῷ γλουτῷ, καὶ τῇ πλευρᾷ,

τῶν δυσήσει. ἔσικε δὲ μυθος οὐ προβολὴν, τὸν μὲν ἀρι-
στον πρότεινας πόδα, σχημα εἶναι τῷ παντὶ σώματι,
μιβιταμεν πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ἐξυρέσιμον. καὶ τῆς
πλευρᾶς δὲ τῆς ἀριστερᾶς, ἅμα τῇ χειρὶ πρὸς κειμένης, πρὸς
τὴν ἐπίτασιν τοῦ τόξου, τὰ δεξιὰ ὑπέσκαλπε, τῆς δεξιᾶς
χειρὸς πρὸς τ μασον τὴν νευρὰν ἑλκούσης. τὴν δ' αἰτίαν
ὦ παῖ, μὴ ζητῶμεν τούτων. ἡ γὰρ τῶν πετρῶν ἀκμὴ μοί
κορη, πρόκειται τῷ κήτει βορά. Ησιόνην δ' αὖτην λαομέ-
δοντος παῖδα νομίζωμεν. ποῖ δὲ οὗτος; ἡσυχοι δοκεῖν,
τοῦ τῆς πόλεως τάχους, οὐ πρόσω πῃ τὴν παρομένων.
ὁρᾶς γὰρ πόλεως κύκλον, καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀνθρώπων με-
στὰς, καὶ ὡς αὐτοπάκασιν ἐς οὐρανὸν ὀχόμενοι τὰς χεῖ-
ρας, πάσχα που δυσθεικότες ὑπ' ἐκπλήξεως πρὸς πῆς, μὴ κῆ
προσβάλλοι τῷ τάχει τὸ κῆτος, ἐπειδὴ ὡς χερσόνσον ὥρ
μηκε. τὸ δ' ἔτ' κόρης κάλλος, ὁ καιρὸς ἐφαρμιλυδίην ἐπ' ἄκρα
βιὲς οὐκ ἰᾶ. τὸ γὰρ πρὸς τῇ ψυχῇ δέος, καὶ ὁ ὦν τοῖς ὁρωμέ
νοις ἀγὼν, ἀπομαραίνει μὲν τὸ τῆς φύσεως ἄνθος, δίδωσι
δ' ἅμως τοῖς ὁρῶσιν ἐκ τῆς παρόντων τὸ ἐπιλίες σορ
χάσασθαι.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

τ Ι διαμέλας ὦ θεὶ Σοφόκλες, τὰ τῆς Μιλπερ
μόνης δίκειθαι δῶρα; τί δ' ἐς γλῶ ὁρᾶς, ὡς
ἐγωγ' οὐκ οἶδα, ὅτι ἀθροίζων σινοίασ' ἅδυ, πῆ
ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐκπλήξεως; ἀλλὰ βαίσειῶ γ' ἀθι, καὶ
δέχου τὰ δι δόμενα. ἀπόβλητα γὰρ οὐκ εἶναι θεῶν δῶρα
οἱ θά που, ἐξ ἱερᾶς τῆς Καλλιόπης θιασωτῶν ἀκούσασ'.
ὁρᾶς γὰρ καὶ τὰς μελίπασ' ὡς ὑποβρὶ τοῦ πάσου, καὶ βομ
βοῦσιν ἁδύ τι, καὶ θεῖον, ἐπιλάβουσαι σχόνασ' ἀποξέντους
τῆς οἰκίασ δρόσου. τοῦτο γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διασ
φύσεσθαι, παντὸς μᾶλλον, ὅπου τις καὶ ἀναφθέγξεται με
κρὸν ὕσσον ὧν σοί, μουσῶν οὐκέλλων ἀγένητον λέγων, καὶ

Phil. HHH

ἀναστεμένη κάνις, καὶ ἐδρῶσιν ἐπαγθοῦσα τοῖς ἵπποις, ἀμυδρὰν τῆς χρόας ποιεῖ τὴν διάσκεψιν.

ΗΣΙΟΝΗ.

Αὐτὴ μὲν δὴ ὧν τοιοῦτος οἷμαι πυθὲς, ὁ χαλκοβάτης
τ Ηρακλῆς μοχθῶν· οὐδ' ἔσαν ἀπὸν, ὡς Εὐρυσθῆς
δι' ὄχλου νιν αὐτὸν δεσπόζειν δὲ τὴν ἀρετὴν ἑαυ-
τοῦ τείχασ', ἐθέλουσί σου ἄθλους ὑπομένειν. ἦ τί μαθὼν, φό-
βῳ σὺν τοσσάδε κῆτος ὑφίσταται; ὁρᾷς γάρ, ὅσοι μὲν αὐτῷ σὺν
ὀφθαλμοὶ κυκλοτερῆς, ταύτην τὴν ὁρμὴν ἀποτορνεύοντες,
καὶ δεινῶς ἐς πολὺ δοκεύοντες, ὑποσκιώντι φρένα ἀν-
καθεδεῖς, καὶ ἄγριον ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκοντες. ὅπως δὲ ἐξῆκε
ἢ τοῦ σώματος ἐκβολὴ, καρχάρους, καὶ τρισοὶ χοὺς ὀδόντας
ἐκφαίνουσα. ὧν οἱ μὲν, ἀγχιτρώδεις, καὶ ἀναστρεμμένοι
κατίσχειν τὸ ληφθέντα. οἱ δὲ, ὀξεῖς τὴν αἰχμὴν, καὶ ἐς πο-
λὺ αἰσιῶντες. ὅσην δὲ ἡ κεφαλὴ, σκολιοῦ, καὶ ὑγροῦ τοῦ αὐ-
χένος ἐξιοῦσα. μέγεθος δὲ, ἄπιστον μὲν ἰδεῖν, ἐν μικρῷ· ἡ
δὲ ὄψις, νικᾷ τοὺς ἀποισθοῦντας· ἐκκρουομένου γοῦν
ἔπαξε, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μορίων τοῦ κήτους, τὰ μὲν, ὕφαλα
διαφαύσαντα, τὸ ἀκριβὲς τῆς ὀπῆς κλίπουτα τῷ βάθει·
τὰ δὲ, ἀνίσχει, νησίδες αὖ τοῖς ἀπηρεφαλάπεσι δόξαντα,
ἀτρεμοῦσι προσιτύχομεν τῷ κήτει. καγούμενον δὲ νιν
σφοδρότητι ῥύμης, πολλὰ ἐκίνει ῥοθίου κτύπον. ἐν γαλή-
νῃ καὶ ταῦτα. καὶ κλύδων οὗτος ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ
διαστάμενος, ὁ μὲν, πρὸς τοῖς ἐμφανομένοις μορίοις κυ-
μαίνει, κλύζων αὐτὰ, καὶ διελθὼν κάτοθεν. ὁδὲ, τὰς
πόνας προσβέβληκεν. ἤ τι τὴν οὐρανίαν ἀκάκλασις, ὧν
πολὺ τῶν θαλασσαίων ἐς ὕψος ἀναρρίπτουσιν, ἰσία νεὼς
ἂν ἀπεικάθειν, ποικίλοις προσαιωρίζοντες. ἀλλ' οὐκ ἐκ-
πλήπτει ταῦτα ὁ θεσπέσιος οὗτος. ἀλλ' ἦ μὲν λιστὴ, καὶ
τὸ ῥόπαλον, ἐν ποσὶν αὐτῷ, ἕτοιμα πρὸς τὴ χρήσει, ἡ τοῦ

τοῦ δράκοντος.

θοίμι; ὁρᾶς γὰρ βραχίονας, μὲν ἐξωθοῦντας αὐτοῖς, ὑπὸ τοῦ ἀέρος τῶν ἀφισίας ξυστόνου. τὰ δὲ πρόσωπα, οἷα κάτω νοῖτ' ἂν ἑαυτῶν ἀποχόντων. τὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ κλυδώνιον, ὑπορραχλάζον τοῦ τῆς γεώς ἐμβόλου, καταφορομένης σὺν πολλῇ τῇ ῥύμῃ, τάχους δῆγμα. ἡ κόρη δὲ, ἀμήχανόν τινα νοῦν σημαίνουσιν ἐκ τοῦ προσώπου. ὄμμα μὲν γὰρ αὐτῇ διάκρυμένον, εἰς γῆν ὁρᾷ. περιφοβος δ' ἐστὶν ὑπ' ἀγνοίας; ὧν δίδρακε, καὶ λογισμοῦ τῶν μελόντων πλήρους. αὖτη τε πρὸς ἑαυτὸν ἀναχυκλεῖν δοκεῖ μοι τὰς ἐννοίας, διορῶσα τῇ ψυχῇ ἕκαστα, καὶ πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολάς, ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπόῤῥητα. Ἰάσων δὲ αὐτῇ πλησίον ξυνὼν τοῖς ὅπλοις, ἕτοιμος εἰς ἄμυναν. ὁ δ' δὲ, τὸ εὐδόσιμον τοῖς ἀθλήταις ἀδῆ, ὑμνοῦσι μοι δοκεῖν ἀναχρεμόμενος θεοῖς, τοῦ μὲν, χαριτηρίους, ἐφ' οἷς κατορθώκασι. τοῦ δὲ, ἐς ἱκεσίαν τεύχοντας, ἐφ' οἷς δεδοίκασιν. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Αἰήτην ὡς τετρόμου μέλαν τι, ὑπερφαίροντος ἀνθρώπους, ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα, γίγαντος οἷμαι τινός. τὸ γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον, τοῦδ' ἡγεῖται δίδωσι. θυμοῦ δὲ τὸ πρόσωπον πλῆρες, χὠμόγνων οὐ πῦρ ἐξιέντος τῶν ὀφθαλμῶν, λαμπαδηδὸν τι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ πάσσειν ἐμπρῆσαι γὰρ αὐτοῖς πλωτῆρσι τὼ ἀργώ. τὸ δόρυ δ' αὖ τῷ, ὑπὲρ τὼ αὐτυγα τοῦ δίφρου πρόχειρον ἵσταται. τί δὴ; ποθὲν τῶν γεγραμμένων, ἢ τὸ τῶν ἵππων; μυκτῆρσι μὲν ἀσαπτοπαμένοις τούτοις, καὶ ἀνισπνοῦς αἰχμήν. βολαί τε ὀφθαλμῶν, ἕτοιμοι. ἄλλως τε, χὠ ἐνδρολογῶν δύσαι δίδωσι γὰρ τοῦτ' διωρυχὴ γραφή. τὸ δ' ἆθλημα, ἐξαμαπαμένων ἐς τὸ δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Αὐγέτου. παραβαίνειν γὰρ τὸν φασὶ τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἑλκόμενον τοῦ σφυρὸν. χὠ τετρωκὼς δίνη μόνον ἐπροβαλόντα τῷ ἅρματι τὼ ὀνήματι τοῖς ἀκοαῖς τὸ πόνος δίδωσι γνώσκειν. ἢ γὰρ

βαῖμε θοκοῦσιν. ἡ δὲ δὴ κύκλῳ τῆς αὔτυγος, θαλάσσης
ἠκάν, οὐ θάλαττα ὃ πᾶν. Ὡκεανὸν δὲ νοᾶν χρὴ, ὄρον εἶναι
τῆ χωρούντες τῆς οἰκουμένης. ἱκανῶς ἔχεις τὴν ἐκτυ-
πώματων. αὖρον δὴ καὶ τὰ περὶ αὐτὸν νεκυίας, ἐμὸν ὑπωτύ-
ρω αὐτῶν ἡνίκα. ἰδοὺ γὰρ καθήρμεται ὁ Εὐρύπυλος, καὶ
τὰ τῆς μαχαίρης ὥσας τοὺς αὐτῷ καιρίας τοῦ Πύρρου. καὶ
κρουνηδὸν ἐκχεῖται τὸ αἷμα. κἄπαί τι αὐσιμωτί, πολὺς
κατὰ τῆς γῆς οἰχυθῆς, μόγον οὐ φθάσασ τὸ πλῆγὴν τῷ
πάματι, διὰ τὸ ἐς καιρὸν τοῦ τραύματος. ἐπ' οὖ τῷ τῆς
πλαγῆς ὁ Πύρρος χάσματι ῥεόμενος τῶν χόρα, τῷ λύθρῳ
πολλῷ κατὰ τοῦ ξίφους ἐνιχθέντι. οἱ Μυσοί τε οὐκ αὖαν
ἔχετε ἡγούμενοι ταῦτα, ὦν τὸν νεκυίας χωροῦσιν. ἔδ' ἐς
αὐτὸν βλοσυρὸν ὁρᾶ, μεδίᾳ, ᾗ ὑφίσταται τὸ σίφος, ᾗ τέ-
χα που κρύπτει τὸν Εὐρυπύλου νεκρὸν, σφρηδὸν νήσας.

ΑΡΓΩ, Η ΑΙΗΤΗΣ.

Διΐ ἐκπαύουσα τῷ ποτῷ ναῦς ὑπὸ πολλῷ τῷ ῥοθίῳ τῶν ἀρισίας, κόρη τὸ πις αὖτη ὧν τῆς πρύμνης, ὃ πλέτου πλησίον, καὶ ὁ ἐμμελὲς προσάφθων τοῖς ἡνιόχοις κρούμασι, ξὺν ὀρθῇ παρᾷ, ὅ, τι ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης φηγοῦ δράκων, πολλῷ σπαράγματι κεχνμένος, καὶ τῶν κεφαλῶν ἐς τῶν γῆν νοῦσον, οὗτω βρίθουσαν, τὸν ποταμὸν μὲν φάσιν γίνωσκε, Μήδειαν δὲ ταύτην. ὁδ' ὧν τῆς πρύμνης ὁπλίτης, Ἰάσων αὖ ἐπὶ νιφάραν δὲ, καὶ παρᾷ ὁρῶντες, καὶ τὸν διάμφοῖν κοσμοῦμενον, Ὀρφεὺς ὕπεισιν ἡμᾶς, ὁ τῆς Καλλιόπης. μετὰ γὰρ τὸν ὧν τοῖς ταύροις ἄεθλον, θέλξασα ἐς ὕπνον τὸν δράκοντα τοῦτον ἡ Μήδεια, σισύληται μὲν τὸ χρυσόμαλλον τοῦ κριοῦ νάκος, φυγὴ δὲ ἵεται λοιπὸν σὺν τῆς Ἀργοῦς πλωτῆρσι, ἔπειδὴ ἀρέσαντα τοῖς κόλχοις, καὶ τῷ Λίητη τε τῆς κόρης. καὶ τὰ μὲν τῶν τῆς Ἀργοῦς ναυβατῶν, τί ἂν σοι λέ-

172

κῶν τοῖς φθόγγοις. ἡ δὲ καὶ τῶν ἀγέλων συνουσία τὴν βοῶν, αἳ δὴ πρὸς τὸν νομέα ἵστανται, ἐπομένων αὐταῖς τῶν νομέων, τῆς μὲν χρόας, οὐκ ἂν θαυμάσειας, ἢ καὶ χρυσοῦ, καὶ καταπίπτουσα πᾶσα· τὸ δὲ τῶν μυκωμένων ὥσπερ ἀκούειν οὐ τῇ γραφῇ, καὶ τὸν ποταμὸν κελάδοντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν αἱ βόες, πῶς οὐκ ἀναργέας πρέσω; οὐ δὲ λέοντες, οὐδ' αὖ ἀφρομυκδῶσαί μοι τῆς ἐπαξίως δοκεῖ, καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῖς ταῦρον· ὁ μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκῶν, καὶ παίων, παραπλὴξ, ἤδη πως ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντυχοῦσιν τὰ λέοντων. οἱ δὲ κώδωνι τοιαῦτα ἐοίκασι τῇ ἀγέλῃ, καὶ παρὰ τὴν ἰθυνόντων αὐτὴν νομέων· ἐγγὺς μὲν ἵστανται τῶν λεόντων, ὑλακῇ πᾶσιν ἐπέλοντες αὐτούς· προσμιγνύναι δ' οὐ τολμῶσιν, ὥσπαρ οἱ τῶν αὐτῶν καὶ ταῦτα τῶν νομέων. ὁρᾷς δὲ καὶ διασκιρτῶντα τοῦ ὄρους βρέμματα, καὶ τὴν σαβμοὺς, καὶ τοὺς σκιλακας, καὶ τὴν συκοῦς; οἱ κοσμιώτατοι νέμονται ταῦτα· λοιπὸς δὲ μοι χορὸς τῆς αὐτοῦ, προσόμοιος τῷ Δαιδάλου· φασὶ δ' αὐτὸν Ἀριάδνῃ τῇ Μίνῳ πρὸς αὐτοῦ δοθῆναι· τίς δ' ἡ τέχνη; παρθένοις ἡβῶσι τοὺς χεῖρας ὥσπλέξαντες, χορεύουσι· σὺ δ' ὡς ἔοικε, οὐκ ἀρκεσθήσῃ τούτῳ, ἡμῖν σοι καὶ τοὺς τῆς ἐδωδῆς ἐξακριβώσασθαι τὸν λόγον· οὐκοῦν αἰδὴ μὲν ὀδόντας ἤδη ἔπαισε, σιφαίσας ὥσπερ τοὺς κεφαλὰς χρυσᾶς φορέσασι· τοῖσδ' ὀκτὼ μὲν, γελασταί, περίκεινται χεῖλοι· μαχαίρᾳ δὲ τὴν χεῖρα ἐξήρτηνται χρυσᾶς, ἀργυρᾶν πελαμῶνα κατέχοντα αὐτούς· ἀλλ' ὁ κύκλῳ μὲν ἰόντων, τοῦτ' ἐκεῖνο τρέχου τοῦ δίνησιν ὁρᾷς, νοήσῃ χαμαίπους ὄχον πνοὴ ἅπῃ δυσκολαίνουσι, μὴ τὸ πολυβὲν ἔχοι πειρῶντος· εἰ χιδὸν ἢ ἰόντων αὖθις, πολύ τι χρῆμα ὥσπερεῖ, ὅπως ἔχουσι τέρψεως, ὥσδηλοῦντων· καὶ γάρ πῃ ἐν μέσοις οὖσι, κυβιστῶντες, καὶ ἄλλο τι ἄλλως ὄρχησιν ὥσδηκνύμενοί μοι ἄγειν μοι, σαφῶς αὐτοὺς εἰς τὸ

ἐρίωνος ὄρχαμος ἦδὲ αὔτη διαφαίνεται, τρίπολος οἱ μαΐ
τις, ἤ τι χρὴ τῷ τῶν ἀροτήρων ξυμβάλλεσθαι πλήθει. καὶ τεί
χει ζεύγη τῶν βοῶν, βαμὰ ἀσαρίφη. σὺ ταύτῃ κύλικος
πτυχὸς ἐκδεχομένης αὐτὴν, ὧν τῷ τῆς αὐλακος τέλει, μειλάσ
σεσθαί τι τὸν χρυσὸν δοκοῦσα, ἐξ ἧς ὁρᾷς, τέμενος βα
σιλέως οἱ μαΐπτυος τι κεκμήρασθαι. ὃς τὸ γεγηθὸς ἐλέγχει
ται τῆς ψυχῆς, σὺν τῇ ὄψει φαιδρότητι. καὶ τήνγε αὖτι αν
τῆς χαρᾶς ὀδὺν ζητεῖν χρή. τὸ γὰρ τοι λήϊον, πολλῷ τῷ μέ
τρῳ τ' ἄρουραν ὑπερβαλέσθαι διελέγχουσι, οἵτι διὰ σπου
δῆς ἀμοῶντες, καὶ οἱ πᾶς ἀμάλλοις τὰ κηρόμενα τ' ἄρα γ
μάτων δίοντες. οἷς ἔτεροι προσάλουσι καὶ μάλα σωτόσ
νως. ἡ δὲ δρῦς, οὐκ ἀκαίρως σὺ ταῦτα, ἀδ' ἔξω λόγου. σκιά
τι γὰρ ἀμφιλαφὴς ὑπ' αὐτῇ ψυχάσαι τοῖς ἐν τῷ ἄγρῳ κα
μοῦσι. καὶ βάς οὔτοσί, πίων, καθιζάνει ὑπὸ τὴν κεγχρίκων,
οὓς ὁρᾷς, ὑπό τι δρυΐ προσίβητο τοῖς πρὸ τῶν συλλογωτὸ
πυρὸν κάμνουσι. τὰ δὲ γύναια, τί φῄς; ἆρ' οὐκ ἀπόνηται
σοι δοκῶ, καὶ διακιλόνται ἀλλήλοις συχνὰ μάπεα τὴν
ἀλφίτων, δήπουθεν οἷα τοῖς ἀγίβοις; οἱ δὲ καὶ ὀπώρασ δύν
σῃ, πάρεισί σοι αὖτη, χρυσῆ μὲν τὴν ἀμπέλαν, μέλαιναν δὲ
τοῦ καρποῦ. τὸ δὲ τοῦ καπήτου κυανοῦν, ἐπιχνόη οἱ μαι
τῷ δημιουργῷ, πρὸς δήλωσιν τοῦ σὺ αὐτῇ βάθους. ἀρκεῖ
γάρ σοι τὸ πρὸς τοὺς ἡμερήσιον θῦκος σὺ τῷ καυστήρῳ νοεῖν.
ὁδ' ἀγρυπνεῖ ὁ σὺ τῷ ἀμπελῶνι, κἀμακεῦ ταῦτα τοῦ μὴ
καπεκλιθῆναι τὰ φυτὰ, βρίσαντα τῷ καρπῷ. τί δ' ἂν
ἔποιτο πρὸς τῶν τρυγώντων; οἱ διὰ σκοτίνης ταύτης ἠσόθον,
ἐσφρήσαντες ἑαυτῶν, παλαίρους σὺ ἀποτίθενται τὸν καρ
πὸν, μάλα ἡδέως, καὶ πρόσφορος τῶν κλισίαν τῷ ἄγρῳ.
παρβίνοι τὸ γὰρ, νήθιοι, θῦμον, καὶ βακχικὸν σὺ ῥυθμῷ
βαίνουσιν, σὺ δι' ὀδόντος αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἔπεται. ἐν οἷ μαι
ξωΐης ἀπό τι τῆς κιθαίρας, ἀγ τὸν λιπῆν προσάδουσιν ὑπὸ

Βοῦς.

κατάστασις. ἀπείραν δ' ὁρᾷς, ὡς ταχέρης, καὶ τὸ μὲν τῆχος, ὡς οἱ δ' ἑλικίαν ἀπόμαχοι φρουροῦσι διαλαβόντες. γύναια γὰρ ἦν οὔτ' ἐπιτήδειον, καὶ γέροντες οὗτοι, καὶ κομῶσι πως διὰ τοῦτο δὲ τὸ μάχιμον αὐτοῖς, ἐνταῦθα θύρσοις αὖ τούτοις, οἱ δὲ Ἀρεῖται, καὶ Ἀθηνᾶ ἕπονται. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖν, ἢ τίχην φησί, θεὸν μὲν, χρυσῷ τε, καὶ μεγέθει δηλῶσασα θειοτέρους εἶναι, τοῖς δὲ, τὸ ὑποδεέστερον δι' αὐτῆς, δοῦσα ἐξίασι δὲ, τιμῶντες οὐκ ἐξαμύνει πρόκλησιν. νέμεσθαι γὰρ τὴν πόλει πλοῦτον, ἢ μὴ νεμομένοις αὐτοῖς ἄπλοις εἶναι. λόχον δὲ διαλαθόντα εἰσδύσειν. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖν, ἢ πρὸς πᾶς ὄχθας αὖ πεπλόχμηται. οὐ δὲ καὶ βεβαπλισμένος αὐτὸν ὁρᾷς. ἀλλ' οὐκ ἂν εἰ γένοιτ' αὐτοῖς χρήσασθαι λοχμῷ. ὁ γὰρ τοι ἐπιλύσεραιος, σκοπούς τινας καθίσας, λίαν ἐλάσασθαι πρόεισι. καὶ δὴ, οἱ μὲν ἄγουσι νομῆς τὸ βρέμμα τι ὑπὸ συρίγγων. ἢ δὲ προσβάλλουσι τὸ λιτὸν, καὶ αὐτοφυὲς τῆς μούσης, καὶ ἀπηχὲς ὄρειον; ὕστατος δὲ χρησάμενοι τῇ μουσικῇ διαγωγίαν τοῦ ἐπ' αὐτοῖς δόλου, τιθυᾶσιν ὡς ὁρᾷς τὸ πολεμίων ἐπελεύοντων. καὶ ἀπελαύνει πού τις λέα πρὸς αὐτῶν. φήμη δὲ τὸ πραχθέντων ἐς τοὺς λοχῶντας ἐλθοῦσα, αὐίστανται οὗτοι, καὶ ἐφ' ἵππων ἐς τὸν πόλεμον χωροῦσι. καὶ τισὶ μὲν ὄχθας ἴσαν ἰδεῖν πλήρεις ἤδη μαχομένων, καὶ βαλλόντων ἐς αὐτούς. οὗτοι δὲ οὐ τοῖς ἀσαρκοφαμένοις, καὶ τιὼ πεφευγμένῳ λύθρῳ δαίσμονα, αὐτήν τε, καὶ τιὼ ἔδηται, τί δρώμεν; φησι, καὶ κυσθαιμὲς ταῦτα κήρ, ὑφ' ἣ τὸ πολέμου πάντες. ὁρᾷς γάρ τοι ὡς οὐ μίαν ὁδὸν χωρεῖ. ἀλλ' ὃν μὲν, ἄτρωτον ἐς τὸ ἔσφη προβάλλει. ὃς δ' ὑφέλκεται ὑπ' αὐτὴν νεκρός.

ὁ δὲ καὶ νεώτερον ὠπασάχει. οἱ δ' ἄνδρες, φοβοῖ τῆς ὁρμῆς, καὶ τοῦ βλέμματος, ὡς οὐδὲν διαλάπτον ἐμοὶ ζώντων ἐν ταῖς ὁρμαῖς δοκοῦσιν. ἀλλ' ἰδοὺ πέλας

τῆς ὥρας αὐτοῖς ἄγει· ὑιὸς δ' ὢν βάτερα· ὁρᾷς καὶ τὸν Ωρίωνα· τὸν δὲ ἐπ' αὐτῷ μῦθον, καὶ τὰ ὑπὸ τὰς ἄρκους αἰτίας, εἰς ἕτερον καιρὸν ἀναβαλλώμεθα· ὃν ποῦ καιρὸν, ὡς ἂν μὴ ἀπάγοιμί σε τῆς νῦν ὑπόθεως· οἱ δ' ἐπ' αὐτῷ ἀστέρες, ἄρκτος, ἢ εἰ ἄμαξαν καλεῖν βούλοιο· φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ μόνην οὐ λούεσθαι τῷ Ὠκεανῷ, ἀλλ' αὐτὸν, ἢ μὴ θέμις, περιφέρεσθαι, οἷον φύλακα τοῦ Ωρίωνος· ἴωμεν δὲ λοιπὸν διὰ γῆς, ἀφίμενοι τὴν ἄρκτον· καὶ τῶν γε τῇ γῇ καλλίστων θεώμεθα τὰς πόλεις· ὁρᾷς μὲν δὴ, ὡς δι' παύσου αὖπαυ· πότερον οὖν πρόσθεν ἀφορμηνεύεταί σοι βούλει, ἢ τὸ τὴν λαμπάδων φῶς, καὶ τὸ τοῦ ὑμεναίου μέλος, καὶ ὁ τῶν αὐλῶν ἦχος, καὶ ἢ τῆς κιθάρας κρούσις, καὶ ὁ τῶν ὀρχουμένων ῥυθμὸς ἐς αὐτά σε ἄγει· ὁρᾷς δὲ κἀκεῖνα, τὴν προθύρων ὡς διαφαύνουσαι βαιμάζουσα, καὶ μόνον οὐκ ἐκβοῶσιν ὑπὸ χαρμονῆς· χάμοι ταῦτα ὦ παῖ, καὶ πρώτη ξωίδος νυμφίων, καὶ ἀγουσαι τὸν νύμφαν οἱ χαμβροί· τὸ δὲ τῆς αὐδοῦς, κἀ τοῦ ἱμάτου, ὡς ὥσπερ ἐπὶ κάσω, παρίημι λέγειν, σοφώτερον αὐτὸς τοῦ δημιουργοῦ αὐτὸν ἐξαμένου· ἀλλ' ἰδοὺ κἀ δικαστήριόν τι, καὶ ξωιδρα κοινὴ, καὶ γέροντες σιμοὶ, σιμῶς προσκαθήμενοι τοῦ ὁμίλου· τὸ δὲ ἐν μέσῳ χρυσίον, πάλαντος μὲν δὴ τὸ ταῦτ', οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ· νῦν δὲ δίκασαι χρὴ, ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐκδικάσοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρα τὶς τὸ δίκαιον φέροι· τὶς δ' ἡ δίκη; δίκαι μὲν τὸ μέσον πῆχυς οὗτοι, δοκεῖν ἐμοὶ· φοινικοῦν ἔγκλημα· ὁ μὲν, ἐπάγων βατέρῳ· τὸ δ' ὁρᾷς ὡς ἐξαργὸς ἐστιν· οὐ γὰρ ἔχει νῶν, ὅπερ αὐτῷ προσφθόνει ὁ κατήγορος· κατέβης δὲ τὸν ὑποφόνια, καθαρὸς ἦκεν· ὁρᾷς καὶ τοὺς ὑπὸ βοηθοῦντας ἑκατέρῳ, καὶ νέμοντας τὰ βολὰ, ὅτῳ φίλον· ἀλλ' ἤτε τὴν κυρίαν παρουσίας καθίσησιν αὐτὴν, καὶ ἐς τὸ ἡσυχαῖον ἄγει· ταυτὶ μὲν οὖν ἔστω, μήτε τὶς πολέμει, μήτε ἐριζέτω, ἐν οὐ πολεμουμένῃ πόλει

Μυσῶν τε ξυὸν Τρωσὶ, καὶ Ελλήνων ἑκατέρου· οἱ μὲν κα-
κμηκότες ἦσαν, οἱ Τρῶες· οἱ δὲ ἀκμῆτες, οἱ ξὺν Εὐρυπύλῳ·
ὁρᾶς δὲ αὐτῶν, ὡς οἱ μὲν, σὺν τοῖς ὅπλοις κάθηνται, πάχος
που τοῦτο Εὐρυπύλου αἰτήσαντος, καὶ χαίρουσι τῇ ἀνα-
κωχῇ· οἱ δὲ, ἐκθυμοί τι, καὶ ἐξορμῶντες οἱ Μυσοί, ἵστανται,
τότε τὴν Ελλήνων σὺν ὁμοίᾳ καταστάσει τοῖς Τρωσὶν ἀνε-
στῶτων, πλὴν Μυρμιδόνων· σὺν ὀργοὶ γάρ, καὶ πρὸς τὸν Πύρρον
ἕτοιμοι· τῷ νιφετῷ δὲ, κάλλος μὲν σύκεστι, ἐφοπλισθοῦσι
αὖ οὐδὲν, ἐπεὶ καὶ σὺν ὅπλοις πανυπὸ μεγάλοι γίνῃ, καὶ ὑπὸ
τοῦ ἄλλου ἡλικία τε ἀμφοῖν, ἴσον· τοῖς τε τὴν ὀφθαλμῶν
βολὰς, σὺν ὀργοί, καὶ οὐ μέλοντες· γοργὸν γὰρ τὸ ὄμμα ὑπὸ
τῆς κόρυθος ἑκάστου, καὶ σωφρονοῦντες παῖς τὴν λόφων
κινήσεσι· καὶ θυμὸς ὧν τρίπτυσφίσι· σιγή τε μένεα πνείον- Homer.
σιν ἐοίκασι· καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐτῶν, πατρῷα· ἀλλ' ὁ μὲν
Εὐρύπυλος, ἀσήμοις ἔσκεπται, καὶ παραλλάπουσι τὴν αὖ-
γὴν ὅπῃ τε, καὶ ὅπως κινεῖται ἡ Ἶρις· τῷ Πυρρῷ δὲ, τὰ ἐξ
Ηφαίστου πάρεισιν, ἑκτάς ποτ' αὐτῶν Οδυσσεὺς, καὶ ἀπόνυ-
σσάμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκην· θεωρῶν δέ τις τὰ ὅπλα, λέληθεν
σύρίσκων τὴν Ομήρου ἐκτυπώματων σὺδὲν· ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ
τέχνη δήκυσι πάντα· πάντα· τὸ μὲν γὰρ γῆς τε, καὶ θα-
λάσσης, καὶ σύρανοῦ ἄχθημα, σὺδὲ φράζοντος οἱ μεμνῆσθαι
πόνος· ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν ἑδέντι δήλη τῷ ἑαυτῆς χρόᾳ
ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ λαβοῦσα· τὴν δ' ἀκρόπολιν, καὶ τὰ σὺ
αὐτῇ, νῆν χράφουσι· καὶ μικρόν γε ὕσερον πόθεν πρὸς ἑκά-
στων· σύρανὸς δὲ, ὅδε· ὁρᾶς που τὸν τε τοῦ ἡλίου κύκλον, ὡς
ἀκάμας σὺ αὐτῷ, καὶ τὸ παντελιλύσεν φωσφόρον· ἀλλά μοι
δοκεῖς πρὸς τὴν καθ' ἕκαστον ἄστρων πόθεν ἀκούσαι· τὸ γὰρ
διαλάπτον αὐτῶν, τῶν αἰτίαν σοι παρέχει τῆς πόδύσεως·
αὖθι μέν σοι πλειάδες, ὠόρου τε, καὶ ἀμπτοῦ ξύμβολα,
δύνομαι, ἢ αὖ πάλιν ἐκφανῶς ἴχνεσι, ὡς ἂν καὶ τὸ

τῷ τοῦ γάμου ξυμβάσει ἐφυμνοῦσιν. ξυμβῆναι γὰρ δὴ ὁ Πίλοψ, ὡς ἐλευθέρᾳ λοιπὸν ἡ πεῖσις ἦν τοῦ ἁλόντος. καὶ ὁ Μυρτίλος δὲ, ξυνίσωρ τ ξυμβάσεως αὐτοῖν ἐσιν. ὅδ' οὐκ ἄπωθεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλ' ἕτοιμον αὐτῷ τὸ ἅρμα. καὶ τὸ δόρυ ὑπορρίπτασι τοῦ ἅρματος, καταλαβόντι τὸ μεμάκιον κτεῖναι. ὁ δὲ, τῷ πατρὶ θύων, Ἀρεϊ θύθη, ἄγροις ἰδεῖν, καὶ φοινῶν τὸ ὄμμα, καὶ τὸν Μυρτίλον ἐπισπόμενον. ὡς δὲ καπνὸς τὸν ἄξονα τοῦ ἅρματος ἐτύμην, ἑκάτερον διδοὺς εἰνοεῖν, ὅτι τὸ ῥῶσα ἡ κόρη, τοῦ ῥώστου τῶν τὸν πατέρα ξυμβαίνει, καὶ τὰ μέλλοντα περὶ τῷ Πέλοπος οἰκίαν ἐκ μοιρῶν γίνεται.

ΠΥΡΡΟΣ, Η ΜΥΣΟΙ.

Α Εὐρυπύλου, καὶ Νεοπτολέμου, ποιητῶν ὑμνεῖ
τ χορὸς, πατρῴᾳ ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἄμφω, καὶ τὴν χεῖρα
θυσόιμους κατ' ἰχνὼ εἶναι. φησὶ δὲ καὶ ἡ γραῦς
φὴ ταῦτα· ἡ τύχη γὰρ τῷ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀρίστην ἐς μίαν
πόλιν σωσείγκοῦσα, οἱ μὲν, οὐκ ἀκλεῶς οἴχονται, ἀλλ'
εἰσὶ πρὸς πολλοὺς. δυσπόνων δὲ τε παῖδες ἔπεσαν, οἱ ἐμοὶ
μόνοι αὐτόθουσιν. οἱ δὲ γειναῖοι, γειναίων κρατοῦσι. τὰ μὲν
δὴ πρὸ τῆδε ἱκανῶν, ἔπραξ. νυνὶ δὲ πρὸς αὖ ξυνισῶσας, ἡ
βία. πόλις μὲν αὕτη Ἴλιος ὀφρυόεσσα καθ' Ὅμηρον, πρόσθεν
δὲ αὐτῷ τριχὸς εἶσον, καὶ βιοὺς μὴ ἀπεξιῶσαι τῆς ἑωυτῆς
χειρός· νικήσαμέν τε τῶν βάρβαρα, καὶ στρατὸς Ἑλλήνων τοῦ
διαφέρους, Ἀσίας Εὐρώπης διήκοντος· τοιῶνδε δὲ περ
εἶσον, ποταμῷ διαιρεῖται Ξάνθῳ. γέγραπται δὲ, οὐ μορ-
μύρον ἀφρῷ, οὐδ' οἷος τῶν τὸν τοῦ Πηλέως ἐμπλήμμυρον,
ἀλλ' ὕδωρ μὲν αὐτῷ, λωτὸς, καὶ θρύον, καὶ ἄπαλοῦ δόνακος
κόμαι. κατάκειται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀείσηκε. καὶ τὸν πόδα
ἐπίχει τοῖς πηγαῖς ὑπὸ ξυμμετρίας γνώ, διϊγραύων
αὐτοῦ γάματος, τὸ ῥόθμα μέτρον. βρατιά τι ἑκατέρωθεν,

μηδὲν δὲ οἱ τ ὑπουργίας ἢ μήτηρ σφᾶς ἂν προσδέκεσθαι, Διὸς αὐτῇ ἄθυρμα γεγονέναι λέγουσα· ὁρᾷς δὲ τὸ τέχνιον ἐν τῇ γραφῇ, χρυσοῦν μὲν αὐτῇ, ἐ ἀφὴν δὲ αὐτῇ, οἷα νεαθέντα μᾶλλον, ἢ ἀραθέντα, ἕλικάς τε κυανοῦν ἐφ ἑαυτ ἑλίττουσαι· καὶ ἀναρίφεσθαι τοῖχά που τὸ ἀποχωροῦν σίλασι, μαρμαρυγὰς ἐκαίειν ἀστράων αὐτῇ δάκτυλοι δὲ, οὔ μὴν ἀσφαλοῦς οὐδὲ ὁρᾶν ἔπ· ἐίψασι δὲ αὐτοῦ χαμάζε, ἐξέρτητας τοῦ τ μυτοῦ πέπλου ἐπαλθόντας τ ὑπόχυσιν αὐτῷ, οὗ γῆν ἐκάστην τ ἄβλον.

ΠΕΛΟΥ.

Μὴν ὑπὸ πατρῴων δὴ ἠπείρου μέσης ἱππόβοτον
μέλλων ὑπ ὄρθρῳ παρὰ, καὶ λυδίαν σολὴ, Πέλοψ
οἶμαι θρασὺς ἡνίοχος καλὸν ἵππων. ἴθωμι γὰρ πορ-
πὶ καὶ διὰ βαλάσσης τυτί τὸ ἅρμα, Ποσειδῶνος οἶμαι
δόντος ἄκρα τῇ τε τροχοῦ ἀτίδι, ἐπ ἀδιάκτῳ ἄξονι, πρὸς
χαλκίους ἀναβέβηκα πώπα· ὄμμα δ αὐτῷ, χορηγόν· καὶ αὐχὴν
αὐτισημῶς, τό τ γνώμης ἔτοιμον ἐλέγχει· ἥτε ὀφρὺς ὑπερ-
φαίνουσα, δηλοῖ καταφρονεῖσθαι τὸν Οἰνόμαον ὑπὸ τοῦ
μειρακίου· φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε,
καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι τὴν ὀπλὴν, καὶ τὸ ὄμμα
κυανοῦσί τε, καὶ ἕτοιμοι· χαίτην τε ἀμφιλαφῆ, κυανοῦν
ἀποπωροῦντες αὐχένων. ὃς δὲ βαλασσίων τρόπαιος πλη-
σίον δὲ αὐτοῦ, Ἱπποδάμεια· τ μὲν πατρὸς, αὐδᾷ γραφὴ
φθονοῦσα, νύμφης τὸ σελὶς ἀμπεχομένη, βλέπουσά τε θρᾳ-
βαλμοῖς, οἷσις αἰρεῖσθαι τὸ τοῦ ξένου μᾶλλον· φάπτει γὰρ, καὶ
τὸν χιονήτορα μυσάττεσθαι, τοιούτοις ἀκροβυσίοις φρονοῦντα.
ἃ δὴ καὶ ὁρᾷς, κεφαλὰς ταύτας τῶν προπυλαίων ἀνημ-
μένη ἑκάστη· καὶ ὄχμα δ' ἔδωκε ὁ χρόνος ἴδιον, ὃν ἕκαστος
ἀπώλετο σφῶν· τοῦ γὰρ δὴ μνηστῆρας τ θυατρὸς ἥκοντας,
κτείνων ἀναλλίπτοις τοῖς γνωρίσμασι τοῦ φόνου· αἷδωλας
δὲ ὑπερπάμονας σφῶν, ὀλοφύρεται, τὸν ἑαυτοῦ ἀγῶνα

v. Apollon. Rhod.

Ἰὼν τῇ Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες, ὡς οἶμαι, καὶ γαμ-
νυμένης, ἅτε χρὴ τὴν μὲν, τῇ παρὰ νοῦν, τὸν δ' ἀπὸ
τοῦ τόξου, καὶ τὴ πρῶτον ἐς ἐπίγνωσιν ἄγων. ἀέθυρε
μὲν οὖν, ἀστραγάλοις οὗσι. γεγράφασι δὲ, ὁ μὲν, χαρι-
ζόμενος ἐπτοημένῳ ὁ ἔρως, καὶ πλήρη τὴ κέλητα αὐτοῦ
ποιῶν. ὁ δὲ, δυσὶν ἀστραγάλοιν, ἓν τὸν μὲν, καὶ αὐτὸν ἀπολω-
λεκὼς, τὸν δ' ἑφ' ὁμοίᾳ προσιέμενον ἐλπίδι. κατηφὴς δὲ
αὐτῷ ἡ παρειὰ, καὶ ἡ τοῦ ὄμματος ἀκτίς. καὶ τοι ἀέθυρον οὗ-
τος, βεβυθισμένον τὸ τῆς αὐλίσκης ἐπισημαίνει. διὰ τι τρεῖς
αὖται ἐφιστῶσι σφίσιν, οὐ μὲν, οὐδ' ἑφιμειοῦσιν δύο;
Ἀθηνᾶ τι χρὴ αὐτόθεν ἰδόντα δῆλα, τὴν ὁμόγνιον ποιητὰ
φασι παντοπλίαν ἀμπεχομένην, καὶ γλαυκὸν ὑπὸ τὴ κόρυ-
θος ὁρῶσα, ξυὼ ἀφ' ἑρκείου πρὸ τῷ ἄθλῳ τὴν παρειὰν ἐπφοι-
νίσσουσα. ἤδη δὲ καὶ τὸ φιλομηδὲς ὑπὸ τῇ τοῦ κεισοῦνηβο-
λῶν τῷ γράμματι σημαίνει. Ἥραν δὲ γε τὴν τρίτην ἴσως,
τὸ σεμνὸν, καὶ βασιλικὸν τοῦ εἴδους φησί. τί δὴ βούλονται,
καὶ τίς ἡ ξωσυσίας αὐταῖς αἰτία; ἄγουσα γὰρ πάντα
κατὰ κράτος ἀγὼν, ἐναγώνιος τῷ Φάσιδι, βάσορόν τε, καὶ ξυμ-
πλεκάδας διελθοῦσα. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν αὐτὸν ἐν
βαθεῖ δόνακι κάμπτον ἐν βλοσυρῷ τῷ ἤθει. κάμπτει γὰρ
ἀμφιλαφὴς αὐτῷ, καὶ αἰσυκῆα, χλοάς τε ὑποφρίττουσα,
καὶ γλαυκιῶντες ὀφθαλμοί. τό, τε ἀέθυρον τοῦ ῥόμματος,
οὐκ ἀπὸ καλπάδος ἐκχεόμενον, ἀπροσώπητον ἔοθεν, ἀλλ' ἀπὸ
παντὸς ἐκπλημμῦρον, ἐννοεῖν δίδωσιν ἡμῖν ὁπόσος ἐπι-
χθὼν τῷ πόντῳ. τὴν δὲ ναυπλίασαν ἄθλου ἀκούειν οἶμαι,
καὶ ποιητῶν τὸ χρυσοῦν δέρας λεγόντων. πασιμέλουσαν τε
τὴν ἀργὼ, καὶ Ὁμήρου φάσκουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν τῆς ἀρχοῦς
ναυάπτειν, ἐν ἐπισκιάσαι τὴ κατειληφότων. αἱ θεαὶ δὲ, ἐκ τῆς
ἐπιβουλίας τοῦ ἔρωτος ἥκουσιν, αὐτοῦσαι ξυλλαβεῖν σφίσιν τὴν
σωτηρίαν τὴ πλωτήρων, λίπτου Μήδειαν, μετιλθόντες,

ἡ. ὕβρις.

γ Ζωγράφοι τὸ ναυφάλιον. Ω. 140

δὲ, ἡ μὲν δεξιὰ, ξωνέχουσα ἀπρὶξ τὸ πλῆκτρον ἐπὶ πάσῃ
τοῖς φθόγγοις ἐγκειμένῳ τῷ ἀγκῶνι, καὶ καρπῷ ὅσῳ μάλιστα
πρὸς ἄλλα δὲ, ὀρθοῖς πλήττει τοῖς δακτύλοις οὐ μόνον
ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ὅλῃ τῇ χειρὶ κατὰ σοῦ ὦ Ὀρφεῦ. καὶ γὼ μὲν ἐρῶ τὰ
βέλτιστα, καὶ δύναμαι, Θρᾴττας δὲ γοητεύειν ἐμμελὴς δόξης
καὶ διασώσασα σῶμα, ᾧ καὶ τὰ ἐνηρία φθεγγόμενος, ὑμῖν τὰς
ἀκοὰς παρέχει.

ΜΗΔΕΙΑ ΕΝ ΚΟΛΧΟΙΣ.

Ἰς ἀβλοσυρὸν μὲν ἐπισκύνιον ὑπὸ ὀφθαλμῶν
ὀρθοῦσα, τὴν δὲ ὀφρῦν ἐννέασα μίτρᾳ, καὶ ἱσταμένη
πρὸς τὴν κάμινον, τό, τε ὅμμα οὐκ εἰδὸς ὅπου σῴζοιτο
ἔδη, πρίν τι ἔνθεον ὑποφάσασα, αὐτὴν τι ἀρρήκτων ἐκδέσ-
κυσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν; τοῦτό δὴ τὸ τῆς ἡλιάδων γνώ-
ρισμα, Μήδειαν οἶμαι χρὴ νοεῖν τὴν Αἰήτου. ἐνορμισάμενος
δὲ τῷ φάσιδι ὁ τοῦ Ἰάσονος κόλος, ὅτι τὸ χρυσοῦν μέλ-
τημα δέρας, καὶ ἃς τοῦ Αἰήτου παρελθὼν πόλιν, σῴζει ἡ κόρη
τοῦ ξένου λογισμός τι ὕπεισιν αὐτὴν ἀθρεῖν. καὶ ὅ, τι μὲν
πείσοιτο, ἐκ οἱ δαιδακτὴ δὲ τοὺς ἐννέας, καὶ τῇ ψυχῇ ἐννοίας.
ἀλύει, ἵσταται δὲ οὐκ ἐνεργὸς νοῦν, οὐδὲ ἐν ξωνῇσίᾳ τῇ κρεπτὸν
νοῦν, ἀλλ' ὡς καὶ πολλοῖς ὁρᾶν. τὸ δὴ τῆς Ἰάσονος ἄθλος, ἄβρυον
μὲν, ἅ μὴν ἔξω τοῦ ἐρρῶσθαι. ὅμμα τι αὐτῷ, χαροπὸν μὲν
ὑπόχαρ τῷ τ' ὀφρύος ἥδη, φρονέσης τι, καὶ παντὸς ὑπέραν
ροῦσης τοῦ ἀσπέδου. ἰσχνὸν τι ἥδη βρύον καθέρπον τι. καὶ ἡ
κόμη, ξανθὴ ἐπισκιάζει τῷ μετώπῳ. τὰ δὲ τῆς σολῆς, λευ-
κὸν χιτῶνα ἐῴκει, λεπτὴν ἐξηρτημένην, καὶ κρηπῖδας ἐνη-
πλεῖτο. ἀκοντίῳ τε ἐπορέσασ ἑαυτὸν, ἔσχε. τό, τε ἦθος, τοῦ
Ἀσώπου, οἷον μήτε ὑπόφρονον, αὐδεῖ καὶ μήτε ὑποκλᾶ-
σθαι βαρεῖαν καὶ τὸ ἄβλον. ὅπως δὲ ἑαυτοῦ ποιεῖται ταῦτα.
καὶ τῷ τόξῳ ἐπορέσασ ἑαυτὸ, ἐναλλὰξ τὸ πόδε ἴσχει, τὸ
λαμπάδιον εἰς τὴν γῆν τρίψας, ἐπειδὴ ἐν ἀναβολαῖς ἦν τὸ
τοῦ ῥώτου.

ῥ. χοίρ.

Ρφία τὸν τῆς μούσης, θέλξαι τῇ μουσικῇ καὶ τὸς
ὃ μὴ μετέχοντα λόχυ, λογοποιοί φασί πάντες.
λέγει δὲ καὶ ὁ ῥωγράφος λέων τε ὡῶ, καὶ σῦς αὖ
τῷ, πλησίον ἀκροασαμένω τοῦ Ορφέως, καὶ ἔλαφος, καὶ λαφ
γωός, οὐκ ἀποπηδῶν τ ὁρμῆς τοῦ λέοντος. καὶ ὅσοις ἐν θήρα
φανὸς ὁ θήρ, ξυναγελάζον? αὐτῷ ῥ ἀθύμου, νυῶ ῥ ἀθύμοι.
σὺ δὲ μὴ δὲ αὖ ὀργίασα ἀρχῶς ἴδῃς, μὴ αὖ μασικοὺς μό
νον, οἷς ἐνθυσομένη τοῖς ἀλσισιν ἴθος, ἀλλ ὅρα μοι καὶ τ κρα
γέτην κολοιόν, καὶ τὴν λακκώνυχα αὐτὴν, καὶ τὸν τοῦ Διὸς
αἰετόν. ὁ μὲν, ὅποῖος ἄμφω τὸ πρόσωπε παλαιτθύσας, ἐξ
ἑαυτοῦ ἀτενὶς ἐς τὸν Ορφέα βλέπει, οὐδ ἐπιστρεφόμενος
τοῦ πλώκος, πλησίον ὄντος. οἱ δὲ, ξυγκλείσαντες τὰς γέ
νυς, ὅ ἐσι τοῦ θέλγετος, λύκοι τε οὗτοι, καὶ ἄρκυθ ἀναμίξ,
ἢ πεπόηκε. γένοιτο δὲ τ καὶ μᾶζον ὁ ῥωγράφος. δύν
θρα γὰρ ἀκροασάσας τ ῥήσεων ἀκροατὰς, ἄγει ταῦτα τῷ
Ορφεῖ, καὶ πρὸς ἡσυχίαν αὐτῷ πθύκει τε ὡῶ, καὶ κυπαρίσσος, καὶ
πλάτανος, καὶ ἄγνος αὖτη, καὶ ὅσα ἄλλα δένδρα, ξυμβαλόν
τα αὖ πόρθους, οἷον χήρασ, πόθι τὸν Ορφέα ἔσηκε. καὶ τὸ
βάτρον σωὶ αὐτῷ συγκλείουσιν, οὐ δυνάμενοι τύχης. ἵν οἱ
τε ὄρνιθες ἐπ αὐτῆ καθέζοντο, καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ σκιᾶ μᾶλ
σαρκοίη. ὁ δὲ, κάθηται, ἀριστίχνου μὲν ἐκβάλλων ἴουλον,
ἐπρέόντος τῇ παρειᾷ, παῖδας δὲ χρυσαυγῆ ὦῳ κιφαλῆς
αὐωρῶν τό, τι ὄμμα αὐτῷ, ξυνὸν ἀβρότητι ἐνηρμόν, καὶ ἔγ
βιον, ἀεὶ τ γνώμης ἐς βιολογίαν τηνούσης. τάχα δὲ τι καὶ
νυῶ ἄδει καὶ ἡ ὄφρυς, οἷον ἀποσημαίνουσα τ νοῦ τ ἀσμά
των, ὧδύς τι αὐτῷ μεταβάσα πρὸς τὰς τ κινήσεων τρο
πάς. καὶ τοῖν ποδοῖν, ὁ μὲν λαιὸς, ἀπορήσθων ἐς τ γῆν, αὐτ
χεν τ κιβάρας, ὑπὸ μηροῦ κειμένην. ὁ δὲ ἕξιος δὲ, ἀναβάλ
λει τ ῥέθρον, ἐπικροτῶν τοῦ δακτύλου τῷ ποδὶ λῳ. οὐ χεῖρον

Θύρης Ηράκλης, ἀθύρης, καὶ γελᾷς ἤδη τὸ ἄθλον, ἐν σπαργάνοις ὢν τῷ ταῦτα, τῷ θεοῦ ἐξ Ηρας δρᾶν πονοῦντας, ἑκάτερον ἑκατέρᾳ χειρὶ προλαβὼν, ἔδῃς ἐπισείφῃ τῆς μητρὸς, ἐκφρονος παρισωθείσης, τῷ πρὸς θεοῦς· ἀλλ' οἱ μὲν, ἤδη παρῆσαν, μηκυνάμενοι εἰς γλῶσσαν ὅλκῆς, καὶ τὰς κεφαλὰς ὑποκλίναντες ταῖς τοῦ ὑπνίου χύσεσιν, ὑποφαινούσας τι καὶ τὴν ὁδοῦντων· καρχαροὶ δὲ οὗτοι, καὶ βάδην· λοφιαί τι αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ θυμάτου, εἰς θάτερα ἐπικρεμεῖς· τῷ τε ὄμματε, οὐ διορκότα· κἄτι φωλεὸς, ὃν ἐξανύσας χρυσῷ, τῷ φοίνικι ἔτι, οὐδὲ πρὸς τὰς κινήσεως τροπὰς ὑπαυλίζουσα, ἀλλ' ὑπόχρως, τῷ ἐν τῷ διαφανεῖ πελάγους· τῷ τ' Ἀλκμήνης ἤδος αὐασκοπεύτῃ, αὐαφρόνως μὲν αὐτὸ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως δοκῶ· ἀπιστῶ δὲ νῦν, οἷς ἤδη ὁρᾷ· ἤδ' ἔκπληξις, αὐτὴν οὐδὲ λειχὼ καθάπαξ ξυνεχόντων· ὁρᾷς γάρ που ὡς ἄκλαυσος, τῷ μηνοχίτων, αὐαπόδεσος τ' οὖσα ἀπάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα, βοᾷ· βοᾷ παιανά τι, ὅσαι παρῆσαν τὴν τούφην ἐκπλαγεῖσαι, ἄλλη ἄλλό τι προσδιαλέγουσ' τῇ πλησίον· οἱ δὲ ἐν ὅπλοις ἕτοι, τῷ ξυμμῶ τοῦ ξίφη ἕτοιμος, οἱ μὲν, Θηβαίων ἔκκριτοι, βοηθοῦντες Ἀμφιτρίωνι, ὃν ὑπὸ τὴν πρώτην αὖτε λίαν, σπασάμενος τὸ ξίφος, εἰς ἄμυναν ὁμοῦ ἐπίεσι τοῖς δρωμένοις· τῷ δὲ οἱ δ' ἔτι ἐκπέπληγεν, ὥστι χαίρει λοπόν· ἢ μὲν χεὶρ, ἔτ' ἐν τῷ ἑτοίμῳ· ἢ δὲ τ' ὀφθαλμῶν ἔννοια, χαλινὰ τῇ χειρὶ ἐφίσησιν, ἕδρᾳ ἔχοντος ὅ, τι τῷ ἀμαίμακτο, τῷ χρυσῷ προμηθίας δι' ἀμίνα τὰ παρόντα ὁρῶντος· ταῦτά τοι τῷ οὐδὲ πλησίον ὁ τερισίας θιασίζων οἱ μαι, ὅπόσος ἔνδον ἐν σπαργάνοις ἔτι· γέγραπται δ' ἔνθεος, τῷ μαστηκὼν ἐπαδομένων· γέγραπται τῷ ἡ νὺξ ἐν ἤδει, ἐν ᾗ ταῦτα λαμπαδίῳ καταλάμπουσα ἑαυτ', ὡς μὴ ἀμάρτυρος τοῦ παιδὸς ὁ ἄθλος γένῃ.

τοσαύτην κεφαλὴν χρυσῶσας τὸν αὐχένα, καὶ διασκαπτῶν
τὴν σὺ ποσὶ γῆν, ὡς ἐς βολὴν ἵεται, καὶ ἀνδρὸς τούτου
ἐμίθησε. βούπρωρα μὲν γὰρ αὐτῷ ἀσώπει, καὶ γυναῖκας
ἀμφιλαφεῖς πηγαί τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γο-
νάτου, τό, τε σωφρονικὸς, ὡς ἐς θέαν πλῆθος, καὶ ἡ σὺ μίσους
κόρη, νύμφη τὶς οἶμαι. τοῦτ' γὰρ χρὴ νοεῖν τῷ ἀμφ' αὐτὴν
κόσμῳ. καὶ γέρων οὗτος σὺ ἀθύμῳ τῷ εὐθηνίᾳ σὰς τὲ
ἐκδυόμενος λιστῆς, καὶ ῥόπαλον σὺ τοῦν χεροῖν ἔχων.
ἥρωϊνη τὶς αὖτη σριφνὰ, καὶ πρὸ λόχου τῷ μύθῳ τῆς
Ἀρκαδίας, τροφὸς φηγῷ ἐσιμμένη. καλυδὰς οἶμαι
ταῦτα. τίς δὲ ὁ τῆς γραφῆς λόγος; Ἀχελῷος ὁ ποταμὸς
παῖ, Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως ὁρᾷν, τὸν γάμον πεύθη. καὶ
πηθὼ μὲν ἄπεστι τὴν ὁρωμένων. ἄλλος δὲ ἄλλοτε δοκεῖν
ὑπὸ τοῖς ὁρωμένοις εἶδεσιν, ἐκπλήξειν ἤνπερ τὸν Οἰνέα.
τοῦτον γὰρ ἴσως γίνωσκε τ' ἐν τῇ γραφῇ. κατιφεῖ δὲ ὡς τῇ
παιδὶ Δηϊανείρᾳ, ἀθύμως τὸν μνηστῆρα ὁρώσῃ. γέγραπται
γὰρ οὐκ αἰδοῖ τὴν πτέρνην ἔξω θοῦσα, ἀλλὰ πρηδίνης, οἷα
πάσχει τῷ παρὰ φύσιν τῆς συζυγίας. ἀλλ' ὁ μὲν γέρων
ποῖος Ἡρακλῆς, ὁθοῦ πάρεργον φασὶν ἐκουσίως ὑφίε-
σθαι τὸν ἆθλον. καὶ τὰ μὲν σὺ ἀναβολαῖς, ταῦτα. ἰδοὺ δὲ
καὶ ὡς ξυνίσκασιν ἤδη. καὶ ὅσα μὲν σὺ ἀρχαῖς τῆς θυ-
μάχης, θεοῦ τι, καὶ ἀστρίπου ἥρωος ὑπαγορεύσαντος. τὸ δ' αὖ τὸ
λοιπὸς, ὁ μὲν ἐς βούκρανον ἀναμορφώσας ἑαυτὸν ὁ ποτα-
μὸς, ὧν τὸν Ἡρακλέα ὥρμησεν. ὁ δὲ, τῇ λαιᾷ τοῦ διξοῦ
λαβόμενος κέρως, θάτερον τῷ ῥοπάλῳ, τὴν κροπέφωνα
ἐκπρυμνίζει. καὶ τοῦδε ὁ μὲν, αἵματος ἤδη μᾶλλον, ἢ νά-
ματος ἀφίκται κρουνοὺς ἀπαγορεύων. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, χαὶ-
νύμενος τῷ ὄγκῳ, ἐς τὴν Δηϊάνειραν ὁρᾷ. καὶ τὸ μὲν ῥόπα-
λον αὐτῷ, ἐς γαῖαν ἐρείπεται. προτείνει αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχε-
λῴου κέρας οἱ, ἰδόντι τοῦ γάμου.

ἔλαφος οἶμαι, καὶ σὺς ἐγκάμψας· ἢ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαι σαι δοκῶ, καὶ χαίρειν τῷ ὄργῳ· οἵδ' ἅπαντες μοὶ ὁρῶσιν εἰς αὐτὸν ἀφηγούμενον. ἄπορος δὲ σφῶν, σὰ ἀποκλίνας ἑαυτὸν τῇ σιβάδι, διανάπαυσον, ἢ αὐτὸς πάχα αὐαγράφων τι τὸ θήρας οἰκεῖον ὄργον. βάπερον δὲ τοῦ ἐναντίου κέρας, πρὸς τῷ μισαπάτῳ κύλικος ἡμιθοὺς σὺ θαπέρα ταῖν χειροῖν οὖσης· τὼ δὲ ξιὰς ὑπὸ τῆς κεφαλῆς πύδακαγκων τὴν ἀκροπέραν, ἄδειν μοι δοκεῖ· ὁ δὲ, εἰς τὸν διάκονον ὁρῶν, σαρβᾶν κελεύει τὴν κύλικα, σοφός τε, καὶ ζωγράφος, καὶ ἀκριβὴς τὴν χεῖρα· αὐάσκοπεῖν γὰρ πάντα, παραλείπειν οὐδὲ τὼ ὀπαόνων οὐδέν. ἥδιον μὲν γὰρ τρύφος δύνδρου κατειληφὼς κάθηται, σὺν ἰσχνὰ σμόνος ὡς ἔχει σὺ τῷ πρὸς τὼ θήρας δρόμῳ, καὶ πείρασ' σύμμονος αὐτῷ πάρας ff.
δεπνῶν. δυεῖν δὲ κυνῶν, ὁ μὲν, ἐκτείνας ἑαυτὸν, πρὸ αὐτοῦ εἰδίνη· ὁ δὲ, τοῖς ὀπαδίοις σὺν κλάσας, αὐίχνη τὴν δίριν, σὺδὲ χόμους τὰ ἐς αὐτὸν ἀποβρίπτουσα· ὁ δὲ, πῦρ ἄφασ, καὶ σὺθαὶς τῶν σκυβάν ὅσα πρὸς τοῦτο χρηστὰ, τὰ πρὸς τ' ἄφασ ἄφθονα παρίχει σφίσι, μάλα ἐπασχόλων ἑαυτὸς αὐτὸν· ἀσκός τε ἔτος, εἰκῆ ἐρίπτα πρὸ τ' ἀπαντλῶν τῷ βουλομένῳ. δυοῖν τε θραπόντοιν, ὁ μὲν δαιτρὸς, οἶμαι μοίρασ τιμῆναι φησὶ τῆς ἴσης ἐπιμελούμενος σὺ τῷ ἀποτιμῆναι. ὃ δ' ὑπέχει τὸ ὑποδιξόμενον τὰς μοίρασ ἴσασ που ἁπάντων, ἦναι. τὸ γὰρ ἐν θήρᾳ κατὰ μὲ τοῦτο διαλλάττον ἐς τύχω, οὐδέν.

ΗΡΑΚΛΗΣ, Η ΑΧΕΛΩΙΟΣ.

Ἦ τᾶς ἴσως τις ἡ κοινωνία θράκοντός τε, ὃς σὺταῦθα πολὺς αὐίσκεσ' ἐγὼ ρασ τὸν πῦχων, κατὰ γῦπα δασφοινὸς, καὶ γένια καθιεὶς ὑπ ἔρθῃ, ἢ περιστῇ τῇ λοφιᾷ, βλίπων τὸ δεινὸς δι δορκὼς, καὶ ἱκανὸν ἐς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν· χαίρων τ' ἵππου, ὃς ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ ἐς τὸν ἰκλιν χείρονος αὐτοῦ· καὶ ὁ ποταμὸς, τὸν πορσίου τὸν ἐπωνυμίαν ἀμείψων· ὄρα μοι, καὶ τὸν τὴν σατύρων ἀγέλην, οἷα θρηνοῦντες τὸν Μαρσύαν, γεγράφαται, ὡς ὦν φασόντες τὸ ἀγέρωχον, καὶ ἀνίσχυρτικὸς, σὺν τῷ αἰδοίῳ.

ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Ἰδοὺ καὶ ἵππους πρὸ τούτων, οὓς ἄγει μὲν ἀπὸ θήρας ὑγρασία, πηγὴν δὲ αὐτοῖς ἀναδίδωσιν ἀκραιφνῆ, ποτίμου τε, καὶ διαυγοῦς ναάμασι; ὄρα δ' που καὶ τὸ πρὸ τῶν πηγῶν ἄλσος, φύσεως ἔργον οἶμαι τῆς σοφῆς· ἱκανὴν γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, καὶ δύναται τέχνης οὐδὲν, ἥτις καὶ τέχναις αὐταῖς ἀρχὴ καθίστηκε. τί γὰρ οὐδεὶς πρὸς τὰ σκιᾶς παρασκευήν; αὐδὲ μὲν αἱ μυρίκες ἄγριαι, ἀνθρύσασαι τὰ δένδρων, ξυμβιβλήκασι σὺν τοῖς κλημάτων κορύμβους, ἄλλον ἄλλως σωδιοῦσαι· μίλαξ δὲ αὖτη, καὶ κισσὸς ὁμοῦ τι· καὶ καθ' ὃ διαχάσκουσι, πυκνὸν πῆγα τοῦτον, καὶ ἡδὺν τέχνης ἡμῖν παρέχουσιν· ὁ δὲ τῶν ἀηδόνων χορὸς, καὶ τὸ τῶν ἄλλων ὀρνίθων μουσεῖα, σοφῶς ἡμῖν τὸ τοῦ μιλτιχροτάτου Σοφοκλέους ὦν γλῶτταν ἀγῇ, πυκνότερον δ' ἔσω κατ' αὐτὸν ὑσμενοῦσ' ἀηδόνος ἀπόνητος· ἀλλ' ὄγε τῶν θηρευτῶν ὅμιλος, ἅδης μοι, καὶ σριφνοί, καὶ πνέοντες ἐπὶ τὸν σὸν τῆς θήρας θυμόν· ἄλλος δ' ἄλλο πράττοντες, διαπαύουσι σφᾶς αὐτούς· οἷον ὦ θεοί, ὡς ἁδὺ τὸ σαφὲς τῆς τέχνης, ὡς ἔστιν ὁρᾶν τῶν ἑκάστου τύχῃ βὰς μοῦ αὐτοχέλιος αὖτη δικτύων οἱ μαι ξυγκειμένων, δίκειται σὺν ἄρχουσι, καλὸν ἀπεῖν τῆς θήρας· καὶ πάντα μοῦ οὗτοι· ὁρᾶς δὲ τὸ μισάνθρωπον αὐτῶν, ὡς δι' ἡμᾶς ἑαυτὸν, ἐς ἅλα πᾶν πρὸς σὺν ὑπορρακαπεκειμένους, τὸν ἑαυτοῦ μοι δοκεῖν ἄλλον ἀφηγούμενος, καὶ τὸ καταβαλεῖν βάτηρον τῶν θηρίων πρῶτος· ἃ δὴ τῶν θηρῶν ἐξήρπται δικτύοις,

ἵλαφος

ὑπὸ δὲ οὐκ ἂν δόπτε ἔκ ἐδώς, πλὼ σασα τὸ ἄβρον τι, ᾧ ἀδρὸν τοῦ ἔδος, ἀπε δήκνυ αὐτὸν Αχιλλέως ἔνεκα παῖδα. καὶ τοῦθε γνωρίσασ ὃς ἐὼν, ἐκπυες ἐ ἵνεπα τῷ τε Λυκομήδους, καὶ τῇ Δηϊδαμείᾳ. ταῦτα ἡ πίχυη βραχεῖ τούτῳ γράμματι ἀνα δίδαξεν ἡμᾶς, ἐβέλη. γέγραπται δὲ, ὡς καὶ ποιητὴς ὡθλιὼ παραχεῖν.

ΜΑΡΣΥΑΣ.

Αθύρηται ὁ φρύξ. βλέπει γοῶν ἀπόλωλος ἦεν,
κ διὰ ξωίσιν ὧν πήσιτα. καὶ ὕσατε δὴ αὐλῆσαι
πεπίσθηκεν, οὐκ ἐς καιρὸν ἐς τὸν τῆς Λητοῦς
βρασαωδόμενος. ἐρέιπαί τι αὐτῷ ὁ αὐλὸς ἄπιμος, μὴ αὐ-
λεῖν ἔτ, ὡς καὶ νῦν ἀπαυδῶν ἐλήλεκται. καὶ παρέσκε ἐλήλεγλαι
μὲν τῇ πίτνῖ, ἀφ' ἧς κριμαθήσεσθαι οἴδε, ταύτην ἑαυ-
τοῦ κατασθήκασάμενος δίκιω, ἀσκὸς δι δάρεαι. ὑπο
κλέπτη δὲ ἐς τὸν βαρβαρον τοῦτον, τῶ ἀκμῶ τῆς μα-
χαίρας παρακινδύμευσεν ἐς αὐτόν. ὁρᾷς γάρ που ὡς αὖ
μβῶ χεῖρε, ἐς τὼ ἀκόνιω αὐτῷ, καὶ τὸ σίδηρον. αὖ βλέ-
πει δὲ ἐς τὸν Μαρσύαν, γλαυκιῶν τὸ ὠφθαλμῶ, καὶ
κόμιω πνὰ διασιτᾶς; ἀγρίαν τι, καὶ ὠχμῶσαν. τὸ δὲ
ὦτω τῆς παρειᾶς ῥοῦθος, φωνοῦντος οἷ μαι. καὶ ἡ ὀφρὺς δὲ
ὑπορκεπαι τοῦ ὄμματος, ἐς αὐτὴν συνηγμένη, καὶ διδοῦ
σά τι τῷ θυμῷ ἦθος. ἀλλὰ καὶ σίσηρον ἀχθόν τι ὑπὲρ τῶν
μελλόντων αὐτῷ δρᾶσθαι. καὶ οὐκ οἶδ' ὅτι χαίρων, εἴτε
καὶ αἰσθόμενος ἐς τὼ σφαγὴν τῆς γνώμης. ὁδὲ Απόλ-
λων γέγραπται, διεσταπαύων ἑαυτὸν ἀπὸ πέτρας τινός.
ἡ λύρα δὲ ὑπαίσιος κεμένη, ἔτι πλήπεται ὑπὸ τῆς χει-
ρὸς τῆς λαιᾶς ἐμπεσούσης ἠρεμαίως, καὶ οἷον διαπαλ-
λούσης. ὁρᾷ δὲ ᾧ ἄθυμον τὸ τοῦ ἑιοῦ ἔδος, ᾧ μηδ' ἅμα
ἐπανθοῦν τῷ Λσωπῷ. ἤ τι χεὶρ ἡ δεξιὰ, ἐπίκειν τῷ κόλ-
πῳ, πρὸς ὃς ξωίχουσα τὸ πλῆκτρον, κατειρεαθμουμένῳ

μλω, καὶ τὸ δρεπάνιον προτείνων. κατόπιν δὲ αὐτῶν ὁ τῆ σάλπιγγι σημαίνων. τί δὴ βούλεται, καὶ τί τὸ νόος τῆς γραφῆς; σοφὸς ὢν Ὀδυσσεὺς, καὶ ἱκανὸς τὴν ἀφήλικα θηρατὴν πρὸς τὸν τῆν ὑπομενέων ἐλεγχον μνηστεύεσθαι γυναῖκα, ἐξ ἀγροῦ εἰς τὸν λειμῶνα τὰς κόρους τε, καὶ ὅσα παιδὶ κόρας εἰς παιδιὰν ὠφέλιμα, καὶ πανοπλίαν, οὐ μὴν ἐπ' Αὐκομήδους, εἰς τὸ οἰκεῖον χωροῦσιν. ὁδὲ τοῦ Πηλέως, τὰς λαΐδας μὲν, καὶ κορύσιν χαίρειν λέγει, παραλιπὼν αὐτὸ τὰς κόρας ἤδη. εἰς δὲ τὴν πανοπλίαν ὑρμήσας, γυμνοῦται τὸ σῶμα. * ἀπὸ. ὁδὲ Πύρρος, οὐκ ἄγροικος ἐπ, οὐδὲ σὺν αὐχμῷ φρυγῶν, οἷα βουκόλων γυμνασιώματα, ἀλλ' ἤδη στρατιώτης, ἔστη μὲν, ἀκοντίῳ ἐπερείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν ναῦν. δύθυς δὲ αὐτῷ φοίνικος ἐξ ἄμου ἄκρου εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀπηλλαγμένην χεῖρα, καὶ λύκος ὑπὲρ γόνυ χιτών. τὸ δὲ ὅμμα αὐτῷ, γοργὸν μὲν, οὐκ ἐν ὀργῇ δὲ, ἀλλ' ἐν ἀγαθολαΐᾳ ἐπ. καὶ τῷ ἀχάλκευν τὴν τριβωνίαν, ἢ νυὸς μνήμη ἐν Ἰλίῳ μικρὸν ὕστερον. ἡ κόμη νῦν μὲν. ἐσυχάζοντος. ὧν κρίματα τῷ μετώπῳ. ὁρμήσαντος δὲ αὐτὸς κτήσεσιν, σωσαπογδύσασα τοὺς τοῦ θυμοῦ κινήσιν. αἱ δὲ ἀναστρεφόμεναι αὖτον ἄγουσιν, καὶ τὸν ἀτακτοῦντα βουκόλια, καὶ ἐν μέσοις ἐρεμνῆς κορυφῆσιν καλαύροπι, τοῦθ' ὃν παῖδ' ὁμοῦ ἔχεται. ἀχόμενος τῇ μητρὶ, καὶ τῷ πάππῳ τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἵδρας, ἐπειδὴ ἐπ' Αχιλλεῖ πεύθεται θήσαντες πρὸς τῷ παιδὶ, ἀπάμοτον ἐποίησαν τὸ τῶν Πύρρου ἔφοδον, ἀπολοίσις τε, καὶ βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίσησιν, ἀπαυχενίζων τὸν ἀπαίροντας τὰς ἀχίλλω ταύρους, οὓς δὴ πρὸς τῷ ἐν δεξιᾷ ἐν δένδρῳ πωτᾶται ὄρεσ. λοιπὸν δὲ ἐς τοὺς Ελλησας ἐμπεσόντος, ὡς οὐκ ἄλλῳ τῷ ἄλωτος ἴσον τὴ Τροία, πλὴν τοῖς Αἰακίδαις, πλὴν τὸ φοινικὶς Σκύρον ἀνάξων τὸν παῖδα. καὶ καθορμισάμενος, ἐτυγχάν

Κομῶσα τῇ χοίνῳ κρωΐνῃ, ὁρᾷς γάρ που τὸ ὑπὲρ
τῷ ὄρει, πφρᾳ τὸ ἄδος, καὶ ἐσκιμένῳ κυανῷ,
Σκύρος ὦ παῖ νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς αὐλι-
μάδια κικλῆ. ἔπι δ' αὐτῇ καὶ πτόρθος ἐλαίας, καὶ ἀμπέ-
λου κλῆμα σὺ παῖν χειροῖν. ὀδ' ὑπὸ τοῖς πρόπασι τοῦ ὄρους
πύργος, παρθενῶνα σὸν ταῦθα αὐτοῦ Λυκομήδους κόραι,
ξὺν τῇ δοκούσῃ πυθέσθαι Θέτιδος ἦκεν. τὸ γάρ τοι μοιρῶν ὧδε
τῷ παιδὶ δόγμα τοῦ πατρὸς Νηρέως ἦ Θέτιν μαθοῦσα,
καὶ ὡς ἐπ' ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἴη, ἢ ζῆν ἀκλεῶς, ἢ
θάνατον ἀκλεᾶ γενόμενον, τόχιστα πλοῦτον, ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς
ξὺν ταῖς Λυκομήδους θυγατράσιν σὸν Σκύρῳ κρύπτεται,
κόρην μὲν εἶναι δοκοῦν ταῖς ἄλλαις, μίαν δὲ αὐτῶν τὸν πρι-
αμιδῶν ξὺν ἀποῤῥήτῳ γονὺς σῴζων. τῷ προϊόντι μὲν ἐς τὸν
κοῦρον ὥραν, ὁ χορὸς τὸν Πύῤῥαν ἐκθύσειν. ἀλλοῦν δ' ἐστὶν ἄθεν
ταῦτα λεπτὰ δὲ πρὸ τοῦ πύργου, ὧν πόθεν γῆ ὁ τόπος
τῆς νήσου, κόραις ἀνθῶν ἀφθονίαν δοῦναι. καὶ ὁρᾷς μ' ὡς
ἄλλη ἄλλα χόσι ἀποσκίδνανται τὰ ἄνθη, ἀποχαίρουσαι.
καλὸς μὲν οὖν ἁμίλλασιν ἁπασῶν. ἀλλὰ μὲν ἀτρυγὲς
ἐς θάλασσαν ὥραν ἀποκλίνουσι, βολαῖς τι ὀφθαλμῶν ἁπλαῖς
ἐκβλέπουσαι, καὶ παρειᾶς αὖθι. καὶ τῇ πρὸς ἕκαστα ὁρμῇ
οὖν μάλα τὸ θῆλυ ἐλέγχουσαι. ἥδιον δ' ἂν ἀναχαιτίζουσαι
τὰν κόμαν, καὶ βλοσυρὰ σὺν ἀβρότητι, αὐτίκα μάλα δι-
λιχθήσεται τὰν φύσιν. καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ ἐπίπλασον ἐκ-
δῦσα, τὸν Ἀχιλλέα ἐκδείξει. λόχου γὰρ ἐς αὐτὸν Ἑλλήνων
ἐμπεσόντος τοῦ τῆς Θέτιδος ἀποῤῥήτου, εἰ λέπται Διομή-
δης ξὺν Ὀδυσσεῖ ταῖν τὰν Σκύρον, διελέγξοντες ὅπῃ ταῦτα
ἔχει. ὁρᾷς δ' ἄμφω, τὸν μὲν, ἐν βιβυθισμένῳ τὰν τᾶν ὀφ-
θαλμῶν ἀκτῖνα διὰ παντουργίαν οἶμαι, καὶ τὸ διαῤῥεῖν
ἀπ' ὀδὰ τοῦ Τυδέως, ἄμφρων μὲν, ἕτοιμος δὲ τὰν χεῖ-

παρειῶν κατασάσιν, τί δὲ, σὺ ὀφθαλμῶν κράσιν, τί δὲ, σὺ ὀφρύων ἦθος κεῖται· καὶ ξυνελόντι εἰπεῖν, ὁπόσα ἐς γνώμων τύπον τούτων δὲ ἱκανῶς ἔχων ξυναρμόσῃ πάντα, κὴ ἀρίστα ὑποκρινεῖται ἡ χεὶρ τὸ ἑκάστου δρᾶμα, μιμησόμενος ἢ τύχοι, ἢ ὀργιζόμενον, ἢ σκυθρωπάζοντα, ἢ χαίροντα, ἢ ὁρμητικὸν, ἢ σιγῶντα· καὶ καθάπαξ τὸ ἁρμόδιον ἐφ' ἑκάστῳ γράφει· ἡδεῖα δὲ καὶ ἡ σὺν αὐτῷ ἀπάτη, καὶ οὐδὲν ὄγκου φρόνουσα· τὸ γὰρ τοῖς οὐκ οὖσιν ὡς οὖσι προσιέναι, καὶ ἀγεννὲς ὑπ' αὐτῶν ὃς εἶναι νομίζειν, ἀφ' οὗ βλάβος οὐδὲν, πῶς οὐ τυχαγωγὸν ἡδονῆς ἱκανὸν, καὶ αἰτίας ἐκτὸς; δοκοῦσι δέ μοι παλαιοί τι, κὴ σοφοὶ ἀνδρὸς, πολλὰ ὑπὲρ ξυμμετρίας τῆς σὺν γραφικῇ γράψαι· οἷον, νόμος πεῖνα τῆς ἑκάστου τῶν μελῶν ἀναλογίας, ὡς οὐκ ἔξον τῆς κατ' ὄγκον κινήσεως ὑπερχεῖσθαι ἀρίστας, μὴ ἔσω τοῦ ἐκ φύσεως μέτρου τῆς ἁρμονίας ἠκούσης· τὸ γὰρ ἔκφυλον, καὶ ἔξω μέτρου, οὐκ ἀποδέχεται φύσις, ὀρθῶς ἐχούσης κίνησιν· σκεπτέον δὲ, καὶ ξυγκίνησίν τινα πρὸς ποιητικὴν ἔχειν ἢ τύχην διαφέρουσαν, καὶ κοινήν τις ἀμφοῖν εἶναι φασι τὴν ἀπὸ τῶν θεάτρων τε γὰρ παρουσίαν οἱ ποιηταὶ ἐς τὰ ἴαυτῶν σκιλλὰ ἐσάγονται, κὴ πάντα ὅσα ὄγκου, καὶ σιγμότητος, καὶ τυχαγωγίας ἔχεται· γραφὴ τε ὁμοίως, ἃ λέγειν οἱ ποιηταὶ ἔχουσι, ταῦτ' ἐν τῷ γράμματι σημαίνουσα· καὶ τί χρὴ λέγειν πόδι τὴν ἀρίζηλος ἡμερῶν πολλῶν, ἢ πλείονα λέγοντα δοκῶν ἐς ἓν κώμια καθίστασθαι τοῦ πράγματος, ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο δηλοῦν τὸ συνδαζόμενον ἡμῖν, ὃς οὐκ ἀποβλέπουσι πάνυ τοι· ἢ κομιδῇ σμικρὰ γράμματα γὰρ προσυχὼν χαρὸς ἀσήμας, ἐν οἷς ἀρχαίως πράξεις οὐκ ἀμούσως ἔχουσα νόσας, ἐκ μείωσα σιωπῇ παριλθὼν αὐτό· ἀλλ' ἵνα μὴ ἐφ' ἕλος τὸ γράμμα χρῄσει, ἐσωτίς ὑποκάμινος, πρὸς ὃν χρὴ τὰ καθ' ἕκαστα διαρθρῶν, ἵν' ἅτου κὴ ὁ λόγος τὸ ἁρμόδιον ἔχῃ

τὴ μὲν σωμ, οἷ ον γεωργίαι ἢ γραφῆς, αὖται δ' αἱ ὧραι, μᾶλλα ἡδέαι, καὶ δαιμονίου τέχνης. οἷ ον μὲν γὰρ αὐτῶν τὸ ἄρδην, οἷα δὴ ἡ δίνη τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κατόπιν ἡμᾶς μηδὲν μιᾶς φαίνεσθαι, ὑπὸ τοῦ πάσασ εἶ ον ὀρχεῖσθαι. βραχίονα δ' αὖω, καὶ ἐλευθερίαι ἀφέτε κόμης, καὶ παρειὰ θορμὴν ὑπὸ τὲ δρόμε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ συγχορεύοντες, τἀίχα τί καὶ μυθολογῆσαι συγχωρεῦσιν ὑπὲρ τοῦ ζωγράφε. δοκῶ γάρ μοι χορευέσαις πᾶς ὥρας ἐντυχών, σταθῆναι ὑπ' αὐτῆς τὲ τέχνε, ἴσως ἀνιπομένων τ θεῶν ὅτι καὶ σωὶ ὥρα γράφειν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΡΩΤΟΝ. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

μ Η ἀφαιρώμεθα τὰς τέχνας τὸ ἀὶ σώζεσθαι, δυσαπίβλητον ἡγούμενοι τὸ πρισβύτερον· μηδ' ἄτοπ τῶν παλαιοτέρων προσάπτειν, τὸ τὸ ζηλεῖν καὶ τὰ δωάμενα φθορὰν ἡμᾶς φθόμενα χήματι δύ περιπεῖν, τὸ ῥᾴθυμον ὑποκορίζόμενοι, ἀλλ' ὠμβάλωμεν τῷ φθάσαντι τυχόντες γὰρ σκοπῆς, ἀξίως λόγου πραξόμεν· ἢ δὲ πῃ σφαλῆναι ξυμβαίη, τὸ μὲν ἐπαινεῖν φάσιν εἶναι, ζηλεῖν τὰ δ' ἴσχοντα ἑαυτοῖς δώσομεν· τί δή μοι ταῦτ' ἐπράσσακε κρατεῖ; ἐπειδή τις γραφικῶν ὄργων ἐκφρασις τέμω ὁ μονύμω, καὶ μητροπόλει, λίαν ἀπίκως ἐ ζηλώπης ἴσχασα, ἐμὲ ὧρα τὶ πρεσγμένην, καὶ τόγω· ταύτης κατ' ἴχνη χωρῆσαι βελήσαντες, ἀνάγκη ἐχομεν πρὸ τῆς ὕλης ὠμβολῆς, καὶ π ζωγραφίασ πνα διελθεῖν, ὡς ἂ καὶ ὁ λόγος ἴχνη τῶν οἰκείαν ὕλην ἐφαρμόσουσαν τοῖς ὑποκειμένοις ζωγραφίασ ἄρισον· καὶ οὐκ ὠμ σμικροῖς τὸ ὠπτῆσθαι· χρὴ γὰρ τὸν ὀρθῶς προπολεύσοντα τῆς τέχνης, φύσιν τ ἀνθρώπε δυ διασκέφασθαι, καὶ ἱκανὸν ἦναι γνώματα δῦσαι ἠθῶν σύμβολα, καὶ σιφπόντων· καὶ τί μὲν, οὐ

μηδ' αὖ καταισχυνάσκεσθαι· τὸν γὰρ Δία χαίρειν σφίσιν ἐπειδὴ ἀπαίζουσι τὸ αὐτόθεν· ἰόντες γὰρ οὗτοι· καὶ ὁμεῖς τοῦ ῥέψαι κύριοι· ὁδὶ, τοῦ κατὰ ξεσθαι· τῷ δὲ, πόπαυε χρὴ πάπαν· τὸν δὲ, ἐς αὐλὰς, καὶ καυᾶ· ὁδὶ, βύη τί· ὅδ' οὐ παρήσει ἱπρῷ θέρει τὸ ἰσθμιον· οὐταῦθα δὲ, ἰσθμια δῶσα δωνίδες, σὲ σερυφῶ τι, καὶ ἰσχὺ τῷ εἴδη· ἰοὶ κασι γὰρ θυμιαμάτων τὸ αὐαπνεῖν, καὶ σπογδῶν· χὴ τὸ χωρίον δὲ αὖν τὸ, βυθῶδες ὦ παῦ γράπται, καὶ ὁμφὶς μισόν· χαλκῆ τε ἰχὼ σὺ αὐτῷ τι τίμπτε, ἰὼ σί μαι ὁρᾶς ὧν βάλλουσαν τὴν χέρα τῷ σόμαπ, ὧν δὴ χαλκῆν αὐέκατο τῷ Δὶ κοσ τὸς δῶ δώνιν, ἤχουσ ἐς πολυ τῆς ἡμέρας, καὶ μέχρι λάσ βοι τὸ τῆς αὐτοῦ, μὴ σιωπῶν.

ΩΡΑΙ.

Τ Ο μὲν ὧν τὰς ὥρας εἶναι τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας, Ὁμήρῳ ἀφῶμον ἡδύναι, καὶ ἔχειν εἰκὸς μάρπου αὐτὸν ξυγχωρεῖσθαι τὰς ὥρας, ἅτε τὸν φάβδρα ἔλαχε· τοῦτο δὲ τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ τῆς γραφῆς, καὶ ἄλλῳ ξυμβαλὼν ῥᾴδιον· αἱ γὰρ δὴ ὧραι αὐτοῖς εἰσὶν εἰς τὴν γῆν ἀφικόμεναι, ξυναπτόμεναι τοὺς χῆρας, ἐαυτὸν οἱ μαι ἱλιπουσι· καὶ ἡ γῆ σοφὴ οὖσα, ὥφορεῖ αὐτοῖς τὰ ἐαυτοῦ πάντα· μὴ πατῆτε τῶν ὑακίνθων, ἢ τὰ ῥόδα, οὐκ ὀρθῶ πρὸς τὰς ἡρινὰς, ὑπὸ γὰρ τοῦ πατεῖσθαι, ἥδιω φαίνεται· καὶ αὐτῶν τι τῶν ὡρῶν, ἥδιον πνεῖ· καὶ μὴ ἐμβάλητε ἀπαλὰς ταῖς αἱρέσεις, ἐκ ὀρθῶ πρὸς τὰς χειμερίους σφῶν· τὸ γὰρ παθεῖσθαι αὐτοῖς ὑπὸ τ ὡρῶν, ποιᾶσι τὴν ἀσαχωσιν· αἱ ξασθαὶ δὲ αὖται, βαίνουσιν ὧν τῆς τῶν ἀσαχύων κόμης, θυμιῶδες κλάσαι, ἢ κάμψαι· ἀλλ' εἰσὶν οὗτοι εἰλαφραὶ, ὡς μὴ δὲ ἀπημένην τῷ λιβῶ. χαρίσεται ὑμῶν ὦ ἄμπελος, τὸ λαβεῖσθαι τ ὀπωρινῶν εἰείλη· ὁρᾶτε γάρ που τὴν ὡρῶν, ᾗ πῦμας ὀρθάζουσι καλὰς, χὴ ὑδρογείους· ταῦτα

πάλη. τὸ δὲ ἔπαθος τῆς Παλαίστρας, ἢ μὴν ἐφίβῳ ἡκάζετο, κόρη ἔσται. εἰδὲ ἂς κόρῃ λαμβάνοιτο, ἔφηβος δόξει. κόμη τι γὰρ, ὅσην μήδ' ἄναπλέκεσθαι. ὄμμα τι ἀμφοτέρῳ τῷ κόσμῳ. καὶ ὀφρῦες, εἴκ καὶ ὀφθαλμῶν ὑπόρασις, καὶ παλαιόστων. φασὶ γὰρ πρὸς ἄμφω τὸ ἔθνη ἐρέσθαι. μαζῶν τε οὐδ' ἂν παλαίοντα θίγειν πάντοσε τὸν αὐτὸν πλεῖναι τῆς τέχνης. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μαζοὶ, μικρὰ τῆς ὄρμῆς παραφαίνουσιν, ὥσπερ οὐ μηρακιῶ ἀπαλῶ. ἐπὶ τι ἐπαυχεῖ οὐδὲν. ὅθεν οὐδὲ λευκαίλεους θέλειν εἶναι, οὐδὲ τοὺς δρύοπας ἐπαινῶν ἔοικεν, ὅτι λευκαίνουσιν ἑαυτοὺς οὐ τοῖς σκιαῖς, ἀλλὰ τὸν ἥλιον, ἅτε κοίλῳ Ἀρκαδίᾳ δίκην ἄσα, ἀστεῖ χρῶμα. ὅδ' οἶον αὖθος τί ἐπάγει αὐτῷ, καὶ φοινίπτει τῷ κόρῳ, μιτρίᾳ τῇ ἰδίᾳ. καθῆσθαι δὲ ὧ παῖ τὸν κόρῳ, πάνσοφόν τι τοῦ ζωγράφου. πλήσαι γὰρ τοῖς καθημένοις ὦν σκιαῖ. καὶ τὸ καθῆσθαι αὐτῆς, ἱκανῶς δύσκημον. πράττει δὲ τοῦτο καὶ ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας, σὺν γυμνῷ τῷ κόλπῳ. ἀπάζεται δ' που τὸ φυτὸν τοῦτο ἡ Παλαίστρα, ἐπειδὴ πάλη τὰ ἀρήγει, καὶ χαίρουσιν ἐπ' αὐτῷ πάνυ ἄνθρωποι.

ΔΩΔΩΝΗ.

Μὴν χρυσῆ πόλεως, ἔτ' ὦν τῆς δρυὸς, ἐν λογίοις ἦ σοφὴ. καὶ χρησμοὶ, οὓς ἐκ Διὸς ἀναφθέγγεται. κἄπειτα δ' οὗτος ὁ πόλεμος, ὃν μιθήκασε Ἕλλος ὁ δρυτόμος. ἀφ' οὗ κατὰ δωδώνην οἱ ἕλλοι. σέμματα δ' αὐτῆ πάντα δρυὸς, ἐπειδὴ καθάπαξ ὁ Πυθοῖ τρίπους, χρησμοὺς ἐκφέρει. φοιτᾷ δ' ὁ μῦθος, ἐρέσθαί τι αὐτήν. ὁ δὲ, βύσσου. καὶ χορὸς ἐκ Θηβῶν οὑτοσί, πελειάσι τῶν δρυῶν, οἱ κοιμώμενοι τὴν σοφίαν τοῦ δένδρου οἶμαι, τῷ τῶν χρυσῆν ἔργων ἐκεῖ παλαιθῆναι. οἱ δ' ὑποφῆται τοῦ Διὸς, ἕς αὐτὸ πολλούς τε, καὶ χαμαιεύνας ἐγὼ Ὅμηρος, αὐτοχέδιοι γίγνεσθαι. καὶ οὔπω κατεσκευασμένοις τὸν βίον. φασὶ δὲ

γέγραπται γάρ, εἴα ἀκοδομῆσθαι. λίβας ὠτοῦ τι, καὶ σμύρνης ἀδὲ καρόμιβα. τοὺς γὰρ τὴν ἀρχὴν ἐλευθερίας, οὕτω πεφθείρουσιν οἱ βάρβαροι. καὶ δορυφόρος ἄλλος ἄλλοθι ἀλαλήγθω πρὸς τοῦ ἑλλίωος, ἐκπλήπομεν αὐτὸν κατὰ δή τινα σωτηρίαν μιχάλων αὐτοῦ ἔργων. Θεμιστοκλέα γάρ τί μαι ἀκούεις τὸν τοῦ Νεοκλέους Αθηναῖον εἰς Βαβυλῶνα ἥκειν, μετὰ τὼν Σαλαμῖνα τὴν βάσαν, ἀπορῶντα ὅπως σώσεται πότε τῆς Ελλάδος, καὶ δικαίως ἔθαι βασιλῆ, πρὸς ὃν στρατιγοῦντος αὐτοῦ, ὁ Ξέρξης ὥνατο. ἐκπλήπη δὲ αὐτὸν οὐδὲν τ μηδικῶν, ἀλλὰ πεφόβηκεν, οἷον καθεύδοντα τοῦ λίθου. καὶ φωνὴ, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμιδαπεῦ τρόπου, μηνύουσα ὁ Θεμιστοκλῆς. ἐξεπόνησε γὰρ ἐκεῖ τοῦτο. ἀδ' ἅπαξ σᾶς, ὅρα τοὺς ἀκούοντας, ὡς δυσμώτον ἐπισημαίνουσι τοῖς ὄμμασιν. ὅρα καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, τὴν μὲν τοῦ προσώπου σίσιν, παρὰ πλησίον τοῖς λέουσι, πεπλασμένον δὲ τὼν ὄφθαλμῶν σύνεσιν ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μεμαθηκότων.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Μὲν χῶρος, Αρκαδία. καὶ τὸ κάλλιστον Αρκαδίας, καὶ ὧ μάλιστα ὁ Ζεὺς χαίρει, ὀλυμπίαν αὐτὸ νομάζομεν. ἆθλον δέ, οὕτω πάλις, οὐδὲ τοῦ παλαίειν ὅπως, ἀλλ' ἴσα. Παλαίστρα γάρ ἡ Ερμοῦ, ἣν βάσασα νῦν ἡ Αρκαδία, πάλιν ὄρνυσι. καὶ ἡ γὴ χαίρει πως τῷ ὀνόματι, ἐπειδὴ σίδηρος μὲν πολεμιστήριος, σώσαντος ἀποκήσεται τοῖς ἀνθρώποις πάντα δὲ ἡδίω στρατοπέδων δόξει. καὶ ἀγωνισοῦνται γυμνοί. τὰ μὲν δὴ παλαίσματα, παιδιά. ταυτὶ γὰρ ἀγέρωχα σκιρτᾷ πρὸς τὴν παλαίστραν, ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐς αὐτὴν λογίζοντα. ὅπ δ' ἂν γωνιεῖ. φασὶ γὰρ ὑπ' ἀνδρίας ἡ κόρη, μήτ' ἂν γύμασθαι τῷ ἑκοῦσα, μήτ' ἂν τικᾶν. διαπίφυκε δὲ ἀπ' ἀλλήλων τὰ παλίσματα, κράτιστον γὰρ τὸ ξυμμιγνὺν τῷ

νικησάντων Λθηναίων παφλώσι σφᾶς, πρόκειται ὁ Καπανεύς, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων, ὥςπερ Τυφῶνα, καὶ Ἱππομέδοντα, καὶ τοὺς λοιποὺς τοὺς δὲ ὑπὲρ πάντας λοχαγούς τε, καὶ βασιλέας. Εὐάδνη γὰρ ἡ γυνὴ, ἀποβαίνει ἐπ' αὐτῷ ὄρθρου μηκέτι, οὔτι ξίφος τι ὧν τῇ δύρῃ ἐλάχισα, οὔτι βρόχου τι νὺξ ἑαυτὴν ἀπαρτήσασα, οἷα ἠνάσασα τὸ γυναῖκον ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ εἶπας, οὕπω τὸν ἀνδρα ἔχειν ἡγουμένη, ἀμὴ κὴ αὐτὴν ἔχοι. τὸ μὲν δὴ σὠτήριον τῷ Καπανεῖ, τοιοῦτον. ἡ δὲ γυνὴ, καθάπερ οἱ ἐς τὰς ἱστορίας ἰσφαγέες τὰ, κὴ χρυσὸν ἐξασκοῦντες, ὡς φασὶν αὐτοὶ, κὴ ἐς χάριν τοῖς θεοῖς, ἅτης ἑαυτῆς ἐλάσασα, κὴ δὲ ἐλεινὸν βλέπουσα, πηδᾷ ἐς τὸ πῦρ, καλέσασα οἱ μαὶ τὸν ἄνδρα. καὶ γὰρ βοᾶν ἔοικε. δοκεῖ δ' ἄρ μοι κὴ τὴν κεφαλὴν ὑποσχεῖν τῷ σκηπτῷ ὑπὲρ τοῦ Καπανέως. οἱ δὲ ὧρτις ἑαυτὴν οἱ ποιέμενοι τὸ ὄργον, τὸ πυρὸς ἀπὸ τὸ λαμπαδίου ἅπτουσι. κὴ τὸ πῦρ οὐ φασι χρώμενοι, ἀλλ' ἠδίονί τι, καὶ καθαρωτέρῳ χρησάμενοι, θάψαντες αὐτῷ οὗ καλῶς χρησαμένους τῷ θεῷ.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Λλλὰ σὺ βαρβάροις, ἀνὴρ οὐκ σὺ ἀνδράσιν ἀπολωλότσι, καὶ τρυφῶσιν, ἀπικῶς μάλα ἔχων τοῦ τρίβωνος, ἀγορεύσοφον οἱ μαί τι, μεταποιῶν αὐτοῦ, κὴ μιβισὰς τοῦ βρύπιδα. Μηδοι ταῦτα, καὶ Βαβυλῶν μέσον. κὴ τὸ σημῆον τὸ βασίλειον, ὁ χρυσοῦς ὧν τῆς πίλτης ἀετὸς, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὧν χρυσοῦ θρόνου ἕλκτος, οἷον παῶς. οὐκ ἀξιοῖ ἐπαινεῖσθαι ὁ ζωγράφος, ἢ παρὰν καλῶς μιμήσηται, κὴ καλάσιριν, ἢ καὶ δίωμ, ἢ θηρίων πρατόδης μορφὰς, οἷα ποικίλλουσι βάρβαροι. ἀλλ' ἐπαινέθω μοι ὧν τῷ χρυσῷ, γράφων αὐτὸν, δίκτυον, κὴ σώζοντα, ὃ ἰωάγησαν. κὴ γὰρ Δία ὧν τῷ τὸ δυνούχων ἄφεν, καὶ ἡ αὐλὴ, χρυσῆ ἔφο. δοκεῖ γὰρ μὴ δὲ γεγράφθαι

λύθρου τὶ οὗτος πλέος, ὦ φασι τὴν Ἑνυὼ χαίρειν. ὑπὸ δὲ τῷ τάχει, τὰ μὲν τ' ἄλλων λοχαγῶν σώματα, μεγάλοι τ' ἦσι, καὶ ὑπερβιβηκότες ἀνθρώπων. Καπανῆα δὲ, γίγαντι ἴκελον· πρὸς γὰρ τῷ μεγέθει, βέβλητο ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ ἐπτύφετο· τὸν Πολυνείκεα δὲ, ἀντίγονοι μέγαν, καὶ κατ' ἐκείνους ὄντα, καὶ αὐτὸν τὸν νικητὴν, καὶ βάπτει πρὸς τῷ τοῦ Ἐτεοκλέους σώματι, διαλλάπειν ἡγούμενοι τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς λοιπὸν ἐσι. τί φήσομεν ὦ παῖ, τὴν σοφίαν τῆς γραφῆς; σελήνη μὲν γὰρ προσβάλλει φῶς, οὔπω πιστὸν ὀφθαλμοῖς· μεσὴ δὲ ἐκπλήξεως ἡ κόρη, βριμᾶται ὥρμηκε, πυρὶ βάλλουσα τὸν ἀδελφὸν ἐρρωμένοις τοῖς πήχεσι· κραυγὴ δ' ὅμως τοῦ βριμοῦ, διαθοικυῖά που τὸν τῶν φυλάκων ὦτα, πόδιαιρῶν τι βουλομένων πάντως, τὸ πρόξενον· ὅμως ἐς τὸν ἀδελφὸν βλέπει, τὸ γόνυ ἐς τὴν γλῶ κάμπτουσα. τὸ δὲ τῆς ῥοιᾶς ὄργυες, αὐτοφυιεῖ παῖ· λείη γὰρ ἡ κηπβοῦσα αὐτὸ ὀργυᾶσα τῷ τάφῳ· καὶ τοῦ καρποῦ ἀπάσμα, αἷμα ἐκδίδοται καὶ ἐπιβρῶμα καὶ τὸ πῦρ τὸ τοῖς ἐναγίσμασιν. οὐ γὰρ ἐμβάλλει ἑαυτῷ, οὐδὲ ξυγκραγνύει τὴν φλόγα· τὸ δὲ ὀστοῦν δὲ, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ τρίπτει, καὶ τὸ ἄμικτον δηλεῖ τοῦ τάφου.

ΕΥΑΔΝΗ.

Πυρὰ, καὶ τὸ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμόνα, καὶ ὁ ἀπὸς κείμενος τῷ πυρᾷ, μαίζων ἡ ἀνθρώπου δόξαι νικηρὸς, ἡ γυνή τι, ἡ σφοδρὸν οὕτω πήδημα ἐς τὸ πῦρ ἐρευσα, τῶν τοιῶνδε ὦ παῖ γράπτωι. τὰ Καπανέως οἱ προσήκοντες θάπτουσιν αὐτῷ Ἀργεῖοι ἀπέβασι δὲ κεραυνῷ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν Θήβαις, ἐπιβιβηκὼς ἤδη τοῦ τάχους· ποιητῶν γάρ που ἤκουσας, ὡς κομπάσας τι ἐς τὸν Δία, κεραυνῷ ἐβλήθη· καὶ πρὶν ἐς τὴν γλῶ πεσεῖν, ἀπέβαν ἐν· ὅτε δὴ καὶ οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ, τῷ τῇ καθμάᾳ ἔπεσον,

τοῦ, καὶ αὖ ἀρξίχωμίνας, ἀφ' σπ ἐπὶ τοὺς κατὰ τὸν Ησίο
δον, καὶ μιλιτώσας πὶ πολλὰ· καὶ οἰκίας δὲ προσυφαίνουσι τὰς γωνίας· τὰς μὲν, ὀρθάς· τὰς δὲ, κοίλας· τούτων αἱ μὲν ὀρθαὶ χρησταὶ θερίζειν· τὰς δὲ κοίλας ὑφαίνουσιν, ἀγαθὸν τοῦτο χειμῶνος· καλὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα τοῦ ζώου γράφου· τὸ δ' οὖτω γλίχρως ἀράχνιον τὰ αὐτὴν διαπεσοῦσαι, καὶ δίκας κατὰ τὴν φύσιν, καὶ τὸ ὄφιον αὐτῆς ὑπομόχθηρον γράψαι, καὶ ἄγριον, ἀγαθοῦ δημιουργοῦ, καὶ φειδομένου ἀλύθησας· οὐδ' ἡμῖν καὶ τὰ λεπτὰ διύφηνας· ἰδοὺ τετρά γωνος μὲν αὐτὴ μήρινθος περιβέβληται τὰς γωνίας, οἷον πῆσμα τοῦ ἰστοῦ περιῆπται δὲ τῇ μηρίνθῳ λεπτὸς ἱστὸς, πολλοὺς ἀποτορνεύμενος αὖ κύκλους· βρόχοι δὲ ἐκτενεῖς· ἀπὸ τοῦ πρώτου κύκλου μέχρι τοῦ σμικροτάτου διαπλέκονται, διαλάπουσι ἀλλήλων, ὅσον οἱ κύκλοι· οὐδὲ κρῖβοι, δι' αὐτῆς βαδίζουσι, τήνουσαι αὖ κιχαλασμένους τῶν μίτων· ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἄρνυται τοῦ ὑφάσιν, καὶ σπουδῶται τὰς μύγας, ἐπειδὰν τοῖς ἰστοῖς ἐμπλακῶσιν· ὅθεν οὐδὲ τὴν θέραν αὐτῆς προδήλεσε ὁ ζωγράφος· ἡ μὲν, γὰρ ἔχεται τοῦ ποδός· ἡ δὲ, ἄκρου τοῦ πτεροῦ· ἡ δὲ, ἰδίσται δ' κιφαλῆς· ἀπαύρουσι δὲ περῶσαι διαφυγεῖν, ὅμως οὐ παρέπουσιν, οὐδὲ διαλύουσι τὸν ἱστόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Οὐς μὲν ἀμφὶ Τυδέα, καὶ Καπανέα, καὶ Ἀδρήστου
Ἱππομέδων, καὶ Παρθενοπαῖος, ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι θάψουσιν, ἀγῶνα ἀράμενοι τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων· Πολυνείκει δὲ τὸν Οἰδίποδος, Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτει, νύκτωρ ἐκφερτήσασα τοῦ τείχους, καὶ τοὺς κικηρυγμένους ἐπ' αὐτῷ, μὴ θάπτειν αὐτὸν, μὴ δὲ ἐκκομίζειν γῇ, ὡς ἀγαθὸν τὰ μὲν δὴ ἐν τῷ πεδίῳ, γυκρὸν ὦν γυκροῖς, καὶ ἵπποι ὡς ἵπποισιν, καὶ τὰ ὅπλα, ὡς ἀπερρύη τ' αὐχένων,

καὶ οὐδὲ τῆς Ἥρας τί δεινὸν ἐτόλμησε· γήμασα δὲ, ὡς ἐν τῇ καὶ αὐτῆς ἐλήλυθε· καὶ θύουσιν ἤδη τῇ Ἀθηνᾷ δῆμοι δύο τῶν δυοῖν ἀκροπόλεων, Ἀθηναῖοι, καὶ Ῥόδιοι, γῆ, καὶ θαλάττη, καὶ ἀνθρώποις γηγενέσι· οἱ μὲν, πίνειν ἰόντα, καὶ ἀστραλῆ· ὁ δὲ Ἀθηναίοις δῆμος, πῦρ ἐκεῖ, καὶ κνίσαι ἱερῶν· ὁ καπνὸς δὲ, οἷον οὐδόλως γέγραπται, καὶ μετὰ τῆς κνίσης ἀναφέρεται· ὅθεν ὡς παρὰ σοφωτέρους ἀφίκετο ὁ θεὸς, καὶ θύσαντας οὖ· Ῥοδίοις δὲ λίκνα χρυσᾶ ἐξ οὐρανοῦ ῥοῦσαι, καὶ διαπλῦναι σφῶν τοὺς οἰκέτας, καὶ αὖ σωπόνες, νιφάδιλα ἐς αὐτὸν ῥίψαντος τοῦ Διὸς, ὅτι κακείνοι τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπλήσαντες, ἐφίσηκε τῇ ἀκροπόλει καὶ ὁ θάμων ὁ πλοῦτος· γέγραπται δὲ, πλοῦτος μὲν, ὡς ἐκ νιφάδων· χρυσᾶ δὲ, ἀπὸ τῆς ὕλης, ἐν ᾗ ἐφάνη· γέγραπται καὶ βλίπων· ἐκ προνοίας γὰρ αὐτοῖς ἀφίκετο.

ΙΣΤΟΙ.

Περὶ τὸν τῆς Πηνελόπης ἱστὸν ἄδας, ἐπιτυχῶς ἀληθῆ γραφῇ, καὶ δοκήσοι πάντα ἱστοῦ ἔχειν, κἠμοσί τι ἐκάστως ἐπίπαται, καὶ αὖθις πάπαι ὑπὸ τὴν μίτων, καὶ μόνον οὐχ ὑποφθίσπαται ἡ κρόκις, αὐτή τι ἡ Πηνελόπη, κλαίουσα κρύοις, εἰς τὸν χιόνα πάλιν Ὁμηρος, καὶ ἀναλύεται διύφουσα, ὅρα καὶ τὴν ἀράχνιον ὑφαίνουσαν ἐκ γονάτων, ἐμὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ αὖ σῦραι ἐπ' ὦν τὰ ὑπόλειπα, καὶ μόλις ὁρᾶται· οἰκίασμὸν οὐκ οὖ πράπουσα, προπύλαια τοῦπαφήσεις αὐτὴν χηρεύειν διαπαντός· αὐλὴ δὲ δῆμος ὅσῳ παραφαίνεται· καὶ οὐδὲ οἱ κίονες αὐτὴν ἔτι ῥήδουσιν ὑπὸ τοῦ σωπιζαίνειν, καὶ καταῤῥεῖν, ἀλλ' ἴσην οἰκητὸς ἀράχναις μόναις· φιλεῖ γὰρ τὸ ζῷον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέκειν· ὅρα καὶ τὰ μυρύματα· τοῦτο ἀναπίνουσαι τὸ νῆμα, καθίσασα ἐς τοῦ βάθρου· διακινεῖ δὲ αὐτὰς ὁ ζωγράφος, καπνύσας δι' αὐτῶν

ἔρου μὴ ἐχούσης, καὶ τοῦ σιλίνου, ᾧ ἔτι τῆς μηκώνος, ἢ πᾶσα ἔστιν ἥδυσμα πρὸς ὄψον. εἰ δὲ τραπέζης σῆς, τοῦτ' ἐς ὀλίγου ποιοῦ καταβάλλου. σὺ δὲ, σιτοῦ τὰ ἄπυρα. τί οὖν οὐ τὰς θρυπτέτεις ἁρπάζεις, ὧν ἑφ' ἑκατέρου καιροῦ σωρὸς οὗτος; οὐκ οἶδ' ὅτι μικρὸν ὕστερον, οὐκέθ' ὁμοίας σὲ τούτων ταύτας, ἀλλὰ γυμνὰς ἤδη τῆς ὁρόσου; καὶ μὴν δὲ τραγημάτων ὑπερίδης, ἔτι σοι μισθίλου μίλη, καὶ Διὸς βαλάνων, ἃς τρίφιλα ἥδιστον φυτὸν, σὺν ὀξεῖ τῷ ἐλύτρῳ, καὶ ἀπόπω ἐπῆν. ἐρέτο καὶ τὸ μίλι, τῆς τῆν ἰσχάδων σωρὸν βύκης παρούσης, παλαίας ταυτησὶ καλουμένης, καὶ ὅτα ἀνήπνοις, οὕτως ἡδὺ πίμμα. πρὸς αμπέχει δὲ αὐτὴν οἰκεῖα, παρίχοντα τῇ παλαίᾳ τιὼ ὥραν. οἱ μαὶ τιὼ γραφιὼ ἀποφέρειν τὰ ξύλα ταυτί, τῷ τοῦ ἀγροῦ δι' ἀστῆτος ὁδὶ, λούπαι πάχα, πραμνέους, ὑβασίους βλίπων, ἐνὰν τῆς γλυκείας τρυγὸς ὧν τῇ τραπέζῃ πῆν. ὡς εἰς ἄσυ καὶ τιὼν, ὄζοι συμφύλου, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ καπὶ τῆν ἀσυτρίβων σχολὴν ἔχετε.

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ.

Ἰμὲν ἐκπλησόμενοι θεοὶ, ᾧ θεὰ, προσῆκεν αὐτοῖς, μὴ δὲ νύμφας ἀπεῖναι τοῦ οὐρανοῦ, παρεῖναι δὲ αὐτοῖς ποταμοῖς, ὧν γίγνονται φρίπουσι δὲ τιὼ Ἀθηνᾶν, ἀρτι τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς σὺν ὅπλοις ἐκραγήσαν, Ἡφαίστου μηχαναῖς, ὡς ὁ πέλεκυς. τὴν δὲ ὕλαν τὴν παντοπλίας, οὐκ ἂν συμβάλοι τις. ὅσα γὰρ τῆς Ἰριδος χρώματα, παραλλαπούσης εἰς ἄλλοτ' ἄλλο φῶς, τοσαῦτα καὶ τὴν ὅπλων. ᾧ ὁ Ἡφαιστος ἀπορεῖν ἔοικεν, ὅτου ποτὲ τὸ θεῖον προσαλάγῃ. προσαγάλλεται γὰρ αὐτῷ τὸ δύλιχος, ὑπὸ τὲ τὰ ὅπλα σωικφωὰί οἱ. ὁ Ζεὺς δ', ἀθμαίνων σιὼ ἥδονῇ, καθάπερ οἱ μέλαν ὧν μελάλῳ καρπῷ διαπεσόντες ἄστις ἄλλον. καὶ τὴν παῖδα ἰδὼν ὁρῇ, φρονᾶν τῷ τόκῳ

ἐχρήσατο. αὐτὸς τε ὁ ἵππος τρόφιμος, ὡς ἀγριώτατος ἵππων, καὶ ἵπποι, πρὸς οὓς πέπλωκεν. ἀλλὰ τοῦτον τὸν αὔλον χαλεπώτερον χρὴ δοκεῖν, ὥστε τε πρὸς πολλοὺς ἐπιταθέντος αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, μόχθος τι ἐπ' αὐτὸν οὐ σμικρὸς γενέσθαι. τὸν γὰρ Ἀβδήρου, ὃν Ἡρακλῆς ἠμύβρωτον φῆσι, ἀποθανάσασαν τὴν ἵππων. ἐδαίσατο δὲ αὐτὸν, ἅπαντα ἐπὶ καὶ πρὸ ἰφίτου γίνεται. τοῦτο δὲ ἐστὶ καὶ τοῖς λεγομένοις συμβαλεῖν. καλὰ γὰρ δὴ ἐπὶ τῇ λειτῇ κεῖται. τὰ μὲν δὴ δύο κέρατα τὰ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ αἰδήτη πρὸ ἐπύξατο αὐτῇ, ὅλον φυρόμενος εἶπε, καὶ τὸ βαρὺ τοῦ προσώπου, τῷ ὦν πένθη δὲ δόδωκε. καὶ ἄλλῳ σάκος, ἄλλος ἐχίτων τῇ ἡνίκα γέρας, ἐφιεμένῳ καλῷ σώματι. ὃ δ' οὐχ ὅπερ οἱ πολλοὶ, πόλιν τῷ Ἀβδήρου αἰδέσθησιν, ἰδὲ ἀπ' αὐτοῦ καλέμενον καὶ ἀγῶνα τῷ Ἀβδήρου κάσιν. ἀγωνιᾶ δ' ἐν αὐτῷ, πυγμὴν, καὶ παγκράτιον, καὶ πάλην, καὶ τὰ ἐναγώνια πάντα, πλὴν ἱππάνου.

ΞΕΝΙΑ.

μὲν οὖν τῷ οἰκίσκῳ λαγωὸς, δικτύου βραμαχὰ
ὃ κάθηται δὲ ὧν τὴν σκιλῶν, ὑποκινῶν· οὐ προ
δίους, καὶ ὑπερήφανον τὸ οὖς. ἀλλὰ καὶ βλέπει πάν
τῃ τῷ βλέμματι. βούλεται δὲ καὶ κατόπιν ὁρᾶν δίυπο
φίαν, καὶ τὸ ἀεὶ πάσσειν. ὃ δ' ἐκκριμάμενος τ' αὖσυ δρυὸς,
ἀετὸς ἱερήκωλός τι τ' λασσῆα, καὶ διὰ τοῦ ποδοῖν ἐκδυνάμις,
οὐκ ὑπτιος καταγορᾷ τοῦ κωδός. ὃς ὑπὸ τῆς δρυὸς κάθηται,
διαναπαύων ἑαυτὸν, καὶ δηλῶν μόνος μηκέναι τὰς πλησ
σίον τοῦ λαγὼ νήπασ. ἀρίθμει δὲ αὐτὰς, δύκα. καὶ οὐ, ὅσας
πορ αἰνήπαι, χήνασ, ἐδὲν δὴ βλιμάζων. ἀποπίπλαι γὰρ
αὐτῷ τὸ πρὶ τὸ σῆγα πᾶν, ἐκὶ τοῖς πλωτοῖς ὄρνισσ
πλειονικτούσης τῆς πμελῆς. ἐ δὲ καὶ ῥυμῆται ἄρτους ἀμαρ
τᾶς, ἢ ὀκτὰ βλάμους, ἐκείνοι πλησίον, οὐ βαθεῖ τῷ κανῷ
καὶ ἀμοῦ σταν τί χρήσῃς, αὐτοῦ ἔχεις· τοῦ τε γὰρ μαρόν

βαι, ἀποσφάξαι τὸν ἱερεῖον τῷ βοῶν, καὶ σιτεῖσθαι, ὀφθῆ-
ναι δὲ ἐν τοῦ τοιούτου σιτίου. Ἡρακλεῖ γὰρ πρὸς παρὰ
Πυθίῳ χρήσασθαι, ὁπότε ἐς τὸν τοῦ Κορωνοῦ στέγιον
ἀφικόμενος, σιτεῖσθαι βοῶν ἔλεον, ὡς μὴ δὲ τὰ ὅσια πρότε-
ρον ἡγεῖσθαι. Θησεὺς δὲ τί δὲ πρὸς βελτίονα ἐπιφοιτήσας,
καὶ πῦρ κομισάμενος, ἀναβοᾶν δὲ ἐμπυρθύσασθαι καὶ οἱ λί-
βες, ἀπαυθρακίζειν τὸν βοῶν, ἀποπειρώμενος τῆς σαρκῶν
ἡμαλάττοντο ἤδη, καὶ μόγον οὐκ ἐγκαλῶν ὡς βραδεῖ τῷ
πυρί. τὸ τῆς γραφῆς οἷα, μὴ δὲ τὸ ὄνδος παρεισρακίναι
τῆς γῆς. ὅπου γάρ τι καὶ μικρὸν ἑαυτῆς ἀρύσαι παραδύ-
σκον ἡ γῆ, ἔοικεν, ἠσωίημι, ὁδὲ ἀπόρως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς,
τὸ μὲν ἐρρωμένον τῆς διανοίας, ὧν τὸν βοῶν ἔχη. τὸ δὲ
ἐξ ἄθυμον αὐτῆς, παῖς τοῦ Θησέως τοὺς ἀρὰς διδόσκειν,
ὅσον τῶν παρεῖναι αὐτῆναι. ὁ γεωργὸς δὲ, λίθοις ὧν τὸν
Ἡρακλέα. καὶ ὁ τράπεζα τῆς σολῆς, δῶρεὰς. αὐχμός τι τῇ
κόμῃ, καὶ πρὸς τῷ προσώπῳ πῖνος, καὶ ἐπιχωσίς, καὶ βρα-
χίων, οἷους ἡ φιλοπότης γῆ ἐξ ἑαυτῆς ἀβλητας ἀποτελεῖ.
τοιοῦτο τοῦ Ἡρακλέους τὸ ὄργον. καὶ ὁ Θησεὺς μαστ' οὗτος,
στιμνὸς παρὰ Λυδίοις. ὅθεν βοῦς μὲν ἀρότης Ἡρακλεῖ
θύεται. καπάρχονται δὲ ἐπαρώμενοι, ὅσα οἱ μαὶ ὁ γεωρ-
γὸς τότε. χαίρει δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ Λυδίοις δίδωσι καρ-
ταρωμένοις πλάβας.

ΑΒΔΗΡΟΥ ΤΑΦΑΙ.

Ἡ τὰς ἵππους ὦ παῖ τὰς τοῦ Διομήδους, ἄβλον
μ ἠγώμιβα τοῦ Ἡρακλέους, ἃς ἐκ ὑβρικον ἤδη,
καὶ σωστὶ τριφθεὶς τῷ ῥοπάλῳ. καὶ ἡ μοῦ, καὶ πα-
ῶτῆν. ἡ δὲ, ἀπαίρει. τῶν δὲ, ἀναπηδᾶ ὀρῆς. ἡ δὲ, πίπτει.
βαρβαρεῖ τὰς χαίτας, καὶ ἐς ὁπλὰν λάσιοι. καὶ ἄλλως,
ἐνρία. φάτναι δὲ, ὡς ἀράπλεω μιλῶν ἀνθρωπόνων, καὶ
ἐξῶν ὄσιν. οἷς ἦς τῶν ἱπποτροφίαν ταύτην, ὁ Διομήδης

καὶ ἔγκοιλοι τοῦ βίλους, μίσον δὶ εἰκπεπαίκασι τὴν σπονδύλων, ὃς δύλα εἰς πλευρὰς ἐρρίμενων· αἱ περσναὶ δὲ αὐτῶν, διάβροχοι· ὑὸ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ἐδάκρυσάν τι πρὸς τοῦ δακρύσαι· πᾶσι γὰρ, χρυσοῦν τὸ δάκρυον, καὶ μικρὸν δ' ἴσως, καὶ μέγα· οἱ σροῶν δὲ τῷ Ηρακλεῖ, πρίκεται πᾶς ὁ τὴν οἰκειῶν δῆμος, οἷον βουκόλοι, ταύρου ὑβρίζοντι, δῃώσαί τις ὧν βουλεύων, καὶ καταχεῖν τις, ἀγῶνα ποιέμενος, καὶ κεκραγὼς ἔτερος· ὁ δὲ, ἥρπασε τὴν χειρῶν· ὁ δ' ὑποσκελίζει· οἱ δὲ, σύλλονται· τῷ δὲ, αὖθις μὲν αὐτῶν οὐδεμία, ἀναίρεσις ἐσὶ δὲ αὖ προτίονται, καὶ συμπατεῖ, πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διαπύων, μειδιῶν δὲ βλοσυρὸν, καὶ ξένον, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπιζάνων ἐς αὐτὸ, ἃ δρᾷ· ἡ δὲ τοῦ βλέμματος σύνοιαν ἀπάγων, ἐς ἃ ἐξεπάτησε· βρυχᾶται δὲ ἡ φάρυγξ, καὶ ὁ αὐχὴν ἐμπίπλαται, ὑὸ αὐοῖ δοῦσιν ἐμπεσεῖν αὐτὸν φλέβαι, δι' ὧν ἐς τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναίρεσι πᾶσα χορηγία τῆς νόσου· τὼ δ' ἰγνὼ δὲ, ἡ ταῦτα ἔχουσα, ὧν μὲν σκιῶς, οὐδὲς πολλάκις· σὺ ταῦθα δὲ, οὐκ ἀεὶ δοις· αὐτὸν γὰρ ἐσωκίσατο τὸν Ηρακλῆ, ὑὸ διὰ τοῦ σφέρνου χορδὴν μίσφ αὐτῷ, ἐσω σκιρτῶσα, καὶ τὸν λογισμὸν βολοῦσα· μέχρι τούτων ἡ γραφή· ποιηταὶ δὲ, προσαρισοῦσι, καὶ ξυνδοῦσι τὸν Ηρακλέα, καὶ ταῦτα, τὸν Προμηθέα φάσκοντες ὑπ' αὐτοῦ λελύσθαι.

ΘΕΙΟΔΑΜΑΣ.

Ραχὺς οὗτος, καὶ νὴ Δί' ὁ τραχὺς τῇ γῇ· Ρᾶδος γὰρ αὖ πιν νῆσος· ἧς τὸ τραχύτατον, Λίνος ἐσι· γῆν, σαφίδας μὲν, καὶ σῦκα, ἀροῦσι· σπεῖραι δὲ, οὐκ οὐδαίμων, καὶ ἀμαξεῦσαι ἄπορος· ὁ δὲ σρυφνὸς, καὶ σὺ ὦμος τῷ νήρα, νωρᾷς νοεῖσθαι, Θεοδάμαντα τὸν Λίνου ἅπου ἀκούσας ἔχεις· ἀλλὰ τοῦ θράσους ὀργίζεται τῷ Ηρακλεῖ ὁ Θεοδάμας, ὅτι κρούων αὐτῷ τὰς χεῖρας, ἀποσφάπτει

μᾶλλον ἐρρωμένως καὶ τὸν πόδ᾽ πολιορκοῦσι τοξεύται, καὶ σφενδονητῶν ὄχλος, ἐκπλήττομενοι τὴν κνήμην, ὅσοι δὲ τῇ κεφαλῇ προσμαχόμενοι, τίτανα τὰ μὲν σὺ ταῦθα ὁ βασιλεὺς, καστηρωπάτου αὐτοῖς τούτου δοκοῦντος, ἐπάγουσι δὲ καὶ οἱ ὄν ἀκροπόλη μηχανὰς, πῦρ ἐπὶ τὴν κόμην, ἐπὶ αὐτὸ ὀφθαλμοὺς, δ᾽ κεῖνται θύραι πυκὶ ἐπὶ τὸ σῶμα, καὶ πυκὶ τῆς ῥίνος οἱ μὲν πύλας, ὡς μὴ ἀναπνεύσι ὁ Ηρακλῆς, ἐπειδὰν ἡ κεφαλὴ ἁλῷ. ταυτὶ μὲν πρὸς τὸν καθεύδοντα. ἐγρηγορὼς δὲ καὶ ὡς ὀρθοῦται, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ καρδίᾳ μηχανὰ. τούτῳ τι πολυμίους πανσυδὶ συλλέξαμενος, ἐς τὴν λιστὴν τὴν σὺ τίθεται. καὶ οἱ μὲν τῷ Εὐρυσθεῖ φόβῳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Αχιθεὶς ὦ γεναῖοι τὸν Ηρακλέα, καὶ πρόβατι
μ ἀλλ᾽ οὐ τοῦ λοιποῦ μὲ πρὸς ἀπόχοιτο, δυοῖν
ἤδη κεμένοιν, καὶ σοχαζομένοιν τὰς χηρὸς, ὡς
καλὸν Ηρακλῆ. μέλας μὲν ὑμῶν ὁ ἄθλος, καὶ μόνων ἀδύνατος ὧν πρὸ τῆς μανίας αὐτὸς ἤθελησεν. ἀλλὰ δήσας τι μηδὲν ἄπεστιν ὑμῶν, Αργος βλέπων, καὶ σὺ Εὐρυσθεὺς ἀπεδέκτεῖναι δοκῶν. ἐγὼ δὲ ἤκουσα αὐτοῦ, παρ᾽ Εὐριπίδῃ καὶ αὖμα ἡγουμένου, καὶ κέντρα ἐς σὺ ἵππος φόβητος, καὶ στὴν Εὐρυσθέως οἰκίαν ἀπηλωῶτος ἐκπδὼν. ἅπαντα λόγῳ πῇ μανίᾳ, καὶ δεινὸν ἐκ τῆν παρόντων ἀγαθῶν, τὰ τὲ μὴ παρόντα. τούτοις μὲν οὖν ἀπόχρη ταῦτα. σοὶ δὲ ὥρα γίγνεσθαι τῆς γραφῆς. ὁ μὲν θάλαμος, ἐφ᾽ ὧν ὥρμηκε, Μέγαρα ἔχει, καὶ τὸν παῖδα ἑπ. καὶ ἃ δὲ, καὶ χθόνιβα, καὶ σὐλαὶ, καὶ σὐλαὶ, καὶ χίλαι, καὶ κρατῆρε, τὲ τοῦ δ᾽ κίου, λιλαίκτισται πάντα. καὶ ὁ μὲν τοῦρος, ἔθηκε. ἰδοὺ ἢ προσέρχεται πᾶσα τῷ βωμῷ βρέφη ἀγκὰν, καὶ τῇ λεοντῇ. προσβέβληκε δ᾽ ὁ μὲν, κατὰ τοῦ λαιμοῦ. καὶ δ᾽ ἀπαλὲς μὲ φαρύγγος; ἐκδὲ δράκοντα θέσυς. ὁδὲ, ἐς αὐτὸ διατέτακται τὸ σῶμα·

οὐδὲν αὐτῷ ἱπαρκοῦσαν· τὸν δ' Ηρακλέα, ἰσχύοντες, καὶ μισθιοῦντα τῷ σχοίνῳ τὴ κορυφὴν τοῦ ὄρους, μὴ ἀργῶς ἴδῃς, ἀλλ' ἰκὴ ἐπ' αὐτῆς, θεὸς ὑπάγοι πόδιον ἔχειν τοῦ ἀγῶνος· καὶ γάρ τοι χρυσοῦν γέρας πάλαι νίφος, ὑφ' ᾧ οἱ μαι σκιοῦσι· καὶ ὁ Ερμῆς οὗτος, παρὰ τὸν Ηρακλέα ἥκει σφᾶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν, ὅπ αὐτῷ καλῶς ὑποκρίνηται πάλαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ.

Ν Λιβύῃ καθεύδοντα τῷ Ηρακλεῖ, μετὰ τ' Αν-
τᾶον, ὧν τίθεται οἱ πυγμαῖοι, πιμφρὴν τῷ Αν-
τάῳ φάσκοντες· ἀδελφοὶ γὰρ εἶναι τοῦ Αντάε
γενναῖοί πνες, οὐκ ἀθλητὰὶ μὲν, οὐδ' ἰσοπαλεῖς, γενεῆς
δὲ, καὶ ἄλλως ἰσχυροί· καὶ αὐτόχθονες ἐκ τῆς γῆς, ὑποκυμαί-
νει ἡ ψάμμος· οἰκοῦσι γὰρ οἱ πυγμαῖοι τὴν γῆν, ὅσα μύρ-
μηκες, καὶ ἀγοραὶ ἀποτίθενται· ὧν σιτίζονται δὲ οὐκ ἀλ-
λότρια, ἀλλ' οἰκεῖα, καὶ αὐτουργά· καὶ γὰρ σπείρουσι, καὶ θε-
ρίζουσι, καὶ πυγμαίοις ζεύγεσι χρῶνται· λέγονται δὲ καὶ περ
λέκεις χρήσασθαι ὧν τὸν ἀσπάλακα, νομίζοντες αὐτὸν ἄνδρα
εἶναι· ἀλλὰ τοῦ θράσους, ὧν τὸν Ηρακλέα οὗτοι· καὶ ἀπο-
κτεῖναί φασι καθεύδοντα· δήσασι δ' αὐ, οὐδ' ἐγκλοῦσι
τα· ὁδὶ, ἐν ἀπαλῇ τῇ ψάμμῳ καθεύδει, καμάτου αὐτὸν
ὑποδύντος· ἐν τῇ παλῇ· καὶ παντὶ τῷ σώματι τὸ ἄθλημα
ἐφέλκεται, χαλεπὸν ἐμπλάμενος τοῦ ὕπνου· αὐτός τε
ὁ ὕπνος, ἐφίησιν αὐτῷ ἐν ἔδρᾳ, μέγα οἱ μαι ποιούμενος
τὸ ἑαυτοῦ, ὧν τῷ τοῦ Ηρακλέους πάθεται· κἄπειτα ὁ Αν-
τάιος· ἀλλ' ἤτοι, τὸν μὲν Ηρακλέα, ἐμπνουν γράφει, καὶ
θορυβοῦντα· τὸν δὲ Αντάιον, τεθνηκότα, καὶ αὖον· καὶ κατελάβετο
αὐτὸν τῇ γῇ· ἡ σπάδα δὲ οἱ πυγμαῖοι, τὸν Ηρακλέα πόδια
χόντες, μία μὲν αὐτῶν φάλαγξ, τὼ ἀριστερὰ χεῖρα βάλ-
λουσι· δύο δὲ οὐ πολλοὶ σπαδοῦσιν ὧν τὼ δεξιὰ, ὡς

δύεται πρὸς τὸν Ανταῖον σὺν τῷ τῆς ὁδοιπορίας ἄθλματι, τείνων αὖθις ὀφθαλμοὺς εἰς νοῦν τινα, καὶ οἷον διασκοπῶν τὴν πάλης. ἐμβέβληκέ τι ἡγίας τῷ θυμῷ, μὴ ἐκφέρειν αὐτὸν τοῦ λογισμοῦ. ὑπερφρονῶν δὲ ὁ Ανταῖος, ἐπῆρται. δυσπαλῶν δέ τι παῖδες, τοιοῦτόν τι πρὸς τὸν Ηρακλέα ἐοικὸς λέγειν, καὶ ῥώννυς αὐτὸν τῇ ὕβρει. εἰ δὲ κῇ πάλης τῷ Ηρακλεῖ ἐμελλον, οὐκ ἄλλως ἐπεφύκει, ἢ ὡς γεγράπται, γεγράπται δὲ ἰσχυρός, οἷος, καὶ τῆς τέχνης ἐμπλέως, διὰ δυσμοσίαν τοῦ σώματος. εἰκὸς δ' ἂν καὶ πελώριος, καὶ τὸ εἶδος εὐπρόσβολον ἀνθρώπου. εἶναι αὐτῷ καὶ αἷμα τοῦ φλέβου, οἷον εὐώδινι, θυμοῦ τινος ὑποδυκότος αὐτὸς ἐπὶ τὸν Ανταῖον ὦ παῖ, δέδιασ' οἶμαι, θηρίῳ γάρ τινι ἐοικέναι. ὀλίγον ἀποδέων, ἴσος εἶναι τῷ μήκει, καὶ τὸ ὄψος. καὶ ὁ αὐχὴν ἐπίζυξ τοῖς ὤμοις. ὧν τὸ πολὺ ὦμοι τ' αἰχένα ἔκει, πυκνὴ πᾶσι δὲ καὶ ὁ βραχίων, ἴσα καὶ ὦμοι σφυρὰ, καὶ χαίτη, ταυτὶ τὰ σφυρήλατα, καὶ τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς κνήμης, ἀλλὰ ἀνειλυθόρων, ἰσχυρὸν μὲν τὸν Ανταῖον οἱ δὲ, ξυμπλεκόμενον μὲν, καὶ οὐκ ἔσω τέχνης. ἐπὶ καὶ μέλασ' Ανταῖος, καὶ χωρικὸς τὸ αὐτῷ τοῦ ἥλιου ἐς βαφὴν. ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν τὰ ἐς τὴν πάλην. ὁρᾷς δὲ αὐτὸν καὶ παλαίοντας, μᾶλλον δὲ πεπαλαικότας, καὶ τὸν Ηρακλέα σὺν τῷ κρατεῖν. καὶ πεπαλαικὸς δὲ αὐτὸν ἄνω τῆς γῆς, ὅτι ἡ γῆ τῷ Ανταίῳ συνεπάλαιε, κυρτουμένη, καὶ μετοχλίζουσα αὐτὸν, ὅτι ἐκινεῖτο. ἀπορῶν οὖν ὁ Ηρακλῆς ὅ, τι χρήσαιτο τῇ γῇ, σωπῇ λαβὼν τὸν Ανταῖον μέσον, ἀγκὼν κεκυφὼς, σθένει πλευραῖς καὶ κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθὸς ἀναβέβηκε, ἐπὶ τὰ καὶ τὸ χάρε ξυμβαλὼν, λαβαρᾷ τε, καὶ ἀθυμαινούσῃ τῇ χαρᾷ ὑποσχὼν τὸν πῆχυν, ἐκθλίβει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀποσφάττει τὸν Ανταῖον ὀξείαις ταῖς πλευραῖς, ὧν ἐρασθείσας εἰς τὸ ἦπαρ. ὁρᾷς δὲ που τὸν μὲν, οἰμῴζοντα, καὶ βλέποντα εἰς τὴν γῆν,

καὶ τὸ ῥόπαλον καταβιβλημένον, καὶ αὐχένα, ἅπαντα τοῦσαι τὸν ἆθλον. σκιὰς δὲ, τὰς μὲν τοῦ Ηρακλέους, οὔπω θαυμάζειν ἄξιον, ἐπεὶ ὁρῶντας τὸν ἆθλον. τὰ γὰρ τ κημένων ἐκμάσσεται, καὶ οἱ ὀρθοὶ, μᾶλλα δύσκιοι. καὶ τὸ ἀκριβοῦν ταῦτα, οὔπω σοφόν. αὐδὲ τοῦ Ατλαντος σκιὰ, σοφίαν πρόσεστιν. οὐ γὰρ σωιζομένου, συμπίπτουσί τι ἀλλήλαις. καὶ οὐδὲν τὴν ἐκκεμένων ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ φῶς ὀλίγον ταῦτα, παρὰ τὰ κοῖλά τι, καὶ ἐσέχοντα τῶν λίθων ὄγκα. ἡ πρόσνευσις δὲ τοῦ Ατλαντος, ὁρᾷ τι ὑπάρχει, καὶ ἀδυμάνοντος, ξωισθαι. τὰ δὲ τὸ οὐρανῷ, οὐ φύσει, γέγραπται μὲν τὸ αὐθρώπου, ὁποῖος πρὸς αὐτὰς ἴσχνειν. εἰ δὲ ξωιεῖναι ταῦρον τε, ὃς δὲ τὸ οὐρανῷ ταῦρος. ἀρκτον τι, ὁποῖαι ἐκεῖ ὁρῶνται, ἡ πυθμάτων. γέγραπται γὰρ, τὰ μὲν, ξωὶ ἀλλήλοις. τὰ δὲ, ἐξ ἀλλήλων. καὶ τοῖς μὲν, φιλία πρὸς ἄλληλα. τὰ δὲ, σώζειν ἔοικε τὸ τὸ οὐρανῷ νῆπος. νῶ μὲν οὖν, ἀναθήσεις ταῦτα Ηράκλεις. μετὰ πολὺ δὲ, ξυμβιβάσεις αὐτοῖς τὸ τῷ οὐρανῷ πίνῳ, ἡ πρὸς βάλλων τὸ τῆς Ηβης εἶδος. ἄξει γὰρ τὼγυιῶτάτην, καὶ πρισβυτάτην τῶν θεῶν. δι' αὐτὼ γὰρ κἀκεῖνοι γίοι.

ΑΝΤΑΙΟΣ.

Ονις οἷα τὸ πάλαιε ἐκείναις, ὦ πηγὲ ἰλαίου,
κ καὶ δυοῖν ἀθλητοῖν, ὁ μὲν, ξωδιῶν τὸ οὖς, ὁδὶ, ἀπολύων λεοντῆς τὸν ὦμον, κολωνοί τε ὦ πόθοι, καὶ φάλαι, καὶ κοῖλα γράμματα, Λιβύη ταῦτα, καὶ Ανταῖος, ὃν γῆ αἴνησι σίνεσθαι ξένους, λησρικὴ οἱ μαπάλη. ἀθλοῦντι δὲ αὐτῷ ταῦτα, καὶ βάπτοντι, οὓς ἀπώλυε πρὶν αὐτὼ ὡς ὁρᾷς τῶν παλαισρέων, ἄγει τὸν Ηρακλέα ἡ γραφὴ, χρυσᾶ ταυτὶ τὰ μῆλα κλὴ ἐρκότα, καὶ κατὰ τὴν ἱππρίδων ἀδόμενον. οὐκ ἐκείνας ἴλειν, θεᾶμα τοῦ Ηρακλέους, ἀλλ' ὀφάκων. καὶ φύδε χύνα φασὶ κάμψασ, ἀπο-

βδὺ τοῦ θεοῦ εἶδος, ἀκηρικόμης ὦ παῖ, γέγραπται· ἡ τὰς χαίτας ἀνηλιφώς, ἵνα δύζωνος τῇ κεφαλῇ πυκτὸν ᾖ. ἀκτῖνου δὲ ἁπανίπαυπα παρὰ τοῦ μετώπου· καὶ μεδίαμα ὑμοῦ ξυγκεκραμένον, ἡ παρειὰ πέμπη· βολαί τι ὀφθαλμῶν δύσκοποι, καὶ σωτηρίουσαι τὰς χρείας· αἰδὴ, σὺν ὕψει τὸ ὀφρῦν ἱμάντες· ἰδίους οἱ σίφανοι πὰρ αὐτοῖς ἦσαν· πεπύκτωται δὲ αὐτὸν ἤδη· τὸ γὰρ ἐμβιβλήκος τῆς δεξιᾶς, σύμφορον ἐπὶ δηλοῖ τὴν χεῖρα, καὶ οὔπω κατελύουσαν τὸ χῆμα, ᾧ ἥρηκεν· ὁ φλεγμαίνων δὲ, κεῖται ἤδη· καὶ ὁπόσον μὲν ἐπέχει τῆς γῆς, ποικίλης ὁρᾷ· κιχάνει δὲ εἰς κρόταφον αὐτῷ τὸ τραῦμα· καὶ τὸ αἷμα ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἐκδύεται· γέγραπται δὲ ὠμὸς, καὶ συώδης τὸ εἶδος, οἷος σιτεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξενοῦσθαι, ἢ κτείνειν· τὸ δὲ ἐξουρανοῦν πῦρ, σκηπτὸς ὢν τὴν δρῦν φρίττει, συμφλέξων τὸ δένδρον, ὁμοίως ἐραρίσων τε τὴν ἐπ' αὐτῷ μυρμηκιὰν τὸ γὰρ χωρίον, σὺν ᾧ ταῦτα, δρυὸς ὢν παῖ κεφαλαί ἐστι.

ΑΤΛΑΣ.

Ἐπὶ Ἄτλαντι δὲ Ἡρακλῆς, οὐδὲ προστάξαντος Εὐρυσθέως, ἦρσεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἴσων μᾶλλον, ἢ Ἄτλας· τὴν μὲν, γὰρ συγκεκυφότα εἶδε, καὶ πεπισμένον, καὶ κάμνοντα ἐς γόνυ ἕτερον, καὶ μικρὰ κατελαμπόμενα αὐτῷ τοῦ ἱστάναι· αὐτὸς δ' ἂν καὶ μετεωρίσαι τὸν οὐρανὸν, καὶ σῶσαι, ἀναβάμενος ἐς μακρὸν τοῦ χρόνου· τὸ μὲν δὴ φιλότιμον τοῦτο, οὐδαμοῦ ἐκφαίνει· φησὶ δὲ, συμπαλαῖσαί τι τῷ Ἄτλαντι, ἐφ' οἷς μοχθῇ, καὶ μεταλαβεῖν αὐτοῦ ἄχθους αὐτῷ· ὅθ' οὕτω τι ἀσμένως ἐλπῆται τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἱκετεύειν αὐτὸν τλῆναι ταῦτα· γέγραπται δὲ ὁ μὲν, ἀπηρικώς, ὡς τῷ ὑδρῷ συμβαλλόμενος, ὁπόσους ἂν ἀπ' αὐτοῦ σκέλη, βραχίονός τι ξυμῆναι τρέμοντος· ὁδὶ, σφᾷ τὸ ἄλλου· δηλοῖ δὲ τοῦτο ἥτι ὁρμὴ τοῦ προσώπου,

ζος ὑπανίσχεται· καὶ οὐδὲ τὼ ὦτε συνοιδέτε ἐκλελάθετον ὦρα ὁ παρὸς δὲ, καὶ ἥσω ἀπολόγουσα αὐτῷ χάρις, ἐφ' ἅλὸς ὧ παῖ κλύζεσθαι, καὶ ὦτ' ἀύτῆς θαλάσσης, οἷον κυβδηνῶν τὸ ἄρμα, βαῦμα οἱ ὀφθαλμοί· βλέπουσι γὰρ ὑπρόφριόν τι, καὶ σωαπὸν τῷ μήκει τοῦ πελάγους.

ΦΟΡΒΑΣ, Η ΦΛΕΓΥΑΙ.

Μὲν ποταμὸς ὦ παῖ, κνφιαὸς, βοιώτιός τι,
ὃ καὶ οὐ τὴν ἀμούσων· σκιωοῦσι δ' ἐπ' αὐτῷ, Φλεγύαι βαρβαροι, πόλις οὔπω ὄντες· οἱ δὲ, πυκτεύοντες τὸν τε οἶμαι Ἀπόλλωνα ὁρᾶς· ὃ δ' αὖ Φόρβας ἐστὶν, ὃν ἐσάσαντο οἱ Φλεγύαι βασιλία, ἐπειδὴ μέλας παρὰ πάντας οὗτος, καὶ ὠμότατος τοῦ ἔθνους· πυκτεύει δὲ Ἀπόλλων πρὸς αὐτὸν, ὑπὲρ τῶν παρόδων· τὼ γὰρ ὁδὸν Φωκίων τε, καὶ Δελφῶν ὁδὸν καταχὼν, οὔτε θύει πυθοῖ οὐδὲς ἔτι, οὔτε παυσανίας ἀπαγει τῷ θεῷ χρησμούς τε, καὶ λόγια, κοὐκ ὀμφαὶ τρίποδας, ἐκλέλοιπε πάντα· λησθεὶς δὲ τὴν ἄλλων Φλεγύων, ἀποτέμνεται ἑαυτόν· τὼ γὰρ δρυῶ ὦ παῖ ταύτην, οἷον πεποίηκε· καὶ περὶ αὐτὸν φοιτῶσιν οἱ Φλεγύαι, θλασόμενοι δήπου σὺν τοῖς βασιλείοις τούτοις· σὺ δὲ βαδίζοντας ἐς τὸ ἱρὸν λαμβάνων, ἥροντας μὴ, καὶ παῖδας, ἐς τὸ κοινὸν τῶν Φλεγύων πέμπει, λιμίζειν αὐτί τι, καὶ ἀποινᾶν· τοῖς δὲ ἱρίζωμενοισθοις, αὐτοπαθύνεται· καὶ σὺν μὲν, καταπαλαίει· σὺν δὲ, ὑπερτρέχει· σὺν δὲ, παγκρατίῳ αἱρεῖ, καὶ ὑπερβολαῖς δισκων· κεφαλάς τε ἀποκόπτων, αὐλάπτει τῆς δηνύος· καὶ ὑπὸ τούτῳ ζῇ τῷ λύσσῃ ἥρω· σὺδ' ἀπέρτυνται τῶν πτέρθων, μυδ' ὕσαι· καὶ τοὺς μὲν, ὡσὺς ὁρᾶς· τοὺς δὲ, προσφάτους· αἱδὲ, ὡς χρανία πεδύκνωσι· σισήρασι δὲ, καὶ ὀλολύζων ἐσίκασιν, ἀσπαίοντας αὐτοὺς τοῦ αὐχένος· φρονοῦσι δὲ αὐτῷ πᾶς ὀλυμπιάσι ταύτας, ὅκα ὁ Ἀπόλλων, ἐκάσας ἰωὴν μηρικίῳ πύκτῃ· καὶ τὸ

μεσοι τοῦ ὄρους, οὐ μὴν ἄκλος, ἔα. Πολύφημος δ' ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀγριώτατος ὢν οἷος εἰς ταῦθα, μίαν μὲν ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἑνὸς ὄντος, πλατεῖαν δὲ τῇ ῥινὶ ὑπερβαίνων τοῦ χείλους, καὶ σιτούμενος οὐκ ἀνθρώπους, ὥσπερ τὴν λέοντων οἱ ὦμοι· γυμὶ δὲ ἀπέχεται τοῦ τοιούτου σιτίου, ὡς μὴ βορὸς, μὴ δὲ ἀνδὸς φαίνοιτο. ὁρᾷ γὰρ τῆς Γαλατείας παιζούσης εἰς τοῦτο τὸ πέλαγος, ἀφεστερῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους· καὶ ἡ μὲν σύριγξ, ἣν ὑπὸ μάλης, καὶ ἀτρεμεῖ· ἐπὶ δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ἆσμα, ὡς λευκή τις οὖσα, καὶ γαῦρος, καὶ ἡδέων ὄμφακος· καὶ ὡς νεβροὺς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύων, καὶ αὖκτους· ᾄδει δὲ ὑπὸ πρίνῳ ταῦτα· οὐδ' ὅπου αὐτῷ τὰ πρόβατα νέμεται ἐᾷ δῶς, οὐδ' ὅπου σαίνει, οὐδ' ὅπου ἡ γῆ· ὄρειός τις, καὶ δεινὸς, καὶ γραπταὶ χαίτην μὲν ἀσάσθων ὄρθην, καὶ ἀμφιλαφῆ, πίτυος δίκην καρχάρους δὲ ὑποφαίνων, ὀδόντας, ἐκ βορροῦ τοῦ γλυκέος σόγον τι, καὶ μασῶμαι, καὶ τὸ εἰς ὄνυχα ἥκον, λάσιος πάντα· καὶ βλέπει μὴν ἥμερον φησίν, ἐπειδὴ σοὶ ἀγρίαν δὲ ὁρᾷ καὶ ὑποκαθημένην εἶπε, καθάπερ τὰ θηρίων τὰ ἀγαγκῆ πόσμινα· ἥδε, σὺ ἀπαλὴ τῇ θαλάσσῃ παίζει, τέτρωρον δὲ λαφίνων ξυνάγουσα, ὁμοζυγούντων τι, καὶ ταυτὸν πνεόντων· παρθένοι δ' αὐτῇ ἄγουσι Τρίτωνος, αἱ δμωαὶ τῆς Γαλατείας, ὡς ὁμίζουσαι σφᾶς, ἢ πλησίοχόν τε, καὶ παραπλώουσαι πρέπουσιν. ἥδ' ὑπὸρ κεφαλῆς, ἀλιπόρφυρον μὲν λῆδιον ἐς τὸν ξίφυρον ἄωρεν, σμικρὰν ἑαυτὴν εἶναι, καὶ ἴσον τῷ ἁρματι· ἀφ' οὗ καὶ αὐχήεις ὡς τὸ μέτωπον, καὶ τῷ κεφαλῷ ἥκει, οὔπω ἥδιον τοῦ τῆς παρηΐδος ἄνθους· αἱ κόμαι δ' αὐτῆς, οὐκ ἀνέπτατο τῷ ξιφύρῳ· διάβροχοι γὰρ δὴ εἰσί, καὶ κρείττους τοῦ ἀνέμου· καὶ μοι, καὶ ἀγκὼν δεξιὸς ἐγυμνάτο, λευκὸν διακλίνων τῷ χιτῶνι· καὶ ἀραιαὶ ὦν δακτύλους πρὸς ἄπαλὸν τῷ ὤμῳ· καὶ ὀλοὰ ὑποκυμαίνουσι, καὶ μα-

δ' οὕτω τι βύρσους, ὡς καὶ τὴν θαλάττην ἱππηλήμμυρον. τὸ πέ-
ρθιον τοῦτο, πηγὰς ὑποκυματίζουσι ζέουσαι, καὶ οἷον ἐκ
λέβητος ἀναπαλλόμεναί τι, καὶ ἀναπνδῶσιν. πρὸς ἃς
βίβλιναι ἥλκηνται. τὸ μὲν οὖν θαῦμα τῆς τῶν πηγῶν
ἐκδόσεως, ἅτε τῆς γῆς προσήκειν νομίζειν, ὅτι τὴν θαλάττην
εἰκάζω, δικάσειν ὅδε ὁ Πρωτεύς. ἤκει γὰρ δὴ θεμιστεύσων
τοῦτο. τὰ δὲ πεπολισμένα τῆς νήσου, σκοπῶμεν. ὥκισται
γὰρ δὴ καὶ αὐτὴ, πόλεως καλῆς τι, καὶ λαμπρᾶς εἰδώλον,
ὅσον οἰκία. καὶ βασιλικὸν εἶσω τρίφυτον παράδεισον. ἄθυρ-
μα δὲ αὐτῆς, πόλις. θέατρα γάρ ἐστιν, ὁπόσα αὐτοῦ τι δύ-
ξασθαι, καὶ ἅδ' συμπαίσας τούτῳ ἱππάδας. ἱππόδρομός
τι ἐξωκοδόμηταί τις, ἀποχρῶν τοῖς μελλητοῖς κωμῳ-
δοῖς περιδραμεῖν αὐτόν. ἵππους γὰρ δὴ ὁ παῖς ταῦτα
ποιῶν, καὶ σωιέχει σφᾶς ἐς ζυγόν τι, καὶ ἅρμα, ἡνιοχή-
σων δὴ ὑπὸ τούτων τὴν πεύκων, οὓς τὸ παράδεισον θρέψασα
τὰς ἡνίας. λαγωὸς δὲ οὗτοσί, χθὲς οἶμαι εἰσῳκισμένος,
ξωὶ χιτῶνα μὲν ἱμαρτὶ φοινικῶ, καθάπερ κύων. δι' ὠδὰς
δὲ οὐκ ἀξιοῖ. καὶ διολισθῆσαι τοῦ βρισμοῦ ἐθέλει, πεδοῦν-
τοῖς προδοῦσι τὴν ποδῶν. ψιττακός τε, καὶ κίττα ὀρεοίκι-
σκω πλεκτῷ, σπερῶν δίκλιν ἐν τῇ νήσῳ ἀδουσιν. ἄδει δὲ
ἡμῖν, ὁπόσα οἱ δῖν. ὁ δὲ, ὁπόσα μανθάνει.

στροφὴ ἰσ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ἰθρίζοντις τὰ λήϊα, καὶ τρυγῶντις τὰς ἀμπέ-
λους, ἅτε ἤρσασα ὦ παῖ ταῦτα, ἅτε ἐφύτευσας,
ἀλλ' αὐτόματα ἡ γῆ σφίσιν ἀναπέμπει ταῦτα.
ὧσί γὰρ δὴ κύκλωπες. οἳ ἐς οὐκ οἶδα ἐξ ὅτου τὴν γλῶσ-
ποιητὰ βούλονται αὐτοφυᾶ εἶναι, ὧν φασὶ πεποίηται δὲ
αὐτοῦ καὶ ποιμένασι, τὰ πρόβατα βόσκουσα. ὧν τὸ γάλα,
ποτόν τι ἡγοῦνται, καὶ ὄψον. οἳ δ' οὔτ' ἀγορὰν γινώσκουσιν,
οὔτε βαλανεῖον, οὔτ' οἰκον. ἀλλὰ τὰς ῥίγματα ἐστοικισάν

καὶ ἡ ἀποξέουσα πέτρα, καὶ ὁ τῶν αἰγῶν δῆμος, καὶ ἡ ἐν μέσαις ὄρνις, ἀπὸ τοιοῦδε γέγραπται λόγου. οἱ ἄνθρωποι τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπτίθενται, μὰ Δί' οὐ τὴν κριῶν σῖτα κομίζοντες, καὶ νοσοῦντες, καὶ οὐδὲ πινῶντι, ἢν τὸ ἐξ αὐτῶν κρέας ἀσσόν. χαίρει δὲ παρέχοντα παισὶν ἰατρῶν, οἷα δὴ γευσαμένους αὐτῆς, θύσιτους ἀποφαίνει, καὶ κούφους, ὑπνηκαὶ οὔσας, καὶ πυριαλώτους. νύκτωρ γὰρ αὐτὰς σὰρξ πέπουσι. προσάγονται δὲ τὸν κήυκα ὄρνιν ὧν μοῖρα τῶν ἁλισκομένων, μιλτιδώνου εἶναι, καὶ προηγορεύειν σφῶν. ὁ δὲ κήυξ, βαλανάτιος μὲν, χροὸς δὲ ὄρνις, καὶ ἀπράγμων, καὶ θηρᾶσαι μέν τι, ἀδρανὴς πρὸς δὲ τὸ ὕπνου ἐρᾶν ἐστι, καὶ καθεύδει σμικρά. ταῦτά τοι καὶ ἀπομιλεῖ τοῖς ὄφθαλμοὺς ἐκείνους. ἐπεὶ δὲ ὧν ὧν δαῖτος ἀπεπάσαντο, ὁ μὲν, οἰκουρὴ πρὸς τὴν πέτραν, αὐδὴν ἤκουσιν ἀϊστόρων, ἀπαίρουσαι δι' κάτην αὐτῶν τῶν τιθραμένων. καὶ καθεύδουσιν ἤδη πρὸς αὐτὸν οὐ καθεύδοντα, οὐδ' ἂν ἐπιβαίνοντος ὕπνος ποτὲ, ἐμὴ αὐτὰ βούλομ'. ἢ δὲ δόλου τι προσιόντος αἴσθοιτο, ὁ μὲν, σάλπιγξ τρόμον τι, καὶ ὀξύ. αἱ δ' ἀπὸ σωμάτων ἀχθεῖσαι, φεύγουσιν, ἀεὶ ἔχουσαι τὸν μιλτιδώνου, ἢ πετόμενος ἀπέπεσε ποτέ. ἀλλ' ἐνταῦθα ἔσηκε, καὶ τὰς αἰθυίας προηγεῖται. ἔστι δ' αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐν μέσαις ἑστάναι τὰς ὄρνιγας, ὃ Πρωτεὺς, ὁ ἐν τοῖς φώκαις. τὸ δὲ μὴ καθεύδειν, ὑπὸ τοῦ Πρωτέως. ἐνταῦθα δὲ ὧ πεῖ, καὶ καθόρμισται ἡμῖν. καὶ ὅ, τι μὲν ὄνομα τῇ νήσῳ, οὐκ οἶδα. χρυσῆ δ' ὧ πρός τε ἐμοῦ ὀνομάζοιτο, ἐμὴν μάτην οἱ ποιηταὶ τὴν τοιαύτ' δὲ ἐπωνυμίαν ἐξεύρηκασι, τὴν καλήν τι, καὶ θαυμασίαν πᾶσιν. ὥκισται μὲν δὴ, ὅπόση βασιλεία μικρὰ ἐξαθμὸν. οὐ γὰρ δὴ ἀρότου τε ἐνταῦθά τις, οὐδὲ ἀμπελουργήσει. πορίζει δ' αὐτὴ πηγῶν. ὧν τὰς μὲν, ἀκραιφνῆς τε, καὶ ψυχρὰς ἐκδίδωσι. τὰς δὲ, ἐκπυρώσασα. ἐστὶ

βαλλάπιοί τι, καὶ ὑπειρῶται ὀργιβύη· τὴν γὰρ ἄμπελον ὁ Διόνυσος παρέχει κοινὴν πᾶσι, πλὴν τῆς γλαυκός· ἐκάνγιω δὲ μόνῳ αὐτὰ ἀπωθεῖται τὴν βοτρύων, ἐπειδὴ τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον· ὠὰ γὰρ τῆς γλαυκὸς εἰ φάγοι τις πολύν, ἀπεκθανεῖται τῷ οἴνῳ πᾶσαν ἡλικίαν· καὶ οὔτ' αὖ πίοι, καὶ φοβεῖται οὔτ' μιβύοντας· σὺν δ' αὖτοι τ ἀντρασὺς ἃ πᾶσι, ὡς μὲν δὴ τὸν σκιλλῶν τοῦτον τὸν φύλακα τῆς νήσου φοβεῖσθαι, μιβύοντά τι, καὶ ἀπόμοιον τῆς βάκχης· ἡδ' οὐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν· ἀλλὰ τοῦ Διονύσου δείσασα, ἀνατυπούσας αὐτόν τι, καὶ ἀναγκάφει, καὶ ὁρᾶ μὴ παρόντα· τὸ γὰρ τὴν ὀφθαλμῶν ἥβης τῇ βάκχῃ, μετέωρον μὲν οὐ μὴν ἔχουσε ὀλωτικῶν φροντίδων· ταυτὶ δὴ ἡ φύσις τὰ ὄρη ξυνθεῖσα, νῆσον ἔργασται, δασεῖαν τι, καὶ ὕλης πλέω, ὁπόσην κυπαρίττου τὶ ὑψηλῆς, καὶ πεύκης, καὶ ἐλάτης, δρυῶν τε αὖ, καὶ κέδρου· καὶ γὰρ τὸ δένδρα τὸν ἑαυτῆν λέγραπται τρόπον· τὰ μὲν δὴ σύνορα τῆς νήσου, συσθηραί τε αὐχενδύουσι, καὶ ἐλαφηβόλοι, λόγχας ὧν τὸ θηρίον ἥρμοσται, καὶ τόξα σύνοισι· καὶ μαχαίρας δὲ ὦ πᾶσι, καὶ κοσμίως φορέουσιν οἱ ἀγχίμαχοι σφῶν, καὶ θρασεῖς· δίκτυά τε σφῶν διήκται τῆς ὕλης· τὰ μὲν, ἐγκολπίσασθαι θηρίον· τὰ δὲ, δῆσαι· τὰ δὲ, σχεῖν τὸν δρόμον· καὶ τὰ μὲν, πλήσαι τὸν θηρίων· τὰ δὲ, μάχεσθαι· τὰ δὲ, ἥρηκε τὸν βάλλοντα· σύριγξ δὲ πᾶς βραχίων γυμνός· καὶ σωφρόνως, ἐς βολὴν κώνους ἀνδράσιν, ὡς καὶ τὸν ἠχὼ φασί ξυμφθαγγεῖν τῇ θήρᾳ· τὰ δὲ μικάλαι τὴν φυτῶν, δρυτόμοι παιδεῦσι, διατέμνοντες· καὶ ὁ μὲν, διαιρεῖ τὸν πέλεκυν· ὁ δὲ, ἐμβέβληκε· ὁ δὲ, θύλακα λαβὼν, ἀποσομισμένον ὑπὸ τοῦ πλήσαι· οὐδ' ἐπισκοπεῖται τὴν ἐλάτην, ἰσοῦ σύνεικε πεκμαιρόμενος τοῦ δένδρου πρὸς τὴν ναῦν· ὁ δὲ, τὰ νία, καὶ ὀρθὰ τὴν δένδρων, τίμνει ἀς τὰ ἐρετικά· ἡδ' ἀποῤῥῶξ,

ἀπηβάνεται.

λῶφθαι δ' ἐξαυτῆς μάχης, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀποβλέψαντι. τὰ γὰρ ἐπ' αὐτῆ φαινόμενα, ὁ Ζεὺς ἀφῆκεν κεραυνὸς ἐπὶ τὴν γῆν ἀπαγορεύειν μὲν ἤδη, πεδόθεν δὲ τῇ γῇ ἐπικῆναι δὲ ἀπήρκεσε, οὐκ ἐῶντος αὐτὴν ἐστάναι τοῦ Ποσειδῶνος. περιβέβληκε δὲ αὐτοῖς ἀχλὺν, ὡς ὅμοια γεγονέναι μᾶλλον, ἢ γιγνομένοις φαίνεσθαι. τὸ δὲ πρὸ πλοῦ, κωλύων τοῦτον, οἱ κὴν δράκων, πλούτου τινὸς οἱ μὲν φύλαξ, ὃς ὑπὲρ τῆς γῆς κεῖται. τοῦτο γὰρ λέγεται τὸ ἐνάριον, δοῦναι τὴν ἐκ τῶν χρυσῶν, καὶ ὅ, τι ἔδη χρυσοῦν, ἁρπάσαι, καὶ βαλέσθαι. τοῦτο καὶ δῖον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὸ τῶν ἑσπερίδων μῆλα, ἐπεὶ καὶ χρυσᾶ ἐφαίνετο, διὰ τὸ αὖ πανὸξ ἔχειν δράκοντι, καὶ ἔοικεν τοῖν ἐποιοῦτο. καὶ ὁ δράκων δὲ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἔτι καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ μοι τὸν Ἀθηναίων ἀπάσασθαι δῆμον ὧν τῷ χρυσῷ. ὃν ἐκεῖνοι πίπτοντας ὧν τὰς κεφαλὰς ἐποιοῦντο. ἐνταῦθα δὲ καὶ χρυσοῦς αὐτοὺς ὁ δράκων. τὰ γὰρ κεφαλῶν τῆς χειρὸς ὑπερβάλλει, δι' ἃς οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ κάτω πλούτου καταρρεῖς δὲ κεφῶ τε, καὶ σμίλακι, καὶ ἀμπέλοις ὕδατι νῆσος οὖσα, Διονύσῳ μὲν ἀφιέσθαι φησι, τὸ Διόνυσον δ' ἀπεῖναι νῷ, καὶ ἐν ἠπείρῳ πᾶν βακχεῦον, ἐπτερύξαντα τῷ σκιλλοῦντα τὰ ἐνταῦθα ἀπορέοντα. κύμβαλά τε τοῦτα ὕπεια, καὶ κρατῆρ' οὐσεραμμένοι χρυσοῦ, καὶ αὐλοὶ θορμοὶ ἐπὶ καὶ τὰ τύμπανα δὲ, ἀφοσιοῦται καὶ μοσα, καὶ τὰς νεβρίδας ὁ ζέφυρος οἱ ὄν αἴρει ἀπὸ τῆς γῆς. ὄφεις τε ἕξ, οἱ μὲν, ἐμπλέκονται θύρσοις. οἱ δ' ὑπὸ τοῦ οἴνου παρῆνται, χώννυνται αὐτοῦ τοῖς βάκχαις καθεύδουσαις. βότρυς δὲ, οἱ μὲν, ὀργῶσιν. οἱ δὲ, πορκάζουσιν. οἱ δ' ὄμφακα, οἱ δ' οἰνανθαι δοκοῦσι, σισοφισμένου τοῦ Διονύσου τὰς ὥρας τῶν ἀμπέλων, ὡς ἀεὶ τρυγῶμεν. ἀμφιλαφὴς δ' οὗτος τί οἱ βότρυς, ὡς καὶ τῶν πετρῶν ἀπερπάσαι, καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπερείμασθαι. ὀπωρίζουσι δὲ προσεπόμενοι,

τουτί δ' ἐστὶ σοι καὶ παρὰ τ' Ἰταφῆς ὦ παῖ, γινώσκειν· τὰ γὰρ
ἐχόμενα τ' νήσε, παρακλησιάπαν ὁρᾷς, καὶ ἀλλήλοις ξύμ
μετρα, καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοῖλα ἐκπεμένοις· τοῦτο καὶ ὦ
Σώκρατες ποτὲ, πρὸς τὰ τέμπη τὰ θετταλικὰ ἐπαθε· στε
νοὶ γὰρ κἀκεῖνοι αὐλῶνες τὴν ἀχμονίαν τὴν ὁρῶν,
ἐναπεσημήνατο τοῖς τμήμασι· καὶ πετρῶν τι οἱ κοι φα
νερόν ἐστι, παρακλήσιοι τοῖς ἐξηρμοσμένοις σφῶν πέφ
τραις· ὕλην δ', ὁπόση χιδὸν ἐντὸς τῶν ὁρῶν, ἐπαυλεῖται ἦκος,
οὔπω ἄθηλος· λείπονται γὰρ δὴ ἔτι αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν
τὸ μὲν δὴ τῆς νήσου πάθος, τοιοῦτον ἡγώμεθα· ζῦγμα δὲ
ὑπὸ τοῦ πορθμοῦ βέβληται, ὡς μίαν ὑπ' αὐτοῦ φαίνεσθαι·
καὶ τὸ μὲν, ὑποπλεῖται τοῦ ζύγματος· τὸ δὲ, ἀμαξεύεται·
ὁρᾷς γάρ που τοὺς διαφοιτῶντας αὐτὸ, ὡς ὁδοποροῦσι τὰ
ἄκρα, καὶ ναῦται· τὴν δὲ νῆσον ὦ παῖ, τὴν πλησίον, θαῦμα
ἡγώμεθα· πῦρ γὰρ δὴ ὑποστύφει αὐτὴν πᾶσαν, σκληράσα
τι, καὶ μυχοὺς ὑποδύσεις τῆς νήσου, δι' ὧν ὥσπερ αὐλῶν
ἡ φλὸξ διεκπαίει· ῥύακάς τι ἐξορύσσεται θερμούς, παρ' ὧν
ἐκπίπτουσι ποταμοὶ πυρὸς, μεγάλοι τε, καὶ τῇ θαλάττῃ
ἐπικυμαίνοντες. καὶ φιλοσοφεῖν μὲν βουλομένῳ τὰ τοιαῦ
τα, νῆσος ἀσφάλτου, καὶ θεᾶς παρεχομένη φύσιν, ἐπιδεᾶ
ὑφ' ἁλὸς αὐαθρωθῇ, πολλοῖς ἐκπυροῦται πυρσοῖς, τὸ
τοῦ ὕλιν ῥιβίζοντα παρὰ τῆς θαλάττης ἀσαπῶσα· ἡ
γραφὴ δὲ, τὰ τῶν ποιητῶν ἐπαινοῦσα, καὶ μῦθον τῇ νήσῳ
ἐπιγράφουσιν, γίγαντα μὲν βεβληκέναι ποτὲ ἐνταῦθα· δυνά
γουσι δ' αὐτῷ, τ' νῆσον ἐπανισχοῦναι δισμοῦ ἐγκεῖσθαι· οὐκεῖ
δὲ μήπω αὐτὸν, ἀλλ' ἀναμαχίζεσθαι ὑπὸ τῆ γῆ ὄντα· καὶ τὸ
πῦρ τοῦτο σωαπειλεῖν ἐκπνεῖν τουτί· δὲ καὶ τὸν τυφῶ φα
σὶν ἐν Σικελίᾳ βούλεσθαι, καὶ τὸν ἐγκέλαδον ἐν Ἰταλίᾳ
ταύτῃ· οὓς ἔπειρόν τι, καὶ νῆσοι πίζουσιν, οὔπω μὲν τιθηνοῦ
σας, ἀλλὰ δὲ ἀποθνήσκοντας· ἴσι δ' σοι ὦ παῖ, μὴδ' ἀπολεῖ

σπάρτας

γῆ. πέπακται δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως, λίγαιόν, καὶ λάριον μέν σον κῆθαι, καθάπερ ἐπεζευγμένος τοῖς πελάγεσιν· ἴσος δ' αὐτῷ, μικράκιον μὲν ἐν δεξιᾷ, λέχριόν τι, κόραι δ' ἐν ἀρίστερᾷ· θάλαττα δὲ αὗται, καλαὶ, καὶ ἱκανῶς ὕδριοι, τὴν τῶν ἰχθύων ἀποφαινούσης γῆς παρακάθηται.

ΝΗΣΟΙ.

Οὐλιὼς πᾶς, καθάπερ ἀπὸ γωνίας διαλειπόμενος πόλεως τουτονὶ τὸν νήσων, οἷον πρυμνήσιον τῆς ἀὼς τὸ ἦρος, ὅτι ῥίφυρος ἱλαρὰν ὁρᾷ τὴν θάλατταν, προσπνέων τὴν ἑαυτοῦ αὔραν, ἀλλ' ὅπως ἐκὼν λιλήσῃ τὴς γῆς, καὶ θάλατταν σοι ταυτὶ δόξει, μήτ' ἐρημίαν, καὶ ἀναχωρήσουσα, μήθ' ὑπήκοα, καὶ γαλήνη· πλωτὴ δέ τις, καὶ οἷον ἐμπνεῦσ· ἰδοὺ ἐμβεβλήκαμεν. εὐγχωρῆς γάρ που καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποκρίνασθαι; εὐγχωρῶ, καὶ πλέωμεν. ἡ μὲν θάλαττα ὡς ὁρᾷς, πολλή· νῆσοι δ' ἐν αὐτῇ, μὰ Δί' ἡ Λέσβος, καὶ Ἴμβρος, ἡ Λῆμνος, ἀλλ' ἀκλαῦσαι, καὶ μικραὶ, καθάπερ κῶμαί τινες, ἢ σταθμοί, νῦν Δι' ἐπαυλία τὴ θαλάττης. ἡ μὲν δὴ πρώτη σφῶν, ὀρμυνή τί ἐστι, καὶ ἀπότομος, καὶ τειχήρης τῇ φύσει, ἀκρωνυχίαν ἐξαίρουσα πανύ τὴν Ποσειδῶνι, καὶ πέρρως τι, καὶ ὕλης, καὶ τοῖς μιλήτοις βόσκουσα ὀρείοις αὖθις, ὧν δρέπεσθαι καὶ τοὺς νηρηΐδας ἐκὸς, ὅταν τὴ θαλάττῃ ἐπιπαύσωσι. τὴ δὲ νήσου τὼ ἐφεξῆς, ὑπέρειαν τι, καὶ λεώδη ἔσαν, οἰκέσι μὲν ἁλιῆς τι, καὶ ποιμένες ἅμα, ξυμβάλλουσι δὲ ἀγοραὶ ἀλλήλοις· οἱ μὲν, τῶν ποιμαινομένων· οἱ δὲ, ὧν ἤγρευσαν. Ποσειδῶ δὲ τουτονὶ ποιμαίνουσιν ἐπ' ἀρότρου, καὶ βοῦς ἱδρωῦντας, λογιζόμενοι αὐτῷ τὰς ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἀπειρώπης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρέμνα ἐμβέβληνται ἀρότρου, καὶ τὴν ῥίζαν, οἷον πλίνθους. αὖθις ἐχόμεναι τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν ἄμφω ποτὶ νῆσαι, ῥαγεῖσα δὲ ὑπὸ τῶ πελάγους μίσῃ, ποταμῷ δύρος ἑαυτῆς ἀπενέχει·

πων, ἐξ ὧν αὐτάι τι, καὶ ὁ Γλαῦκος μεθερμόδησας· ὁμοῦ δ' ἐγδεκνύμεσαι τῷ Ορφεῖ τὸν ἑαυτὴν ᾠδεῖον, δ' ἰῶν δὲ ἡ βάλαπα ἀμούσως ἴχει.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

Οὐων ἐν ἰδμῷ δῆμος, ἐὴν δ' αὖ ὁ ἰκ τῆς Κορίνθου, καὶ βασιλῆς οὐτοσί τοῦ δ' ἐμὸν Σίσυφον αὐτὸν ἡγώμεθα, τίμοσος δὲ τουτὶ Ποσειδῶνος, ῥεῖμά τι προσηχοῦν τῇ ἐαλάπῃ, αἰ γὰρ τὴν πτύων κόμαι, τοῦτο ἄδουσι, τοιάδι ὦ παῖ, σμαίνει· ἢ ἵνα τῆς γῆς ἰκόπισοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, λευκοθέασα τὴ, καὶ τοῦ τὴν νηρεΐδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἢ γὴ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται· καταῖρει δὲ ἤδη ἐς αὐτίω, ὧν δελφῖνος οὐνίσου· καὶ ὁ δελφὶς τὸ νῶτα ὑποσρωγγυὺς, φορῆι καθεύδοντας, δια λιθαίνων ἀποφυτὶ δ μαλήνης, ὡς μὴ ἐκπίσοι τοῦ ὕπνου· προσιόντι δὲ αὐτῷ, ῥῆγνυταί τι κατὰ τὸν ἰδμὸν, ἄδυτον, διαχούσης τῆς γῆς ἰκ Ποσειδῶνος· οὗ μοι δοκεῖ κὴ Σισύφω τούτῳ, προικὸν τὸν τοῦ παιδὸς ἔπλουν, κὴ ἵτι θύειν αὐτῷ δίσι. θύει δὲ ταῦρον τουτονὶ μέλανα, ἀποπαύσασθαί μιν αὐτὸν ἰκ τῆς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγυιᾶς· ὁ μὲν οὖν τῆς θυσίας λόγος, καὶ ἡ τὴν θυσαύτων ἰδιὰς, κὴ τὸ ἐναγίσμα τῷ παῖ, καὶ τὸ σφάπειν, ἐς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκεῖσθω ὄργια· σιμὸς γὰρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῇ ἀπόβητος, ἅτ' ἐποθνήσασαν τὸς αὐτὸν Σισύφου τοῦ σοφοῦ· σοφὸν γὰρ ἦν που ὁ λοῖ αὐτὸν ἢ ἐπιστροφὴ τοῦ εἴδους· τὸ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος εἶδος, ἢ μὲν τὰς χυρὰς πέτρας, ἢ τὰ θεπαλικὰ ὄρη ῥῆξεν ἐμέλλει, ἐνὸς ἂν που ἐγγράφετο, καὶ οἱ ὂν πλήθων· ξίνον ὃ τ' Μελικέρτην ποιέμενος, ὡς ἐν τῇ ἑῇ ἔχοι, μηδὲ καθορμιζόμενον, καὶ κιλθόντ τὸν ἰδμὸν αἰαπετάσαι τὰς σφύρας, κὴ χρηίσθαι τῷ Μελικέρτῃ οἰκον· ὁ δὲ ἰδμὸς ὦ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν ἑῇ θαίμονος, ἐγγυπιάζων ἑαυτὸν τῇ

φρουρὸς γάρ τις αὐτῷ δράκων ἐμπέπλεκται, δεινὸν βλέπων, καὶ ὑπροροῶν τοῦ καθόδου. ὅσον ἀρχὴ τῆς νεὼς, ἐπειδὴ βλέπει ἐς αὐτὸν ἡ τοῦ πλοὺ αἰτία. καὶ Τίφυς μὲν ὧ πεῦ, κυβερνᾷ. λίνῳ δὲ οὗτος πρῶτος ἀνθρώπων ἀπτεσυμίνιν θαρρῆσαι τῷ πηγῷ. Λυγκεὺς δὲ ὁ Ἀφαρέως, ἐπιτέτακται τῇ πρῴρᾳ, δεινὸς ὢν πολλοῦ τι ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ καταβλέψαι τοῦ βάθους. καὶ πρῶτος μὲν, ὑποκειμένων σωμάτων ἀιδίων, πρῶτος δὲ, ὑποφαύουσαν γῆν ἀπασάσθαι. ἀλλὰ νῶϊν ἐκπεπλῆχθαι μοι δοκῶ καὶ τοῦτον Λυγκέως ὄμμα τὴν προσβολὴν τοῦ φάσματος. ὑφ' οὗ καὶ οἱ πυνθάνονται ἀφασάμενοι τὴν αἱρεσίαν. Ἡρακλῆς μὲν, ἄτρεπτος μένει τοῦ θαύματος, ἄτε δὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐντυχών. οἱ δὲ λοιποὶ, θαῦμά τι οἶμαι τοῦτο λέγουσιν. ἐρᾶται γὰρ αὐτοῖς Γλαῦκος ὁ πόντιος. οἰκῆσαι δὲ οὗτοι ποτὲ λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πᾶσι μέν τινος ὧν τῆς θαλάττης γεύσασθαι. κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, ἐς τὸ τῆν ἰχθύων ἀπενεχθῆναι κἀκεῖ μαντεύεται μὲν οὖν μέχρι τοῦ εἰκός. πορίζει γὰρ αὐτῷ τῆς τέχνης. τὸ δὲ εἶδος, ὑγραὶ μὲν αὐτῷ χρεῖαι βόστρυχοι, λευκοὶ δὲ ἰδεῖν, καθάπερ κρωμοί. βραχεῖς δὲ πλόκαμοι κόμης, καὶ τοῖς ὤμοις ἐπεχιτῶνες, ὅσον ἐπιπάσασθαι θαλάσσης, ὀφρῦς λάσιαι, συνάπτουσαι πρὸς ἀλλήλας, οἷον μία. φολὶς τοῦ βραχίονος, ὡς μεγύμνασται πρὸς τῷ θαλάσσῃ, ἐμπίπτων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λιπαίνων αὐτὰς τῷ νήξει. φολὶς τῆν σφόνου, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα, καὶ φυκίων. γαστὴρ δὲ ὑπόκειται παραλλάττουσα, καὶ ἀπορρώσα ἤδη. ἰχθῦν δ' ἔοικεν ἢ τῷ λοιπῷ τὸν Γλαῦκον δηλοῖ πρὸς οὐρανίαις ἐξηρμένα, καὶ πρὸς τῷ ἐξῶ ἐπεστραμμένα, τὸ δὲ μιλτῶδες αὐτῆν, ἁλιπορφύρου τί ἂν ἔος ἔχει. πορίζουσι δ' αὐτὸν καὶ ἁλκυόνες, ὁμοῦ μὲν ἀδούσαι τὰ τῆν ἀνθρώ-

Αἴας, βίβλῳ μὲν τ ἑαυτοῦ ναῶν· ἐμπύρᾳ δὲ αὐτῆς ἀπο-
πνεύσας, ὁμόσε κεχώρηκε τοῖς κύμασι· τ μὲν, διεκπεύ-
σων· τὰ δὲ, ὥσπερ ὁμοχος· τὰ δ, ὑπαντλῶν τῷ σάλῳ· γυμνὰς
δ' ἐσ τύχων, αἱ δὲ γυμναὶ, πέτραι εἰσὶν, ὑπερφαίνουσαι τοῦ
ἁλὸς πόλπα, λόγος ὑπέρφρονας λέγει κατὰ τ θεῶν αὐ-
τῶν· ἐφ' οἷς ὁ Ποσειδῶν αὐτὸς ὧν τὰς γυμνὰς εἶλε, φοβε-
γὰς ὦ παῖ, ἢ χειμῶνος πλέως, ἢ τὰς χάπας ἐρημένος·
καίτοι ποτὲ καὶ συνεμάχει τῷ λοιπῷ κατὰ τὸ Ἴλιον· σώ-
φρονέν τε δὴ, ἢ φεισόμενά τ θεῶν· ἢ ἐρέων αὐτ τῷ σκή-
πτρῳ· ναῦς δ' ἐπισὰς ὑβρίζοντα ὁρᾷ, τ τρίαιναν ἐπ' αὐτ φέ-
ρει· ἢ πεπλήξει ὁ αὐχὴν τ πέτρας, ὁ δ' ἐχάνη τ Αἴαντα,
ὡς ἀποσήσαιτο αὐτ αὐτὴ ὕβρεως· ὁ μὲν δὴ λόγος γραφῆς,
ἔτος τὸ δὲ σάφρις, λοιδορεῖ μὲν ὑπὸ κυμάτ ἡ βάλαττα τοὶ
λάδες δ' ἀπέτρας, διὰ τὸ ἀεὶ ῥαίνεσθαι· πῦρ δὲ ἐκ μέσης
ἄπεφ τ νεώς, ἐς ὃ ἐμπνεύσαν ὁ ἄνεμος, πλὴν ναῦς ἔπ, καθάπερ ἐσίφ χωμένην τῷ πυρί· ὁδὲ Αἴας, οἷον ἐκ μέσης ἀρᾶς
φρόνων, πόσ ἀναβρὰς τὸ πέλαγος, οὔτε ναῦν ὁρῶν, οὔτε γῆν· καὶ
οὔτε τὸν Ποσειδῶ προσιόντα δόλοισιν, ἀλλ' ἴσως διατεί-
νομένῳ ἔπ· οὕτω δὴ βραχίονας ἢ ῥᾴμνας ἀπολέλοιπεν·
ὁ αὐχὴν τε ἀνέσηκεν, οἷος ὧν Ἕκτορα, καὶ Τρῶας· ὁ μὲν
δὴ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν τῷ τρίαιναν, ἀράξει τὸ τρῶμος
ὥστε Αἴαντι τῆς πέτρας· αἱ δὲ γυμναὶ, ἄλοιπαὶ, μενεσί τε
ἐς ὅσον βάλαττα, καὶ ἄσυλοι ἐσήκουσι τῷ Ποσειδῶνι.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ.

Ἐμπαίζει μὲν ἡ προβολὴ τ γραφῆς· ὁ λόγος δὲ
αὖ, ἐκ ἀμύητος, ἀλλ' οἰμαι θεσσαλῶν. Λίμνη σίοις
μὲν γάρ, παρὰ τὸ Νέλος ἡ γῆ. Θεσσαλοῖς δὲ Πη-
νειὸς, ὃ σωιεχώρει πάλαι γῆν ἔχειν, πρὶν βιβλημένην τοῖς
πεδίοις ἐρῶν, ἢ τὸ ῥήματος ὧν κλύζοντος αὐτὸ, ὑπὸ τ ὄ-
μπω ἐκβαλεῖν· ῥῆξαι γὰρ ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ τὸν ὄρη, ἢ

λότηρες πεδρόσου. αἱ δὲ ἀνθοῦσαι πᾶς χαίτας, ἐκπιφώ-
κασιν ὑακινθίνοις ὁμοίως ἄνθεσιν.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

Ἰμαι θαῦμά σοι εἶναι ἢ τοὺς μελίπαδας, οὕτω γλῶ-
σσαν ἐχρως κεγραμμένας. ὧν τε καὶ προνομαία δὴ-
λη, καὶ πόδες. καὶ πῆχυς, καὶ τὸ χρῶμα τῆς σο-
φίας, οὐκ ἀτεκτοῦσιν, ἴσα τῇ φύσει διαποικιλοῦσαι αὐ-
τὰς τ γραφῆς. τί δὴ οὖν οὐ συμβόλοις ἀσοφαί; τί δὲ οὐ
ἄσει κομαίζουσιν ὧν τοὺς τοῦ Δαΐφα τοῦ βύρας; λέγουσι
ἤδη Πινδάρεος ὡς ἔρας. πλάπει καὶ νηποίας αὐτὸ, ἵν' ἐμμε-
λὴς ἦδη, ἢ ἔμμασος ᾖ. καὶ ποιοῦσι ταῦτα. τὸ μὲν γὰρ παι-
δίον, ἢς δὰ φύλλα ἀπόκειται, ἢ κλαῦσας μυρίνης, συμβα-
λομένου τοῦ πατρὸς, ἰσχὲ τὸ δεξιὸν τοῦ παιδὸς. ἀφ' ὧν
κύμβαλά τι κατέχειν τὸ οἰκίασαν, ὅπ ἐτίκτετο, ἢ τύμπα-
να ἠκάετο ἐν Ρέασ. ἐλέγοντο δὲ ἢ αἱ νύμφαι χορεῦσαι οἱ,
ἢ ἀνασκιρτῆσαι τ Παῦα. φασὶ δὲ αὖτ ὅτι Πίνδαρος ἐς
τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμιλήσας τε τὸ σκιρτᾶν, ἄδειν τε τὸ
Πινδάρε, ἢ Ρέα ᾖ, ἄλαλμα ἐκπεπόνη, ἢ καὶ βίβρωσκ μὲν
αὐτοῦ ἢ π βύρας. οἱ μαὶ ᾖ ἢ λίθε τὸ ἄλαλμα φάναδαι,
κατισκληκὼς ὑπὸ ταῦθα τ γραφῆς. ἢ τί χρὴ ἄλλο, ἢ ἐξεν-
εμένης. ἄγει καὶ τὰς νύμφας ὑπόρθρους, καὶ οἵας ἐκ πη-
γῶν. ὁ δὲ Παὺ, ἐξορχεῖ μὲν ῥυθμὸν δή τινα, φαιδρὸν δὲ
αὐτῷ τὸ ἦδος, ἢ τῆς ῥινὸς οὐδὲν χαλᾷδις. αἱ δὲ ὑπωμέ-
λιπαι, πρὸς ὀρχοῦνται τὸ παιδίον, ὧν βάλλασαι τὸ μέσ-
λ. καὶ τὰ κέντρα αὐέλκουσαι, δίκη τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξέ-
γ μηπου τὰς χαλκῆκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν, καὶ ἀοιδί-
μωνται γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ὑπὸ τὰ Πινδάρε.

ΑΙΑΣ ΟΛΟΚΡΟΣ, Η ΓΥΡΑΙ.

Ἰ τοῦ πελάγους ἀρίσκηται πέτραι, ἢ ῥέουσα πρὸς
αὐτὰς θάλαπα, ἥρως τι δεινὸν βλέπων ὧν τῶν πε-
τρῶν, ἢ τί ἢ φρονήματος ἔχων ὧν τ θάλαπας, ὁ λοκρὸς

σὺ μηρακίοις, καὶ γυναίοις, βοῦς ὣς φάτην. τουτὶ γὰρ τὸ μετὰ ταῦτ' πόνου τι, καὶ τὸ σὺ δ' ἐπίνῳ. κυριώτερα δὲ ἐν οἴκτῳ τὰ τῆς Κασσάνδρας, ὡς ἐφίησικε μὲν αὐτῇ μετὰ τοῦ πελέκεως ἡ Κλυταιμνήστρα, μαινικὸν βλέπουσα, καὶ σὺν σοβημένη τὰς χαίτας, καὶ τραχεῖα τὴν ὀλοόφωνον αὐτὴ δὲ, ὡς ἄβρως τι, καὶ σεβίως ἔχουσα, πρὸ τῶν ὥρμικε τῷ Ἀγαμέμνονι, ῥίπτουσα ἀφ' αὑτῆς τὰ ἱμάτια, καὶ οἷον προβάλλουσα τὴν τύχην αὐτῶν, ὀλιγωρίαν δὲ ἤδη τοῦ πελέκεως, ἀνασρίφασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκεῖ. βοᾷ δὲ οὕτω τὸ οἰκτρὸν, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ λοιπῷ τῆς ψυχῆς, ἐλεῖν ταῦτα ἀκούοντα. μεμνήσεται γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἀεὶ πρὸς Ὀδυσσέα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν. Hom. ζ.

ΠΑΝ.

Οὐ Παῦα αἰνύμφαι πονηρῶς φασιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐκπηδᾶν τοῦ προσήκοντος, ἐξαύρουσαι, καὶ ἀναβρώσκουσι κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. αὖται δ' ἂν μετακιδάξωσιν αὐτὸν ἐπὶ πρὸς ὄρχησιν, ἥδιόν τῷ ἄδει. προσέχουσι δ' αὐταῖς οὐδὲν, ἀλλὰ πειρῶσι αὐτὰς, καὶ ἀποπτερύσσω τὸν κόλπον, ὡς τίθεσθαι κατὰ μισημβρίας, ὅτι δὴ λίγιστα καθδύσεται ὁ Παῦ, ἐκλιλοίπως τὴν ὥραν. ἐκάθδυσε δ' ἄρα, πρότερον μὲν, ἀναιμένος τι, καὶ πρὸς τὴν ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων τῷ ὕπνῳ. τὸ μὲν γὰρ δὴ, ὑποχολᾷ. προαισθόμεναι γὰρ αὐτῷ αἱ νύμφαι, πεφεύγασι μὲν ἤδη τὸν χαρῆ ὁ Παῦ, δι' ὀλίγου δὲ, ὡς τοῖς σκέλεσιν, ἐπειδὴ βούλονται αὖθις αὐτοί. τὸ δὲ δὴ γέλοιον, οὐ πλέως αὐτῷ λόγος, ἐξεύρηται, μαχαιρίδιον ἐμβεβλημένον ἐς αὐτό. φασὶ δὲ τὸν τῶν ἀχῶν ἀναπήσειν ὑπόρραῤῥαῦ τι αὐτοῦ, ᾧ μὴ δὲ φεύγεσθαι πρὸς αὐτὸν ἐπὶ. ταῦτα αἰνύμφαι παυσυδί. σὺ δὲ, κατὰ δήμους αὐτὰς ὅρα. τὰ μὲν γὰρ τῶν ναϊάδων ἤδη, ῥᾳδίως ἀποῤῥαύουσιν αὖται πᾶς κόμης. ὁ δὲ πρὸ τοῖς βουκόλοις αὐχμὸς, οὐδὲν φαν-

πρὸς αὐτῷ σαύρη, κόρη τι χρησμῳδοῦσα τῷ σηλῷ, ὃς πέλειαν ἐμπεσοῦσαν ἑαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγαμέμνονα ἥκοντα ἐκ Τροίας ἡ Κλυταιμνήστρα δέχεται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὗτοι μιθύοντες, ὡς καὶ τὸν Αἴγισθον θαρσῆσαι τὸ ἔργον. ἡ Κλυταιμνήστρα δέ, πέπλοις τίχνη τινὸς ἀπείρου, τὸν Ἀγαμέμνονα πέδιλα ἔχοντα, πέπλεκται ἐς αὐτὸν ἥκουσαν, ἀμφήκη τοῦτον, ὃς καὶ τε δύνδρα αἴρει τὰ μεγάλα. τὴν τε τοῦ Πριάμου κόρην, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπεσυμένους ἄδουσαν, ἀποκτείνει θρῳδοῦσαν τῷ πελέκει. καὶ ἡμῖν ὡς δράματα ἐξετάζομεν ὧν παῦ ταῦτα, τὰ τραγῳδήματα μεγάλα ἐν σμικρῷ. ἃ δ' ὡς γράφω, πλέα ἐν αὐτοῖς ὄντα σκοπεῖν χάριν λαμπρὰν οὗτοι, χορηγοὶ φαύλους. ὧν νυκτὶ γὰρ ταῦτά που κραταιρὰν δ' ἐκεῖνοι, χορηγοὶ ποτοῦ. φασὶ τὸ πῦρ τοῦ πυρὸς οἱ χρυσοῖ. πλήρεις δὲ ὄντων τραπέζαι, βασιλεῖς ὧν ἐστι τοῦτο ἥρωες. ὧν κόσμῳ τὰ οὐδὲν τούτων ἀποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαιτυμόνες, τὰ μὲν, λευκάκιτα. τὰ δὲ, σωπὶ τρίπαι. τὰ δὲ, ἐπ' αὐτῶν κῆπαι. καὶ κύλικες δέ, ἐκ χειρῶν πίπτουσι, πλήρεις οὐ πολλοὶ λύθρου. καὶ ἀλκὴ τῶν ἀποθνησκόντων, οὐδεμία. μιθύουσι γάρ. τὰ δὲ τῶν κειμένων ἀχήματα, ὁμοῖ, ἐκπίπτοντα τῶν φαύλων ἅλα, σίτου τί, ἢ ποτοῦ ἔλκουσαν. οὐδ' ἀποκέκοπται τῶν κιφαλῶν, ἃς τὸν κρατῆρα κύπτων. οὐδὲ, ἀπέρακται τῶν χέρα, φέρουσαν ἐκπωμα. οὐδὲ, ἐφέλκεται τῶν τραπέζαν, ἐκπεσοῦσαν τῆς κλίνης. οὐδ' ἐς ὦμος, καὶ κιφαλῶν κεῖται, πλησίον δ' φαίη, κύμβαχος. οὐδ' ἀπεῖ τῷ θανάτῳ. οὐδὲ, οὐκ ἐρέωσται φυγεῖν, οἷον πέδης ἐμβεβλημένης αὐτῷ τῆς μίθης. ὠχρὸς δὲ οὐδὲς τῶν κειμένων, ἐπειδὴ οὐ οἱ οἶνος ἀποθνήσκοντας, οὐκ οὐδὺς ἀπολείπει τὸ αἷμα. τὸ δὲ κυριώτατον τῆς σκιῆς, Ἀγαμέμνον ἔχει, κάμοσσος οὐκ ἐπέδοις τραϊκαῖς, οὐδ' ὧν Σκαμάνδρου πηγὴ νίσσει, ἀλλ'

αὐτὸν. ἡ δὲ κάτω, ῥοπάλῳ χρυσῷ ἔπαιεν, σμαράγδοις ἐγκε-
κεντρισμένῳ· ἀλλ' ἦν δίσους οἱ δάκτυλοι· μεταβεβληκὼς δὲ οὐκ
ἦν τοῦ εἴδους ὑπὸ τοῦ ἀλγεῖν, ἦν γε μὴν δὴ ἀλγεῖν ἔοικεν,
ἀλλ' ἀπεύχεται χαίρουσα, ὅτι αὐτῷ πέμπει· ἄπεστι δὲ, οὐχ
ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτεσιλάου κατασταφεῖσα εἰς ἐβάκχευ-
σεν, οὐδ' ὥσπερ ἡ τοῦ Καπανέως, εἰ ὄντως θυσίασ' ἀρθεῖσα,
ἀλλ' ἀσκεύασεν τὸ κάλλος, καὶ οἷον ἐν τῷ τοῦ Ἀβραδάτου ἦν,
φυλάττει αὐτὸ, καὶ ἀπάγει· χαίτην μὲν οὖν μέλαναν τι,
καὶ ἀμφιλαφῆ πεδιχίασα τοῖς ὤμοις, καὶ τῷ αὐχένι, δι'
ἐλῶν δὲ λευκῶν ὑπεκφαίνουσα, ὧν ἐθρύψατο μὲν, οὐ μὴν ὡς
ἀρχαῖα, τὰ γὰρ σημεῖα τὴν ὀνύχων, ἃ δίω γραφῆς· τὸ δὲ
ἐν τῇ παρειᾷ ῥόδεον, οὐδὲ ἀποθνήσκουσαν διαφθύ-
χορηγοῖ δὲ αὐτοῦ, ἅτε ὥρα, καὶ ἡ αὐθάς· ἰδοὺ καὶ μυκτῆ-
ρες ἀγισπαλμένοι τὸ μέτριον, καὶ βᾶσιν τῆς ῥινὸς πράττον-
τες. ὡς ὥσπερ πτόρθοι μιμοσπδεῖς αἰθρύπτεις, ὑπὸ λευκῷ τῷ
μετώπῳ μέλανα. τὼν δὲ ὀφθαλμοὺς ὦ παῖ, μὴ ἀπὸ τοῦ
μελίτους, μήδ' ἡ μέλανος, ἀλλὰ τὸν τι νοῦν θεωρῶμεν,
ὅσος σὲ αὐτοῖς ἐπ, καὶ νὴ Δία ὅσα τὴν ψυχὴς ἀγα-
θῶν ἔσασαν, ἐλευθέρως μὲν διακάμνοντι, τοῦ δὲ φαι-
δρῶς ἔχειν οὐκ ἀπολλαγμένοι· καὶ θρασαλέοις μὲν, λο-
γισμοῦ δὲ ἥσῳ μᾶλλον, ἢ τόλμης· καὶ τοῦ μὲν θανάτου
ξωμένοις, οὕτω δὲ ἀπόνοις. ὅπερ δὲς δὲ ῥώτος ἵμερος,
οὕτω τι ὠκέχυται τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ὠδηλότερον δὴ
ἀπ' αὐτῶν ἀποσβέζειν· γέγραπται καὶ ὁ ῥώς ἐν ἱστορίᾳ τοῦ
ῥόγου· γέγραπται καὶ ἡ λυδία, τὸ αἷμα ὑποδεχομένη, καὶ
χρυσῷ γε ὡς ὁρᾷς τῷ κάλπῃ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ικήμενοι κατ' ἄλλος ἄλλο τὲ ἀνδρῶνος, καὶ τὸ ἀνα-
μίξ τῷ οἴνῳ αἷμα, καὶ οἱ ἐκπνέοντες ὠὴ τραπεζῶν
κρατῆρ τι ἐστὶ λιλακισμένος ὑπὸ αἰθρὸς, ὃς

Παρβία οὐκ ἐτύχων, Ξενοφῶντι δὲ ὁμιλήσασ', γράφει
τὴν Παρβίας, ὁποίαν τὴν ψυχὴν ἐπεκμήρατο· τὰ τείχη ἃ
παῖ, καὶ τοὺς ἐμπεπραμένας οἰκίας, καὶ αἱ Λυδαὶ αἱ καλ-
λαὶ, Πρόσωσα ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν τε, καὶ ἀφεῖν, ὅ, τι αὐ-
τῶν ἀλῶτον· καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὧν ἡ πυρὰ, οὐχὶ αὐτῷ Ξενο-
φῶντι, οὔκουν οἱ δὴν αὐτὸν, ἢ ἐυγχωρεῖ τῷ Κύρῳ· τὸν δὲ
Ἀβραδάτην, καὶ τὴν ἀποβαινοῦσαν ἐπ' αὐτῷ Παρβίαν,
ἐπειδὴ ταῦτα ἡ γραφὴ βούλεται, διασκευώμεθα οἷον τὸ
δρᾶμα· ἥρων οὗτοι ἀλλήλων· καὶ τὴν κόσμου ἡ γυνὴ τὸν ἑαυ-
τῆς, ὅπλα αὐτῷ ἐποιεῖτο· ἐμάχετο δ' ἄρα ὑπὲρ Κύρου πρὸς
Κροῖσον, ὦ τι τραῦμου αἷμα τος, καὶ ἵππων ὀκτὼ, γένος
ἐπὶ σὺ ἀπαλὴν τὴν ὑπήνην, ὅπότε καὶ οἱ ποικιλαὶ τὰ δύσβρα
τὰ νέα, ἐλεηνάζοντες τῆς γῆς ἐκπεσόντες· τὰ μὲν δὴ
τραύματα ὡς παῖ, οἷα ἐκ μαχαιροφόρων· τὸ γὰρ κατακό-
πτων, πρὸς τρόπου τῇ τοιαύτῃ μάχῃ· τοῦ δὲ αἵματος ἀν-
θρακοφανοῦς ὄντος, τὸ μὲν, τὸ ὅπλα χραίνειν· τὸ δ' αὐτὸν· ἐπι
δὲ ὁ καὶ διέῤῥαγε πατὰ τοῦ λόφου· ὁδὲ, ἄρα χρυσοῦ τοῦ
χαλκοῦ ἀνέπικρον ὑακίνθινος, αὐτῷ τῷ χρυσῷ ἐπαστρά-
πτων· καλὰ μὲν οὖν σὺ τὰ φία καὶ ταυτί τὰ ὅπλα, τῷ γε μὴ
ἀσχαίνειν τι αὐτὰ, μὴ δὲ ἀποβαλόντι σὺ τῇ μάχῃ· πολλὰ
δὲ ἀσυρίας τι, καὶ λύδια, Κῦρος ἀνδρὶ ἀγαθῷ δῶρα ἀπέ-
γει· τί τι ἄλλα, καὶ χάλυβον χρυσῆν ὦ ἀρμαμάξης, ἐκ
βασιλέως Κροίσου τὴν ἀρχῶν· Παρβία δὲ οὐπω τοιαῦτα ἐσ-
φορᾶ ἔχειν ἠνήπιος τὸν τρόπον, ἡμὴ σὺ τάφιον τῷ Ἀβρα-
δάτῃ αὐτὴ γένοιτο· τὸν μὲν δὴ ἀναιρήσω, καὶ δὴ διελήλα-
κε τοῦ σώματος· ἀλλ' οὕτω δὴ ἐῤῥωμένως, ὡς μὴ ἂν οἰμωγὴν
ἐπ' αὐτῷ ῥῆξαι· κεῖται γοῦν τὸ σῶμα, ξυμμιτρίαν τῶν ἑαυ-
τοῦ φυλάττον, καὶ νὴ Δία ἄρα, ἧς τὸ αἷμα, οὕτω πως χεί-
λεσιν, ὡς καὶ σιωπῶσης ἐκφαίνεσθαι· ἀνήρτηται δὲ οὐπω
τῶν ἀναιρεθέντων· ἀλλ' ὀφθήσεται, ἐπὶ σωθεῖσαν τῆς κώπης

καὶ ἡ ἀποξέσασα πέτρα, καὶ ὁ τὴν αἰθυῖαν δῆμος, καὶ ὁ ἐν μέσαις ὄρνις, ἀπὸ τοιοῦδε γέγραπται λόγου. οἱ ἀνθρωποι τὰς αἰθυίας ἐπτίθενται, μάτην δι' οὐ τὴν κρεῶν σύνηθες μέλαν γῆν, καὶ νεοσσοὺς, καὶ οὐδὲ πτῶντι, ἢν δὲ τὸ ἐξ αὐτῶν κρίασ. χάσμα δὲ παρέχονται παισὶν ἰατρῶν, οἷαν τὸν βυσαμένους αὐτῆς, θυσίτους ἀποφαίνειν, καὶ κούφους, ὑπνηκαὶ οὔσαι, καὶ πυριάλωτοι. νύκτωρ γὰρ αὐτὰς σὰρξ πίπτουσι. προσάγονται δὲ τὸν κήυκα ὄρνιν ὧν μείρεται τὴν ἁλισκομένων, μιλιδωνὸν εἶναι, καὶ προιγορεύσασφῶν. ὁ δὲ κήυξ, θαλαττίοις μὲν, χρηστὸς δὲ ὄρνις, καὶ ἀπρεπέσμων, καὶ θηρᾶσαι μέν τι, κάρφασιν πρὸς δέ γε ὕπνον ἐρέσσεται, καὶ καθύδει σμικρά. τοῦτό τοι καὶ ἀπομιδοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείναις. ἐπεὶ δὲ ὧν ὧν δαῖτας ἀποπαύσιν, ὃ μὲν, οἱ κουρεῖ πρὸ τῶν πέτρας, αὐδ' ἤκουσιν αἰς ἐπορᾶσαν, ἀπαίρουσαι δικάτην αὐτῷ τὴν τιθραμένων. καὶ καθύδουσιν ἤδη πρὸ αὐτὸν οὐ καθύδοντος, οὐδ' ἂν ἠπειλέντος ὕπνος ποτὲ, ἐμὴν αὐτὰς βούλομ'. εἰ δὲ ὅλου πρόσιόντος αὖθοι τὸ, ὁ μὲν, ἀναβοᾷ τορὸν τε, καὶ ὀξύ. αὖδ' ἀπὸ σωθμάτος ἀρθεῖσαι, φεύγουσιν, ἀνέχουσαι τὸν μιλιδωνὸν, εἰ πετόμενος ἀπέπεσε ποτέ. ἀλλ' ἐντεῦθεν ἴσμεν, καὶ τὰς αἰθυίας πορισρᾶ. ἔστι δ' αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐν μέσαις ἐπάναι τὰς ὄρνισιν, ὃ Πρωτεὺς, ὁ ἐν ταῖς φώκαις. τὸ δὲ μὴ καθύδειν, ὑπὸ τοῦ Πρωτέα. ἐνταῦθα δὲ ὧν παῖ, καὶ καθόρμισται ἡμῖν. καὶ ὅ, τι μὲν ὄνομα τῇ νήσῳ, οὐκ οἶδα. χρυσῆ δ' αὐτὸς πρός με ἐμοῦ ὀνομάζοιτο, ἐμὴν μάτην οἱ ποιηταὶ τὴν τοιαύτ' ἐπωνυμίαν ἐξευρήκασι, τὴν καλήν τε, καὶ θαυμασίαν πᾶσιν. ὥκισται μὲν δὴ, ὅσον βασιλέα μικρὰ δέξασθαι. οὐ γὰρ δὴ καρόσει γε ἐνταῦθά τις, οὐδὲ ἀμπελουργήσει. πορίζει δ' αὐτῇ πηγῶν. ὧν τὰς μὲν, ἀκραιφνὲς τε, καὶ ψυχρὰς ἐκδίδασι. τὰς δὲ, ἐκπυρώσασα. ἐστὶ

βάλλεσθαί τι, καὶ ὑπείρωσαι ὄργιθος· τῷ γὰρ ἄμπελον ὁ
Διόνυσος παρέχει κοινωνὸν πᾶσι, πλὴν τῆς γλαυκός· ἐκείνην
μὲν δὲ μόνην ἄρα ἀπωθοῦσαι τὴν βοτρύων, ἐπειδὴ τοῖς
ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον· ὡς γὰρ τῆς γλαυκὸς εἰ
φ. ἀπεχθάνεται. φάγοι παιδίον, ἀπεχθάνεται πᾶσαν ἡλικίαν·
καὶ οὔτ' ἂν πίοι, καὶ φοβεῖται τοὺς μεθύοντας. σὺ δ' οὕτω θ
ρασὺς εἶ παῖ, ὡς μὴ δὲ τὸν σκιλλοῦντα τοῦτον τὸν φύλακα
τῆς νήσου φοβεῖσθαι, μεθύοντά τι, καὶ ἀπόμοιον τῆς βάκ
χης. οὐδ' οὐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν· ἀλλὰ τοῦ Διονύσου
δῶσα, καὶ τυπτοῦσα αὐτόν τι, καὶ ἀναγράφη, καὶ ὁρᾷ μὴ
παρόντα· τὸ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν ἦθος τῇ βάκχῃ, μετέωρον
μὲν οὐ μὴν ἴσως ὀρωπικῶν φρονήσεων· ταυτὶ δὲ ἡ φύσις
τὰ ὄρη ξυνθεῖσα, νήσον ἔργασται, θαυμαστόν τι, καὶ ὕλης πλέω,
ὅσον κυπαρίττου τε ὑγκλῆς, καὶ πεύκης, καὶ ἐλάτης,
δρυῶν τε αὖ, καὶ κέδρου. καὶ γὰρ τὸν δύνδρον τὸν ἑαυτῆς
γέγραπται τρόπον. τὰ μὲν δὴ σύβαρα τῆς νήσου, συσβαίνά
τι ἀνίσχνδύουσι, καὶ ἰλαφηβόλοι, λόγχας ὧν τοὺς θηρίους
ἡρμόσθαι, καὶ τοξεύσιν. καὶ μαχαίρας δὲ ὧν παῖ, καὶ κο
ρυφὰς φοβοῦσιν οἱ ἀγχίμαχοι σφῶν, καὶ θρασεῖς. δίκτυά
τε σαῖτας διῆκται τῆς ὕλης. τὰ μὲν, ἐγκολπίσασθαι θη
ρίον. τὰ δὲ, διῆσαι. τὰ δὲ, σχεῖν τοῦ δρόμου. καὶ τὰ μὲν,
κλῆσαι τὴν θηρίων. τὰ δὲ, μάχεσθαι. τὰ δὲ, ἥρπακε τὸν βάλ
λοντα. σὺν γὰρ δὴ πᾶς βραχίων γυμνοῦται. καὶ σωρεύουσι
βολὴ κυνῶν ἀνδράσιν, ὡς καὶ τῷ ἠχὼ φαῦλα ξυμ
βακχεύειν τῇ θήρᾳ. τὰ δὲ μεγάλα τῶν φυτῶν, δρυτόμοις
παραδοῦσι, δικαιμένοντες. καὶ ὁ μὲν, διαίρει τὸν πέλεκυν·
ὁ δὲ, ἐμβέβληκεν· ὁ δὲ, θήγει λαβών, ἀπεσόμισμένον ὑπὸ
τοῦ πλήθους. ὃ δ' ἐπισκοπεῖται τὴν ἐλάτην, ἰσοῦ οὖσαν
τῷ μεμερόμενος τοῦ δύνδρου πρὸς τὴν ναῦν. ὁ δὲ, τὴν ὑγιᾶ,
καὶ ὀρθὰ τῶν δύνδρων, τίμιον ὡς τὸ ὀρθικόν. ἡδὲ ἀποῤῥώξ,

λᾶφθαι δόξαι τ' μάχης, ἐς τ' κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀποβλέψαντι τὸν χῶ ἐπ' αὐτ' φαινόμενα, ὁ Ζεὺς ἀφίησι κεραυνὸς ὧν τ' γίγαντα. ὁδ' ἀπαγορεύει μὲν ἤδη, πεδύη δ' τῇ γῇ ἔπι. χθὼν δὲ ἀπήνησε, φύε δ' ὄντος αὐτ' ἐτάνυσε τοῦ Ποσειδᾶνος. περιβέβληκε δ' αὐτοῖς ἄχλυν, ὡς ὅμοια γεγονότα μᾶλλον, ἢ γιγνομένοις φαίνοιτο. τ' δὲ πορίπλοιν, κελεύουσι τοῦτον, οἱ κῆ δράκων, πλούτου τινὸς οἱ μαι φύλαξ, ὃς ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται. τοῦτο χῶ λίγω δ' τὸ ἐνόριον, ὄνθων τε εἶναι τῷ χρυσῷ, καὶ ὅ, τι ἴδῃ χρυσοῦν, ἀγαπᾶν, καὶ θάλπειν. τοῦτοι κἀθιον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὸ τὴν ἐπανόδων μῆλα, ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο, δυσπάλω αὖ πνῶ ξωσῆχον δράκοντι, καὶ ἑαυτοῖν ἐποιοῦντο. καὶ ὁ δράκων δὲ ὁ τῆς Λιβυάδας, ὃ ἔτι καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ μοι τὸν Λιβυάδων ἀπασάσθαι δῆμον ὧν τῷ χρυσῷ. ὃν ἐκεῖνοι πέπεισμαι ὧν τὰς κεφαλὰς ἐποιοῦντο. ἐνταῦθα δὲ καὶ χρυσοῦς αὐτὸς ὁ δράκων. τὰ χῶ κεφαλὴν τῆς χηνὸς ὑπερβάλλει, δ' διὸς οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ κάτω πλούτου. καταρίφης δὲ κἀπῷ τι, καὶ σμίλακι, καὶ ἀμπέλοις ἤδη κ' νῆσος οὖσα, Διονύσῳ μὲν αὖ φασι, τ' Διόνυσον δ' ἀπῆναι νῶ, καὶ ἐν ἠπείρῳ πᾶ βακχεύειν, ἐπιτρίψαντα τῷ σκιλλοῦτι τὸν ἐνταῦθα ἀποδρέποντα. κύμβαλά τε ταῦτα ὕπεια, καὶ κραπέρου αὐλὸς ἐραμμένοι χρυσοῦ, καὶ αὐλοὶ θορμοί ἔπ. καὶ τὸ τύμπανα δὲ, ἀφοφυτῇ κάμυσα, καὶ τὰς νιβρίδας ὁ ζίφυρος οἱ σν αἴρει ἀπὸ τῆς γῆς. ὄφις τε ἓξ, οἱ μὲν, ἐμπλέκονται θύρσοις. οἱ δ' ὑπὸ τοῦ εἴνου παρῆνται, χώννυνται αὐτῶν ταῖς βάκχαις καθύδοντας. βότρυς δὲ, οἱ μὲν, ὀργῶσιν. οἱ δὲ, πορκάζουσιν. οἱ δ' ὄμφακα, οἱ δ' οἰνάσθαι δοκοῦσι, σισοφισμένου τοῦ Διονύσου τὰς ὥρας τῆς ἀμπέλων, ὡς ἀεὶ τρυγῶν. ἀμφιλαφὴς δ' οὗτο τί οἱ βότρυς, ὡς καὶ τὴν πετρῶν ἀπερπᾶσθαι, καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπερίμαθαι. θπορίζουσι δὲ προσιτόμενοι,

τετί δ' ἔπεσοι χ̀ παρὰ τ̀ γραφὴς ὧ παῖ. γινώσκειν. τὰ γ̀ ἐξισμένα τ̀ νήσε, παρεπλησιά πε ὁρᾶς, χ̀ ἀλλήλοις ξύμμετρα, καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοίλα ἐκκαιμένοις. τοῦτο καὶ ἡ Εὐρώπη ποτί, πρὸς τὰ τίμπανα τὰ βυπαλικὰ ἐπαθε. σεισμοὶ γ̀ κἀκένῳ ἀναπίμπρασι τὴν ἀρμονίαν τὴν ὀρῶν, ἐναπεσημήνανθ τοῖς τμήμασι. καὶ πετρᾶν τι οἱ κοίφασροί εἰτι, παραπλήσιοι τοῖς ἐξερμοσμένοις σφῶν πέτραις. ὕλη δ', ὁπόσον χιδὲ ἐντὸς τὴν ὀρῶν, ἐπαπείληπται νήσε, οὔπω ἄθηλος. λείπονται γ̀ δ' ἐπί τι αἰθαὶ τὴν δενδρώων. τὸ μὲν δὴ τῆς νήσου πάθος, τοιοῦτον ἡγώμεθα. ῥῆγμα δὲ ὑπὸ τοῦ πορθμοῦ βέβληται, ὡς μίαν ὑπ' αὐτοῦ φαίνεσθαι. χ̀ τὸ μὲν, ὑπερπλεῖται τοῦ ῥήγματος. τὸ δὲ, ἁμαξεύεται. ὁρᾷς γάρ που τὸν διαφοιτῶντας αὐτὸ, ὡς ὁδεσπόρους τὰ εἴσω, καὶ ναῦται. τὴν δὲ νῆσον ὧ παῖ, τὴν πλησίον, θαῦμα ἡγώμεθα. πῦρ γ̀ δὴ ὑποστύφει αὐτὴν πᾶσαν, σπειρήσαντι, χ̀ μυχοὺς ὑποδιδυκὸς τῆς νήσου, δι' ὧν ὕδωρ αὐλῶν ἡ φλὸξ διεκπαίει. ῥύακάς τι ἐξορύσσεται δενδρους, περ' ὧν ἐκπίπτουσι ποταμοὶ πυρὸς, μεγάλοι τι, καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες. καὶ φιλοσοφῶν μὲν βουλομένῳ τὰ τοιαῦτα, νῆσος ἀσφάλτου, χ̀ θείε περιχομένη φύσιν, ἐπισθαὶ ὑφ' ἁλὸς ἀναβρωθῇ, πολλοῖς ἐκπυροῦται πνεύμασι, τὸ σιὼ ὕλιω ἀριθίζοντα παρὰ τῆς θαλάττης ἀναπεῦσα. ἡ γραφὴ δὲ, τὰ τῶν ποιητῶν ἐπαινοῦσα, καὶ μῦθον τῇ νήσῳ ἐπιγράφειν, γίγαντα μὲν βεβλῆσθαί ποτι ἐνταῦθα. δυῶσι νωῖτι δ' αὐτὸ, τ̀ νῆσον ἐπενιχθῆναι δισμοῦ ἑνεκεν. ἔτι δὲ μήπω αὐτὸν, ἀλλ' ἀναμάχεσθαι ὑπὸ τὴν γῆν ὄντα. καὶ τὸ πῦρ τοῦτο σωαπειλῆ ἐκπνεῖν τοντί. δὲ καὶ τὸν τυφῶ φασιν ἐν Σικελίᾳ βούλεσθαι, καὶ τὸν ἐγκέλαδον ἐν Ἰταλίᾳ τοῦτο. οὓς ἤπειρόν τι, χ̀ νῆσοι πιέζουσιν, εὐπρεπῶ μὲν πιθανῶς, ἀλλὰ δὲ ἀπεθήνησκον τας. ἴσι δ' σοι ὦ παῖ, μὴ δ' ἀπόλεσθε

ἀπ. σπαρτᾶς.

γῆ· πέπακται δὲ ὑπὸ τῆς φυσέως, λίγαιον, ᾗ ἀδρίου μέσαν κέλευθον, καθάπερ ἐπεζευγμένος τοῖς πελάγεσιν· ἰσθμὸς δ' αὐτῷ, μικράκιον μὲν ἐν δεξιᾷ, λίχνιόν τι, κόραι δ' ἴν' ἀρίστερᾷ θαλάσσαι δὲ αὗται, καλαί, καὶ ἰκανῶς εὔδιοι, τῇ τὸν ἔδμὸν ἀποφαινούσῃ γῇ παρακάθηνται.

ΝΗΣΟΙ.

Οὐλαὶ δ' ὧδ' αὖ, καθάπερ ἀπὸ νεὼς θαλείγομέθα
β πρὸς τουτωὶ τ' νήσων, οἷον πέριπλέοντες αὐτὰς
τὸ ἦρος, ὅτι ῥίφυρες ἱλαραὶ ὀλάδες θάλασσαν,
προσωνέωντ' ἑαυτοῦ αὔρασ', ἀλλ' ὅπως ἰκὼν λιλήσῃ τ' γῆς,
ᾗ θάλασσά σοι ταυτὶ δόξῃ, μήτ' ἐξερμίνη, ᾗ ἀναχαιτίζουσα, μήθ' ὑπία, καὶ γαλιλώ· πλωτὴ δέ τις, καὶ οἷον ἐμπνεε· ἴδου ἐμβιβλήκαμεν· ἐυζώρης γάρ που καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποκρίναθαι· ἐυζώρη, καὶ πλέωμεν· ἡ μὲν θάλασσα ὡς ὁρᾶς, πολλή· νῆσοι δ' ἴσιν αὗται, μὰ Δί' ἡ Λέσβος, καὶ Ἴμβρος, ἡ Λῆμνος, ἀλλ' ἀπλαῖαι, καὶ μικραὶ, καθάπερ κῶμαί τινες, ἢ σταθμοί, νῦν Δί' ἐπαύλια τ' θαλάσσης· ἡ μὲν δὴ πρώτη σφῶν, ὀμμήτι ἴση, καὶ ἀπότομος, καὶ τραχὺς τ' φύσιν, ἀκρωνυχίαν ἐξάρεσα πανόπλῳ Ποσειδῶνι, καὶ πόρρος τι, καὶ ὗραι, καὶ τὰς μιλήτασ βόσκεσα ὀρείους ἀνθεσίν, ὧν δρίπεδα καὶ τὰς νηρηίδας ἀκὸς, ὅταν τῇ θαλάσσῃ ἐππαίζωσι. ἡ δὲ νῆσον τλῶ φιξὲς, ὑπίαν τι, καὶ ναώδη ἔσαν, οἰκέσι μὲν ἁλιῆς τι, καὶ ναυρχοὶ ἅμα, ξυμβάλλον δὲ ἀγοραὶ ἀλλήλοις· οἱ μὲν, τῶν ναυρχουμένων· οἱ δὲ, ὧν ὕγρωσαν· Ποσειδῶ δὲ τουτουὶ ναυρχὸν ἐπ' ἀρότρα, καὶ ζύγος ἵδρωσ', λογιζόμενοι αὐτῷ τὰ ἐκ τ' γῆς· ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἠπειρώτης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρῶρα ἐμβέβληται πρὸ ἀρότρου, καὶ τ' ἶνν ῥ' ἤγνυσιν, οἷον πλέων· αὖθ' ἑξόμενοι τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν ἄμφω ποτὲ ἦσαν, ῥαγεῖσα δὲ ὑπὸ τῶ πελάγους μέσου, ποταμῷ δύρος ἑαυτῆς ἀπενέχει.

ἡ ἀκρωνυχ-

πῶν, ἐξ ὧν αὐτά τι, καὶ ὁ Γλαῦκος μιθερμόδησαν· ὁμοῦ δ' ἐνδηκύμενα τῷ Ορφεῖ τῷ ἑαυτῶν ᾠδῷ, δι' ὧν δὲ ἡ βάλαπα ἀμούσως ἴχει.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

Θύων ἐν ἰδμῷ δῆμος, ἂν δ' αὖ ὁ ἐκ τῆς Κορίνθου, καὶ βασιλεὺς οὗτος τοῦ δήμου Σίσυφον αὐτὸν ἡγώμεθα, τιμᾶσος δὲ τούτῳ Ποσειδῶνος, ἠρέμα τι προσηχοῦσι τῇ ἐαλάπῃ, αἰ γὰρ τῶν πτύων κόμαι, τοῦτο ἄδουσι, τοιάδε ὦ παῖ, σημαίνει· ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, λευκοθέασα τὸ, καὶ τοῦ τῶν νηκτῶν θεῶν κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γὴ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται· καταίρει δὲ ἤδη ἐς αὐτὼ, ὦ δελφῖνες δινεῖσι· καὶ ὁ δελφὶς τὰ νῶτα ὑποσρώννυς, φησὶ καθεύδοντε, δισὶ λιθάσιν ἀφθαρτίτε χαλκῆνε, ὡς μὴ ἐκπέσοι τοῦ ὕπνου· προσιόντι δὲ αὐτῷ, ῥήγνυταί τι κατὰ τὸν ἰδμὸν, ἄδυτον, διαχοῦσιν τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος· οὗ μοι δοκεῖ τὸ Σισύφου τοῦτο, προεκπεῖν τὸν τοῦ παιδὸς ἥπλοον, τὸ ὅτι θύειν αὐτῷ δέσι· θύει δὲ ταῦρον τουτονὶ μέλανα, ἀποσφάσας οἶμαι αὐτὸν ἐκ τῆς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγκάλης· ὁ μὲν οὖν τῆς θυσίας λόγος, καὶ ἡ τῶν θυσάντων ἰδέα, τό τε ἐναγίσματε ὦ παῖ, καὶ τὸ σφάπειν, ἐς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκείσθω ὄργια· σεμνὸς γὰρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῇ ἀπόῤῥητος, ἅτ' ἀποθνήσκοντος αὐτὸν Σισύφου τοῦ σοφοῦ· σοφὸν γὰρ ἤδη που ἐνῆλθ' αὐτὸν ἡ ἐπιφροσύνη τοῦ εἴδους· τὸ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος εἶδος, ἡ μὲν τὰς χυτρὰς πίτρας, ἡ τὰς θεπαλικὰς ὄρφνης ἔξειν ἐμελλε, θεινός κου ἐγράφετο, καὶ οἱ ὃν πλήθων· ξίνον δ' τ Μελικέρτην ποιέμενος, ὡς ἐν τῇ ἔμῃ ἴχοι, μεσίτᾳ καθορμιζομένου, καὶ κιλλύει τὸν ἰδμὸν ἀναπετάσαι τὸ σῶμα, καὶ γενέσθαι τῷ Μελικέρτῃ οἰκονόμον· ὁ δὲ ἰδμὸς ὦ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν ᾅδου δαίμονος, ἐγυμνιάζων ἑαυτὸν τῇ

φρουρὸς γάρ τις αὐτῷ δράκων ἐμπέπλεκται, δεινὸν βλέπων, καὶ ὑπορρώων τοῦ καθεύδειν· ὅλον ἀρχεῖ τῆς νιὸς, ἐπειδὴ βλέπει εἰς αὐτὸν ἡ τοῦ πλοῦτος ἀτία· καὶ Τίφυς μὲν ὧ πεῖ, κυβερνᾶ· λέγω δὲ οὗτος πρῶτος ἀνθρώπων ἀπτερυμένῳ θαρρῆσαι τῷ πίτνῳ. Λυγκεὺς δὲ ὁ Ἀφαρέως, ἐμπέπακται τῇ πρώρᾳ, δεινὸς ὢν πολλοῦ τι ἰδεῖν, καὶ εἰς πολὺ καταβλέψαι τοῦ βάθους· καὶ πρῶτος μὲν, ὑποκεκρυμμένων σωμάτων αἰσθέσθαι, πρῶτος δὲ, ὑποφαίνουσαν γῆν ἀνακράξαι· ἀλλὰ νῦν ἐκπεπλῆχθαί μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο τοῦ Λυγκέως ὅμμα τῇ προσβολῇ τοῦ φάσματος· ὑφ' οὗ καὶ οἱ πυκτικῶς χαλεπῶς ἔχοντες τῇ ἱερισίᾳ, Ἡρακλῆς μὲν, ἄτρεπτος μένει τοῦ θαύματος, ἅτε δὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐντυχών· οἱ δὲ λοιποὶ, θαυμάζειν μοι δοκοῦσι τοῦτο λέγουσιν· ἐρᾶται γὰρ αὐτοῖς Γλαῦκος ὁ πόντιος· οἱ κῆσαι δὲ οὗτοί ποτε λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πᾶσαν μὲν τιγος ὧν τῆς θαλάττης γεύσασθαι· κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, εἰς τὸ τῶν ἰχθύων ἀπενίχθαι κῆπον· μαντεύεται μὲν οὖν μέλλοντα ἔσεσθαι πρίτεσι γὰρ αὐτῷ τῆς τίχνης· τὸ δὲ εἶδος, ὑγραὶ μὲν αὐτῷ χλοιάων βόστρυχοι, λευκοὶ δὲ ἰδεῖν, καθάπερ κροωσοί· βαθεῖς δὲ πλόκαμοι κόμης, καὶ τοῖς ὤμοις ἐπαχετώντες, ὅσον ἐπάσασι τὸ θαλάσσης, ὀφρῦς λάσιαι, σωκάπτουσα πρὸς ἀλλήλας, οἷον μία· φῶς τοῦ βραχίονος, ὡς κεγύμνασται πρὸς τὸ θάλασσαν, ἐμπέπων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰς τὸ νῆξιν φῶς τῶν σφόνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύουν κομῶσα, καὶ φυκίων· γαστὴρ δὲ ὑπόκειται παραλλάπουσα, καὶ ἀπειρῦσα ἤδη· ἰχθὺν δ' ἔναι τῷ λοιπῷ τὸν Γλαῦκον δηλοῖ τὸ οὐρᾶιον ἐγκεκριμένα, καὶ πρὸς τὸ ἐξῶ ἐπεστρέφοντα, τὸ δὲ μιμοῦσθαι αὐτὸν, ἁλιπορφύρου τί ἄγος ἔχει· περιβέουσι δ' αὐτὸν καὶ ἀλκυόνες, ὁμοῦ μὲν ἀθοῦσαι τὸν ἀνθρώ-

σύλασ' τῷ ποτεμῷ βλάσεπαι· τούτῳ γὰρ ναυῒ τῷ ὄργῳ
ἐφέηκες, ἀέλλων αὐτὸ, καὶ ἀνακαλύπτων τὸ πεδίον· καὶ
δίπτρα μὲν ἡ χεὶρ ἐς τὸ ἀναρρῆξαι· τὸ δὲ ὄρη πρὶν πε-
πλῆχθαι, δίπαπαι τὸ ἀποχρῶν τῷ ποταμῷ μέτρον· ἀγω-
νίζομένης δὲ πρὸς τὸ σάρκες τ' τίχης, τὸ δι' ἐξὰ τοῦ Πο-
σειδῶνος ὁμοῦ καὶ ὑπέσκληπαι, καὶ προβέβηκε, καὶ ἀπηλᾶ
τῶν πλησὶν, οὐκ ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος·
γέγραπται δὲ οὐ κυανέος, οὐδὲ βαλάπιος· ἀλλ' ὑπηρώπης·
τῷ τοι καὶ ἀπασάζεπαι τὰ πεδία· καὶ ὁμαλὰ ἰδὼν, ἠδ' οὖ-
ρία, καθάπερ βαλάπασ', χαίρει· ἠδ' ὁ ποτεμὸς οἷον αὖθις·
καὶ φυλάπων τὸ εἰς ἀγκῶνα, ποτεμῷ γὰρ οὐ σώνθου ὀρ-
θοῦσθαι, ἀνατίθεπαι τὸν Τιτηρήσιον ὡς κοῦφον, καὶ ποτα-
μώτερον· ἠδ' ὁμολογεῖ τῷ Ποσειδῶνι ἐκρυήσεσθαι τὴν πε-
δίων, ὁδῷ χράμενος· αἰὶ γὰρ καὶ ἡ Θεπαλία, σωιζάνουσ'
τος ὕδη τοῦ ὕδατος, ἐλαίᾳ κομῶσα, καὶ ἀσκὸς ἔχυϊ, καὶ πώ-
λου ἐφαπτομένη σωσαμένου. ἴσαι γὰρ καὶ ἵππος αὖ-
τῇ παρ' αὐτοῦ Ποσειδῶνος, ὅπαν τῷ ἀπορρέοντα τοῦ θεοῦ καρ-
δούσαντος ἡ γῆ ὑποδέξηται εἰς ἵππον.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Ο αὐτόρου, καὶ συμπλεχάσων ἀργὼ δι' ἐκπλοῦ
Β σασα, μίσον ἤδη τίμνει τὸ ῥόθιον τοῦ πόντου·
καὶ θέλγει τῶν θάλαπαν Ορφεὺς ἄσων· ἡ δὲ, ἀε-
κούσα, καὶ ὑπὸ τῇ ὠδῇ κάπα ὁ πόντος· τὰ μὲν δὴ ἀγώνι-
μα τῆς νιὸς, Διόσκουροι, καὶ Ηρακλῆς, Αἰακίδαι τε, καὶ
Βορεάδαι, καὶ ὅσον τῆς ἡμιθέου φορᾶς ἰῶσι· τρόπις δὲ ὑ-
φήρμοσαι τῇ νηΐ, δένδρον ἀρχαῖον· ᾧ κατὰ δωδώνην ἡ
Ζεὺς ἑαυτοῦ ἐς τὰ μαντεῖα ἐχρῆτο· γνώμη δὲ ἐς τ' πλοῦν
ἦδε· χρυσοῦ ἀπόκειταί τι σὲ Κόλχαις κώδιον, κριοῦ ἀρ-
χαίου· ὃς λέγεται τ' Ελλην ὁμοῦ τῷ Φρίξῳ, διὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ πορθμεύσαι· τοῦτο Ιάσων ἱλὴν ὦ παῖ, πειθὼ ἄθλον,

φρουρὸς

Αἴαντ, βέβληκε μὲν τῇ ἑαυτοῦ ναῦν· ἐμπύρᾳ δὲ αὐτὴν ἀπο-
πνιήσασ', ὁμόσε χεχώρηκε τοῖς κύμασι· τὴν μὲν, διεκπαί-
ων· τὰ δὲ, ὥσπερ ὠμόγυος· τὰ δ', ὑπαντλῶν τῷ σάγῳ· γυραῖς
δ' ἐντυχών, αἱ δὲ γυραὶ, πέτραι εἰσὶν, ὑπερφαύουσαι τοῦ
ἀγαίας κόλπου, λόγους ὑπέρφρονας λέγει κατὰ τῶν θεῶν αὐ-
τῶν· ἐφ' οἷς ὁ Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς γυραῖς εἰσῆλθε, φοβε-
ρὸς ὢν παῖ, καὶ χειμῶνος πλέως, καὶ τὰς χαίτας ἐξηρμένος·
καίτοι ποτὲ καὶ σωτηρίαν τῷ λοχρῷ κατὰ τὸ Ἴλιον σώ-
φρονέστατα δὲ, καὶ φειδομένῳ τῶν θεῶν· καὶ ἐρέσσων αὐτῷ σκή-
πτρῳ· νῦν δ' ἐπισπὼν ὑβρίζοντα ὁρᾷ, τὴν τρίαιναν ἐπ' αὐτῷ φέ-
ρει· καὶ πλήξας ὁ αὐχένα τῇ πέτρᾳ, ὁ αὐτίκα τὸν Αἴαντα,
ὡς ἀποσήσαιτο αὐτὸν αὖθις ὕβρει· ὁ μὲν δὴ λόγος γραφῆς,
ἔστω· τὸ δὲ σύμπλεκες, λευκὴ μὲν ὑπὸ κυμάτων θάλαττα ἐστὶ
πάσης δ' ἀπέτρου, διὰ τὸ ἀεὶ ῥαίνεσθαι· πῦρ δὲ ἐκ μέσης
ἄπεστι νεώς, ἐς ὃ ἐμπνέων ὁ ἄνεμος, πλήσῃ ναῦς ἐπ', καθάρ-
σιον ἐς ὃ χρώμενον τῷ πυρί· ὁδὶ Αἴας, οἱ σὺν ἐκ μέσης ἀρᾷ
φλογός, πρόσαντες τὸ πέλαγος, οὔτε ναῦν ὁρῶν, οὔτε γῆν· καὶ
οὔτε τὸν Ποσειδῶ προσίοντα δέδοικεν, ἀλλ' εἰκῇ διάπλουν
νομίζων ἐπ· οὔπω δὲ βραχίονας ἡρήκει ἀμφὶ ἀπολέλοιπεν·
ὑ αὐχένι τε αὐτίκα, οἷος ὢν Ἕκτορα, καὶ Τρῶας· ὁ μὲν
δὴ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν τῷ τρίαιναν, ἀράξει τὸ τρύφος
αὖθις Αἴαντι τῆς πέτρας· αἱ δὲ γυραὶ αἱ λοιπαὶ, μενοῦσί τε
ἐς ὅσον θάλαττα, καὶ ἄσυλοι ἐσήξουσι τῷ Ποσειδῶνι.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ.

Ἰμπλάσῃ μὲν ἡ προβολὴ τῆς γραφῆς· ὁ λόγος δὲ
αὐτῆς, ἐκ ἀμύθητος, ἀλλ' οἱ μαιθαλῶν· Αἰγυπτίοις
μὲν γάρ, παρὰ τὸν Νείλου ἡ γῆ· Θετταλοῖς δὲ Πη-
νειὸς, ὃ σωτηρίαν πάλαι γῆν ἔσχεν, ποτὲ βεβλημένων τοῖς
πεδίοις ὀρῶν, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦτο κλύζοντος αὐτὸν, ὑπὸ τῶν
μήπω ἐκβαλόντων· ἔνθεν γοῦν ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ τὸν ὄρη, καὶ

λότερος τῆς δρόσου. αἱ δὲ αὐθοῦσαι τὰς χαίτας, ἐκπεφῶ
κασιν ὑακινθίνοις ὁμοίως αὐθισιν.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

Ι μοι θαῦμά σοι εἶναι τὸ τοὺς μιλήσιας, οὕτω χλὸ
ὃ χρως γεγραμμένας. ὧν γε καὶ προνομαία δὴν
λυ, καὶ πόδες, καὶ πῆρα, καὶ τὸ χρῶμα τῆς σοφ
λῆς, οὐκ ἀτακτοῦσιν, ἴσα τῇ φύσει διαποικιλούσης αὐ
τὰς τὸ γραφῆς. τί δὴν οὖν σὺ συμβόλοις αἰσοφαί; τί δὲ σὺ
ἄσει καὶ μάζουσιν ὧν τοὺς τοῦ Δαΐφαντος τοὺς θύρασ; γέγονε
ἤδη Πίνδαρος ὡς ὁρᾷς. πλάττει καὶ γυναῖκα οἵαν αὐτ, ἵν' ἐμμε
λὴς ἦδη, καὶ ἔμμετρος ᾖ. καὶ ποιεῖ ταῦτα τὸ μὲν γὰρ πτε
ρὸν, ὡς θάφυλλα ἀπόκειται, καὶ κλῶνας μυρρίνης, συμβαλ
λομένου τοῦ πατρὸς, ἵσχει τὸ δεξιᾶται τοῦ παιδός. ἀφ' ὧν
κύμβαλά τι κατέχει τὸ οἰκίας, ὅτι ἐτέκτηνατο, καὶ τύμπα
να ἠκάκητο ὑπὸ Ρέασ. ἐλέγοντο δὲ καὶ αὐλῆσαι γοργόν σε οἱ,
καὶ αὐασκιρτῆσαι τὰ Παῦα. φασὶ δὲ αὐτ ὅτι Πίνδαρος ἐς
τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμελήσαντες τὸ σκιρτᾶν, ἄδειν τε τὸ
Πινδάρε, καὶ Ρέα ἄλαλμα ἐκπεπόνη, καὶ καθίδρυ μὲν
αὐτοῦ καὶ τὸ θύρασ. οἶμαι δὲ καὶ λίθε τὸ ἄλαλμα φάνιαθαι,
καπισκληκὸς σὺ ταῦθα τὸ γραφῆς. καὶ τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐξει
σμένης. ἄγει καὶ τοὺς νύμφασ σὺ δρόσους, καὶ οἵασ ἐκ πη
γῶν. ὁ δὲ Παν, ἐξορχεῖ μὲν ῥυθμὸν δή τινα, φαίδρυν δὲ
αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τῆς ῥινὸς οὐδὲν χολῶδες. αἱ δὲ ὦπω μέ
λιπαι, πῶς ὀρχοῦνται τὸ παιδίον, ὧν βάλλασαι τὸ μέσ
λι. καὶ τὰ κέντρα αὐέλκουσαι, δίκην τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ
ὑμηνοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ σκιᾶς λιπαρᾶς, καὶ ἀεὶ δι'
μωγῆσαι γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς σὺ τέχναι Πινδάρου.

ΑΙΑΣ ΟΛΟΚΡΟΣ, Η ΓΥΡΑΙ.

Ι τοῦ πελάγους ἀνίσκηται πέτραι, καὶ ῥέουσα πρὸς
αὐτὰς θάλαττα, ἥρως τὸ δηϊον βλέπων ὧν τὴν πε
τρᾶν, καὶ τί καὶ φρονήματος ἔχον ὧν τὸ θαλάττας, ὁ λοκρὸς

σύμβολος ἰών

φλωδρ

σὺ μηρακίοις, καὶ γυναίοις, βαῖς ὧδε φάτυη· τουτὶ γὰρ τὸ μετὰ ταῦτ' πόνος τε, καὶ τὸ σὺ δὲ πίνων· κυρίως τρα δὲ ἐν οἴκτῳ τὰ τῆς Κασσάνδρας, ὡς ἐφίησι μὲν αὐτῇ μετὰ τοῦ πελέκεως ἡ Κλυταιμνήστρα, μαινικὸν βλέπουσα, καὶ στοβημένη τὰς χαίτας, καὶ τραχεῖα τῷ ὠλοφύρῳ· αὐτὴ δὲ, ὡς ἄβρως τι, καὶ σεβίως ἔχουσα, πόδι πεσὼν ὥρμηκε τῷ Αγαμέμνονι, ῥίπτουσα ἀφ' αὑτῆς τὰ σίμματα, καὶ οἷον πόδι βακχεύουσα τῇ τύχῃ αὐτῶν, διηρμένην δὲ ἤδη τοῦ πελέκεως, ἀναρρίφει τὸν ὀφθαλμοὺς εἰκῆ· βοᾷ δὲ οὕτω τὸ οἰκτρὸν, ὡς καὶ τὸν Αγαμέμνονα τῷ λοιπῷ τῆς ψυχῆς, ἐλεῆσαι ταῦτα ἀκούσαντα· μεμνήσεται γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ὧδε πρὸς Ὀδυσσέα τὸν τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν. Hom. 5.

ΠΑΝ.

Οὐ παῦε αἰνύμφαι πονηρῶς φασιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐκπηδᾶν τοῦ προσήκοντος, ἐξαίρουσαι, καὶ ἀναβρώσκουσα κατὰ τὸν ἀμερόχους τὸν τράγον· αὖται δ' αὖ μετεμβάλλουσιν αὐτὸν ἑτέραις ὀρχήσεσιν, ἡδίω τῷ ὄντι· προσέχουσι δ' αὐταῖς οὐδὲν, ἀλλὰ πεῖραν αὐτὰς, καὶ ἀποπειρώμενος τὸν κόλπον, ὡς τίθενται κατὰ μεσημβρίαν, ὅτι δὴ λέγεται καθεύδειν ὁ Παν, ἐκλείουσι πῶς τὼ θύρα· ἐκαθεύδει δ' ἄρα, πρόπαν μὲν, ἀνημένος τε, καὶ πρὸς τῷ ῥίνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λειαίνων τῷ ὕπνῳ· τὸν δὲ, ὑποχολᾷ· προσεισοῦσαι γὰρ αὐτῷ αἱ νύμφαι, πόδι μὲν ἤδη τὸν χῆρι ὁ Παν, δέδιε δὲ, ὡς τοῖς σκέλεσιν, ἐπειδὴ βούλονται αἴρειν αὐτό· τὸ δὲ δὴ γένειον, οὐ πλέως αὐτῷ λόγος, ἐξύρηται, μαχαιρίδιον ἐμβεβληκυῖαν ἐς αὐτό· φασὶ δὲ τὴν ἀκὴν ἀπὸ τῶν ἀκῶν ἀπόσπασιν ὑπὸ ραφῆς τε αὐτοῦ, καὶ μὴ δὲ φθέγγεσθαι πρὸς αὐτὸν ἔπι· ταῦτα αἰνύμφαι πασυδί· σὺ δὲ, κατὰ δήμους αὐτὰς ὅρα· τὰ μὲν γὰρ ναίδων ἤδη, ῥᾳδίας ἀποῤῥαίνουσιν αὐτὰς τῆς κόμης· ὁ δὲ πόδι τοῖς βουκόλοις αὐχμός, οὐδὲν φαν

πρὸς αὐτῷ σταίρη, κόρη τὶ χρυσομίτρης τῶν σολῶν, ἧς πέλεκων ἐμπεσόμενον ἑαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγαμέμνονα ἔκτανε ἐκ Τροίας ἡ Κλυταιμνήστρα δ' ἔχεται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὕτω μιβύοντα, ὡς καὶ τὸν Αἴγισθον βαρῆσαι τὸ ἔργον. ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ, πέπλε τίχην πυρὸς ἀπείρων, τὸν Ἀγαμέμνονα πυθομένη, πέλεκων ἐς αὐτὸν ἧκεν, ἀμφήκη τοῦτον. ὃς καὶ τὰ δένδρα αἴρει τὰ μεγάλα. τὴν τε τοῦ Πριάμου κόρην, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπεσουμένους ἄδουσαν, ἀποκτείνει βρόμῳ τῷ πελέκει. καὶ ἡ μὲν ὡς δράμα ἐξεπάλεμον ὧν παῦ ταῦτα· πέτραγόδηται μεγάλα ἐν σμικρῷ. ὁ δ' ὡς γράφω, πλάων αὐτοῖς ὄψα. σκόπει γὰρ. λαμπήρου οὗτοι, χορηγοὶ φωτός. οὐ νυκτί γε ταῦτά που. κρατῆρου δ' ἐκεῖνοι, χορηγοὶ ποτοῦ. φασὶ πέρι τοῦ πυρὸς οἱ χρυσοῖ. πλῆρες δὲ ὄψων τράπεζα, βασιλεῖς ὧν ἐσιτοῶντο ἥρωες. οὐ κόσμῳ τὸ οὖν δὴ τούτων. ἀποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαιτυμόνες, τὰ μὲν, λιλάκτησαι. τὰ δὲ, σωτίτρησαι. τὰ δὲ, ἐπ' αὐτῶν κεῖται. καὶ κύλικες δὲ, ἐκ χειρῶν πίπτουσι, πλῆρες αἱ πολλαὶ λύθρου. καὶ ἀλκὴ τῶν ἀποθνησκόντων, οὐδεμία. μιβύουσι γάρ. τὰ δὲ τῶν κειμένων ἀκίνητα, ὅμως, ἐκτετμημένα τῶν φαρύγγων, σίτου τε, καὶ ποτοῦ ἔλκουσαν. οὐδ' ἀποκέκοπται τῶν κεφαλῶν, ὃς τὸν κρατῆρα κύπτων. οὐδὲ, ἀπέρακται τῶν χειρῶν, φθάσασαν ἐκπῶμα. οὐδὲ, ἐφέλκεται τὸν τράπεζαν, ἁρπαζάντων τῆς κλίνης. οὐδ' ὃς ὦμος, καὶ κεφαλὴ κεῖται, πλὴν τῆς αὐ φάνι, κύμβαχος. οὐδ' ἀπτεῖ τῷ θανάτῳ. οὐδὲ, οὐκ ἐρέωται φυγεῖν, οἷον πέδης ἐμβεβλημένης αὐτῷ τῆς μίβης. ὠχρὸς δὲ οὐδὲς τῶν κειμένων, ἐπεὶ καὶ αὖ οἱ οἴνῳ ἀποθνήσκοντες, οὐκ οὖδος ἀπολείπει τὸ αὖθος. τὸ δὲ κυρίωτατον τῆς σκιῆς, Ἀγαμέμνον ἔχει, κάμοσσος οὐκ ἐς πεδίους τρωϊκοὺς, οὐδ' ἐς τὸν Σκαμάνδρου πηγὰς ἱκάνει, ἀλλ'

αὐτὸν. ἡ δὲ κώπη, ἐλεφαντίνη χρυσῷ ἐκάστη, σμαράγδῳ ἄνω
καὶ ὄφεσιν. ἀλλ' ἡδίονες οἱ δακτύλοι. μετὰ βέβληκε δὲ οὐσ-
δὲν τοῦ ἕδους ὑπὸ τοῦ ἀλγεῖν, ἧκε μὲν δὲ ἀλγεῖν ἔοικεν,
ἀλλ' ἀπαύστως χαίρουσα, ὅτι αὐτῷ πέμπει. ἄπαντι δὲ, οὐχ
ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτεσίλεω κατασεφθεῖσα εἰς ἐβάκχευ-
σεν, οὐδ' ὥσπερ ἡ τοῦ Καπανέως, οἷον θυσίασε ἀρθεῖσα,
ἀλλ' ἀσκεύασεν τὸ κάλλος, καὶ οἷον ὦὴ τοῦ Ἀβραδάτου ἦν,
φυλάττει αὐτὸ, καὶ ἀπάγει. χάριτην μὲν οὖν τοιαύτην τι,
καὶ ἀμφιλαφῆ πεδιχείασα τοῖς ὤμοις, καὶ τῷ αὐχένι, δ'
ῥῶν δὲ λευκῷ ὑπεκφαίνουσα, ὦὴ ἐδρύφατο μὲν, οὐ μὴν ὡς
αὐχοῦσα, τὲ χρῶ σημεῖα τὴν ὀνύχων, ἡδίω γραφῆς. τὸ δὲ
ἐν τῇ παρειᾷ ὀρύθιος, οὐδὲ ἀποθυήσκουσαν διαφθύ-
χοντος. οἱ δὲ αὐτοῦ, ἤτι ὥρα, καὶ ἡ αὐδώς. ἰδοὺ καὶ μυκτῆ-
ρες αὐτεσταλμένοι τὸ μέτριον, καὶ βᾶσιν τῇ ῥινὶ πράπον-
τες. ὡς ὥσπερ πόρθοι μιμησάμενος ἀφρύες, ὑπὸ λευκῷ τῷ
μετώπῳ μέλαναι. οὐ δὲ ὀφθαλμοὺς ὦ παῖ, μὴ ἀπὸ τοῦ
μετώπου, μήδ' ἡ μέλαινα, ἀλλὰ τὸν τι νοῦν θεωρῶμεν,
ὅσος σὲ αὐτοῖς ἐστι, καὶ νὴ Δία ὅσα τὴν ψυχὴν ἀγα-
θῶν ἐπασάσην, ἱλαρωτὰς μὲν διακήμενοι, τοῦ δὲ φαι-
δρῶς ἔχειν οὐκ ἀπηλλαγμένοι. καὶ θαρσαλέοι μὲν, λοι-
γισμοῦ δὲ ἧσσω μᾶλλον, ἢ τόλμης. καὶ τοῦ μὲν θανάτου
ξωνίοντες, οὔπω δὲ ἀπόοντες. ὅπασδὲ δὲ ὦρώτος ἵμερος,
οὕτω τι ὦπεκίχυται τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ὦπὸ δὲ ἀπὸ τοῦτε δὲ
ἀπ' αὐτῶν ἀποσπάζειν. γέγραπται καὶ ὁ ὦρως σὺν ἰσορίᾳ τοῦ
ὦρους. γέγραπται καὶ ἡ λυδία, τὸ αἷμα ὑποδεχομένη, καὶ
χρυσῷ μὲ ὡς ὁρᾷς τῷ κάλπῃ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ικήμενοι κατ' ἄλλος ἄλλο τὲ ἀνδρῶνος, ἢ τὸ ἀνα-
μίξῃ τῷ οἴνῳ αἷμα, ἢ οἱ ἐκπίοντες ὦὴ τραπεζῶν
κρατῆρ τι ἔτοσί λιλακτσμένος ὑπὸ ἀνδρὸς, ὃς

Παρθία οὐκ ἐτύγχαν, Ξενοφῶντι δὲ ὁμιλήσασ', γράφει τὴν Παρθίαν, ὅπως αὐτὴν τῇ ψυχῇ ἐτεκμήρατο· τὰ τήχη ὧν παῖ, καὶ τοὺς ἐμπεπραμένας οἰκίας, καὶ αἰ Λυδαὶ αἰχμαλωτίδες, Πρόσαις ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν τι, καὶ αἰρᾶν, ὅ, τι αὐτῶν ἁλῶτον· καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὧν ἡ πυρὰ, οὐχὶ αὐτῷ Ξενοφῶντι, οὐκοῦν οἱ δίνη αὐτὸν, ἢ ξυγχωρεῖ τῷ Κύρῳ· τὸν δὲ Λβραδάτην, καὶ τὴν ἀποθανοῦσαν ἐπ' αὐτῷ Παρθίαν, ἐπειδὴ ταῦτα ἡ γραφὴ βούλεται, διασκευώμεθα οἷον τὸ δρᾶμα· ἥρων οὗτοι ἀλλήλων· καὶ τὸν κόσμον ἡ γυνὴ τὸν ἑαυτῆς, ὅπλα αὐτῷ ἐποιεῖτο· ἐμάχετο δ' ἄρα ὑπὲρ Κύρου πρὸς Κροῖσον, ὧν τετραρέυμου ἅρματος, καὶ ἵππων ἀκτὴν, νίσσεται ἐπὶ ἀπάλῃ τῇ ὑπήνῃ, ὅπότε καὶ οἱ ποιηταὶ τὰ δύνδρατα τὰ νία, ἐλιεννὰ ἠχοῦσαι τῆς γῆς ἐκπεσόντες· τὰ μὲν δὴ τραύματα οὐ παῖ, οἷα ἐκ μαχαιροφόρων· τὸ γὰρ κατακόπτειν, πρὸς τρόπου τῇ τοιαύτῃ μάχῃ· τοῦ δὲ αἵματος ἀκραιφνοῦς ὄντος, τὸ μὲν, τὰ ὅπλα χραίνει· τόδ' αὐτόν· ἔπειτ' ἐκ καὶ διέρρανται κατὰ τοῦ λόφου· ἆδε, ἄρα χρυσοῦ τοῦ χραίνους αὐτὸν ἀκινδύνως, αὐτῷ τῷ χρυσῷ ἐπαστράπτων· καλὰ μὲν οὖν σὺ τάφια καὶ ταυτί τὰ ὅπλα, τῷ μὴ αἰσχύνασθαι αὐτὰ, μὴ δὲ ἀποβαλόντα σὺν τῇ μάχῃ· πολλὰ δὲ ἀσυνέτως τι, καὶ λύδια, Κῦρος ἀνδρὶ ἀγαθῷ δῶρα ἀπαγγέλει· τί τ' ἄλλα, καὶ ψάμμον χρυσῆν ὧν ἀρμαμάξης, ἐκ βασιλέως Κροίσου τὴν ἀρχὴν· Παρθία δὲ οὔπω τὸ πρόσφορα ἔχειν ἡγεῖται τὸν τάφον, ἢ μὴ σὺ τάφιον τῷ Λβραδάτῃ αὐτὸν γενόμενον· τὸν μὲν δὴ ἀκινάκην, ἢ δὴ διελήλακεν τοῦ σώματος· ἀλλ' οὗτος δὴν ἐρέφομένους, ὡς μὴ ᾖ· ἐμαυτὸν ἐπ' αὐτῷ ῥίψαι· κεῖται γοῦν τὸ σῶμα, ξυμμετρίαν τῶν ἑαυτοῦ φυλάττον, καὶ νὴ Δί' ἄγαν, ὡς τὸ ἀνδρεῖον, οὕτω τῶν χειρῶν λίσιν, ὡς καὶ σιωπῶσης ἐφαίνεσθαι· ἀπήρτηται δὲ οὔπω τὸν ἀκινάκην· ἀλλ' ὑπόδηθι, ἵνα σωὶ ἔχουσα τὰς κόπτης

ἢ ναῖδος οἵ μαι ἦναι τὸ κρηδέμνον· ἐκὸς γὰρ συγχορεύειν τὰς θυίας τῶν τῷ Μέλητι, παριχομένω τὰς πηγὰς ἐπ' ὀρέων τὴν ἐκβολάν· βλέπει δὲ οὕτω τί ἠδύ, καὶ ἀφιλὲς, ὡς μὴ δὲ ὑπὸ τᾶν δακρύων ἐξαλλάπεν τὸ ἴλεων· καὶ ἡ δέρη ἐπ
» ἠδίων, ὑπὸ τοῦ μὴ κεκοσμᾶσθαι· ὄρμοι γὰρ, καὶ αὐγαὶ λί
» θων, καὶ πόδεια ἅρμα, παῖς μὲν σὺ μετρίω τῷ κάλλει γυναι
» ξίν, οὐκ ἀπλῶς προσαυδοῦσι· καὶ νὴ Δί' ὥρας πὶς αὐτὰς
» φορεῦσιν· αὐχρᾶς δὲ, καὶ ἄχαν ὡραίους, ἀντιπράπουσι·
τὸ μὲν, γὰρ ἐλέγχουσι· τὴν δὲ, ἀπάγουσι· τὸ χῆρε αὐα
σκοπῶμεν· ἁπαλοὶ οἱ δάκτυλοι, καὶ ὠμὴκης, καὶ λευκοὶ
κατὰ τὰ ὠλένια· ὁρᾶς δὲ καὶ τὰ ὠλένια, ὡς διὰ λευκᾶς
τᾶς ἐδῶτος, λευκοτέρα ὑποφάινεται, καὶ οἱ μαζοὶ ὀρθοὶ
ὑπαυγάζεσι· τί οὖν ἄμεσαι δῦρε; τί δὲ ὦν τὰς πηγαῖς
τοῦ Μέλητος, Ἀθηναῖοι τὰν Ἰωνίαν ὅτι ἀπάκιζον, μέσαι
ἦγον ὦντο τοῦ ναυπκοῦ, σὲ εἴδη μελιπᾶν· ἔχαιρον γὰρ τᾷ
Ἰωνίᾳ διὰ τὸν Μέλητα, ὡς Κηφισσοῦ, καὶ Ὀλμειοῦ ποτα
μώτερον· σὺ τύδε μὲν οὖν αὐτὰς καὶ χορεύσαις ποτὶ
σὰ ταῦθα· ναὶ δὲ γένεσιν τῷ Ὁμήρῳ ἀμοῦσαι κλώθουσι,
μοῖραι δοκοῦν· καὶ δῶσει διὰ τοῦ ψευδὸς ὁ Μέλης, Πη
νειῷ μὲν, ἀγχυροδίνᾳ ἦναι· Τιτορήσῳ δὲ, κούφῳ, καὶ δόφε
ρῳ· Ἐνιπεῖ δὲ, βάθῳ, καὶ ἀξίῳ παγκάλῳ· δῶσει καὶ Ξανθῷ
τὸ ἐκ Διός· καὶ Ὠκεανῷ, τὸ ἐξ αὐτοῦ πάντες.

ΠΑΝΘΙΑ.

Ἀνδρεία καλὴ, Ξενοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ ἤθους γε
π γράφθαι, ὅτι τε Ἀράσσας ἀπὸ ξίου, καὶ Κύρου
οὐχ ἥπατο, καὶ Ἀβραδάτᾳ ἐβούλετο κοινωνὸν
ποιήσασθαι· ὁποία δὲ ἡ κόμη, καὶ ὁ ὀφρὺς ὅση, καὶ οἷον ἔβλε
πε, καὶ ὡς ἔχει τοῦ σώματος, οὐπω ὁ Ξενοφῶν ἔγνωκει, καὶ
τοι δηνὸς ὢν πολυλαλῆσαι ταῦτα· ἀλλὰ σιγᾷ, ξυγγράφειν
μὲν οὐχ ἱκανὸς, γράφειν δὲ ἱκανώτατος, αὐτῇ μὲν τῇ

ἢ δύνη. οὔτοσί δὲ ὁ λόγος ἕτερος, οὐκ ἐκ Θετταλίας, ἀλλ' ἰωνικός. σοὶ ἡ Κρητικὴ σὺ Ἰωνία τοῦ Μίλητος. ὅδ' ἰφίβοω ἔοικι, καὶ ὁρᾶται τῷ θεατῇ ὅλος, ἐκεῖ ἐκβάλλων ὅσο ἀρ χεται. πίνει δὲ οὐ διψῶσα, καὶ λαμβάνεται τοῦ ὕδατος, καὶ κιλαρύζοντι προσδιαλέγεται, καθάπερ λαλοῦντι. δύκρια δὲ λάβοι ὠωτικὰ τῷ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς, αὖ πρᾶ χρῇ, χάρεται αὐτῇ τῇ κράσει. χαρίεν μὲν οὖν τῆς γραφῆς, αὐτὸς ὁ Μίλης, σὺ κρόκῳ, καὶ λωτῷ κόμσος, καὶ ὑακίνθῳ, χαίρων δι' ἡλικίαν τοῦ ἄνθους, καὶ παριχόμενος ἥδος ἄβρὸν, καὶ μειρακιώδες, καὶ οὐδὲ ἄσοφον. εἰ τοίς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς τοῦ Μίλητος, ἀγασκοπῶντι τὴν ποίησιν. χάρισε δὲ αὐτοῦ, καὶ ὅτι μὴ λάβρους τὰς πηγὰς ἐκδίδωσι, καθάπερ οἶν ἀμαθεῖς τ ποταμῶν γράφιν ται νόμος, ἀλλὰ τὴν γλυκεῖαν κρῆσις τοῖς δακτύλοις διαμώμε νος, ὑπέχει τῷ χεῖρα τῷ ὕδατι, ἀνθοφντί βλύζοντι. καὶ ὁρᾶται ἡμῖν, ὡς τῇ γε Κρητικῇ δι, ὑδωρ οὗτος. καὶ παρακά βηται ἀναίρατι ὡς φασιν ἀλλ' οὐκ ἄναρ ταῦτα ὦ Κρητίς, οὐδὲ ἐς ὕδωρ τὸν σῶτα τοῦτον γράφης. σοὶ γάρ σου ὁ ποταμὸς οὐ οἶδα, ἢ σοφίζεται τινα ὑμῖν θάλαμον, κῦμα αἴρων, ὑφ' ᾧ ἡ δύνη ἔσται. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, λέξω σοι καὶ τὸν τοῦ θαλάμου τέχνιον. λιπὴν αὖρα, κῦμα ὑποδραμοῦσα, σφάλ ξεται αὐτὸ κυρτὸν, καὶ πδιεχὲς, καὶ ἀδύρον ἔτι. ἢ γῆ αὖ ταύγεια τοῦ ἁλίου, χρῶμα προσβάλλει μετώρῳ τῷ ὕδατι. τί σω ὦ παῖ λαμβανόμου; τί δ' οὐκ ἐᾷς ἢ τὰ λοιπὰ διεξιέναι τῆς γραφῆς; εἰ βούλει καὶ τῷ Κρητὶ δια γράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῂς, ὅταν σιαλύμ αὐτῆς ὁ λόγος. λειάδα τοίνυν. ἄβρὸν μὲν αὐτῇ τὸ εἶδος, καὶ μάλα ἰωνικόν. αἰδοῖα δὲ τῷ εἴδει ἐμπρέπει. καὶ ἀποχὴ τοῦτο τῇ παρειᾷ τὸ κάλλος. ἢ χαίτη δὲ, ἀνειλημμένη μὲν ὑπὸ τὸ ὠς, ἐπικοσμεῖ δὲ ἢ κρηδέμνῳ ἁλουργεῖ. δῶρον νυμφικὸς,

δέως, ἢ ἐλευθερίας γράφει· γνωρίζουσι δ' αὖ καὶ τὸν Τίλεμάχου, ἀπὸ τοῦ βλοσυροῦ, καὶ τὸν λοχρὸν, ἀπὸ τοῦ ἔτοιμου· καὶ ἡ στρατιὰ πεύθη τὸ μηράκιον, πορίσεσθαι αὐτὸ βριμῷ ἅμα πίφασι δὲ τὰς αἰχμὰς εἰς τοὔδαφος, σὰλλάπουσι τὸ πόδι, καὶ σκίζονται ὧν τὴν αἰχμῶν, ἀπορήσαντες οἱ πλεῖστοι δυσφορούσας τὰς κεφαλὰς τῷ ἄχει· τὸν Ἀχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης, οἵ χεται γὰρ τοῦτο αὐτῷ μετὸν Πάτροκλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸν σὺδεικνύοντα, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ αὐτὸ τὸ μὴ κομᾶν. βριμᾶ δὲ προσκείμενος τοῖς σφῶσι τοῦ Αντιλόχου· καὶ πυθόμενοι οἱ μαὶ ἐπαγγέλλεται αὐτῷ, καὶ τὰ ἐς αὐτὸν, καὶ τὰ ὅπλα ἴσως, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μέμνονος· ἀποκτίναι γὰρ καὶ τὸν Μέμνονα, ὅσα τὸν Εκτορα, ὡς μὴ δὲ ταῦτα ὁ Αντίλοχος ἐλαφον τοῦ Πατρόκλου ἔχοι· ὅδ' ὁ τῷ τὴν Αἰθιόπων σκηπτῷ, δεινὸς ἔσηκε ἔχων αἰχμὴν, καὶ λεοντῆν σὴμμενος, ᾧ σεσηρὼς ἐς τὸν Αχιλλέα· σκιεῖσθαι μὲν ὧν καὶ τὸν Αντίλοχον· ἡ βάσκη μὲν ὑπήνην πρόσω, κομᾷ δὲ σὺ ἡλικίαν κόμη· καὶ κούφος ἡ κνήμη, καὶ τὸ σῶμα σύμμετρον ἐς ῥᾳδιότητα τοῦ δρόμου· καὶ τὸ αἷμα δὲ οἷον ἐπ' ἐλέφαντι χρῶμα ἐοίκασι, ἐμπεφυσῆσθαι αὐτῷ κατὰ τοῦ σφῶν τῆς αἰχμῆς· κἄπτει δὲ οὐ κατηφὲς τὸ μηράκιον, οὐδὲ νικηρὸν εἰκάσαι, φαιδρόν τι, καὶ μεδιῶν· τὴν γὰρ οἱ μαὶ χαρὰν τὴν ὧν τῷ τὸν πατέρα σῶσαι, φέρων σὺ τοῦ εἴδη ὁ Αντίλοχος, ἀπώλετο ὑπὸ τῆς αἰχμῆς· καὶ τὸ πρόσωπον ἡ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἥλωσαν, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ δύφραινον.

ΜΕΛΗΣ.

Ο μὲν τοῦ Ευπείθους, καὶ ὡς ἦρα Ηυρὼ τοῦ ὕδατος, Ομήρου λείπεται· λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τὴν τὴν ἐκ Ποσειδῶνος, καὶ τὸ ἄρθος τοῦ κύματος, ὑφ' ᾧ

ἀγκύλης, ἱκανὸν μὲν σανίχη τῷ βαθεῖ, ὡς οὐκέτ' αὐτὸν παλεν. τοῖς δὲ μ' ἀριστεῦσι σὺν ἥσασα, καὶ τὸ πρὶν τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς σὺν ἀποκλήσασ τῇ ἀγκύλῃ, οὐκ ἐᾷ μένειν τῷ σφυρῷ τὸν ἀστράγαλον, ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔξω βιαίου ἀποστροφῆς. ἡ γὰρ ψυχὴ ἀποῦσα τοῦ σώματος, ἀσθενὲς μὲν αὐτὸ σφάζεται, δίδωσι δὲ αὐτῷ ἰσχύν, ἐς ὃ ἀπορρήξει πεπέγραπται δὲ, ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῷ οἰκάσαι, καὶ τὸ ἀπαχορδὸν ἐπισημαίνων τῇ χειρί. ὁ δὲ Ἀρίστιχίων, ὅτι οἱ νικῶντες γέγραπται. καὶ γὰρ τὸ αἷμα σὺν τῷ ἀσθενεῖ, καὶ ὁ ἱδρὼς ἀκραιφνὴς. ἔτι καὶ μειδιᾷ καθάπερ οἱ ζῶντες, ἐπειδὰν νίκης αὐθαίωνται.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Τ Ου Ἀχιλλέα φασὶ τοῦ Ἀντιλόχου, πεφυκέναι καὶ οἱ μᾶλλον παρ' Ὁμήρῳ, νεώτατον τοῦ Ἑλλήνων στρατοῦ ὁρᾶν τὸν Ἀντίλοχον, καὶ τὸ μιστύλλασθαι τὸν τοῦ χρυσοῦ σίνεων, τὸ ἴσον τῷ ἀγῶνι. καὶ ἀπαγγέλλει τῷ Ἀχιλλεῖ κῆδεσθαι τὸν Πάτροκλον, σοφισαμένου τοῦ Μενελάου παραμυθίαν ὁμοῦ τῇ ἀπιλίᾳ, μεταβαλόντος Ἀχιλλέως εἰς τὰ παιδικά. καὶ θρηνεῖ σφαγιασθέντος ἴσον τῷ πένθει, καὶ σανίχη τὸ χεῖρε, μὴ ἀποκτείνῃ ἑαυτόν. ὅθ' οἱ μαι, καὶ ἀπομόσαι χαίρει, καὶ δακρύοντι. αὐτὰ μὲν οὖν Ὁμήρου γραφαί· τὸ δὲ τοῦ ζωγράφου σφάλμα, ὁ Μίμνων ἐξ Αἰθιοπίας ἀφικόμενος, κτείνει τὸν Ἀντίλοχον, πρεσβυγενῆ μὲν τοῦ πατρός. καὶ τοῦτ' Ἀχαιοὺς οἴεσθαι ἐκ πλάνης. πρὸ γὰρ τοῦ Μίμνονος, μύθος οἱ μίλασθαι. κρατοῦντες δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ σώματος, ὀδύρονται τὸν Ἀντίλοχον, οἱ Ἀτρεΐδαι, καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἰθάκης, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Τυδέως, καὶ οἱ ὁμώνυμοι. ἐπίδηλος δὲ, ὁ μὲν Ἰθακήσιος, ἀπὸ τοῦ συφωνοῦ, καὶ ἰγχηλεότατος. ὁ δὲ Μοσίλιος, ἀπὸ τοῦ ὤμφου. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, ἀπὸ τοῦ σθένου. τὸν δὲ τοῦ Τυ

καὶ τοῦ ἰλλιωικοῦ κικρατηκέναι, βοῶσι γοῦν, ἀναπνεῦσαι τε βάκων· τὸ μὲν, τὸ χεῖρε ἀσασήσειν· οἱ δὲ, τὸ ἐδῆται· οἱ δὲ, αἶρον· ἀπὸ τῆς γῆς· οἱ δὲ, τοῖς πλησίον ἱλαρὸν προσαλαλάσσι· τὸ γὰρ ἄτοπος ἐκπληκτικὰ, καὶ συγχωρῆσαι τοῖς βιαίοις, τὸ τῷ καθικτῷ ἕναι· ἢ τίς οὕτως ἀναίσθητος, ὡς μὴ ἀσαχραγεῖν ὧν τῷ ἀθλητῇ; μεγάλας γὰρ δὴ αὐτῷ ὑπάρχοντος, τοῦ δὶς ἤδη νικῆσαι παλάμπα, μεῖζον τοῦτο νικᾶ, ὅτι καὶ τῆς ψυχῆς αὐτὰς κτησάμενος, ἐς τὸν τῆς ἀλβίων πίμπλη χῶρον, αὐτῇ κόνει· μὴ σωτυχία νοήσθω τοῦτο· σοφώτερα γὰρ προὐνοήθη τῆς νίκης· καὶ τὸ πάλαισμα οὐκ ἀγνοήσεις· οἱ παγκρατιάζοντες ὦ πᾶι, κεκινδυνευμένῃ προχρῶνται τῇ παλῇ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλασμάτων τι, ἐμὴ ἦσιν ἀσφαλὲς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ὃ ἂς πολὺ γίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης ἐς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν· οἱ δὲ αὐτοὶ, τῷ σφυρῷ προσαλαλάουσι· καὶ τῷ χέρα σριβλοῦσι, προσόντος τοῦ πάιειν, καὶ σ' ἀλλεῖσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ὄρια, πλὴν τοῦ δάκνειν, ἢ ὀρύπτειν· Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες οἱ μαι ἑαυτοὺς ἐς τὰς μάχας· ἡλεῖοι δὲ ἀγῶνος, ταυτὶ μὲν, ἀφαιροῦσι· τὸ δὲ ἄγχειν, ἐπαινοῦσιν· ὅθεν τὸν Ἀρρίχιώνα, μίσον ἤδη μηκὼς ὁ αὐτὶ πάλος, ἀποκτεῖναι ἔμελλε· καὶ τὸν μὲν πῆχυ τῇ δεξιᾷ βαλὼν, ἀποφράξας αὐτῷ τὸ ἄσθμα, τὰ σκέλη δὲ τοῖς βραχίοσιν ἐναρμόσας, τῷ περιδέρασ ἐς ἑκατέραν ἀγκύλιν ἄκρῳ τῷ ποδὶ, τῷ μὲν πνίγματι, ἔφθη αὐτὸν, ὑπηνεμοῦ τοῦ σὺν δύσεσθαι πνεύματος, τοῖς ἀθλητηρίοις σύτριχοντος· τῇ δὲ ἐπιπόσει τῶν σκελῶν αὐτημένῃ χρησάμενος, οὐκ ἔφθη τὸν λογισμὸν τοῦ Ἀρρίχιώνος, ἐκλακτίσας γὰρ τὸν παρὸν τοῦ ποδὸς Ἀρρίχιώνα, ὑφ' οὗ ἐκλυδωνίσθη αὐτῷ τὸ δίκαι, κριμαγνυμένης ἤδη τῆς

αὐτὸ ἰῶ, καὶ ῥᾴων γίγνεσι· καὶ ξανθὸν μὲν, καὶ χρυσοῦ πρέπε, τὸ
ἀπεκτονῶ τῆς κόμης· τὸ δὲ ὦτα θέατρα κίνησον, ἔχει γὰρ
ἐς αὐτὸ παραλλάττον, ὑπὸ τοῦ πεπόχθαι· τὴν δὲ ὀφρύων,
χάρισαι μὲν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀρχιάθαι, καὶ ὁμόσαι ἐκπεφυκέ-
ναι τῆς ῥινός· χαρίεσσον δὲ τὸ πεπῆχθαι· δῆ γὰρ αὐτὰς
μὴ προβιβλῶσθαι τὴν ὀφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸ βι-
βλῶσθαι αὐτοῖς· ἢ παρεκὰ δὲ, ὑποδίκειται μὲν τὸν ἀπὸ τ
ὄμματος ἵμερον, διαφαίνει δὲ τὸ ἱλαρόν· τὸ γὰρ φιλομει-
δὲς, οὐ παρεκὰ μάλιστα· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κίκραυ? μὲν ἀπὸ
τοῦ χαροποῦς τὸ μέλαν, παρίχονται δὲ τὸ μὲν ἱλαρὸν,
ἀπὸ τοῦ καιροῦ· τὸ δὲ ὠρᾶον, ἀπὸ τ φύσιος· τὸ δὲ γαῦρον,
ἀπὸ τοῦ ἄρχειν· σῶμα δὲ ἁπαλὸν, καὶ ἀνάμεσον, ἢ πώρασ
ῥωπικῆς· φιλῆσαι μὲν, ἥδισον· ἁπτᾶσθαι δὲ, εὐρᾴδιον·
ἃ δὲ ἀπόχρη σοι μαθεῖν, ὅρα παιδίον· χλὴν αὐθηρὰ, καὶ
ἴσα· σῶμα σύμμετρον, καὶ παραφθινόμενον τῷ ὠχλῷ τῷ
προπαίῳ· καὶ παρακοῦσαι βλακῶμον, τάχα ἐλλιπεῖς·

ΑΡΡΙΧΙΩΝ·

Σ αὐτὰ ἥκεις ὀλύμπια, καὶ τὴν σὺ ὀλυμπίαν τὸ
κάλλισον· τοῦτο γὰρ δὴ καὶ ἀνδρῶν τὸ παγκράτιον·
σίφας θύεται δὲ αὐτῷ Ἀρρίχιον, ἐπαποθανόν
τῇ νίκῃ· καὶ σίφας οἱ αὐτὸν οὕτως ἐλλανοδίκης· ἀτρίκης
δὲ προσηρήθω, διά τε τὸ ἐπιμελῆθαι ἀληθείας, διά τε
τὸ ὡς ἐκεῖνοι γεγράφθαι· τάδιόν τι ἦν δίδασιν ἐν ἁπλῇ
αὐλῶνι, καὶ ἰσχύσῃ τοσοῦτον· καὶ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ νᾶμα,
ἐξορχεῖται κοῦφον· ταυτό τοι καὶ μόνος ποτεμῶν ὦν τῆς
βαλάττης ὀχεῖ· κόπτοι τι αὐτῷ περιπλάκασιν οὐ γλαυ-
κῶ εἶδει, καλοί, καὶ κατὰ τὰ τὴν σιλίνων θυλάκται·
ταυτί μὲν οὖν μετὰ τὸ τάδιον, ἐπισκιφόμεθα, καὶ πολλὰ
ἕτερα· τὸ δὲ ἄρχον τὸ τοῦ Ἀρρίχιόνος, πρὶν παύσασθαι
αὐτὸ σκοπῶν ἐγίνεσθαι γὰρ μὴ τοῦ καππάλου μόνον, ἀλλὰ

μενους, ὃν που δοκεῖς ἀπακτῆσαι. ὅτε δὴ λέγεται ἡ Ροδογούνη κρατῆσαι τῆς μάχης, οὐδὲ ὅσον τὰς δεξιὰς τῆς χαίτης ἀναλαβεῖν, ξυγχωρήσασα ἑαυτῇ βραδύτατα. ἡ δὲ οὐκ ἀπῆρε. καὶ φρονεῖ ὧν τῇ νίκῃ, καὶ ξωπύγιον ὡς ἔστο τὸ ἀσίδιμος ὧν τοῦ ὄγκου, καὶ σὺ κιθαρίζεις, καὶ σὺ αὐλοῖς, καὶ ἔνθα Ελληνιστὶ προσγράπται δ' αὐτῇ καὶ νισαία ἵππος μέλαινα, ὧν λευκοῖς τοῖς σκέλεσι. καὶ τὰς ὄνυχας, λευκά. καὶ τὸ πυθμα, ἀπὸ λευκοῦ τοῦ μυκτῆρος. καὶ τὸ μέτωπον. ἐν ἀστέρι τῷ κύκλῳ. λίθων μὲν σῶν, καὶ ὄρμων, καὶ παντὸς ἀπελοῦ κόσμου, παρακεχώρηκεν ἡ Ροδογούνη τῷ ἵππῳ, ὡς ἀκάλλοιτο, καὶ ἀβρῶς τὸν χαλινὸν διακτήσοι. κοκκοβαφεῖ δὲ ἐσθῆτι καταλάμπει πάντα, πλὴν τοῦ ἑαυτῆς εἴδους. ἐν ἥδεια μὲν τῇ ῥώνῃ, καὶ τλὴ ἐσθῆτα μετρούσῃ ἐς γόνυ, ἥδεια δὲ τῇ ἀναξυρίδι, καὶ παρεχομένῃ γραφὰς ἀπὸ κορυφῆς. τὸ δὲ ἀπὸ ὤμου ἐς ἀγκῶνα, τὸν χιτῶνα διαλεύουσαι πόρπαι ξυνάπτουσιν, ὑπανοιχούσης ἐναλλὰξ τῆς ὠλένης, ἔνθα ὁ δυσμός. ὁ δὲ ὦμος, ἐγκέπαι. καὶ τὸ ἀχῆμα, οὔπω ἀμαβάγος. καὶ τῆς ἀσπίδος ἀκοῦαι χρὴ τὸ μέτριον, καὶ ἀπογράψαι τῷ σφυρῷ. καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς γραφῆς, ἐνταῦθα ἐξετάσαι. ὑπερβάλλουσα γὰρ ἡ ἀρίστερα τὸν πόρπακα, ἔχει τῆς ἀχμῆς, ἀφιεῖσα τοῦ σφυροῦ τὴν ἀσπίδα. ὀρθὴς δὲ ἐγκειμένης ἵππους, ὁρᾶται μὲν καὶ τὰ ἔξω τ' ἀσπίδος. ἡ οὐ χρυσᾶ ταῦτα, καὶ οἷον ῥᾶα, τὰ δὲ ἔσω, καὶ ἔνθα ἡ χεὶρ, ἄλουργά. πρόσαυθι δ' αὐτοῖς ὁ πῆχυς. καὶ δὴ καὶ ἰδεῖν δ' μοι δοκεῖς ὦ παῖ, τοῦ ἐν αὐτῇ κάλλους, καὶ βούλεταί τι καὶ πρὸς τούτου ἀκούειν. ἄκουε δή. πίνδη μὲν ὧν τῇ τῶν Αρμενίων τροπῇ. καὶ ἡ ἔννια, ὀχουμένης. ὄχεται δὲ ἀρὴν τῶν ἀνδρασ, οὐς νῦν ἔρηκεν. σὺ γάρ μοι δοκεῖς ἀεὶ τοῦ σφάλλεσθαι. καὶ τὸ μὲν ἀνηλημμένον τῶν τριχῶν, ἀθροῖ κόσμῳ, τὸ ἀνήρωχον κολαζόσῃ. τὸ δὲ ἄστατον, βακχεύου

ὑκίρτηκον ἐς αὐτό· ὁ δὲ, ὑποβλίπει τῷ δι, ἐς τὴν θάλατ-
την ἀφορᾷ, καθάπερ ἑαυτοῦ καὶ τῆς γῆς ἐκλαθόμε-
νος· τῆσι δὲ ὄρνισι, ὀξὺ χριμετίζουσιν, εἰ μὴ παρακούσε-
ται τῆς γραφῆς· τρωχοὶ δ' ἄρματος, ὁ μὲν, ἐξέρμασται τὰς κνή-
μας, ὑπὸ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἅρμα ἐς αὐτόν τῆς δίνης·
ὁδὲ ἐκλιλοσπᾷ τὴν ἄξονα, φόβῳ καθ' αὐτόν, σερμβούσης
αὐτὸν ἐπὶ τὴν δίνης· διὸ πίπτουσι τῷ οἱ τῶν ὄπισθεν ἵπποι·
τῷ τοῦ μὲν, ἀποσάσονται· τοὺς δ' ἄρχοντας πηδᾷ φόβῳ· σὺ δὲ μηρᾴκιον, σωφρονοῦντος σοῦ, ἄδικα μὲν ὑπὸ τῆς μη-
τρυᾶς ἔπαθον, ἀδικοῦμαι δὲ ὑπὸ τοῦ πατρός· ὅτι,
οὐδ' ἤρατο τῆς γραφῆς, βριῶν τινα ποιητικὸν ὧν σοὶ ξυνθῆ-
σαι σκοπιὰς ἔφη αὐτὰ, διὸ ἐθήρασ ἐς Ἀρτέμιδι, δρυὸς
πίπτουσι τὰς παρειὰς, σὺ εἶδε γυναικῶν· λειμῶνος δὲ σὺ
ὦρα μηρακίων, οὓς ἀκμῆτας ὀνόμαζον, μαραίνουσιν ὧν
σοὶ τὰ αὖθι, νύμφαι τὰ αἷσαι τροφοί, τουτονὶ τὴν πηγῶν
ἐκλαχοῦσαι, παραπίπτουσι τὰς κόμας, ἀποβλύζουσαι τὴν
μαζῶν ὕδωρ· ἧμιν δὲ σοὶ οὐδὲ ἡ ἀνδρία οὐδὲν, οὐδὲ ὁ
βραχίων· ἀλλὰ σοὶ τὰ μὲν, ἰσπαράκται τ' μιλῶν· τὰ δὲ,
σωτὶ τρίπαι· πίφυρ' δ' ἡ κόμη· τῷ τὸ μὲν σθένον, ἔμπνευ
ἔτι, καθάπερ μὴ μεθίεμεσον τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ ὄμμα, πε-
ριαιρῆ τὰ τετραμμένα· φοβῆ τῆς ὥρας, ὡς ἀτρωτός τις
ἐλελήθουσα· οὐδὲ γὼ ἀπολείπω τὸ μηρᾴκιον, ἀλλ' ἐπ
τρίπει τι καὶ τοῖς τραύμασι·

ΡΟΔΟΓΟΤΝΗ·

Αἱ τὸ αἷμα πρὶς τῷ χαλκῷ, καὶ πᾶς φοινικὴν
σι, προσβάλλει τί αὖθος τῷ σρατοπέδῳ· καὶ
χάριεν τ' γραφῆς, οἱ ἄλλοι ἄλλως πεπωκότες·
ἵπποι τι ἀπακτοῦντις μετ' ἐκπλήξεως, καὶ παρεφθορὸς
ὕδωρ ποταμοῦ, ἐφ' ᾧ τ' αὖτε· οἱ δὲ αἰχμάλωτοι, καὶ τὸ
ἐπ' αὐτοῖς τροπαῖον, Ῥοδόχων, καὶ Πόρσαι, νικῶσιν Ἀρ'

αὖ πηγαὶ, καὶ αἱ παρ' αὐτοῖς κενταυρίδες. ἡμὲν ἵππλε-
θοί μεν τῶν ἵππων, οἷον παῖδες. ἡ δὲ μετὰ τῶν ἵππων αὖ
τὰς λογιζόμεθα, οἷον ἀμαζόνας, ἢ γὰρ τοῦ γυναικείου εἴδους
ἄβροτης, ῥώννυται, σωφρονεῖ δὲ αὐτῷ τοῦ ἵππου. κεν-
ταυροι δὲ ταυτί τε βρίθη, τὸ μὲν, παρηόνιος ἐγκεπα-
τὸ δὲ, τῶν παρηόνων ὑπερβύεται. τὸ δὲ, κλάδην ἔοικε. τὸ
δὲ, οὐ πράττει. καὶ ὀρρωδοῦντος τοῦ μαζοῦ, μηδιᾷ. τὸ δὲ,
ἀπάλλη ὑπὸ τῶν μητράσι. τὸ δὲ, πολεβάλλει αὐτὰς ὀκλα-
ζούσας. ὁ δὲ, ἐς τὸν μητέρα λίθον ἀφίησιν, ὑβρίζων ἔδη.
καὶ τὸ μὲν τῶν νηπίων ἔθος, οὕτω σαφὲς, ἐκπλημμυρούν-
τος αὐτῷ τοῦ γάλακτος. τὸ δὲ, ἤδη σκιρτῶντα, ἐκφαίνει
τί καὶ τραχύπτος. ὑπάρχει δὲ αὐτοῖς χάϊτη μίλλουσα,
καὶ ὁπλαὶ ἀπαλαὶ ἔπ. ὡς καλαὶ αἱ κενταυρίδες καὶ σὺ
τοῖς ἵπποις. αἱ μὲν, ἢ, λθυκαῖς ἵπποις ἐμπεφύκασιν.
αἱ δὲ, ἐξαισθάνεσθαι σωπάπουσαι. τὰς δὲ, ποικίλλει μὲν, ἀπο-
σίλβει δὲ αὐτῶν, οἷόν τι τῶν εὐκομιδῇ ἵππων ἐκπέφυκεν.
καὶ μελαίνης ἵππου, λθυκὴ κενταυρίς. καὶ τὰ ὀφθαλμώπτατα
τὴν χρόαν τοῦ, ἐς τὴν τοῦ κάλλους συμβάλλει ὁμολογίαν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ο μὲν θηρίον, ἆρα Θησέως ἐμπέπωκε ἢ τοῖς
Ἱππολύτου ἵπποις, εὖ οἶδεν ταύρου λθυκοῦ
κατὰ τοῦ δελφῖνας. ἥκει δὲ ἐκ θαλάττης κατὰ
τοῦ μηρακίου, οὐδὲ μιᾷ δίκῃ, μητρυιᾶς ἢ φαίδρας ξυνοῦ-
σα λόγον ἐπ' αὐτῷ οὐκ ὄντος, ὡς δὴ ἑαυτὸ ὑπὸ τοῦ Ἱππο-
λύτου, αὐτὴ δὲ ἆρα τοῦ μηρακίου ἦρα, ἀπατεῖ ὁ Θησεὺς
τῷ λόγῳ, καὶ καταρᾶται τοῦ παιδὸς τὸ ἐρώμενον. οἱ μὲν
δὴ ἵπποι, ὁρᾷς ὡς ἀπεμάσαντες τὸ ζυγὸν, ἐλεύθεροι ἄφρου-
σι τὴν χάϊτην, οὐδὲ κρεμάσαντες ὥσπερ οἱ λαμπροὶ, καὶ ἐμ-
φρονεῖν, ἀλλ' ἐνδεεῖς φόβου, καὶ πτοίας. ἐρήμωσαντες δὲ ἀφρῷ
τὸ πεδίον, ὁ μὲν, ἐς τὸ θηρίον ἐπέρασπαν φόβῳ. ὁ δὲ αὖ

λύγην, καὶ ἄρχεσθαι, καὶ διαφθύγειν τοῦ ὀφθαλμοὺς, ἢ τὸ τίρμα τοῦ ἀνθρώπου ἐλέγχουσιν, ἀλαθοῦ οἱ μαι ζωγράφου. καὶ τὸ ἥμισυ δὲ φαίνεσθαι τὸ τοῦ Χείρωνος ἦθος, ὃν λείπει μὲν καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς πεπνυσθαι· πράττει δὲ καὶ ἡ πικρὶς, ὑφ' ἧς ἐκμεμούσωται. νανὶ δὲ καὶ ὑποκορισμοῦ πᾶσιν ἔπεστιν, ἁδρός που ὁ Χείρων ὅτι τοῦ παίδας τοῦτο μειλίσσεται, καὶ τρέφει μᾶλλον, ἢ τὸ γάλα. ταυτὶ μὲν πρὸς τὰς ὕρας τοῦ αὔτρου· ὅδε ἐν τῷ πεδίῳ παῖς, ὁ ἱππηδὸν ὢν τοῦ κενταύρου ἀθύρων, οἱ αὐτοὶ ἐπιδιδάσκει ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα ἱππάζεσθαι, καὶ κεχῶσθαι αὐτῷ, ὅσα ἵππῳ. τῷ συμμιτρεῖται μὲν τὸν δρόμον ἐς τὸ αὐτὸ τῷ παιδί· καταχάζοντι δὲ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἥδεσθαι, προσμειδιᾷ μεταστρεφόμενος· καὶ μαγοσύνη λέγει, ἰδοὺ σοι κρεμάνω ἄπληκτος· ἰδοὺ καὶ ὦν κιλβόμαι σοι· ὁ ἵππος ὀξὺς ἄρα, καὶ ἀφαιρᾶν γλῶττα· λαχαρῶς γάρ μοι ἵππασθεὶς θεῖ παῖ, καὶ τοιῶδ' ἵππῳ πρέπων, ὀχοῦσι ποτὲ καὶ ὦν Ξάνθου καὶ Βαλίου· καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἱρήσεις, πολλοὺς δὲ ἄνδρας ἀποκτενεῖς, βίων ὅσα καὶ σωθέντας φύγοντας· ταῦτα ὁ Χείρων μαντεύεται τῷ παιδί, καὶ λαὰ, καὶ σῦφημα, καὶ οὐχ οἷα ὁ Ξάνθος.

ΚΕΝΤΑΥΡΙΔΕΣ.

Τὸ μὲν ὦον τῶν κενταυρίδων ἀγέλαι, δρυῶν ἐκπεφυκέναι, καὶ πετρῶν· ἢ νὴ Δία ἵππων μόνον, ἅτε τοῦ Ἰξίονος ὦν θρέψαντος φασιν· ὑφ' οὗ οἱ κενταύριοι οἰνωθέντες, ἦλθον ἐς κραᾶσιν· τοῖς δ', ὅσα καὶ μητέρων ὁμόφυλοι ἦσαν, καὶ γυναῖκες ἦσαν, καὶ πῶλοι σὺν ἄδην βρεφῶν, καὶ οἷς ἤδιστος· οὐ γὰρ οἱ μαίσεσθαι τῷ Πηλίῳ, καὶ τῇ σὺν αὐτῷ διαίτῃ, καὶ τῷ τῆς μελίσσης φυτῷ, ἀνιμοτροφῆσθαι, καὶ παριχομένῳ τὸ ἰδιόμελι, καὶ τὸ μὴ κλάδεσθαι σὺν τῇ αἰχμῇ· καὶ τὸ ἄστρα κλέπτειν, καὶ

αἰ πηγαὶ,

σὺν τοῦτῳ, καὶ τὸ κῆδος τοῦ Αχαιμένους, ὃ μὲν θεῶν, ὧν τῇ
τοιάφρῳ, καὶ ὀκλίνασ' αὖ Τρῶασ' ἐκμόνῳ τοῦ βοῆσαι, καὶ ὁ
κτεινῶν ὧσπροφάδην, καὶ ὑλυβαίων τε τοῦ Σκαμανδρω
ὕδωρ, ἵπποι τε ἀθανατοι, καὶ ἕλξεις Εκτορος, καὶ ὁ βρυ-
χώμενος ὧν τοῖς Πατροκλεσσείοις, Ομήρῳ γράπται.
γράφει δὲ αὐτὸν καὶ ἄδοντα, καὶ διχόμυθον, καὶ ὁμοφρόσυ-
νῃ Πριάμῳ. τουτονὶ δ', οὔπω ξυνίεντες ἀρετῆς, ἀλλὰ πεῦ-
θος ἔπι, μάλακτι ὑποβρέφασ', καὶ μυελῷ, καὶ μέλιτι, δίθω-
νος ὁ Χείρων γράφειν, ἁπαλὸν, καὶ ἀνήρωχον, καὶ ἤδη κε-
φον. βύβλια μὲν γὰρ ἡ κνήμη τῷ παιδί, εἰς γόνυ δ' αἱ χεῖρες·
ἀγκάλαι γὰρ δὴ αὖπω πομποί τοῦ δρόμου, κόμη τε ἠδεῖα, καὶ
ἔδε ἀκίνητος. ἔοικε γὰρ προσαύρων ὁ ζέφυρος, μεταστά-
την αὐτήν, ὡς μεταπίπτουσης τῆδε, κἀκεῖσε, ἄλλο τι ἄλλος
ὁ πάις ἔη. ὧσκιώδη τι, καὶ βυμοειδὲς φρύαγμα, ἔπι μὲν
ἤδη τῷ παιδί. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀπάκεος βλίμματι, καὶ πα-
ρειᾷ μάλα ἴλεω, καὶ προσβαλούσῃ τί ἁπαλὸν γλώττῃ. ἡ
χλαμὺς δὲ, ὧ ἀμπέχει, παρὰ τῆς μητρὸς οἱ μαλή
γὰρ, καὶ ἁλιπόρφυρος, καὶ πυραυγὴς, ἐξαλλάπτουσα τοῦ κυα-
νήου. κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἱ σὺν λέοντε, πῶ
κασ' ἀρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπαίζειν. νεβρὸν γοῦν ἀρτι
γένικῶς, ἥκει παρὰ τὸν Χείρωνα, καὶ ἁπαλὰ τῷ παιδὶ τὰ ἄβλα. ὁδὶ,
χαίρει ἁπαυτόμενος. καὶ αὖ προδόσιος ἐνοκλάσας, εἰς ἴσον
καθίσας τῷ παιδί, μῆλα ἀπὸ τοῦ κόλπου ὁρίγων αὐτῷ,
καλὰ, καὶ βύδη. καὶ γὰρ καὶ τούτῳ αὐτῶν ἔοικε γεγράσ-
φθαι. καὶ κνήσιον ὁρίγων τῇ χειρί, τάχ' ἂν λείβον δι' ὄνομίαν
τὴν μελιπήων. ὅταν γὰρ πόσις ἀγαθὸς ἐντυχοῦσα νυΐ
σκῃσι, πδεπλνθῆ τὰ κνήσια γίνεται, καὶ ἀποβλύζου-
σι τὸ μέλι οἱ οἶκοι αὐτῶν. ὁδὶ Χείρων, γέγραπται μὲν
ὅσα κένταυρος. ἀλλὰ ἵππου ἀνθρώπῳ συμβαλὼν, βαῦμα
αὐδέν. σωκλεῖται μὲν, καὶ ἐνῶσαι, καὶ διαδοῦναι ἄμφω.

ἐὰ ἀδύρεσθαι, ἢ τὸ ἐν χρῷ τῆς ἰάγνης, ἢ τὸ ὑπὲρ βραχίονα τοῦ
χιτῶνος, ἢ ὡς ἀνυποδησίᾳ χαίρουσιν, ἐφισῶσαι ἀπαλῇ
πόᾳ, καὶ ἀναψυχὴν ἕλκουσαι παρὰ τῆς ὁρόσου, λεπτύνει
τι ὁ πόδ' τοὺς ἰσθμοὺς, καὶ τὸ ἐν ταύτῃς χρώματι, καὶ ὡς
ἄλλο ἄλλῳ ὠτρείπει, δαιμονίως ἐκμιμήσατο. τὸ γὰρ συμ-
βαίνοντας οἱ μὲν γράφοντες, οὐκ ἀληθεύουσιν ἐν ταῖς γρα-
φαῖς. τὰς δὲ ἤδη τὴν παρθένων, εἰ τῷ Παρρασίῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ
κριτῇ ὠτρείποιμεν, ἀπορήσαι ἂν μοι δοκεῖ ὑφ' ἁσαθαι-
τοσοῦτον ἀμιλλᾶσθαι, ἐρασθῆναι, καὶ ἐλικώπιδας, καὶ
καλλιπαρήους, καὶ μιλτόφωνους. Σαπφοῦς τοῦτο δὲ τὸ ἥδιον
πρόσφθεγμα. παραψάλλει δὲ αὐταῖς ὁρῶς, ἀναπλήσας
τοῦ τέρψαι τὸν πάχυν. καὶ ἡνυδρὰ παναρμόνιον ᾄδει, καὶ φι-
σὶ πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. παχῆς τε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
θεοῦ, ῥυθμέν τινα οἶμαι διανοοῦντες, τί δῆτε ᾄδουσι. γέ-
γραπται γάρ τι καὶ ᾠδῆς. τὴν Ἀφροδίτην ἐκφαῦλα τῆς
βαλάττης λέγουσιν, ὑπερέχειν τοῦ οὐρανοῦ. καὶ ὅπου μὴ τὴν
νήσων πρεσβεῖον, οὕτω λέγουσιν. ὀρθοῦσι δὲ οἶμαι Πάφον.
τὸ γένεσιν δὲ ἀκαιρότατα ᾄδουσιν. ἀναβλέπουσα μὲν γάρ,
ἐμφαίνουσιν ὅτι ἀπ' οὐρανοῦ. τὰς δὲ χαίρασ' ὑπίασ' ὑ-
ποκυθοῦσα, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ βαλάττης. τὸ μεδίαμα δὲ
αὐτῶν, καλλίμπης ἐστὶν ἄσημα.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΡΟΦΑΙ.

Ἑβροί, καὶ λαγῶς, ταῦτα ἐπράξατο τοῦ νιὸς
Ἀχιλλέως. ὃς ἐν Ἰλίῳ, πόλιν ἄρασα, καὶ ἵπ-
πους, καὶ ἀνδρῶν σίχας. καὶ ποτάμοι αὐτῷ μαρ-
χοῦσαι, μὴ ἰδεῖν αὐτὸν ῥέειν. καὶ πέσαν μὲν τὴν ὀργὴν,
μισθὸν ἀποδόσθαι Βρισηίδα, καὶ τοὺς ἐκ Λέσβου ἵππους, καὶ
χρυσὸν, καὶ τρίποδας, καὶ τὸ ὅδ' Ἀχαιοὺς ἐπ' αὐτῷ εἶναι.
τὸ δὲ παρὰ τῷ Χείρωνι ταῦτα, μύθων δοκεῖ, καὶ κριῶν ἄξια.
καὶ ἀγαπᾷς ὦ Ἀχιλλεῦ, μικρὰ θύρακα πόλιν ἀπεξεσ-

πόδι τῆς ἀμπέλου ὁδοῖς· φαίης δ' ἂν καὶ τοὺς βότρυς τῇ γραφῇ ἐδώδιμους εἶναι, καὶ ὑποίνους· κἀκεῖνο ἥδιστον, ὦ φίλων κράδης μέλι χλωρὸν ἐνδυκὸς κἀν τῷ κηρῷ· καὶ ἀνάπλημμυρῆν ὠρῶν, ἧς ἀποβλίβοι· καὶ τρυφᾷ λὶς ἐφ' ἑτέρου φύλλου νεοπαγὴς, καὶ σαλεύουσα· καὶ ψυκτῆρος χλακτὸς οὐλβυκοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πλαγοῦ· καὶ γὰρ ξίλβειν ἔοικεν ὑπὸ τῆς ὑποπολαζούσης αὐτῷ πιμελῆς.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

II Libro

Ἀφροδίτην ἐλιφαντίνῳ ἀπαλοῖς μυρρίσι νάουσιν ἄδουσιν ἁπαλαὶ κόραι· διδάσκαλος αὐτὰς ἄγνισοφὴ, καὶ οὐδὲ ἔρωτος· ἐφίζανε γάρ τις ὥρα, καὶ ῥυτίδι περώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπόσιμον ἔλκουσα, τούτῳ δ' αὖ χειρανύσα τὸ σωζόμενον τῆς ἀκμῆς· καὶ τὸ μὲν ἀκμαῖον τῆς Ἀφροδίτης, ἀλδοῦς γυμνὴ, καὶ οὐκ ἀμαυρόν· ἡ δὲ ὕλη, σωφρονίκη μεμυκότος ἐλέφαντος· ἀλλοῦ βούλεται γεγράφθαι δοκεῖν ἢ θεός· ἔκκειται δὲ οἷα λαβίδαι· βούλει λόγου τὸ ὠμὸν ἀβρωμον τῷ βωμῷ; λιβανωτοῦ γὰρ ἱκανῶς ἔχει, καὶ κασίας, καὶ σμύρνης· δοκεῖ δέ μοι καὶ Σαπφοῦς τι ἀνάπτυγμα· ἐπαινετέα τοίνυν ἡ σοφία τῆς γραφῆς· πρῶτον μὲν, τοὺς ἀκαπώμενας λίθους πολιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων αὐτὰς ἐμιμήσατο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτός· οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διαύγειαν αὐτὰς ἐνθεῖσα· ἥτε καὶ ὁπὸ τοῦ ὕμνου περιέχει ἀκούειν· ἄδουσι γὰρ αἱ παῖδες, ᾄδουσι· καὶ ἡ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὰ ἀπᾴδουσαν, κροτοῦσα τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐμβιβάζουσα· τὸ μὲν γὰρ τῆς σολῆς ἀπέριπτον, καὶ μὴ δι' ὄχλου αὐτὰς

γλευτὸν, ᾧ σάγκε, καὶ ὅσα πρὸς γυμνοῦ τοῦ Πέλοπος ἐλέγχη αὖ, καλύπτειν γραφή. Λυδοὶ γάρ, καὶ οἱ κάτω βάρβαροι, καθυφέαντες ἐς τοσάδε ἐθέντες τὸ κάλλος, λαμπρύνουσι τοιοῖσδε ὑφάσμασιν, οἷον λαμπρύνεται τῇ φύσει. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἀφανῆ, καὶ ἔσω. τὸ δὲ τῆς σολῆς, οἷα ὁ ὦμος ὁ ἀριστερὸς, τί χρὴ μέλπειν, ὡς μὴ περίπεσοιτο αὐτοῦ ἡ αὐγή. νύξ τι γάρ ἐπέχει, καὶ λαμπρύεται τῷ ὤμῳ τὸ μειράκιον, ὅσα ἡ νὺξ τῷ ἑσπέρᾳ.

ΞΕΝΙΑ.

Ἄλλον δὲ καὶ συκάσαι, καὶ μὴ δὲ ταῦτα περιλθεῖν ἀφώνους, συκαμίλαια ὀπῷ λαβόμενα. σισύρᾳ δὲ μὴ τῷ φλοιῷ ἀμπέλου. γράπτα δὲ μετὰ τῶν φλοιοῦ ῥωγμάτων. καὶ τὰ μὲν, ὑποκίχηνι, παραπέφυκε τοῦ μίλητος. τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ὥρας, οἷον ἰσχίαται. πλησίον δὲ αὐτῶν, ὄζος ἐρέπται. μὰ Δί' οὐκ ἀργός, ἀκμὴν τοῦ καρποῦ. σκιάζει δὲ σῦκα τὰ μὲν, ὠμὰ, καὶ ὀλιβοις ἐπὶ τὰ δὲ, ῥυσὰ, καὶ ἐξώρα. τὰ δὲ, ὑποσίσηρα, παραφαίνοντα τοῦ χυμοῦ τὸ αὐθος. τὸ δὲ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὄζου, στρουθὸς δηρύρυχεν. ἃ δὴ καὶ ἥδιστα σύκων δοκεῖ καιρούσι δ' ἅπαν ἐστρώπα τοὔδαφος. ὧν τὰ μὲν, παρατέτριπται τοῦ ἑλύτρου. τὰ δὲ, ἐγκέπται μεμυκόσι τὰ ᾠά, παρειμφαίνοντι διαφυλῶ. ἄλλα καὶ ὄχνας ἐπ' ὄχναις ὥρα, καὶ μῆλα ὠμὰ μήλοις, σάρους τε αὐτῶν, καὶ δικάδας, ὠώδη πάντα, καὶ ὑπόχρυσα. τὸ δὲ σὺν αὐτοῖς σῶμος, οὐδὲ ὠμὰ βιβλῆσθαι φύσεις, ἀλλὰ σῦδον ὑπηνθηκέναι. κιράσου δὲ ταῦτα δῶρα. ὀπώρα τις αὖτη βοτρυδὸν συτιλάρῳ. ὁ τέλαρος δὲ, οὐκ ἀλωτρίαν πέπλεκται λύγων, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ. πρὸς δὲ τὸν σωδισμὸν τῶν κλημάτων, ἡ βλέπης καὶ τὰς ἐκκρεμαμένας αὐτῶν σταφυλὰς, καὶ ὡς κατὰ μίαν αὐρᾶς, ἄσηπτ' Διόνυσον οἶδα, καὶ ὧν πάντα βοτρυόδρεπ,

βοῦ, λαμβάνον τοῦτο αὐτὰς, ὅταν πλησιεκτήσῃ τὸ ἆθλημα· πολλὰ καὶ παρὰ τῆς κόρης ἄρνυται.

ΠΕΛΟΨ.

Τολὴ δὲ ἀπαλὴ, χῆμα ἐκ Λυδίας, καὶ μηρὸς σ μιον ἐν ὑπάνῃ πρώτῃ, Ποσειδῶν τε μηρίων ἐκ τὸ μηρώμιον, καὶ ἄλλον αὐτὸ ἵππους, θνητοῖ Πέλοπα τ' Λυδὸν ἐς θάλασσαν ἤνεγκαν, ὃς δέξατο τῷ Ποσειδῶνι κατὰ τοῦ Οἰνομάου, ὅτι μὴ χρῆ γαμβρὸν ὁ Οἰνόμαος· ἀλλὰ κτείνων αὖ τ' Ἱπποδαμείας σῴζοντας, φρενᾶ τοῖς τ' μνηστῆρων ἀκρεβινίοις. καὶ δύχομένῳ τῷ Πέλοπι, ἦκεν χρυσᾶν ἅρμα ἐκ θαλάσσης. ὑπερῶν δὲ οἱ ἵπποι, καὶ οἱ ἅλαδραμεῖν τὸν αἰῶνα αὐχμηρῷ τῷ ἄξονι, καὶ ἐλαφρᾷ τῇ ὁπλῇ· ὁ μὲν ἐὼν ἆθλος, ὠθρομήσατο τῷ Πέλοπι· τὸν δὲ τοῦ ζωγράφος ἄθλον, ἡμᾶς ἐξιπάζωμεν· οὐ γὰρ σμικροῦ οἱ μαι ἀγῶνος, ἵππους μὲν ξυωθεῖναι τέθαρσε, καὶ μὴ ξυγχέαι τὴν σκιὰν τὸ κατὰ σῶμα αὐτῶν, ἐμβαλεῖν δὲ αὐτοῖς μετὰ τοῦ χαλινοῦ φρόνημα, πᾶσαι τε τὸν μὲν, σὺν αὐτῷ, τῷ μὴ θέλειν ἐπέσθαι· τὸν δὲ, ἐν τῷ κραδαίνειν βούλεσθαι· τὸν δ' ἐν τῷ πείθεσθαι· ὀδὲ, χαίνουσα τῇ ὥρᾳ τοῦ Πέλοπος· καὶ δῶρα αὐτῷ ἀρίγνωτ, ὅσα χρεμετίζουσι· ἐπὶ κἀκεῖνο σοφίσας· ὁ Ποσειδῶν τοῦ μηρακίου σῶμα, καὶ ἀναφθὰν αὐτὸ ἐς τὸν λίβυπα, καὶ τιὼ κλωβῷ· ὅ, τε Πέλοψ ἀσπάσασθαι δοκεῖ τῷ ὤμῳ· καὶ τοῦ μὲν, χαλινῶν οὐκ ἐπαύσατο αὐτὸν, ἐπειδὴ ὥρμησεν· ἀχαπῶν δὲ ἄλλως ἐφάψασθαι τῆς χαίτης, ἐμπέφυκε τῇ δεξιᾷ τοῦ Πέλοπος, ὑποπεμψας αὐτῷ τὰς ἐς τὸν δρόμον· ὁ δὲ, ὑπερφρόνησεν, καὶ ἀφνεὸν πυῆ· καὶ ἡ ὀφρὺς μετὰ τῶν ἵππων· βλέπει δὲ ἡδὺ, καὶ μετάφρον, ὑπὸ τοῦ πάρα ὠσσοβῶν· ἧς οἱ κροσσαὶ λιβάδες ἡ κόμη τοῦ μηρακίου ἀποσείουσα, μετώπῳ ὁμολογεῖ, καὶ ἰούλῳ σωσαμένη· καὶ μεταπίπτουσα τῇδε, κἀκεῖσε, ἐν τῷ καιρίῳ μένει·

φασιν ἀτλαντικὸν ἀποκτεῖναι κῆτος ὁ Αἰθιοπίᾳ, πο-
ζοῦσιν ὧν τὰς ἀκάλας, καὶ οὗτ ὁ τῇ γῇ ἀνθρώπους· ταῦτ'
οὖν ἐπαινῶν ὁ ζωγράφος, καὶ οἰκτείρων τὴν Ανδρομέδαν
ὅτι κῆτι ἐξεδόθη, τὴν πλησίον ἤδη ὁ φόβος. καὶ τὸ μὲν κῆτος·
ἐφέρετο πρὸ τῆς πόλεως, ἐμπλημμυροῦν πηγαῖς ὕματος,
ἀφ' ὧν ὀρυκτὰ καὶ θάλασσα· τὴν δὲ Ανδρομέδαν, ἀπαλλάτ-
τειν τῶν δεσμῶν ὁ ὄρθος· γέγραπται δὲ πλοῦς μὲν, τὸ εὐθὺ
βόος· γεγαίασι δὲ, παρὰ τὸ εἴωθε· καὶ ἀδμαίνων γέγραπται,
καὶ οὐκ ἔξω τοῦ μεμοχθηκέναι· καὶ γὰρ οὐχὴν ἀνιβάλειται
τῷ ὄρθῳ ὁ Περσεὺς πρὸ τοῦ ὄρθου, παρεῖναι αὐτὸν, καὶ κα-
τὰ τοῦ θηρίου συμπεπτωκέναι· ὁδὶ, ἀφικνεῖ, καὶ ἤκουσε τοῦ
ἑλλιμένος· ἡ κόρη δὲ, ἤδη ἁμὲν, ὅτι λευκὴ ὁ Αἰθιοπία· ἤδη δ'
ὡς δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος· παρείλθοι ἂν καὶ λυδίῃ ἄβραν, καὶ
ἀτθίδα ὑπόσιμον, καὶ σαρκάτην σῳζομένῳ· καὶ καλῶς
πέπτωκε δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· καὶ γὰρ ἄπτεσθαι ἔοικε, καὶ χαίρειν
μετ' ἐκπλήξεως· καὶ τὸν Περσέα βλέπει, μεδιάσασα πρὸς
ἑαυτὸν πέμπουσα· ὁδὶ, οὐ πόρρω τῆς κόρης ὁ Περσεύς, καὶ
λιβαρώδη πόα κῆτος, σπεύδων ἐς τὴν γλῆν ἱδρῶτα, καὶ τὸ
δῆμα τῆς χορηγοῦς ἔχων ἀπόβλητον, μὴ συντυχόντες αὐτῷ
λαοί, λίθοι γένωνται· πολλοὶ δὲ οἱ βουκόλοι, χάλκα φέροντες,
καὶ οἶνου ὧν πασάσαι· ἥδεως Αἰθίοπες ὁ τῷ τοῦ χρώ-
ματος ἀτόπῳ, καὶ βλοσυρὸν μεδιῶντες, καὶ οὐκ ἀθλιοι
χαίρειν· ἡ οἱ πλεῖστοι ὅμοιοι· ὁ Περσεὺς δὲ, ἀπαίξειται μὲν
καὶ ταῦτα· σκηρίζων δὲ αὐτὸν ὧν τοῦ ἀγκῶνος, ἀν-
έχει τὸν θώρακα, ἐμπηγνὺς ὑπὸ τοῦ ἄδματος ἐμβλέπων
τῇ κόρῃ· καὶ τὴν χλαμύδα τῷ ἀνέμῳ ἐκδίδωσι, φοινισ-
σὴν οὖσαν, καὶ βεβλημένῳ ὕματος ῥᾳδίην, ἃς προσέ-
πνευσιν αὐτῷ τὸ θηρίον ὁ τῷ ἀγῶνι· ἐρεύθων Περσεὺς
παρὰ τὸ τοῦ Περσέως ὦμον· καλῶς γὰρ ὑπ' αὐτῷ, καὶ ὑφαί-
μῳ, πρασινόεντι τοῦ χαμάτου· καὶ ὑπῳδήκασιν αἱ φλέ-

τὴν ἀχροτίρεια προϊόντες, ἄσονδ. νιαὶς γὰρ τις αὐτῆς ἐκπί-
πτει ἀλμα λεῖον ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ συῶν κεφαλαὶ, καὶ
ἄρκτων. νέμεται δὲ αὐτὴ καὶ θηρία ἄγρια, νιβρὶ, καὶ λύκοι,
καὶ λαγωοί. πάντα ἥμερα, καὶ δι' ὃ τὸν ἀνθρώπους,
ἔχοντας μετὰ τῶν δύχλων τῆς ἴρασ. καὶ τὸ θηρίον οὐκ ἀνέ-
χεται λοχᾶσθαι, ἀλλ' ἐκπηδᾷ τῆς λόχμης. ἥτις ἐμπίπτει
τοῖς ἵπποις, καὶ παράσει μὴ αὐτὸν ἐκπροσβολῆς. νικᾷ-
ται δὲ ὑπὸ τῶν βαλλόντων, καιρίαν μὴ οὐκ ἐπτυχόντων,
διὰτι τὸ φράπιεσθαι πρὸς τὰς πληγὰς, διὰτι τὸ μὴ ὑπὸ
βαρέωσιν βάλλεσθαι. μαλαχθεὶς δὲ πληγῇ ὑπὸ πολαίῳ
κατὰ τοῦ μηροῦ, φθύνει διὰ τῆς ὕλης. ἐκδέχεται δὲ αὐτὸν
ἕλος βαθὺ, καὶ λίμνη πρὸς τῷ ἴλει. διώκουσιν οὖν, βοῇ χρώ-
μενοι. οἱ μὲν ἄλλοι, μέχρι τοῦ ἕλους. τὸ δὲ μηράκιον, συν-
εμβάλλει τῷ θηρίῳ εἰς τὸ λίμνιον. καὶ πάσαρδυ οὗτοι κύ-
νες. καὶ τὸ μὲν θηρίον, ἵστα τρῶσα τὸν ἵππον. ἀπονδῦσαν
δὲ τοῦ ἵππου τὸ μηράκιον, καὶ ἐς τὸ δεξιὰ κλίναν, ἀφίησι
τῇ χειρὶ πάσῃ, καὶ βάλλει τὸν σῶν κατ' αὐτὸ μάλιστα τὸ συ-
νάπτον τὸ πλάτιν τῇ δέρμ. τοιοῦτον θὲν οἱ μὲν κυνὸν, καὶ
πάχουσι τὸν σῶν εἰς τὸ γῆν. οἱ δὲ ἱππεῖς, βοῶσιν ἀπὸ τῆς
ὄχθης, οἷον φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὅστις ὑπῆρξεν
κράξειε τὸν πέλασ. καὶ πέπωκέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, μὴ
καταχὼν, ἀλλ' ἐκθορυβήσας τ' ἵππον. ὃς δὴ, καὶ σίφασον
αὐτῷ πλέκει παρὰ τὸ λειμῶνος τοῦ σὺν τῷ ἴλει. ἔπ σὺν τῇ
λίμνῃ τὸ μηράκιον. ἔπιῶν τὸ ὀχήματος, ᾧ τὸ παλτὸν ἀφῆ-
κεν. οἱ δὲ, ἐκπεπλήκασι, καὶ θιωρεῦσι τὸ αὐτὸ οἷον γραφίνι.

ΠΕΡΣΕΥΣ.

Ἀλλ' οὐκ ἀνύβρακε αὐτὴ ἡ θάλασσα, οὐδ' ἰνδοῖ
ἃ ταῦτα. Λίβιοπες δὲ, καὶ αὐτὴ ἕλλιν σὺν Λίβιοφ
πία. καὶ ἄλλος τοῦ αὐδρὸς, ὃς ἐκὼν ἴτλη κατὰ
δῶτα. οἱ μαῖσι ὦ πᾶ, μὴ αὐτὴ κοιν εἶναι τοῦ Περσέως, ὃν

ἐγχάφη. οὐδὲ τὴν ἐδὴπα συμβαίνουσιν, ἢ τὴν σελήν. ὁ μὲν βοῦς ὄνος ἱππαίζεται, καὶ κοῦφος, ἀκοντιστὴς οἶμαι ἀγαθὸς ὤν. ὁ δὲ, πέφρακται τὸ σῶμα, ἀπηλῶν πάλιν τινὰ τῷ θηρίῳ. καὶ τὰς σκέλη πέφρακται. τὸ δὲ μηρύκιον, ὀχλεῖται μοὶ ἐφ' ἵππου λευκοῦ. μέλαινα δὲ ὡς ὁρᾷς ἡ κιφαλὴ τῷ ἵππῳ. καὶ λευκὴν ἀποτετόρνευται κύκλον ὡὴ τοῦ μετώπου, κατ' αὐτὸ τῆς σελήνης τὸ πλῆρες. καὶ φάλαρα ἔχει χρυσᾶ, καὶ χαλινὸν κόκκου μηδικοῦ. τοῦτο γὰρ τὸ χρῶμα, προσαστράπτει τῷ χρυσῷ, καθάπερ οἱ πυρώδεις λίθοι. σελὴν τῷ μηρυκίῳ, χλαμὺς ἔχουσά τι αἰόλιμον, καὶ κόλπου τὸ μὲν χρῶμα, ἐκ φοινικῆς ἀλουργίας, ὑφὴ ἐπαινοῦσι Φοίνικοι. ἀγαπάσθω δὲ τὴν ἀλουργῶν μάλιστα. δοκοῦσι γὰρ σκυθρωπάζειν, ἔλκη τινὰ παρὰ τοῦ ἡλίου ὧραν, καὶ τῷ Ἴδης αἴθει ῥαίνεται. αἴθεσι δὲ τοῦ γυμνοῦσθαι πρὸς αὐτὸ παρέντες, ἵσταται χαριέσσῃ τῷ φοινικῷ. συμμιτρῆται δὲ ὁ χιτὼν ἐς ἥμισυ τοῦ μηροῦ, καὶ ἴσα τοῦ ἀγκῶνος. καὶ μηδιᾷ, καὶ χαροπὸν βλέπει, καὶ κομᾷ ὅσον μὴ ἐπισκοτεῖσθαι τοῦ ὀφθαλμούς, ὅτι ἀντακτίσῃ ἡ κόμη ὑπὸ τοῦ αἰόλιμου. τάχά τις καὶ τὴν παρειὰν ἐπαινίσιται, καὶ τὰ μίτρα τῆς ῥίνος, καὶ καθ' ὑπτιάσι τὰ ὀπτῷ προσώπῳ. ἐγὼ δὲ, ἄγαμαι τοῦ φρονήματος. καὶ γὰρ ὡς θηρατὴς ἱέρεται, καὶ ὑπὸ τοῦ ἵππου ἐπῆκται, καὶ σωίνσιν ὅτι δρᾶται. σκυθρωφορεῦσι δὲ αὐτοῖς ὄρνις, καὶ ὀρεωκόμοι, ποδοσράβασ, καὶ ὀρκους, καὶ προβόλια, καὶ ἀκόντια, καὶ λόγχασ. ἐφ' ὧν οἱ κυνηγέοντες, καὶ κωμαγωγοί, συρακτέουσι, καὶ σκοπωροί. καὶ τὰ ἔθνη τῶν κωμῶν, οὐχ αὐτὰ τὰ ἔθνη ἀγαθὰ μόνα, ἢ αὐτὰ ἔχειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὰ. ἔδει γὰρ τὴν ἀλκὴν ὡὴ τὸ θηρίον. γράφει δὲ λοκρίδασ. λακαίνασ. ἰνδικάσ. κρηπικάσ. τὰς μὲν, ἀμφιθώκασ, τὴν ὑλακτοῦσασ. τὰς δὲ, ἰνυέσασι. ὡὴ καὶ μιβίπρυσι, καὶ σισύρασι κατὰ τοῦ ἴχνους. τὴν

π χθιζὰ δωῖ.

Η παραθῆται ὑμᾶς ὦ θηρῶντα, μὴ δὲ ἐπικελεύσθε μ τοῖς ἵπποις, πρὶν ὑμῶν ἐξιχνιάσωμεν ὅ, τι βέλεσθε, καὶ ὅ, τι θηρᾶσθε. ὑμεῖς μὲν γὰρ ὦ χλούνην σῶν φατ ἔεσθαι. καὶ ὁρῶ τὰ ὅρια τῶν θηρίων, καὶ τὰς ἐλάφους ἐξορύττου χε τὰς ἀμπέλους ἐκπάτημκε. καὶ οὐδὲ συκῆν κατελέλοιπεν, οὐδὲ μῆλον, οὐδὲ μηλαύθιον. πάντα δὲ ἐξήρηκεν ἐκ τῆς γῆς τὰ μὲν, ἀπορύπτων. τοῖς δὲ, ἐμπίπτων. τοῖς δὲ, παρακυκῶ μενος. ὁρῶ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν φρίττοντα, καὶ πῦρ ἐμβλέ πουτα. καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παττοῦσιν ἐφ' ἡμᾶς ὡ χλοι ναῖοι. δεινὰ γὰρ τοιαυτὶ θηρία, ὅπ ἐκ πλείσου κατακούει τοῦ ὁμαίθου. ἐγὼ μὲν οἶμαι τ' ὦρας ἐκείνου τοῦ μειρακίου, διαθηρῶντας ὑμᾶς, τθηρᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ προκινδυνεύσαι θέλειν, τί γὰρ οὕτω πλησίον; τί δὲ παραψαύοντες; τί δὲ παρ' αὐτῷ ἐπίσταθε; τί δὲ ὠφελεῖσθε τοῖς ἵπποις; οἷ ον ἔπαθον. ἐξέχλωψ ὑπὸ τ γραφῆς, μὴ γεγράφθαι δοκῶν αὐ τοὺς. εἶναι δὲ, καὶ κινεῖσθαι, καὶ δρᾶν. διατοῦθάζω γοῦν ὡς ἀκούοντας, καὶ δοκῶ τί αὐτοκούσεσθαι. σὺ δ' οὐδ' ὅσα ἐπι στρέψας παραπαίοντα ἐφθέγξω τι, παραπλησίως ἐμοὶ νενικημένος, καὶ οὐκ ἔχων ἀντιφωνῆσαι τ ἀπάτης, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ὕπνου. σκοπῶ μὲν οὖν τὰ γεγραμμένα. γραφῇ γὰρ παρεσκάμεσ. πόρκειται μὲν δὴ τῷ μειρακίῳ, νεανίαι καλοί, καὶ καλὰ ἱππεύοντες, καὶ οἱ μὲν δύο παρεσθαι καὶ ὁ μὲν, πεπλάσθαι τί ἐπιδηλοῖ τῷ προσώπῳ. ὁ δὲ, χάριτος. ὁ δὲ, ἀσείσμου. τὸν δὲ, ἀγαπητὸν φάναι εἶναι ἐκ βιβλίου. φορῶσι δὲ αὐτοὺ ἵπποι. παραπλήσιος οὐδὲς ἄλλος ἄλλῳ. λευκός τις, καὶ ξανθὸς, καὶ μέλας, καὶ φοίνιξ. ἀργυροχά λινοι, καὶ σκυτοί, καὶ χρυσοῖ τε φάλαρα. ταῦτα φασί τινες χρώματα εἶναι ἐν Ωκεανῷ βαρβάροις ἐγχέειν τῷ χαλκῷ διαπύρῳ. τὰ δὲ, σωίζεσθαι, καὶ λιβοῦσθαι, καὶ σώζειν τὰ

Ο τῶν δυσῖν ἅρμα ἵππων, τὸ γὰρ ὦμα πλή-
ρων, οὕπω τοῖς ἥρωσι διὰ χειρὸς ἰών, ἡμὶ ἄρα
Ἕκτορι τῷ βρασεῖ, φῶτα τὸν Ἀμφιαρέων ἐκ
Θηβῶν ἐπαγιόντα, ὅπότε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διαχα-
σθῆναι, ὃς μαντεύοιτο ἐν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ἀληθεύοι σοφὸς ἐν παντὶ
φοιτῶν. ἐπὰ οὗτοι Πολωνίκει τῷ Θηβαίῳ τὴν ἀρχὴν κατα-
κτώμενοι, οὐδὲν ἐνέσκησι, πλὴν Ἀδράστῳ, τῷ Ἀμφιαρέω-
νος δὲ λοιποὺς, ἡ καθμεία κατέχει. ἀπώλοντο δὲ, οἱ μὲν
ἄλλοι δόρασι, καὶ λίθοις, καὶ πελέκεσι. Καπανεὺς δὲ, λέ-
γεται κεραυνῷ βληθῆναι, πρότερος μὲν οἱ μαι κόμπῳ
βαλὼν τὸν Δία. οὗτοι μὲν οὖν, ἑτέρου λόγου κείσθω. δὲ ἡ
γραφὴ βλέπειν ἐς μόνον τὸν Ἀμφιαρέων, φθόγγον κατὰ
τῆς γῆς αὐτοῖς σέμμασι, καὶ αὐτῇ δόφῃ. καὶ οἱ ἵπποι
λευκοί. καὶ ἡ δίφρος τῶν τροχῶν, σανδὴς ἐμπλεῖος. καὶ τὸ
ἕδαμα τῶν ἵππων, ἀπὸ παντὸς τοῦ μυκτῆρος. ἀφρῷ δὲ ἡ
γῆ διέῤῥαπται, καὶ ἡ χαίτη μετακλίνεται. διαβρόχοις
τὶ ὑπὸ ἱδρῶτος οὖσι, περίκειται λεπτὴ κόνις, νῦν μὲν
καλοὺς ὑποφαίνουσα τοὺς ἵππους, ἀληθεστέρους δὲ. ὁ δὲ
Ἀμφιαρέως, τὰ μὲν ἄλλα, ὧπλισται. μόνου δὲ ἀμελῶς κρέ-
μους, ἀγιεὶς τὴν κεφαλὴν Ἀπόλλωνι, βλέπων ἱερὸν, καὶ
χρυσμῳδίες. γράφει δὲ καὶ τὸν Ὠρωπὸν, γεγαίαν ἐν γλαυ-
κῆς γωνίαις. τὶ δὲ ἴσι θελαπαι. γράφει καὶ τὸ φρουτικὸν
ριον τοῦ Ἀμφιάρεω, ῥῆγμα ἱερὸν, καὶ θεῶδες. αὐτοῦ καὶ
ἀληθεῖαι λευχημονοῦσαι, αὐτοῦ καὶ ὀνείρων πύλη. δεῖ γὰρ
τοῖς ἐκεῖ μαντευομένοις ὕπνου. καὶ ὄνειρος αὐτὸς, ἐν αὐτῷ
μένῳ τῷ ἄδυτι γεγραπται, καὶ ἐδῶτα ἐχεηλευκὰν ὧν μὲν
λάχνη. τὸ, οἱ μαι νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐχεηλ καὶ
κρᾶσαι ἐν πᾶν χρεῖν, ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς
ἀπάγων.

φησὶν, ἔτι αὖ ἡμῶν ἀκέστη, ἀλλ' οὐδὲ χιόνι βλαβῆναι αὐτὸ ποτὲ διὰ ὑπερβολήν. εἶναι δὲ θεῖον ἀπὸ χνῶν, καὶ ἐλαιώδους παντὸς παθὼν, ὧν μετέχει τὰ τῆ ἀνθρώπου ὄρνι. ἐνταῦθα τὴ Ἑρμῆν ἀποπτοίητα, ὥραι κομίζονται. γέγραφε καὶ κάκεῖνα, ὡς ὥραι ἐκάστης. καὶ παραλάνοις αὐτὴ ἀμπέχουσιν ἐπιπαπέπουσα τὰ κάλλιστα τῆ ἀνθίων, ὡς μὴ ἀσήμων τύχῃ τῆ παραλάνων καὶ αἰμὶν, ὧν τῆ μητέρα τοῦ Ἑρμῆ τρίπολον λέγει κεκμένην. ὃ δ' ὑπὲκ δὺς τῆ παραλάνων, ἤδη βαδίζη, κατὰ τοῦ Ὀλύμπου κάτωσι. λέγηθι δὲ αὐτῷ τὸ ὄρος τὸ μὲν θέαμα αὐτοῦ, οἷον ἀνθρώπε. νόει δὲ τὴ Ὀλυμπον χαίρουσα, ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκεῖ ἐγένετο. τίς οὖν ἡ κλοπή; βοῦς νέμοσε μίναζε ἐν τῷ τοῦ Ὀλύμπε πρόποδι, ταύτας δὴ πε τὰς χρυσόκερως, καὶ ὑπὸ χιόνα λευκὰς, αὐχμῇ γῆ τῷ Ἀπόλλωνι, ἄξας σοβῶν ἐς χάσμα τῆς γῆς. οὐχ ὡς ἀπόλοιντο, ἀλλ' ὡς ἄφαντοι θεῖεν ἐς μίαν ἡμέραν, ἐστ' ἂν τὴ Ἀπόλλωνα θύσῃ τοῦτο. καὶ ὡς εὐδὲν μὴ τὸν αὐτῷ τοῦ μεγόντος ὑποδύσῃ τὰ παράλανα ἥκει καὶ ὁ Ἀπόλλων παρὰ τὴν Μαίαν, ἀπαιτῶν τὰς βοῦς. ἤδη, ἀπεῖ, καὶ ληρεῖν οἶδ τὸν θεόν. βάλλε μαθὼν ὅ, τι καὶ λέγει, δοκεῖ γῆ μὴ φωνῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγον τί ἐπιδηλῶν τῷ προσώπῳ. ἔοικεν ὡς μέλλων πρὸς τὴ Μαίαν λέγειν ταῦτα, ἀδελφὴ μὲν ὁσὸς γὸς, ὃν χρὴ ἐπικλύσας γῆ βᾶς, ἃς ἔχαιρον, ἐμβέβληκε ὡς τὸ γλῶ. ἐκ οἱ δ' ὅπῃ οἱ γῆς ἀπολεῖ δὴ, καὶ ἐμβιβλήσει κατωτέρω πρὸς τὴ βοῶν. ἤδη, θαυμάζει, καὶ οὐ προσδέχεῖ τὸν λόγον. εἶτ' αὐτὲ ἀπλεόντων ἀλλήλοις, ὁ Ἑρμῆς ἴσαζ κατύπιν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ κάφως ἐπιπηδήσας τοῖς μεταφρένοις, ἀψοφητὶ λύει τὰ πέδα. καὶ συλῶν μὲν, δείλαβε. οὕμως ἠγνόησε σε συλήσαντα. ἐνταῦθα ἡ σοφία τοῦ ζωγράφου. διαχεῖ γῆ τὴ Ἀπόλλωνα, καὶ ποιεῖ χαίροντα. μειδιᾷ δὲ ὁ γέλως, οἷος ἐφίζανεν τῷ προσώπῳ, ἡνίκ' ἂν ἐκ νικήσης ἡδονῆς.

ῥωματοὺς τε ἀποφαίνει τοὺς ἐν ἀγορᾷ, καὶ πλουσίους, καὶ ἐπιμελεῖς τῶν φίλων, καὶ καλοὺς, καὶ τετραπύχους ἐκ μικρῶν. ἔστι γὰρ κορυθίαντι αὐτοῦ, συλλέγεσθαι ταῦτα, καὶ ἁδροίζεσθαι εἰς τὴν γνώμιμον. ἄδουσι δέ που, ὅτι μόνος ποταμῶν οὗτος, μήτε βουκολίοις ἐστὶ βατὸς, μήθ' ἵπποις ἀμοίνοχθεῖται μὲν ἐκ Διονύσου, πίνεται δὲ ἀκήρατος, μόνοις ἀνθρώποις ῥέων. ταῦτ' ἐμὲν ἀκούειν ἦρκει, καὶ ἀδόντων αὐτὰ ἐνίων, κατηχισμένων τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου. τὰ δὲ ὁρώμενα τῆς γραφῆς, ὁ μὲν ποταμὸς, ἐν βατρύων δύῃ κεῖται, τῇ πηγῇ ἐκδιδούς, ἄκρατός τε, καὶ ὀργῶν τὸ ἦθος. θύρσοι δ' αὐτῷ παραπεφύκασι, καθάπερ οἱ κάλαμοι τοῖς ὕδασι. παρεμφαίνει δὲ τῇ γῇ, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ταῦτα συμπόσια, τριττὸν δυνάμει πᾶσι τοῖς ἐκβολὰς ἁπάντων τῶν ἀχύτου κάχλης τοῦ οἴνου. καὶ τὸ μὲν, πίνεσιν αὐτοῦ. τὸ δὲ καὶ ἀφυσῶσιν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεθύεσθαι τὸ τρίτον, καὶ ὀρχεῖσθαι. πλὴν καὶ ὁ Διόνυσος ἐστὶν κῶμος τῆς Ἀνδρου. καὶ κατὰ ῥιμμα μὲν ἦν ναῦς ἄθη. σατύρους δὲ ἀναμίξ, καὶ λικμαίους ἄγει, καὶ σειληνούς. τὸν γέλωτά τε ἄγει, καὶ τὸν κῶμον, ἱλαρώτατον, καὶ ξυμποτικώτατον δαίμονι, ὡς ἥδιστα ὁ ποταμὸς αὐτῷ τρυγῷτο.

ΕΡΜΟΥ ΓΟΝΑΙ.

Κομιδῇ παῖς, ὁ ἵππ ἐν ἀσπιδάνοις, ὁ τοὺς βδελυκτοὺς τῶν ῥημάτων τῆς ἐλαύνων, ἵππ κἀκείνος ὁ συλᾶν τὰ βίλη τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἑρμῆς οὗτος. μάλα ἥδεται ἀκλοπαῖς τοῦ θεοῦ. φασὶ γὰρ τὸν Ἑρμῆν ὅτι τῇ Μαίᾳ ἐγένετο, ἐραν τοῦ κλέπτειν, καὶ οὐδένα τοῦτο. ὅτι πε ταῦτα πινύσας ὁρῶν, ὁ Διὸς, ἀκὸ ὀφρύσαι μὴ δίδοὺς, καὶ παίζων. αἱ δὲ βουλαὶ καὶ ἴσχυς αὐτοῦ καπιθεῖν, ὅρα τὰ ἐν τῇ γραφῇ. τίκτεται μὲν ἐν κορυφῇ τοῦ Ὀλύμπου, κατ' αὐτὸ ἀνω τὸ ἄδος τῶν θεῶν. ἐκπὶ δὲ Ὁμηρος, οὔτι ὄμβρον ἀθανάτων

κεφαλὴν, ὦ δι ξιὰ χὴν κυρτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑποβλέ-
ψαι τὰ πλευρὰ, καὶ ῥιπᾶν, οἷον αὐτομάτως, καὶ προσιχβάλ-
λοντας τοῖς δεξιοῖς πᾶσι. καὶ ὁ Ἀπόλλων οὕτω πως ἐδί-
σκευσεν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀφῆκεν. ἐμπεσὼν δὲ ὁ δίσκος
ὡς τὸ μηράκιον, τὸ μὲν, κατ' αὐτοῦτε τοῦ δίσκου λα-
κωνικὸν τὸ μηράκιον, καὶ τὼ κνήμω ὀρθὸν, καὶ δρόμων
οὐκ ἀγύμναστον, καὶ βραχίονα ὑπερήφανον, καὶ τὴν ὥρα-
τὴν ὀξὺν ὑπεκφαῦσον. ἀπέστρεψαι δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ
ἰφιδίῳ τῇ βαλβίδι, καὶ κατὰ γῆς βλέπει. πεπνιγμέ-
φησις αὐτόν. τοσοῦτον αὖτῳ τὸ ἐκπλήξεως ἐμπέπωκε.
ἀμαθὴς γὰρ ὁ ῥίφυρος νομισήσας αὖτῷ, καὶ τὸν δίσκον ὡς
τὸ μηράκιον ἐπαφεῖς. τὸ γέλως δὲ κεῖ τῷ αὐλῷ ταῦτα,
καὶ τὸ θάλλειν πρὶν ἢ πλῆν ἔχων. ὁρᾷς δὲ εἰ μαι αὐτὸν ἐν πηνῷ
τῷ κροκωτῷ, καὶ ἁβρῷ τῷ εἴδει. καὶ σίφασον φοίνικάν-
των ἀνθίων. μικρὸν δὲ ὕσσον, καὶ τὼ ὑάκινθον αὐτοῖς
ἐμπλέξαι.

ΑΝΔΡΙΟΙ.

Τ Ὁ τοῦ οἴνου ῥοῦμα τὸ ἐν Ανδρῳ τῇ νήσῳ, καὶ οἱ
μεθύοντες τοῦ ποταμοῦ Ανδριοι, λόγος ἐστὶ τῆς
γραφῆς. Ανδρίοις γὰρ δὴ ἐκ Διονύσου ἡ γῆ ὑπεσ-
νος ῥέουσα, καὶ ποταμὸν αὐτοῖς ἀφανίδωσιν. εἰ μὲν ἐν-
θυμηθεὶς ὕδωρ, ὅπῳ μέλαν. εἰ δὲ οἶνον, μέρος ὁ ποταμὸς,
καὶ θεὸς. ἔστι γὰρ τοῦτον ἀρχαιότερον. Νείλου τε ὁπόσοι δῶν,
καὶ Ἴστρου. καὶ που φασὶ καὶ πρὸς αὐτῆν, ὅτι κἀκεῖνοι βελτίες
εὖ ἐδάσκουσι, ὀλίγοι μὲν, ἀλλὰ πιστοὶ ῥέοντες καὶ ἄδακτον
οἱ μαι ταῦτα γυναίοις ἅμα, καὶ παιδίοις, ἐσιφασωμένοις
κἀπῷ τι, καὶ σμίλακι. καὶ οἱ μὲν, χορεύοντες ἐφ' ἑκατέρας
τῆς ὄχθης. οἱ δὲ κατακείμενοι. ἐκὼς δὲ που κἀκεῖνα εἶναι
τῆς ᾠδῆς, ὡς ὀνάκα μὲν Ἀχελῷος, Πλωτὼς δὲ, τὴν πη-
φόνην. Πακτωλὸς δὲ, αὐθηλοπῆν. οὑτοσὶ δὲ ὁ ποταμὸς,

πραΰνει τὸ ἐφιζάνον ἴλυος. δοκεῖ δ' ἴσως καὶ αὐτὴ πρᾶον
εἶναι, βλαπτούσης αὐτὸν τὸ σκιᾶς, ὡς παρ' αὐτοῦ σήπεται. πολ-
λὰς καὶ πόας τῆς κόμης ἐλίχειν αὖ, ἀνθρώπῳ τι αὐτῇ αὐτύχοι
μοι. μυρίαι γὰρ αὐτῆς αἱ κινήσεις ἐν τῷ δρόμῳ. καὶ μᾶλλον
ἔπεσθαι ὑπὸ ἀνίμου τινὸς ἴμπνους γένηται. τύχοι δ' ἂν
καὶ νοῦ λόγου. ἀμφιλαφοῦς γὰρ οὔσης αὐτῆς, καὶ οἷον χρη-
σῆς, τὸ μὲν, οἱ τίνοντες ἐφίλκουσι. τὸ δ' ὑπὸ τὴν ὦτον κρί-
νει. τὸ δὲ, τῷ μετώπῳ ἐπισκιάζει. τὸ δὲ, τῇ ὑπὲρ μέτωπον
ἐπί δὲ ἀμφοῖν Νεφρικιοῦσι, τὸ αὖθις ἴσον ἐμφαίνοντες
ἀλλήλοις. πλεῖον ὅσον ὁ μὲν ἕκυ τοῦ ἄρκου. ὁ δὲ, τὴν πη-
γὴν ὑποδύεται. ἐφίσκει γὰρ τὸ μηρακιον ὕδατι ἰσῶπ-
μᾶλλον δὲ ἀπινίζοντι ἐς αὐτὸ, καὶ οἷον διϊκνοῦντι τοῦ κάλλους.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

Νάγνωθι τὸν ὑάκινθον. γέγραπται γάρ. καὶ φασὶν
αὐξάνειν τὰς γῆς, ὧν μηρακίῳ καλῷ. καὶ ἐμοὶ αὐ-
τὸ ἄμα τῷ ἦρι, γένεσιν οἱ μαι παρ' αὐτοῦ λαβόντα,
ὅτι ἀπίθανοι. καὶ μή σε λήθῃ αὐαβάλλει τοῦτο. καὶ γὰρ οὐ-
ταῦθα ἐκπίφυκεν, ὅποι αἱ γῆς αὐίσχει. λέγει δὲ ἡ γραφὴ
καὶ ὑακινθίνῳ εἶναι τῷ μηρακίῳ τὴν κόμην. καὶ τὸ αἷμα
ἔμβιον τῇ γῇ πνόμενον, ἂς οἰκεῖόν τι χρῶσαι τὸ αὖθος.
ἐκ δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἐμπεπωκότος αὐτῇ τοῦ
θύσκου. θανὼν μὲν ἀναμαρτίᾳ, καὶ οὐδὲ πρὸς λίνῳ κατὰ
τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐπεὶ δὲ οὐσοφιστὴς τὴν μύθων ἤκουσεν, οὐδὲ
ἀπεῶν ἕτοιμος, θυπτὰ δὲ μόνον τ' ἀγραμμάτων, ἐξετάσ-
σωμεν τὴν γραφήν. καὶ πρῶτόν γε τὴν βαλβίδα τοῦ δίσ-
κου. βαλβὶς διακεχάραται μικρὰ, καὶ ἀποχρῶσα ἐνὶ ἑστῶν
τι. ἢ δὴ τὸ κατόπιν, καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος αὐείκασα, πραεῖ
τὲ ἐμπροσθεν ὀρώζεται, καὶ κουφίζουσα βάπρον τοῖν
σκελοῖν, ὃ χρὴ σωιφέλλεσθαι, καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ.
τὸ δὲ ἕτερον, τοῦ δίσκου αὐείκοντος, ἐξαλλάξαντα τὴν

μεν, περιτέτριπται ὑπὸ τοῦ χρόνου· τὰς δὲ, βουκόλων, ἢ ποιμαίνων παῖδες περιέκοψαν, ἐτίνηποι, καὶ ἀνάθημα τοῦ θεοῦ· καὶ οὐδὲ ἀβάκχευτος ἡ πηγὴ, τοῦ Διονύσου οἱ σὺν αὐταφήναντος αὐτὴν τοῖς λιμνοῖς· ἀμπέλῳ γοῦν, καὶ κιττῷ περίπται, καὶ ἕλικι καλαῖς· καὶ βοτρύων μιτίμνηκεν, ὅσον οἱ θύρσοι κωμάζουσί τε ἐπ' αὐτῇ σοφοὶ ὄρνιθες, ὡς ἑκάστου ἁρμονία· καὶ αὖθι λευκὰ τῇ πηγῇ παραπέφυκεν, οὔπω ὄντα, ἀλλ' ὧν τῷ μειρακίῳ φύσεται· τιμῶσα δὲ ἡ γραφὴ τὴν ἀλήθειαν, καὶ δρόσον τινὰ λείβει ἀπὸ τῶν ἀθύρων· οἷς καὶ μέλιτα ἐφιζάνει τις· οὐκ οἶδ' ὅτ' ἐξαπατηθῆσα ὑπὸ τῆς γραφῆς, εἴτε ἡμᾶς ἐξαπατᾶσθαι χρὴ εἶναι αὐτήν· ἀλλ' ἴσως σὲ μὲν τὸ μειράκιον, οὐ γραφή τις ἐξηπάτησεν, ἁδρὰ χρώμασιν, ἡ κηρῷ προσπέπηκας· ἀλλ' ἐκτυπώσας σε τὸ ὕδωρ, οἷον ἥδις αὐτὸ, οὐκ οἶδα οὔτε τὸ τῆ πηγῆς ἐλέγχειν σόφισμα νοῆσαί τι, καὶ παρατρέψαι τοῦ εἴδους, καὶ τὴν χάρακ ὑποκινῆσαι, καὶ μὴ ὧδε ταὐτοῦ ἑστάναι· σὺ δ' ὥσπερ ἐπάρῳ σὸ τυχών, τὰ κάθετα περιμένεις· ἢ πάσοι ἡ πηγὴ μύθῳ χρήσεται· οὔτος μὲν θεῶν οὔτ' ἐπαίει τῇ ἡμῶν, ἀλλ' ἐμπέπωκεν ὧν τὸ ὕδωρ, αὐτοῖς ὠσὶ, καὶ αὐτοῖς ὄμμασιν· ἡμῖς δὲ αὐτὸ, ὥσπερ γέγραπται λέγωμεν· ὀρθὸν ἀνάπαυται ἐναλλὰξ τὸν πόδα, καὶ τὴν χεῖρα ὑπέχων πεπηχότι τῷ ἄκρῳ τίω ἐν ἀριστερᾷ· ἡ δὲ δεξία, περίκειται τὸ ἰσχίον· ἀέρα ἔχειν τε αὐτὸν, καὶ ἅρμα πράττειν, ἐκκεκινένων τῶν γλουτῶν διὰ τὴν τῶν ἀριστερῶν ἔκκλισιν· δεικνύει δὲ ἡ χεὶρ, ἁβρὰ μὲν, καθὸ κυρτοῦται ὁ ἀγκών· ῥωτίδας δὲ, καθὸ σριβλᾶται ὁ καρπός· καὶ σκιὰν παρέχεται σωιζούσαν εἰς τὸ εἶναρ· λοξὰ δ' ἀκτῖνα τῆς σκιᾶς, διὰ τὴν ἔσω ἐπιστροφὴν τῶν δακτύλων· τὸ δὲ ἐν τῷ σφυρῷ ἄθραμα, οὐκ οἶδα ὅτι καινοπρεπὲς ἔπι, ἢ τι ἡδὺ ῥωπικόν· τὸ γε μὴν ὄμμα, ἱκανῶς ῥώντος· τὸ γὰρ χαροπὸν αὐτοῦ, καὶ γοργὸν ἐκ φύσεως,

ΜΙΔΑΣ.

Αβδύδηνὸσάτυρος, καὶ ὑφημόσῃ τῇ φωνῇ λέ-
γωμοσ πρὲ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγήρηται, καὶ σιαλύσῃ
κ τὸ ὁρώμενα. Μίδας αὐτὸν οἴνῳ τιθήρακον σὺν
φρυγία, πρὲ αὐτὲ ὡς ὁρᾷς τὸ ὄρη, τ κρίλλω οἴνοχοήσας.
σὺ ἢ κεῖται παραβλύζων τοῦ οἴνου σὺ τῷ ὕπνῳ. σατύρων
δὲ, ἥδὺ μὲν τὸ σφόδρον, ὅτι ὀρχοῦνται. ἥδὺ δὲ τὸ βωμο-
λόχον, ὅτι μισθῶσι, καὶ σῴζουσιν οἱ γονεῖσι, καὶ ὑπηκόοιεν
ται τὲς Λυδὲς, ἀκαλλογῆς τύχη. καὶ κεῖνο αὐτῶν ἐπι-
σκληρὸι γράφονται, καὶ ἄκρατοι τὸ αἷμα. πρεπεῖ τὲ ὦτε,
καὶ κοῖλοι τὸ ἰχίον. ἀγκέρωχοι πάντα. καὶ τὸ ὦπ τὸ οὐραῖα,
ἵπποι. τὸ δὲ θήραμα τοῦ Μίδου τοῦτο, γέγραπται μὲν
ὅσα ἐκεῖνοι. καθύδηι δὲ ὑπὸ τῷ οἴνου, τὸ ἄθμα ἕλκων ὡς
ἐκμέθης. καὶ ἡ μὲν κρήνη, πέποται αὐτῷ ῥᾷον, ἢ ἱέρῳ κύ-
λιξ αἱ δὲ νύμφαι, χορεύουσι, τοθάλουσαι τὸν σάτυρον ὦπ
τῷ καθύδηι. ἃς ἄβρες ὁ Μίδας. ὡς δὲ ῥᾳθύμως. μίτρασ
ὦπμιλεῖται, καὶ βοσρύχου. καὶ εὑρὼν φόβη, καὶ σολὴν ἐγ-
χρυσον. ἰδοὺ, καὶ ὦτα μεγάλα. ὑφ' ὧν ἥδὺς οἱ ὀφθαλμοὶ
δοκοῦντες, ὑπνηλοὶ φαίνονται, καὶ μεθύλκουσι τῷ ἡδονῷ
ἐς τὸ γοῦρον. ἀναπομένης ἀσυδῆ τῆς γραφῆς ἐκμεμιμῆ-
σθαι ταῦτ' ἤδη, καὶ διαδιδόσθαι τοῖς ἀνθρώποις σὺ καλά-
μου, μὴ καταχούσης τῆς γῆς, ἄηκουσιν.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

Μίν πηνὴ, γράφει τὸν Ναρκισσον. ἡ γραφὴ δὲ,
ῆ καὶ τῷ πηνῇ, καὶ τὲ τοῦ Ναρκίσσου παίντα.
μεράκιον ἄρτι θήρασ ἀπικαίμενον, πηγῇ ἐφέ
στηκεν, ἕλκον πυκὶ ἐξ αὐτοῦ ἵμερον, καὶ σῴων τῆς αὐτοῦ ὥ-
ρασ. ἀσκράπτει δὲ ὡς ὁρᾷς ἀς τὸ ὕδωρ. τὸ μὲν σῷ ἄνθρον,
Αχιλῴου, καὶ νυμφῶν. γέγραπται δὲ τὲ ἀκάνθασ. φαύλου //
τὸ χῷ τίχνης τὲ ἀγάλματοσ, καὶ λίθου. σὺν τοῦτον καὶ τὸ
μὲν, πρὸ τίτριπται

ΙΥΙ αὐλῆς Ολυμπε; τί δ' ὄφελον μουσικῆς σὺ
γ' ἐπιμέλειαν; οὐ ποιμὴν σοι πάρεισιν; οὐκ ἀπόλοιτο δὲ
νύμφαις αὐλῆς ἀμὰ καλῶς ἂν ὑπαρχήσας τὸ
τῷ αὐλῷ; παθὼν δὲ οὐκ οἶδ', ὃ χαίρεις τῷ ὕδατι τῷ πέτρᾳ
ὕδατι, καὶ βλέπεις ἐπ' αὐτό, τί μετέχων αὐτοῦ. καὶ γὰρ οὔ
τι κιλαρίζει σοι, καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑποίσεται, οὔτε δαμι-
τροῦμεν σοι τὼ ἡμέρας, εἴ γε βουλοίμεθ' ἂν καὶ ἐς νύ-
κτας ἀποτείναι τὸ αὔλημα. ἡδὺ τὸ κάλλος αὐακρίνεις, τοῦ
ὕδατος ἀμέλει. ἡμῖν γὰρ ἱκανώτεροι λέξαι τὰ σοὶ ἄν-
παντα. τὸ μὲν ὄμμά σοι, χαροπόν. πολλὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς
τὸν αὐλὸν τὰ κίνητρα. ὀφρῦς δὲ αὐτῷ πρυβλέβληται, δια-
σημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων. ἡ παρειὰ δὲ, πάλλε-
ται δοκεῖ, καὶ οἱ οὐ ὑπορχεῖσθαι τῷ μέλει. τὸ πνεῦμα δὲ,
οὐδὲν ἐπαίρει τοῦ προσώπου, ὑπὸ τοῦ σὲ τῷ αὐλῷ ἡγαι-
κόμενον, οὐκ ἀρχὴν οὔτε κεῖται καθάπερ σὲ ἀσυκῷ μηρᾷ
κλῶ λιποῦσα, ἀλλ' ἐγήγερται μὲν ὑπὸ τοῦ αὐχμοῦ, παρεί-
χεται δὲ αὐχμηρὸν οὐδέν, σὲ ὄφελε, καὶ χλωρᾷ τῇ πίτυϊ
καλὸς γὰρ ὁ σίφαρος, καὶ δένδρεσι ἐοικέναι τοῖς σὲ ἄρα τὸ
δ' αὖ ἐν, παρθένοις ἀναφυέσθω, καὶ γυναίοις σύμβυζε ἑαυτὸ
ἐναλίζεσθω. φημὶ σοι καὶ τὸ σῆμα οὐ πνεύματος ἁπλοῦ
εἶναι μόνου, ἀλλὰ καὶ σὺν οἷς μουσικῆς, καὶ διασκίδνασθαι
τῶν αὐλημάτων. μέχρι τούτων σε τὸ ὕδωρ γράφει κατει-
κύπτοντα εἰς αὐτὸ ἀπὸ τῆς πέτρας. ἃ δὲ ἐσηκότα ἔγρα-
φεν, οὐκ ἂν δύναιμι τὰ ὑπὸ τῷ σήματι εἰδέναι. ὧν πόθ'
ἅλωσι γὰρ αἱ μιμήσεις τὸ ὕδατος, ὑπὸ τοῦ σωιζούσης σὲ αὖ
τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ κλύζεσθαί σοι τὴν σκιάν, ἴσως μὲν κατὰ
τὰ αὐλεῖν, τὴν μὲν κατὰ πνέοντος. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τοῦ
ζωγράφου τοῦτο πάντα. δι' ὃν κἀγὼ σὲ τῷ αὐλεῖν, κἀκεῖ
νὸς σὲ τῷ πνεῖν, καὶ ἡ πηγὴ σὲ τῷ καταυλεῖσθαι.

φίνθον, οὔπω ἐβάδων, οὐδὲ ἐγχωρίων τῇ θαλάσσῃ· καὶ τῷ μὲν, τὸ πλοῦτος κυαίνια· τῷ δ' ὀλιθηρὰ τὰ σφύρα· τῷ δ' ἐκφύεται λοφιὰ παρὰ τῷ μεταφρένῳ· ὀδὲ, ἐκδίδωσι τὰ οὐρῶια· καὶ τῷ μὲν, ἡ κεφαλὴ φρούδη· τῷ δὲ, λοιπὸ· τῷ δ' ἡ χὴρ ὑγρά· ὅδ' ὑπὸ τὴν ποδῶν ἀπόντων, βοᾷ· ὁ δὲ Διόνυσος, ἐκ πρώρας γελᾷ ταῦτα, καὶ κελεύει τοῖς Τυρρηνοῖς, τὸ μὲν ἡδὺ, ἰχνύσιν ἐξ ἀνθρώπων· τὸ δὲ κῆν, χρὴ σοῖς ἐκ φαύλων· ὀκνήσιτα γοῦν μικρὸν ὕσφρον Παλαίμονα ὧδε διλφῖνος· οὐδὲ ἐγκηκορὼς οὗτος, ἀλλ' ὕπτιος ἐπ' αὐτοῦ καθύδων· καὶ Ἀρίων δὲ ὁ ὧν τῷ Ταινάρῳ, δηλοῖ δὴ διλφῖνας ἱπτάμενος τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ φιλῆς φίλους, καὶ οἵους παραπέμπεσθαι πρὸς λῃστὰς, ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ μουσικῆς.

ΣΑΤΥΡΟΙ.

Ἐλαιναὶ μὲν τὸ χωρίον, ἔσον αἱ πηγαὶ, καὶ τὸ ἀντρον· ἐκποδὼν δὲ ὁ Μαρσύας, ἡ ποιμαίνων, ἢ μικτὰ τἀμφότερα· μὴ ἐπαύνει τὸ ὕδωρ· καὶ γὰρ ἡπόνημον, καὶ χαλκοῦν λέγεται, πεπωκὼς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ· ᾠδὴ δὲ μετὰ τῶν αὐλήσεων ἄβρὸς, καὶ ἐν ἀβροῖς εὐθέσι, συγκεκραμένος τὸν ἱδρῶτα τῇ τοῦ χειμῶνος δρόσῳ· καὶ ὁ ζέφυρος ἐκαλῆ αὐτὸν, προσπνέων τῇ κόμῃ· ὀδὲ, ἀναπνεῖ τοῦ αὐλήματος, ἕλκων τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἄθμα· καὶ λαμβάνει τι αὐλουμένης ἥδη παρακειμένης τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ σιδήρια ἔτι, οἷς ἐθηρεύετο οἱ αὐλοὶ δρῶντες δὲ αὐτοῦ σατύρων τὰς ἀκμὰς, καταβιβῶνται τὸ μεμελημένον ἡυθροὶ, καὶ σισκρότες· ὁ μὲν, τοῦ σφυρὸς βίᾳ διόμενος· ὀδὲ, ἐμφῦσαι τῇ δίῃ· ὀδὲ, πᾶσαί τι ὠθυμᾶν φίλημα αὖθι τὸ ὠπὸ τύπτουσι, καὶ προσκωφοῦσιν ὡς ἄγαλμα· ὁ σοφώτατος δὲ αὐτῶν, ἐπὶ θερμοῦ θαπέρου τοῦ αὐλοῦ τὰς γλώσσας αὐασάσας, ἰδίᾳ, καὶ τὸν Ὀλυμπον οὕτω φιλεῖν οἴεται· φησὶ δὲ καὶ ἀπογδύσασθαι τοῦ πνεύματος.

αὐτὸν ἀκοντες, ὡς θηλύς τι ἔη, καὶ ἀμύητος, καὶ χρυσοῦς τῶν ναῶν ὑπὸ τοῦ σὺν αὐτῇ πλούτου. γύναιά τι αὐτῷ ὁ μαρτυρῶν Λύδια, καὶ σάτυροι, καὶ αὐλητὰι, καὶ ναρθηκοφόροι γέρων, καὶ οἱ νῶτοι μαρώνειος, καὶ αὐτὸς ὁ Μαρὼν· καὶ Παῦσαν αὐτῷ ξυμπλέων ἀκούοντες σὺν ἤδη τράγων, αὐτοὶ μὲν ἄξειδαι τὰς βάκχας· ὧλλας δὲ ἀπῆσαν ἐκείνους, ἃς ἡ Τυρσηνῶν γῆ βόσκει· ἡ μὲν οὖν λῃστρικὴ ναῦς, τὸν μάχιμον πλεῖ τρόπον· ἐπωτίδι τε γὰρ κατησκεύασται, καὶ ἐμβόλῳ, καὶ σιδηραῖς αὐτῇ χερσὶ, καὶ αἰχμαῖς, καὶ δρέπανα ὧν δοράτων, ὃς ἐκπλήσοι σὺν τυγχάνοντες, καὶ θηρίον τι αὐτοῖς ἐκφαίνοιτο· γλαυκοῖς μὲν γὰρ παῦται χρώμασι· βλοσυροῖς δὲ καὶ τὰς πρώρας ὀφθαλμοῖς οἷον βλέπει λεπίς· δι' ἣν πρῦμνα, καὶ μίσωσις, καθάπερ τὰ πλοῖα τῶν ἰχθύων· ἡ δὲ τοῦ Διονύσου ναῦς, τὰ μὲν ἄλλα, πέτρα μοι δίκαιαι· φολίδωτος δὲ ὁρᾶν τὰς ἐς πρώρας, κυμβάλων αὐτῇ παραλλὰξ ἥρμοσμένων, ἵν' εἰ καὶ σάτυροί ποτε ὑπὸ οἴνου καὶ βύδροι, ὁ Διόνυσος μὴ ἀνόσφαντί πλέοι· τὴν δὲ πρώραν, ἐς χρυσῆν πάρδαλιν ἀκαστά τι, καὶ ἐξήκοντα· φλοῖα δὲ τῷ Διονύσῳ πρὸς τὸ ζῶον, ἐπειδὴ θρεμμάτων τὴν ζώων ἐστί, καὶ πηδᾷ κούφα, καὶ ἴσα δύεται· ὁρᾷς γοῦν καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον συμπλέον τῷ Διονύσῳ, καὶ πηδῶν ὧν σὺν Τυρρηνοῖς, μήπω κεκλυόντος; βύρσος δὲ οὐτοσὶν ἐκ μέσης νεὸς πέφυκε, τὸ τοῦ ἱστοῦ πρόσωπον, καὶ ἱστία μιβῆται ἀλουργῆ, μεταμάζοντες σὺν τῷ κόλπῳ· χρυσαῖ δὲ σὺν φασὶ βάκχαι σὺν τῷ Τμώλῳ, καὶ Διονύσου τὰ σὺν Λυδίᾳ· κατηρεφὴς δὲ τῶν ναῶν ἀμπέλῳ, καὶ κιττῷ φασὶ θαι· καὶ βότρυες ὑπὸ αὐτῆς αἰωρεῖσθαι, θαῦμα μοῦ· θαυμασιώτερα δὲ ἡ πηγὴ τοῦ οἴνου, ὡς κοίλη αὐτὸν ἡ ναῦς ἐκδίδοται, καὶ αὐλεῖται ἀλλὰ ὧν σὺν Τυρρηνοὺς ἴωμεν, ἕως ἐστίν· ὁ γὰρ Διόνυσος αὐτοῦ ἐκμήνας, σὺν τρέχουσι τοῖς Τυρρηνοῖς, ἰδίαι διλ-

ἀπαλὴν τῶν γένυν, καὶ πυρσὴν τὰς κόμας, ἃς οὔτε κεῖρον
ἥρισταν, οὔτε σμίλακος, ἢ ἀμπέλου κλῆμα, ἔστι αὐλὸς ἴσην
στίπα, οὔτε οἱ στρόβος ἐφέρετο ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐρέωννυσαν
αὐτούς· ἐμαίνετο δὲ αὐτὸ τὸ μὴ μετὰ Διονύσου μαίνεσθαι·
ἐλείπανε καὶ τὰς τῶν γυναικῶν ἡμέρας· οἱ α μὲν γὰρ τῇ
Κιθαιρῶνι ἠγάσκησαν, οἱ α δὲ σὺν ταύταις γυάσκουσιν· ἀπορ-
λίλοιπε δὲ αὐτὰς, οὐχ ἡ μανία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥώμη,
καθ' ὧν ἐβάκχευσαν· κατὰ μὲν γὰρ τὸν Κιθαιρῶνα, ὁρᾶς
ὡς μετὰ τοῦ αὐλοῦ φέρονται, σωιξαίρουσαι τῶν ἠχῶ τοῦ
ὄρους· οὗτοι αὗται δὲ καθίστανται, καὶ ἐς νεῶν τὴν βιβακχυ-
μενῶν ἥκουσιν· ἴζανόμναί τι κατὰ τῆς γῆς, τῆς μὲν, ἐς
γόνατα ἢ κεφαλὴ βρίθει· τῆς δὲ, ἐς ὦμον· ἢ δ' ἀγαυὴ, πόδι
βάλλει μὲν τὸν ὑγὸν ὥρμηκε, δίχα δ' ὀχνεῖ· προσμίμηται
δ' αὐτῇ τὸ τοῦ παιδὸς αἷμα· τὸ μὲν, ἐς χῆρας· τὸ δὲ, ἐς
παρηιάν· τὸ δὲ, ἐς τὰ γυμνὰ τοῦ μαζοῦ, ἢ δὲ Ἁρμονία, καὶ
ὁ Κάδμος, εἰσὶ μὲν, ἀλλ' οὐχ οἱ οἱ πρῶτα· δράκοντες
γὰρ ἤδη ἐκ μοιρῶν γίνονται· καὶ φολὶς ἤδη αὐτοὺς ἔχει·
φρουδοὶ πόδες· φρουδοὶ γλουτοί· καὶ ἡ μετεμβολὴ τοῦ εἴσ-
θους, ὅπῃ κάτω· οἱ δὲ, ἐκπλήσσουσι, καὶ πόδε βάλλουσιν ἀλλή-
λοις, οἷον ξυνίσχοντες τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος, ὡς ἐκεῖνα
γὰρ αὐτοὺς μὴ φύγῃ.

ΤΥΡΡΗΝΟΙ.

Αὖς θεωρεῖς, καὶ ναῦς λῃστρικὴν, τῶν μὲν, Διόνυσος
ὑ βύνει· τὴν δ' ἐμβιβάκασι Τυρρηνοί, λῃστὰ τῆς
πόδε αὐτοῦ θαλάσσης· ἡ μὲν δὴ ἰδρὰ ναῦς, βακ-
χεύει σὺν αὐτῇ ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπερβοᾷ σιν αὐβάκχαι· ἀρ-
μονία δὲ, ὁπόση ὀργάζει, κατηχεῖ τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ, ὑπό-
χειρον Διονύσῳ τὰ ἑαυτῆς νεῦε, καθάπερ ἡ Λυδῶν γῆ·
ἡ δὲ ἑτέρα ναῦς, μαίνεται, καὶ τῆς ἡρισίας ἐκλανθάνε-
ται· πολλοῖς δὲ αὐτῶν καὶ ἀπολώλασιν ἤδη αἱ χῆραι· τίς
ἡ γραφὴ, τὸν Διόνυσον ὑπὸ παῦ, λοχῶσι Τυρρηνοί· λόγου ἐς

πον, ἡλικίαν τε, καὶ ὥραν ἄγων, ἵν' μικρῷ πρόσθεν ἦλθε, ὅτι οὐ ἵππος τὸν Ποσειδῶ ἐζήτει· ἦδ' ἵσταται τὸν γαμικὸν τρόπον, ἀρτι τὼν παρειὰν ἀνακαλύπτουσα, ὅτι οἱς ἀνδρὸς ἥκω γυνὴ κηρύσσει· πηδᾷ καὶ Ἀλφειὸς ἐκ τῆς δίνης, κοτίνου τινὰ ἐξαίρων εἰφασσον τῷ Πέλοπι προσιλάσοντι τῇ ὄχῃ· τὸν δὲ ἐν τῷ ἱππωδρόμῳ σήματι, οἱ μνηστῆρες ἐκεῖ ἐβάπτοντο· οὓς ἀποκτείνων ὁ Οἰνόμαος, ἀνεβάλλετο τὸν τῆς θυγατρὸς γάμον, ὡς τρεῖς ἤδη καὶ δέκα ἤδη νέοις· ἀλλὰ ἡ γῆ νῦν αὖθι φύει παρὰ τοῖς σήμασιν, ὡς μὴ σχοῖεν τὴν κεφαλὴν οἱ σεφανοῦσθαι δοκῶν ὧν τῇ τοῦ Οἰνομάου νίκῃ.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

γ Ἐγραψαι μὲν ὦ παῖ, καὶ τὸν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, βακχῶν χορούς, καὶ ὑποινοι πέτραι, καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων καὶ ὡς γάλακτι τὼν βοῶν ἡ γῆ λιταίνει· καὶ ἰδοὺ πῶς ὄφεις, καὶ ὅσα ὀρθοὶ, καὶ θύρσοι, δένδρα οἱ μὰ μέλα πάζοντες· καὶ ἦδε σοι ἐλάτη χαμαὶ γυναικῶν ὄγκον ἐκ Διονύσου μέλα πέπωκε δὲ, τὸ Πενθέως ἀποσεσαμένη τὰς βάκχας, ἐν ἅδε λέοντος· αὐδᾷ, καὶ ξαίνουσι τὸ θήραμα, μήτηρ ἐκείνη, καὶ ἀδελφαὶ μητρός· αὐτὴ δ' ἐπεύχεται τοὺς χεῖρας· ἦδε, ὡς παῦσα τὸν γόν τῆς χαίτης· ἵππος δ' ἀν ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν· οὕτως θύιαι αὐτῶν τὸ ἄθλημα. Διόνυσος δὲ, αὐτὸς μὲν, ἐν πέδιῳ πῇ τούτων ἕκαστον, ἐμπλήσας τὼν παρειὰν χόλου· τὸν δὲ οἴστρον πρὸς βακχεύσας ταῖς γυναιξὶν, οὔτε ὁρῶσι γοῶν τὰ δρώμενα, καὶ ὅσα ἐκείνευσε Πενθεύς, λέοντος ἀκούειν φασὶ βρυχωμένου· ταυτὶ μὲν τὰ ἐν τῷ ὄρει· τὸν δὲ ἐγγὺς ταῦτα, ἦλθε Θῆβαι, καὶ Κάδμου εἴλη, καὶ βρῖνος ὧν τῇ ἄγρᾳ· καὶ συναρμόσουσιν οἱ προσήκοντες τὸν νικητὴν, ἅπῃ σωθὲν τῷ πέφυκε· πρόκειται καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Πενθέως οὐκέτ' ἀμφίβολος, ἀλλ' ἴα καὶ τῷ Διονύσῳ ἐλεινὴ, νεωστὶ, καὶ

βοῶν. ἡ δὲ, ἀμελαίνη, καὶ αὐτὸς, καὶ λευκὴ πᾶσα, ἀμελαίνῃ τῇ κεφαλῇ. ἀπαξιοῖ δὲ τὸν ταῦρον σκίρτημα ὑποφαίνει κόρης δή τινος, ὑποφθυνούσης ὄρασοῦ ὕβριν.

ΠΕΛΟΨ, Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Μὲν ἔκπλεις, ἐπ' Οἰνομάῳ τῷ Ἀρκάδι. οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ βοῶντες, ἀκούεις γάρ που, ἥπτι Ἀρκαδία, ὅσον ἐκ τῆς Πελοποννήσου, πέπωκε δ' σωτριβὲν τὸ ἅρμα, τίχῃ Μυρτίλε. τὸ δ', ἵππων ξύγκηται πτέρωρον. τοῦτ' ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ, οὔπω ἐβεβρσῆτο. οἱ δὲ ἀγῶνδε, ἐγίνωσκόν τι αὐτὸ, καὶ ἐτίμων. καὶ οἱ Λυδοὶ δὲ, Φιλίππου παῖδες ὄντες, ὧν μὲν Πέλοπος, τὰ θρίπποι τι ἦσαν, καὶ ἤδη ἁρματῖται. μετὰ δ' ταῦτα, τὰ τραφέρῳμου τι ἤψαντο, ὡς λέγονται πρῶτοι δ' ὀκτὼ χῆνες ἄρα πᾶς, δ' μὲν τοῦ Οἰνομάου, ὡς δεινοί τι ἦσι, καὶ σφοδροί ὁρμῆσαι, λήπης τι, καὶ ἀφροῦ μεστοί. τοῦτ' δὲ πόδε δ' Ἀρκάδας ὄρνις ἀμάλιστα καὶ ὡς μέλανος, ἐπειδὴ ἐπ' ἀτόποις, καὶ οὐκ εὐφήμοις ἐζεύγνυντο. δ' δὲ τοῦ Πέλοπος, ὡς λευκοί τι ἦσι, καὶ τῇ νίκᾳ πρόσφοροι. πτερούς τε ἐπάρροι, καὶ χρυσέτιζον τῆς ἡμέρας, καὶ εὐξώιτον τῆς νίκης. τόν τε Οἰνόμαον, ὡς ἴσα καὶ Διομήδης ὁ Θρᾷξ, βαρὺ βαρος κῆπαι, καὶ ὑμὸς τὸ εἶδος. εἰ μὴ δὲ οὐδὲ τῷ Πέλοπι ἀπῆσης, ὡς Ποσειδῶν ποτε αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας, οἱ ἀνοχθοῦντες δ' Σιπύλῳ τοῖς βιοῖς. καὶ ἀγαθὸς, ἀνέβησε ἐς τοῦτ' τὸ ἅρμα, μειρακιόν γε ἤδη ὄντα. τὸ δὲ ἅρμα, ἴσα τῇ γῇ τῷ θαλάσσαν διασείχη. ὧ οὐδὲ ῥᾳδίως ἐξ αὐτῆς πηδᾷ ἐς τὸν ἄξονα. βεβαὼς δὲ, καὶ τῇ γῇ ἐοικὼς, ὑπόκειται τοῖς ἵπποις. τὸν μὲν ὠκὺν δρόμον, δ' Πέλοψ τε, ἡ Ἱπποδάμεια νικῶσιν, ἐφεστηκότε ἀμφὶ τῷ ἅρματι, καὶ δὲ συφιγγότε. ἀλλήλων δὲ αὖ τοὺς ἥκιστα, ὡς δ' ἁρμὴ τοῦ πόδεβάλλην αὖ ἐστὶ τὰ δ', ὁ μὲν, τὸν λύσιον τι, ἡ ἀβρὸν τρέ-

μάτια· τὰ μὲν, σὺν μορφαῖς· τὰ δὲ, σὺν τῷ ἀορθοῦσθαι, διαβιβυκότα ἦν, καὶ σὺν ἀπαγελίᾳ τοῦ βαδίζειν· τοῦτο δὲ ἔργον ἦν πρὸ Δαιδάλου ἀγάλματοποιΐα, οὔπω εἰς νοῦν ἐβέβλητο· αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος, ἀπεικάζει μὲν καὶ τὸ ἦθος, ὑπερσοφόν τι, καὶ σύνοιδα βλέπων· ἀπεικάζει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα· φασὶν γὰρ τρίβωνα τοῦτον ἀμπέχεται, προσγεγραμμένης αὐτῷ καὶ ἀσυποδησίας, ἣ μάλιστα δὴ οἱ Ἀττικοὶ κοσμοῦνται, καλύπτει δὲ ἐφ' ἁρμονίᾳ τῆς βοός· καὶ οὐδὲν ἔμψυχοι ποιεῖ μηχανήματος, ὡς Ἀφροδίτης τί αὐτῷ ὠφελεῖν· σὺν ἀργῆς μὲν τῶν ῥοπῶν, καὶ οἱ τὸ τρύπανον ὦ παῦ, τρίφοντες· καὶ νὴ Δία οἱ τῷ σκιπάρνῳ λειαίνοντες τὸ μὴ πω ἠκριβωμένα τῆς βοός· καὶ οἱ στεμμάμενοι τὴν ἔμμετρίαν, ἐφ' ἧς ἡ δημιουργία βάσιν· οἱ δὲ ὦτα τοῦ πρίονος, σύνοιδά τι ὑπορβιβλήκασι πᾶσαι, καὶ σοφίαν, ὅπόση χειρός τι, καὶ χρωμάτων· σκόπει γάρ, τῷ ξύλῳ πρίων ἐμβέβληται, καὶ δίηκται αὐτοῦ ἡδύ· διάγουσι δὲ αὐτὸν οὗτοι οἱ ῥῶτες· ὁ μὲν, ἐκ τῆς γῆς· ὅδ' ἀπὸ μηχανῆς, ὀρθουμένῳ τι, καὶ προνεύοντι· τοῦτο δὲ σὺν ἀλλαξ ἠκόντισεν· ὁ δὲ, ἀνίσκον, ὡς νεύσων· καὶ ὁ μὲν, ἀπὸ τῆς γῆς ὦν τὸ σφῦγον ἀνακρούεται τὸ ἄδαμα· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ μετώπου· καὶ τὸν χαλκὸν πίμπλαται, κάτω ξυμβεβήδων τῷ χεῖρι· ἡ Πασιφάη δὲ, ἔξω πόδε τὲ βουκόλια πόδε αὐτὴν τὸν ταῦρον, οἰομένη προσάξειν αὐτὸν τῷ εἴδει, καὶ τῇ σολῇ, βοῦν τι ἀπολαμπούσῃ, καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἴριν· βλέπει τὸ ἀμύχανον· καὶ γὰρ γνώσκει ὁποῖόν σφι· καὶ πόδε βάλλειν τὸ ἐνρίον οὐρμήσειν· ὁδὲ, τῆς μὲν, οὐδὲν ξυνίησι· βλέπει δὲ τὴν ἑαυτοῦ βοῦν· ἡ γραῦς δὲ, ὁ μὲν ταῦρος, ἀνήρωχός τι, καὶ ὑπεμῶν τῆς ἀκίνης· δύσκρωτός τε, καὶ λευκὸς, καὶ βιβυκῶς, καὶ βαθὺς τὴν φάρυγγα, καὶ πίων τὸν αὐχένα, καὶ ἱλαρὸν βλέπων τῆς τὴν

πλάτην θαυμασθῆναι· ὧν καὶ μικροῦ τύχη τις, ἥκιστα τοῦ βίου· καὶ γὰρ οἱ κόρυμβοι, σίφωνος ὄντες, Διονύσου γνώρισμα, καὶ τὸ δημιούργημα φαύλως ἔχη· καὶ κέρασι ὑπεικὸς φυόμενον τὴν προτάφων, Διόνυσος δηλοῖ· καὶ παρδάλεις ὑπεικφαινομένη αὐ, τοῦ βίου σύμβολον· ἀλλ' οὗτος μὲ ὁ Διόνυσος, ἐκ μόνου τοῦ ὁρᾶν γέγραπται· σκυθρωπὸν μὲν γὰρ ἰώθασι, καὶ θύρσοι, καὶ νεβρίδες, ἱέρηπται ταῦτα ὡς ἔξω τοῦ καιροῦ· καὶ οὐδὲ κυμβάλοις αἱ βάκχαι χρῶνται νῦν, οὐδὲ οἱ σάτυροι αὐλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Παὰν κατέχη τὸ σκίρτημα, ὡς μὴ διακλύσῃ τὸν ὕπνον τῆς κόρης· ἀλουργίδι δὲ σείλασε ἑαυτὸν, καὶ τῷ κιφαλῷ ῥόδοις ἀνθίσασ', οὐχ ὅπως παρὰ τῷ Ἀριάδνῃ ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ὄντι, φησί· πόθεν τὴν ἀκρατῆ ὀλῶντων τῆδε· ὁ Θησεὺς δὲ, ὁρᾷ μὲν, ἀλλὰ τοῦ τ' Ἀβύδων καπνοῦ· Ἀριάδνῃ δὲ, οὔτι οἱ δύνατι, οὔτι ἐγὼ ποτὶ φημὶ δ' αὐτὸν ἐκλελῆθαι καὶ τοῦ λαβυρίνθου, καὶ μὴ δὲ ἅπαξ ἴσχειν ἐφ' ὅτῳ ποτὶ ἐς τῷ Κρήτην ἐπλθσσε· οὕτω μόνον τὰ ἐκ πρώρας βλέπει· ὅρα καὶ τῷ Ἀριάδνῃ· μᾶλλον δὲ τὸν ὕπνον· χιμαιρὰ μὲν ἐς ὄμφαλον, σφίγγα ταῦτα· δίρη δ' ὑπαία, καὶ ἀπαλὴν φάρυγξ· μαχαίρᾳ δὲ ἡ δεξιὰ, φασὶ πᾶσα· ἡ δὲ ἑτέρα χὴρ, ἐπίκηται τῇ χλαίνῃ, μή ἀσχύνῃ τί ὁ αὔσιμος· οἷον ὦ Διόνυσε, καὶ ὡς ἥδυ τὸ ἄθμα· ἡ δὲ μίλων, ἡ βοτρύων ἀπόζη, φιλήσασ' ὁρᾷς.

ΠΑΣΙΦΑΗ.

Πασιφάη, τοῦ ταύρου ὁρᾷς, καὶ ἐκιτθίζη τὸν Δαίδαλον, σοφίσασθαί τινα πειθὼ τοῦ θηρίου, ὁ δὲ, ὀλολύζεται βοῶν κοίλην, παραπλησίαν ἀγελαίαις βουσὶ, τοῦ ταύρου ἐβάδην· καὶ ἥτις μὲν σφῶν ἡ δύνη ἐγένετο, δηλοῖ τὸ τοῦ μνοταύρου εἶδος, ἀτόπως σωπλιδοῦ τῇ φύσει· γέγραπται δὲ οὐχ ἡ δύνη νῦν, ἀλλ' ὁρατήριον μὲν τοῦτο πεποίηται τῷ Δαιδάλῳ· πολύξενε δ' αὐτὸ ἀγάλ-

ἔσονται. ὁ δὲ Διόνυσος, πῖς μὲν μιτὸς ἐκφεύσκη, ῥᾳγὴν σις τὴν γαςέρα. τὸ δὲ πῦρ, ἀχλυῶδες σῴζεται, φαιδρὸς αὐτὸς οἷον ἀπὸ ρτις ἀσεκάπων. διαχοῦσα δὲ ἡ φλὸξ, ἀφ ρου τῷ Διονύσῳ σκιαγραφῆ, παντὸς ἥδιον ἀσυρίου τε, καὶ λυδίου. ἵλικές τι καὶ πυκὶ αὐτῷ πεβλασι, καὶ κιπὸν κόρυμβοι, καὶ ἡδὺ ἄμπελοι, καὶ βύρσου δύσβρα. οὕτω τοι ἐκούσης ἀναχόντα πῖς γῆς, ὡς καὶ τῷ πυρὶ εἶναι ὑγιᾶ. καὶ οὐ χὴ θαυμάζειν, ἡ σιφανοῖ τὸ πῦρ ὧν τῷ Διονύσῳ ἡνῆ νε καὶ συμβακχούσῃ αὐτῷ, καὶ οἷνον ἀφύσσην ἐκ τῆν πηγῶν δώσῃ. λάλα τι οἷον ἀπὸ μαζῶν ἵλκειν, τὸ μὲν ἐκ βώλου. τὸ δὲ, ἐκ πέτρας. ἄκουε τοῦ Παιὼς, ὡς τὸν Διόνυσον ἄδειν ἔοικεν ἐν ταῖς κορυφαῖς τοῦ Κιθαιρῶνος, ὑποσκιρτῶν δύσιον. ὁ Κιθαιρὼν δὲ, ὀλοφύρεται ἐν ἡδῇ αὐθρώπου, τὸ μικρὸν ὕσδον ἐν αὐτῷ ἄχη. καὶ κιπῶν φοίνισφαγναν, ἀποκλίνοντα πῖς κιφαλῆς. σιφανοῦται γὴ δὴ αὐτῷ σφόδρα ἄκων. ἱλάτην τε αὐτῷ παραφυτεύει Μίγμερα, καὶ πηγὴν ἀναφαίνη ὕδατος, ὧν τῷ Λκπαίωνος οἰμαι καὶ Ποσειδῶς ἅματι.

ΛΡΙΑΔΝΗ.

τι τὴν Λριάδνην ὁ Θησεὺς ἄδικα δρῶν, οἵδ' οὐκ ἄδικα φασὶν, ἀλλ' ἐκ Διονύσου, κατιλιπὼν αὐ Διά τῃ νήσῳ καθεύδουσαν, τάχα που καὶ τίτθης ἀκήκοασ'. σοφὰ γὴ ἐκεῖναι τὰ τοιαῦτα, καὶ δικρύουσιν ἐπ' αὐτοῖς, ὅταν ἐτέλωσιν. οὐ μὴν δύομαι λέγειν, Θησία μὲν εἶναι τὸν αὐ τῇ νύ, Διόνυσον δὲ, τὸν αὐ τῇ γῆ. οὐδ' ὡς ἀγνοοῦντα ἐπεριφοι μᾶσ' ἧς τὴν ὧν τῆν πετρῶν, ὡς αὐ μαλακῷ κεῖπαι τῷ ὕπνῳ. οὐδ' ἀπόχρη τὸν ζωγράφον ἐπαινεῖν. ἀφ' ὧν καὶ ἄλλος ἐπαινεῖται. ῥᾴδιον γὴ ἅπαντι, καλὴν μὲν τὴν Λριάδνην γράφειν, καλὸν δὲ τὸν Θησία, Διονύσου τὰ μυρία φάσματα τοῖς γράφειν,

ἐν τοῖς ἀκατίοις. καὶ τὸν ἀριθμὸν λέγει, καὶ τὰς μυριάδας αὐτῶν. οἱ δὲ, ἀποφράξαντες αὐτὸν βαθὺ, καὶ κλῆσαι δικτύῳ, δέχονται λαμπρὰν ἄγραν. ὑφῆς καὶ πλουτεῖν ἕτοιμον τῷ τῆς θύρας ἡνεμόνι. βλέπε πρὸς τὴν γραφὴν ἤδη. κατόψει γὰρ αὐτὰ καὶ δρόμους. ὁ μὲν σκοπὸς, εἰς τὴν θάλατταν βλέπει, διαπίμπων τοῦ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ τοῦ ἀριθμοῦ σύλλεκτον. ὁ γλαυκὸς δὲ τῷ τῆς θαλάττης ἄνθει, τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα μίλανται μὲν οἱ αὐτῷ δοκεῖσιν, ἧττον δ' οἱ ἐφεξῆς. οἱ δὲ μετ' ἐκείνους, ἤδη παραπολύουσι τὴν ὄψιν. ἤτοι σκιώδεις. ἤτοι ὑδαροί. εἴτοι ὑπονοῦσαι. καὶ σταβαίνουσα γὰρ εἰς τὸ ὕδωρ ἡ ὄψις, ἀμβλύνεται διακρίνειν τὰ ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ τὴν ἁλιέων δῆμος, ἤδη, καὶ ξανθὸν τὸ χρόαν ὑπὸ τοῦ ἡδρίσθαι. καὶ ὁ μὲν, τὴν κώπῃ ζεύγνυσιν. ὁ δὲ, σχοίνῳ, μάλα διεξοδικῶς τῷ βραχίονι. ὁ δὲ, ἐπικεκλύσθαι τῷ πίλῳ. ὁ δὲ, παίει τὸν μὲν ἁλίπλοντα. βοᾷ δὲ πρὸς τὴν ἁλιέων, ἐμπεπλωκότων ἤδη τῶν ἰχθύων εἰς τὸ δίκτυον. καὶ τοῦ μὲν, μήνασι. τοῦ δὲ, αἴρουσιν. ἀμηχανοῦσι δὲ ὅ, τι χρήσονται τῷ πλήθει, καὶ παρανοίγουσι τοῦ δικτύου, καὶ συγχωροῦσιν οἷόνει διαφυγεῖν, καὶ διεκπεσεῖν. τοσοῦτον ἐς τὴν θύραν τρυφῶσι.

ΣΕΜΕΛΗ.

Ρογὴ οὐ εὖ θ' σκληρῷ, καὶ ἀσπαρὴ σίλασ' ἐκ τὴν ὀφθαλμῶν ἰεῖσα, πῦρ τι φαιδρὸν ἐξ οὐρανοῦ τυραννικῆς οἰκίασ' ἐπηλυμμένον, λόγου τοιοῦδε ἀμὴ ἀγνοεῖς, ἄπιστε. πυρὸς νεφέλη περιχοῦσα τὰς Θήβασ', ἃς τὴν τοῦ Κάδμου σεμνὰ νύμφη τίκτουσι, κωμάζοντος ἐκ τὴν Σεμέλαν τοῦ Διός. καὶ ἀπόλλυται μὲν ὡς δοκοῦμεν ἡ Σεμέλη. τίκτεται δὲ Διώνυσος οἵμαι νῦν Διὸς πρὸς τὸ πῦρ. καὶ τὸ μὲν τῆς Σεμέλης εἶδος, ἀμυδρὸν δι' ἐμὲ φαίνεται, ἰούσης ἐς τὸν οὐρανόν. καὶ ὠμόσαμεν αὐτῷ ἐκεῖ

τὴν ἁλιουργικὴν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπιπλοῦσα τὸ ἐκάστου οἰκεῖον, ὥσασα καὶ ἡ σοφὴ τί γέγραφεν, ἐστ' ἂν ἐφ' ἑαυτὸν ἀφικώμεθα. καὶ τὸν ἐκείνων οἰμαι θρᾶς, καὶ πλάσ, αἱ παρίδρωσ αὐτῷ. καὶ τὸν ὦτ τῷ σόματι πυρσὸν, ὃς κρατεῖ εἰς φρικτωρίαν τῶν νεῶν, αἱ πλέουσιν ἐκ τοῦ πόντου.

ΑΛΙΕΙΣ.

Ι' οὖν οὐκ ἐπ' ἄλλο ἄγης, ἱκανῶς γάρ μοι τὰ τοῦ βοατόρου διακεόσηται· τί φήσεις; λίλοιπέ μοι τὰ τῶν ἁλιέων, ὃ καταρχὰς ἐπηγγελάμεν. ἴνα οὖν μὴ πόλ μικρῶν διεξίοιμεν, ἀλλὰ πόλ ὧν λέγειν ἄξιον, τοῦτ μὲν, καλάμοις θηρῶντας, ἢ κύρτοις τιχαίζοντας, ἢ ἄκτις, ἢ δίκτυον, ἢ ἰγκρατῆ τριαίναν, ἀφίλωμεν τοῦ λόγου· σμικρὰ γὰρ ἀκούσῃ πόλ αὐτῶν, καὶ φασὶ παί σοι μᾶλλον ἡδύσματα τῆς γραφῆς· τοὺς δὲ ἐπιχειροῦντας τρῖς θύνοις, ἴδωμεν· ἄξιοι γὰρ οὗτοι λόγου, διὰ τὸ μέγεθος τῆς θήρας· φοιτῶσιν οἱ θυννοι τῇ ἔξω θαλάσσῃ παρὰ τοῦ πόντου, γένεσιν ἐν αὐτῷ ἔχοντες, καὶ νομάς· τας μὲν, ἀχθύων· τὰς δὲ ἑλύων· καὶ χυμῶν ἑτέρων οὓς ὁ Ἴστρος ἐς αὐτὸν φέρει, καὶ Μαιῶτις· ὑφ' ὧν γλυκυρώτερος, καὶ ποτιμώτερος ἄλλης θαλάττης ὁ πόντος· γίνονται δὲ, οἱ μὲν στρατιῶται τῶν φαλαγξ ὧν ὄκτω, καὶ ἐφ' ἑκκαίδεκα, καὶ δὶς τόσοι· καὶ ὑποκυματίζουσιν ἀλλήλοις ἄλλος ἄλλῳ, ἐπιγίνονται τοσοῦτον βάθος, ὅσον αὐτὸ τὸ ὕδωρ· εὐδίαι μὲν οὖν, καθ' ἃς ἁλίσκονται, μυρίαι· καὶ γὰρ σίδηρόν ἐστιν ἐπ' αὐτῷ ὀκθαθαι, καὶ φάσμακα ἐππάσαι· καὶ μικρὸν ὕρκισι δίκτυον, ὅτῳ ἀπόχρη καὶ μικρὸν τ' ἀγέλης· ἀρίστη δὲ ἥδε ἡ θήρα· σκοπεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ ξύλου, τὰς μὲν ἀριθμῆσαι, τὴν δ' ὅλην ἱκανός· δεῖ γὰρ αὐτῷ πεπηγέναι μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θάλατταν, ἐξικνεῖσθαι δὲ πορρωτάτω· καὶ ἐμβάλλοντας τοὺς ἰχθῦς ἰδεῖν, βοῆς τι ὡς μείζονος αὐτῷ δεῖ πρὸς τοὺς

BIBLIOTECA NA... ROMA VITTORIO EM...

ξύμβολον κέρν, καὶ παῖς, ἀμφω καλῶ, καὶ φοιτῶντι αὐτῷ διδασκάλω, προσεκαύθησαν ἀλλήλοις· καὶ πρεβάλλων ἐκ οὔσης ἀδήλας, ὥρμησαν ἀποθανεῖν ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας· καὶ ταῦθ' οὕτως ἔρρησαν εἰς τὴν θάλασσαν οὐ γάπαι, καὶ πρόωπαι πορι βολαῖς· καὶ ὁ ὄρνις ὧν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ τῇ χώρᾳ εἰς τὴ θάλασσαν, ὑποσημαίνων τὸ μῦθον ὁ ζωγράφος. ἡ δὲ ἐφεξῆς οἰκία, χηρεύοντί γ' ἀνδρὶ, ἐξελκυσθεὶς τοῦ ἄστεος δι' ὄχλον νέων· ἁρπάσιδιαι γὰρ αὐτὸ ἔφασαν, καὶ ἀφειδῶς ἐκώμαζον, καὶ θόρυβος ἐπήρων· ἢδ' οἱ μὲν κομῶντι εἰς αὐτὸν ἔχουσα, κνίζει τὰ μεράκια· καὶ θόρυβο ὑπεξελθοῦσα, οἰκεῖ τὴν ὀχυρὰν ταύτην οἰκίαν· σκίψαι γὰρ ὡς ὠχύρωθ· κρημνὸς τῇ θαλάσσῃ ἐφίσταται· τὰ μὲν κλυζόμενα, ὑπωλισθηκώς· τὸ δὲ αὖ, πρεικκέμενος, ἰφαλόν πνα ταύτην αὐίχων οἰκίαν, ὑφ' ἧς καὶ ἡ θάλασσα κυανωπὲς φαίνεται, καθιμεῶν εἰς αὐτὴν τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ ἡ γῆ περίκειται τὰ νεὼς πάντα, πλὴν τοῦ κινεῖσθαι· εἰς τοῦτο ἤκουσαν τὸ φρούριον, οὐδὲ ὡς ἀπολιλοίπασιν αὐτὴν οἱ ὁρῶντες· ἀλλ' ὁ μὲν, κυανοπρώρων· ὁ δὲ, χρυσόπρωρον· ὁ δὲ, ἄλλος ἄλλό τι τῶν ποικίλων ἀκατίων ἐμβιβάσας, πλεῖ, καὶ κῶμος αὐτὸς, καλεί τι, καὶ ἐπιφαινόμενοι· καὶ ὁ μὲν, αὐλεῖ· ὁ δὲ, κρούει φόρμιγγι· ὁ δὲ, ᾄδει· οἱ μὲν ἐπιφαίνουσι δὲ ἀναρρίπτουσι, καὶ φιλήματα· καὶ οὐδὲ ὁρίζονται, ἀλλὰ ἐπέχουσι τὴν ἡρισίαν, καὶ ὑφορμίζονται τοῦ κρημνοῦ· τὸ δὲ γύαιον ἀπὸ τῆς οἰκίας, εἰ ὄν ἐκ πρόσωπος, ὁρᾷ ταῦτα, καὶ γελᾷ κατὰ τοῦ κώμου, χλιδῶσα καὶ τοῦ ὁρῶντας, καὶ οὐ πλοῦς μόνον, ἀλλὰ καὶ γῆν ἀναγκάζουσα· καὶ ποίμνιος ἐντεῦξεν προχωρῶν· καὶ μυκωμένων ἀκούσῃ βοῶν, καὶ συρίττων βοῦ πρόσχησις· καὶ νομεῖται ἐντεῦξεν, καὶ γεωργοῖς, καὶ ποπεμοῖς, καὶ λίμναις, καὶ πηγαῖς· ἐκμέμακται γὰρ ἡ γραφὴ καὶ τὸ ὄντα, καὶ τὸ γινόμενα, καὶ ὡς ἂν γένοιτο ὄντα, οὐ διὰ πλῆθος αὖ

ἐπαυλαζόμενοι τοῖς κέρασι, καὶ οἷον ἀκτῖνα ἑλκει. τὸ δὲ τοῖς παρειαῖς ἐντυγχάνον, μαρμαίρει πρὸς τὸ ἐκείνων σῶμα. τὰ δὲ στιλβόμενα κατὰ τοῦ στόματος, χρυσὸς ἤδη. θρίων δὲ ὁ ποταμὸς, ἀσίχων τῆς δίνης. καὶ τῷ μὲν Φαίθοντι, κόλπον ὑπέχει. τὸ γὰρ χρῶμα διξαμένου. τοὺς δὲ ἁλιάδας, θεωρήσει αὐτίκα αἴρας γὰρ, καὶ κρυμοῖς, οἷς ἀναδίδωσι, λιθουργήσει, καὶ τὰ πεσόντα ὑποδέξεται, καὶ διαφαγροῦ τοῦ ὕδατος ἀπαξειτοῖς ἐν Ωκεανῷ βαρβάροις τὰ τῶν ἀγώνων πήγματα.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ.

Α᾽ δ᾽ ὦ τῇ ὄχθῃ γυῖα, παραβοῶσι. παρακαλεῖν δὲ καὶ αὖ ἵππος ἐοίκασι, μὴ ἐᾶν τὰ πεδία, μὴ δὲ ἀποπύσαι τὸν χαλινόν, ἑλεῖν δὲ, καὶ συμπατῆσαι τὰ θηρία οἱ δέ, ἀκούουσιν οἱ μὲν, καὶ ποιοῦσι τἀῶπα. θηράσαντας δὲ αὖθις, καὶ ἁλόντας ἱρηκόφοντας, διαπορθμεύει νῶς ἀπὸ τ Εὐρώπης ἐς τ Ασίαν, πεδίους μάλιστα πε παταρασ. τουτὶ γὰρ πε τοιῶμισωτοῖν ἐθνοῖν. καὶ αὐτοῖ τα πλέουσιν ἰδοὺ καὶ πᾶσμα βάλλουσι. δίχει δὲ αὐτοὺ οἰκία μάλα ἁδῆκα, θαλάμους ὑποφαίνουσα, καὶ αὐδρῶνας, καὶ θυρίδων ἴχνη. καὶ τεῖχος δὲ περιβέβληται, καὶ ἐπάλξεις ἔχει. τὸ δὲ κάλλιστον αὐτῆς, ἡ μίκκυλος περίεστι σοὰ τῇ θαλάσσῃ. κηροειδὴς ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου. κίνησις ἐκ πηγῆς τῷ λίθῳ. θορμὸν γὰρ ναμα ὑπεκρίσεται φρυγίασ ὄρη, καὶ τὸ ῥεῦμα ἐς τοὺς λιθοτομίασ ἠσκημένους, ὑπεμβρυοῦς ἐξαίρεται τῶν πετρῶν ἐνίασ, καὶ ὕδατος ἐν ποιεῖ τὴν ἐκφυσιν τῶν λίθων. ὅθεν αὐτῷ καὶ πολλὰ τὰ χρώματα. βολιτὸν μὲν γὰρ ἔνθα λιμυαίζει, καὶ κηροειδὲς δίδωσι. καθαρὸν δὲ ὅπου, κρυσταλοειδὲς ἐκεῖθεν. καὶ ποικίλλει τὰς πέτρας, ἐν πολλαῖς διαπνέουσον ὀπὰς ὀπῶς, ἡ ἀκτὴ δὲ, ὑψηλή. καὶ τοιοῦδε μύθου φέρε-

Ρυσᾶ τὴν ἠλιάδων τὰ δάκρια. Φαέθοντι λόγος
χ αὐτὰς ἐᾶν. τοῦτον γὰρ παῖδα ἡλίου χρὴ μόνον,
ἐπιτολμῆσαι τῷ πατρῴῳ δίφρῳ κατὰ σῶστα
νισχύσιος. καὶ μὴ κατὰ χθόνα τὴν ἠϊόα, σφαλλῶσι, κατὰ
ἐν τῷ Ηριδανῷ πισᾶν. ταῦτα τοῖς μὲν σοφοῖς, πλουσιω-
11 ξία τις ἔοικε δοκεῖ τοῦ πυρώδους. ποιητὰς δὲ, καὶ ζωγρά-
φους, ἵππους, καὶ ἅρμα. καὶ συγχεῖται τὰ οὐράνια. σκόπει
γὰρ. νυξὶ μὲν ἐκ μεσημβρίας ἐλαύνει τὴν ἡμέραν. ὁ δὲ ἡλίου
κύκλος, ὡς γλιχῶ ἐᾶν, ἕλκει αὐτὸν ἀεσράσ. αἱ δὲ ὧραι, τὰς
πύλας ἐκλιπεῖσαι, φθύγουσιν ἂς τὴν ἀπαντῶσαν αὐτὰς
ἀχλὺν. καὶ οἱ ἵπποι τῆς ζυγλης ἐκπεσόντες, οἴσρῳ φέ-
ρονται. ἀπαγορθοῖ δὲ ἡ γῆ, καὶ τὰς χεῖρας αἴρει ἀσῶ,
ἕως ἀχλυόων τοῦ πυρὸς ἐς αὐτὴν ἑαυτὸς. ἐκπίπτει δὲ τὸ μει-
ράκιον, καὶ καταφέρεται. τὴν τε γῆν κόμιον ἐμπίπρησι,
καὶ τὰς σῶμα ὑποτύφει. ποταμῷ τε Ηριδανῷ ἐμπεσεῖ,
καὶ περιέχει μυθέων τινα τῷ ὕδατι. κύκνοι γὰρ δὴ αὐαφυ-
σαῦντες, ἄδουσι τὸ ἔνθεον. καὶ ποιήσονται ᾠδὴν τὸ μειράκιον.
ἀείλαι τε αὐτὴν ἀρθῆσαι, Καύστρῳ ταῦτα, καὶ Ισρῳ ἄσον
ται. καὶ οὐδὲν ἀσύμφορον ἔσται τοῦ τοιούτου λόγου. ζεφύρῳ τε
χρήσονται πρὸς τὴν ᾠδὴν, ἐλαφρῷ, καὶ εὐοδίῳ. λέγεται
γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρίου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι. ταῦτα
τέ τοι καὶ παρίεσι τοῖς ὄρνισιν. ὥστε ὦρα καὶ ψάλλειν αὖ
θύ, οἷον ὄρνανα. τὰ δὲ ὧν τῇ ὄχθῃ γυάλαια, οὐ σύπω δύνε-
σθαι, φασὶ τὰς ἠλιάδας ὧν τῷ ἀδελφῷ μεταφιῶναι, καὶ
ἐς δίνδρα λᾶξαι, δάκρυά τε ἀφιέναι. χὴ γραφὴ ταῦτα
οἶδε. ῥίζας γὰρ βαλομένην ταῖς κερυφαῖς, τὰ μὲν ἐς ὁμ-
φαλὸν δίνδρα, αὖται. τὰς δὲ χεῖρας, οἷαι φθαύουσι. φθῦ
τ' κόμας, ὡς αἰγείρ πάντα. φθῦ τ' δακρύων, ὡς χρυσᾶ. χὴ
τὰ μὲν πλημμύρειν ἐν τῇ τῆν ὀφθαλμῶν ἔσρα, χαροπῶς

λαγα, καὶ περὶ τοὺς ὄρους τὰς κόρακας, καὶ δι' ὧν συναρέσει πρὸς ἀλλήλους. ξύλα δὲ, ὅσων δεῖ τῇ λύρᾳ, πύξος πάντες συμφυῆ, καὶ λαίσιον τὸν ὄζον. ἐλέφας οὐδαμοῦ τῆς λύρας. οὔπω οἱ ἄνθρωποι ἠδύοντες, οὔτε αὐτὸ τὸ ἐνήϊον, οὔθ' ὅ, τι τοῖς κόραξιν αὐτοῦ χρήσονται. καὶ ἡ χέλυς, μέλαινα μὲν, δι' ἣν κρίβωται δὲ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ λαμπρὰς πολὺ βέβληκε κύκλους, ἄλλον ξυνάπτον τοῖς ἄλλοις ξανθοῖς τοῖς ὀμφαλοῖς. ὑδρᾷ δὲ, τὸ μὲν ὧν τῇ μαγάδι, πρόκειται, καὶ τοῖς ὀμφαλοῖς ἅπασι. τὸ δ' ὑπὸ τῷ ζυγῷ, κοῖλα δοκοῦσι. χήμα πᾶν τοῦτο αὐτὴν ἀναλογώτατον, ἀνακεκλῶσθαι σφᾶς ὀρθὰς ἐν τῇ λύρᾳ. ὁ δὲ Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε, ἢ ψάλλει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν κιθάραν, καὶ παραφαίνει τὴν ὀδόντων, ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι. ᾄδει δὲ οἶμαι τὴν γλῶ, ὅτι πάντων γλυκύτατα, καὶ μήτηρ οὖσα, καὶ αὐτόματα πᾶσι τέχνη δίδωσιν. ἡ κόμη δὲ, ἡδέως μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἐναλίσκεται μὲν τῷ μέτρῳ, συγκαπτοῦσα δὲ τὸν ὦμον παρὰ τὸ οὖς, καὶ χρυσᾶ τι ἐπαφίησι. ᾄδίων δὲ μετὰ τὴν μίτραν, ὡῶ φασιν οἱ τὴν ἀποθέσεων ποιηταὶ χάριτες καμεῖν. ἄγαλμα ἄδισον, καὶ πρὸς ἓν ἄκρον τῇ λύρᾳ. δοκῶ μοι τὴν Ἑρμῆν ὁρᾶν κατηλημμένον, δωῦσαι Ἀμφίονι ἄμφω τὼ δῶρα. καὶ ἡ χλαμὺς, ὡῶ φορεῖ, παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ αὕτη. ἐ γὰρ ἀφ' ἵππου φοίνιξ χρώματος, ἀλλὰ τρίπτη, καὶ κατὰ τὴν ἶριν μεταβάλλει κάθυ δὲ ὧν κυάνεον. τῷ μὲν ποδὶ, κρέων ξυμμελὴς τῇ δεξιᾷ δὲ παραπλήσιον τοῖς ὑδρᾶσι, ψάλλει. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, σὺν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς. ὅπερ οἶμαι πλησιάζειν ἀπαυθαδιζόμενον μόνην. ἴσην δὲ τὰ λίθων, πῶς ἔχει; πάντες ὧν τῷ ὠδίῳ συμβάσεσι, καὶ ἁρμόσεσι, καὶ γόμφοις τέχος. καὶ τὸ μὲν, ἐξοκοδόμηται. τὸ δὲ, ἀναβαίνει. τὸ δὲ, ἅρπι κατέλαβε. φιλότιμοι, καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι, καὶ ἐντυγχάνοντες μουσικῇ. τὸ δὲ τέχος, ἐπάκτιον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι.

ἐδοῦ καὶ ποτιμὸς ὑπερέχειται τοῦ ἔλεος, βύρυς, καὶ ὑποκυμαίνων· διαβώνουσι δ' αὐτὸν αἱ πόλοι, καὶ νομῆς, ὡὼ ζύγματος· ἀλλ' τὸν αἰγῶν ἐπαινοίης τὸν ζωγράφον, ὅτι αὐτὰς ὑποσκιρτώσας, καὶ ἀμφώχους γράφοι, ἢ τὸν προβατ', ὅτι χολαῖον αὐτοῖς τὸ βάδισμα, ὢ οἷον ἄχθος, ἢ μᾶλλον τάς τι σύριγγας ἐκδιξόμεθα, ἢ τὸν χρωμένους αὐτὰς· ὡς ὑπεσκλμένῳ τῷ σώματι αὐλοῦσι, μικρὸν ἐπεννισόμεθα τῆς γραφῆς, καὶ ὅσον ἐς μίμησιν ἥκει· σοφίαν δὲ οὐκ ἐπαινισόμεθα, οὐδὲ καιρὸν, ἃ δὲ κράτιστα δοκεῖ τῆς τέχνης· τίς οὖν ἡ σοφία; ζύγμα φοινίκων ὡὼ βίβλινε τῷ ποτιμῷ· ὢ μάλα ἡδὺν ἐπ' αὐτῷ λόγον· ἡδὺς γὰρ τὸ πῦ τ φοινίκων λιχόμενον, καὶ ὅπ αὐτῶν ὁ μὲν, ἄρσην τις, ἥδε, θήλεια, καὶ πρὲ τοῦ χάμευ σφῶν διακηκοὼς, καὶ ὅπ ἄρσενα τὰς θηλείας, πρεβαλλόντας αὐτὰς τοῖς κλάδοις, καὶ ὡὼ τόνυντας αὐτὸν ἐπ' αὐτὰς, ἀφ' ἑκατέρου τοῦ χέρους δύο φοίνικας, σὺν καπὶ μίαν ὄχλῳ γράφοι· εἶπε ὁ μὲν, ὁρᾷ, καὶ ὡὼ κλίνεται, καὶ ὑπερβάλλεται τοῦ ποτιμοῦ· τὰς δὲ θηλείας ἐπ' ἀφισώσης, οὐκ ἔχων ὡὼ λαβέσθαι, κἄπτει, καὶ θουλεύη, ζύξας τὸ ὕδωρ· ὢ ἴσι τοῖς διαβαίνουσιν ἀσφαλὲς ὑπὸ τῆς τοῦ φλοιοῦ τραχύτητος.

de palma.

ΑΜΦΙΩΝ.

Ἦν λύραν τὸ σόφισμα, πρῶτος Ἑρμῆς πήξαθαι
7 λίγεα κράτος δυοῖν, καὶ ζυγοῦ, καὶ χέλυος,
καὶ θοῦμα μετὰ τῶν Ἀπόλλω, ὢ τὰς μούσας,
Ἀμφίονι τῷ Διρκαίῳ δῶρον· ὁδὶ, οἰκῶν τὰς Θήβας, οὔπω τειχισμένας, ἀφῆκε κατὰ τὰ λίθων τὰ μέλη· ὢ ἀκέοντες οἱ λίθοι, σωθέουσι· ταῦτα γὰρ τὰ σὺ τῇ γραφῇ· πρὸ τῆν οὖν διαβιῶ τὼ λύραν, ἢ καθ' αὐτὼ γράπται· τὸ μὲν γὰρ κέρας, ἀΐσσε ἐξέλας πεπαί φασι· χρῶπα δ' αὐτῷ ὁ μὲν μουσικὸς, ἐς τὼ λύραν· ὁ δὲ τοξότης, ἐς τὰ οἰκία· μέλαινα,

τας ὡς ἐφυσῆσαι διὰ λιθαίνουσιν, ἀλλ' ἀφυσῶσά πνας, ὁ δὲ αὐλὸς τοῦ ὕδατος· τί δὴ τὸ τῶν χηνῶν ἔθνος· καὶ γὰρ δὴ καὶ κνῆσι γεγράφαται κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· ὥσπερ ὁ λαιός τι, καὶ πλωτῆρσι· τοῦ δὲ ὧν μακρᾶν τῶν σκελοῖν· τοῦ πόδα πους τὸ ῥάμφος, ξένους οἱ μαι αὐδαίνη, τῷ ἄβρὲς, ἄλλον ἀλλοίου πῆχυ· καὶ τὰ χύματα δὲ αὐτῶν, ποικίλα· ὁ μὲν, γὰρ ὧν πτέρασ, ἀναπαύει τὸ πόδι κατὰ ἕνα· ὁδὶ, ψύχει τὸ πῆχυ· ὁδὶ, ἐκκαθαίρει· ὁδὶ, κρηνή τι ἐκ τοῦ ὕδατος· ὁδὶ, εἰς τὴν ἀπογίνωσκον, ὥσπερ ἐσαῦθι πεκῆσθαι· νηνιχαῦθαι δὲ τοῦ κύκνους ὑπὸ τῶν ἀλώπεκων, θαῦμασ οὐδὲν· ἀλίφρονες γὰρ οἱ θεοὶ, καὶ θεοὶ παίζειν εἰς τὸν ὄργι· βασ· ὅθεν μὴ δὲ τὸ νηνίχησιν ἀργὸς παρίλθωμεν, μὴ δὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, σὺ ᾧ ταῦτα· τὸ μὲν δὴ ὕδωρ τοῦτο, καλλίσον τοῦ ἕλους, πηγῆς αὐτὸ διδούσης αὐτόθεν· σωίσα· ται δὲ εἰς κολυμβήθραν παγκάλην· διὰ μίσου δὲ τοῦ ὕδατος, ἀμαράκας τε νθέα· τὰ μὲν, σῦθεν, τὰ δὲ, ἐκεῖθεν· ὑδατὶς ἀσκχυσι, καὶ βάλλοντις αὖθι τὸ ὕδωρ· πρὸς τούτους νηνίχουσιν ἀρῶτις, ἰσρούς, τῷ χρυσοκαλίνους ὄρνις· ὁ μὲν, πᾶσαν νηίαν σῦδιδές· ὁδὶ, αὐανκόπλων· ὁδὶ, ὧν ρίφων· ὁδὶ, πρὸς τὴν γύαν ἐκκλίνων καὶ παρακιλθομένων τοῖς κύκνοις ἀκούειν δόκει, καὶ ἀπειλοῦντων ἀλλήλοις, τῷ τοῦθ' ξένων· ταῦτα γὰρ τοῖς προσώποις ἔπεσιν· ὁδὶ, κατὰ βάλλει τ' πίλασ· ὁδὶ, κατὰ βίβληκεν· ὁδὶ, ηλάπισεν ἐκπασῶν τοῦ ὄρνιθος, ὡς λάσαστο σὺ τῷ ἱππαδράμα· κύκλῳ δὲ παῖς ὄχθας ἐφισᾶσιν οἱ μουσικώτροι τὴν κύκνων, ἐπάδοντες οἱ μαι τὸ ὄρθιον ὡς πρὸς τρίπτε τοῖς ἀμιλλωμένοις· σημεῖον δ' ὠδῆς, ὁρᾶς τὸ πῖλον μερακιον; ἀνίμες τοῦτο ζέφυρος, τῶν φδὴν τοῖς κύκνοις σὺ δίδους· νὴ γὰ πᾶν δὲ ἀπαλὸν, καὶ χάρισν, ὡς ἄσιγμα τοῦ πνεύματος· καὶ πτέρυγις ἥ πλωῦ τοῖς κύκνοις, πρὸς τὸ πλήπεσθαι ὑπὸ τῶ ἀνίμου·

καὶ βραβεύοντι αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ χείρους. ὅταν δὲ φασὶ δρῦς μὴ γράπτειν, καὶ ἱλαρὸν βλέπων· καὶ σισύμβριον μάλα σφόδρα· Ἀμυμώνη δὲ ἡ Δαναοῦ, βαμίζουσα ὧν τὸ τοῦ Ἰνάχου ὕδωρ, κιρνᾶναι τοῦ θεοῦ· καὶ σέλινα ἐνδύσαν αὐτῷ, οὐπώ ξανθίσασα ὁ τόδε πάτα· τὸ οὖν περίφοβον τῆς κόρης, καὶ τὸ πάλλεσθαι, καὶ ἡ κάλπις ἡ χρυσῆ διαφεύγουσα τὰς χεῖρας, δηλοῖ τὴν Ἀμυμώνην ἐκπεπλῆχθαι, καὶ ἀπορεῖν, τί βουλόμενος ὁ Ποσειδῶν ἐκλείπει πασαν δὴ τὴν θάλασσαν· λευκὴν τε ὑπὸ φύσεως οὖσαν· ὁ χρυσὸς πόδεσι λάβε, κιρνάσας τ' αὐγὴν τῷ ὕδατι· ὑπεσῶμεν δ' ὦ παῖ τῇ νύμφῃ· νύμφα γὰρ ἥδε κυρτοῦται ἐς τὸν γάμον, γλαυκὸν εἶπε, καὶ τοῦ χαροποῦ τρόπον· πορφυροῦν δὲ αὐτὸ ὁ Ποσειδῶν γράφει·

ΕΛΗ·

Πομβρος μὲν ἡ γῆ· φόρμιγξ δ' κάλαμον, καὶ φλοιόν·
ὕ ἄδη ἄσαρκα, καὶ αὐήρατα δίδασιν ἡ τὴν ὑ-
λῶν θυμηδίαν· καὶ μυρίκην μὴ γράπτειν, καὶ κύπειρον· καὶ γὰρ ταῦτά ἐστι τὴν ἐλῶν· ὄρη δὲ οὐρεσιμόκη πόδεσι βλέπει φύσεως οὐ μιᾶς· τὰ μὲν γὰρ τῶν πίτυων παρεχόμενα, λεπτόγεων τε δὴ καὶ παρίππων κομῶντα, πῖς ἀργιλώδους λίγνι· ἰλάπτει δὲ ἱκανῶν, τί ἄλλο, ἢ δυσχείμερον, καὶ τραχὺ τὸ ὄρος· οὐ γὰρ ἀπαίζοντα βάλον οὐδὲ ἀλαπάζουσι βάλπεσθαι· ταῦτά τοι καὶ ἀποικοῦσι τὴν πεδίων, ὡς οὐ τοῖς ὄρεσι ἔᾶον αὐξανόμενα τοῦ ἄλω· πηγαὶ δὲ ἀπορβλύζουσι τὴν ὀρῶν· αἱ δὴ ῥέουσαι κάτω, καὶ κοινούμεναι τε ὕδωρ, ἕλος ὑπ' αὐτῶν τὸ πεδίον· οὐμὸν ἄπακτόν γε, οὐ δὲ οἷον πεφύρθαι· δίηκται δὲ αὐτοῦ τὸ νᾶμα ὑπὸ τῆς γραφῆς, ὡς αὖ καὶ ἡ φύσις αὐτὸ δίηκεν ἅπασαν ἐπὶ πάντων· μαιάδρους δὲ πολλοὺς ἐλίπη, σιλίνου βρύοντας, ἀλασθὲς ναυπήγιον τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑγροῖς· ὁρᾷς γὰρ τὰς νότῳ

τα, καὶ ἀδὴν αὖ αὐτοῦ μείω σκόπει. ὅσος μὲν καὶ κατὰ γῆς, ὅσος δὲ τ βορύχων ἄσαχυς, ἐς οἶμαι Νήλω ἴτρι φι. Νήλω δὲ Αἰώλιοι μὲν, ἔχουσι τὰς ἐκβολάς. Αἰθίοπες δὲ, τὰς πηγάς. ὅρα τὸ ἦθος ὡς ἐρέω, καὶ τ ὀφθαλμῶν ἀπολωλότων. ὅρα τ ἴουλον ὡς καθ ἡλικίαν τῷ κτείναντι. οὐδ' αὖ μέλανα φαίης τ Μίμνονα. τὸ δὲ ἀκράτως ἐν αὐτῷ μέλαν, ὑποφαίνει τι αὖθους. αὖ δὲ μετίωροι δαίμονες, ὡς ἂν τῷ παιδὶ πενθοῦσα, κατηφὴς ποιεῖ τὸν ἥλιον, καὶ δῆπου τῆς νυκτὸς ἀφικέσθαι πρὸ καιροῦ, καὶ τὸ ῥᾳστόνοτον ἴσχειν, ἵν' ἐγγένηται οἱ κλέψαι τὸν υἱόν. Διὸς πᾶ ταῦτα νοήσασα τος. καὶ ἰδοὺ ἐκκέκλειται. καὶ ἔπειν. ὦ τέρμασι τῆς γραφῆς σπουδή. καὶ κατά τι τῆς γῆς, τύφος οὐδαμοῦ Μίμνονος. ὁδὲ Μίμνων, ἐν Αἰθιοπίᾳ, μεταβεβληκὼς ἐς λόθον μέλανα. καὶ τὸ σῶμα μὲν, καθημένου τὸ δὲ εἶδος, ἐκεῖνο οἶμαι. καὶ προσβάλλει τῷ ἀγάλματι ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου. δοκεῖ δὲ ὁ ἥλιος οἰονεὶ πλῆκτρον κατὰ τὸ σῶμα ἐμπίπτων τῷ Μίμνονι, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκεῖθεν, καὶ λαλοῦσι σοφίσματι, πεφαμυθῆσθαι τιὼ ἡμῖν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, Η ΑΜΥΜΩΝΗ.

Ἐζεύγνυ τιὼ θάλασσαν τῷ Ποσειδῶνι, ὡς τύ-
π χηκασ' οἶμαι παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι κατὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπὸ Αἰγῶν εἴλκυσε. καὶ ἡ θάλασσα γαλήνιος ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις, καὶ αὐτοῖς κήτεσι. καὶ δὴ ἐκεῖνα ἔπεμπε, καὶ σάφα τὸν Ποσειδῶνα ὡς σὺ ταῦτα. ἐκεῖ μὲν σὺν ἠπειρωτῶν οἶμαι τῶν ἵππων ἀδάμαν. χαλκόποδάς τι δὲ αὐτοὺς ἀξιοῖ εἶναι, καὶ ὠκυπέτας, καὶ μάσιγι πλήττεσθαι. σὺ ταῦτα δ' ἱππόκαμπος τὸ ἅρμα, ἔφυδροι τὰς ὁπλάς, καὶ νωτικοί, καὶ γλαυκοί. καὶ νὴ Δία ὅσα διλφῖνες. κἀκεῖ μὲν δυσχεραίνει ὁ Ποσειδῶν ἔοικε, καὶ νεμεσᾷ τῷ Διΐ, κλίνοντι τὸ ἐλλιμενικὸν,

σεν οἶδα μάρτυρα τὸ πρὸς τοῦ λαγὼ λεγόμενον, ὡς πολὺ
τῆς Ἀφροδίτης μέτριον αὐτῷ· λέγεται γοῦν πρὸς μὲν τοῦ
θήλεος, ἐκλαλήσαν τι αὐτὸν ἄϊπτικε, καὶ ἀποστίκτην πάλιν
ὧν ταύτῃ μάλακτι· καὶ ὑπεκύισκεν δέ· καὶ οὐδὲ εἰς χρόνος
αὐτῷ τοῦ τόκου κενός· τὸ δ' ἄρρεν, σπάρτα τὰς φύσις ἀρέ-
νων, καὶ ἀποκυίσκει, παρ' ὃ πέφυκε· οἱ δὲ ἄτοποι τ' ἔρω-
σῶν, καὶ πρὸς πυὰ ἐρωτικῶς αὐτῷ κατήγαγον, βιαίως
πίχνη τὸ παιδικὰ θηρώμενοι· ταῦτα μὲν οὖν κατελέ-
πομεν ἀνθρώποις ἀδίκοις, καὶ ἀναξίοις τὸ αὐτράθαι·
σὺ δέ μοι τὸν Ἀφροδίτην βλέπε, πρὸς δή, καὶ κατὰ τί τὴν
μήλων ἐκείνη· ὁρᾷς τὸν ὑπαυτρον πύτραν ἐκείνῳ, πέναν
μα κυανώτατον ὑπεκτρίχα, χλωρόν τι, καὶ πότιμον· ὃ δὴ
καὶ διοχετεύεται ποτὸν εἶναι πᾶς μηλέαις; σὺ ταῦθ' μοι
τὸν Ἀφροδίτην χόρτον νυμφῶν οἶμαι αὐτὸν ἰδρυμένον, ὅτι
αὐτὰς ἐποίησεν ἐρώτων μητέρας, καὶ διατοῦτο δύπαιδας·
κάτοπτρον δὲ τὸ ἀργυροῦν, καὶ τὸ ὑπόχρυσον ἐκεῖνο σαν,
δάλιον, καὶ αἱ πρόχαι αἱ χρυσαῖ, ταῦτα πάντα οὐκ ἀργῶς
ἀσκῆται· λέγω δ' Ἀφροδίτης εἶναι· καὶ γέγραπται τοῦτο·
καὶ νυμφῶν δῶρα εἶναι λέγεται· καὶ οἱ ἔρωτες δὲ, ἀπάρ-
χονται τὴν μήλων· καὶ πόλεις οὗτος, ὄχαται καλὸν αὐτὸ
τοῖς εἶναι τὸν κῆπον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Μὲν στρατιὰ, Μέμνονος· τὰ ὅπλα δὲ, αὐτοῖς ἀν-
πόκειται· καὶ προτίθεται τὸν μέγιστον αὐτῶν
ὧν ἐρῶν. βέβληται δὲ κατὰ τὸ στέρνον ἐμοὶ δο-
κεῖν, ὑπὸ τῆς μελίας· οὐρὰν γὰρ πρόσω οὐρὺ, καὶ σκηνὰς,
καὶ τεῖχος σὺν στρατοπέδῳ, καὶ πόλιν συμπεφραγμένην
τείχισιν, οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ Αἰθίοπες οὗτοι, καὶ τροία τού-
τοις· θρηνεῖται δὲ Μέμνων ὁ τῆς νυκὸς· τοῦτον ἀφικόμενον
ἐπὶ τὴν Τροίαν, κτάνῃ φασὶν ὁ τοῦ Πηλέως, μίαν ἥκειν

ἡβῶ διὰ τοῦ μήλου πεζεύοντες, πόθου ἄρχοντες. ὅθεν ὁ μὲν, ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον· ὁδὲ, ὑπίσω αὐτὸ ὑποδέχεται τοῖς χερσί, δῶλον ὡς αὐτιφιλήσων εἰ λάβοι, καὶ αὐτιπέμψων αὐτό· τὸ δὲ τῶν τοξοτῶν ζῶον, ἐμπεδοῦσιν ὥρωτες, ἤδη φθαίροντες· καὶ φημὶ τοὺς μὲν, πεζεύειν ὧν τῷ ἄρχεσθαι τοῦ ὥρᾶν τοὺς δὲ, τοξεύειν ὧν τῷ μὴ δὲ λήγειν τοῦ πόθου· ἐκεῖνοι μὲν οὖν, πόδες οὓς οἱ πολλοὶ θεατὰι, θυμοῦ συμπεπόκασι· καὶ ἔχει τὶς αὐτοὺς πέλη· λέγω καὶ τὸν πέλλω· καὶ ἡβῶ τοῦτο ἐκλιπαρεῖς· ὁ μὲν, ἥρικε τὸν αὐτὸν πελον, πόδες πᾶς αὐτῷ κατὰ τὴν γάστρα, καὶ εἰς πύγμας ἀπολαμβάνει, καὶ καταδῆ τοῖς σκέλεσιν· ὁδὲ, οὔτε ἀπεχορεύει, καὶ ὀρθὸς ὑπανίσταται, καὶ διαλύει τὸν χῆρα, ὑφ' ἧς ἄγχεται, ἐρεβλώσασ' εἶα τὴν δακτύλων· μεθ' ὧν, οὐκέτι οἱ λοιποὶ ἔχουσιν, οὐδὲ ἰσὶν οὐ τῷ ἀπρὶξ· ἀλγεῖ δὲ ἐρεβλούμενος, καὶ καταδίδη τοῦ πελαισοῦ τοὺς· ὅθεν ἀναχειράουσιν οἱ θεώμενοι τὴν γάστρα, ὡς ἀδικουμένη, καὶ ἐκπελαίουσι· καὶ μήλοις αὐτὸν κατακλιβοῦσι· μὴ δὲ ὁ λαγὼς ὑμᾶς ἐκπλήσσει διαφθυγέτω· σωθηράσωμεν δὲ αὐτὸν τοῖς ὥρᾶσι τοῦτο τὸ θηρίον ὑποκαθέμενον τοῖς μήλοις, καὶ σιτούμενον τὰ πίπτοντα εἰς γῆν μῆλα, πολλὰ δὲ καὶ ἡμίβρωτα καταλείπουσιν οὗτοι, καὶ παράπουσιν, ὁ μὲν, κρότῳ χαρῶν· ὁδὲ, κεχραγὼς· ὁδὲ, ἀγασθέντα τὴν χλαμύδα· καὶ οἱ μὲν, ὑπορρέοντα τοῦ θηρίου καταβοῶντες· οἱ δὲ, μιβέπουσιν αὐτὸ πεζοὶ κατ' ἴχνος· ὁδ' ὡς ὑπερίστων ἑαυτὴν ἄρμησε· καὶ τὸ θηρίον ἄλλα ἐτράπετο· ὁδὲ, ὧν βουλόμη τῷ σκέλει τοῦ λαγὼ τὸν δὲ, καὶ διωλίσθησεν· ἥρικότα· γελῶσιν οὖν, καὶ καταπεπόκασιν, ὁ μὲν, εἰς πλευρὰν, ὁδὲ, πρηνῆς· οἱ δὲ, ὑπίσιοι πάντες, οὐ τοῖς τῆς διαμαρτίας ἀχθόμασι, τοξόται δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ περῶντα αὐτὸν ἐλπὴν ζῶντες, ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ ἥδη

γίγνονται, τὸ θνητὸν ἅπαν κυβερνῶντες, πολλοὶ διὰ πολλὰ, ὧν ὁρῶσιν αὐτοὶ τὸν δὲ οὐρανὸν, φασὶν ὁ τῷ οὐρανῷ πράττειν τὰ θεῖα· μῶν ἐπῄδας τί τ' αὐτὰ κἄπειτ' ἀῴδῆσας, ἵν' βραδυώτερος τοῦτο· ἀλλὰ προθύμως ἄκουε· πρεσβυτέρη χάρις μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὰ μῆλα πόρβας μὲν δὴ τοι φυτῇ, ὀρθοὶ πορεύονται· τοῦ μέσου δ' αὖ, ἱλαρώτερα βαδίζει πόας ἔτ' ἀπαλὰ κατίχει· τοῦ δ' ὄρθιος, εἶα καὶ κατακλιθέντι σφῶν μυλῶνάναι ἀπ' ἄκρων δὲ τ' ὄζων, μῆλα χρυσᾶ, καὶ πυρσᾶ, καὶ ἠλιώδη προσάγονται, τὸν ἱσμὸν ὅλον τ' ὠδῶν τὸν μουσικὸν αὐτό· φαρέτραι μὲν οὖν χρυσοπάσσαι, καὶ χρυσῷ, καὶ τὰ σὰ αὖ πᾶς βέλη, μυμνὴ τούτων ἁ ἀλκὴ πᾶσα· καὶ κοῦφοι διάγειν πέτονται, πολυαρτήσαντες αὖ τὰς μηλίδας· αἱ δὲ ἐφίσπριδες αὖ ποικίλαι, κἄπειτα μὴ σὺ τῇ πόᾳ, μυρίαι δὲ αὖ τῶν τὰ αὖθι· οὐδὲ ἰσιφαύουσι τὰς κεφαλὰς, ὡς ἀποκρύσις αὐτοῖς τ' κόμης· πῇ ῥὰ δὲ κυανέα, καὶ φοινικᾶ, καὶ χρυσᾶ εἶδος, μογοῦσι καὶ αὐτὸν πλήθει τὸν ἀρῶν ἐν ἁρμονίᾳ μεγάλῃ· φῶς τ' παλαιῶν, ὡς οὐς ἀποστίβειν τὰ μῆλα· ὡς πολλὴ μὴ πόδι αὐτὴν ἁ σαρδὼ, ποίη δὲ ἁ σμάραγδος, ἀλλ' ἐς δὲ ἁ μαργαρίτις· ἁ σωσίνη δὲ αὖ τῶν, Ἡφαίστου γεγηθὼς· οὐδὲ κλιμάκων δέονται πρὸς τὰ δένδρα παρ' αὐτοῦ· ὑφ' οὗ γὰρ καὶ ἐπ' αὐτὰ πέτονται τὰ μῆλα καὶ ἵνα μὴ σὺ χορεύτους λέγωμεν, ἁ σὺ διαθέοντες, ἁ σὺ καθεύδοντες, ἁ ὡς γάνυνται τῶν μήλων ἐμφαγόντες, ἴδωμεν δ', τί ποτ' οὗτοι νοοῦσιν· οἱ μὲν κάλλει τῶν ὡρῶν, ἰδὲ δὴ τί παρ' οὗτοι ξιλεύοντες τ' ἄλλων, οἱ δύο μὲν αὖ τῶν, ἀπ' ἀπίμπουσι μῆλον ἀλλήλοις ἁ δ' ἑτέρα δυὰς, ὁ μὲν, τοξεύει τὸν ἕτερον· οὐδὲ, ἀπ' τοξεύει· καὶ οὐδὲ ἀπειλὴ τοῖς προσώποις ἔπεστιν· ἀλλὰ καὶ σφῶν παρέχουσιν ἀλλήλοις, ἵν' ἐκῇ που τὰ βέλη πλάσῃ· καλὸν τὸ αἴνιγμα· σκόπει μὲν δὴ εἴ τι ξυνίημι τοῦ ζωγράφου φιλία ταῦτα ὦ παῖ, καὶ ἀλλήλων, μέρος· οἱ μὲν,

ὑπ᾽ ἔχουσιν, ὅθεν ἀκούσαι αὐτῶν ἀπαλλάττονται. ὑπεξιόντος δὲ αὐτῷ τοῦ αἵματος, ὀκλάζει, καὶ ἀπαλάζεται τὸν θάνατον, καλῷ, καὶ ἡδεῖ τῷ ὄμματι, καὶ οἷον ὕπνον ἵλκυτι.

ΝΕΙΛΟΣ.

Περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πύχνες ἀθύρουσι. παιδία, ξύμ- 11
π μιτρα τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς ὑποβρύχιος νεῖται, τέρατα, καὶ ὅπα κυρήσσειν αὐτὸν, ὅσοις αὐτῷ πλοίοις προσχύσῃ. προσάγεται οὖν, καὶ οἷον ἔρχεται αὐτῷ ἐκ τοῦ ὕδατος, βρέφη ἀπαλὰ, καὶ μειδιῶντα, μετέχειν δὲ οἶμαι αὐτὸ καὶ τοῦ λάλου. καὶ οἱ μὲν, τοῖς ὤμοις αὐτοῦ ἐφιζάνουσιν. οἱ δὲ, τῶν πλοκάμων ἐκκρέμανται. οἱ δὲ, τῇ ἀγκάλῃ καθύδουσιν. οἱ δὲ, κωμάζουσιν ὥσπερ τὸ σῶμα. ὁ δὲ, ἀναδίδωσιν αὐτοῖς ἄνθη, τὰ μὲν, ἀπὸ τοῦ κόλπου, τὰ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀγκάλης, ὡς εἰφαίστοις τι ἀπ᾽ αὐτῶν διαπλέκειν, καὶ καθύδοισι ὥσπερ τῶν ἀνθέων ἥρωί, καὶ ὑδώδης. καὶ ἐπαναβαίνουσιν ἄλλο ἄλλῳ τὰ παιδία, σπήρεις ἅμα. ταυτὶ γὰρ σαυλακὶ ἐκείνῳ τῷ ὕδατι. κροκόδειλοι μὲν οὖν, καὶ οἱ ἱπτάμενοι τ᾽ ἵππων, οὓς τῷ Νείλῳ πύες προσγράφουσιν, ἀπόκνητα νῦν ὁ βαβέας τῇ δίνῃ, μή δίος τοῖς παιδίοις ἐμπέσῃ. καὶ γεωργίας δὲ, καὶ ναυπλίας σύμβολον, ὁ Νεῖλος ἐκ τοιῶνδε ὦν παιλόγε. Νεῖλος Αἴγυπτον πλοῦτ᾽ ὀργασάμενος, δυκαρπώτῳ τῇ γῇ χρῆται διδόσιν, ὑπὸ τῶν περιόντων ἐκποθὴς ὁ Αἰθιοπία δὲ, ὅθεν ὄρχιν, τεμίασε αὐτῷ θαύμασιν ἰφείσηκεν ὑφ᾽ οὗ πίμπει πᾶς ὥρεις σύμμετρος. γέγραπται δὲ ὑραγομήκης ὥσπονδεῖ. καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς πᾶς πύγαις. οἷον ὦ Πόσειδον, προσνεύων πρὸς τοῦτον ὁ ποταμὸς, βλέπει, καὶ αὐτῇ τὰ βρέφη αὐτῷ πολλὰ ἔοικε.

ΕΡΩΤΕΣ.

μ Ηλα ὁρῶσις ἰδοὺ τρυγῶσιν. ἢ δὲ πληθὺς αὐτῶν, μὴ θαυμάσῃς. νυμφῶν γὰρ ἡ παῖδές εἰσι

Ηβῶν μὲν, ἡ πολιορκία· τὸ γὰρ τεῖχος, ἐπέκαμ-
λεν· ἡ στρατιὰ δὲ, Πολωνικὴ ὁ τοῦ Οἰδίποδος·
οἱ γὰρ λόχοι, ἐπὶ πελάγει δ' αὐτοῖς Ἀμφιά-
ραος ἀδύμῳ ὤδει, καὶ ξυμίσκουσι ἅπασσοπα· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
λοχαγοί, διδύμασι ταῦτα, καὶ τὰς χεῖρας ἐς τὸν Δία
αἴρουσι· καπανεὺς δὲ, τὰ τάχιστα βλέπει, πυρὶ φερομένων τὰς
ἐπάλξεις, ὡς κλίμακι ἀλωτάς· οὐ μὴν βάλλεται πω ἀπὸ
τῶν ἐπάλξεων, ἐκνεωμότης πω οἱ Θηβαῖοι ἄρξαι μάχης· ἡδὺ
τὸ σόφισμα τοῦ ζωγράφου· πυρὶ βάλλων γὰρ τοῖς τείχε-
σιν ἀνδρας ὡπλισμένους, οὐ μὲν, ἀρτίους παρείχε
φαν· οὐ δὲ, ἀσαφῆς τὰ σκέλη· οὐ δὲ, ἡμίσεας· καὶ ἕλ-
να ἰνίων, καὶ κεφαλὰς μόνας, καὶ κόρυθας μόνας· ἄτερ
ἀχμάς· ἀπαλογία ταῦτα ὦ παῖ· δεῖ γὰρ κλέπτεσθαι οὐ
ὀφθαλμοὺς, τοῖς ἐπιτηδείοις κύκλοις σωματόντας· οὐδὲ
αὖ Θῆβαι ἀμαύτοντοι· λόγιον γάρ τι ὁ Τειρεσίας λέγει,
τὴν ἐς Μοσσικὰς τὸν Κρέοντος, ὡς ἀποθανὼν ἴνεκα τῆ
χθὰ τοῦ δράκοντος, ἐλευθέρα ἡ πόλις ἐκ τούτου ἔσ· ὁ δὲ,
ἀποθνήσκει λαβὼν τὸν πατέρα, ἐλεεινὸς μὲν τῇ ἡλικίᾳ,
οὐδ' ἀμῶν δὲ τοῦ θαύματος· ὅρα γὰρ τὰ τοῦ ζωγράφου· γρά-
φει μειράκιον, οὐ λυκὸν, οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὐψυχον, καὶ
παλαίτατα πνέον, οἷον τὸ τῶν μιλησίων αἷμα· οὓς ἐπεμ-
πεν ὁ τοῦ Ἀρίστωνος· διαφράττει δὲ αὐτὸ σάρκες διαφίσι, καὶ
πλευραῖς, καὶ γλουτῷ συμμέτρως, καὶ μηροῖ· ἔρρωται καὶ ὤμων
ἐπαγωγία, καὶ οὐκ ἀτρίπτως τίγοντι· μετίχει δὲ καὶ κόμης,
ὅσον μὴ κομᾶν· ἐφίσκει δὲ τῇ χειρὶ τοῦ δράκοντος, ἕλκον
τὸ ξίφος· καὶ ἐνδυκὸς ἤδη τῇ πλευρᾷ, δεξάμενα ὦ παῖ
τὸ αἷμα, κόλπον αὐτῷ ὑπάρχοντι ἐκ χειρὸς γὰρ, καὶ ἡ ψυχὴ
ἤδη ἄπεστι· μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ πεπτωγυῖα αὐτῆς
πάκουσα. Ἐρῶτες γὰρ τῶν καλῶν σωμάτων καὶ αἱ ψυχαὶ

αὐθηροί ἐτι, ἀλλ' ἀφήρηται αὐτοῖς τὸ ἰλαρὸν ὑπὸ τοῦ παῖς κεφαλαῖς ἐφαρμόττεσθαι, διὰ τὸ ἀπακτεῖν ἐν τῷ δρόμῳ. ἡ γὰρ τῶν ἀνθεῶν ἐλευθερία, παρωτεῖται τὴν χεῖρας, ὡς μαραίνουσαν αὐτὰ πρὸ τοῦ χρόνου. μιμεῖται τινα ἡ γραφὴ καὶ πρόσωπον, οὐ μάλιστα δῆπου ὁ κῶμος. καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσκλιμένοις, ὑποκειμένῳ τινὶ ἀρίστῳ πλήθει ἐς τὸ κοῖλον, ἵν' ὦσιν αἱ χεῖρες ξύμφωνοι, πλησίον μοῦσαι τρόπῳ κυμβάλων.

ΜΥΘΟΙ.

Οἱ τῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀλαπῶν τις αὐτὸν, ὅτι αὐτῷ ἐπιμεμελῆται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ομήρῳ μύθου, καὶ Ησιόδῳ. ἐτι δὲ καὶ Αρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μέτα δέδωκε, λόγου ἕνεκα, πλουσιέαν τὴ γὰρ ἐπικοπὴ, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα, λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία. καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ' ὧν τὸ παιδία, μαθητὰ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ὧν τὸς θύρας τοῦ σοφοῦ, παινέσαι αὐτὸ ἀξιοῦντες, ἢ σιφανῶσοντες αὐτὸν βαλλοῦσιφάνῳ. ὁ δὲ, οἱ μαὶ τινα ὕφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μεδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὸ τῆς γῆς ἰσῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἴδεν ὁ ζωγράφος ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀσημέρικες τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πορίζεσι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκιᾶς συμπλάσασα. κορυφαῖα δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ λέγεται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλήσεων ὑποβάσιον, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

πρόσωπον, ὦ τὸ σῶμα ῥίψασ, καὶ τῆς δεξιᾶς ἐκφαύσω
σύδιν· τῷ δὲ ἀριστερᾶν, προβολίω ἐπέχων· ἐλήφθαι δὲ ἢ
χεῖρ δοκοῦσα, λύεται, καὶ ἀμέλει τὸ ἦθος ὦ ἀρχὴ τοῦ κα
θεύδειν, ὅταν σώσαντος ἡμᾶς τοῦ ὕπνου, μετέρχηται ὁ λο
γισμὸς ὡς λήθω, ὧν σωίχει, ὅθεν καὶ τὸ ὦ τῇ δεξιᾷ
λαμπάδιον, ἔοικε διαφθύγειν τῶν χειρῶν, καταδέεσθαι
μοῦντος αὐτὸν τοῦ ὕπνου· διεγείρει δὲ ὁ κῶμος, προσβάλ
λων τὸ πῦρ τῷ σκίλῃ, παραφορῶν τὴν μὲν κνήμην τὴν ἀρι
στερὰν, ὦ τὸ δεξιόν· τὸ δὲ λαμπάδιον, ὦ τὸ ἀριστερᾷ,
ἵν' ἐκκλίνῃ τὸν ἀτμὸν τοῦ πυρὸς, ἐκκαιομένῳ τῷ γόνατι
ἀφιεὶς τὴν χεῖρα· πρόσωπον δὲ, ὀφάλεται μὲν παρὰ τὴν
ζωγράφων τοῖς ὦ ὦρα· καὶ τυφλῶ πουσί γε αὖθι τούτων
ἀγγραφαι· τῷ δὲ κώμῳ, σμικρὰ δεῖ τοῦ πρασώπου, γεγο
κότι, καὶ ἕλκοντι τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σκιάν· κελεύει δὲ
οἶμαι μὴ ἀπορεκαλύπτος κωμάζειν τὸν ἐν ἡλικίᾳ τούτου·
τὸ δὲ λοιπὰ τοῦ σώματος, ἀνακρίβωται πάντα, πλὴν
λαμπόντος αὐτὰ τοῦ λαμπαδίου, καὶ εἰς φῶς ἄγοντος· ὁ
σίφαρος δὲ τὴν ῥόδον, ἐπαινεῖσθω μὲν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ τοῦ
ἤδους· ἔσθοῖς γὰρ, καὶ κυσοῖς ἂ τύχοι χρώμασιν, ἀπὸ
μιμεῖσθαι τὰς τὴν αὐθέαν εἰκόνας, οὐ μίας ὀκέλος· ἀλλὰ
ἐπαινεῖν χρὴ τὸ χαίνον τὸν σίφαρον, καὶ ἄπαλόν· ἐπαι
νῶ καὶ τὸ ἔνδροσον τὴν ῥόδων· καὶ φημὶ γεγράφθαι αὐτὸς
μετὰ τῆς ὁσμῆς· τί λοιπὸν τοῦ κώμου; τί δ' ἄλλο γε, ἢ οἱ
κωμάζοντες; ἢ ὁ προβάλλει σι κρότα λα, ἢ θροῦς ἔναυλος,
καὶ βοὴ ἄπακτος; λαμπάδες τὶ ὑπεκφαύσοντα, παρ' ὧν
ἴσι τοῖς κωμάζουσι καὶ τὰ ἐν πρόσιν ὁρᾶν, καὶ ἡμῖν ὁρᾶσθαι·
σωιξαίρεσθαι δὲ καὶ πολὺς λεὼς, καὶ γυῖαι μετ' ἀνδρῶν
ἴσπα, καὶ ὑπόδημα· καὶ ζώνυσθαι παρὰ τὸ οἰκεῖον· συγ
χαρεῖ δὲ ὁ κῶμος καὶ γυναικὶ ἀνδρίζεσθαι, καὶ ἀνδρὶ
θήλυν ἐνδύσασθαι στολὴν, καὶ ἔθελν βάκχην· καὶ οἱ σίφαροι, οὐκ

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ.

Γνῶς σωῦ ὦ παῖ ταῦτα Ομήρου ὄντα, ἢ οὐ πάν-
ζ' που ἐγνωκας, δηλαδὴ θαῦμα ἡγούμενος,
ὅπως δήποτε ἐν τὸ πῦρ ἐν τῷ ὕδατι συμβαλ-
11 λὼν μὲν σωῦ ὅ, τι νοῆς. σὺ δὲ ἀπόβλεπον αὐτὴν, ὅσον ἐκεῖ-
να ἰδεῖν, ἀφ' ὧν ἡ γραφή. οἱ θεά που τῆς ἰλιάδος τὴν γνώ-
μιν, ἐν οἷς Ομηρος αὐτὴν μὲν τὸν Αχιλλέα ὧν τῷ Πα-
τρόκλῳ, κινδυνῶντα δὲ οἱ θεοὶ πολεμεῖν ἀλλήλοις. τούτων
σωῦ τῶν πρὸς ἀλλήλους θεούς, ἡ γραφὴ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ οἶδα.
τὸν δὲ Ηφαιστον ἐμπεσεῖν φησι τῷ Σκαμανδρῳ πολλῷ,
καὶ ἄκρατον. ὁρᾶ δὴ πάλιν πάντα ἐκαθεν. ὑψηλὴ μὲν
αὖτη ἡ πόλις, καὶ ταυτὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ Ιλίου· πεδίον
δὲ τουτί μέγα, καὶ ἀποχρῶν τὴν Ασίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην
αὐτὶ πέραν· πῦρ δὲ τοῦτο, πολὺ μὲν πλημμυρὲν κατὰ τοῦ
πεδίου, πολὺ δὲ κατὰ τὰς ὄχθας ὄρθιον τοῦ ποταμοῦ, ὡς
μηκέτι αὐτῷ δύνδρα εἶναι. τὸ δὲ ἀμφὶ τὸν Ηφαιστον πῦρ,
ὑπερρεῖ τῷ ὕδατι· καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγῶ, καὶ ἱκετεύει τὸν
Ηφαιστον αὐτός· ἀλλοῦτα ὁ ποταμὸς γέγραπται κομῶν
ὑπὸ τοῦ πρέκειλαῦται, οὔτε χωλεύων ὁ Ηφαιστος ὑπὸ τοῦ
τρέχειν· καὶ τὸ αὖθος τοῦ πυρὸς, ξανθὸν, ἀλλὰ τῇ εἰσιμένῃ
ὄψει, ἀλλὰ χρυσοειδὲς, καὶ ἡλιῶδες· ταῦτ' οὐκέτι Ομήρου.

ΚΩΜΟΣ.

Δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς αν-
ὁ θρώποις, ἐφίσταται ἐν θαλάμοις βύρσαις χρυσαῖς
οἱ μαλακαῖς· ἀλλ' ἡ κατάληψις αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ
ὕπνου ἐν νυκτὶ εἶναι· γέγραπται δὲ ἡνύξ, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος,
ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ· δηλοῖ δὲ τὰ προπύλαια, νυμ-
φίους μαλακὰ ὀλβίους ἐν δώμῃ κεῖσθαι· καὶ ὁ κῶμος ἥκει, γέρος
παρὰ νέους, ἄπαλους, καὶ οὔπω ἐφηβους, ὀμβρεῖς ὑπὸ οἴνου,
καὶ καθεύδοντας ὀρθοὺς, ὑπὸ τοῦ μεθύειν· καθεύδει δὲ, τὸ μὲν

εσθήμου τῷ ἐκ Καρίας. ὃν ἐγὼ ὧδε ζωγραφίᾳ ἔοικεν ἐποι-
σάμην τῶν παλαιῶν. ἔγραφε δὲ κατὰ τὸν Εὐμήλου
σοφίαν, πολὺ τὸ ἐπίχαρι ἐς αὐτὸν φέρων, ὁ λόγος δὲ, οὐ
πρὸς ζωγράφων, οὐδ' ἱστορίας αὐτῶν γε, ἀλλ' ἤδη ζωγρα-
φίας ἀπαγγέλλομεν, ὁμιλίας αὐτὰ τοῖς νέοις σωτη-
ρίους. ἀφ' ὧν ὠφελοῦνταί τι, καὶ τοῦ δοκίμου ἐπιμελή-
σονται. ἀφορμαὶ δὲ ἐμοὶ τούτων τῶν λόγων αὗται ἐγένοντο.

Νεαπολῖται Ἦν μοι παρὰ τοῖς Νεαπολίταις ἀκμή. ἡ δὲ πόλις, οὖσα
Ἰταλία οἰκίσται γένος, Ἑλλήνων, καὶ ἀσυκοί. ὅθεν καὶ τὰς
σπουδὰς τῶν λόγων ἑλληνικοὶ ἔσχον. βουλομένῳ δέ μοι
τὰς μελέτας μὴ σὺν τῷ φανερῷ ποιεῖσθαι, παρεῖχε
σχολὴν τὰ μεράκια, φοιτῶντα ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ξέ-
νου. καταπλοῦν δὲ ἔξω τοῦ τείχους, σὺν πρασείῳ, τε-
τραμμένῳ πρὸς θάλασσαν. σὺν ᾧ τοίχῃ ἐξωκοδόμητο
κατὰ ῥίφυρον αἴθριον, ἐπὶ πλάτῃ ὄντι, ἢ καὶ πέντε
ὀρόφων, ἀφορῶσα εἰς τὸ τυρρηνικὸν πέλαγος. ἦν δὲ πο-
μὸν καὶ λίθοις, ὅπόσους ἐπανῆν τρυφή. μάλιστα δὲ ἐώδει
γραφαῖς, ἐγκεκαυμένων αὐτῇ πινάκων. οὓς ἐμοὶ δοκεῖν, οὐκ
ἀπαθῶς τις σωπᾷ ἐξετο. σοφία γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐθηλοῦτο
πλείστων ζωγράφων. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ὠμίλουν
ἐπαινῶν τὰς γραφάς. ἐπεὶ δ' ἄρα γὰρ τῷ ξένῳ, κωμῳδηνίος,
ὃς ἦν τὸν δέκατον ἤδη, φιλήκοος, καὶ χαίρων τῷ μαθεῖν
μᾶλλον. ὃς ἐπεφύλαττέ με ἐπόντα αὐτοῖς, καὶ ἐδέετό μου ὁμι-
λοῦντος. εἰ γοῦν μὴ σκαιὸν με ἦν τοῦτο, ἔφην ταῦτα ἐφ' ὑμῖν, καὶ
ἐπίδειξιν αὐτὰ ποιησώμεθα, ἐπειδὰν ἥκῃ τὰ μεράκια.
ἀφικομένου οὖν, ὁ μὲν παῖς ἐφῖλει, προβιβλήσθω καὶ
ἐκεῖνος τούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου. ὑμᾶς δὲ, ἐπῳδοὶ,
μὴ ξυντιθέμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁρῶντες, ὅτι μὴ
σαφῶς φέρομεν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ.
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. ΕΛΛΑΔΙΑ.

Στις μὴ ἀπαίδευτος τῶν γραφίδων, ἀδίκως τῶν ἀληθείας ἀδικεῖ δὲ καὶ σοφίας, ὁπόσων ἐς ποιητὰς ἥκει φορὰ γραφῶν ἐστιν ἀμφοῖν ἐς τὰ τῶν ἡρώων εἴδη, καὶ σχήματα ξυμμετρίας τε οὐκ ἐπαινεῖ. δῆλον γὰρ λόγου ἢ τέχνη ἅπεισι. καὶ βουλομένῳ μὲν σοφίζεσθαι, θεῶν τὸ ὄρεμμα, διά τε τὰ σὺν ἡδονῇ, ὁπόσα τοῦ λεπτοῦ ναὶ αἰῶρα γράφουσι, διά τε τὰ σὺν ὀργῇ φανόμενα. βασανίζοντι δὲ τῶν γένεσιν τῆς τέχνης, μίμησις μὲν, ὄρεμμα πρεσβύτατον, καὶ ξυμφυέστατον τῇ φύσει. ὄρεον δὲ αὖτις ἴσως σοφοὶ ἄνδρες, τὸ μὲν, γραφίας, τὸ δὲ, πλασικὸν φήσαντες. καὶ πλασικῆς μὲν, πολλὰ εἴδη. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πλάττειν, καὶ ἡ σὺν τῷ χαλκῷ μίμησις, καὶ οἱ ξέοντες τῶν λυγδίνων, ἢ τῶν περίας λίθου, καὶ ὁ ἐλέφας, καὶ ἡ νὴ Δία ἡλυφική. πλασικὴ γραφίας ἔν, συμβίβλητος μὲν ἐκ χρωμάτων, πρᾶξιν δὲ, οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται. ἀπὸ τούτου γε ἑνὸς ὄντος, ἢ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπειρα τέχνη. σκιαί τε γὰρ ἀποφαίνει, καὶ βλίμματα γινώσκει, ἄλλο μὲν, τοῦ μεμηνότος, ἄλλο δὲ, τοῦ ἀλγοῦντος, ἢ τοῦ χάροντος. καὶ αὐγὰς ὀμμάτων, ὁποῖαί εἰσιν, ὁ πλασικὸς μόνος τις, ἥκιστα σοφίζεται. χαροπὸν δὲ ὄμμα, καὶ γλαυκὸν, καὶ μέλαν, γραφικὴ οἱ δὲ. καὶ ξανθὸν κόμιον οἱ δὲ καὶ πυρσὸν, καὶ ἡλιῶδες, καὶ ἐδῶντος χρῶμα, καὶ ὅπλων. θαλάμους τε, καὶ οἰκίας, καὶ ἄλση, καὶ ὄρη, καὶ πηγὰς, καὶ τὸν αἰθέρα, σὺν ᾧ ταῦτα. ὅσοι μὲν οὖν κράτος ἦραντο τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅσαι πόλεις, καὶ ὅσοι βασιλῆς σφίσι τε αὐτῶν ἐχρήσαντο, ἄλλοις τε ἐφῆκαν, καὶ Ἀρι-

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τοῦ αὐτοῦ ἡρωϊκά.

Τοῦ αὐτοῦ βίοι σοφιστῶν.

Φιλοστράτου νεωτέρου εἰκόνες.

Καλλιστράτου ἐκφράσεις.

IMAGINES PHILOSTRATI.

Eiuſdem Heroica.

Eiuſdem uitæ Sophiſtarum.

Imagines Iunioris Philoſtrati.

Deſcriptiones Calliſtrati.

BIBLIOTECA NAZ
ROMA
VITTORIO EMANUELE